COLLEGE VAN BEROEP
VOOR HET HOGER ONDERWIJS

Jurisprudentie 2014

© 2014, Bureau CBHO, Den Haag
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16b Auteurswet 1912 jº het besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.
All rights reserved. No part of this publication may Be reproduced, stored in a retrieval system of any nature, or transmitted in any form or bij any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.
Hoewel bij deze uitgave de uiterste zorg is nagestreefd, is het Bureau er zich van bewust dat in de uitgave (druk)fouten en onvolledigheden kunnen voor komen, kan het Bureau hiervoor geen aansprakelijkheid aanvaarden.
Aanbevolen citeerwijze: CBHO 2014/

TREFWOORDENREGISTER

2014[1]

Trefwoorden	***Uitspraaknummer***
A	
Aanmelding	2014/147, 2014/151, 2014/197.1, 2014/240, 2014/240.1
Aantekening	2013/092
in studentendossier [punitief]	
Aanvraag	
- onvolledige	2014/155
Aanvullende leergang omgangskunde	2013/244
Aanwezigheidsplicht	2014/012, 2014/104
Administratiekosten	2014/071
Adressering	2014/166
Advies	
- studentendecaan	2013/219, 2013/220, 2013/238, 2014/099, 2014/120 2014/143, 2014/168.5
- studentendecaan *schriftelijk*	2014/104, 2014/145
- studentendecaan *mondeling*	2014/104
Afstudeer	
- opdracht	2014/074
- scriptie	2013/081
- wijzer	2014/160
Afstuderen	2014/038
Afwijzing	2013/233, 2013/242, 2014/043
AIESA	2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1
Algemeen rechtsbeginsel	2014/155
Algemeen verbindend voorschrift	2014/074
Ambtshalve	2013/086, 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178 2014/155
Anonieme tip	2014/133
Antwoordmodel	2013/270
Assessment	2013/228, 2014/069
Awb-termijn	
- afwijking ~	2013/210
B	
Bachelor-in-5–jaar-regeling	2014/011
BaMa	
- structuur	2013/216, 2013/230, 2013/230.1
Bedrog	2013/155
Begeleiding	2013/081, 2013/193, 2013/201, 2013/218, 2013/261 2014/042, 2014/042.1, 2014/092, 2014/098, 2014/116.5 2014/126, 2014/153, 2014/159, 2014/159.1
- contract	2013/235
Beginsel	
- algemeen rechts`	2014/155
- evenredigheids-	2013/216, 2014/077, 2014/153
- gelijkheids-	2013/157, 2013/216, 2013/219, 2013/229, 2013/23 2013/239, 21013/261, 2013/271, 2013/271.1, 2014/008 2014/110, 2014/116.5, 2014/168.5
- redelijkheids-	2013/187
- vertrouwens-	2013/244, 2014/114
- zorgvuldigheids-	2013/157, 2013/167, 2013/169, 2013/201, 2013/213 2013/261, 2013/271, 2013/271.1, 2014/001, 2014/001.1

[1] Zaak 2013/157 van 19 december 2013 wordt opgenomen in dit register, want kwam binnen na sluitingstijd Register 2013.

2014/120, 2014/153, 2014/160
Bekendmaking 2014/070
- beslissing 2013/189, 2013/202.5, 2013/215, 2013/253
Bekostiging 2014/221.1, 2014/196.1
Bekostiging student 2014/150, 2014/162
Belang
- afweging belangen 2013/281, 2013/281.1, 2014/196.1, 2014/196, 2014/187.1
2014/189.5, 2014/221.1, 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1
- financieel 2014/187.1
- proces 2013/081, 2013/149, 2013/201, 2013/263, 2013/249
2013/286, 2014/051
- ontbreken spoedeisend ~ 2013/155, 2014/071.1, 2014/217.1
Beleid 2013/218, 2014/257, 2014/257.1
- redelijk 2013/190, 2013/237
- vrijheid 2013/186
Beoordeling 2013/57, 2013/167, 2013/169, 2013/213, 2013/236
2013/253, 2013/263, 2013/270, 2014/001, 2014/001.1
20014/005, 2014/028, 2014/032, 2014/048, 2014/048.1
2014/068, 2014/072, 2014/082, 2014/117, 2014/126
2014/133, 2014/159, 2014/159.1, 2014/160, 2014/202
2014/252.1
- groeps ~ 2013/263
- her ~ 2013/081, 2014/074, 2014/114, 2014/242, 2014/242.1
- individuele ~ 2013/083
- masterhesis 2014/013
- minor 2014/023
- tussentijdse ~ 2014/153
Beoordelingsformulier 2013/079, 2013/167, 2014/001, 2014/001.1, 2014/078
Beoordeling 2013/228, 2013/254, 2013/276, 2013/277, 2013/278
2014/092
- criteria 2013/276, 2013/277, 2013/278, 2014/001, 2014/001.1
2014/023
Bepaling
- dwingende 2013/269, 2013/269.1
- onverbindendheid 2013/086
Beperking
- auditieve ~ 2014/064
Berisping 2014/077
Beroep
- gronden ~ 2013/211
- rechtstreeks 2014/033
- -stermijn 2014/117
Beroepschrift
- onredelijk late indiening ~ 2014/179
- tijdige indiening ~ 2013/222
Beslissing 2013/083, 2014/028, 2014/030, 2014/123, 2014/155
- niet tijdig ` 2014/032, 2014/059
- onaantastbare ~ 2013/205, 2013/079, 2014/078
- schriftelijke ~ 2014/049, 2014/049.1
- toezending ~ 2013/189, 2013/202.5
Besluit
- Algemene 2014/047
Betaling 2014/123, 2014/155
- achterstand 2014/038
- regeling 2014/108
Betalingsverplichting 2014/204, 2014/204.1
Betrokkene 2013/149, 2013/249, 2014/098
Bestuurlijke lus 2014/155
Bestuursbeurs 2014/155
Bevoegdheid
- College 2013/146, 2013/184, 2013/187, 2013/205, 2013/229
2013/271, 2013/271.1, 2014/087, 2014/123, 2014/150
2014/162
- examencommissie 2013/079, 2014/078, 2014/093

- examinator 2014/126
- inherente afwijkings ~ 2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1
- studieadviseur 2013/235
Bewijsvoering door verweerder 2013/271, 2013/271.1
Bezwaar 2014/187.1
- ~termijn 2013/210, 2013/184, 2014/036
Bindend negatief studieadvies 2013/189, 2013/193, 2013/195, 2013/200, 2013/202.5
2013/206, 2013/207, 2013/219, 2013/212, 2013/213
2013/215, 2013/220, 013/222, 2013/226.1, 2013/233
2013/234, 2013/235, 2013/238, 2013/240, 2013/242
2013/243, 2013/243.1, 2013/245, 2013/252, 2013/254
2013/256.5, 2013/261, 2013/268, 2013/273, 2013/275
2013/282, 2014/015, 2014/001, 2014/001.1, 2014/002
2014/002.1, 2014/014, 2014/022, 2014/042, 2014/042.1
2014/043, 2014/045, 2014/047, 2014/060, 2014/077
2014/094, 2014/095, 2014/099, 2014/104, 2014/115
2014/125.5, 2014/120, 2014/143, 2014/145, 2014/161
2014/168.5, 2014/229.1, 2014/252.1
- duur ~ 2014/001, 2014/001.1
- melding ~ 2014/0125.5
Bronvermelding 2014/110
Burgerlijke rechter 2014/150, 2014/162
Bijzondere instelling voor ho 2013/187, 2013/205, 2014/087, 2014/150, 2014/162
Bijzondere omstandigheden 2013/086, 2013/190, 2013/195, 2013/200, 2013/235
2013/242, 2013/243, 2013/243.1, 2013/245, 2013/252
2013/254, 2013/275, 2013/282, 2013/283, 2013/283.1
2013/284, 2013/284.1, 2014/015, 2014/037, 2014/045
2014/047, 2014/049, 2014/049.1, 2014/094, 2014/105
2014/108, 2014/115, 2014/161
- melden ~ 2013/211, 2013/212, 2013/235, 2013/243, 2013/243.1
2014/002, 2014/002.1
- tijdstip melding ~ 2014/145
Bijzonder rechtsmiddel 2014/076.4

C

Causaal verband 2013/207, 2013/212, 2013/219, 2013/235, 2013/240
2013/256.5, 2013/275, 2013/282, 2014/060, 2014/094
2014/125.5
2014/161
CBE
- samenstelling 2014/098
Collegegeld 2014/004, 2014/196.1
- aanmanen tot voldoening ~ 2014/122, 2014/166, 2014/204, 2014/204.1
- instellings- 2013/187, 2013/190, 2013/216, 2013/226, 2013/229
2013/230, 2013/230.1, 2013/265.1. 2014/008, 2014/039
2014/051, 2014/052, 2014/053, 2014/054, 2014/113
2014/150, 2014/161, 2014/162
- kosten 2014/026
- kostendekkend 2014/150, 2014/162
- restitutie 2013/276, 2013/277, 2013/278, 2014/039, 2014/038
2014/063, 2014/161
- niet-voldoen 2013/269, 2013/269.1, 2014/024, 2014/026, 2014/240
2014/240.1
- onvermogen tot betaling 2014/108
- vermindering instellings- ~ 2014/118
Colloquium doctum 2014/075, 2014/242, 2014/242.1
Communautair recht 2013/216
- rechtstreekse werking ~ 2013/216
Communicatie 2014/161
- middel 2014/127
Compensatie 2013/079, 2014/078
Connexiteit 2013/146, 2013/184, 2013/205

- ontzegging toegang ~ 2014/028
Correctievoorschriften 2014/242, 2014/242.1
Corrector 2013/270
Coulanceregeling 2014/037
CRIHO [thans: Bron HO] 2013/226
Curriculum
- opleiding 2014/051
- wijziging ~ 2013/259, 2014/063

D

Datum
- 1-mei 2014/147, 2014/151
Deadline 2013/219, 2014/187.1
Debiteureprotocol 2014/204, 2014/204.1
Decentrale selectie
- bijzondere kwalificaties 2013/186
- nevenactiviteiten 2013/186
- selectiecriteria 2013/186
Deelcijfer 2014/110
Deelname
- verplichte ~ 2014/174
Deeloordeel 2014/074
Deelvak 2014/095
Deskundigheid 2013/169, 2013/270, 2014/005, 2014/068
Detentie 2014/108
DigiD 2013/269, 2013/269.1, 2013/281, 2013/281.1, 2014/240
2014/240.1, 2014/250, 2014/250.1
Digitaal systeem 2013/083
Diploma
- één ~ 2013/265.1
- validiteit ~ 2014/063
- waardering Nuffic 2014/075
Discriminatie 2013/079, 2014/078
DUO
- bericht 2014/038
DSM-IV classificatie 2013/253
Dwaling 2013/092
Dwangsom 2014/059

E

Eindcijfer 2013/083
Elektronisch verkeer
- student instelling 2013/189, 2013/202.5
E-mail 2013/273
Ervaring 2014/148
Examencommissie
- bevoegdheid 2014/093
- procespartij 2014/011
- samenstelling 2013/266
Examen
- fraude 2014/077
- herhaalde fraude 2014/093
Examinator 2013/169, 2013/270
- onafhankelijkheid ~ 2014/153
Evenredigheidsbeginsel 2014/077

F

Faciliteiten
- gebruik geboden ~ 2013/245
Fair trail 2014/068

Feedback 2013/276, 2013/277, 2013/278, 2014/092
Feiten en omstandigheden
- nieuwe 2014/028, 2014/047, 2014/076.4, 2014/106.4, 2014/119
2014/196
Feestdag
- religieuze ~ 2014/005
Financiële situatie 2013/282
Finale geschillenbeslechting 2013/201, 2013/230, 2013/230.1, 2013/243, 2013/243.1
2013/271, 2013/271.1, 2013/281, 2013/281.1, 2014/093
2014/117, 2014/120, 2014/150, 2014/155, 2014/162
2014/204, 2014/204.1
Financiële
- consequenties 2013/238
- ondersteuning 2014/087, 2014/105, 2014/108
Formulier
- online ~ 2014/131, 2014/140
Fraude 2014/110
- bedrog 2013/155
- tentamen ~ 2013/092, 2014/033, 2014/127, 2014/133
Functionele onafhankelijkheid 2014/087

G

Gedragingen en handelingen
- agressief ~ 2013/263
Gedragingslijn 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1
Geldigheid
- actualiteit studieonderdelen 2013/259
- geldigeidsduue ~ 2014/063
- reden 2014/189.5
- studieresultaten 2013/218, 2013/259, 2013/272, 2014/085, 2014/098
2014/204, 2014/204.1
- verlenging geldigheidsduur 2013/218
Gelijkheidsbeginsel 2014/110, 2014/116.5, 2014/168.5
Groepsprestatie 2014/012
Geschillenadviescommissie
- functionele ontvankelijkheid ~ 2014/087
- samenstelling 2014/087, 2014/093
- taak voorzitter ~ 2014/221.1
- "gestart zijn" 2013/244
Getuigschrift
- aanvraag ~ 2013/262, 2014/030
- datum ~ 2013/262
Gezondheidsproblemen 2013/235
Graadverlening 2013/086
Griffierecht
- voldoen 2013/206

H

Handicap
- ADHD 2013/238, 2013/245, 2014/143
- auditieve beperking 2014/064
- dyslexie 2013/245
- migraineaanvallen 2013/264
- psychische problemen 2013/282
- PTTS 2013/253, 2014/242, 2014/242.1
- smetvrees 2014/113
- slaap apnoe syndroom 2014/145
Harde knip 2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1
Hardheidsclausule 2013/083, 2013/190, 2013/230, 2013/230.1, 2013/236
2014/052, 2014/053, 2014/113, 2014/148, 2014/174
Herbeoordeling 2014/114, 2014/118

Herkansing 2013/092, 2013/211, 2013/207, 2013/232, 2013/233
2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1, 2014/042
2014/042.1, 2014/064, 2014/104, 2014/153, 2014/160
2014/168.5, 2014/252.1
- extra ~ 2013/261, 2014/002, 2014/002.1
- individuele ~ 2014/078
- weigering ~ 2014/005
Herstel
- traject 2013/218
Herziening 2014/028, 2014/076.4, 2014/106.4, 2014/119
- intern[binnen instelling] 2014/123
Horen 2013/213, 2013/215, 2014/036, 2014/043, 2014/071
Huis- en ordemaatregel 2013/271, 2013/271.1, 2013/282, 2014/116.5
Hulpmiddelen
- ongeoorloofde ~ 2014/127

I

Informatievoorziening 2013/184, 2013/185, 2013/195, 2014/113
Ingebrekestelling 2014/059
Inschrijving 2014/024, 2014/049, 2014/049.1, 2014/070, 2014/098
2014/174, 2014/189.5, 2014/197.1, 2014/240
2014/240.1
- als student 2013/149, 2013/249
- beëindiging 2014/018, 2014/122, 2014/166, 2014/033, 2014/038
- bewijs van ~ 2013/252
- datum ~ 2014/059
- her ~ 2013/252, 2013/269, 2013/269.1, 2014/196.1, 2014/196
- per studiejaar 2013/244
- te late ~ 2014/037
- tussentijdse 2014/196, 2014/221.1, 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1
2014/257, 2014/257.1
- voorwaarden ~ 2013/281, 2013/281.1
- weigering ~ 2014/036
Instelling
- medewerkers 2014/087
Intekenen 2014/071
- na- ~ 2014/071
Intimiderend gedrag 2014/116.5
Inzage 2013/079, 2014/072

J

Jurisprudentielijn 2013/189, 2013/202.5

K

Kamer
- Enkelvoudige ~ 2014/196
- Meervoudige ~ 2014/196
Kenbaarheid 2013/083, 2014/012
Kennen en kunnen 2013/083, 2013/213, 2013/236, 2013/270, 2014/014
2014/043, 2014/068, 2014/069, 2014/072, 2014/092
2014/159, 2014/159.1
Klacht 2013/276, 2013/277, 2013/278, 2014/123
Klachtencommissie
- hogeschool Utrecht 2014/123
Kortsluiting 2013/230, 2013/230.1, 2013/243, 2013/243.1, 2013/269
2013/269.1, 2013/271, 2013/271.1, 2013/281, 2013/281.1
2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1, 2014/001
2014/001.1, 2014/002, 2014/002.1, 2014/042, 2014/042.1
2014/048, 2014/048.1, 2014/049, 2014/049.1, 2014/159

2014/159.1, 2014/240, 2014/240.1, 2014/247.1, 2014/250
2014/250.1
Kosteloos onderwijs 2014/150, 2014/162
Kostendekkendheid 2014/150, 2014/162

L

Landenmodule Nuffic 2014/075
Langstudeerder 2013/149, 2013/249
Langstudeermaatregel 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178
Langstudervoach 2014/063
Leerweg
- individuele ~ 2013/079, 2014/078

M

Maatregel
- mitigatie ~ 2013/271, 2013/271.1
Matching 2014/024, 2014/147, 2014/151, 2014/174, 2014/197.1
- ~formulier 2014/174
Machtiging 2014/070
- bevestiging door ouders 2013/269, 2013/269.1
- verlenging ~ 2013/269, 2013/269.1
Mededeling
- feitelijke ~ 2014/030
Mededeling studentendecaan
- tijdig ~ aan 2013/212, 2013/264, 2013/282
- medische situatie 2014/145
Medewerkers
- instelling 2014/087
Minnelijke schikking 2013/215, 2013/222, 2014/087, 2014/068, 2014/117
Mobile telefoon 2014/127
Motivering
- deugdelijke 2013/229, 2013/256.5, 2014/068, 2014/077, 2014/099
2014/153, 2014/202, 2014/196.1, 2014/196, 2014/247.1
2014/250, 2014/250.1, 2014/257, 2014/257.1
- herstel 2014/133
- ontoereikend 2014/008, 2014/120

N

Nederlandse taal
- beheersing ~ 2014/126, 2014/242, 2014/242.1
Niet-ontvankelijkheid 2014/051
- kennelijk 2013/083, 2013/222, 2014/036
Normen
- kwalitatieve ~ 2014/043
- kwantitatieve ~ 2014/043
Normen en waarden 2013/286
Numerus fixus 2014/218.1

O

Omissie
- kennelijke ~ 2013/228
Omstandigheden
- organisatorische ~ 2014/196.1, 2014/226.1
Onafhankelijkheid
- examinator 2014/153
Onbekendheid 2014/147, 2014/151
Onbillijkheden van overwegende aard 2014/008, 2014/053
Onderwijs
- kosten ~ 2014/150, 2014/162

- kosteloos ~ 2014/150, 2014/162
- programma 2013/268
Onderwijseenheid 2014/074, 2014/095
- deenlame ~ 2014/078
Ongegrond
- kennelijk ~ 2014/071
Ongeldig verklaren tentamen 2014/077
Onregelmatigheden 2014/133
Ontvankelijkheid
- kennelijk niet ~ 2013/215
Ontzegging toegang onderwijs 2013/286, 2014/028
Onverbindendheid 2013/086, 2014/022
Onvoldoende 2013/079
Opdracht
- vervangende ~ 2013/079, 2014/014, 2014/078
Opleiding
- die op een bepaald beroep is gericht 2014/052
- studeerbaarheid 2014/105
- tweede 2013/187, 2013/190, 2913/216, 2013/226, 2013/230
2013/230.1, 2013/265.1
- Duale ~ 2014/045
Opzet 2014/127
Onredelijk
- kennelijk ~ 2014/189.5
Organisatorische redenen 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1, 2014/257, 2014/257.1
Osiris 2013/202.5, 2013/213, 2013/253, 2013/261, 2013/268
2014/174
Overgangsrecht 2014/053, 2014/054, 2014/113
Overgangsregeling 2013/187, 2013/190, 2014/063
Overmacht 2013/219, 2013/235, 2013/283, 2013/283.1, 2013/284
2013/284.1, 2014/143, 2014/174, 2014/197.1

P

Parlementaire geschiedenis 2014/087
Peildatum 2014/221.1
Persoonlijke omstandigheden 2013/2017, 2013/218, 2013/220, 2013/222, 2013/233
2013/234, 2013/239, 2013/240, 2013/242, 2013/256.5
2013/268, 2013/269, 2013/269.1, 2013/271, 2013/271.1
2013/272, 2013/275, 2013/282, 2014/005, 2014/008
2014/010, 2014/060, 2014/064, 2014/099, 2014/226.1
2014/014, 2014/043, 2014/071, 2014/094, 2014/104
2014/113, 2014/115, 2014/118, 2014/125.5, 2014/120
2014/122, 2014/143, 2014/145, 2014/229.1, 2014/242
2014/242.1, 2014/252.1
- melden ~ 2013/207, 2013/238, 2014/092
Pesterijen 2013/271, 2013/271.1
Plaatsingsbewijs 2014/218.1
plagiaat 2014/110
Plagiaatscanner 2014/110
Practica 2013/272
Precedentwerking 2014/118, 2014/196
Premasteropleiding / ~ programma 2013/146
Privaatrechtelijke rechtspersoon 2013/205, 2013/229
Privéleven
- eerbiediging ~ 2013/169
Procedure
- -le tekortkomingen 2014/133
Proces
- belang 2014/051
- kostenveroordeling 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178, 2014/049
2014/049.1
- orde 2013/268, 2014/039

Proceskostenvergoeding 2014/179
Procespartij
- examencommissie 2014/011
Profileringsfonds 2014/105, 2014/108, 2014/155
Programma
- wijziging ~ 2014/051
- oude stijl 2014/064
Proportionaliteit 2013/155, 2013/261, 2013/271, 2013/271.1, 2014/077
2014/110
Puntentoedeling 2013/169

R

Rechtsbescherming 2014/155
Rechtsbijstandverlener
- professionee ~ 2013/262
Rechtsgevolgen 2014/071
- in stand laten ~ 2014/117
Rechtshandeling
- publiekrechtelijk ~ 2014/123
Rechtsmiddelen
- instellen ~ 2013/205
- ~verwijzing 2013/262, 2014/013
Rechtvaardigingsgrond 2014/221.1
Rechtszekerheid 2014/110
Rechtstreekse werking
- communautair recht 2013/216
Reflectie 2014/012
Regeling
- bekendheid ~ 2014/037
- coulance ~ 2014/037
- [on]verbindendheid 2013/086
- toepassing 2013/086
Reisafstand 2013/292
Rendementsmaatregel 2014/011

S

Samenstelling
- CBE 2014/098
Sanctie 2013/155, 2014/127
Schade 2014/071
Schadevergoeding 2013/146, 2013/184, 2013/205, 2013/263, 2013/276
2013/277, 2013/278, 2014/036, 22014/063, 2014/160
2014/196
Schikking
- ~voorstel 2013/146
- ~sgesprek 2014/001, 2014/001.1
- ~traject 2013/169
Second opinion 2014/153
Selectiecriteria 2013/186
SIS-systeem 2013/083, 2013/189, 2013/213, 2013/215, 2013/222
2013/272, 2014/221.1
Smaad 2013/276, 2013/277, 2013/278
Spoedeisendheid 2014/159, 2014/159.1, 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1
- termijn bij ~ 2014/221.1
Staatsexamen
- NT2 IIB 2013/237, 2014/042, 2014/042.1
Stage 2014/069, 2014/187.1, 2013/271, 2013/271.1, 2014/092
2014/257, 2014/257.1
- kop ~ 2013/228
- verslag 2013/092
Storingen ICT 2014/196.1

Strafmaat 2013/271, 2013/271.1
Strijd met systeem WHW 2014/117
Structuurregeling
- Radboud Universiteit Nijmegen 2014/087
Studeerbaarheid 2014/105, 2014/159, 2014/159.1
Student
- lid CBE 2014/098
- account 2014/204, 2014/204.1
Studentendecaan 2013/218, 2013/243, 2013/243.1, 2014/094
Studentenbegeleider 2014/122
Studie
- advies [voorwaarden] 2013/222, 2013/232
- onderdelen 2014/015
- keuzeadvies 2014/189.5
- keuzeactiviteit 2014/147, 2014/151, 2014/174, 2014/197.1
- keuzecheck 2014/147, 2014/151. 2014/189.5, 2014/240, 2014/240.1
- planning 2013/272
- prestatie 2014/051
- ~schuld 2014/060
Studieadviseur 2013/235
Studiecoach 2013/245
Studiegids
- ecectronosche ~ 2014/092
Studielink 2013/252, 2013/269, 2013/269.1, 2013/281, 2013/281.1
2014/024, 2014/038, 2014/049, 2014/049.1, 2014/070
2014/122, 2014/147, 2014/151, 2014/187.1, 2014/196.1
2014/240, 2014/240.1, 2014/196, 2014/247.1, 2014/250
2014/250.1, 2014/257, 2014/257.1
- instelling verantwoordelijk voor ~ 2014/218.1
Studieloopbaanbegeleider 2013/193, 2014/063
Studiepunten 2014/051, 2014/095
- ~hoofdfase 2014/042, 2014/042.1
Studieresultaten
- geldigheidsduur ~ 2013/286, 2014/010, 2014/085
- na propedeutische fase 2014/001, 2014/001.1
- verlenging ~ 2013/149, 2013/249, 2013/269, 2013/269.1, 2014/010
Studievertraging 2013/190, 2013/218, 2013/263, 2013/264, 2014/051
2014/063, 2014/071, 2014/098, 2014/127, 2014/187.1
2014/242, 2014/242.1
Studievoortgang 2014/032, 2014/095
- kwalitatieve norm 2013/213, 2014/099

T

Tegenprestatie 2014/150, 2014/162
Ten overvloede 2013/269, 2013/269.1, 2014/030, 2014/098
Tentamen 2013/270, 2014/074
- aantal ~ 2013/232
- geldigheidsduur ~ 2013/259, 2014/011
- her ~ 2013/263, 2014/048, 2014/048.1
- normen ~ 2013/157
- ongeldig verklaren ~ 2014/077
- uitslag 2013/273
- uitsluiting ~ronde 2014/127, 2014/202
Termijn 2014/085, 2014/131, 2014/140
- bezwaar ~ 2014/036
- overschrijding [verschoonbare] 2013/185, 2013/189, 2013/195, 2013/200, 2013/202.5
2013/222, 2013/253, 2013/262, 2013/280, 2014/013
2014/018, 2014/036, 2014/039, 2014/117, 2014/131
2014/140, 2014/240, 2014/240.1, 2014/247.1
- redelijk 2014/179
- spoedeisendheid 2014/221.1
Terugwerkende kracht 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178, 2014/024

2014/147.1, 2014/187.1, 2014/250, 2014/250.1

Themamap 2014/074
Toedoen
- eigen ~ 2014/218.1
Toegang
- tot het College 2013/149, 2013/249
Toekenning
- voorlopige 2013/264
Toelating
- ~eisen 2013/252
- ~onderzoek 2013/252, 2014/242, 2014/242.1
Toepassing
- Awb 2013/205
- marginale ~ 2014/099
Toets 2014/074
- alternatieve ~ 2014/042, 2014/042.1
Toezegging[en] 2014/015, 2014/161, 2014/166
- extra ~ 2013/272
- ondubbelzinnige ~ 2013/252
Toezending
- beslissing 2013/189, 2013/202.5
Topdesk 2013/253
Tussenuitspraak 2014/155

U

Uitloting 2014/113
Uitschrijving 2014/161
- datum ~ 2014/122
Uitspraak
- tussen ~ 2014/155

V

Vakantie 2013/200, 2014/012, 2014/036
Verblijf buitenland 2014/174
Verklaring
- medische 2014/229.1
Vertrouwensbeginsel 2013/244, 2013/280, 2014/114, 2014/153
Verschoonbaarheid 2013/185, 2014/189.5
Vervaltabel 2013/218
Verzoek
- gemotiveerd 2014/189.5
Verwijtbaarheid 2013/286
Verzend
- ~ administratie 2013/189, 2013/202.5, 2013/215, 2013/222
- ~ datum 2013/189, 2013/202.5
Vooringenomenheid 2013/083, 2013/079, 2014/005, 2014/078
Voorlopige voorziening 2013/230.1, 2013/243.1, 2013/265.1, 2013/269.1, 2013/271.1
2013/281.1, 2013/283.1, 2013/284.1, 2014/001.1, 2014/002.1
2014/042.1, 2014/048.1, 2014/049.1, 2014/159.1, 2014/187.1
2014/196.1, 2014/196, 2014/226.1, 2014/217.1, 2014/218.1
2014/197.1, 2014/221.1, 2014/229.1, 2014/240.1, 2014/247.1
2015/250.1, 2014/252.1
Vooropleidingseisen
- vrijstelling 2014/075
Vrijstelling 2013/237, 2014/042, 2014/042.1
- geen 2014/168.5
- niet voldaan 2014/148

W

Waarschuwing 2013/213, 2013/220, 2013/245, 2013/261, 2014/045
2014/094, 2014/125.5, 2014/116.5, 2014/145, 2014/168.5
2014/196.1
Wederprestatie 2014/150, 2014/162
Wegingsfactor 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178
Werkstuk
- randvoorwaarden 2013/236
Wet
- geschiedenis 2014/087, 2014/147, 2014/151, 2014/197.1
- interpretatie 2013/244
- wijziging 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178, 2014/174
- strijd met ~
WOB 2014/005

Z

Zelf voorzien 2013/086, 2013/092, 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178
2013/271, 2013/271.1, 2014/093, 2014/117, 2014/120
2014/150, 2014/162
Zorgvuldigheidsbeginsel 2013/083, 2013/157, 2013/167, 2013/169, 2013/213
2013/271, 2013/271.1, 2014/001, 2014/001.1, 2014/120
2014/160, 2014/221.1

ARTIKELSGEWIJSREGISTER

Artikel	*Uitspraaknummer*

WHW

art. 1.1 aanhef en onderdeel k	2013/244
art. 1.1 aanhef en onderdeel m	
art. 1.3 lid 1	
art. 1.8 lid 1	2013/210
art. 2.9	2014/038
art. 7.1	2014/087
art. 7.3 [oud]	2014/053
art. 7.3 lid 2	2014/074
art. 7.8b	2013/195, 2013/200, 2013/222, 2013/226.1, 2013/243 2013/243.1
art. 7.8b lid 1 en 2	2014/002, 2014/002.1, 2014/127
art. 7.8b lid 1, 2, 3	2013/238, 2013/254, 2013/275, 2014/143
art. 7.8b lid 3	2013/252
art. 7.8b lid 1, 2, 3, 4	2014/145
art. 7.8b lid 1, 2, 3, 6	2013/193, 2013/240, 2013/242, 2013/268, 2013/273 2014/042, 2014/042.1, 2014/043, 2014/045, 22014/047 2014/060, 2014/094, 2014/095, 2014/115, 2014/229.1 2014/252.1
art. 7.8b lid 1, 2, 3, 4 en 6	2014/022, 2014/168.5
art. 7.8b lid 1, 2, 3 en 6	2013/207, 2013/213, 2013/232, 2013/245, 2013/256.5 2013/261, 2013/282, 2014/001, 2014/001.1, 2014/014 2014/015, 2014/032, 2014/094, 2014/099. 2014/120
art. 7.8b lid 1, 2, 3, 6 en 7	2013/219, 2013/234, 2013/235
art. 7.8b lid 1, 2, 4, 6	2013/220, 2014/125.5
art. 7.8b lid 1, 3 en 6	2013/233, 2014/104
art. 7.10 lid 1	2013/262
art. 7.10 lid 2	2013/262
art. 7.11 lid 2	2013/262
art. 7.12 lid 1	2014/189.5
art. 7.12 lid 1 aanhef en onderdeel a en b	2014/114, 2014/252.1
art. 7.12 lid 2	2013/086
art. 7.12 lid 2 en 3	2013/092
art. 7.12b lid 1 aanhef en onderdeel b	2014/252.1
art. 7.12b lid 2	2014/110, 2014/202, 2014/2171.1
art. 7.12b lid 2 en lid 3	2014/077, 2014/093
art. 7.12c	2013/155, 2013/169, 2013/270, 2014/114, 2014/126
art. 7.13 lid 1	2013/079, 2013/237, 2013/239, 2013/262, 2013/272 2014/005, 2014/010, 2014/063, 2014/064, 2014/076.4 2014/078, 2014/139, 2014/148, 2014/202
art. 7.13 lid 2	2014/012, 2014/071, 2014/092, 2014/098
art. 7.13 lid 2 aanhef en onderdeel a	2014/074, 2014/095
art. 7. 13 lid 2 aanhef en onderdeel f	2014/095
art. 7.13 lid 2 aanhef en onderdeel k	2013/218, 2013/259, 2013/272, 2014/010, 2013/011 2014/063, 2014/064, 2014/085, 2014/139
art. 7.13a lid 1	2014/174
art. 7.13a lid 1	2014/174
art. 7.24 lid 1 aanhef en onderdeel a	2014/075, 2014/242, 2014/242.1
art. 7.24 lid 2	2014/242, 2014/242.1
art. 7.26	2013/252
art. 7.28 lid 1	2014/075, 2014/242, 2014/242.1
art. 7.28 lid 2	2014/042, 2014/042.1
art. 7.29 lid 1	2014/242, 2014/242.1
art. 7.30a lid 1	2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1
art. 7.31a lid 1	2014/147, 2014/151, 2014/197.1
art. 7.31a lid 3	2014/197.1
art. 7.31a lid 4	2014/197.1
art. 7.31b lid 1	2014/147, 2014/151, 2014/197.1

art. 7.31d lid 1 2014/147, 2014/151, 2014/197.1
art. 7.31d lid 3 2014/147, 2014/151
art. 7.31d lid 5 2014/147, 2014/151
art. 7.32 lid 1 2013/244
art. 7.32 lid 4 2013/244
art. 7.33 lid 1 2013/281, 2013/281.1, 2014/004, 2014/024, 2014/075
2014/240, 2014/240.1
art. 7.33 lid 2 2014/240, 2014/240.1
art. 7.37 lid 2 2013/269, 2013/269.1, 2013/281, 202014/024, 13/281.1
2014/240, 2014/240.1
art. 7.42 lid 1 2014/038
art. 7.42 lid 2 2014/038, 2014/122, 2014/166, 2014/204, 2014/204.1
art. 7.42 lid 5 2014/038
art. 7.43 lid 1 2014/166
art. 7.45a 2013/187, 2013/190, 2013/229, 2013/230, 2013/230.1
2013/265.1, 2014/008, 2014/052, 2014/054, 2014/108
2014/150, 2014/162
art. 7.45a lid 1 2014/113
art. 7.45a lid 1 aanhef en onderdeel a 2013/216, 2013/226, 2014/053, 2014/118
art. 7.45a lid 2 2013/216, 2013/226, 2014/053, 2014/113, 2014/118
art. 7.46 lid 1 2013/216, 2013/226, 2013/229, 2014/052, 2014/053
2014/113, 2014/118, 2014/150, 2014/162
art. 7.46 lid 1en 4 2013/187
art. 7.46 lid 1 en 5 2013/190, 2013/229, 2013/230, 2013/230.1
2013/265.1, 2014/008
art. 7.46 lid 5 2014/053, 2014/150, 2014/162
art. 7.47 aanhef en onderdeel b 2014/038
art. 7.48 lid 4 2014/038,2014/122
art. 7.48 lid 5 2014/038, 2014/122
art. 7.51 2013/264, 2014/108
art. 7.51 lid 1 2014/105
art. 7.42 2014/053
art. 7.57e 2013/186
art. 7.57h 2013/271, 2013/271.1, 2013/286, 2014/116.5
art. 7.58 lid 1 2013/262
art. 7.58 lid 4 2013/262
art. 7.59a lid 2 2013/149, 2013/249
art. 7.59a lid 3 2013/149, 2013/249, 2014/098
art. 7.59a lid 4 2013/195, 2013/200, 2013/210, 2014/036, 2014/117
2014/131, 2014/140
art. 7.59 b 2013/276, 2013/277, 2013/278
art. 7.60 2014/098
art. 7.61 2013/205, 2013/266
art. 7.61 lid 1 aanhef en onderdeel f 2014/030
art. 7.61 lid 3 2013/169, 2013/215, 2013/222, 2014/068
art. 7.61 lid 4 2014/032
art. 7.63a lid 1 2013/018, 2014/087, 2014/093
art. 7.63a lid 3 2014/087
art. 7.63a lid 4 2014/221.1
art. 7.66 2013/206, 2014/068
art. 7.66 lid 1 2013/146, 2013/184, 2013/187, 2013/270, 2013/276
2013/277, 2013/278, 2014/005, 2014/014, 2014/187.1
art. 7 66 lid 2 2013/083, 2013/081, 2013/206, 2013/236, 2014/069
2014/092, 2014/120, 2014/159, 2014/159.1, 2014/160
2014/196.1, 2014/240, 2014/240.1
art. 7.66 lid 3 2013/270
art. 7 66 lid 5 2014/150, 2014/162
art. 7 68 2013/187

Awb

art. 1:3 lid 1 2014/028, 2014/049, 2014/049.1, 2014/155
art. 3.4 lid 1 2014/013

art. 3:41 lid 1	2013/189, 2013/202.5, 2013/215, 2013/222, 2014/026 2014/047
art. 3:46	2014/068
art. 4:5 lid 1	2014/155
art. 4:5 lid 4	2014/155
art. 4:17 lid 1	2014/059
art. 4:17 lid 2	2014/059
art. 4:17 lid 31	2014/059
art. 6:2 aanhef en onderdeel b	2014/059
art. 6:7	2013/185, 2013/189, 2013/202.5, 2013/210, 2013/215 2013/222, 2013/253, 2013/262, 2013/280, 2014/013 2014/018
art. 6:8	2013/185, 2013/189, 2013/202.5, 2013/215, 2013/222 2013/262, 2013/280, 2014/013, 2014/026, 2014/039 2014/117, 2014/131, 2014/140
art. 6:9 lid 1 en 2	2013/185, 2013/189, 2013/202.5. 2013/222 2013/262, 2013/280, 2014/013, 2014/018, 2014/026 2014/039, 2014/117, 2014/131, 2014/140
art. 6:11	2013/185, 2013/215, 2013/253, 2013/262, 2013/280 2014/013, 2014/018, 2014/026, 2014/039, 2014/117 2014/131, 2014/140
art. 6:12 lid 1	2014/179
art. 6:12 lid 2	2014/059, 2014/179
art. 6:12 lid 4	2014/179
art. 6:15	2014/049, 2014/049.1
art. 6:19 lid 1	2014/204, 2014/204.1
art. 6:20 lid 3	2014/059
art. 6:20 lid 5	2013/083
art. 6:22	2014/125.5
art. 6:24	2014/204, 2014/204.1
art. 7:1	2014/049, 2014/049.1
art. 7:1a	2014/033
art. 7.2 lid 1	2014/071
art. 7:3 aanhef en onderdeel a	2014/071, 2014/036
art. 7:12 lid 1	2013/229 2014/008, 2014/123, 2014/196, 2014/247.1 2014/250, 2014/250.1, 2014/257, 2014/257.1
art. 7:15	2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178
art. 8:4 aanhef en onderdeel e[2]	2013/157
art. 8:4 lid 3 onderdeel b	2013/081, 2013/083, 2013/167, 2013/169, 2013/213 2013/236, 2013/254, 2013/263, 2013/270, 20014/005 2014/014, 2014/048, 2014/048.1, 2014/068, 2014/069 2014/072, 2014/082, 2014/092, 2014/153, 2014/160
art. 8:41 lid 1 en 3	2013/206
art. 8:10a	2014/196
art. 8:41a	2013/201
art. 8:42	2014/120
art. 85d	2014/155
art. 8:54 lid 1	2013/210
art. 8:54 lid 1 aanhef en onder a	2014/123
art. 8:55c	2014/059
art. 8:71	2014/150, 2014/162
art. 8:72 lid 2	2014/093
art. 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b	2014/071, 2014/150, 2014/162, 2014/247.1, 2014/250 2014/250.1, 2014/257, 2014/257.1
art. 8:72 lid 4	2013/086, 2013/092, 2013/100 t/m 113, 2013/170 t/m 178 2013/271, 2013/271.1
art. 8:72 lid 5	2014/196
art. 8:73 lid 1	2014/063
art. 8:81	2013/226.1, 2013/230.1, 2013/243.1, 2013/265.1, 2013/269.1 2013/271.1, 2013/281.1, 2013/283.1, 2013/284.1, 2014/001.1 2014/002.1, 2014/042.1, 2014/048.1, 2014/049.1, 2014/071.1

[2] Artikel 8:4 aanhef en onderdeel e is vernummerd naar artikel 8:4, derde lid onderdeel b.

	2014/159.1, 2014/187.1, 2014/196.1, 2014/204.1, 2014/217.1 2014/197.1, 2014/218.1, 2014/221.1, 2014/229.1, 2014/240.1 2014/242.1, 2014/247.1, 2014/250.1, 2014/252.1, 2014/257.1
art. 8:86	2013/230, 2013/230.1, 2013/243, 2013/243.1, 2013/269 2013/269.1, 2013/271, 2013/271.1, 2013/283, 2013/283.1 2013/281, 2013/281.1, 2013/284, 2013/284.1, 2014/001 2014/001.1, 2014/002, 2014/002.1, 2014/042, 2014/042.1 2014/048, 2014/048.1, 2014/049, 2014/049.1, 2014/159 2014/159.1, 2014/204, 2014/204.1, 2014/240, 2014/240.1 2014/242, 2014/242.1, 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1 2014/257, 2014/257.1
art. 8:119 lid 1	2014/028, 2014/076.4, 2014/106.4, 2014/119
Afdeling 2.3	2013/189, 2013/202.5
art. 9:3	2013/276, 2013/277, 2013/278, 2014/123

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten 2014/063

Grondwet

art. 140 2014/054

WSF 2000

art. 2.2 2014/053

WVO

art. 118u lid 2 onderdeel b 2013/244

Wet beroepen in het onderwijs [Wet BIO] 2013/244

Besluit proceskosten bestuursrecht

art. 3 2013/100 t/m 113

Uitvoeringsbesluit WHW

art. 2.1 lid 1 2013/234, 2013/238, 2013/256.5, 2013/282

Regeling aanvullende eisen ho en kunst 2007

art. 2 2013/252

EVRM

art. 6 2014/068
art. 8 2013/169, 2013/270, 2014/068

EVRM Eerste protocol

art. 2 2013/216, 2014/150, 2014/162

Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten 2013/216

Universele Verklaring van de Rechten van de Mens 2013/216

Handvest grondrechten EU 2013/216

Fontys Hogescholen

OER

art. 1	2014/202
art. 28 lid 1	2013/232
art. 32 lid 4	2013/232

Regeling inschrijvingsvoorwaarden

art. 2.3	2014/161

De Haagse Hogeschool

OER opleiding HBO-Rechten

art. 18 lid 3 onderdeel 3.3.1	2013/261
art. 18 lid 3 onderdeel 3.3.2	2013/261

OER 2012-2013

art. 5 lid 1	2013/237
art. 5 lid 2	2013/237
art. 7.2 lid 1	2014/095
art. 8 lid 1	2014/095
art. 8 lid 3	2014/095
art. 18 lid 3 onder 3.3.1	2013/258
art. 18 lid 3 onder 3.3.2	2013/258
art. 18 lid 3 onder 3.3.1.	2013/258
art. 18 lid 8	2013/258

Hanzehogeschool Groningen

Studentenstatuut

art. 4.14	2013/254, 2014/002, 2014/002.1, 2014/047
art. 4.16	2014/002, 2014/002.1, 2014/047

Hogeschool van Amsterdam

Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies 2014 van de HvA

art. 2 lid 1 4	2014/189.5
art. 2 lid 3	2014/189.5
art. 2 lid 4 aanhef en onder g	2014/189.5

OER bacheloropleiding HvA

art. 6.2 lid 1	2013/193, 2013/220, 2014/022, 2014/094, 2014/125.5 2014/145
art. 6.2 lid 2	2014/022, 2014/094, 2014/145
art. 6.3	2013/193, 2013/212, 2013/213, 2013/220, 2014/022 2013/220, 2014/125.5
art. 6.4 lid 1	2014/125.5
art. 6.4 lid 2	2013/193, 2013/212, 2013/213, 2014/022, 2014/125.5
art. 6.4 lid 4	2014/022
art. 6.4 lid 5	2013/212, 2013/213

OER 2012-2013

art. 5.8	2014/126
art. 26 lid 3	2013/236

OER 2013-2014

art. 5.1 lid 2	2013/083
art. 5.3 lid 4	2014/063, 2014/064
art. 5.13 lid 1	2014/063
art. 5.14	2013/079, 2014/078
art. 6.3	2013/207
art. 6.6 lid 2	2013/207

OER commerciële economie

art.6.2 lid 1	2014/104
art. 6.2 lid 2	2014/104
art. 6.4 lid 2	2014/104
art. 6.4 lid 3	2014/168.5

OER 2013-2014 voor de opleiding Bedrijfseconomie

art. 6.2	2013/273
art. 6.4	2013/273

OER van de opleiding Voeding en Diëtetiek

art. 6.3	2014/060
art. 6.4 lid 2	2014/060
art. 6.4 lid 3	2014/060

OER van de opleiding International Business and Languages

art. 6.3	2014/014
art. 6.4 lid 2	2014/014
art. 6.4 lid 3	2014/014

Fraudereglement

art. 3 onder c	2014/0143
art. 3 onder d	2014/093
art. 3 onder h	2014/093
art. 5	2014/093
art. 8 lid 1	2014/093

Handleiding bekwaamheidsproeven 2014/126

Richtlijn bindend afwijzend studieadvies 2013-2014

art. 9	2014/145

Studentenstatuut

art. 3.6 lid 3	2014/038
art. 3.13 lid 1	2014/038
art. 3.13 lid 3	2014/038
art. 4.2 lid 2	2014/221.1, 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1 2014/257, 2014/257.1

Hogeschool Inholland

OER 2012-2013

art. 2 aanhef en onder r	2013/092
art. 2 aanhef en onder t	2014/110
art. 3 lid 2	2013/259
art. 12	2014/043
art. 13	2014/099, 2014/115
art. 13 lid 1	2014/043, 2014/120
art. 13 lid 5	2014/120
art. 13 lid 6	2014/120
art. 14 lid 1	2014/099
art. 14 lid 4	2014/043
art. 16 lid 8	2014/120
art. 17	2014/115
art. 17 lid 3	2014/043
art. 17 lid 4	2014/099, 2014/120
art. 17 lid 5	2014/043
art. 25 lid 6	2013/259
art. 27 lid 6	2014/110
art. 29	2013/092, 2014/098
art. 32 lid 1	2013/218
art. 32 lid 3	2014/098
art. 32 lid 4	2013/218, 2014/098, 2014/010
art. 32 lid 5	2013/218, 2014/098, 2014/010
art. 32 lid 6	2013/218, 2014/098, 2014/010

OER 2013-2014

art. 12	2013/233
art. 13 lid 1	2013/233
art. 13 lid 2	2013/233
art. 13 lid 4	2013/233
art. 27 lid 1	2013/233
art. 27 lid 3	2013/233
art. 27 lid 7	2014/033
art. 30 lid 1	2014/139
art. 30 lid 3	2014/139
art. 30 lid 4	2014/139

Studentenstatuut

art. 15 lid 2	2014/033
art. 27 lid 3	2014/033
art. 41 lid 2	2013/286
art. 41 lid 3	2013/286

Regeling profileringsfonds

art. 2 lid 1 aamhef en onderdeel d	2013/264
art. 3 lid 1	2013/264

Hogeschool voor de Kunsten Utrecht

OER HKU 2013-1014

art. 7.4 lid 1	2014/143
art. 7.4 lid 3	2014/143
art. 7.4 lid 4	2014/143
art. 7.4 lid 5	2014/143
art. 7.4 lid 7	2014/143
art. 7.5 lid 1	2014/143

art. 7.5 lid 3 2014/143

Hogeschool Leiden

Regeling aanmelding en inschrijving

art. 27 lid 3 2014/122
art. 33 lid 1 2014/122

OER bacheloropleiding Chemie 2013-2014

art. 1.1 2014/074
art. 5.6 lid 1 2014/074
art. 5.6 lid 3 2014/074

OER bacheloropleiding SPH 2012-2013

artikel 6.4 2013/242

OER 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-Rechten

art. 6.4 lid 3 2013/275
art. 5.4 lid 7 2013/275

Hogeschool Arnhem Nijmegen

OER 2012-2013

art. 5.1 lid 1 en 2 2014/001, 2014/001.1
art. 5.3 lid 1 2014/001, 2014/001.1
art. 5.5 lid 1 en 2 2014/001, 2014/001.1

OER informatica 2012-2013

art. 6.3 lid 1 2014/045
art. 6.3 lid 2 2014/045
art. 6.3 lid 5 2014/045
art. 6.4 lid 6 2014/045
art. 6.4 lid 7 2014/045
art. 6.4 lid 8 2014/045
art. 6.4 lid 9 2014/045

OER informatica 2012-2013

Regeling examencommissie faculteit educatie 2012-2013

art. 8 lid 1 2014/117
art. 8 lid 3 2014/117
art. 8 lid 4 2014/117

Hogeschool Rotterdam

Reglement Inschrijving

art. 1.4 lid 2 2013/281, 2013/281.1
art. 1.4 lid 9 onderdeel h 2013/281, 2013/281.1

Hogeschoolgids

art. 4.1 2014/116.5

HAS Hogeschool

OER

art. 6.2	2013/245

Hogeschool Zuyd

Regeling ondersteuning studenten

art. 3 lid 1 onderdeel g	2014/105
art. 4 lid 1	2014/105
art. 6 lid 1	2014/105

Christelijke Hogeschool Windesheim

Bijlage 1 uitvoeringsregels OER 2012-2013

art. 18 lid 2	2013/228

OER opleiding Pedagogiek

art. 5.2	2013/240

iPabo Amsterdam

Studentenstatuut 2011-2012

art. 10.2.1	2013/155, 2013/210

OER 2012-2013

art. 5.16 lid 3 en 4	2013/155
art. 6.3	2013/155
art. 7.6 lid 1	2013/210
art. 7.6 lid 2	2013/210

Hogeschool Utrecht

OER HU Bacheloropleidingen 2012-2013

art. 29	2014/012

Reglement Rechtsbescherming Studenten HU

art. 36 lid 1	2014/026
art. 37 lid 1	2014/026
art. 45 lid 5	2014/026
art. 49 lid 5	2014/026

Radboud Universiteit Nijmegen

Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb RUN

art. 4	2014/087
art. 5	2014/087

Debiteurenprotocol	2014/204, 2014/204.1

Regeling financiële ondersteuning studenten

art. 11.1	2014/087

Structuurregeling Radboud Universiteit Nijmegen

art. 12	2014/087
art. 26	2014/087

OER 2012-2013

art. 6.2 lid 2	2014/011
art. 10 lid 2	2014/011

Universiteit van Amsterdam

Inschrijvingsbesluit UvA deel II

art. 12	2013/216

Besluit bepaling tarief collegegeld 2012-2013

art. 1 lid 2	2013/216
art. 5	2013/216

Inschrijvingsbesluit UvA 2012-2013
Deel I

art. 1.2 lid 1 aanhef en onderdeel 5	2014/075
art. 26 lid 3	2014/005
art. 26 lid 4	2014/005
art. 26 lid 5	2014/005

Instellingsbesluit UvA

art. 2.12	2013/265.1

OER

overgangsregeling	2014/051

OER Sociale Geografie en Planologie

art. 4.5	2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1
art. 5.8	2014/085
art. 25 lid 3	2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1

Onderwijs- en Examenregeling
bachelor of science in de tandheelkunde

art. 14 lid 1	2013/272
art. 19 lid 3	2013/272

Universiteit Utrecht

Studentenstatuut

art. 2.2	2013/230, 2013/230.1, 2014/113

OER masteropleiding rechten 2012-2013

art. 8 lid 23	2013/086

Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015

art. 1A	2014/147, 2014/151
art. 1B	2014/147, 2014/151, 2014/174

art. 1C	2014/174

Vrije Universiteit van Amsterdam

Facultaire regeling Bindend Studieadvies

art. 1 lid 1	2013/256.5
art. 1 lid 2	2013/256.5
art. 1 lid 3	2013/256.5
art. 1 lid 4	2013/256.5
art. 2 lid 1	2013/256.5
art. 2 lid 2	2013/256.5

Regeling financiële ondersteuning studenten

art. 7 lid 2	2014/155
art. 9 aanhef en onderdeel b	2014/155

Regeling aanmelding en inschrijving 2013-2014

art. 5 lid 1 aanhef en onder a en b	2014/004
art. 5 lid 3	2014/004
art. 10 lid 5	2014/008
art. 10 lid 6	2013/190, 2014/118
art. 15	2013/190
art. 15 lid 1	2014/118

OER

art. 4 lid 1	2014/148
art. 7 lid 2	2014/148
art. 27 lid 1	2013/256.5
art. 27 lid 4	2013/256.5
art. 27 lid 5	2013/256.5
art. 27 lid 6	2013/256.5

OER Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 2013-2014 Bijlage II "intekenen en na-intekenen voor onderwijs en tentamens

art. 1 lid 1	2014/071
art. 1 lid 3	2014/071

Regeling studieadvies en Afwijzing

art. 1.5 lid 1	2013/238
art. 2.1	2013/238
art. 2.3	2013/238

Erasmus Universiteit Rotterdam

Regels en richtlijnen voor de examens 2012-2013

art. 6.9	2014/077
art. 7.4	2014/048, 2014/048.1

OER Geneeskunde

art. 7.1 lid 1 onderdeel d	2013/235
art. 7.4 lid 4	2013/235
art. 7.5	2013/235
art. 7.6	2013/235

OER Geneeskunde, Bacheloropleiding 2012-2013

art. 4.6 lid 1	2014/072
art. 4.6 lid 4	2014/072
art. 4.6 lid 5	2014/072
art. 4.6 lid 6	2014/072

OER 2012-2013

art. 9	2013/262
art. 10	2013/239
art. 22	2014/015
art. 25	2014/015
art. 29	2013/239
art. 43 lid 1	2013/262
art. 45 lid 1	2013/262

Regels betreffende beoordeling minoren 2014/153

OER 2013 IBCoM

art. 11.2 lid 1	2013/234
art. 11.4 lid 1	2013/234
art. 11.4 lid 2	2013/234

Universiteit van Tilburg

Regeling Inschrijving en collegegeld 2012-2013

art. 21 lid 1	2014/166

Universiteit Maastricht

OER van de masteropleiding Biomedical Sciences 2012-2013

art. 3.6	2014/092

OER

art. 4.4 lid 1 onderdeel c	2014/127
art. 411 lid 1	2014/127
art. 411 lid 2	2014/127
art. 411 lid 3	2014/127

Regels en Richtlijnen

art. 10 lid 1 lid 1	2014/127
art. 10 lid 1 lid 3	2014/127
art. 10 lid 1 lid 4	2014/127

Reglement van Orde bij Toetsen

art. 16 aanhef en onderdeel d	2014/127
art. 17 lid 1	2014/127
art. 17 lid 2	2014/127

Rijksuniversiteit Groningen

Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2013-2014

art. 3 lid 3	2014/024
art. 4 lid 6	2014/024

Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2014-2015

art. 8 lid 1	2014/197.1
art. 8 lid 3	2014/197.1
art. 10 lid 6	2014/197.1

Zakenregister

Zaaknummer	Datum
2013/086	29 januari 2014
2013/092	24 januari 2014
2013/100	10 januari 2014
2013/101	10 januari 2014
2013/102	10 januari 2014
2013/103	10 januari 2014
2013/104	10 januari 2014
2013/105	10 januari 2014
2013/106	10 januari 2014
2013/107	10 januari 2014
2013/108	10 januari 2014
2013/109	10 januari 2014
2013/110	10 januari 2014
2013/111	10 januari 2014
2013/112	10 januari 2014
2013/113	10 januari 2014
2013/146	26 februari 2014
2013/149	17 februari 2014
2013/155	26 februari 2014
2013/157[3]	19 december 2013
2013/167	19 februari 2014
2013/169	25 februari 2014
2013/170	10 januari 2014
2013/171	10 januari 2014
2013/172	10 januari 2014
2013/173	10 januari 2014
2013/174	10 januari 2014
2013/175	10 januari 2014
2013/176	10 januari 2014
2013/177	10 januari 2014
2913/178	10 januari 2014
2013/184	26 februari 2014
2013/185	17 maart 2014
2013/186	6 januari 2014
2013/187	4 maart 2014
2013/189	20 maart 2014
2013/190	3 maart 2014
2013/193	17 april 2014
2013/195	3 april 2014
2013/200	3 april 2014
2013/201	28 maart 2014
2013/202.5	24 maart 2014
2013/205	17 maart 2014
2013/206	24 april 2014
2013/207	18 juli 2014
2013/210	26 februari 2014
2013/211	3 maart 2014
2013/212	17 april 2014
2013/213	17 april 2014
2013/215	24 april 2014
2013/216	20 maart 2014
2013/218	24 april 2014
2013/219	7 juli 2014

[3] Zaak 2013/157 van 19 december 2013 wordt opgenomen in dit register, want kwam binnen na sluitingstijd register 2013.

2013/220	20 juni 2014
2013/222	24 april 2014
2013/228	28 maart 2014
2013/229	23 mei 2014
2013/230	23 januari 2014
2013/230.1	23 januari 2014
2013/232	3 juli 2014
2013/233	13 juni 2014
2013/234	16 mei 2014
2013/235	19 maart 2014
2013/236	7 juli 2014
2013/237	17 maart 2014
2013/238	24 april 2014
2013/239	11 juni 2014
2013/240	27 juni 2014
2013/242	13 juni 2014
2013/243	27 januari 2014
2013/243.1	27 januari 2014
2013/244	26 februari 2014
2013/245	26 februari 2014
2013/249	17 februari 2014
2013/252	4 april 2014
2013/253	4 april 2014
2013/254	4 april 2014
2013/256.5	17 april 2014
2013/259	4 april 2014
2013/261	27 maart 2014
2013/262	5 juni 2014
2013/263	4 april 2014
2013/264	24 julie 2014
2013/265.1	20 januari 2014
2013/266	22 augustus 2014
2013/268	17 april 2014
2013/269	20 januari 2014
2013/269.1	20 januari 2014
2013/270	7 juli 2014
2013/271	20 januari 2014
2013/271.1	20 januari 2014
2013/272	2 juli 2014
2013/275	11 juni 2014
2013/273	11 augustus 2014
2013/276	22 juli 2013
2013/277	22 juli 2014
2013/278	22 juli 2014
2013/280	2 juli 2014
2013/281	30 januari 2014
2013/281.1	30 januari 2014
2013/282	2 juli 2014
2013/283	20 januari 2014
2013/283.1	20 januari 2014
2013/284	20 januari 2014
2013/284.1	20 januari 2014
2013/286	7 juli 2014
2014/001	27 februari 2014
2014/001.1	27 februari 2014
2014/002	27 januari 2014
2014/002.1	27 januari 2014
2014/004	13 juni 2014
2014/005	11 juni 2014
2014/008	28 mei 2014
2014/010	19 juni 2014
2014/011	3 juni 2014
2014/012	23 juli 2014
2014/013	13 juni 2014

2014/014	16 juni 2014
2014/015	18 september 2014
2014/018	2 juli 2014
2014/022	25 augustus 2014
2014/023	30 april 2014
2014/024	10 juni 2014
2014/026	3 juli 2014
2014/028	18 september 2014
2014/030	1 juli 2014
2014/032	28 juli 2014
2014/033	3 juli 2014
2014/036	29 juli 2014
2014/037	5 augustus 2014
2014/038	28 juli 2014
2014/039	30 juni 2014
2014/042	11 maart 2014
2014/042.1	11 maart 2014
2014/043	16 juni 2014
2014/045	23 juni 2014
2014/047	2 juli 2014
2014/048	28 februari 2014
2014/048.1	28 februari 2014
2014/049	27 maart 2014
2014/049.1	27 maart 2014
2014/051	2 juli 2014
2014/052	10 juni 2014
2014/053	14 augustus 2014
2014/054	11 juni 2014
2014/059	26 augustus 2014
2014/060	18 juni 2014
2014/063	28 juli 2014
2014/064	29 augustus 2014
2014/068	29 juli 2014
2014/069	23 juli 2014
2014/070	29 juli 2014
2014/071.1	31 maart 2014
2014/071	29 juli 2014
2014/072	27 juni 2014
2014/074	11 augustus 2014
2014/075	23 oktober 2014
2014/076.4	11 juli 2014
2014/077	23 oktober 2014
2014/078	8 oktober2014
2014/082	12 november 2014
2014/085	5 december 2014
2014/087	20 oktober 2014
2014/092	5 september 2014
2014/093	26 november 2014
2014/094	29 augustus 2014
2014/095	11 augustus 2014
2014/098	3 december 2014
2014/099	26 november 2014
2014/104	26 augustus 2014
2014/105	31 oktober 2014
2014/106.4	13 augustus 2014
2014/108	17 november 2014
2014/110	14 juli 2014
2014/113	18 november 2014
2014/114	6 november 2014
2014/115	12 november 2014
2014/116.5	22 september 2014
2014/117	31 oktober 2014
2014/118	23 oktober 2014
2014/119	6 november 2014

2014/120	29 oktober 2014
2014/122	19 december 2014
2014/123	18 december 2014
2014/125.5	8 oktober 2014
2014/126	14 november 2014
2014/127	27 augustus 2014
2014/131	20 oktober 2014
2014/133	15 december 2014
2014/139	31 oktober 2014
2014/140	20 oktober 2014
2014/143	6 november 2014
2014/145	10 december 2014
2014/147	26 augustus 2014
2014/148	16 december 2014
2014/150	16 december 2014
2014/151	26 augustus 2014
2014/153	10 december 2014
2014/155	28 november 2014
2014/159	17 oktober 2014
2014/159.1	17 oktober 2014
2014/160	16 december 2014
2014/161	10 december 2014
2014/162	16 december 2014
2014/166	19 december 2014
2014/168.5	12 november 2014
2014/174	22 oktober 2014
2014/179	18 november 2014
2014/187.1	15 oktober 2014
2014/189.5	23 oktober 2014
2014/196.1	15 oktober 2014
2014/196	23 december 2014
2014/197.1	17 oktober 2014
2014/202	16 december 2014
2014/204	28 december 2014
2014/204.1	28 december 2014
2014/217.1	30 oktober 2014
2014/218.1	31 oktober 2014
2014/221.1	30 oktober 2014
2014/226.1	6 november 2014
2014/229.1	6 november 2014
2014/240	23 december 2014
2014/240.1	23 december 2014
2014/242	29 december 2014
2014/242.1	29 december 2014
2014/247.1	23 december 2014
2014/250	23 december 2014
2014/250.1	23 december 2014
2014/252.1	23 december 2014
2014/257	24 december 2014
2014/257.1	24 december 2014

Register Instellingsorganen

CBE Erasmus Universiteit Rotterdam	2013/139, 2013/234, 2013/235, 2013/262, 2014/015 2014/048, 2014/048.1, 2014/072, 2014/077, 2014/153
CBE Open Universiteit	2013/169, 2013/270, 2014/068, 2014/082
CBE Technische Universiteit Delft	2013/167, 2013/185, 2014/013
CBE Universiteit van Amsterdam	2013/272, 2013/283, 2013/283.1, 2013/284, 2013/284.1 2014/085
CBE Vrije Universiteit van Amsterdam	2013/238, 2014/051, 2014/148
CBE Universiteit Utrecht	2013/253
CBE Radboud Universiteit	2014/011, 2014/217.1
CBE Universiteit van Tilburg	2013/201, 2013/280
CBE Universiteit Twente	2013/276, 2013.277, 2013/278
CBE Universiteit Maastricht	2013/282, 2014/092, 2014/127
Universiteit Twente	2013/276, 2013.277, 2013/278
Universiteit Utrecht	2013/086, 2013/230, 2013/230.1, 2014/052, 2014/053 2014/054, 2014/113, 2014/147, 2014/151, 2014/174
Universiteit van Amsterdam	2013/216, 2013/265.1, 2014/005, 2014/018, 2014/051 2014/075
Universiteit van Tilburg	2014/166
Vrije Universiteit van Amsterdam	2013/146, 2013/187, 2013/190, 2013/226, 2013/256.5 2014/004, 2014/008, 2014/049, 2014/049.1, 2014/071 2014/071.1, 2014/118, 2014/150, 2014/162, 2014/155
Open Universiteit	2013/184
Radboud Universiteit Nijmegen	2014/087, 2014/204, 2014/204.1
Erasmus Universiteit Rotterdam	2013/186
Rijksuniversiteit Groningen	2014/024, 2014/197.1
CBE HAS Hogeschool	2013/245
CBE Hogeschool van Amsterdam	2013/079, 2013/083, 2013/189, 2013/195, 2013/200 2013/207, 2013/212, 2013/213, 2013/215, 2013/219 2013/220, 2013/222, 2013/236, 2013/273, 2014/014 2014/022, 2014/032, 2014/060, 2014/063, 2014/064 2014/078, 2014/094, 2014/104, 2014/125.5, 2014/126 2014/145, 2014/226.1, 2014/168.5
CBE Stenden Hogeschool	2013/243, 2013/243.1
CBE Hogeschool Arnhem Nijmegen	2014/001, 2014/001.1, 2014/117
CBE Hogeschool Rotterdam	2013/081, 2013/206, 2014/069
CBE Hogeschool Inholland	2013/092, 2013/233, 2013/259, 2013/263, 2013/266 2013/286, 2014/010, 2014/043, 2014/098, 2014/099

	2014/114, 2014/115, 2014/120, 2014/131, 2014/139 2014/140
CBE De Haagse Hogeschool	2013/205.5, 2013/261, 2013/268, 2014/023, 2014/042 2014/042.1, 2014/095, 2014/229.1, 2014/242 2014/242.1
CBE Hogeschool voor de Kunsten Utrecht	2013/252, 2014/143
CBE Hogeschool Utrecht	2014/123, 2014/133
CBE Hogeschool Zuyd	2014/105
CBE iPabo Amsterdam	2013/155, 2013/210
CBE Christelijke Hogeschool Windesheim	2013/149, 2013/228, 2013/240, 2014/252.1
CBE Avans Hogeschool	2013/157, 2013/211, 2014/160
CBE Hanzehogeschool Groningen	2013/254, 2014/002, 2014/002.1, 2014/047
CBE Christelijke Hogeschool Ede	2013/249
CBE Hogeschool Leiden	22013/275, 014/074
CBE Fontys Hogescholen	2013/229, 2013/232, 2014/030
Fontys Hogescholen	2014/161, 2014/202
Hogeschool van Amsterdam	2013/170 t/m 178, 2013/193, 2014/036, 2014/037 2014/038, 2014/039, 2014/059, 2014/070, 2014/093 2014/179, 2014/187.1, 2014/189.5, 2014/196.1, 2014/196 2014/218.1, 2014/221.1, 2014/247.1, 2014/250, 2014/250.1 2014/257, 2014/257.1
Hogeschool Inholland	2013/100 t/m 113, 2013/218, 2013/264, 2013/269 2013/269.1, 2014/033, 2014/108, 2014/110, 2014/240, 2014/240.1
Hogeschool Leiden	2013/242, 2014/045, 2014/122
Hogeschool Rotterdam	2012/271, 2013/271.1, 2013/281, 2013/281.1, 2014/116.5
Hogeschool Utrecht	2013/205, 2013/244, 2014/012, 2014/026
De Haagse Hogeschool	2013/237

Zaaknummer	: 2013/086
Rechter[s]	: mrs. Loeb, Lubberdink, Borman
Datum	: 29 januari 2014
Partijen	: Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	: Ambtshalve, Bevoegdheid decaan, Bevoegdheid Examencommissie Bijzondere omstandigheden Graadverlening Onverbindendheid bepaling Toepassing regelgeving Zelf voorzien
Artikelen	: WHW artikel 7.12 lid 2 Awb artikel 8:72 lid 2 OER masteropleiding rechten 2012-2013 artikel 8.2
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen :	2.4 Aan de beslissing van 9 april 2013 is, voor zover het door appellant gemaakte bezwaar daarbij ongegrond is verklaard, ten grondslag gelegd dat de decaan de vangnetregeling in artikel 8.2 van de OER niet heeft hoeven toepassen, omdat het moeten behalen van twee vakken en het schrijven van een masterscriptie om de graad van master te verkrijgen niet kennelijk onredelijk is. Ingevolge artikel 7.12, tweede lid, van de WHW is het aan de examencommissie van de opleiding om vast te stellen of betrokkene aan de vereisten voor het verkrijgen van de desbetreffende graad voldoet. Verweerder was derhalve niet bevoegd hierover te beslissen. Voor zover artikel 8.2 van de OER ertoe strekt dat verweerder in de in dit artikel vermelde gevallen ook over kwesties mag beslissen die onder de bevoegdheden van de examencommissie vallen, is die bepaling derhalve onverbindend wegens strijd met de WHW. 2.5. Het beroep is reeds hierom gegrond. Aan de voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. De beslissing van 9 april 2013 dient, voor zover het door appellant gemaakte bezwaar daarbij ongegrond is verklaard, wegens strijd met de WHW te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.4 is overwogen, zal met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb ook de beslissing van 23 september 2012, voor zover daarbij is geweigerd artikel 8.2 van de OER toe te passen, worden vernietigd. De examencommissie dient, voor zover zij dit niet reeds heeft gedaan, naar aanleiding van het verzoek van appellant te beslissen of de door hem behaalde vakken voldoende zijn voor het verkrijgen van de graad van master.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 september 2012 heeft de decaan van de faculteit Recht, Economie, Bestuur en Organisatie, voor zover thans van belang, een verzoek van appellant om toekenning van een masterdiploma Nederlands Recht namens verweerder afgewezen.

Bij beslissing van 9 april 2013 heeft verweerder, voor zover thans van belang, het door appellant daartegen bij hem gemaakte bezwaar gedeeltelijk niet-ontvankelijk en voor het overige ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 oktober 2013, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg en E.G.M. Bol, beiden werkzaam in dienst van de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder is, anders dan appellant stelt, in de beslissing van 9 april 2013 ingegaan op wat hij tegen hetgeen in de beslissing van 23 september 2012 is vermeld over de wijze waarop in de toekomst met hem zal worden gecommuniceerd had aangevoerd. Appellant stelt evenzeer tevergeefs dat de geschillenadviescommissie niet heeft onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk is. Uit de gedingstukken blijkt dat dat wel is gebeurd.

Hetgeen appellant heeft aangevoerd tegen de beslissing van 9 april 2013, voor zover het door hem gemaakte bezwaar daarbij niet-ontvankelijk is verklaard, slaagt derhalve niet.

2.2. Ambtshalve wordt voorts als volgt overwogen.

2.3. Ingevolge artikel 7.12, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is de examencommissie het orgaan dat vaststelt of een student aan de vereisten die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad voldoet.

In artikel 8.2 van de Onderwijs- en examenregeling Master 2012-2013 van de universiteit (hierna: OER) is bepaald dat in die gevallen, waarin de OER niet voorziet, niet duidelijk voorziet of tot kennelijk onredelijke uitkomsten leidt, door of namens de decaan wordt beslist, na de examencommissie te hebben gehoord.

2.4. Aan de beslissing van 9 april 2013 is, voor zover het door appellant gemaakte bezwaar daarbij ongegrond is verklaard, ten grondslag gelegd dat de decaan de vangnetregeling in artikel 8.2 van de OER niet heeft hoeven toepassen, omdat het moeten behalen van twee vakken en het schrijven van een masterscriptie om de graad van master te verkrijgen niet kennelijk onredelijk is.

Ingevolge artikel 7.12, tweede lid, van de WHW is het aan de examencommissie van de opleiding om vast te stellen of betrokkene aan de vereisten voor het verkrijgen van de desbetreffende graad voldoet. Verweerder was derhalve niet bevoegd hierover te beslissen. Voor zover artikel 8.2 van de OER ertoe strekt dat verweerder in de in dit artikel vermelde gevallen ook over kwesties mag beslissen die onder de bevoegdheden van de examencommissie vallen, is die bepaling derhalve onverbindend wegens strijd met de WHW.

2.5. Het beroep is reeds hierom gegrond. Aan de voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. De beslissing van 9 april 2013 dient, voor zover het door appellant gemaakte bezwaar daarbij ongegrond is verklaard, wegens strijd met de WHW te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.4 is overwogen, zal met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb ook de beslissing van 23 september 2012, voor zover daarbij is geweigerd artikel 8.2 van de OER toe te passen, worden vernietigd. De examencommissie dient, voor zover zij dit niet reeds heeft gedaan, naar aanleiding van het verzoek van appellant te beslissen of de door hem behaalde vakken voldoende zijn voor het verkrijgen van de graad van master.

2.6. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 9 april 2013, voor zover het door appellant gemaakte bezwaar daarbij ongegrond is verklaard;
III. vernietigt de beslissing van 23 september 2012, voor zover daarbij is geweigerd artikel 8.2 van de OER toe te passen;
IV. veroordeelt verweerder tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 82,12 (zegge: tweeëntachtig euro en twaalf eurocent);

V. gelast dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/087
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Scholten-Hinloopen, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 20 oktober 2014
Partijen	: Appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Bijzondere instelling voor hoger onderwijs Financiële ondersteuning Functionele onafhankelijkheid geschillenadviescommissie Medewerkers instelling Minnelijke schikking Parlementaire geschiedenis Profileringsfonds Samenstelling geschillenadviescommissie Structuurregeling Radboud Universiteit Nijmegen
Artikelen	: WHW artikel 7.1 lid 1, WHW artikel 7.63a lid 1 en 3 Structuurregeling RUN artikel 12 en 56 Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb RUN artikel 4 Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb RUN artikel 5 Regeling Financiële ondersteuning Studenten 2013-2014 artikel 11.1
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.3 Nu de RUN een bekostigde universiteit is, volgt uit artikel 7.1, eerste lid, van de WHW dat hoofdstuk 7 van deze wet, en derhalve ook titel 4 van dit hoofdstuk, op haar van toepassing is. Dat de RUN een bijzondere instelling is, maakt dit niet anders. Uit de tekst van de wet noch de parlementaire geschiedenis volgt dat de wetgever titel 4 van hoofdstuk 7 niet heeft willen laten gelden voor bijzondere instellingen dan wel aan bijzondere instellingen de ruimte heeft geboden deze titel buiten toepassing te laten. Dit betekent voorts dat voornoemd artikel 7.63a, dat in titel 4 van hoofdstuk 7 van de WHW is opgenomen, onverkort op de RUN van toepassing is. Uit artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW volgt dat de RUN het bezwaarschrift van appellant ter advisering in handen diende te stellen van een geschillenadviescommissie bestaande uit functioneel onafhankelijke leden. Verweerder heeft in strijd met deze bepaling gehandeld, nu hij het bezwaarschrift van appellant ter advisering heeft voorgelegd aan een geschillenadviescommissie die bestond uit medewerkers van de afdeling JZ van de RUN en zij geen functioneel onafhankelijke personen als bedoeld in deze bepaling zijn.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 november 2013 heeft verweerder het verzoek van appellant om toekenning van een financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds vanwege het verrichten van bestuursactiviteiten, afgewezen.

Bij beslissing van 3 maart 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 september 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Strijbos en mr. F.A. van Zomeren, beiden werkzaam bij de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna:
de RUN), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant heeft op 18 september 2013 verzocht om een financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds vanwege het verrichten van werkzaamheden als voorzitter van de facultaire studentenraad van de Faculteit der Managementwetenschappen in het studiejaar 2013-2014. Verweerder heeft het verzoek bij beslissing van 21 november 2013 afgewezen, omdat appellant niet voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 11.1 van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten 2012-2014. Bij beslissing op bezwaar van 3 maart 2014 heeft hij deze beslissing gehandhaafd.

2.2 Appellant betoogt dat de beslissing van 3 maart 2014 in strijd met de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) en de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is genomen, nu de geschillenadviescommissie van de universiteit, die hem in de bezwaarfase heeft gehoord en advies aan verweerder heeft uitgebracht, niet onafhankelijk was en niet daadwerkelijk heeft onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was, terwijl dit volgens de wet wel is voorgeschreven.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de WHW, voor zover thans van belang, is hoofdstuk 7 van de WHW van toepassing op bekostigde universiteiten.
Ingevolge artikel 7.63a, eerste lid, welke bepaling staat in titel 4 van de WHW, heeft elke instelling voor hoger onderwijs een geschillenadviescommissie. Op een geschillenadviescommissie is artikel 7.1, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek van overeenkomstige toepassing. De leden van de geschillenadviescommissie zijn functioneel onafhankelijk.
Ingevolge het derde lid gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

2.2.2 Verweerder heeft zich op het volgende standpunt gesteld. De RUN is een bijzondere universiteit en heeft een Structuurregeling vastgesteld. Ingevolge artikel 12, tweede lid, van deze regeling zijn de titels 1 tot en met 3 van hoofdstuk 7 van de WHW van overeenkomstige toepassing verklaard, maar de bepalingen van titel 4 niet. Op grond van artikel 56 van de Structuurregeling heeft de RUN een interne regeling met betrekking tot de rechtsbescherming van studenten vastgesteld in het Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb (hierna: het Reglement). Volgens artikel 4 van het Reglement brengt een geschillenadviescommissie advies uit over ingediende bezwaarschriften en bestaat deze commissie uit drie leden. Volgens artikel 5 hoort de commissie de indiener van het bezwaarschrift, alvorens een advies wordt uitgebracht. Het horen kan geschieden door de voltallige commissie dan wel door een aan te wijzen vertegenwoordiger uit haar midden. Volgens de huidige werkwijze bestaat de geschillenadviescommissie uit medewerkers van de afdeling Juridische Zaken (hierna: de afdeling JZ) van de RUN. Deze werkwijze is volgens verweerder niet in strijd met de Structuurregeling en/of het Reglement, nu hieruit niet volgt dat de leden functioneel onafhankelijke personen dienen te zijn. Appellant is in de bezwaarfase gehoord door mr. L.M. Strijbos, medewerker van de afdeling JZ, die optrad als geschillenadviescommissie. Na het horen heeft zij advies aan verweerder uitgebracht. Dit advies was geaccordeerd door het hoofd van de afdeling JZ.

2.2.3 Nu de RUN een bekostigde universiteit is, volgt uit artikel 7.1, eerste lid, van de WHW dat hoofdstuk 7 van deze wet, en derhalve ook titel 4 van dit hoofdstuk, op haar van toepassing is. Dat de RUN een bijzondere instelling is, maakt dit niet anders. Uit de tekst van de wet noch de parlementaire geschiedenis volgt dat de wetgever titel 4 van hoofdstuk 7 niet heeft willen laten gelden voor bijzondere instellingen dan wel aan bijzondere instellingen de ruimte heeft geboden deze titel buiten toepassing te laten. Dit betekent voorts dat voornoemd artikel 7.63a, dat in titel 4 van hoofdstuk 7 van de WHW is opgenomen, onverkort op de RUN van toepassing is. Uit artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW volgt dat de RUN het bezwaarschrift van appellant ter advisering in handen diende te stellen van een geschillenadviescommissie bestaande uit functioneel onafhankelijke leden. Verweerder heeft in strijd met deze bepaling gehandeld, nu hij het bezwaarschrift van appellant ter advisering heeft voorgelegd aan een geschillenadviescommissie die bestond uit medewerkers van de afdeling JZ van de RUN en zij geen functioneel onafhankelijke personen als bedoeld in deze bepaling zijn.
Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep is reeds hierom gegrond. De beslissing van 3 maart 2014 dient te worden vernietigd. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. Het College zal de zaak naar verweerder terugwijzen om opnieuw op het bezwaarschrift van appellant te beslissen, nadat een geschillenadviescommissie als bedoeld in artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW is ingeschakeld om appellant te horen en advies uit te brengen. Daarbij dient deze commissie ingevolge artikel 7.63a, derde lid, van de WHW voorts na te gaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding, nu niet is gebleken van daarvoor in aanmerking komende kosten.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen van 3 maart 2014, kenmerk 14U.003201;
III. wijst de zaak naar het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen terug;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen aan [naam] het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/092
Rechter(s)	: mrs. Loeb, Lubberdink, Borman
Datum uitspraak	: 24 januari 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Beoordeling Finale geschillenbeslechting Herkansing Tentamenfraude Zelf voorzien
Artikelen	: WHW artikel 7.12b lid2 Awb artikel 8:72 lid 4 OER Hogeschool Inholland artikel 2 aanhef en onderdeel h OER Hogeschool Inholland artikel 29 lid 2
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5. Naar appellante ter zitting heeft bevestigd, kan zij leven met de waardering van het stageverslag met het cijfer 1 en hebben haar beroepsgronden betrekking op de haar wegens fraude opgelegde sancties. Appellante heeft gelijktijdig met de medestudent bij dezelfde welzijnsinstelling stage gelopen. Daarbij heeft zij gesteld dat de stagedocent haar en de medestudent toestemming heeft gegeven om samen aan hun stageverslagen te werken en dat deze samenwerking ook uitdrukkelijk is vermeld in het stageverslag. De examencommissie heeft weliswaar gesteld dat slechts mocht worden samengewerkt wat betreft de feitelijke informatie over de stage, maar niet kan worden uitgesloten dat appellante heeft gedwaald over de mate waarin mocht worden samengewerkt. Verweerder heeft derhalve het bij hem ingestelde beroep, voor zover het de door de examencommissie wegens fraude opgelegde sancties betreft, ten onrechte niet gegrond bevonden. 2.6. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 2 april 2013 dient te worden vernietigd, voor zover dit ziet op de uitsluiting voor alle toetsen van periode 3 van het studiejaar 2012-2013, de bepaling dat de herkansing eerst in week 14 mag worden ingeleverd en de plaatsing van een aantekening van de fraude in haar studentendossier. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5 is overwogen, bestaat tevens aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet

bestuursrecht, de beslissing van 13 februari 2013 te vernietigen, voor zover voormelde sancties daarbij zijn opgelegd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[Naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 februari 2013, gehandhaafd bij die van 2 april 2013, heeft de examencommissie Pedagogiek van de hogeschool (hierna: de examencommissie) het door appellante ingeleverde stagedossier 3 beleid en kwaliteit (hierna: het stageverslag) wegens fraude met het cijfer 1 gewaardeerd, haar uitgesloten voor alle toetsen van periode 3 van het studiejaar 2012-2013, bepaald dat de herkansing eerst in week 14 mag worden ingeleverd en in haar studentendossier een aantekening van de fraude zal worden gemaakt.

Bij beslissing van 2 april 2013 heeft verweerder het door appellante daartegen bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 oktober 2013, waar appellante, bijgestaan door mr. S.W.C. Bonnet, advocaat te Almere, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam in dienst van de hogeschool, zijn verschenen. Tevens zijn daar drs. M. Heerebeek en M.E. van den Eijnden, voorzitter, onderscheidenlijk lid, van de examencommissie verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), voor zover thans van belang, kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dit verband kan nemen.

In artikel 2, aanhef en onder r, van de Onderwijs- en Examenregeling voor de bacheloropleidingen van de hogeschool is bepaald dat onder fraude wordt verstaan: elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.
In artikel 29, zevende lid, is bepaald dat, indien de examencommissie tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, de commissie passende maatregelen neemt, waartoe uitsluitend kunnen behoren de bevestiging van door de examinator of surveillant genomen maatregelen, het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard, uitsluiting van deelname voor de eerstvolgende toets voor dezelfde onderwijseenheid en uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn, welke niet langer is dan een jaar.

2.2. Appellante heeft samen met een andere student (hierna: de medestudent) in het kader van de opleiding Pedagogiek stage gelopen bij een welzijnsinstelling en na afloop daarvan het stageverslag ingeleverd. Zij heeft daarna ook een aangepaste tweede versie ingeleverd. De examencommissie heeft op 2 april 2013 laten weten dat de door haar genomen beslissing ten aanzien van de medestudent wordt gewijzigd, maar de beslissing ten aanzien van appellante gehandhaafd blijft.

2.3. Aan de beslissing van 2 april 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante niet betwist dat het stageverslag vrijwel identiek is aan dat van de medestudent. Zelfs indien appellante dient te worden gevolgd in haar stelling dat zij abusievelijk het stageverslag van de medestudent heeft ingeleverd, dan blijft staan dat zij verantwoordelijk is voor hetgeen zij ter beoordeling aan een examinator

voorlegt. Bij de opgelegde sancties is voldoende rekening gehouden met de belangen van appellante, aldus verweerder.

2.4. Appellante betoogt dat, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, verweerder heeft miskend dat wat zij gedaan heeft niet kan worden aangemerkt als fraude.

2.5. Naar appellante ter zitting heeft bevestigd, kan zij leven met de waardering van het stageverslag met het cijfer 1 en hebben haar beroepsgronden betrekking op de haar wegens fraude opgelegde sancties.
Appellante heeft gelijktijdig met de medestudent bij dezelfde welzijnsinstelling stage gelopen. Daarbij heeft zij gesteld dat de stagedocent haar en de medestudent toestemming heeft gegeven om samen aan hun stageverslagen te werken en dat deze samenwerking ook uitdrukkelijk is vermeld in het stageverslag. De examencommissie heeft weliswaar gesteld dat slechts mocht worden samengewerkt wat betreft de feitelijke informatie over de stage, maar niet kan worden uitgesloten dat appellante heeft gedwaald over de mate waarin mocht worden samengewerkt. Verweerder heeft derhalve het bij hem ingestelde beroep, voor zover het de door de examencommissie wegens fraude opgelegde sancties betreft, ten onrechte niet gegrond bevonden.

2.6. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 2 april 2013 dient te worden vernietigd, voor zover dit ziet op de uitsluiting voor alle toetsen van periode 3 van het studiejaar 2012-2013, de bepaling dat de herkansing eerst in week 14 mag worden ingeleverd en de plaatsing van een aantekening van de fraude in haar studentendossier. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5 is overwogen, bestaat tevens aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, de beslissing van 13 februari 2013 te vernietigen, voor zover voormelde sancties daarbij zijn opgelegd.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 2 april 2013, voor zover die de uitsluiting van appellante voor alle toetsen van periode 3 van het studiejaar 2012-2013, de bepaling dat de herkansing eerst in week 14 mag worden ingeleverd en de plaatsing van een aantekening van de fraude in haar studentendossier betreft;
III. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 13 februari 2013, gehandhaafd bij die van 2 april 2013, in zoverre;
IV. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummers	: 2013/100 t/m 113
Rechter[s]	: mrs. Nijenhof, Troostwijk, Scholten-Hinloopen
Datum	: 10 januari 2014
Partijen	: Appellanten en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Ambtshalve Langstudeermaatregel Proceskostenveroordeling Terugwerkende kracht Wegingsfactor Wetswijziging Zelf voorzien
Artikelen	: Awb artikel 7:15, Awb artikel 8:72 lid 4; Besluit proceskosten Bestuursrecht artikel 3
Uitspraak	: Gegrond

Hoofdoverwegingen : 2.5. Niet in geschil is dat nadat verweerder de door appellanten ingediende pro forma bezwaarschriften had ontvangen, hij hun uitstel heeft gegeven voor het aanvullen van de gronden. Nu appellanten dit bij brieven van 15 maart 2013 alsnog hebben gedaan, was verweerder gehouden hier inhoudelijk op te beslissen. Dat de langstudeerdersmaatregel inmiddels was afgeschaft en het door appellanten gewenste resultaat was bereikt, maakt dat niet anders. Appellanten hebben immers om vergoeding van de bij hen in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen kosten verzocht, zodat zij belang hadden bij een inhoudelijke beslissing op hun bezwaren.
2.6 De beroepen zijn reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissingen van 15 juli 2013 dienen te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) zelf in de zaak te voorzien. Nu de wetgeving waarop de langstudeerdersmaatregel was gebaseerd met terugwerkende kracht is afgeschaft, is de wettelijke grondslag aan de door verweerder aan appellanten opgelegde langstudeerdersmaatregelen komen te ontvallen. Gelet hierop dienen deze beslissingen te worden herroepen. Voor vergoeding van de bij appellanten in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen proceskosten krachtens artikel 7.15 van de Awb bestaat geen aanleiding, nu de herroeping te wijten is aan gewijzigde wettelijke voorschriften en niet aan een aan verweerder te wijten onrechtmatigheid.

Uitspraak in de zaken tussen:

14 appellanten,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 26 april 2013 heeft verweerder de door appellanten tegen oplegging van de langstudeerdersmaatregel gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissingen hebben appellanten beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 december 2013, waar appellanten, vertegenwoordigd door mr. T.J.J. Bodewes, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.2. Bij brief van 10 oktober 2012 heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap aan de colleges van bestuur van de universiteiten en hogescholen medegedeeld dat de langstudeerdersmaatregel met terugwerkende kracht per 1 september 2012 wordt afgeschaft.
Naar aanleiding hiervan heeft verweerder appellanten op 23 oktober 2012 het door hen in verband met de oplegging van voormelde maatregel betaalde bedrag gerestitueerd, voor zover zij deze reeds hadden betaald.
Bij Wet van 28 januari 2013 tot wijziging van onder meer de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en de Wet studiefinanciering 2000 in verband met het intrekken van de langstudeerdersmaatregel
(Stb. 2013, 70) is de langstudeerdersmaatregel met terugwerkende kracht tot 1 september 2012 ingetrokken.

2.3. Aan de beslissingen van 26 april 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de langstudeerdersmaatregel is afgeschaft en de gronden die appellanten eerst op 18 maart 2013 hebben

ingebracht niet meer kunnen worden geaccepteerd. De verzoeken van appellanten om vergoeding van de bij hen in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen kosten komen niet voor inwilliging in aanmerking, aldus verweerder.

2.4. Niet in geschil is dat nadat verweerder de door appellanten ingediende pro forma bezwaarschriften had ontvangen, hij hun uitstel heeft gegeven voor het aanvullen van de gronden. Nu appellanten dit bij brieven van 18 maart 2013 alsnog hebben gedaan, was verweerder gehouden hier inhoudelijk op te beslissen. Dat de langstudeerdersmaatregel inmiddels was afgeschaft en het door appellanten gewenste resultaat was bereikt, maakt dat niet anders. Appellanten hebben immers om vergoeding van de bij hen in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen kosten verzocht, zodat zij belang hadden bij een inhoudelijke beslissing op hun bezwaren.

2.5. De beroepen zijn reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissingen van 26 april 2013 dienen te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) zelf in de zaak te voorzien. Nu de wetgeving waarop de langstudeerdersmaatregel was gebaseerd met terugwerkende kracht is afgeschaft, is de wettelijke grondslag aan de door verweerder aan appellanten opgelegde langstudeerdersmaatregelen komen te ontvallen. Gelet hierop dienen deze beslissingen te worden herroepen. Voor vergoeding van de bij appellanten in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen proceskosten krachtens artikel 7.15 van de Awb bestaat geen aanleiding, nu de herroeping te wijten is aan gewijzigde wettelijke voorschriften en niet aan een aan verweerder te wijten onrechtmatigheid.

2.6. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Hierbij worden de door appellanten ingestelde beroepen aangemerkt als samenhangende zaken in de zin van artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb). Voor het indienen van de beroepschriften en het verschijnen ter zitting in beroep worden 2 punten als bedoeld in de Bijlage, onder A, van het Bpb toegekend met een wegingsfactor van 0,375, gelet op het zeer lichte gewicht van de zaken in combinatie met het feit dat het om meer dan vier samenhangende zaken gaat.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart de beroepen gegrond;
II. vernietigt de beslissingen van verweerder van 26 april 2013;
III. herroept de beslissingen van verweerder tot oplegging van de langstudeerdersmaatregelen aan appellanten;
V. veroordeelt verweerder tot vergoeding aan appellanten van bij hen in verband met de behandeling van de beroepen opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 354,00 (zegge: driehonderdvierenvijftig euro);
VI. gelast dat verweerder aan appellanten het door ieder van hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00, zijnde in totaal € 616,00 (zegge: zeshonderdzestien euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/105
Rechter(s)	: mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	: 31 oktober 2014
Partijen	: Appellante en Hogeschool Zuyd
Trefwoorden	: Bijzondere omstandigheden Financiële ondersteuning Profileringsfonds Studeerbaarheid opleiding Wetsgeschiedenis
Artikelen	: WHW artikel 7.51 lid 1 Regeling ondersteuning studenten Hogeschool Zuyd artikel 3 lid 1 onderdeel g Regeling ondersteuning studenten Hogeschool Zuyd artikel 4 Regeling ondersteuning studenten Hogeschool Zuyd artikel 6 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. Dit betoog slaagt. Zoals appellante terecht

aanvoert, deed de door haar gestelde bijzondere omstandigheid zich met name in het studiejaar 2012-2013 voor, zodat zij deze omstandigheid op grond van artikel 4, eerste lid, van de Regeling voor 1 januari 2014 aan de studentendecaan moest melden. Appellante heeft de studentendecaan op 15 september 2013 en derhalve tijdig over voormelde omstandigheid geïnformeerd.
Dit kan, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen, evenwel niet tot vernietiging van de beslissing van 14 april 2014 leiden.
(…)
2.4.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet van 18 juni 2012 tot wijziging van de WHW omdat het wenselijk is de langstudeerdersmaatregel voor gehandicapten, chronisch zieken en deeltijdstudenten aan te passen (Stb. 2012, 360) volgt wat volgens de wetgever onder een 'onvoldoende studeerbare opleiding' moet worden verstaan. In de memorie van toelichting is over de studeerbaarheid van een opleiding vermeld dat een student in de gelegenheid dient te worden gesteld om zijn opleiding binnen een zodanige periode af te ronden dat hij geen langstudeerder wordt (Kamerstukken II 2011/12, 33 259, nr. 3, blz. 3.). In de Eerste Kamer heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap op dit punt de volgende toelichting gegeven.
"*Het is inderdaad niet zo dat onstudeerbaarheid betekent dat je niet voldoet aan de vereisten van de NVAO. Dat is iets anders. Dat gaat om de vormgeving en niet om de accreditatiekaders. Die moeten inderdaad, dat is helder, niet met elkaar worden vermengd. Het gaat erom dat de vormgeving van de studie of opleiding dusdanig is dat een student feitelijk niet binnen de "C plus 1"-tijdsduur afstuderen kan. Ik noem maar wat: iemand volgt een eenjarige master in deeltijd en de vormgeving van de studie is dat er twee of drie jaar is ingeroosterd. Dan kan de student niet verweten worden dat hij of zij een langstudeerder wordt. De vormgeving van de studie is immers dusdanig dat het voor de student onmogelijk is om het binnen de gestelde tijdsduur te halen. Dat is wat wordt beoogd in de memorie van toelichting.*" (Handelingen I 2011/12, nr. 32, item 4, blz. 6).
De in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling opgenomen definitie van een onvoldoende studeerbare opleiding sluit bij voormelde toelichting aan.
2.4.2. De gewijzigde afstudeereisen, zoals hiervoor onder 2. vermeld, bieden onvoldoende grond voor het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is. De overige door appellante aangevoerde omstandigheden zien niet op de vormgeving van de opleiding en leiden, gelet op de onder 2.4.1 weergegeven toelichting, derhalve evenmin tot het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is.
Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onvoldoende studeerbare opleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool Zuyd, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 november 2013 heeft de Commissie Financiële Ondersteuning Studenten van Hogeschool Zuyd (hierna: de commissie) namens verweerder het verzoek van appellante om financiële ondersteuning afgewezen.

Bij beslissing van 14 april 2014 heeft de commissie namens verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 september 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.E. Defauwes en J.L.M. Lindeboom, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) treft het instellingsbestuur voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een student die studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen als gevolg van bijzondere omstandigheden.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, is een onvoldoende studeerbare opleiding een bijzondere omstandigheid, bedoeld in het eerste lid.

Ingevolge het vierde lid stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Volgens artikel 3, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten van Hogeschool Zuyd van 19 mei 2013 (hierna: de Regeling) wordt onder een onvoldoende studeerbare opleiding verstaan de omstandigheid dat de onderwijsprogrammering zodanig is, dat de student redelijkerwijze niet in staat is geweest het afsluitend examen met goed gevolg af te leggen gedurende de periode van gemengde studiefinanciering.

Volgens artikel 4, eerste lid, moet elke bijzondere omstandigheid die kan leiden tot studievertraging en een mogelijke aanspraak op financiële ondersteuning, zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval vóór 1 januari van het kalenderjaar volgend op het studiejaar waarin de bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan, worden gemeld bij de studentendecaan teneinde te overleggen over maatregelen om studievertraging zoveel mogelijk te beperken en de beëindiging van de studiefinanciering en/of uitschrijving te bespreken.

Volgens artikel 6, eerste lid, is de uitvoering van de Regeling door verweerder aan de commissie gemandateerd.

2.2. Appellante is in september 2008 begonnen met de opleiding Hoger Juridische Opleiding (hierna: de opleiding). In juni 2012 heeft zij haar eerste afstudeerwerkstuk ingeleverd. Dit werkstuk is met een vijf gewaardeerd. Vanaf het studiejaar 2012-2013 zijn de afstudeereisen voor de opleiding gewijzigd en is het noodzakelijk dat studenten, voordat zij hun afstudeerwerkstuk inleveren, een goed te keuren validatieverzoek doen. In november 2012 is het validatieverzoek van appellante goedgekeurd, waarna zij een afstudeerwerkstuk heeft ingediend. Ook dit werkstuk is beoordeeld met een vijf. Een verzoek tot herbeoordeling heeft appellante niet doorgezet. In april 2013 heeft appellante opnieuw een afstudeerwerkstuk ingediend; ook dit is met een vijf gewaardeerd. In juni 2013 heeft appellante in verband met het wijzigen van het onderwerp van haar afstudeerwerkstuk een nieuw validatieverzoek gedaan. Na verkregen validatie heeft appellante in juli 2013 een afstudeerwerkstuk ingeleverd dat eind augustus 2013 wederom met een vijf is gewaardeerd. Ook tegen deze waardering is appellante niet opgekomen.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar verzoek moet worden afgewezen, reeds omdat zij de door haar gestelde bijzondere omstandigheid niet voor 1 januari 2013 bij de studentendecaan heeft gemeld.

2.3.1. Dit betoog slaagt. Zoals appellante terecht aanvoert, deed de door haar gestelde bijzondere omstandigheid zich met name in het studiejaar 2012-2013 voor, zodat zij deze omstandigheid op grond van artikel 4, eerste lid, van de Regeling voor 1 januari 2014 aan de studentendecaan moest melden. Appellante heeft de studentendecaan op 15 september 2013 en derhalve tijdig over voormelde omstandigheid geïnformeerd.

Dit kan, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen, evenwel niet tot vernietiging van de beslissing van 14 april 2014 leiden.

2.4. Voorts betoogt appellante dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onvoldoende studeerbare opleiding. Zij voert daartoe aan dat er onvoldoende scholing in onderzoeks- en schrijfvaardigheid wordt gegeven, dat de afstudeereisen tussentijds zijn gewijzigd zonder dat in overgangsrecht is voorzien, dat zij slecht is begeleid en dat verweerder communicatiefouten heeft gemaakt en bij haar een onjuist beoordelingsprotocol heeft toegepast.

2.4.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet van 18 juni 2012 tot wijziging van de WHW omdat het wenselijk is de langstudeerdersmaatregel voor gehandicapten, chronisch zieken en

deeltijdstudenten aan te passen (Stb. 2012, 360) volgt wat volgens de wetgever onder een 'onvoldoende studeerbare opleiding' moet worden verstaan. In de memorie van toelichting is over de studeerbaarheid van een opleiding vermeld dat een student in de gelegenheid dient te worden gesteld om zijn opleiding binnen een zodanige periode af te ronden dat hij geen langstudeerder wordt (Kamerstukken II 2011/12, 33 259, nr. 3, blz. 3.). In de Eerste Kamer heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap op dit punt de volgende toelichting gegeven.

"*Het is inderdaad niet zo dat onstudeerbaarheid betekent dat je niet voldoet aan de vereisten van de NVAO. Dat is iets anders. Dat gaat om de vormgeving en niet om de accreditatiekaders. Die moeten inderdaad, dat is helder, niet met elkaar worden vermengd. Het gaat erom dat de vormgeving van de studie of opleiding dusdanig is dat een student feitelijk niet binnen de "C plus 1"-tijdsduur afstuderen kan. Ik noem maar wat: iemand volgt een eenjarige master in deeltijd en de vormgeving van de studie is dat er twee of drie jaar is ingeroosterd. Dan kan de student niet verweten worden dat hij of zij een langstudeerder wordt. De vormgeving van de studie is immers dusdanig dat het voor de student onmogelijk is om het binnen de gestelde tijdsduur te halen. Dat is wat wordt beoogd in de memorie van toelichting.*" (Handelingen I 2011/12, nr. 32, item 4, blz. 6).

De in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling opgenomen definitie van een onvoldoende studeerbare opleiding sluit bij voormelde toelichting aan.

2.4.2. De gewijzigde afstudeereisen, zoals hiervoor onder 2. vermeld, bieden onvoldoende grond voor het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is. De overige door appellante aangevoerde omstandigheden zien niet op de vormgeving van de opleiding en leiden, gelet op de onder 2.4.1 weergegeven toelichting, derhalve evenmin tot het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is.

Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onvoldoende studeerbare opleiding. Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/146
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Troostwijk Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 26 februari 2014
Partijen	: Appellante en Vrije Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Connexiteit Premasteropleiding Schadevergoeding Schikkingsvoorstel
Artikelen	: WHW artikel 7.66 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4. Het beroep van appellante is gericht tegen de beslissing van verweerder tot handhaving van de afwijzing van haar verzoek om schadevergoeding. De door appellante aan dat verzoek ten grondslag gelegde schadeveroorzakende handeling is gelegen in het late tijdstip waarop de examencommissie voormelde mededeling van 6 december 2011 heeft gedaan. Deze mededeling heeft betrekking op de vereisten voor toelating tot een opleiding en dient derhalve te worden aangemerkt als een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens appellante op grond van de WHW en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Nu de door appellante gestelde schadeveroorzakende handeling samenhangt met een beslissing, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, dient de beslissing van verweerder van 1 februari 2013, zoals gehandhaafd bij de bestreden beslissing van 14 juni 2013, evenzeer als zodanig te worden aangemerkt.

Het College is dientengevolge bevoegd om van het door appellante daartegen ingestelde beroep kennis te nemen.
2.5. Appellante betoogt evenwel tevergeefs dat verweerder de afwijzing van haar verzoek om schadevergoeding ten onrechte heeft gehandhaafd. Verweerder heeft erkend dat de examencommissie niet tijdig aan appellante kenbaar heeft gemaakt aan welke aanvullende vereisten zij diende te voldoen voor toelating tot de master SCA. In het licht hiervan is op 23 januari 2012 aan appellante het hiervoor vermelde schikkingsvoorstel gedaan. Appellante heeft hierop op 16 februari 2012 gereageerd en te kennen gegeven dat zij het niet eens is met het moeten behalen van het in periode 4 gegeven vak en derhalve het schikkingsvoorstel niet accepteert. Bij beslissing van 2 mei 2012 heeft de examencommissie appellante desverzocht alsnog vrijgesteld van het behalen van dit vak. Het betoog van appellante dat zij ten tijde van die beslissing niet meer in staat was om de twee andere aanvullende vakken te behalen en dientengevolge gedurende dat studiejaar niet meer aan de voor toelating tot de master SCA gestelde vereisten kon voldoen, heeft verweerder terecht verworpen. Uit haar reactie op het schikkingsvoorstel volgt dat appellante zich uitsluitend niet kon verenigen met het moeten behalen van het in periode 4 gegeven vak. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de nadere besluitvorming over haar bezwaren tegen dit vak eraan in de weg stonden om de in perioden 5 en 6 gegeven vakken te kunnen volgen. Dat appellante zich per 1 april 2012 had uitgeschreven en om die reden niet bevoegd was om de desbetreffende vakken te volgen, is een omstandigheid die voor haar rekening dient te komen. Aan de stelling van appellante dat zij zich op advies van de examencommissie heeft uitgeschreven, hetgeen de examencommissie uitdrukkelijk heeft ontkend, heeft verweerder terecht geen betekenis toegekend, nu appellante deze stelling niet met objectieve stukken heeft gestaafd. Gelet op het voorgaande heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij door de handelwijze van de examencommissie niet in staat is geweest om gedurende het studiejaar 2011-2012 aan de voor toelating tot de master SCA gestelde vereisten te voldoen en heeft verweerder terecht geen grond gezien voor vergoeding van de door haar als gevolg daarvan gestelde schade.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 februari 2013 heeft verweerder een verzoek van appellante om schadevergoeding afgewezen.

Bij beslissing van 14 juni 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 25 juli 2013, beroep ingesteld. Bij brief van 13 september 2013 zijn de gronden aangevuld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 januari 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) oordeelt het College over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen

een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

2.2. Op 6 december 2011 heeft de examencommissie aan appellante medegedeeld dat zij met een afgeronde pre-master 'Culture, Organization and Management' (hierna: COM) niet rechtstreeks kan worden toegelaten tot de master 'Social and Cultural Anthropology' (hierna: SCA), maar dat zij daarvoor enkele aanvullende vakken dient te behalen. Appellante heeft hiertegen beroep ingesteld, omdat zij door het tijdstip waarop de examencommissie deze mededeling aan haar heeft gedaan niet meer in staat was om een deel van de aangewezen aanvullende vakken gedurende dat studiejaar te behalen. Naar aanleiding van een gesprek met de examencommissie om te bezien of een minnelijke schikking mogelijk is, heeft de examencommissie appellante op 23 januari 2012 een voorstel gedaan. Dit voorstel houdt in dat, indien appellante drie aanvullende vakken behaalt welke vakken in de perioden 4, 5 en 6 van het tweede semester van dat studiejaar worden gegeven, zij alsnog aan de vereisten voor toelating tot de master SCA voldoet.

2.3. Bij brief van 24 augustus 2012 heeft appellante een verzoek om schadevergoeding ingediend. Zij stelt dat zij niet in staat is geweest om gedurende het studiejaar 2011-2012 aan de vereisten voor toelating tot de master SCA te voldoen wegens het feit dat de examencommissie naar aanleiding van haar verzoek daartoe op 24 augustus 2011 eerst op 6 december 2011 aan haar te kennen heeft gegeven wat die vereisten behelzen. Zij heeft hierdoor een studiejaar vertraging opgelopen en in zoverre schade geleden.

2.4. Het beroep van appellante is gericht tegen de beslissing van verweerder tot handhaving van de afwijzing van haar verzoek om schadevergoeding. De door appellante aan dat verzoek ten grondslag gelegde schadeveroorzakende handeling is gelegen in het late tijdstip waarop de examencommissie voormelde mededeling van 6 december 2011 heeft gedaan. Deze mededeling heeft betrekking op de vereisten voor toelating tot een opleiding en dient derhalve te worden aangemerkt als een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens appellante op grond van de WHW en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Nu de door appellante gestelde schadeveroorzakende handeling samenhangt met een beslissing, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, dient de beslissing van verweerder van 1 februari 2013, zoals gehandhaafd bij de bestreden beslissing van 14 juni 2013, evenzeer als zodanig te worden aangemerkt. Het College is dientengevolge bevoegd om van het door appellante daartegen ingestelde beroep kennis te nemen.

2.5. Appellante betoogt evenwel tevergeefs dat verweerder de afwijzing van haar verzoek om schadevergoeding ten onrechte heeft gehandhaafd. Verweerder heeft erkend dat de examencommissie niet tijdig aan appellante kenbaar heeft gemaakt aan welke aanvullende vereisten zij diende te voldoen voor toelating tot de master SCA. In het licht hiervan is op 23 januari 2012 aan appellante het hiervoor vermelde schikkingsvoorstel gedaan. Appellante heeft hierop op 16 februari 2012 gereageerd en te kennen gegeven dat zij het niet eens is met het moeten behalen van het in periode 4 gegeven vak en derhalve het schikkingsvoorstel niet accepteert. Bij beslissing van 2 mei 2012 heeft de examencommissie appellante desverzocht alsnog vrijgesteld van het behalen van dit vak. Het betoog van appellante dat zij ten tijde van die beslissing niet meer in staat was om de twee andere aanvullende vakken te behalen en dientengevolge gedurende dat studiejaar niet meer aan de voor toelating tot de master SCA gestelde vereisten kon voldoen, heeft verweerder terecht verworpen. Uit haar reactie op het schikkingsvoorstel volgt dat appellante zich uitsluitend niet kon verenigen met het moeten behalen van het in periode 4 gegeven vak. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de nadere besluitvorming over haar bezwaren tegen dit vak eraan in de weg stonden om de in perioden 5 en 6 gegeven vakken te kunnen volgen. Dat appellante zich per 1 april 2012 had uitgeschreven en om die reden niet bevoegd was om de desbetreffende vakken te volgen, is een omstandigheid die voor haar rekening dient te komen. Aan de stelling van appellante dat zij zich op advies van de examencommissie heeft uitgeschreven, hetgeen de examencommissie uitdrukkelijk heeft ontkend, heeft verweerder terecht geen betekenis toegekend, nu appellante deze stelling niet met objectieve stukken heeft gestaafd. Gelet op het voorgaande heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij door de handelwijze van de examencommissie niet in staat is geweest om gedurende het studiejaar 2011-2012 aan de voor toelating tot de master SCA gestelde vereisten te voldoen en heeft verweerder terecht geen grond gezien voor vergoeding van de door haar als gevolg daarvan gestelde schade.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/149 CBE
Rechter[s]	: mr. Lubberdink
Datum	: 17 februari 2014
Partijen	: Appellant en CBE Christelijke Hogeschool Ede
Trefwoorden	: [proces] Belang Betrokkene Inschrijving als student Langstudeerder Toegang tot het College Verlenging studieresultaten
Artikelen	: WHW artikel 7.59a lid 2 WHW artikel 7.59a lid 3
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen :	2.1.3 Het College stelt vast dat appellant, als voormalig student, betrokkene is in de zin van artikel 7.59a, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, zodat hij, zo volgt uit deze bepaling, gelezen in samenhang met de artikelen 7.59a, tweede lid, en 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van die wet, tegen de beslissing van 30 augustus 2012 beroep kon instellen bij het CBE. Het standpunt van het CBE dat appellant geen belang heeft bij een gegrondbevinding van dit beroep nu hij niet als student staat ingeschreven, wordt niet gevolgd. Een belanghebbende kan in rechte opkomen tegen een beslissing, indien hij daarbij belang heeft, in die zin dat hij door gegrondbevinding van het door hem ingestelde beroep in een gunstiger positie kan geraken. Het betoog van appellant houdt in, en dit heeft hij ter zitting van het College op 7 februari 2014 nader toegelicht, dat hij belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het bij het CBE ingestelde beroep, nu hij zijn studie wil hervatten maar een herinschrijving voor hem afhangt van de beslissing op zijn verzoek, in die zin dat hij bij een verlenging van de geldigheidsduur van zijn behaalde studieresultaten grond heeft om aan te nemen dat hij binnen een overzichtelijk tijdsbestek kan afstuderen en derhalve bereid is de financiële consequenties te dragen, doch bij een afwijzing van zijn verlengingsverzoek mogelijk niet tot een herinschrijving zal overgaan omdat hij dan niet binnen een redelijke termijn kan afstuderen en niet zal kunnen voldoen aan een (verlengde) diplomatermijn. Naar het oordeel van het College heeft appellant daarmee een rechtens te beschermen belang als hiervoor bedoeld gesteld. Het beroep van appellant tegen de beslissing van 30 augustus 2012 is door het CBE derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Ede (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 30 augustus 2012, bekendgemaakt op 4 september 2012, heeft de examencommissie van de opleiding Journalistiek het verzoek van appellant om verlenging van de geldigheid van zijn behaalde studieresultaten, afgewezen.

Bij beslissing van 3 juni 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 28 juli 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een Enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 oktober 2013, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door R.E. van Stockum en B.M. van Eijk, zijn verschenen.

Na het sluiten van het onderzoek ter zitting heeft het College het onderzoek heropend.

Van het CBE is desgevraagd een nadere schriftelijke reactie ontvangen. Deze is toegezonden aan appellant, die hierop heeft gereageerd.

Het College heeft de zaak opnieuw ter zitting behandeld op 7 februari 2014, waar appellant is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant betoogt dat het CBE zijn beroep tegen de beslissing van 30 augustus 2012 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens hem heeft het CBE niet onderkend dat hij zich bij de Christelijke Hogeschool Ede wil herinschrijven als student voor het volgen van de opleiding Journalistiek en er daarom belang bij heeft dat de geldigheid van zijn reeds behaalde studieresultaten wordt verlengd.

2.1.1 Aan de beslissing van 30 augustus 2012 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat alleen aan ingeschreven studenten met een studieduur van meer dan vijf jaar, de zogenoemde langstudeerders, de mogelijkheid wordt geboden om behaalde studieresultaten te verlengen en een maattraject te volgen dat leidt tot afstuderen binnen een studiejaar. Overwogen is dat nu appellant geen langstudeerder is en onvoldoende studiepunten heeft behaald om binnen een studiejaar af te studeren, zijn verzoek moet worden afgewezen.

2.1.2 Het CBE heeft het beroep van appellant tegen die beslissing niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft het CBE overwogen dat appellant geen beroep tegen de beslissing kan instellen, omdat hij niet als student staat ingeschreven en daarom geen belang heeft bij een beoordeling van zijn verzoek. In de nadere schriftelijke reactie heeft het CBE toegelicht dat nu appellant niet als student staat ingeschreven, hij geen belang heeft bij een beslissing van de examencommissie over verlengingstermijnen van behaalde studieresultaten, en dat als het CBE appellant in het gelijk zou stellen, dit geen rechtsgevolg zou hebben, zodat appellant niet in een gunstiger positie zou kunnen komen.

2.1.3 Het College stelt vast dat appellant, als voormalig student, betrokkene is in de zin van artikel 7.59a, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, zodat hij, zo volgt uit deze bepaling, gelezen in samenhang met de artikelen 7.59a, tweede lid, en 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van die wet, tegen de beslissing van 30 augustus 2012 beroep kon instellen bij het CBE.

Het standpunt van het CBE dat appellant geen belang heeft bij een gegrondbevinding van dit beroep nu hij niet als student staat ingeschreven, wordt niet gevolgd. Een belanghebbende kan in rechte opkomen tegen een beslissing, indien hij daarbij belang heeft, in die zin dat hij door gegrondbevinding van het door hem ingestelde beroep in een gunstiger positie kan geraken. Het betoog van appellant houdt in, en dit heeft hij ter zitting van het College op 7 februari 2014 nader toegelicht, dat hij belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het bij het CBE ingestelde beroep, nu hij zijn studie wil hervatten maar een herinschrijving voor hem afhangt van de beslissing op zijn verzoek, in die zin dat hij bij een verlenging van de geldigheidsduur van zijn behaalde studieresultaten grond heeft om aan te nemen dat hij binnen een overzichtelijk tijdsbestek kan afstuderen en derhalve bereid is de financiële consequenties te dragen, doch bij een afwijzing van zijn verlengingsverzoek mogelijk niet tot een herinschrijving zal overgaan omdat hij dan niet binnen een redelijke termijn kan afstuderen en niet zal kunnen voldoen aan een (verlengde) diplomatermijn. Naar het oordeel van het College heeft appellant daarmee een rechtens te beschermen belang als hiervoor bedoeld gesteld. Het beroep van appellant tegen de beslissing van 30 augustus 2012 is door het CBE derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt.

2.2 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 3 juni 2013 dient te worden vernietigd. Het CBE dient opnieuw op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 30 augustus 2012 ingediende beroep te beslissen.

2.3 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Ede van 3 juni 2013;
III. draagt het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Ede op om binnen zes weken na dagtekening van deze uitspraak opnieuw op het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 30 augustus 2012 ingediende beroep te beslissen;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Ede aan [appellant] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/155
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Kleijn, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 26 februari 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool iPabo Amsterdam
Trefwoorden	: Afwijking Awb termijn Bezwaartermijn
Artikelen	: WHW artikel 1.8 lid 1 WHW artikel 7.59a Awb artikel 6:7 Awb artikel 8:54 lid 1 Studentenstatuut iPabo 2011-2012 artikel 19.2.1 OER 2012-2013 artikel 7.6 lid 1 OER 2012-2013 artikel 7.6 lid 2
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. De Hogeschool iPabo Amsterdam is in de in artikel 1.8, eerste lid, van de WHW bedoelde bijlage opgenomen onder g en is derhalve een bekostigde instelling. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar tegen een beslissing van een orgaan van deze instelling die jegens een student op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen, derhalve zes weken. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 december 2011 in zaak nr. 2011/121; www.cbho.nl), kan in het OER, noch in een ter uitwerking daarvan vastgesteld studentenstatuut worden afgeweken van deze wettelijke beroepstermijn. Nu appellant binnen deze termijn bij het CBE beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie van 3 september 2013, heeft het CBE dat beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard wegens het niet tijdig instellen daarvan.

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool iPabo Amsterdam (hierna: het CBE) verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juli 2013 heeft de examencommissie aan appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 3 september 2013 heeft de examencommissie het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 28 oktober 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 30 oktober 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 1.8, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) zijn de bekostigde instellingen voor hoger onderwijs de instellingen die zijn opgenomen in de bijlage van deze wet onder a tot en met i.
Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, heeft hoofdstuk 7 van de WHW betrekking op bekostigde universiteiten en hogescholen, op de Open Universiteit en op de levensbeschouwelijke universiteiten.
Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar, als bedoeld in paragraaf 2 van hoofdstuk 7, zes weken.

Ingevolge artikel 7.6, eerste lid, van het Onderwijs- en examenreglement 2012-2013 (hierna: OER) kan de student bezwaar aantekenen bij de examencommissie tegen de beslissingen van de examencommissie zelf, met inbegrip van het besluit tot het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies (waarbij het ook mogelijk is direct beroep aan te tekenen bij het CBE).
Ingevolge het tweede lid kan de desbetreffende student tegen een door de examencommissie op basis van het OER genomen beslissing beroep aantekenen bij het CBE, conform de procedure zoals beschreven in het Studentenstatuut, hoofdstuk rechtsbescherming.

Volgens artikel 10.2.1 van het Studentenstatuut 2011-2012 kan een student tegen een besluit op bezwaar van de examencommissie beroep aantekenen bij het CBE. De student die in beroep wenst te gaan, dient dat schriftelijk te doen binnen één week na de dag van de bekendmaking van het besluit als hierboven genoemd. Op verzoek van de student kan in een bijzonder geval de reactietermijn worden verlengd.

2.2. Appellant heeft op 10 oktober 2013 beroep ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie van 3 september 2013. Het CBE heeft dat beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de in artikel 10.2.1 van het Studentenstatuut gestelde termijn van één week is ingesteld.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE het door hem ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De daarvoor gestelde termijn van één week wijkt af van de wettelijke termijn van zes weken*, neergelegd in artikel 6:7 van de Awb*. Voor zover het CBE al bevoegd is om een afwijkende termijn te hanteren, is hij daarvan niet op de hoogte gesteld zodat de termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht, aldus appellant.

2.3.1. De Hogeschool iPabo Amsterdam is in de in artikel 1.8, eerste lid, van de WHW bedoelde bijlage opgenomen onder g en is derhalve een bekostigde instelling. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar tegen een beslissing van een orgaan van deze instelling die jegens een student op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen, derhalve zes weken. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 december 2011 in zaak nr. 2011/121; www.cbho.nl), kan in het OER, noch in een ter uitwerking daarvan vastgesteld studentenstatuut worden afgeweken van deze wettelijke beroepstermijn. Nu appellant binnen deze termijn bij het CBE beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie van 3 september 2013, heeft het CBE dat beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard wegens het niet tijdig instellen daarvan.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het CBE van 28 oktober 2013 dient te worden vernietigd. Het CBE dient, met inachtneming van deze uitspraak, opnieuw op het door appellant ingestelde beroep te beslissen.

2.5. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool iPabo Amsterdam van 28 oktober 2013;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool iPabo Amsterdam tot vergoeding van de bij [naam] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 487,00 (zegge: vierhonderdzevenentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV: gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool iPabo Amsterdam aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/157
Rechter(s)	: mrs. Loeb, Kleijn, Van der Spoel,
Datum uitspraak	: 19 december 2013
Partijen	: Appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	: Beoordeling Gelijkheidsbeginsel Normen tentamen zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: Awb artikel 8:4 aanhef en onderdeel e
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3. Ter zake van het tentamen van 24 januari 2013 heeft appellant betoogd dat het CBE heeft miskend dat het voor hem niet duidelijk was, aan welke eisen hij bij dat tentamen moest voldoen. 2.3.1. Dit betoog faalt, nu de desbetreffende docent de opdracht van het tentamen bij e-mailbericht van 20 november 2012 aan appellant heeft verzonden. (…) 2.4.1. In de enkele omstandigheid dat de beoordelend docent een tweede docent bij de beoordeling heeft betrokken heeft het CBE terecht geen grond gezien om die beoordeling als onzorgvuldig tot stand gekomen aan te merken. Deze handelwijze van de beoordelend docent geeft veeleer blijk van zorgvuldigheid. Ook dit betoog faalt. (…) 2.6.1. Naar het CBE heeft gesteld en appellant niet heeft bestreden, wordt bij elk tentamen de opdracht aangepast. Reeds om die reden kan aan het gestelde verschil in beoordeling van het op 24 januari 2013 en het daarvoor afgelegde tentamen, niet de door appellant gewenste betekenis worden gehecht. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij in gelijke of gelijk te stellen gevallen ongelijk is behandeld. Ook dit betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Avans Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juni 2013 heeft het CBE het door appellant tegen de beoordeling van de examencommissie van de Academie voor Bouw en Infrastructuur van de door appellant op 24 januari 2013 en 14 april 2013 afgelegde tentamens Architectonische Concepten (hierna: ARC), bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 12 augustus 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 december 2013, waar appellant, bijgestaan door mr. B.J.P. van Gils, advocaat te Tilburg, en het CBE, vertegenwoordigd door S. Beljaars, bijgestaan door G.J.P.L. Steenput, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2010-2011 begonnen met de opleiding Bouwkunde.
Tijdens dat studiejaar heeft hij tweemaal het tentamen ARC afgelegd, beide keren met onvoldoende resultaat. In zijn tweede studiejaar, alsmede op 24 januari 2013, heeft hij het tentamen opnieuw afgelegd, wederom beide keren met onvoldoende resultaat. Deze tentamens zijn door een andere docent beoordeeld dan de tentamens die appellant in zijn eerste studiejaar heeft afgelegd. Op 14 april 2013 heeft appellant het tentamen nogmaals afgelegd. Dat tentamen is op zijn verzoek opnieuw door een andere docent beoordeeld. Deze docent heeft, in samenspraak met nog een andere docent, het tentamen van appellant als onvoldoende beoordeeld.

2.2. Voor zover appellant, mede onder verwijzing naar verklaringen van twee medestudenten, heeft betoogd dat de door hem afgelegde tentamens ten onrechte als onvoldoende zijn beoordeeld, wordt overwogen dat ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, onder b (voorheen: artikel 8:4, aanhef en onder e), van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 21 juni 2013 ten grondslag liggende beslissingen van de examencommissie, slechts kan worden onderzocht of het CBE zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig ander wettelijk voorschrift zijn gesteld, is voldaan.

2.3. Ter zake van het tentamen van 24 januari 2013 heeft appellant betoogd dat het CBE heeft miskend dat het voor hem niet duidelijk was, aan welke eisen hij bij dat tentamen moest voldoen.

2.3.1. Dit betoog faalt, nu de desbetreffende docent de opdracht van het tentamen bij e-mailbericht van 20 november 2012 aan appellant heeft verzonden.

2.4. Ter zake van het tentamen van 14 april 2013 heeft appellant betoogd dat het CBE heeft miskend dat de beoordeling daarvan onzorgvuldig tot stand gekomen is, nu de beoordelend docent daarvoor een andere docent heeft moeten raadplegen.

2.4.1. In de enkele omstandigheid dat de beoordelend docent een tweede docent bij de beoordeling heeft betrokken heeft het CBE terecht geen grond gezien om die beoordeling als onzorgvuldig tot stand gekomen aan te merken. Deze handelwijze van de beoordelend docent geeft veeleer blijk van zorgvuldigheid. Ook dit betoog faalt.

2.5. Appellant heeft voorts betoogd dat het CBE heeft miskend dat het tentamen een eerstejaars vak is en aan hem ten onrechte als ouderejaars student zwaardere eisen zijn gesteld.

2.5.1. Dit betoog faalt, reeds omdat appellant ter zitting desgevraagd heeft verklaard dat het niet op enig concreet aanknopingspunt berust. Dat bij hem deze indruk is ontstaan, is geen zodanig aanknopingspunt.

2.6. Appellant heeft tot slot betoogd dat het CBE heeft miskend dat hij bij de beoordeling van de tentamens ongelijk is behandeld ten opzichte van medestudenten. Hij heeft zijn maquette vergeleken met die van medestudenten. Twee medestudenten hebben verklaart dat zij verbaasd zijn over het feit dat appellant telkenmale een onvoldoende beoordeling heeft gekregen. Het feit dat hij bij het tentamen op 24 januari 2013 de fouten die hij bij het tentamen daarvoor had gemaakt, heeft hersteld, maar niettemin met een lager cijfer is beoordeeld, vormt ook een indicatie dat hij oneerlijk is behandeld, aldus appellant.

2.6.1. Naar het CBE heeft gesteld en appellant niet heeft bestreden, wordt bij elk tentamen de opdracht aangepast. Reeds om die reden kan aan het gestelde verschil in beoordeling van het op 24 januari 2013 en het daarvoor afgelegde tentamen, niet de door appellant gewenste betekenis worden gehecht. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij in gelijke of gelijk te stellen gevallen ongelijk is behandeld. Ook dit betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummers	: 2013/170 t/m 178
Rechter[s]	: mrs. Nijenhof, Troostwijk, Scholten-Hinloopen
Datum	: 10 januari 2014
Partijen	: Appellanten en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Ambtshalve Langstudeermaatregel Proceskostenveroordeling Terugwerkende kracht Wegingsfactor Wetswijziging Zelf voorzien
Artikelen	: Awb artikel 7:15 Awb artikel 8:72 lid 4 Besluit proceskosten Bestuursrecht artikel 3
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5. Niet in geschil is dat nadat verweerder de door appellanten ingediende pro forma bezwaarschriften had ontvangen, hij hun uitstel heeft gegeven voor het aanvullen van de gronden. Nu appellanten dit bij brieven van 15 maart 2013 alsnog hebben gedaan, was verweerder gehouden hier inhoudelijk op te beslissen. Dat de langstudeerdersmaatregel inmiddels was afgeschaft en het door appellanten gewenste resultaat was bereikt, maakt dat niet anders. Appellanten hebben immers om vergoeding van de bij hen in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen kosten verzocht, zodat zij belang hadden bij een inhoudelijke beslissing op hun bezwaren. 2.6 De beroepen zijn reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissingen van 15 juli 2013 dienen te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) zelf in de zaak te voorzien. Nu de wetgeving waarop de langstudeerdersmaatregel was gebaseerd met terugwerkende kracht is afgeschaft, is de wettelijke grondslag aan de door verweerder aan appellanten opgelegde langstudeerdersmaatregelen komen te ontvallen. Gelet hierop dienen deze beslissingen te worden herroepen. Voor vergoeding van de bij appellanten in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen proceskosten krachtens

artikel 7.15 van de Awb bestaat geen aanleiding, nu de herroeping te wijten is aan gewijzigde wettelijke voorschriften en niet aan een aan verweerder te wijten onrechtmatigheid.

Uitspraak in de zaken tussen:

9 appellanten,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 15 juli 2013 heeft verweerder verzoeken van appellanten om vergoeding van de proceskosten in verband met de behandeling van de door hen tegen oplegging van de langstudeerdersmaatregel gemaakte bezwaren afgewezen.

Tegen deze beslissingen hebben appellanten beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 december 2013, waar appellanten, vertegenwoordigd door mr. T.J.J. Bodewes, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.2. Bij brief van 10 oktober 2012 heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap aan de colleges van bestuur van de universiteiten en hogescholen medegedeeld dat de langstudeerdersmaatregel met terugwerkende kracht per 1 september 2012 wordt afgeschaft.
Naar aanleiding hiervan heeft verweerder appellanten het door hen in verband met de oplegging van voormelde maatregel betaalde bedrag gerestitueerd, voor zover zij deze reeds hadden betaald.
Bij Wet van 28 januari 2013 tot wijziging van onder meer de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en de Wet studiefinanciering 2000 in verband met het intrekken van de langstudeerdersmaatregel (Stb. 2013, 70) is de langstudeerdersmaatregel met terugwerkende kracht tot 1 september 2012 ingetrokken.

2.3. Aan de beslissingen van 15 juli 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat het niet opleggen van de langstudeerdersmaatregelen het gevolg is van gewijzigde voorschriften en niets van doen heeft met de door appellanten ingediende bezwaarschriften.

2.4. Niet in geschil is dat nadat verweerder de door appellanten ingediende pro forma bezwaarschriften had ontvangen, hij hun uitstel heeft gegeven voor het aanvullen van de gronden. Nu appellanten dit bij brieven van 15 maart 2013 alsnog hebben gedaan, was verweerder gehouden hier inhoudelijk op te beslissen. Dat de langstudeerdersmaatregel inmiddels was afgeschaft en het door appellanten gewenste resultaat was bereikt, maakt dat niet anders. Appellanten hebben immers om vergoeding van de bij hen in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen kosten verzocht, zodat zij belang hadden bij een inhoudelijke beslissing op hun bezwaren.

2.5. De beroepen zijn reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissingen van 15 juli 2013 dienen te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) zelf in de zaak te voorzien. Nu de wetgeving waarop de langstudeerdersmaatregel was gebaseerd met terugwerkende kracht is afgeschaft, is de wettelijke grondslag aan de door verweerder aan appellanten opgelegde langstudeerdersmaatregelen komen te ontvallen. Gelet hierop dienen deze beslissingen te worden herroepen. Voor vergoeding van de bij appellanten in verband met de behandeling van de bezwaren opgekomen proceskosten krachtens artikel 7.15 van de Awb bestaat geen aanleiding, nu de herroeping te wijten is aan gewijzigde wettelijke voorschriften en niet aan een aan verweerder te wijten onrechtmatigheid.

2.6. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Hierbij worden de door appellanten ingestelde beroepen aangemerkt als samenhangende zaken in de zin van artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb). Voor het indienen van de beroepschriften en het verschijnen ter zitting in beroep worden 2 punten als bedoeld in de Bijlage, onder A, van het Bpb toegekend met een wegingsfactor van 0,375, gelet op het zeer lichte gewicht van de zaken in combinatie met het feit dat het om meer dan vier samenhangende zaken gaat.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart de beroepen gegrond;
II. vernietigt de beslissingen van verweerder van 15 juli 2013;
III. herroept de beslissingen van verweerder tot oplegging van de langstudeerdersmaatregelen aan appellanten;
IV. veroordeelt verweerder tot vergoeding aan appellanten van bij hen in verband met de behandeling van de beroepen opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 354,00 (zegge: driehonderdvierenvijftig euro);
V. gelast dat verweerder aan appellanten het door ieder van hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00, zijnde in totaal € 396,00 (zegge: driehonderdzesennegentig euro), vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/184
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Troostwijk, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 26 februari 2014
Partijen	: Appellant en Open Universiteit
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Connexiteit Informatieverstrekking Schadevergoeding
Artikelen	: WHW artikel 7.66 lid 1
Uitspraak	: Onbevoegd
Hoofdoverwegingen	: 2.3. Bij brief van 4 juni 2013 heeft verweerder appellant meegedeeld de extra kosten die hij na het behalen van zijn master Rechtsgeleerdheid in 2007 heeft moeten maken voor het verkrijgen van een verklaring civiel effect in 2013 aan hem te vergoeden, omdat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij destijds bij de overstap naar de gedeelde opleiding onvoldoende helder is geïnformeerd. De door appellant aan zijn verzoek ten grondslag gelegde schadeveroorzakende handeling is gelegen in door de universiteit aan hem verstrekte onjuiste dan wel onvolledige informatie over de gevolgen van een overstap naar de gedeelde opleiding Nederlands Recht. Het verstrekken van informatie, als hier aan de orde, is geen beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens appellant op grond van de WHW en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Nu de door appellant gestelde schadeveroorzakende handeling niet samenhangt met een beslissing, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, kan de beslissing van verweerder van 29 juli 2013 evenmin als zodanig worden aangemerkt. Het College is dientengevolge niet bevoegd om van het door appellante daartegen ingestelde beroep kennis te nemen. Indien appellant meent dat verweerder hem meer schadevergoeding had moeten toekennen dan in de brief van 4 juni 2013 is gedaan, dient hij daartoe een vordering bij de burgerlijke rechter in te stellen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 4 juni 2013 heeft verweerder appellant schadevergoeding toegekend.

Bij brief van 29 juli 2013 heeft verweerder gereageerd op het verzoek van appellant om toepassing van de Letselschade Richtlijn Studievertraging.

Hiertegen heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 5 september 2013, beroep ingesteld. Bij brief van 8 oktober 2013 zijn de gronden aangevuld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 januari 2014, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) oordeelt het College over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

2.2. Appellant is in het studiejaar 2000-2001 gestart met de ongedeelde opleiding Nederlands Recht aan de Open Universiteit. In 2005 is hem een individuele overgangsregeling naar de bachelor/master-structuur aangeboden en heeft hij zijn opleiding binnen die structuur vervolgd. Op 18 oktober 2007 is hem een getuigschrift uitgereikt ten bewijze dat hij de masteropleiding Nederlands Recht met goed gevolg heeft afgerond.
Appellant heeft vervolgens verzocht om afgifte van een verklaring civiel effect.
De handhaving van de afwijzing van dat verzoek is voorwerp van geschil geweest in zaak nr. 2013/81, in welke zaak het College op 16 oktober 2013 uitspraak heeft gedaan (www.cbho.nl). In die uitspraak heeft het College overwogen dat aan appellant terecht in 2012 geen verklaring civiel effect is afgegeven, nu onbestreden is dat de door hem afgeronde gedeelde opleiding Nederlands Recht niet aan de wettelijke eisen voor civiel effect voldoet.

2.3. Bij brief van 4 juni 2013 heeft verweerder appellant meegedeeld de extra kosten die hij na het behalen van zijn master Rechtsgeleerdheid in 2007 heeft moeten maken voor het verkrijgen van een verklaring civiel effect in 2013 aan hem te vergoeden, omdat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij destijds bij de overstap naar de gedeelde opleiding onvoldoende helder is geïnformeerd. De door appellant aan zijn verzoek ten grondslag gelegde schadeveroorzakende handeling is gelegen in door de universiteit aan hem verstrekte onjuiste dan wel onvolledige informatie over de gevolgen van een overstap naar de gedeelde opleiding Nederlands Recht. Het verstrekken van informatie, als hier aan de orde, is geen beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens appellant op grond van de WHW en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Nu de door appellant gestelde schadeveroorzakende handeling niet samenhangt met een beslissing, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, kan de beslissing van verweerder van 29 juli 2013 evenmin als zodanig worden aangemerkt. Het College is dientengevolge niet bevoegd om van het door appellante daartegen ingestelde beroep kennis te nemen. Indien appellant meent dat verweerder hem meer schadevergoeding had moeten toekennen dan in de brief van 4 juni 2013 is gedaan, dient hij daartoe een vordering bij de burgerlijke rechter in te stellen.

2.4. Het College ziet aanleiding om te bepalen dat de secretaris van het CBHO aan appellant het door hem betaalde griffierecht dient te voldoen.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen;
II. verstaat dat de secretaris van het CBHO het door [naam] betaalde

griffierecht van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) aan hem teruggeeft.

•

Zaaknummer	: 2013/186
Rechter[s]	: mrs. Loeb, Kleijn, Van der Spoel
Datum	: 6 januari 2014
Partijen	: Appellante en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	: Beleidsvrijheid [bijzondere kwalificaties] Decentrale selectie Nevenactiviteiten Selectiecriteria
Artikelen	: WHW artikel 7.57e
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.2. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 juni 2007 in de zaken nrs. 2007/038 en 2007/038.1, www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan de desbetreffende colleges van bestuur zeer ruime beleidsvrijheid toegekend. Het in beroep aangevoerde geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder er niet in redelijkheid voor heeft kunnen kiezen om bij de beoordeling van de nevenactiviteiten van kandidaten voormeld criterium te hanteren en voor de indiening van het inschrijfformulier met de bijbehorende bewijsstukken een uiterste inlevertermijn te stellen. In het licht hiervan heeft verweerder terecht geen punten toegekend voor de door appellante ontplooide activiteiten, nu deze niet aan dat criterium voldoen, dan wel niet tijdig met bewijsstukken zijn gestaafd

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juni 2013 heeft verweerder appellante niet geselecteerd voor een opleidingsplaats geneeskunde aan het Erasmus MC.

Bij beslissing van 29 augustus 2013 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 25 september 2013, beroep ingesteld. Appellante heeft op 2 december 2013 een nader stuk ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 december 2013, waar appellante, vertegenwoordigd door I. Hofmeijer, en verweerder, vertegenwoordigd door W.A. Kleinjan, A.P.N. Themme en A.W. Dijkstra, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57e, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan een instellingsbestuur een door hem te bepalen percentage van de opleidingsplaatsen van een opleiding toewijzen aan door hemzelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel over bijzondere kwalificaties beschikken.

2.2. De selectie voor een opleidingsplaats geneeskunde bij de Erasmus Universiteit Amsterdam bestaat uit de beoordeling van een door de kandidaat in te vullen inschrijfformulier en een toetsfase. Niet in geschil is dat appellante aan de criteria die verweerder ter zake van de toetsfase stelt heeft voldaan. Ter zake van

het inschrijfformulier hanteert verweerder het criterium dat een kandidaat om voor selectie in aanmerking te kunnen komen een score van 30 punten of hoger dient te behalen. Het inschrijfformulier van appellante is door twee personen onafhankelijk van elkaar beoordeeld en beiden hebben haar een score van 20 punten gegeven voor haar motivatie en vooropleiding. Voor de door appellante verrichte nevenactiviteiten zijn geen punten toegekend.

2.3. Voor zover verweerder ter zitting heeft beoogd te betogen dat appellante geen belang heeft bij haar beroep, omdat zij niet kan bewerkstelligen dat haar alsnog een opleidingsplaats wordt toegewezen, nu het studiejaar 2013-2014 is aangevangen en een kandidaat slechts eenmaal aan de decentrale selectie mag deelnemen, wordt overwogen dat, indien het College tot het oordeel komt dat appellante ten onrechte geen opleidingsplaats is toegekend, verweerder haar, als zij dat wenst, in het volgende studiejaar alsnog zodanige plaats moet toewijzen. Reeds gelet hierop faalt dat betoog.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder haar ten onrechte geen punten heeft toegekend voor haar nevenactiviteiten. Gedurende haar middelbare schoolopleiding heeft zij het extra vak biomedische informatica gevolgd, deelgenomen aan de leerlingen- en medezeggenschapsraad en meerdere uren per week hockey gespeeld. Tijdens de zomervakanties van 2011 en 2012 heeft zij als voedingsassistente in een ziekenhuis gewerkt en in november 2011 heeft zij deelgenomen aan een medische missie in Nepal. Voorts heeft zij in een tussenjaar een cursus Engels gevolgd en veel reis- en levenservaring opgedaan, aldus appellante.

2.4.1. Verweerder heeft toegelicht dat voor nevenactiviteiten alleen punten worden toegekend, indien die activiteiten relevant zijn en gedurende een langere periode naast de opleiding zijn ontplooid. Er zijn geen punten toegekend voor de activiteiten die appellante tijdens haar tussenjaar heeft ontplooid en evenmin voor haar sportactiviteiten, nu dat geen relevante activiteiten zijn. Voor de werkzaamheden die appellante voor de medezeggenschapsraad en tijdens de zomervakanties heeft verricht zijn ook geen punten toegekend, omdat deze werkzaamheden van te korte duur zijn geweest. De werkzaamheden van appellante voor de leerlingenraad voldoen wel aan voormeld criterium, maar appellante heeft hiervan bij indiening van het inschrijfformulier geen bewijsstukken meegezonden. Nu voor alle kandidaten aan de decentrale selectie voor het inleveren van stukken een uiterste inlevertermijn gold, kan het alsnog in beroep door appellante ingebrachte getuigschrift niet in aanmerking worden genomen, aldus verweerder.

2.4.2. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 juni 2007 in de zaken nrs. 2007/038 en 2007/038.1, www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan de desbetreffende colleges van bestuur zeer ruime beleidsvrijheid toegekend. Het in beroep aangevoerde geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder er niet in redelijkheid voor heeft kunnen kiezen om bij de beoordeling van de nevenactiviteiten van kandidaten voormeld criterium te hanteren en voor de indiening van het inschrijfformulier met de bijbehorende bewijsstukken een uiterste inlevertermijn te stellen. In het licht hiervan heeft verweerder terecht geen punten toegekend voor de door appellante ontplooide activiteiten, nu deze niet aan dat criterium voldoen, dan wel niet tijdig met bewijsstukken zijn gestaafd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/187
Rechter(s)	: mrs. Borman, Kleijn, Hoogvliet
Datum uitspraak	: 4 maart 2014
Partijen	: Appellant en Vrije Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Bijzondere instelling voor hoger onderwijs, [instellings-] Collegegeld,

		Gelijkheidsbeginsel, Overgangsregeling, Tweede opleiding
Artikelen	:	WHW artikel 7.45a, WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 4 WHW artikel 7.66 WHW artikel 7.68 Regeling Aanmelding VU Amsterdam 2012-2013
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.1 De Vrije Universiteit van Amsterdam heeft een privaatrechtelijke grondslag en is daarmee een bijzondere instelling voor universitair onderwijs (hierna: bijzondere universiteit). De in Nederland aanwezige bijzondere universiteiten hebben geen gebruik gemaakt van de in artikel 7.68 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) gegeven mogelijkheid om in afwijking van artikel 7.66 van die wet een college van beroep voor bijzonder onderwijs in te stellen. Dit betekent dat voor de studenten van bijzondere universiteiten, net als voor studenten van andere universiteiten, de rechtsgang naar het College openstaat. Nu de bevoegdheid tot het vaststellen van het collegegeld is gebaseerd op de WHW, is het College bevoegd kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Ingevolge de WHW dient het College de aan haar voorgelegde geschillen te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen. Derhalve wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellant ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht. (…) 2.4.1. De Wet versterking besturing is op 4 februari 2010 tot stand gekomen en per 1 september 2010 inwerking getreden. Uit de stukken blijkt dat de [naam 2] zich in 2009 heeft ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde en appellant in 2010. Op het moment dat de heer [naam 2] zich inschreef voor die opleiding was de Wet versterking besturing nog niet tot stand gekomen, zodat hij er geen rekening mee kon houden dat hij na het afronden van de bacheloropleiding voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld zou zijn verschuldigd. Toen appellant zich inschreef voor de bacheloropleiding Geneeskunde was de Wet versterking besturing wel tot stand gekomen, had de Vrije Universiteit van Amsterdam al een overgangsregeling opgesteld en haar (aspirant-)studenten zowel via de media als op haar website ervan op de hoogte gesteld wat de gevolgen van de gewijzigde wetgeving en de vastgestelde overgangsregeling zouden zijn. Appellant kon op dat moment dan ook voorzien dat hij voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn en kon derhalve een andere afweging maken dan de heer [naam 2] voordat hij zich inschreef voor die opleiding. Gelet hierop is zijn geval niet gelijk aan dat van de heer [naam 2] en slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet. Hetgeen appellant verder nog in verband met dat beginsel naar voren heeft gebracht behoeft dan ook geen bespreking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 10 april 2013 heeft het college van bestuur aan appellant meegedeeld dat hij voor de masteropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2012-2013
€ 6.180,68 verschuldigd is.

Bij beslissing van 22 augustus 2013 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 1 oktober 2013, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 23 oktober 2013.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 februari 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant betoogt allereerst dat het College niet bevoegd is kennis te nemen van dit geschil. Hiertoe voert hij aan dat de Vrije Universiteit van Amsterdam geen bestuursorgaan is in de zin van de Algemene wet bestuursrecht, maar een privaatrechtelijke rechtspersoon. Dit betekent dat de rechtsverhouding tussen de Vrije Universiteit van Amsterdam en studenten privaatrechtelijk is en de beoordeling van het geschil door de burgerlijke rechter aan de hand van privaatrechtelijke beginselen dient plaats te vinden, aldus appellant.

2.1.1 De Vrije Universiteit van Amsterdam heeft een privaatrechtelijke grondslag en is daarmee een bijzondere instelling voor universitair onderwijs (hierna: bijzondere universiteit). De in Nederland aanwezige bijzondere universiteiten hebben geen gebruik gemaakt van de in artikel 7.68 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) gegeven mogelijkheid om in afwijking van artikel 7.66 van die wet een college van beroep voor bijzonder onderwijs in te stellen. Dit betekent dat voor de studenten van bijzondere universiteiten, net als voor studenten van andere universiteiten, de rechtsgang naar het College openstaat. Nu de bevoegdheid tot het vaststellen van het collegegeld is gebaseerd op de WHW, is het College bevoegd kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Ingevolge de WHW dient het College de aan haar voorgelegde geschillen te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen. Derhalve wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellant ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht.
Het betoog faalt.

2.2 Ingevolge artikel 7.45a van de WHW is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Het college van bestuur heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW de Regeling Aanmelding 2012-2013 (hierna: de Regeling) vastgesteld.

2.3 Appellant heeft in 2010 zijn getuigschrift ontvangen voor de masteropleiding Tandheelkunde aan de Universiteit van Amsterdam. In het studiejaar 2010-2011 is hij begonnen met de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. In 2013 heeft appellant die opleiding afgerond. Sinds mei 2013 staat hij ingeschreven voor de masteropleiding Geneeskunde om de specialisatieopleiding Kaakchirurgie te kunnen doen. Niet in geschil is dat appellant op grond van de Regeling voor het studiejaar 2012-2013 het instellingscollegegeld is verschuldigd.

2.4 Appellant betoogt dat het college van bestuur hem in aanmerking zou moeten laten komen voor het wettelijk collegegeld. Hiertoe voert hij aan dat een andere student van de masteropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit van Amsterdam, de heer [naam 2], voor de nominale duur van die opleiding wel het wettelijk collegegeld is verschuldigd, terwijl hij, net als appellant, eerst de opleiding Tandheelkunde aan de Universiteit van Amsterdam heeft afgerond, vervolgens de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit van Amsterdam heeft gedaan en daarna is begonnen met de masteropleiding Geneeskunde. Appellant heeft stukken overgelegd waaruit blijkt dat het college van bestuur, nadat de heer [naam 2] bezwaar heeft gemaakt tegen het bij hem in rekening brengen van het

instellingscollegegeld, alsnog heeft besloten dat hij voor de nominale duur van de masteropleiding Geneeskunde een instellingscollegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld is verschuldigd.

2.4.1 De Wet versterking besturing is op 4 februari 2010 tot stand gekomen en per 1 september 2010 inwerking getreden. Uit de stukken blijkt dat de heer [naam 2] zich in 2009 heeft ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde en appellant in 2010. Op het moment dat de heer [naam 2] zich inschreef voor die opleiding was de Wet versterking besturing nog niet tot stand gekomen, zodat hij er geen rekening mee kon houden dat hij na het afronden van de bacheloropleiding voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld zou zijn verschuldigd. Toen appellant zich inschreef voor de bacheloropleiding Geneeskunde was de Wet versterking besturing wel tot stand gekomen, had de Vrije Universiteit van Amsterdam al een overgangsregeling opgesteld en haar (aspirant-)studenten zowel via de media als op haar website ervan op de hoogte gesteld wat de gevolgen van de gewijzigde wetgeving en de vastgestelde overgangsregeling zouden zijn. Appellant kon op dat moment dan ook voorzien dat hij voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn en kon derhalve een andere afweging maken dan de heer [naam 2] voordat hij zich inschreef voor die opleiding. Gelet hierop is zijn geval niet gelijk aan dat van de heer [naam 2] en slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet. Hetgeen appellant verder nog in verband met dat beginsel naar voren heeft gebracht behoeft dan ook geen bespreking.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/189
Rechter[s]	: mrs. Borman, Lubberdink, Hoogvliet
Datum uitspraak	: 20 maart 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Bekendmaking beslissing Bindend negatief studieadvies Elektronisch verkeer tussen student en instelling Jurisprudentielijn SIS [verschoonbare] Termijnoverschrijding Toezending beslissing Verzendadministratie Verzenddatum
Artikelen	: Awb artikel 3:41 lid 1 Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 Awb artikel 6:9 Awb Afdeling 2.3
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	:2.5. De hoogste bestuursrechters hanteren als uitgangspunt (zie voor een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de uitspraak van 10 mei 2011 in zaak nr. 201010777/1/V1; www.raadvanstate.nl) dat, in het geval van niet aangetekende verzending van een besluit of een ander rechtens van belang zijnd document, het bestuursorgaan aannemelijk dient te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres van de geadresseerde worden bezorgd, rechtvaardigt het vermoeden van ontvangst van het besluit of ander relevant document op dat adres. Dit brengt mee dat het bestuursorgaan in eerste instantie kan volstaan met het aannemelijk maken van

verzending naar het juiste adres. Daartoe is in ieder geval vereist dat het besluit is voorzien van de juiste adressering en een verzenddatum en er een deugdelijke verzendadministratie is. Indien het bestuursorgaan de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van de geadresseerde voormeld vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe dient de geadresseerde feiten te stellen op grond waarvan de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld. 2.6. De beslissing van 18 juli 2013 is niet aangetekend verzonden. Op deze beslissing is geen verzenddatum geplaatst en er is evenmin een verzendadministratie bijgehouden. Uit de op appellant betrekking hebbende uitdraai uit het digitale Studenten Informatie Systeem (hierna: het SIS), waarnaar verweerder ter zitting heeft verwezen, kan hoogstens worden afgeleid dat op 18 juli 2013 met het SIS een brief is aangemaakt, maar niet dat deze ook daadwerkelijk aan appellant is verzonden. De verzending van de brief van 18 juli 2013 aan appellant is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Met de vermelding in het SIS op 18 juli 2013 is het negatief bindend studieadvies evenmin bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Hierbij is van belang dat in de reglementen van de hogeschool niet is vastgelegd dat en hoe bekendmaking via het SIS kan geschieden en ook overigens niet is gebleken dat aan de eisen neergelegd in afdeling 2.3 van de Awb is voldaan. De beroepstermijn is derhalve niet aangevangen op de dag na 18 juli 2013. Dat, naar gesteld, appellant kon verwachten dat hij een negatief bindend studieadvies zou ontvangen, doet, wat daar ook van zij, hier niet aan af.
Gezien het voorgaande moet het beroepschrift van appellant worden geacht tijdig te zijn ingediend. Verweerder heeft dit beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Commerciële Economie appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 23 september 2013, gerectificeerd op 19 november 2013, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 januari 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager. Ingevolge artikel 6:7 bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

2.2. Appellant heeft op 11 september 2013 beroep ingesteld tegen de beslissing van 18 juli 2013. Dat beroep is door verweerder op dezelfde dag ontvangen.

2.3. Aan de beslissing van 23 september 2013 is ten grondslag gelegd dat de beslissing van 18 juli 2013 op dezelfde dag is verzonden, zodat het beroepschrift van appellant niet binnen de daarvoor geldende termijn is ingediend. Er zijn geen omstandigheden aangedragen op grond waarvan die overschrijding verschoonbaar is, aldus verweerder.

2.4. Appellant betoogt onder meer dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing van 18 juli 2013 hem is toegezonden. Eerst op 3 september 2013 is hij van deze beslissing op de hoogte gesteld, aldus appellant.

2.5. De hoogste bestuursrechters hanteren als uitgangspunt (zie voor een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de uitspraak van 10 mei 2011 in zaak nr. 201010777/1/V1; www.raadvanstate.nl) dat, in het geval van niet aangetekende verzending van een besluit of een ander rechtens van belang zijnd document, het bestuursorgaan aannemelijk dient te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres van de geadresseerde worden bezorgd, rechtvaardigt het vermoeden van ontvangst van het besluit of ander relevant document op dat adres. Dit brengt mee dat het bestuursorgaan in eerste instantie kan volstaan met het aannemelijk maken van verzending naar het juiste adres. Daartoe is in ieder geval vereist dat het besluit is voorzien van de juiste adressering en een verzenddatum en er een deugdelijke verzendadministratie is. Indien het bestuursorgaan de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van de geadresseerde voormeld vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe dient de geadresseerde feiten te stellen op grond waarvan de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld.

2.6. De beslissing van 18 juli 2013 is niet aangetekend verzonden. Op deze beslissing is geen verzenddatum geplaatst en er is evenmin een verzendadministratie bijgehouden. Uit de op appellant betrekking hebbende uitdraai uit het digitale Studenten Informatie Systeem (hierna: het SIS), waarnaar verweerder ter zitting heeft verwezen, kan hoogstens worden afgeleid dat op 18 juli 2013 met het SIS een brief is aangemaakt, maar niet dat deze ook daadwerkelijk aan appellant is verzonden. De verzending van de brief van 18 juli 2013 aan appellant is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Met de vermelding in het SIS op 18 juli 2013 is het negatief bindend studieadvies evenmin bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Hierbij is van belang dat in de reglementen van de hogeschool niet is vastgelegd dat en hoe bekendmaking via het SIS kan geschieden en ook overigens niet is gebleken dat aan de eisen neergelegd in afdeling 2.3 van de Awb is voldaan. De beroepstermijn is derhalve niet aangevangen op de dag na 18 juli 2013. Dat, naar gesteld, appellant kon verwachten dat hij een negatief bindend studieadvies zou ontvangen, doet, wat daar ook van zij, hier niet aan af.

Gezien het voorgaande moet het beroepschrift van appellant worden geacht tijdig te zijn ingediend. Verweerder heeft dit beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 september 2013 dient te worden vernietigd. Verweerder dient opnieuw op het door appellant ingestelde beroep te beslissen.

2.8. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 23 september 2013;
III. gelast dat verweerder het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/193
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 17 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: BNSA

		Negatief bindend afwijzend studieadvies [onvoldoende] Begeleiding Studieloopbaanbegeleider
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER HvA artikel 6.2 lid 1 OER HvA artikel 6.3 OER HvA artikel 6.4 lid 2
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Gelet op hetgeen appellant heeft aangevoerd, is aannemelijk dat de studiebegeleiding die appellant heeft gekregen onvoldoende is geweest. Het CBE heeft echter, de behaalde studieresultaten in aanmerking genomen, terecht niet aannemelijk geacht dat het aan een gebrekkige studiebegeleiding te wijten is dat appellant aan het einde van het tweede jaar niet meer dan 45 van de benodigde 60 studiepunten heeft behaald. In zoverre heeft het CBE terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2013 heeft de examencommissie appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Wiskunde.

Bij beslissing van 21 oktober 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 januari 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

Na de zitting hebben partijen nadere stukken ingediend. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleidingen.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere

regels vast.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge artikel 6.3 brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van diens tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Bij de beslissing van 17 juli 2013 heeft appellant een bindend afwijzend studieadvies gekregen voor de opleiding Leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Wiskunde, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 45 studiepunten en derhalve minder dan de benodigde 60 studiepunten had behaald.

2.3. Appellant betoogt dat hij ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen. Daartoe voert hij aan dat hij na het ontvangen van de brief "Studieadvies propedeuse" onmiddellijk contact heeft gezocht met de studieloopbaanbegeleider, maar dat het niet is gelukt om op de door de begeleider voorgestelde dinsdag of donderdag een afspraak te maken, omdat de begeleider op dinsdag college gaf en op donderdag op stagebezoek was. Volgens appellant heeft hij nooit goede begeleiding gekregen van de studieloopbaanbegeleider. Verder voert appellant aan dat hij op een school werkt en die werkzaamheden invloed hebben op zijn studie. Ten slotte voert hij aan dat het bij tentamens is voorgekomen dat hij minimaal een kwartier moest wachten, omdat er geen ruimte was in het tentamenlokaal en hij zich hierdoor niet meer kon concentreren.

2.3.1. Gelet op hetgeen appellant heeft aangevoerd, is aannemelijk dat de studiebegeleiding die appellant heeft gekregen onvoldoende is geweest. Het CBE heeft echter, de behaalde studieresultaten in aanmerking genomen, terecht niet aannemelijk geacht dat het aan een gebrekkige studiebegeleiding te wijten is dat appellant aan het einde van het tweede jaar niet meer dan 45 van de benodigde 60 studiepunten heeft behaald. In zoverre heeft het CBE terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien.

In de stelling van appellant dat hij op een school werkt en die werkzaamheden invloed hebben op zijn studie, heeft het CBE terecht evenmin aanleiding gezien voor het oordeel dat appellant ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen, reeds omdat het de eigen keuze van appellant is om op die school te werken. De stelling van appellant dat hij zich door drukte tijdens tentamens niet kon concentreren, leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft terecht niet aannemelijk geacht dat het aan de door appellant gestelde drukte te wijten is dat hij aan het einde van het tweede studiejaar niet de benodigde 60 studiepunten heeft behaald.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/195
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 14 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden

		Informatieverstrekking [verschoonbare] Termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b WHW artikel 7.59a lid 4
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 Op het moment dat hij het bindend afwijzend studieadvies kreeg, was het aan appellant om zich te laten informeren over de mogelijkheden die er zijn, indien alsnog zou worden afgezien van het geven van een bindend afwijzend studieadvies. Dat hij eerst na afloop van de beroepstermijn op de hoogte is geraakt van de mogelijkheid om te doubleren, komt dan ook in beginsel voor zijn rekening en risico. Appellant heeft niet aan de hand van concrete gegevens aannemelijk gemaakt dat het bevoegde orgaan, de examencommissie, hem daarover onjuiste informatie heeft verschaft en hij om die reden te laat beroep heeft ingesteld. Gelet hierop, bestaat geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is en het CBE het door appellant ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2013 heeft de examencommissie appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Leraar voortgezet onderwijs van de eerste graad in Lichamelijke Opvoeding.

Bij beslissing van 23 september 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 9 oktober 2013 beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 januari 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft het door appellant tegen de beslissing van 17 juli 2013 ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het op 10 september 2013 en derhalve na afloop van de beroepstermijn van zes weken als bedoeld in artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is ingesteld. Volgens het CBE is de termijnoverschrijding niet verschoonbaar.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE het door hem ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hij betwist niet dat het beroep buiten de termijn is ingesteld, maar betoogt dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Daartoe voert hij aan dat hem tijdens gesprekken met de examencommissie en de decaan omtrent bijzondere omstandigheden is voorgehouden dat de enige mogelijkheid zou zijn alle achterstand van het eerste studiejaar te combineren met alle verplichtingen van het tweede jaar. Pas bij de start van het nieuwe studiejaar heeft appellant er kennis van genomen dat het in geval van bijzondere omstandigheden mogelijk is het eerste studiejaar opnieuw te doen.

2.2.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat indien wordt afgezien van het geven van een bindend afwijzend studieadvies, de student in beginsel de ontbrekende studiepunten van het eerste studiejaar dient te behalen tijdens het volgen van het tweede studiejaar. Volgens het CBE wordt er slechts in uitzonderlijke omstandigheden de mogelijkheid geboden om te doubleren.

2.2.2 Op het moment dat hij het bindend afwijzend studieadvies kreeg, was het aan appellant om zich te laten informeren over de mogelijkheden die er zijn, indien alsnog zou worden afgezien van het geven van een bindend afwijzend studieadvies. Dat hij eerst na afloop van de beroepstermijn op de hoogte is geraakt van de mogelijkheid om te doubleren, komt dan ook in beginsel voor zijn rekening en risico. Appellant heeft niet aan de hand van concrete gegevens aannemelijk gemaakt dat het bevoegde orgaan, de examencommissie, hem daarover onjuiste informatie heeft verschaft en hij om die reden te laat beroep heeft ingesteld. Gelet hierop, bestaat geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is en het CBE het door appellant ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/200
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 14 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Belangenbehartiging tijdens vakantie Bindend negatief studieadvies Mailbericht Rechtsregel [verschoonbare] Termijnoverschrijding
Artikelen	: WHW artikel 7.8b WHW artikel 7.59a lid 4
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.1 De enkele omstandigheid dat appellant op vakantie was, kan niet als een omstandigheid worden aangemerkt die tot gevolg heeft dat overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellant om zorg te dragen voor een adequate behartiging van zijn belangen tijdens zijn afwezigheid gedurende de vakantieperiode. De stelling van appellant dat, indien de examencommissie hem niet alleen een brief maar ook een e-mail had gestuurd, hij daarvan kennis had kunnen nemen op zijn vakantieadres en dan wel tijdig beroep had kunnen instellen, leidt niet tot een ander oordeel. Er is geen rechtsregel die de examencommissie daartoe verplichtte. Het CBE heeft het door appellant ingestelde beroep dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2013 heeft de examencommissie appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 23 september 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 15 oktober 2013 beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 januari 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft het door appellant tegen de beslissing van 19 juli 2013 ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het op 11 september 2013 en derhalve na afloop van de beroepstermijn van zes weken als bedoeld in artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is ingesteld. Volgens het CBE is de termijnoverschrijding niet verschoonbaar.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE het door hem ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hij betwist niet dat het beroep buiten de termijn is ingesteld, maar betoogt dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Daartoe voert hij aan dat hij op vakantie was en daarom niet in staat was om binnen de termijn beroep in te stellen.

2.2.1 De enkele omstandigheid dat appellant op vakantie was, kan niet als een omstandigheid worden aangemerkt die tot gevolg heeft dat overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellant om zorg te dragen voor een adequate behartiging van zijn belangen tijdens zijn afwezigheid gedurende de vakantieperiode. De stelling van appellant dat, indien de examencommissie hem niet alleen een brief maar ook een e-mail had gestuurd, hij daarvan kennis had kunnen nemen op zijn vakantieadres en dan wel tijdig beroep had kunnen instellen, leidt niet tot een ander oordeel. Er is geen rechtsregel die de examencommissie daartoe verplichtte. Het CBE heeft het door appellant ingestelde beroep dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/205
Rechter(s)	: mrs. Loeb, Nijenhof, van der Spoel
Datum uitspraak	: 19 maart 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	: [onaantastbare] Beslissing Bevoegdheid College bijzondere instelling Privaatrechtelijke rechtspersoon Rechtsmiddelen Schadevergoeding Toepasselijkheid Awb
Artikelen	: WHW artikel 7.66 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.2. Het beroep is gericht tegen de ongegrond verklaring van het door appellant tegen de afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding gemaakte bezwaar. De door appellant aan dat verzoek ten grondslag gelegde schadeoorzaak is zijn inschrijving als student voor de opleiding Docent Gebarentaal en het hem voor die opleiding gegeven

positief studieadvies. Dit zijn beide beslissingen van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens appellant krachtens de WHW en daarop gebaseerde regelingen zijn genomen. Nu de door appellant gestelde schadeoorzaken beslissingen zijn, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, dient de afwijzing van het verzoek om vergoeding van die schade evenzeer als zodanig te worden aangemerkt. Het College is dientengevolge bevoegd om van het door appellant tegen die afwijzing ingestelde beroep kennis te nemen (vergelijk de uitspraak van het College van 26 februari 2014 in zaak nr. 2013/146; www.cbho.nl). Daarbij wordt nog opgemerkt dat, zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 december 2011 in zaak nr. 2011/096), het ingevolge artikel 7.66, eerste lid van de WHW oordeelt over het beroep tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs, genomen krachtens deze wet en de daarop gebaseerde regelingen en uit de wet, noch uit de geschiedenis van haar totstandkoming valt af te leiden dat de wetgever daarop enige beperking heeft aangebracht voor beslissingen van een orgaan van een bijzondere instelling, die door een privaatrechtelijke rechtspersoon wordt gehouden. Derhalve bestaat geen grond om verweerder te volgen in het betoog dat de Awb, die ingevolge de WHW op instellingen van hoger onderwijs van toepassing is, op het handelen van de instelling van verweerder niet van toepassing is.
(…)
2.3.1. Appellant heeft tegen de beslissing om hem in te schrijven voor de opleiding Docent Gebarentaal en die om hem een positief studieadvies voor die opleiding te geven geen rechtsmiddelen aangewend. Die beslissingen zijn in rechte onaantastbaar, zodat van de rechtmatigheid ervan moet worden uitgegaan. Reeds om die reden geeft het aangevoerde geen grond voor het oordeel dat verweerder de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding ten onrechte in bezwaar heeft gehandhaafd, als hij heeft gedaan

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, gevestigd te Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 februari 2013 heeft de directeur van de Faculteit Educatie een verzoek van appellant om schadevergoeding afgewezen.

Bij beslissing van 19 september 2013 heeft verweerder het door appellant bij hem daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 24 oktober 2013, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar appellant, vergezeld door zijn tolk S.A.G. van der Gen en bijgestaan door mr. A.M.T. Wigger, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.C. Stam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft aan het afgewezen verzoek ten grondslag gelegd dat de beslissing van verweerder om hem voor de opleiding Docent Gebarentaal in te schrijven en die om hem een positief studieadvies voor die opleiding te geven onrechtmatig zijn, nu hij faciale parese heeft en hij de opleiding daardoor niet met succes zal kunnen afronden.

2.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de Wet op het hoger onderwijs en

wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen recht op schadevergoeding regelt en op zijn handelen de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) niet van toepassing is, zodat de afwijzing van het verzoek geen voor bezwaar en beroep vatbare beslissing is en het College niet bevoegd is van het beroep kennis te nemen.

2.2.1. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de WHW oordeelt het College over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem krachtens deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

2.2.2. Het beroep is gericht tegen de ongegrond verklaring van het door appellant tegen de afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding gemaakte bezwaar. De door appellant aan dat verzoek ten grondslag gelegde schadeoorzaak is zijn inschrijving als student voor de opleiding Docent Gebarentaal en het hem voor die opleiding gegeven positief studieadvies. Dit zijn beide beslissingen van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens appellant krachtens de WHW en daarop gebaseerde regelingen zijn genomen. Nu de door appellant gestelde schadeoorzaken beslissingen zijn, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, dient de afwijzing van het verzoek om vergoeding van die schade evenzeer als zodanig te worden aangemerkt. Het College is dientengevolge bevoegd om van het door appellant tegen die afwijzing ingestelde beroep kennis te nemen (vergelijk de uitspraak van het College van 26 februari 2014 in zaak nr. 2013/146; www.cbho.nl). Daarbij wordt nog opgemerkt dat, zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 december 2011 in zaak nr. 2011/096), het ingevolge artikel 7.66, eerste lid van de WHW oordeelt over het beroep tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs, genomen krachtens deze wet en de daarop gebaseerde regelingen en uit de wet, noch uit de geschiedenis van haar totstandkoming valt af te leiden dat de wetgever daarop enige beperking heeft aangebracht voor beslissingen van een orgaan van een bijzondere instelling, die door een privaatrechtelijke rechtspersoon wordt gehouden. Derhalve bestaat geen grond om verweerder te volgen in het betoog dat de Awb, die ingevolge de WHW op instellingen van hoger onderwijs van toepassing is, op het handelen van de instelling van verweerder niet van toepassing is.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de afwijzing van zijn verzoek ten onrechte in bezwaar heeft gehandhaafd.

2.3.1. Appellant heeft tegen de beslissing om hem in te schrijven voor de opleiding Docent Gebarentaal en die om hem een positief studieadvies voor die opleiding te geven geen rechtsmiddelen aangewend. Die beslissingen zijn in rechte onaantastbaar, zodat van de rechtmatigheid ervan moet worden uitgegaan. Reeds om die reden geeft het aangevoerde geen grond voor het oordeel dat verweerder de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding ten onrechte in bezwaar heeft gehandhaafd, als hij heeft gedaan.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/206
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 24 april 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	: BNSA Bindend afwijzend studieadvies Griffierecht
Artikelen	: WHW artikel 7.66 lid 2 WHW artikel 7.67 Awb artikel 8:41 lid 1 Awb artikel 8:41 lid 3
Uitspraak	: Niet-ontvankelijk

Hoofdoverwegingen : 2.2. Bij op 28 oktober 2013 verzonden brief is appellante op de verschuldigdheid van het griffierecht gewezen en is haar verzocht het verschuldigde bedrag binnen vier weken bij te schrijven op de bankrekening van het College, dan wel te storten bij het bureau van het College. Op 19 december 2013 is appellante bij aangetekende brief in de gelegenheid gesteld het verschuldigde griffierecht op uiterlijk 16 januari 2014 te voldoen. Daarbij is zij er op gewezen dat, indien het verschuldigde bedrag niet binnen die termijn is bijgeschreven of gestort, haar beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard, tenzij redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat zij in verzuim is geweest

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats],appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2013 heeft de voorzitter van het Instituut voor Lerarenopleidingen (hierna: het Instituut) appellante een negatief bindend studieadvies gegeven voor de door haar gevolgde Lerarenopleiding Basisonderwijs (Pabo).

Bij beslissing van 27 september 2013, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 28 oktober 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 januari 2014, waar het CBE vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:41, eerste en derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.67 van de WHW, wordt van de indiener van een beroepschrift door de secretaris van het College een griffierecht ten bedrage van € 44,- geheven.

2.2. Bij op 28 oktober 2013 verzonden brief is appellante op de verschuldigdheid van het griffierecht gewezen en is haar verzocht het verschuldigde bedrag binnen vier weken bij te schrijven op de bankrekening van het College, dan wel te storten bij het bureau van het College. Op 19 december 2013 is appellante bij aangetekende brief in de gelegenheid gesteld het verschuldigde griffierecht op uiterlijk 16 januari 2014 te voldoen. Daarbij is zij er op gewezen dat, indien het verschuldigde bedrag niet binnen die termijn is bijgeschreven of gestort, haar beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard, tenzij redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat zij in verzuim is geweest.

2.3. Uit het vorenstaande volgt dat het griffierecht uiterlijk op 16 januari 2014 bijgeschreven dan wel gestort had moeten zijn. Op die dag was het een noch het ander gebeurd.

2.4. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot de conclusie kunnen leiden dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellante aldus in verzuim is geweest.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

•

Zaaknummer	:	2013/207
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	18 juli 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Bindend negatief studieadvies Causaal verband Herkansing Persoonlijke omstandigheden [tijdig] Melden
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER van de opleiding HBO-Rechten artikel 6.3 OER van de opleiding HBO-Rechten artikel 6.6 lid 2
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het College acht de gestelde persoonlijke omstandigheden aannemelijk. De examencommissie kan bij het nemen van een beslissing tot het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies slechts rekening houden met persoonlijke omstandigheden, indien deze tijdig zijn gemeld. Van appellant mocht redelijkerwijs worden verwacht dat hij bedoelde persoonlijke omstandigheden bij het inleveren van zijn individuele opdracht op 21 mei 2013, dan wel zo spoedig mogelijk hierna, had gemeld. Het CBE heeft het door appellant gestelde dat hij de omstandigheden op 21 mei 2013, direct na het inleveren van zijn opdracht, aan zijn studieloopbaanbegeleider heeft gemeld en ook kort voor de zomervakantie met zijn studiebegeleiderbegeleider en daarna met de voorzitter van de examencommissie hierover heeft gesproken, niet aannemelijk geacht. Daarbij heeft het CBE zich gebaseerd op emails van de studieloopbaanbegeleider van 17 maart 2014, 17 juni 2014 en 1 juli 2014 en een email van de voorzitter van de examencommissie van 1 juli 2014. In de email van 17 maart 2014 heeft de studieloopbaanbegeleider verklaard dat appellant bij haar geen bijzondere omstandigheden heeft gemeld. In de email van 17 juni 2014 heeft zij verklaard dat het mogelijk is dat zij op of omstreeks 21 mei 2013 een gesprek met appellant heeft gevoerd, maar dat appellant bij haar nooit melding heeft gemaakt van zijn arrestatie en voorlopige hechtenis. In de email van 1 juli 2014 heeft zij verklaard dat appellant na de zomervakantie, op of omstreeks 28 augustus 2013, op de opleiding is geweest en dat zij blijft bij haar verklaring dat appellant gedurende het studiejaar 2012-2013 niet over zijn problemen heeft gesproken. In de email van 1 juli 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie verklaard dat hij gedurende het gehele semester 2 van het studiejaar 2012-2013 niet met appellant heeft gesproken, en derhalve ook niet kort voor de zomervakantie van dat studiejaar. Appellant is wel eind augustus 2013, dus na de zomervakantie, bij hem geweest. Hij heeft toen kort met hem op de gang gesproken. Hij heeft appellant aangegeven dat de examencommissie al zorgvuldig naar zijn zaak heeft gekeken en hem gewezen op de beroepsmogelijkheid bij het CBE. Het College ziet geen reden om aan te nemen dat niet op deze verklaringen van de studieloopbaanbegeleider en de voorzitter van de examencommissie kan worden afgegaan.

Dat appellant bij brief, verzonden in de eerste week van juni 2013, om een herkansing van de individuele opdracht zou hebben gevraagd, heeft het CBE eveneens niet aannemelijk geacht. Volgens het CBE was de brief niet bij de examencommissie bekend. In dit verband heeft het CBE ook gewezen op een email van de voorzitter van de examencommissie van 27 mei 2014, waarin hij heeft verklaard dat de persoonlijke omstandigheden al speelden in mei 2013 en het studiejaar tot 31 augustus liep, maar dat appellant in deze periode van ruim drie maanden geen enkele actie heeft ondernomen om een extra herkansing aan te vragen. Het College overweegt dat de door appellant bedoelde brief, waarvan hij een afschrift in beroep bij het CBE heeft overgelegd, ongedateerd is en dat verder niet kan worden vastgesteld aan wie deze is gericht en wanneer deze is verzonden. Wat verder ook zij van de stelling van appellant dat hij de brief begin juni 2013 aan de examencommissie heeft verzonden, het College acht in dit verband van belang, en dit is ook niet weersproken, dat appellant bij de examencommissie nimmer op de brief is teruggekomen dan wel heeft aangedrongen op besluitvorming op het gestelde herkansingsverzoek.
Gelet op het vorenstaande, en mede nu appellant zijn persoonlijke omstandigheden in loop van het studiejaar evenmin bij de studentendecaan heeft gemeld, komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht het standpunt heeft ingenomen dat appellant de persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, zodat thans geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de omstandigheden en het niet behalen van de studiepunten voor de individuele opdracht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 6 december 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 mei 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, advocaat te Leiden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst om het CBE in de gelegenheid te stellen nader overleg te voeren naar aanleiding van door het College ter zitting gestelde vragen.

Het CBE en appellant hebben vervolgens nadere stukken ingediend.

Met toestemming van partijen is een nadere behandeling ter zitting achterwege gelaten en heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding HBO-Rechten, voor zover thans van belang, brengt de examencommissie een negatief bindend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het derde lid, voor zover thans van belang, brengt de studentendecaan het advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding HBO-Rechten. Aan het einde van het tweede studiejaar 2012-2013 heeft hij in totaal 56 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Hij heeft de studiepunten voor het propedeusevak project Privaatrecht, dat bestaat uit een groepsopdracht en een individuele opdracht, niet behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een negatief bindend studieadvies heeft gegeven. Volgens hem heeft het CBE de examencommissie ten onrechte gevolgd in het standpunt dat onvoldoende causaal verband bestaat tussen de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de studiepunten voor de individuele opdracht van het project Privaatrecht. Hij had de groepsopdracht reeds met succes afgerond. De individuele opdracht diende hij op uiterlijk 21 mei 2013 om 9.00 uur in te leveren. Door de volgende omstandigheden was hij hiertoe echter niet in staat. Drie personen hebben gepoogd zijn scooter te stelen op 17 mei 2013. Twee personen werden door de politie aangehouden en een derde persoon wist te ontsnappen. Deze persoon kwam hij in de loop van de dag tegen, hetgeen leidde tot een aanvaring. De politie hield de betrokkenen aan en hij is in verzekering gesteld tot en met 20 mei 2013. Volgens appellant heeft het CBE niet onderkend dat deze situatie een enorme impact op hem heeft gehad en van invloed is geweest op zijn concentratievermogen in de tijd die nog resteerde om de opdracht af te ronden. Door deze omstandigheden heeft hij de individuele opdracht niet naar behoren kunnen afronden en een onvoldoende behaald. Hij betoogt verder dat hij, anders dan het CBE stelt, deze omstandigheden tijdig bij de hogeschool heeft gemeld. Ter zitting van het College en in zijn brieven van 17 juni 2014 en 1 juli 2014 heeft hij toegelicht dat hij op 21 mei 2013 een exemplaar van zijn opdracht bij de balie op de tweede verdieping van de hogeschool heeft ingeleverd en een exemplaar via het digitale systeem. Nadat hij het exemplaar bij de balie had ingeleverd, is hij direct langsgelopen bij zijn studieloopbaanbegeleider en heeft hij met haar over het voorval gesproken. Zij heeft hem geadviseerd om de examencommissie hiervan in kennis te stellen. Ook heeft hij kort voor de zomervakantie, de exacte datum kan hij thans niet achterhalen, met zijn studieloopbaanbegeleider en daarna met de voorzitter van de examencommissie over het voorval gesproken. Verder heeft hij de examencommissie in de eerste week van juni 2013 een brief verstuurd, waarin hij zijn situatie heeft uitgelegd en heeft verzocht om een herkansing van de individuele opdracht. Appellant voert voorts aan dat hem ten onrechte is tegengeworpen dat hij geen studiepunten voor vakken in de hoofdfase heeft behaald, nu een student pas vakken van de hoofdfase mag volgen indien de propedeutische fase is behaald. Verder wijst appellant erop dat hij zeer gemotiveerd en geschikt is om de opleiding te vervolgen.

2.3.1 Het College acht de gestelde persoonlijke omstandigheden aannemelijk. De examencommissie kan bij het nemen van een beslissing tot het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies slechts rekening houden met persoonlijke omstandigheden, indien deze tijdig zijn gemeld. Van appellant mocht redelijkerwijs worden verwacht dat hij bedoelde persoonlijke omstandigheden bij het inleveren van zijn individuele opdracht op 21 mei 2013, dan wel zo spoedig mogelijk hierna, had gemeld.

Het CBE heeft het door appellant gestelde dat hij de omstandigheden op 21 mei 2013, direct na het inleveren van zijn opdracht, aan zijn studieloopbaanbegeleider heeft gemeld en ook kort voor de zomervakantie met zijn studiebegeleiderbegeleider en daarna met de voorzitter van de examencommissie hierover heeft gesproken, niet aannemelijk geacht. Daarbij heeft het CBE zich gebaseerd op emails van de studieloopbaanbegeleider van 17 maart 2014, 17 juni 2014 en 1 juli 2014 en een email van de voorzitter van de examencommissie van 1 juli 2014. In de email van 17 maart 2014 heeft de studieloopbaanbegeleider verklaard dat appellant bij haar geen bijzondere omstandigheden heeft gemeld. In de email van 17 juni 2014 heeft zij verklaard dat het mogelijk is dat zij op of omstreeks 21 mei 2013 een gesprek met appellant heeft gevoerd, maar dat appellant bij haar nooit melding heeft gemaakt van zijn arrestatie en voorlopige hechtenis. In de email van 1 juli 2014 heeft zij verklaard dat appellant na de zomervakantie, op of omstreeks 28 augustus 2013, op de opleiding is geweest en dat zij blijft bij haar verklaring dat appellant gedurende het studiejaar 2012-2013 niet over zijn problemen heeft gesproken. In de email van 1 juli 2014 heeft de voorzitter van de examencommissie verklaard dat hij gedurende het gehele semester 2 van het studiejaar 2012-2013 niet met appellant heeft gesproken, en derhalve ook niet kort voor de zomervakantie van dat studiejaar. Appellant is wel eind augustus 2013, dus na de zomervakantie, bij hem geweest. Hij heeft toen kort met hem op de gang gesproken. Hij heeft appellant aangegeven dat de examencommissie al zorgvuldig naar zijn zaak heeft gekeken en hem gewezen op de beroepsmogelijkheid bij het CBE. Het College ziet geen reden om aan te nemen dat niet op deze verklaringen van de studieloopbaanbegeleider en de voorzitter van de examencommissie kan worden afgegaan.

Dat appellant bij brief, verzonden in de eerste week van juni 2013, om een herkansing van de individuele opdracht zou hebben gevraagd, heeft het CBE eveneens niet aannemelijk geacht. Volgens het CBE was de brief niet bij de examencommissie bekend. In dit verband heeft het CBE ook gewezen op een email van de voorzitter van de examencommissie van 27 mei 2014, waarin hij heeft verklaard dat de persoonlijke omstandigheden al speelden in mei 2013 en het studiejaar tot 31 augustus liep, maar dat appellant in deze periode van ruim drie maanden geen enkele actie heeft ondernomen om een extra herkansing aan te vragen. Het College overweegt dat de door appellant bedoelde brief, waarvan hij een afschrift in beroep bij het CBE heeft overgelegd, ongedateerd is en dat verder niet kan worden vastgesteld aan wie deze is gericht en wanneer deze is verzonden. Wat verder ook zij van de stelling van appellant dat hij de brief begin juni 2013 aan de examencommissie heeft verzonden, het College acht in dit verband van belang, en dit is ook niet weersproken, dat appellant bij de examencommissie nimmer op de brief is teruggekomen dan wel heeft aangedrongen op besluitvorming op het gestelde herkansingsverzoek.

Gelet op het vorenstaande, en mede nu appellant zijn persoonlijke omstandigheden in loop van het studiejaar evenmin bij de studentendecaan heeft gemeld, komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht het standpunt heeft ingenomen dat appellant de persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, zodat thans geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de omstandigheden en het niet behalen van de studiepunten voor de individuele opdracht.

Vaststaat verder dat appellant het propedeutisch examen niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft behaald. Dat hij zeer gemotiveerd en geschikt is om de opleiding af te ronden, maakt dit op zichzelf niet anders. Zijn betoog dat het niet aan hem te wijten is dat hij nog geen studiepunten voor vakken van de hoofdfase heeft behaald omdat hij deze vakken nog niet mocht volgen, volgt het College niet. Zoals het CBE ter zitting van het College heeft toegelicht en uit de door het CBE overgelegde email van de voorzitter van de examencommissie van 3 april 2014 volgt, worden studenten die aan het einde van het eerste jaar het propedeutisch examen nog niet volledig hebben afgerond, geplaatst in een tweedejaarsklas en kunnen zij alle toetsen uit leerjaar 2 maken, zo ook appellant, die voor het studiejaar 2012-2013 in de tweedejaarsklas 2D is geplaatst. Uit het digitale systeem (SIS) volgt dat appellant in dat studiejaar ook heeft deelgenomen aan tentamens van drie studieonderdelen van leerjaar 2, maar deze niet heeft behaald.

Alles overziende, komt het College tot de conclusie dat het CBE terecht heeft overwogen dat de examencommissie haar beslissing om appellant een negatief bindend studieadvies te geven in redelijkheid heeft genomen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/211
Rechters	: mrs. Borman, Kleijn, Hoogvliet
Datum	: 3 maart 2014
Partijen	: Appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	: [melding]Bijzondere omstandigheden Gronden beroep Herkansing
Artikelen	:
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2 Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie met de pas in beroep door appellant naar voren gebrachte omstandigheden geen rekening heeft kunnen en hoeven houden, nu appellant van die omstandigheden geen melding heeft gemaakt in zijn verzoek om een extra herkansing voor het tentamen Rekenvaardigheden I. Appellant heeft die omstandigheden evenmin gemeld bij de studieadviseurs, de decaan en de academiedirectie. Voorts is het CBE tot het oordeel gekomen dat, naar appellant desgevraagd ter zitting bij het CBE heeft verklaard, het aannemelijk is dat de black-out die appellant tijdens het tentamen heeft gehad is veroorzaakt door de stress die hij ervoer om het laatste tentamen van het vak Rekenvaardigheden I te halen. Op grond van het voorgaande is het CBE tot de conclusie gekomen dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat appellant, in aanmerking genomen dat hij extra bijlessen voor het vak Rekenvaardigheden I heeft gevolgd, niet in staat moet worden geacht het tentamen op korte termijn te halen en dat de examencommissie het verzoek om een extra tentamenkans in redelijkheid heeft kunnen weigeren. 2.3 In het beroepschrift van appellant bij het College heeft hij niet aangevoerd dat en waarom de overwegingen van het CBE onjuist, dan wel onvolledig, zijn. Het door appellant aangevoerde geeft daarom geen aanleiding de beslissing van het CBE van 4 september 2013 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Avans Hogeschool, gevestigd te Breda (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 juli 2013 heeft de examencommissie van de Academie voor Marketing en Business Management het verzoek van appellant om een extra kans voor het tentamen Rekenvaardigheden I afgewezen.

Bij beslissing van 4 september 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 31 oktober 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 februari 2014, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.J.P. van Bers de Beer en M.W.L. van den Boom, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant volgt de opleiding Commerciële Economie. Hij heeft het tentamen van het vak Rekenvaardigheden I vier keer gemaakt zonder daarvoor een voldoende te halen. Aan zijn verzoek om een extra tentamenkans voor dat vak heeft appellant ten grondslag gelegd dat hij vanwege zijn MBO-opleiding als vooropleiding een achterstand heeft in het vak wiskunde. In beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 8 juli 2013 heeft appellant aangevoerd dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de omstandigheden die zich voorafgaand aan zijn laatste tentamen van het vak Rekenvaardigheden I hebben voorgedaan. In dit verband heeft hij naar voren gebracht dat zijn stiefvader de dag voor het tentamen is overleden en dat hij in de periode zes tot zeven maanden voor het tentamen een conflict had met de docent waardoor zijn vertrouwen in en de motivatie voor de opleiding was verminderd. In zijn beroepschrift tegen de beslissing van de examencommissie van 8 juli 2013 heeft appellant voorts gesteld dat hij tijdens het laatste tentamen van het vak Rekenvaardigheden I een black-out had waardoor hij enkele formules niet kon achterhalen. Of dat is veroorzaakt door het overlijden van zijn stiefvader en het conflict met de docent is niet met zekerheid te stellen, aldus appellant.

2.2 Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie met de pas in beroep door appellant naar voren gebrachte omstandigheden geen rekening heeft kunnen en hoeven houden, nu appellant van die omstandigheden geen melding heeft gemaakt in zijn verzoek om een extra herkansing voor het tentamen Rekenvaardigheden I. Appellant heeft die omstandigheden evenmin gemeld bij de studieadviseurs, de decaan en de academiedirectie. Voorts is het CBE tot het oordeel gekomen dat, naar appellant desgevraagd ter zitting bij het CBE heeft verklaard, het aannemelijk is dat de black-out die appellant tijdens het tentamen heeft gehad is veroorzaakt door de stress die hij ervoer om het laatste tentamen van het vak Rekenvaardigheden I te halen. Op grond van het voorgaande is het CBE tot de conclusie gekomen dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat appellant, in aanmerking genomen dat hij extra bijlessen voor het vak Rekenvaardigheden I heeft gevolgd, niet in staat moet worden geacht het tentamen op korte termijn te halen en dat de examencommissie het verzoek om een extra tentamenkans in redelijkheid heeft kunnen weigeren.

2.3 In het beroepschrift van appellant bij het College heeft hij niet aangevoerd dat en waarom de overwegingen van het CBE onjuist, dan wel onvolledig, zijn. Het door appellant aangevoerde geeft daarom geen aanleiding de beslissing van het CBE van
4 september 2013 te vernietigen.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/213
Rechter(s)	: mr. Troostwijk
Datum uitspraak	: 17 april 2014
Partijen	: Appellant en het CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Beoordeling BNSA Negatief bindend studieadvies Horen Kennen en kunnen SIS Studievoortgangsnorm Waarschuwing

		Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid WHW artikel 7.8b lid 6 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b (voorheen artikel 8:4 aanhef en onder e) OER artikel 6.3 OER artikel 6.4 lid 2 OER artikel 6.4 lid 5
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2 Appellant is bij brief van 10 januari 2013 gewaarschuwd voor een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Het CBE heeft toegelicht dat deze brief per gewone post is verzonden en op dezelfde dag in het SIS van appellant is geplaatst. Verder volgt uit voornoemde email van de studieloopbaanbegeleider dat zij in het tweede studiejaar een aantal gesprekken met appellant heeft gevoerd, waarin zijn studievoortgang en een mogelijk negatief bindend studieadvies aan de orde zijn geweest. Gelet hierop moet worden geoordeeld dat appellant tijdig op de hoogte is gesteld van een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Voor zover hij ter zitting van het College heeft betoogd dat hij de waarschuwingsbrief van 10 januari 2013 niet per post heeft ontvangen, leidt dit niet tot een ander oordeel, nu appellant, zoals uit het voorgaande volgt, ook anderszins tijdig was gewaarschuwd. (…) 2.4.1 Voor zover appellant beoogt aan te voeren dat de opdrachten onjuist zijn beoordeeld, overweegt het College het volgende. Ingevolge artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellant gemaakte opdrachten is toegekend. Hetgeen appellant heeft aangevoerd biedt verder geen grond voor het oordeel dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie bij de beoordeling van deze opdrachten in strijd met het recht heeft gehandeld. Daarbij wordt opgemerkt dat het CBE heeft toegelicht dat het tentamen voor het vak Product Analyse bestaat uit een inhoudelijke opdracht, waarvan de twee onderdelen eindproduct en ontwerpstappen afzonderlijk met een voldoende moeten worden beoordeeld, om een voldoende voor het tentamen te behalen. Vaststaat dat hieraan niet is voldaan, zodat terecht is geconcludeerd dat appellant de studiepunten voor het vak niet heeft behaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 16 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Engineering, Design and Innovation appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 6 december 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant

ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. M.C. van Stekelenburg, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en Examenregeling opleiding Engineering, Design and Innovation CROHO 39240 (hierna: de OER), voor zover thans van belang, brengt de examencommissie een negatief bindend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, wordt een bindend advies niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal via het digitale studentendossier SIS (hierna: het SIS) en op een redelijke termijn door de opleiding is gewaarschuwd dat hij of zij een negatief bindend studieadvies zal kunnen ontvangen, alsmede wat de gevolgen daarvan zijn.

Ingevolge het vijfde lid stelt de examencommissie – alvorens tot een negatief bindend studieadvies over te gaan – de student in de gelegenheid om door of namens de examencommissie te worden gehoord.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding Engineering, Design and Innovation. Aan het einde van het tweede studiejaar 2012-2013 heeft hij in totaal 57 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Hij heeft de studiepunten voor het propedeusevak Product Analyse niet behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.3 Appellant betoogt dat de beslissing om hem een negatief bindend studieadvies te geven onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hij stelt dat hij niet tijdig is gewezen op de geldende studievoortgangsnorm. Verder voert hij aan dat hij geen waarschuwing als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, van de OER heeft gekregen. Voorts stelt hij dat hij feitelijk niet is gehoord als bedoeld in het vijfde lid van dit artikel, nu de examencommissie pas ter zitting van het CBE heeft erkend dat hij op de hoorzitting van de examencommissie van 10 juli 2010 is verschenen, van laatstgenoemde hoorzitting slechts een summier verslag is opgemaakt en hij dit verslag pas op 29 september 2013 heeft gezien, en uit de beslissing van 16 juli 2013 niet kan worden opgemaakt dat zijn op 10 juli 2010 naar voren gebrachte argumenten zijn meegewogen.

2.3.1 De studievoortgangsnorm is opgenomen in hoofdstuk 6 van de OER. Verder heeft het CBE toegelicht dat het studentendecanaat alle eerste- en tweedejaarsstudenten aan het begin van ieder studiejaar voorlichting geeft en daarbij ook wijst op de studievoorgangseis. Daarnaast volgt uit de door het CBE overgelegde email van de studieloopbaanbegeleider van 20 januari 2014 dat appellant in het tweede

studiejaar meerdere malen door haar op die norm is gewezen. Gelet hierop wordt geen aanleiding gezien om te oordelen dat appellant redelijkerwijs niet tijdig op de hoogte van de geldende studievoortgangsnorm kon zijn.

2.3.2 Appellant is bij brief van 10 januari 2013 gewaarschuwd voor een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Het CBE heeft toegelicht dat deze brief per gewone post is verzonden en op dezelfde dag in het SIS van appellant is geplaatst. Verder volgt uit voornoemde email van de studieloopbaanbegeleider dat zij in het tweede studiejaar een aantal gesprekken met appellant heeft gevoerd, waarin zijn studievoortgang en een mogelijk negatief bindend studieadvies aan de orde zijn geweest. Gelet hierop moet worden geoordeeld dat appellant tijdig op de hoogte is gesteld van een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Voor zover hij ter zitting van het College heeft betoogd dat hij de waarschuwingsbrief van 10 januari 2013 niet per post heeft ontvangen, leidt dit niet tot een ander oordeel, nu appellant, zoals uit het voorgaande volgt, ook anderszins tijdig was gewaarschuwd.

2.3.3 Vaststaat dat appellant tijdens een hoorzitting op 10 juli 2013 was gehoord over het voornemen van de examencommissie om hem een negatief bindend studieadvies te geven. Dat naar gesteld van die hoorzitting slechts een summier verslag is opgemaakt en appellant dit verslag pas op 29 september 2013 heeft gezien, maakt dit niet anders. Appellant heeft verder niet betwist dat hetgeen in het verslag staat, onjuist dan wel onvolledig zou zijn. Zoals volgt uit de door het CBE overgelegde email van 13 maart 2014 is het verslag besproken in de zogenoemde BAS-vergadering van de examencommissie van 12 juli 2013. In de beslissing van 16 juli 2013 staat vervolgens dat geen persoonlijke omstandigheden zijn geconstateerd die de studievertraging van appellant rechtvaardigen. Uit het voorgaande moet worden opgemaakt dat de door appellant aangedragen argumenten zijn meegewogen, maar naar het oordeel van de examencommissie onvoldoende waren om tot een andere beslissing te komen.

2.3.4 Gelet op het vorenstaande ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat de beslissing om appellant een negatief bindend studieadvies te geven onzorgvuldig tot stand is gekomen.

Het betoog faalt.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat hij het vak Product Analyse in het tweede studiejaar met een voldoende zou moeten hebben afgesloten. Hij stelt dat hij de kwaliteiten bezit die worden getoetst. Bij het eerste tentamen heeft hij een onvoldoende behaald voor het eindproduct en een voldoende voor de ontwerpstappen en bij het hertentamen een voldoende voor het eindproduct en een onvoldoende voor de ontwerpstappen. Volgens hem is daarmee aangetoond dat hij voldoende kwaliteiten heeft om de juiste ontwerpstappen en een goed eindproduct te maken.

2.4.1 Voor zover appellant beoogt aan te voeren dat de opdrachten onjuist zijn beoordeeld, overweegt het College het volgende. Ingevolge artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellant gemaakte opdrachten is toegekend.

Hetgeen appellant heeft aangevoerd biedt verder geen grond voor het oordeel dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie bij de beoordeling van deze opdrachten in strijd met het recht heeft gehandeld. Daarbij wordt opgemerkt dat het CBE heeft toegelicht dat het tentamen voor het vak Product Analyse bestaat uit een inhoudelijke opdracht, waarvan de twee onderdelen eindproduct en ontwerpstappen afzonderlijk met een voldoende moeten worden beoordeeld, om een voldoende voor het tentamen te behalen. Vaststaat dat hieraan niet is voldaan, zodat terecht is geconcludeerd dat appellant de studiepunten voor het vak niet heeft behaald.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/215
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 24 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Bekendmaking beslissingen horen BNSA Kennelijk niet-ontvankelijk Minnelijke schikking Negatief bindend studieadvies SIS Termijnoverschrijding Verzendadministratie
Artikelen	: WHW artikel 7.61, derde lid Awb artikel 3:41 lid 1 Awb artikel 6:7 lid 1 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6. De beslissing van 11 juli 2013 is niet aangetekend verzonden. Op deze beslissing is geen verzenddatum geplaatst en er is evenmin een verzendadministratie bijgehouden. Uit de op appellant betrekking hebbende uitdraai uit het digitale Studenten Informatie Systeem (hierna: SIS), waarnaar verweerder heeft verwezen, kan hoogstens worden afgeleid dat op 11 juli 2013 met het SIS een brief is aangemaakt. De verzending van de brief van 11 juli 2013 aan appellant is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Met de vermelding in het SIS op 11 juli 2013 is het negatief bindend studieadvies evenmin bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Hierbij is van belang dat in de reglementen van de hogeschool niet is vastgelegd dat en hoe de bekendmaking via het SIS kan geschieden en ook overigens niet is gebleken dat aan de eisen neergelegd in afdeling 2.3 van de Awb is voldaan. De beroepstermijn is derhalve niet aangevangen op de dag na 11 juli 2013. Dat, naar gesteld, appellant kon verwachten dat hij een negatief bindend studieadvies kon ontvangen, doet, wat daar ook van zij, hier niet aan af. Gezien het voorgaande moet het beroepschrift van appellant worden geacht tijdig te zijn ingediend. Het CBE heeft dit beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 juli 2013 heeft de Examencommissie Opleiding tot Fysiotherapeut appellant een negatief bindend studieadvies gegeven voor de door hem gevolgde opleiding tot Fysiotherapeut.

Bij beslissing van 23 september 2013, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 1 november 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 januari 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. R.F. Bakker en het CBE vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.
Ingevolge artikel 6:7 bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

2.2. Appellant heeft op 7 september 2013 beroep ingesteld tegen de beslissing van 11 juli 2013. Dat beroep is op dezelfde dag door het CBE ontvangen.

2.3 Het CBE heeft het door appellant ingestelde beroep bij de beslissing van 23 september 2013 kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de daartoe gestelde termijn is ingediend.

2.4. Appellant betoogt dat hij de beslissing van 11 juli 2013 niet heeft ontvangen. Eerst toen het niet mogelijk bleek zich in te schrijven voor het studiejaar 2013-2014 en appellant daarover navraag had gedaan, heeft hij vernomen dat een bindend negatief studieadvies was gegeven. Op advies van het studentendecanaat heeft hij daarop direct, op 7 september 2013, beroep ingesteld. Volgens appellant is het besluit van het CBE gebrekkig, omdat in de beslissing van 23 september 2013 enkel de datum van ontvangst van het beroepschrift doorslaggevend lijkt te zijn voor de niet-ontvankelijkverklaring, terwijl appellant de gewraakte beslissing niet heeft ontvangen. Nu niet is vastgesteld dat een termijnoverschrijding heeft plaatsgevonden, heeft het CBE het beroep ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, aldus appellant. Daarbij is hij bovendien ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld te worden gehoord, omdat niet vast staat dat het horen geen enkel doel meer zou hebben gediend.

2.5. De hoogste bestuursrechters hanteren als uitgangspunt (zie voor een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de uitspraak van 10 mei 2011 in zaak nr. 201010777/1/V1; www.raadvanstate.nl) dat, in het geval van niet aangetekende verzending van een besluit of een ander rechtens van belang zijnd document, het bestuursorgaan aannemelijk dient te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres van de geadresseerde worden bezorgd, rechtvaardigt het vermoeden van ontvangst van het besluit of ander relevant document op dat adres. Dit brengt mee dat het bestuursorgaan in eerste instantie kan volstaan met het aannemelijk maken van verzending naar het juiste adres. Daartoe is in ieder geval vereist dat het besluit is voorzien van de juiste adressering en een verzenddatum en er een deugdelijke verzendadministratie is.

Indien het bestuursorgaan de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van de geadresseerde voormeld vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe dient de geadresseerde feiten te stellen op grond waarvan de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld.

2.6. De beslissing van 11 juli 2013 is niet aangetekend verzonden. Op deze beslissing is geen verzenddatum geplaatst en er is evenmin een verzendadministratie bijgehouden. Uit de op appellant betrekking hebbende uitdraai uit het digitale Studenten Informatie Systeem (hierna: SIS), waarnaar verweerder heeft verwezen, kan hoogstens worden afgeleid dat op 11 juli 2013 met het SIS een brief is aangemaakt. De verzending van de brief van 11 juli 2013 aan appellant is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Met de vermelding in het SIS op 11 juli 2013 is het negatief bindend studieadvies evenmin bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Hierbij is van belang dat in de reglementen van de hogeschool niet is vastgelegd dat en hoe de bekendmaking via het SIS kan geschieden en ook overigens niet is gebleken dat aan de eisen neergelegd in afdeling 2.3 van de Awb is voldaan. De beroepstermijn is derhalve niet aangevangen op de dag na 11 juli 2013. Dat, naar gesteld, appellant kon verwachten dat hij een negatief bindend studieadvies kon ontvangen, doet, wat daar ook van zij, hier niet aan af.
Gezien het voorgaande moet het beroepschrift van appellant worden geacht tijdig te zijn ingediend. Het CBE heeft dit beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 september 2013 dient te worden vernietigd. Het CBE dient opnieuw op het door appellant ingestelde beroep te beslissen.

2.8. Voorts merkt het College nog op dat het CBE ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW alvorens een beroep in behandeling te nemen, moet nagaan of een minnelijke schikking niet tot de mogelijkheden behoort en of de Examencommissie daarover overleg heeft gevoerd met betrokkene.

2.9. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 23 september 2013;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro);
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro), vergoedt.

•

Zaaknummer : 2013/216
Rechter[s] : mrs. Loeb, Nijenhof, Van der Spoel
Datum uitspraak : 20 maart 2014
Partijen : Naam en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden : BaMa-structuur
[instellings-] Collegegeld
Communautair recht
Evenredigheidsbeginsel
Gelijkheidsbeginsel
Tweede opleiding
Rechtstreekse werking
Artikelen : WHW artikel 7.45a lid 1 en onderdeel a
WHW artikel 7.45a lid 2
WHW artikel 7.46 lid 1
Inschrijvingsbesluit UvA artikel 12
Besluit bepaling tarief collegegeld 2012-2013 artikel 1 lid 2 en artikel 5
1ste protocol EVRM artikel 2
Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten
Handvest grondrechten EU
Universele Verklaring van de Rechten van de Mens
Uitspraak : Ongegrond
Hoofdoverwegingen : 2.3. Appellant betoogt tevergeefs dat de beslissing van 25 september 2013 in strijd is met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraken van 29 juli 2004 in zaak nr. 2004/030 en van 10 februari 2004 in zaak nr. 2003/032; www.cbho.nl), hebben die bepalingen geen rechtstreekse werking. Voor zover appellant een beroep doet op het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, leidt dat om die reden evenmin tot het ermee beoogde resultaat. (…) 2.4.1. Zoals het College ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 april 2013 in zaak nrs. 2013/020 en 020.1; www.cbho.nl), blijkt uit artikel 7.45a van de WHW en de toelichting op die bepaling dat de wetgever heeft bedoeld dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijke collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in bepaalde gevallen tot

ongewenste uitkomsten kan leiden en ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever niet willen maken. Nu appellant, anders dan de student in het door hem bedoelde geval, een opleiding op het gebied van gezondheidszorg heeft afgerond, heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat verweerder in vergelijkbare gevallen het wettelijke collegegeld in rekening heeft gebracht. Voorts heeft verweerder niet nader hoeven motiveren, waarom hij ervoor heeft gekozen appellant het instellingscollegegeld te laten betalen en daarvoor mogen volstaan met de vaststelling dat appellant niet onder de uitzonderingen van het Inschrijvingsbesluit valt. Zoals verweerder in het verweerschrift heeft toegelicht, worden studenten die ingevolge de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd zijn niet door het Rijk bekostigd. Om die reden heeft verweerder ervoor gekozen het aantal uitzonderingen, waarin het instellingscollegegeld verschuldigd is, maar toch het lagere collegegeld in rekening wordt gebracht, beperkt te houden. Het in beroep aangevoerde geeft geen grond voor het oordeel dat hij niet in redelijkheid tot deze keuze heeft kunnen komen. (…)
2.5.1. Voor zover appellant aldus beoogt te betogen dat de bachelor- en masteropleiding Geneeskunde als één opleiding dienen te worden aangemerkt, waarvoor hetzelfde collegegeld in rekening dient te worden gebracht, faalt dat betoog, reeds omdat de inschrijving voor een opleiding ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de WHW uitsluitend voor een collegejaar plaatsvindt. Zoals het College voorts ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 december 2012 in zaak nr. 2012/113; www.cbho.nl), houdt het starten van een opleiding tegen een vastgesteld collegegeld niet in dat de hoogte ervan gedurende de hele looptijd van de studie onveranderd blijft. Gelet hierop en op de omstandigheid dat het collegegeld jaarlijks wordt vastgesteld, geeft het aangevoerde geen grond voor het oordeel dat, nu verweerder appellant, als gesteld, bij aanvang van de opleiding Geneeskunde niet voor een eventuele toekomstige verhoging van het collegegeld heeft gewaarschuwd, het verschuldigde collegegeld niet hoger mocht worden. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat verweerder de hoogte van het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2012-2013 tijdig kenbaar heeft gemaakt.
Voor zover appellant betoogt dat destijds onvoldoende aandacht is besteed aan de desbetreffende wetswijziging, faalt dat betoog evenzeer (vergelijk uitspraak van het College van 16 april 2013 in zaak nr. 2012/236; www.cbho.nl). (…)
2.6.1 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de door appellant gestelde omstandigheden, hoe bezwaarlijk die voor hem ook zijn, niet zo bijzonder zijn, dat zij aanleiding moeten geven tot toepassing van de hardheidsclausule. Appellant doet een beroep op de effecten van regelgeving die steeds optreden bij uitloting en studeren in een verwante studie.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 17 april 2013 heeft verweerder appellant het instellingscollegegeld in rekening gebracht.

Bij beslissing van 25 september 2013 heeft hij het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 4 november 2013, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. C.J. Hes, advocaat te Haarlem, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelor- of een mastergraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad.

Ingevolge het tweede lid geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet aan de voorwaarden, gesteld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, voldoet en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge artikel 12 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2012-2013 kan het college van bestuur van deze regeling afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 1, tweede lid, van de bij het Inschrijvingsbesluit behorende Bepalingen tarieven collegegeld 2012-2013 is degene die zich voor een voltijdse opleiding als student wil inschrijven en niet aan de voorwaarden, gesteld in artikel 7.45a, eerste, tweede of zesde lid, van de WHW, voldoet een instellingscollegegeld verschuldigd ter hoogte van het instellingstarief (vermeld in artikel 5), tenzij het college van bestuur voor bepaalde opleidingen of (groepen van) studenten anders heeft bepaald. Ingevolge artikel 5 is degene die zich voor een voltijdse, deeltijdse of duale opleiding als student wil inschrijven en niet aan de voorwaarden, gesteld in artikel 7.45a, eerste, tweede of zesde lid, van de WHW, voldoet voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld van € 20.000,00 verschuldigd.

2.2. Appellant heeft in 2006 de opleiding Biomedische Wetenschappen afgerond. Hij is per 1 mei 2013 ingeschreven voor de masteropleiding Geneeskunde. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat hij voor de tweede maal een opleiding op het gebied van gezondheidszorg volgt en derhalve voor het volgen van de masteropleiding Geneeskunde ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is ten bedrage van € 20.000,00 voor een heel studiejaar.

2.3. Appellant betoogt tevergeefs dat de beslissing van 25 september 2013 in strijd is met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraken van 29 juli 2004 in zaak nr. 2004/030 en van 10 februari 2004 in zaak nr. 2003/032; www.cbho.nl), hebben die bepalingen geen rechtstreekse werking. Voor zover appellant een beroep doet op het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, leidt dat om die reden evenmin tot het ermee beoogde resultaat.

2.4. Appellant betoogt verder dat die beslissing in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, nu in het geval een student voor de tweede maal een opleiding volgt die de eerste opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg is, hij niet meer dan het wettelijke collegegeld verschuldigd is.

2.4.1. Zoals het College ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 april 2013 in zaak nrs. 2013/020 en 020.1; www.cbho.nl), blijkt uit artikel 7.45a van de WHW en de toelichting op die bepaling dat de wetgever heeft bedoeld dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijke collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in bepaalde gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever niet willen maken. Nu appellant, anders dan de student in het door hem bedoelde geval, een opleiding op het gebied van gezondheidszorg heeft afgerond, heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat verweerder in vergelijkbare gevallen het wettelijke collegegeld in rekening heeft gebracht. Voorts heeft verweerder niet nader hoeven motiveren, waarom hij ervoor heeft gekozen appellant het instellingscollegegeld te laten betalen en daarvoor mogen volstaan met de vaststelling dat appellant niet

onder de uitzonderingen van het Inschrijvingsbesluit valt. Zoals verweerder in het verweerschrift heeft toegelicht, worden studenten die ingevolge de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd zijn niet door het Rijk bekostigd. Om die reden heeft verweerder ervoor gekozen het aantal uitzonderingen, waarin het instellingscollegegeld verschuldigd is, maar toch het lagere collegegeld in rekening wordt gebracht, beperkt te houden. Het in beroep aangevoerde geeft geen grond voor het oordeel dat hij niet in redelijkheid tot deze keuze heeft kunnen komen.

Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt verder dat de beslissing van 25 september 2013 in strijd met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, nu verweerder hem voor het begin van de bacheloropleiding Geneeskunde niet voor een mogelijke verhoging van het collegegeld heeft gewaarschuwd.

2.5.1. Voor zover appellant aldus beoogt te betogen dat de bachelor- en masteropleiding Geneeskunde als één opleiding dienen te worden aangemerkt, waarvoor hetzelfde collegegeld in rekening dient te worden gebracht, faalt dat betoog, reeds omdat de inschrijving voor een opleiding ingevolge artikel 7.32, vierde lid, van de WHW uitsluitend voor een collegejaar plaatsvindt. Zoals het College voorts ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 december 2012 in zaak nr. 2012/113; www.cbho.nl), houdt het starten van een opleiding tegen een vastgesteld collegegeld niet in dat de hoogte ervan gedurende de hele looptijd van de studie onveranderd blijft. Gelet hierop en op de omstandigheid dat het collegegeld jaarlijks wordt vastgesteld, geeft het aangevoerde geen grond voor het oordeel dat, nu verweerder appellant, als gesteld, bij aanvang van de opleiding Geneeskunde niet voor een eventuele toekomstige verhoging van het collegegeld heeft gewaarschuwd, het verschuldigde collegegeld niet hoger mocht worden. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat verweerder de hoogte van het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2012-2013 tijdig kenbaar heeft gemaakt. Voor zover appellant betoogt dat destijds onvoldoende aandacht is besteed aan de desbetreffende wetswijziging, faalt dat betoog evenzeer (vergelijk uitspraak van het College van 16 april 2013 in zaak nr. 2012/236; www.cbho.nl).

2.6. Appellant betoogt ten slotte dat de beslissing van 25 september 2013 in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 12 van het Inschrijvingsbesluit. Volgens hem heeft verweerder daarmee miskend dat hij, indien hij het instellingscollegegeld ten bedrage van € 20.000,00 dient te betalen, hoogstwaarschijnlijk zal moeten stoppen met de masteropleiding Geneeskunde.

2.6.1 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de door appellant gestelde omstandigheden, hoe bezwaarlijk die voor hem ook zijn, niet zo bijzonder zijn, dat zij aanleiding moeten geven tot toepassing van de hardheidsclausule. Appellant doet een beroep op de effecten van regelgeving die steeds optreden bij uitloting en studeren in een verwante studie. Ook dit betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2013/218
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	24 april 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Geldigheidsduur tentamens OER Persoonlijke omstandigheden (studie) Begeleiding Hersteltraject Studentendecanaat, beleid Studievertraging Verlenging geldigheidsduur

		Vervaltabel
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k OER artikel 32 lid 1 aanhef en onder b OER artikel 32 lid 4 OER artikel 32 lid 5 OER artikel 32 lid 6
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. De examencommissie heeft bij de beoordeling van het verzoek het 'Beleid verlenging geldigheidsduur van studieresultaten Examencommissie MEM' (hierna: Beleid) toegepast. In dat Beleid, dat een invulling geeft aan de in artikel 32, vijfde lid, van de OER neergelegde bevoegdheid van de Examencommissie, is een zogenoemde vervaltabel opgenomen. In die vervaltabel zijn de onderwijseenheden van Leerjaar 2 opgenomen, waarvoor al of geen verlenging van de geldigheid van resultaten wordt verleend. De vervaltabel wordt vastgesteld in verband met de relevantie van het onderwijsprogramma. De Examencommissie vraagt voor de vervaltabel jaarlijks input van de moduleleiders, aldus het Beleid. Vast staat dat de onderwijseenheden ten behoeve waarvan appellant om verlenging heeft verzocht, zijn vermeld op de vervaltabel als onderwijseenheden waarvoor geen verlenging wordt gegeven. Het College acht het Beleid met de daarin opgenomen vervaltabel, gegeven het belang waarmee die vervaltabel is vastgesteld, namelijk de relevantie van het onderwijsprogramma, op zichzelf niet onredelijk. Evenwel mag zo'n tabel niet op voorhand iedere verlenging uitsluiten. Het College stelt vast dat artikel 32, vijfde lid, van de OER 2012-2013 een verlenging met één jaar niet uitsluit. De Examencommissie en het CBE hebben dat ten onrechte niet onderkend. Derhalve hadden de persoonlijke omstandigheden van appellant moet worden meegenomen. Appellant heeft aannemelijk gemaakt dat hij wegens persoonlijke familieomstandigheden een studievertraging heeft opgelopen in de periode tussen maart 2007 en december 2009 en in het jaar 2010, hetgeen wordt bevestigd in een e-mail van 29 oktober 2013 van de studentendecaan. Appellant heeft verder aannemelijk gemaakt, hetgeen eveneens in voormelde e-mail is bevestigd, dat hij een niet aan hem te wijten studievertraging heeft opgelopen, omdat hij tijdens zijn afstudeertraject vanaf 2010 noodgedwongen meerdere keren van afstudeerbegeleider is gewisseld. Het CBE heeft dit ter zitting van het College niet betwist. Het CBE heeft voorts ter zitting verklaard dat het onder omstandigheden mogelijk is een hersteltraject aan de student aan te bieden. Uit de gedingstukken volgt verder niet, dat de Examencommissie, zoals appellant betoogt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 3.32, zesde lid, van de OER in overleg is getreden met het studentendecanaat. Onder die bijzondere omstandigheden, die de Examencommissie bij haar oordeel had moeten betrekken, heeft zij niet rauwelijks tot afwijzing van het verzoek van appellant mogen overgaan. De afwijzing van het verzoek van appellant is dan ook onzorgvuldig tot stand gekomen en is niet deugdelijk gemotiveerd. Het CBE heeft dit ten onrechte niet onderkend. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 28 juni 2013 heeft de Examencommissie van het domein Communicatie, Media en Muziek, de opleiding MEM (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om verlenging van studieresultaten van door hem behaalde onderwijseenheden afgewezen.

Bij beslissing van 2 september (lees: oktober) 2013, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 4 november 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 januari 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder b, van de Onderwijs- en examenregeling 2012-2013 (hierna: OER) is de geldigheidsduur van cijfers in de hoofdfase van toetsen en vrijstellingen vijf jaar.
Ingevolge het vierde lid kan de student van wie de geldigheidsduur van een cijfer verloopt een verzoek doen aan de examencommissie om de geldigheidsduur te verlengen.
Ingevolge het vijfde lid kan de examencommissie op het verzoek van de student beslissen de geldigheidsduur van een cijfer met een jaar te verlengen, en indien daar argumenten voor zijn, langer als dit verantwoord is, gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het afnemende beroepenveld.
Ingevolge het zesde lid treedt de examencommissie, bij studievertraging als gevolg van persoonlijke omstandigheden, in overleg met het studentendecanaat om advies.

2.2. Bij de beslissing van 28 juni 2013 heeft de examencommissie het verzoek om verlenging van de studieresultaten van de onderwijseenheden ‘De Innovator, Beroepsproduct’ en ‘Cross Cultural Management & PR, Productlancering’ afgewezen, omdat de curricula van deze vakken zodanig verouderd zijn dat de voor die vakken behaalde cijfers niet voldoen aan de nu geldende criteria van de huidige curricula.

2.3. Het CBE heeft aan zijn uitspraak van 2 oktober 2013 ten grondslag gelegd dat de examencommissie in een vervaltabel heeft weergegeven van welke vakken de resultaten komen te vervallen, omdat gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het afnemende beroepenveld voor deze vakken verlenging van de resultaten niet meer verantwoord is. Daarbij spelen persoonlijke omstandigheden van de student volgens het CBE geen rol.

2.4. Appellant betoogt in de eerste plaats dat de noodzaak tot vaststelling van een geldigheidsduur van cijfers in de OER, als bedoeld in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW niet aannemelijk is gemaakt. Om die reden is in artikel 32 van de OER ten onrechte een geldigheidsduur van cijfers opgenomen.

2.4.1. Gelet op het bepaalde in artikel 7.13, eerste lid en tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, heeft de wetgever het aan het instellingbestuur gelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens vast te stellen. Aan de beperking van de geldigheidsduur van vakken in de OER ligt ten grondslag, dat deze beperking noodzakelijk is teneinde te waarborgen dat de opgedane kennis voldoende actueel is bij het afronden van de opleiding. Deze bepaling dient derhalve een redelijk doel.
Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt vervolgens dat het CBE zijn persoonlijke omstandigheden ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn besluitvorming. Volgens appellant betekent dit dat de bepaling waarin de mogelijkheid is geregeld om de resultaten met één jaar te verlengen niet meer dan een loze bepaling is. Verder voert hij aan dat zijn persoonlijke omstandigheden aanleiding geven voor een verlenging van de resultaten. In dit verband betoogt appellant tevens dat hoewel het CBE niet betwist dat zijn persoonlijke omstandigheden hebben bijgedragen aan een vertraging in zijn studievoortgang, het ten onrechte heeft nagelaten in overleg te treden met het studentendecanaat voor advies, zoals vereist op grond van artikel 32, zesde lid, van de OER. Daarbij is van belang dat het studentendecanaat appellant na de afwijzing van het verzoek, heeft geadviseerd nogmaals een verzoek in te dienen, omdat dit volgens het decanaat voor inwilliging gereed ligt. Appellant betoogt verder dat niet alleen zijn persoonlijke omstandigheden tot studievertraging hebben geleid, maar ook een zeer gebrekkige begeleiding van de zijde van de opleiding. Die gebrekkige begeleiding vormt grond voor inwilliging van het verzoek, hetgeen het CBE ten onrechte niet heeft onderkend. Ten slotte betoogt appellant dat het hem bevreemdt dat hem geen mogelijkheid is geboden alsnog binnen afzienbare tijd zijn opleiding af te ronden. Voor zover verlenging van de geldigheidsduur van de cijfers niet mogelijk zou zijn, is daarmee niet uitgesloten dat kon worden voorzien in een alternatieve oplossing, waarbij zijn kennisniveau kon worden vastgesteld en getoetst aan de huidige criteria van de curricula, aldus appellant.

2.5.1. De examencommissie heeft bij de beoordeling van het verzoek het 'Beleid verlenging geldigheidsduur van studieresultaten Examencommissie MEM' (hierna: Beleid) toegepast. In dat Beleid, dat een invulling geeft aan de in artikel 32, vijfde lid, van de OER neergelegde bevoegdheid van de Examencommissie, is een zogenoemde vervaltabel opgenomen. In die vervaltabel zijn de onderwijseenheden van Leerjaar 2 opgenomen, waarvoor al of geen verlenging van de geldigheid van resultaten wordt verleend. De vervaltabel wordt vastgesteld in verband met de relevantie van het onderwijsprogramma. De Examencommissie vraagt voor de vervaltabel jaarlijks input van de moduleleiders, aldus het Beleid.

Vast staat dat de onderwijseenheden ten behoeve waarvan appellant om verlenging heeft verzocht, zijn vermeld op de vervaltabel als onderwijseenheden waarvoor geen verlenging wordt gegeven.

Het College acht het Beleid met de daarin opgenomen vervaltabel, gegeven het belang waarmee die vervaltabel is vastgesteld, namelijk de relevantie van het onderwijsprogramma, op zichzelf niet onredelijk. Evenwel mag zo'n tabel niet op voorhand iedere verlenging uitsluiten. Het College stelt vast dat artikel 32, vijfde lid, van de OER 2012-2013 een verlenging met één jaar niet uitsluit. De Examencommissie en het CBE hebben dat ten onrechte niet onderkend. Derhalve hadden de persoonlijke omstandigheden van appellant moet worden meegenomen.

Appellant heeft aannemelijk gemaakt dat hij wegens persoonlijke familieomstandigheden een studievertraging heeft opgelopen in de periode tussen maart 2007 en december 2009 en in het jaar 2010, hetgeen wordt bevestigd in een e-mail van 29 oktober 2013 van de studentendecaan. Appellant heeft verder aannemelijk gemaakt, hetgeen eveneens in voormelde e-mail is bevestigd, dat hij een niet aan hem te wijten studievertraging heeft opgelopen, omdat hij tijdens zijn afstudeertraject vanaf 2010 noodgedwongen meerdere keren van afstudeerbegeleider is gewisseld. Het CBE heeft dit ter zitting van het College niet betwist. Het CBE heeft voorts ter zitting verklaard dat het onder omstandigheden mogelijk is een hersteltraject aan de student aan te bieden. Uit de gedingstukken volgt verder niet, dat de Examencommissie, zoals appellant betoogt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 3.32, zesde lid, van de OER in overleg is getreden met het studentendecanaat.

Onder die bijzondere omstandigheden, die de Examencommissie bij haar oordeel had moeten betrekken, heeft zij niet rauwelijks tot afwijzing van het verzoek van appellant mogen overgaan. De afwijzing van het verzoek van appellant is dan ook onzorgvuldig tot stand gekomen en is niet deugdelijk gemotiveerd. Het CBE heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Het betoog slaagt.

2.6. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep gegrond worden verklaard. De beslissing van het CBE van 2 september (lees: oktober) 2013 dient te worden vernietigd.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 2 september (lees: oktober) 2013;

III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro);

IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro), vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2013/219
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet.
Datum uitspraak	:	7 juli 2014
Partijen	:	Appellante en het CBE Hogeschool van Amsterdam.
Trefwoorden	:	Advies studentendecaan BNSA Causaal verband Deadline Gelijkheidsbeginsel Overmacht [tijdige melding] Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.8b lid 7
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Onbetwist is dat de docent van de onderwijseenheden ABV 1.1 en ABV 1.2, appellante bij e-mail van 2 juli 2013 te kennen heeft gegeven dat zij haar verslagen na de deadline van 24 juni 2013 heeft ingeleverd en dat de deadline voor het inleveren van de herkansing woensdag 14 augustus 2013 is. Vervolgens heeft appellante de docent op 11 augustus 2013 gemaild met de vraag hoe laat zij de verslagen uiterlijk moest inleveren. De docent heeft daarop te kennen gegeven dat de verslagen uiterlijk op woensdag 14 augustus 2014 om 23:59 dienden te worden ingeleverd. Onder die omstandigheden ziet het College geen grond voor het oordeel dat het appellante niet duidelijk was of redelijkerwijs niet duidelijk had kunnen zijn wanneer de verslagen uiterlijk moesten zijn ingeleverd. (…) 2.4.1. Het CBE heeft de persoonlijke situatie van appellante bij zijn besluitvorming betrokken en het heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat die situatie geen aanleiding heeft hoeven geven om de beslissing tot afgifte van een negatief bindend studieadvies van 12 juli 2013 te vernietigen. Daargelaten dat appellante eerst in juli 2013 melding heeft gemaakte van haar persoonlijke omstandigheden bij de decaan, heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat de studievertraging het directe gevolg is van deze omstandigheden. Aan de verklaringen van de huisarts komt, zoals het CBE terecht heeft overwogen, geen doorslaggevende betekenis toe, omdat deze zeer algemeen zijn en geen precieze informatie geven over het gevolg van de gezondheidssituatie van appellante op het verloop van de studie.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2013 heeft de Examencommissie van de Opleiding tot leraar Basisonderwijs (hierna: de Examencommissie) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor die opleiding.

Bij beslissing van 11 december 2013 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 april 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 6.3, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) brengt de Examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de Examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Bij de beslissing van 12 juli 2013 heeft appellante een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding tot leraar Basisonderwijs, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 53 studiepunten, en derhalve minder dan het benodigd aantal studiepunten, uit de propedeutische fase had behaald.

Het CBE heeft in zijn beslissing overwogen dat de Examencommissie haar beslissing heeft gebaseerd op het onjuiste aantal studiepunten. Dat neemt volgens het CBE echter niet weg dat, uitgaande van het juiste aantal studiepunten van 58, appellante nog altijd niet heeft voldaan aan de norm waarbij 60 studiepunten aan het einde van het tweede jaar moeten zijn behaald. Verder heeft het CBE overwogen dat de Examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de verslagen voor de onderwijseenheden "ABV 1.1" en "ABV 1.2" niet nagekeken behoefden te worden, omdat deze verslagen te laat zijn ingeleverd. Van een onduidelijke communicatie over de inleverdatum is niet gebleken. Evenmin is van een technische storing van het e-mailaccount van de Hogeschool gebleken, aldus het CBE. Het CBE heeft tot slot overwogen dat de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden onvoldoende causaal verband vertonen met de opgelopen studievertraging.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de verslagen niet behoefden te worden nagekeken, omdat deze te laat zouden zijn ingeleverd. De uiterste inleverdatum voor deze verslagen was 14 augustus 2013. Appellante heeft de docent op 11 augustus 2013 per e-mail verzocht

haar de uiterste inleverdatum te bevestigen, omdat het toetsrooster niet op intranet was geplaatst. Anders dan het CBE heeft aangenomen, was de uiterste inleverdatum van de verslagen gelet hierop onduidelijk. In dit verband is verder van belang dat appellante heeft geprobeerd de verslagen, die zij op 14 augustus 2013 had afgerond, per e-mail in te leveren. Zij heeft op de avond van 14 augustus 2013 ingelogd op haar e-mailaccount van de Hogeschool. Het bleek echter niet mogelijk de verslagen als bijlage bij de e-mail te voegen. Zij heeft vervolgens twee uur lang geprobeerd om via deze weg haar verslagen in te leveren. Daarna heeft appellante via haar privé e-mail geprobeerd de verslagen te versturen. Aanvankelijk kreeg appellante ook via dit adres diverse foutmeldingen. Uiteindelijk heeft appellante het bericht inclusief bijlagen, één minuut na het verstrijken van de deadline verzonden. Die e-mail kwam echter weer retour, omdat zij die e-mail naar een onjuist adres had verstuurd. De juiste verzending van de verslagen vond uiteindelijk twee minuten na de eerste geslaagde poging plaats. Onder die omstandigheden heeft de Examencommissie ten onrechte overwogen dat de verslagen niet nagekeken behoefden te worden, omdat ze te laat zijn ingeleverd. De zorg van het functioneren van de digitale omgeving ligt immers bij verweerder. Daarbij is volgens appellante verder van belang dat een student bij tentamens, in geval van overmacht, tot 20 minuten na aanvang aan het tentamen mag deelnemen.

2.3.1 Onbetwist is dat de docent van de onderwijseenheden ABV 1.1 en ABV 1.2, appellante bij e-mail van 2 juli 2013 te kennen heeft gegeven dat zij haar verslagen na de deadline van 24 juni 2013 heeft ingeleverd en dat de deadline voor het inleveren van de herkansing woensdag 14 augustus 2013 is. Vervolgens heeft appellante de docent op 11 augustus 2013 gemaild met de vraag hoe laat zij de verslagen uiterlijk moest inleveren. De docent heeft daarop te kennen gegeven dat de verslagen uiterlijk op woensdag 14 augustus 2014 om 23:59 dienden te worden ingeleverd. Onder die omstandigheden ziet het College geen grond voor het oordeel dat het appellante niet duidelijk was of redelijkerwijs niet duidelijk had kunnen zijn wanneer de verslagen uiterlijk moesten zijn ingeleverd.

Wat betreft de door appellante gestelde overmacht met betrekking tot het inleveren van de verslagen voor de onderwijseenheden ABV 1.1 en ABV 1.2, is het College van oordeel dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als gevolg van een technische storing bij de Hogeschool van Amsterdam in de onmogelijkheid verkeerde de verslagen tijdig in te leveren. Het CBE heeft zich in dit verband gemotiveerd op het standpunt gesteld dat uit navraag bij de afdeling ICT niet is gebleken van een technische storing in het systeem waardoor geen e-mailverkeer mogelijk zou zijn. Verder heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante in dit verband slechts printjes heeft overgelegd van e-mails die zij na de deadline heeft getracht te verzenden via haar privé e-mail adres en dat uit die printjes slechts valt af te leiden dat de computer waarop appellante de verslagen trachtte te verzenden vast liep en dat de internetverbinding faalde. Die computerproblemen dienen naar het oordeel van het College voor rekening en risico van appellante te blijven. Appellante heeft immers het risico van een late verzending genomen, waarbij computerproblemen niet waren ingecalculeerd. Daarbij is verder van belang dat appellante diverse inlevermomenten heeft gehad voor de verslagen en dat zij ter zitting van het College heeft verklaard dat zij de verslagen al veel eerder had afgerond, maar dat zij op het laatste moment een en ander in de verslagen wilde aanpassen.

Het CBE heeft in het door appellante gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing tot afgifte van een negatief bindend studieadvies te vernietigen. Daartoe heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat de verslagen van één andere student wel zijn beoordeeld, terwijl deze eerst op 26 augustus 2013 zijn ingeleverd. Deze student was volgens het CBE evenwel niet op hoogte van de deadline op 24 augustus 2013, omdat de docent hem niet had gemaild over de uiterste inleverdatum. Gelet hierop heeft het CBE terecht overwogen dat geen sprake is van gelijke gevallen.

Het CBE heeft zich, naar het oordeel van het College, ten slotte op het standpunt mogen stellen dat de deadline voor het inleveren van de verslagen een harde deadline is en dat een uitstel wegens overmacht, zoals deze wordt gehanteerd bij het te laat komen bij tentamens niet geldt bij het inleveren van verslagen. Daarbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat, zoals het ter zitting van het College heeft verklaard, appellante meermaals de gelegenheid heeft gehad de verslagen tijdig in te leveren.

Het betoog faalt.

2.4 Appellante betoogt verder dat zij al sinds haar eerste studiejaar te maken heeft met bijzondere persoonlijke omstandigheden. Ook de studentendecaan was van die omstandigheden op de hoogte. Zij heeft al in februari 2012 contact gezocht met de decaan. Helaas is het pas in een later stadium tot een gesprek gekomen. Omdat appellante een gesloten persoon is en niet graag spreekt over haar problemen, kan het zijn dat de decaan de ernst van haar problemen niet heeft onderkend. Zij heeft in dit verband ook verklaringen van haar huisarts overgelegd, waaruit volgt dat haar moeder al langere tijd ziek is en dat de gezondheidssituatie van appellante evenmin optimaal is. Niettemin draagt appellante de mantelzorg voor haar moeder. Die situatie kost veel tijd en energie en die tijd kan zij niet aan haar studie besteden. Daar komt bij dat tijdens haar studie verschillende familieleden zijn overleden, waaronder haar vader. Het CBE

heeft aan haar persoonlijke omstandigheden ten onrechte onvoldoende gewicht toegekend, aldus appellante.

2.4.1. Het CBE heeft de persoonlijke situatie van appellante bij zijn besluitvorming betrokken en het heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat die situatie geen aanleiding heeft hoeven geven om de beslissing tot afgifte van een negatief bindend studieadvies van 12 juli 2013 te vernietigen. Daargelaten dat appellante eerst in juli 2013 melding heeft gemaakte van haar persoonlijke omstandigheden bij de decaan, heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat de studievertraging het directe gevolg is van deze omstandigheden. Aan de verklaringen van de huisarts komt, zoals het CBE terecht heeft overwogen, geen doorslaggevende betekenis toe, omdat deze zeer algemeen zijn en geen precieze informatie geven over het gevolg van de gezondheidssituatie van appellante op het verloop van de studie.
Het betoog faalt.

2.5. Nu vaststaat dat appellante aan het einde van het tweede studiejaar de propedeuse niet had behaald, zij daartoe voldoende mogelijkheden heeft gehad en zij overigens geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aan haar geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven, heeft het CBE terecht geen reden gezien om dat studieadvies te vernietigen. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2013/220
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	20 juni 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Advies studentendecaan BNSA Bindend afwijzend studieadvies Persoonlijke omstandigheden Waarschuwing
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 6 OER artikel 6.2 lid 1 OER artikel 6.3 OER artikel 6.4 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij nooit een waarschuwing heeft ontvangen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER. 2.3.1. Het CBE heeft een brief aan appellant van 14 maart 2013 overgelegd, met bijbehorende uitdraai uit SIS, waarin appellant er uitdrukkelijk op wordt gewezen dat hij nog maar 42 studiepunten uit de propedeuse heeft behaald en dat hij, om de studie te mogen voortzetten, voor 1 september 2013 het propedeutisch examen moet hebben behaald. Gelet op die brief, met bijbehorende uitdraai uit SIS, heeft het CBE naar het oordeel van het College aannemelijk gemaakt dat appellant tijdig een waarschuwing heeft gekregen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER. Het betoog faalt. 2.4. Appellant betoogt voorts dat het CBE heeft miskend dat de

examencommissie de studentendecaan in strijd met artikel 6.4, tweede lid, van de OER niet om schriftelijk advies heeft gevraagd over mogelijke persoonlijke omstandigheden. Volgens appellant heeft de decaan slechts mondeling advies uitgebracht.
2.4.1. In het verweerschrift heeft het CBE erkend dat slechts een mondeling advies is uitgebracht. Het heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat appellant daardoor niet is benadeeld, omdat het advies als het schriftelijk was gegeven niet anders zou hebben geluid. Het betoog faalt dan ook.
2.5. Appellant betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien. Daartoe voert hij aan dat hij al geruime tijd met psychische problemen kampt. Vanwege de aard daarvan, heeft hij die niet aan de decaan gemeld, aldus appellant.
2.5.1. Het is aan de student om tijdig melding te maken van eventuele persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan. Dit is temeer van belang, nu de studentendecaan bij een tijdige melding van persoonlijke omstandigheden kan bezien in hoeverre er mogelijkheden zijn om de student te ondersteunen.
Niet in geschil is dat appellant de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet aan de studentendecaan heeft gemeld. Volgens appellant heeft hij dat eenmaal geprobeerd te doen, maar heeft hij dit, toen hij werd weggestuurd omdat het lunchpauze was, niet opnieuw geprobeerd. Nu het echter aan de student is om persoonlijke omstandigheden te melden, had van appellant mogen worden verwacht dat hij op een ander tijdstip opnieuw contact zou opnemen met de studentendecaan. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij vanwege zijn persoonlijke omstandigheden niet in staat was dit te doen. In dat verband merkt het College op dat persoonlijke omstandigheden aan de studentendecaan kunnen worden gemeld in een vertrouwelijk gesprek. Pas in een zeer laat stadium heeft appellant de persoonlijke omstandigheden aan zijn studieloopbaanbegeleider gemeld. Op dat moment kon echter, zoals het CBE terecht heeft gesteld, niet meer worden vastgesteld in hoeverre het niet behaald hebben van de benodigde 60 studiepunten te wijten is aan de gestelde persoonlijke omstandigheden. Onder deze omstandigheden heeft het CBE in het betoog van appellant terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2013 heeft de examencommissie namens de domeinvoorzitter appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening.

Bij beslissing van 16 december 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 april 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. M. van Espen, advocaat te Hoorn, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge artikel 6.3 brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van diens tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, wordt een bindend afwijzend studieadvies niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal via SIS en op een redelijke termijn door de opleiding is gewaarschuwd dat hij of zij een bindend afwijzend studieadvies zal kunnen krijgen, alsmede wat de gevolgen daarvan zijn.

Ingevolge het tweede lid besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd over mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Bij de beslissing van 22 juli 2013 heeft appellant een bindend afwijzend studieadvies gekregen voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving minder dan de benodigde 60 studiepunten had behaald.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij nooit een waarschuwing heeft ontvangen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER.

2.3.1. Het CBE heeft een brief aan appellant van 14 maart 2013 overgelegd, met bijbehorende uitdraai uit SIS, waarin appellant er uitdrukkelijk op wordt gewezen dat hij nog maar 42 studiepunten uit de propedeuse heeft behaald en dat hij, om de studie te mogen voortzetten, voor 1 september 2013 het propedeutisch examen moet hebben behaald. Gelet op die brief, met bijbehorende uitdraai uit SIS, heeft het CBE naar het oordeel van het College aannemelijk gemaakt dat appellant tijdig een waarschuwing heeft gekregen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt voorts dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie de studentendecaan in strijd met artikel 6.4, tweede lid, van de OER niet om schriftelijk advies heeft gevraagd over mogelijke persoonlijke omstandigheden. Volgens appellant heeft de decaan slechts mondeling advies uitgebracht.

2.4.1. In het verweerschrift heeft het CBE erkend dat slechts een mondeling advies is uitgebracht. Het heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat appellant daardoor niet is benadeeld, omdat het advies als het schriftelijk was gegeven niet anders zou hebben geluid. Het betoog faalt dan ook.

2.5. Appellant betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien. Daartoe voert hij aan dat hij al geruime tijd met psychische problemen kampt. Vanwege de aard daarvan, heeft hij die niet aan de decaan gemeld, aldus appellant.

2.5.1. Het is aan de student om tijdig melding te maken van eventuele persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan. Dit is temeer van belang, nu de studentendecaan bij een tijdige melding van persoonlijke omstandigheden kan bezien in hoeverre er mogelijkheden zijn om de student te ondersteunen.

Niet in geschil is dat appellant de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet aan de studentendecaan heeft gemeld. Volgens appellant heeft hij dat eenmaal geprobeerd te doen, maar heeft hij dit, toen hij werd weggestuurd omdat het lunchpauze was, niet opnieuw geprobeerd. Nu het echter aan de student is om persoonlijke omstandigheden te melden, had van appellant mogen worden verwacht dat hij op een ander tijdstip opnieuw contact zou opnemen met de studentendecaan. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij vanwege zijn persoonlijke omstandigheden niet in staat was dit te doen. In dat verband merkt het College op dat persoonlijke omstandigheden aan de studentendecaan kunnen worden gemeld in een vertrouwelijk gesprek. Pas in een zeer laat stadium heeft appellant de persoonlijke omstandigheden aan zijn studieloopbaanbegeleider gemeld. Op dat moment kon echter, zoals het CBE terecht heeft gesteld, niet meer worden vastgesteld in hoeverre het niet behaald hebben van de benodigde 60 studiepunten te wijten is aan de gestelde persoonlijke omstandigheden. Onder deze omstandigheden heeft het CBE in het betoog van appellant terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/222
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 24 april2013
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: BNSA Kennelijk niet-ontvankelijk Minnelijke schikking Negatief bindend studieadvies Persoonlijke omstandigheden SIS Termijnoverschrijding Tijdig ingediend [deugdelijke] Verzendadministratie
Artikelen	: WHW artikel 7.8b WHW artikel 7.61 lid 3 Awb artikel 3:41 lid 1 Awb artikel 6:7 lid 1 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 eerste lid Awb afdeling 2.3
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6. De beslissing van 18 juli 2013 is niet aangetekend

verzonden. Op deze beslissing is geen verzenddatum geplaatst en er is evenmin een verzendadministratie bijgehouden. Uit de op appellante betrekking hebbende uitdraai uit het digitale Studenten Informatie Systeem (hierna: SIS), waarnaar verweerder heeft verwezen, kan hoogstens worden afgeleid dat op 18 juli 2013 met het SIS een brief is aangemaakt. De verzending van de brief van 18 juli 2013 op die dag aan appellante is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Met de vermelding in het SIS op 18 juli 2013 is het negatief bindend studieadvies evenmin op die datum bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Hierbij is van belang dat in de reglementen van de hogeschool niet is vastgelegd dat en hoe de bekendmaking via het SIS kan geschieden en ook overigens niet is gebleken dat aan de eisen neergelegd in afdeling 2.3 van de Awb is voldaan. Gelet hierop valt niet vast te stellen of de beroepstermijn is aangevangen op de dag na 18 juli 2013.
Gezien het voorgaande moet het beroepschrift van appellante worden geacht tijdig te zijn ingediend. Het CBE heeft dit beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de Examencommissie Commerciële Economie appellante een negatief bindend studieadvies gegeven voor de door haar gevolgde opleiding Commerciële economie.

Bij beslissing van 23 september 2013, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 7 november 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 januari 2014, waar appellante en het CBE vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.
Ingevolge artikel 6:7 bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

2.2. Appellante heeft op 2 september 2013 beroep ingesteld tegen de beslissing van 18 juli 2013. Dat beroep is door het CBE op dezelfde dag ontvangen.

2.3 Het CBE heeft het door appellante ingestelde beroep bij de beslissing van 23 september 2013 kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de daartoe gestelde termijn is ingediend.

2.4. Appellante heeft ter zitting te kennen gegeven dat zij de beslissing van 18 juli 2013 weliswaar heeft ontvangen, maar dat niet meer valt te achterhalen op welk moment. Zij betoogt verder dat het CBE

ten onrechte niet heeft onderkend dat zij vanwege haar ziekte zowel mentaal als fysiek ernstige beperkingen ondervindt. Zij heeft met behulp van een psychologe ingezien dat haar ziekte weliswaar in de weg stond aan haar studie, maar dat zij haar opleiding thans wil hervatten. Appellante heeft, zo betoogt zij, na dit inzicht direct beroep ingesteld bij het CBE.

2.5. De hoogste bestuursrechters hanteren als uitgangspunt (zie voor een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de uitspraak van 10 mei 2011 in zaak nr. 201010777/1/V1; www.raadvanstate.nl) dat, in het geval van niet aangetekende verzending van een besluit of een ander rechtens van belang zijnd document, het bestuursorgaan aannemelijk dient te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. De omstandigheid dat per post verzonden stukken in de regel op het daarop vermelde adres van de geadresseerde worden bezorgd, rechtvaardigt het vermoeden van ontvangst van het besluit of ander relevant document op dat adres. Dit brengt mee dat het bestuursorgaan in eerste instantie kan volstaan met het aannemelijk maken van verzending naar het juiste adres. Daartoe is in ieder geval vereist dat het besluit is voorzien van de juiste adressering en een verzenddatum en er een deugdelijke verzendadministratie is.

Indien het bestuursorgaan de verzending naar het juiste adres aannemelijk heeft gemaakt, ligt het vervolgens op de weg van de geadresseerde voormeld vermoeden te ontzenuwen. Hiertoe dient de geadresseerde feiten te stellen op grond waarvan de ontvangst redelijkerwijs kan worden betwijfeld.

2.6. De beslissing van 18 juli 2013 is niet aangetekend verzonden. Op deze beslissing is geen verzenddatum geplaatst en er is evenmin een verzendadministratie bijgehouden. Uit de op appellante betrekking hebbende uitdraai uit het digitale Studenten Informatie Systeem (hierna: SIS), waarnaar verweerder heeft verwezen, kan hoogstens worden afgeleid dat op 18 juli 2013 met het SIS een brief is aangemaakt. De verzending van de brief van 18 juli 2013 op die dag aan appellante is derhalve niet aannemelijk gemaakt. Met de vermelding in het SIS op 18 juli 2013 is het negatief bindend studieadvies evenmin op die datum bekendgemaakt als bedoeld in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Hierbij is van belang dat in de reglementen van de hogeschool niet is vastgelegd dat en hoe de bekendmaking via het SIS kan geschieden en ook overigens niet is gebleken dat aan de eisen neergelegd in afdeling 2.3 van de Awb is voldaan. Gelet hierop valt niet vast te stellen of de beroepstermijn is aangevangen op de dag na 18 juli 2013.

Gezien het voorgaande moet het beroepschrift van appellante worden geacht tijdig te zijn ingediend. Het CBE heeft dit beroep derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 september 2013 dient te worden vernietigd. Het CBE dient opnieuw op het door appellante ingestelde beroep te beslissen. Daarbij moet worden nagegaan de wetenschap die bij de studiecoach van appellante heeft bestaan en waarom de examencommissie daarvan geen kennis heeft genomen. Bovendien is van belang waarom de studentendecaan geen contact met appellante heeft opgenomen.

2.8 Voorts merkt het College nog op dat het CBE ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW alvorens een beroep in behandeling te nemen, moet nagaan of een minnelijke schikking niet tot de mogelijkheden behoort en of de Examencommissie daarover overleg heeft gevoerd met betrokkene.

2.9. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 23 september 2013;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro), vergoedt.

•

Zaaknummer : 2013/226
Rechter[s] : mrs. Loeb, Nijenhof, Van der Spoel
Datum : 14 maart 2014
Partijen : Appellante en Vrije Universiteit van Amsterdam

Trefwoorden	: [instellings-] Collegegeld CRIHO Tweede opleiding
Artikelen	: WHW artikel 7.45a lid 1 aanhef en onderdeel a WHW artikel 7.45a lid 2 WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.52
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.1. Dat betoog faalt. De beslissing om appellante het instellingscollegegeld in rekening te brengen is in rechte onaantastbaar. Van de juistheid ervan moet daarom worden uitgegaan. Voorts is niet in geschil dat appellante op het moment dat zij voor de researchmaster was ingeschreven dat niet was voor de master. Hieruit volgt dat zij, wat er zij van haar stelling dat zij wel al vakken voor de master volgde, niet gelijktijdig voor beide masters was ingeschreven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 22 mei 2013 heeft het faculteitsbestuur van de faculteit Psychologie en Pedagogiek appellante naar aanleiding van haar verzoek om vermindering van het voor de master Klinische Neuropsychologie over de periode 1 september 2012 tot en met januari 2013 in rekening gebrachte instellingscollegegeld tot het wettelijk collegegeld te kennen gegeven dat het bereid is de helft ervan voor zijn rekening te nemen.

Bij beslissing van 7 oktober 2013 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en niet-ontvankelijk, voor zover het gericht is tegen de vaststelling dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd is.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 8 november 2013, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door A. van Donk en H. Looren de Jong, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelor- of een mastergraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald.
Ingevolge het tweede lid geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, voldoet en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

2.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat, nu appellante de researchmaster Cognitieve Neuropsychologie (hierna: de researchmaster) op 31 augustus 2012 heeft afgerond, zij ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW voor de master Klinische Neuropsychologie (hierna: de master) vanaf 1 september 2012 het instellingscollegegeld verschuldigd is.

2.3. In deze procedure is uitsluitend het beroep tegen de beslissing van verweerder van 7 oktober 2013 aan de orde. De beslissing van de examencommissie Psychologie van 12 mei 2011 over de toelating van appellante tot de master is dat niet. Die beslissing is in rechte onaantastbaar. Hetgeen appellante daartegen heeft aangevoerd, kan dan ook niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder heeft miskend dat zij al vóór 1 september 2012 vakken voor de master heeft gevolgd. Dat betekent dat geen sprake is van opvolgende, maar gelijktijdige inschrijvingen, zodat zij het wettelijke collegegeld verschuldigd is en niet het instellingscollegegeld, aldus appellante.

2.4.1. Dat betoog faalt. De beslissing om appellante het instellingscollegegeld in rekening te brengen is in rechte onaantastbaar. Van de juistheid ervan moet daarom worden uitgegaan. Voorts is niet in geschil dat appellante op het moment dat zij voor de researchmaster was ingeschreven dat niet was voor de master. Hieruit volgt dat zij, wat er zij van haar stelling dat zij wel al vakken voor de master volgde, niet gelijktijdig voor beide masters was ingeschreven.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/229
Rechter(s)	: mrs. Lubberdink, Borman en Van der Spoel
Datum uitspraak	: 23 mei 2014
Partijen	: Appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid College [instellings-] Collegegeld Gelijkheidsbeginsel Motivering Privaatrechtelijke rechtspersoon
Artikelen	: WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 Awb artikel 7:12 lid 1
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.1. Appellante betoogt allereerst dat het College niet bevoegd is kennis te nemen van dit geschil. Hiertoe voert zij aan dat de Vrije Universiteit geen bestuursorgaan is in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), maar een privaatrechtelijke rechtspersoon. Dit betekent dat de rechtsverhouding tussen de Vrije Universiteit en studenten privaatrechtelijk is en dat de beoordeling van het geschil door de burgerlijke rechter aan de hand van privaatrechtelijke beginselen dient plaats te vinden, aldus appellante. 2.1.1. De in dit betoog opgeworpen rechtsvraag heeft het College eerder (bij uitspraak van 4 maart 2014 in de zaak 2013/187; www.cbho.nl) beantwoord. Uit rechtsoverweging 2.1.1 van die uitspraak volgt dat het College bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Nu het College ingevolge de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) de aan haar voorgelegde geschillen dient te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen, wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellante ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht. Het betoog faalt. (…) 2.5.1. De Wet versterking besturing is op 4 februari 2010 tot stand gekomen en per 1 september 2010 in werking getreden. Uit de stukken

blijkt dat student X de opleiding Tandheelkunde aan de Universiteit van Amsterdam heeft gevolgd en zich in 2009 heeft ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Op dat moment was de Wet versterking besturing nog niet tot stand gekomen, zodat student X er geen rekening mee kon houden dat hij na het afronden van de bacheloropleiding voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld zou zijn verschuldigd. Toen appellante zich in 2010 inschreef voor de bacheloropleiding Geneeskunde was de Wet versterking besturing wel tot stand gekomen en had de Vrije Universiteit al een overgangsregeling opgesteld en haar (aspirant-)studenten zowel via de media als op haar website ervan op de hoogte gesteld wat de gevolgen van de gewijzigde wetgeving en de vastgestelde overgangsregeling zouden zijn. Appellante kon op dat moment dan ook voorzien dat zij voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn en kon derhalve een andere afweging maken dan student X voordat hij zich inschreef voor die opleiding. Voorts heeft appellante, anders dan student X, niet gestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam, zodat de gunstigere overgangsregeling van die universiteit in dit geval niet relevant is. Gezien het voorgaande slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet.
2.6. Ten slotte betoogt appellante dat het instellingscollegegeldtarief van € 15.000,00 per jaar hoger is dan de onderwijskosten en de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Daartoe voert zij aan dat de Vrije Universiteit voor een bekostigde masteropleiding Geneeskunde slechts een bedrag van € 5.531,66 ontvangt en wijst zij op een brief van de Universiteit van Amsterdam over de bij die universiteit relevante bekostigingsaspecten.
2.6.1. Het college van bestuur heeft in het verweerschrift niet op dit betoog gereageerd en ook ter zitting bij het College heeft het desgevraagd geen motivering gegeven aangaande de wijze waarop het tarief van het instellingscollegegeld voor de masteropleiding Geneeskunde tot stand is gekomen. Onder die omstandigheden is de beslissing van 7 oktober 2013 op dit punt onvoldoende deugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 april 2013 heeft het college van bestuur appellante meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2012-2013 € 5.000,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 7 oktober 2013 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 maart 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.2. Appellante betoogt allereerst dat het College niet bevoegd is kennis te nemen van dit geschil. Hiertoe voert zij aan dat de Vrije Universiteit geen bestuursorgaan is in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), maar een privaatrechtelijke rechtspersoon. Dit betekent dat de rechtsverhouding tussen de Vrije Universiteit en studenten privaatrechtelijk is en dat de beoordeling van

het geschil door de burgerlijke rechter aan de hand van privaatrechtelijke beginselen dient plaats te vinden, aldus appellante.

2.2.1. De in dit betoog opgeworpen rechtsvraag heeft het College eerder (bij uitspraak van 4 maart 2014 in de zaak 2013/187; www.cbho.nl) beantwoord. Uit rechtsoverweging 2.1.1 van die uitspraak volgt dat het College bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Nu het College ingevolge de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) de aan haar voorgelegde geschillen dient te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen, wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellante ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht. Het betoog faalt.

2.3. Ingevolge artikel 7.45a van de WHW is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd. Ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel. Het college van bestuur heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2012-2013 (hierna: de Regeling) vastgesteld.

2.4. Appellante heeft in juli 2010 de masteropleiding Tandheelkunde aan de Vrije Universiteit voltooid. In het studiejaar 2010-2011 is zij begonnen met de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit en heeft deze op 31 augustus 2012 voltooid. Vanaf mei 2013 staat appellante ingeschreven voor de masteropleiding Geneeskunde om aansluitend de specialisatieopleiding Kaakchirurgie te kunnen volgen. Onbestreden is dat appellante op grond van de Regeling voor het studiejaar 2012-2013 het instellingscollegegeld is verschuldigd.

2.5. Appellante betoogt dat het college van bestuur haar gelet op het gelijkheidsbeginsel in aanmerking zou moeten laten komen voor een instellingscollegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld. Hiertoe voert zij aan dat een andere student van de masteropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit, student X, voor de nominale duur van die opleiding wel een dergelijk tarief is verschuldigd, terwijl hij net als appellante eerst de opleiding Tandheelkunde en de bacheloropleiding Geneeskunde heeft afgerond en thans de masteropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit volgt. Dat student X de opleiding Tandheelkunde aan de Universiteit van Amsterdam volgde en een jaar eerder aan de bacheloropleiding Geneeskunde is begonnen, zijn volgens appellante geen relevante verschillen. Het college van bestuur heeft miskend dat indien zij de opleidingen Tandheelkunde, die de Vrije Universiteit en de Universiteit van Amsterdam gezamenlijk aanbieden, en Geneeskunde aan de Universiteit van Amsterdam had gedaan, zij thans een instellingstarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld zou zijn verschuldigd, aldus appellante.

2.5.1. De Wet versterking besturing is op 4 februari 2010 tot stand gekomen en per 1 september 2010 in werking getreden. Uit de stukken blijkt dat student X de opleiding Tandheelkunde aan de Universiteit van Amsterdam heeft gevolgd en zich in 2009 heeft ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Op dat moment was de Wet versterking besturing nog niet tot stand gekomen, zodat student X er geen rekening mee kon houden dat hij na het afronden van de bacheloropleiding voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld zou zijn verschuldigd. Toen appellante zich in 2010 inschreef voor de bacheloropleiding Geneeskunde was de Wet versterking besturing wel tot stand gekomen en had de Vrije Universiteit al een overgangsregeling opgesteld en haar (aspirant-)studenten zowel via de media als op haar website ervan op de hoogte gesteld wat de gevolgen van de gewijzigde wetgeving en de vastgestelde overgangsregeling zouden zijn. Appellante kon op dat moment dan ook voorzien dat zij voor de masteropleiding Geneeskunde het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn en kon derhalve een andere afweging maken dan student X voordat hij zich inschreef voor die opleiding. Voorts heeft appellante, anders dan student X, niet gestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam, zodat de gunstigere overgangsregeling van die universiteit in dit geval niet relevant is. Gezien het voorgaande slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet.

2.6. Ten slotte betoogt appellante dat het instellingscollegegeldtarief van € 15.000,00 per jaar hoger is dan de onderwijskosten en de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Daartoe voert zij aan dat de Vrije Universiteit voor een bekostigde masteropleiding Geneeskunde slechts een bedrag van € 5.531,66 ontvangt en wijst zij op een brief van de Universiteit van Amsterdam over de bij die universiteit relevante bekostigingsaspecten.

2.6.1. Het college van bestuur heeft in het verweerschrift niet op dit betoog gereageerd en ook ter zitting bij het College heeft het desgevraagd geen motivering gegeven aangaande de wijze waarop het tarief van

het instellingscollegegeld voor de masteropleiding Geneeskunde tot stand is gekomen. Onder die omstandigheden is de beslissing van 7 oktober 2013 op dit punt onvoldoende deugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van 7 oktober 2013 dient, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5.1 is overwogen, te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Het college van bestuur dient opnieuw op het bezwaar van appellante te beslissen, met inachtneming van deze uitspraak.

2.8. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College:

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 7 oktober 2013 met kenmerk AMvD/sve/2013/1126;
III. veroordeelt verweerder tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/230 en 230.1
Rechter[s]	: mr. Olivier
Datum	: 23 januari 2014
Partijen	: Verzoekster en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	: BaMa-structuur [instellings-] Collegegeld Finale geschillenbeslechting Hardheidsclausule Kortsluiting Twee opleidingen Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 Studentenstatuut artikel 2.2
Uitspraak	: Ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.6. Het betoog van verzoekster gaat voorbij aan het gegeven dat sinds de invoering van de Bachelor-Masterstructuur in de WHW de bacheloropleiding en de masteropleiding afzonderlijke opleidingen zijn. Nu verzoekster de masteropleiding Jeugdstudies heeft afgerond en daarmee een graad heeft behaald valt zij voor de masteropleiding privaatrecht onder artikel 2.2 van het Studentenstatuut 2012-2013 en het daar opgenomen instellingscollegegeld en niet onder de overgangsregeling en de daaraan gekoppelde brief van 23 maart 2011 en heeft verweerder haar terecht het daarbij behorende instellingscollegegeld in rekening kunnen brengen. Het betoog faalt. 2.7. Het betoog van verzoekster dat zij niet bekend was met de aanstaande verhoging van de [instellings-]collegegelden kan niet leiden tot het door haar gewenste doel nu zij er rekening mee had dienen te houden dat collegegelden jaarlijks kunnen worden aangepast. Dat geldt eveneens voor de aanpassingen die bij de wijzigingswet Versterking Besturing, Stb. 2010, 119, in de WHW zijn ingevoerd; deze hebben ruime

landelijke bekendheid gekregen en de instelling heeft de studenten telkenmale uitvoerig informatie verstrekt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 april 2013 heeft verweerder het verzoek van verzoekster om toepassing van de hardheidsclausule afgewezen en meegedeeld dat op haar het instellingscollegegeld van kracht is.

Bij brief van 3 juni 2013 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt

Bij beslissing van 3 oktober 2013, heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bij brief, bij het College ingekomen op 13 november 2013, beroep ingesteld en heeft zij bij brief van 17 december 2013 de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij brief van 8 januari 2014 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2014, waar verzoekster in persoon, bijgestaan door mr. E.J. Coxon, advocaat te Utrecht en verweerder vertegenwoordigd door X.L. Westenburg en mr. M. Merton, beiden werkzaam bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

2.3 Ingevolge artikel 2.2 van het Studentenstatuut 2013-2014 geldt voor een student die zich voor een masteropleiding inschrijft en eerder een mastergraad heeft behaald het desbetreffende instellingscollegegeldtarief.

In de brief van 23 maart 2011 heeft Het college van bestuur het volgende opgenomen:
"(…)
Het college is wel bereid de hardheidsclausule toe te passen voor die gevallen waarin de bachelorstudent ingeschreven staat voor een opleiding die gericht is op een bepaald beroep en waar de

student pas na afronding van de masteropleiding voldoet aan de wettelijke eisen ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die betrokkene moet hebben verworven om toegang te hebben tot dat beroep. Als studenten aangeven dat zij de studie zijn aangevangen om zich zodoende te kwalificeren voor een bepaald beroep, zal met toepassing van de hardheidsclausule ook voor de masteropleiding het instellingstarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld gerekend worden. In deze situatie is het billijk om rekening te houden met de verwachting van de student om zowel de bachelor als de masteropleiding tegen het lage tarief te volgen."

2.4. Vast staat dat verzoekster op 31 augustus 2011 met goed gevolg de masteropleiding Jeugdstudies heeft afgerond en daarvoor een graad heeft ontvangen. Op 1 september 2009 is verzoekster begonnen aan de bacheloropleiding rechtsgeleerdheid die zij op 31 januari 2014 verwacht te hebben afgerond. Op 1 februari 2014 wenst zij zich in te schrijven voor de masteropleiding Privaatrecht.

2.5. Verzoekster betoogt dat de bachelor- en masteropleiding rechtsgeleerdheid tezamen een opleiding vormen die gericht is op een bepaald beroep en zij mitsdien valt onder de hardheidsclausule als verwoord in de brief van 23 maart 2011.

2.6. Het betoog van verzoekster gaat voorbij aan het gegeven dat sinds de invoering van de Bachelor-Masterstructuur in de WHW de bacheloropleiding en de masteropleiding afzonderlijke opleidingen zijn. Nu verzoekster de masteropleiding Jeugdstudies heeft afgerond en daarmee een graad heeft behaald valt zij voor de masteropleiding privaatrecht onder artikel 2.2 van het Studentenstatuut 2012-2013 en het daar opgenomen instellingscollegegeld en niet onder de overgangsregeling en de daaraan gekoppelde brief van 23 maart 2011 en heeft verweerder haar terecht het daarbij behorende instellingscollegegeld in rekening kunnen brengen.
Het betoog faalt.

2.7. Het betoog van verzoekster dat zij niet bekend was met de aanstaande verhoging van de [instellings-]collegegelden kan niet leiden tot het door haar gewenste doel nu zij er rekening mee had dienen te houden dat collegegelden jaarlijks kunnen worden aangepast. Dat geldt eveneens voor de aanpassingen die bij de wijzigingswet Versterking Besturing, Stb. 2010, 119, in de WHW zijn ingevoerd; deze hebben ruime landelijke bekendheid gekregen en de instelling heeft de studenten telkenmale uitvoerig informatie verstrekt.
Ook dit betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzitter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond;

2. wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	:	2013/232
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	3 juli 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	BNSA Gelijkheidsbeginsel Herkansing tentamen [voorwaardelijk] Studieadvies [aantal] Tentamenkansen
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6

		OER 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-ICT artikel 28 lid 1 OER 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-ICT artikel 32 lid 4
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Vaststaat dat appellant het onderdeel SE21 van de propedeutische fase niet heeft behaald en dat hij als gevolg daarvan de propedeuse niet heeft behaald. Verder staat vast dat appellant in februari van het eerste studiejaar van de propedeutische fase is ingestroomd en dat hij om die reden, hetgeen door de Examencommissie is erkend, eerst in september van dat jaar een eerste reële tentamenkans had voor het onderdeel SE21. Nog daargelaten het antwoord op de vraag of deze omstandigheid strijdt met artikel 28, eerste lid, van de OER, leidt deze omstandigheid niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie van 23 augustus 2013 reeds om die reden diende te vernietigen. Bij dat oordeel neemt het College in aanmerking dat verweerder appellant, vanwege de omstandigheid dat hij in het eerste studiejaar slechts één tentamenkans heeft gehad voor het onderdeel SE21, in de gelegenheid heeft gesteld het tentamen in januari 2013 nogmaals te maken. Appellant heeft die mogelijkheid niet benut. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat die keuze voor rekening en risico van appellant dient te blijven. Voorts is onbetwist gebleven dat appellant in het tweede studiejaar in totaal zes tentamenkansen voor het onderdeel SE21 heeft gehad, waarvan appellant vier kansen heeft benut. Gelet hierop heeft appellant voldoende mogelijkheden gehad om het tentamen voor het desbetreffende onderdeel te herkansen. Appellant had daarbij bovendien, zoals het CBE terecht heeft overwogen, het onderwijs opnieuw kunnen volgen. Het CBE heeft in dit verband tevens terecht overwogen dat de keuze van appellant om het onderwijs wel voor andere onderdelen te volgen, maar niet voor het onderdeel SE21, voor zijn rekening dient te blijven. Het betoog van appellant ter zitting van het College dat het onderdeel SE21 uit het curriculum is gehaald en dat om die reden ten onrechte een bindend negatief studieadvies is afgegeven, faalt. Het CBE heeft in dit verband ter zitting verklaard dat het onderdeel destijds is aangeboden voor twee richtingen en dat het onderdeel voor beide richtingen niet helemaal passend was. Vervolgens is het onderdeel vervangen door twee nieuwe vakken. Het onderdeel SE21, dat inmiddels is vervangen door een nieuw programmeervak, is het grootste programmeervak uit de propedeutische fase, aldus het CBE. Dat een andere student, die het desbetreffende onderdeel ook niet had behaald, niettemin een propedeusecertificaat in ontvangst mocht nemen, leidt evenmin tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie van 23 augustus 2013 diende te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat niet-behaalde vakken uit het eerste jaar slechts kunnen worden gecompenseerd met behaalde vakken uit het tweede jaar in individuele gevallen waarin een student uitzonderlijk goed presteert.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van Fontys Hogescholen (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 23 augustus 2013 heeft de Examencommissie ICT & Technology (hierna: de Examencommissie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding HBO-ICT.

Bij beslissing van 23 oktober 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 mei 2014, waar appellant, vergezeld door F.J.B.C. Luijten, en het CBE vertegenwoordigd door mr. M.E.C. Hesseling-Hertsenberg, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-ICT (hierna: OER), wordt een toets minimaal twee keer per studiejaar aangeboden.

Ingevolge artikel 32, vierde lid, ontvangt een student die aan het eind van het eerste jaar een voorwaardelijk studieadvies heeft ontvangen, aan het eind van het tweede jaar inschrijving een positief of een bindend afwijzend studieadvies. De student ontvangt een positief studieadvies als hij zijn propedeuse heeft behaald. In de andere gevallen krijgt de student aan het eind van zijn tweede jaar van inschrijving alsnog een bindend afwijzend studieadvies, tenzij er sprake is van bijzondere omstandigheden, waardoor (nog) geen bindend afwijzend studieadvies kan worden gegeven.

2.2. Bij de beslissing van de Examencommissie van 23 augustus 2013 heeft appellant een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding HBO ICT. De Examencommissie heeft overwogen dat aan appellant een voorwaardelijk studieadvies is gegeven, waarbij appellant in staat is gesteld het propedeutisch examen alsnog te behalen gedurende de termijn van maximaal één jaar. Appellant heeft volgens de Examencommissie niet aan deze voorwaarde voldaan en zij heeft om die reden het eerdere voorwaardelijke studieadvies omgezet in een bindend negatief studieadvies.

Het CBE heeft in zijn beslissing vastgesteld dat appellant het onderdeel PRC22 inmiddels heeft behaald. Het CBE heeft verder overwogen dat de beoordeling van het werk van appellant voor het onderdeel SE21 zorgvuldig heeft plaatsgevonden, zodat geen reden bestaat om te twijfelen aan die beoordeling. Het heeft overwogen dat appellant een klacht heeft ingediend over het onderdeel SE21. Die klacht heeft geleid tot aanpassing van het herkansingsbeleid en een extra herkansing voor appellant. Die extra herkansing in januari 2013 heeft appellant niet benut. Appellant heeft het onderwijs voor het onderdeel vervolgens niet nogmaals gevolgd, hetgeen voor risico van appellant dient te blijven, aldus het CBE. Volgens het CBE heeft appellant in het tweede jaar van inschrijving voor het onderdeel SE21 in totaal zes kansen gehad om het onderdeel te behalen, hetgeen voldoende is geweest om het onderdeel te kunnen behalen. Dat in een individueel geval, waarin een student uitzonderlijk goed presteert in het tweede jaar, het niet behalen van eerstejaarsvakken kan worden gecompenseerd door het behalen van tweedejaarsvakken, leidt volgens het CBE niet tot vernietiging van het besluit van de Examencommissie.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat het programma van de opleiding in strijd is met

artikel 28, eerste lid, van de OER. Appellant heeft in strijd met die bepaling in zijn eerste jaar slechts één reële tentamenkans gehad. Die tentamenkans heeft appellant niet kunnen benutten wegens persoonlijke omstandigheden. Vervolgens is hem een extra herkansing aangeboden om het onderdeel alsnog te kunnen behalen. Die herkansing kwam volgens appellant te vroeg, zodat hij die herkansing heeft laten lopen. Dat in strijd is gehandeld met de OER, heeft voor appellant geleid tot extra werk in het tweede studiejaar en tot het nogmaals moeten volgen van het onderwijs voor het onderdeel SE21. Aangezien hij geen achterstand wilde oplopen, bleef hij vakken uit het tweede studiejaar volgen, hetgeen ertoe heeft geleid dat hij het onderwijs van het onderdeel SE21 niet heeft gevolgd, aldus appellant. Volgens appellant kan hem onder die omstandigheden niet worden tegengeworpen dat hij het onderdeel niet heeft behaald en is hem ten onrechte een negatief bindend studieadvies gegeven.

2.3.1 Vaststaat dat appellant het onderdeel SE21 van de propedeutische fase niet heeft behaald en dat hij als gevolg daarvan de propedeuse niet heeft behaald.

Verder staat vast dat appellant in februari van het eerste studiejaar van de propedeutische fase is ingestroomd en dat hij om die reden, hetgeen door de Examencommissie is erkend, eerst in september van dat jaar een eerste reële tentamenkans had voor het onderdeel SE21. Nog daargelaten het antwoord op de vraag of deze omstandigheid strijdt met artikel 28, eerste lid, van de OER, leidt deze omstandigheid niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie van 23 augustus 2013 reeds om die reden diende te vernietigen. Bij dat oordeel neemt het College in aanmerking dat verweerder appellant, vanwege de omstandigheid dat hij in het eerste studiejaar slechts één tentamenkans heeft gehad voor het onderdeel SE21, in de gelegenheid heeft gesteld het tentamen in januari 2013 nogmaals te maken. Appellant heeft die mogelijkheid niet benut. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat die keuze voor rekening en risico van appellant dient te blijven.

Voorts is onbetwist gebleven dat appellant in het tweede studiejaar in totaal zes tentamenkansen voor het onderdeel SE21 heeft gehad, waarvan appellant vier kansen heeft benut. Gelet hierop heeft appellant voldoende mogelijkheden gehad om het tentamen voor het desbetreffende onderdeel te herkansen. Appellant had daarbij bovendien, zoals het CBE terecht heeft overwogen, het onderwijs opnieuw kunnen volgen. Het CBE heeft in dit verband tevens terecht overwogen dat de keuze van appellant om het onderwijs wel voor andere onderdelen te volgen, maar niet voor het onderdeel SE21, voor zijn rekening dient te blijven.

Het betoog van appellant ter zitting van het College dat het onderdeel SE21 uit het curriculum is gehaald en dat om die reden ten onrechte een bindend negatief studieadvies is afgegeven, faalt. Het CBE heeft in dit verband ter zitting verklaard dat het onderdeel destijds is aangeboden voor twee richtingen en dat het onderdeel voor beide richtingen niet helemaal passend was. Vervolgens is het onderdeel vervangen door twee nieuwe vakken. Het onderdeel SE21, dat inmiddels is vervangen door een nieuw programmeervak, is het grootste programmeervak uit de propedeutische fase, aldus het CBE.

Dat een andere student, die het desbetreffende onderdeel ook niet had behaald, niettemin een propedeusecertificaat in ontvangst mocht nemen, leidt evenmin tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie van 23 augustus 2013 diende te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat niet-behaalde vakken uit het eerste jaar slechts kunnen worden gecompenseerd met behaalde vakken uit het tweede jaar in individuele gevallen waarin een student uitzonderlijk goed presteert.

Nu vaststaat dat appellant aan het einde van het studiejaar de propedeuse niet heeft behaald, hij daartoe voldoende mogelijkheden heeft gehad en hij overigens geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aan hem geen bindend afwijzend studieadvies had mogen worden gegeven, heeft het CBE terecht geen reden gezien om de beslissing van de Examencommissie van 23 augustus 2013 te vernietigen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer : CBHO 2013/233

Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	13 juni 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Afwijzing Bindend negatief studieadvies BNSA Herkansing Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 12; OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 13 lid 1 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 13 lid 2 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 13 lid 4 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 17 lid 4 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 17 lid5 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 17 lid 6 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 27 lid 1 OER Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 27 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Voor zover appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de afwijzing van zijn verzoek om een extra herkansingsmogelijkheid voor een aantal vakken in stand heeft gelaten, faalt het betoog. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant geen persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht die voldoende door de studentendecaan zijn bevestigd om tot toewijzing van voormeld verzoek te kunnen overgaan. De studentendecaan heeft appellant geadviseerd meer tijd in zijn studie te steken, hetgeen niet kan worden aangemerkt als een positief advies in de zin van artikel 27, derde lid, van de OER. ( ) 2.4 Verweerder heeft aan de beslissing van 10 september 2013 ten grondslag gelegd dat de directeur zich, onder verwijzing naar het advies van de studentendecaan, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor appellant geen afwijkende voortgangsregeling wordt vastgesteld, omdat de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden niet de (hoofd)oorzaak vormen voor het niet voldoen aan de bsa-norm. De studentendecaan heeft geconcludeerd dat de door appellant gemelde persoonlijke omstandigheden met betrekking tot de maanden november en december 2012 gedeeltelijk zijn aangetoond en dat deze omstandigheden weliswaar enige invloed hebben gehad op de mogelijkheid om te kunnen studeren in die periode, maar niet het gebrek aan studievoortgang in het studiejaar 2012-2013 kunnen verklaren. Verder heeft de studentendecaan geconcludeerd dat de door appellant gemelde persoonlijke omstandigheden met betrekking tot de eerste week van juni 2013 zijn aangetoond, maar dat de voorbereiding op de taaltoets, die in de tweede week van juni 2013 werd afgenomen, hiermee niet in gedrang kan zijn gekomen. Die voorbereiding wordt immers het gehele jaar door ondersteund door middel van taallessen. Ten slotte heeft de studentendecaan appellant geadviseerd meer tijd in zijn studie te steken. Volgens verweerder is appellant, gezien zijn prestaties in de afgelopen twee jaar, niet geschikt voor een HBO-opleiding van het

Cluster Recht. Daarbij heeft verweerder van belang geacht dat appellant in het eerste studiejaar van de opleiding HBO-rechten 20 credits heeft behaald, waarna hij een bindend negatief studieadvies heeft gekregen, en dat hij in het afgelopen studiejaar in het kader van de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening naast de credits voor de aan hem toegekende vrijstellingen, zeven credits behaald. Dat er bij appellant sprake is geweest van enige verwarring over de mogelijkheid om de aan hem toegekende vrijstellingen te gebruiken, leidt volgens verweerder niet tot een ander oordeel, nu appellant, mede gelet op het feit dat hij reeds eerder met een procedure over een bindend negatief studieadvies in aanraking is geweest en de procedure in artikel 13 van de OER helder is beschreven, op de hoogte had kunnen zijn van de regels hieromtrent. De ontstane verwarring doet niet af aan het feit dat appellant in het afgelopen studiejaar weinig punten heeft behaald, aldus verweerder.
2.4.2. Gelet op het voorgaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat niet inzichtelijk is waarom de directeur voor appellant, ondanks de door hem aangevoerde omstandigheden, geen afwijkende studievoortgangsregeling heeft vastgesteld en heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien de beslissing van 26 juli 2013 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juni 2013 heeft de examencommissie Law van het Domein Management, Finance en Recht het verzoek van appellant om een extra herkansingsmogelijkheid voor de vakken Privaatrecht, Methodisch Handelen 1, Huurrecht, Verdieping Methodiek en Verdieping Sociale Wetenschappen afgewezen.

Bij beslissing van 26 juli 2013 heeft de directeur van het Domein Management, Finance en Recht (hierna: de directeur) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 10 september 2013 heeft verweerder de door appellant tegen de beslissingen van 6 juni 2013 en 26 juli 2013 ingestelde beroepen ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 10 september 2013 heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 april 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. E. Yeniasci, advocaat te Eindhoven, en vergezeld door M. Dinç, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout en I. Moes, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een

afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Hogeschool Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 (hierna: de OER) wordt, indien de student aan een bacheloropleiding niet tijdig heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumvoortgangsnorm, aan het studieadvies, bedoeld in artikel 12, een afwijzing verbonden, tenzij diens persoonlijke omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge het tweede lid moet de student, voor alle opleidingen binnen Hogeschool Inholland, van de te behalen credits van de propedeutische fase er tenminste vijfenveertig (kwantitatieve norm) hebben behaald aan het eind van het eerste jaar van inschrijving.

Ingevolge het vierde lid zijn in het opleidingspecifieke deel van de OER de onderwijseenheden beschreven die aan het eind van het eerste jaar van inschrijving met goed gevolg moeten zijn afgerond (kwalitatieve norm).

Ingevolge het zesde lid worden voor het bepalen van de bsa-norm voor de student toegekende vrijstellingen verrekend met de, voor de propedeutische fase, geldende norm van 60 credits. Voor het einde van het eerste jaar van inschrijving moet de student bij de generieke bsa-norm van 45 credits 75% van het resterend aantal credits van het propedeuseprogramma hebben behaald (afgerond naar boven op hele credits).

Ingevolge artikel 17, vierde lid, wordt, voordat de domeindirecteur overgaat tot een bindend afwijzend studieadvies, bij het studentendecanaat advies gevraagd over die studenten waarvoor nog geen afwijkende studievoortgangsregeling is vastgesteld. Indien er sprake is van persoonlijke omstandigheden bekend bij de studentendecaan, wordt bij de beslissing om tot een afwijzing over te gaan het meldingsformulier van persoonlijke omstandigheden en het advies van de studentendecaan meegewogen. De studiebegeleider wordt geraadpleegd over de studievoortgang en geschiktheid van de student voor de opleiding. De domeindirecteur kan vervolgens alsnog besluiten tot een afwijkende studievoortgangsregeling en deze schriftelijk vaststellen.

Ingevolge het vijfde lid, voor zover thans van belang, worden ziekte en lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel aangemerkt.

Ingevolge artikel 27, eerste lid, wordt de student twee maal per studiejaar de gelegenheid geboden deel te nemen aan toetsen die zijn verbonden aan de onderwijseenheden van de opleiding.

Ingevolge het derde lid kan de student, in afwijking van het eerste lid, een schriftelijk en gemotiveerd verzoek indienen voor een extra mogelijkheid voor een toets bij de examencommissie. De examencommissie kan enkel in gevallen zoals omschreven in artikel 17, vijfde lid, en bij positief advies van de studentendecaan overgaan tot het toewijzen van een dergelijk verzoek.

2.2 Appellant heeft eerst ter zitting bij het College betoogd dat hij ten onrechte niet door verweerder is gehoord. Niet valt in te zien dat appellant dit niet in zijn beroepschrift naar voren had kunnen brengen, zodat dit betoog als tardief moet worden gepasseerd.

2.3 Voor zover appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de afwijzing van zijn verzoek om een extra herkansingsmogelijkheid voor een aantal vakken in stand heeft gelaten, faalt het betoog. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant geen persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht die voldoende door de studentendecaan zijn bevestigd om tot toewijzing van voormeld verzoek te kunnen overgaan. De studentendecaan heeft appellant geadviseerd meer tijd in zijn studie te steken, hetgeen niet kan worden aangemerkt als een positief advies in de zin van artikel 27, derde lid, van de OER.

2.4 Voorts betoogt appellant dat verweerder heeft miskend dat de directeur hem wegens persoonlijke omstandigheden geen bindend negatief studieadvies had mogen geven. Daartoe voert hij aan dat bij hem astma is gediagnosticeerd en dat hij door deze ziekte studievertraging heeft opgelopen, hetgeen door de studentendecaan is erkend. Verder voert appellant aan dat hij studievertraging heeft opgelopen door de verschillende uitspraken die medewerkers van de Hogeschool Inholland hebben gedaan over de mogelijkheid om van de aan hem toegekende vrijstellingen gebruik te maken. Ten slotte voert appellant aan dat artikel 17, vierde lid, van de OER een ‘kan’-bepaling is en dat niet inzichtelijk is waarom de directeur in zijn geval geen afwijkende studievoortgangsregeling heeft vastgesteld.

2.4.1. Niet in geschil is dat appellant in zijn eerste studiejaar van de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening naast de credits van de aan hem toegekende vrijstellingen zeven credits heeft behaald en

een onvoldoende voor Major 2 Nederlandse Taal en dat hij daarmee niet heeft voldaan aan de in de OER opgenomen kwantitatieve en kwalitatieve norm.

2.4.2. Verweerder heeft aan de beslissing van 10 september 2013 ten grondslag gelegd dat de directeur zich, onder verwijzing naar het advies van de studentendecaan, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor appellant geen afwijkende voortgangsregeling wordt vastgesteld, omdat de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden niet de (hoofd)oorzaak vormen voor het niet voldoen aan de bsa-norm. De studentendecaan heeft geconcludeerd dat de door appellant gemelde persoonlijke omstandigheden met betrekking tot de maanden november en december 2012 gedeeltelijk zijn aangetoond en dat deze omstandigheden weliswaar enige invloed hebben gehad op de mogelijkheid om te kunnen studeren in die periode, maar niet het gebrek aan studievoortgang in het studiejaar 2012-2013 kunnen verklaren. Verder heeft de studentendecaan geconcludeerd dat de door appellant gemelde persoonlijke omstandigheden met betrekking tot de eerste week van juni 2013 zijn aangetoond, maar dat de voorbereiding op de taaltoets, die in de tweede week van juni 2013 werd afgenomen, hiermee niet in gedrang kan zijn gekomen. Die voorbereiding wordt immers het gehele jaar door ondersteund door middel van taallessen. Ten slotte heeft de studentendecaan appellant geadviseerd meer tijd in zijn studie te steken. Volgens verweerder is appellant, gezien zijn prestaties in de afgelopen twee jaar, niet geschikt voor een HBO-opleiding van het Cluster Recht. Daarbij heeft verweerder van belang geacht dat appellant in het eerste studiejaar van de opleiding HBO-rechten 20 credits heeft behaald, waarna hij een bindend negatief studieadvies heeft gekregen, en dat hij in het afgelopen studiejaar in het kader van de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening naast de credits voor de aan hem toegekende vrijstellingen, zeven credits behaald. Dat er bij appellant sprake is geweest van enige verwarring over de mogelijkheid om de aan hem toegekende vrijstellingen te gebruiken, leidt volgens verweerder niet tot een ander oordeel, nu appellant, mede gelet op het feit dat hij reeds eerder met een procedure over een bindend negatief studieadvies in aanraking is geweest en de procedure in artikel 13 van de OER helder is beschreven, op de hoogte had kunnen zijn van de regels hieromtrent. De ontstane verwarring doet niet af aan het feit dat appellant in het afgelopen studiejaar weinig punten heeft behaald, aldus verweerder.

2.4.3. Gelet op het voorgaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat niet inzichtelijk is waarom de directeur voor appellant, ondanks de door hem aangevoerde omstandigheden, geen afwijkende studievoortgangsregeling heeft vastgesteld en heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien de beslissing van 26 juli 2013 te vernietigen.
Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2013/234
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	16 mei 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies BNSA, Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.8b lid 7 UWHW artikel 2.1 OER 2013 IBCoM artikel 11.2 lid 1 OER 2013 IBCoM artikel 11.4 lid 1 OER 2013 IBCoM artikel 11.4 lid 2

Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Vast staat dat de Examencommissie in samenspraak met de studieadviseur en appellante een aangepast studieschema heeft opgesteld. Dat studieschema hield in dat appellante in het eerste collegejaar van de vier studieblokken was vrijgesteld van het derde en vierde blok. Zodoende gold voor appellante een aangepaste studienorm van 30 studiepunten, zijnde de helft van het reguliere aantal van 60 studiepunten. Reden voor dit aangepaste schema was de omstandigheid dat appellante de kans kreeg mee te spelen in de speelfilm 'Hoe duur was de suiker?'. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming terecht van doorslaggevend belang geacht dat appellante wegens haar persoonlijke omstandigheden reeds aan dit aangepaste studieschema was onderworpen en dat voor appellante een afwijkende studienorm gold. In zoverre is de persoonlijke situatie van appellante reeds meegewogen in de voor haar specifieke situatie geldende studienorm. In de thans door appellante opgeworpen omstandigheid, namelijk dat de productie van de bioscoopfilm meer tijd en inspanning van haar heeft gevergd dan vooraf is ingeschat, behoefde het CBE naar het oordeel van het College dan ook geen aanleiding te zien om de beslissing van 21 augustus 2013, waarbij een negatief bindend studieadvies is gegeven, te vernietigen. In de omstandigheid dat appellante de twee tentamens net niet heeft gehaald, heeft het CBE evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing van 21 augustus 2013 te vernietigen. Appellante heeft de tentamens immers niet met een voldoende resultaat afgerond. Het CBE mocht zich in dit verband voorts op het gemotiveerde standpunt stellen dat de door appellante aangehaalde compensatieregeling slechts geldt voor studenten die het volledige studieprogramma doorlopen. Dat appellante is uitgesloten van de door haar gevolgde opleiding, is het gevolg van de afgifte van een negatief bindend studieadvies. Het CBE heeft die omstandigheid terecht niet betrokken bij zijn besluitvorming.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 augustus 2013 heeft de Examencommissie Erasmus School of History, Culture and Communication (hierna: de Examencommissie) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding International Bachelor Communication and Media (hierna: IBCoM).

Bij beslissing van 7 oktober 2013 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar het CBE vertegenwoordigd door mr. Kleinjan, secretaris van het CBE, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 11.2, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2013 IBCoM (hierna: OER), dient de student aan alle eisen voor Bachelor 1 te hebben voldaan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving.

Ingevolge het tweede lid zal, indien de student 60 studiepunten heeft behaald, de uiteindelijke aanbeveling 'positief' zijn. Indien de student minder dan 60 studiepunten heeft behaald, zal de uiteindelijke aanbeveling 'negatief' zijn, dat wil zeggen een afwijzing.

Ingevolge het derde lid kan de examencommissie de norm aanpassen, wegens persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 11.4.

Ingevolge artikel 11.4, eerste lid, zijn persoonlijke omstandigheden die in aanmerking kunnen worden genomen bij de afgifte van een aanbeveling:
a. ziekte, handicap of zwangerschap;
b. bijzondere familieomstandigheden;
c. lidmaatschap van de universiteitsraad, faculteitsraad, faculteit management team of Facultaire opleidingscommissie;
d. andere omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW (dat verwijst naar het lidmaatschap van het bestuur van een studentenvereniging van significante omvang).

Ingevolge het tweede lid dient elke student die redelijkerwijs kan verwachten enige vertraging in zijn/haar studie op te lopen wegens persoonlijke omstandigheden, dit zo snel mogelijk te melden bij de studieadviseur, maar uiterlijk binnen vier weken nadat de persoonlijke omstandigheden zich hebben geopenbaard en/of vóór 1 juli. Als een student deze omstandigheden na 1 juli meldt, moet hij of zij zich ervan bewust zijn dat deze persoonlijke omstandigheden in de meeste gevallen niet in aanmerking zullen worden genomen bij de afgifte van het bindend studieadvies.

2.2. Bij de beslissing van 21 augustus 2013 heeft appellante een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding IBCoM, omdat zij aan het einde van het eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de norm van het bindend studieadvies. Zij diende aan het einde van het eerste studiejaar minimaal 30 studiepunten, in plaats van de vereiste 60 studiepunten te behalen. Appellante had aan het einde van het studiejaar 2012-2013 evenwel slechts 20 studiepunten behaald, aldus de Examencommissie.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Appellante heeft een aangepast studieschema ontvangen, waarbij zij de helft van het totaal aantal studiepunten diende te behalen, omdat zij ook slechts de helft van de colleges kon volgen. Reden voor het aangepaste studieschema was de unieke mogelijkheid voor appellante om in de bioscoopfilm ‘Hoe duur was de suiker?’ te spelen. De productie van die bioscoopfilm heeft meer tijd en inspanning van appellante gevergd dan vooraf gezamenlijk met de studieadviseur is ingeschat. Bij het maken van de afspraken over het aangepaste studieschema is volgens appellante een inschattingsfout gemaakt. Daar komt bij dat appellante vier voldoendes heeft behaald en twee onvoldoendes. Een student kan het cijfer 5 compenseren met het cijfer 7. Appellante is die compensatiemogelijkheid onthouden. Onder die omstandigheden heeft het CBE ten onrechte geconcludeerd dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Appellante betoogt verder dat het CBE met de enkele verwijzing naar het aangepaste studieschema zijn beslissing onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd. Zeker nu de werkelijk van belang zijnde persoonlijke omstandigheden zich hoofdzakelijk openbaarde, nadat er reeds een aangepast rooster was afgesproken.

Appellante betoogt ten slotte dat de gevolgen van de beslissing voor haar, gelet op de haar

geboden unieke kans om in een bioscoopfilm te spelen en gelet op het feit dat zij bij de tentamens in totaal slechts een half punt te kort kwam, bijzonder vergaand zijn.

2.3.1. Niet in geschil is dat appellante zowel in het eerste studieblok als in het tweede studieblok, 10 van de vereiste 15 studiepunten heeft behaald en dat zij daarmee niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het CBE in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen dat de door appellante aangevoerde omstandigheden geen aanleiding geven de beslissing van 21 augustus 2013 van de Examencommissie te vernietigen.

2.3.2. Vast staat dat de Examencommissie in samenspraak met de studieadviseur en appellante een aangepast studieschema heeft opgesteld. Dat studieschema hield in dat appellante in het eerste collegejaar van de vier studieblokken was vrijgesteld van het derde en vierde blok. Zodoende gold voor appellante een aangepaste studienorm van 30 studiepunten, zijnde de helft van het reguliere aantal van 60 studiepunten. Reden voor dit aangepaste schema was de omstandigheid dat appellante de kans kreeg mee te spelen in de speelfilm 'Hoe duur was de suiker?'.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming terecht van doorslaggevend belang geacht dat appellante wegens haar persoonlijke omstandigheden reeds aan dit aangepaste studieschema was onderworpen en dat voor appellante een afwijkende studienorm gold. In zoverre is de persoonlijke situatie van appellante reeds meegewogen in de voor haar specifieke situatie geldende studienorm. In de thans door appellante opgeworpen omstandigheid, namelijk dat de productie van de bioscoopfilm meer tijd en inspanning van haar heeft gevergd dan vooraf is ingeschat, behoefde het CBE naar het oordeel van het College dan ook geen aanleiding te zien om de beslissing van 21 augustus 2013, waarbij een negatief bindend studieadvies is gegeven, te vernietigen.

In de omstandigheid dat appellante de twee tentamens net niet heeft gehaald, heeft het CBE evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing van 21 augustus 2013 te vernietigen. Appellante heeft de tentamens immers niet met een voldoende resultaat afgerond. Het CBE mocht zich in dit verband voorts op het gemotiveerde standpunt stellen dat de door appellante aangehaalde compensatieregeling slechts geldt voor studenten die het volledige studieprogramma doorlopen.

Dat appellante is uitgesloten van de door haar gevolgde opleiding, is het gevolg van de afgifte van een negatief bindend studieadvies. Het CBE heeft die omstandigheid terecht niet betrokken bij zijn besluitvorming.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/235
Rechter(s)	: mr. Nijenhof
Datum uitspraak	: 19 maart 2014
Partijen	: Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	: Begeleidingscontract BNSA [melden] Bijzondere omstandigheden Causaal verband Gezondheidsproblemen Overmacht Studieadviseur
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.8b lid 7 OER geneeskunde EUR artikel 7.1 lid 1 en onderdeel d OER geneeskunde EUR artikel 7.3 lid 2

OER geneeskunde EUR artikel 7.4 lid 4
OER geneeskunde EUR artikel 7.5
OER geneeskunde EUR artikel 7.6

Uitspraak : Ongegrond

Hoofdoverwegingen : 2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming terecht van belang geacht dat appellante in september 2012, bij aanvang van haar tweede studiejaar, een contract heeft ondertekend voor verplichte studiebegeleiding in het tweede jaar. Zij heeft door ondertekening van dat contract de mogelijkheid gekregen de openstaande onderwijsonderdelen van het eerste bachelorjaar in het collegejaar 2012-2013 af te ronden. Zoals het CBE terecht heeft overwogen heeft appellante zich daarmee gecommitteerd aan de in het contract opgenomen voorwaarden dat zij omstandigheden die van invloed zijn op haar studievoortgang direct zou melden en dat zij gebruik zou maken van de verplichte studiebegeleiding door de studieadviseur. Het CBE heeft dan ook terecht van belang geacht dat appellante eerst op 22 juli 2013 en zodoende niet tijdig melding heeft gemaakt van haar persoonlijke medische omstandigheden. Dat de late melding volgens appellante is te verklaren door haar persoonlijkheid en culturele achtergrond, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander oordeel. Uit het door appellante ondertekende contract volgt verder, anders dan appellante betoogt, dat zij begeleiding heeft kunnen ontvangen. Weliswaar heeft een tweede gesprek met de studieadviseur niet plaatsgevonden, maar dat laat onverlet dat appellante een eigen verantwoordelijkheid heeft zich tot de instelling te wenden voor de benodigde begeleiding.
In de door appellante genoemde persoonlijke omstandigheden heeft het CBE naar het oordeel van het College verder geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van 22 augustus 2013, waarbij een negatief bindend studieadvies is gegeven, te vernietigen.
Daarbij heeft het CBE van belang mogen achten dat de neusoperatie heeft plaatsgevonden in februari 2013 en dat de door appellante te behalen tentamens eerst op 26 april 2013 en 21 december 2013 hebben plaatsgevonden. Het CBE heeft zich gelet daarop terecht op het standpunt gesteld dat tussen de neusoperatie en de studieresultaten niet een zodanig causaal verband bestaat dat het CBE van het in stand laten van het negatief bindend studieadvies zou hebben moeten afzien.
Appellante heeft naar het oordeel van het College evenmin aannemelijk gemaakt dat haar ijzertekort een dusdanig effect heeft gehad op de studievoortgang dat het CBE de beslissing wegens die persoonlijke omstandigheid diende te vernietigen. Aan de door appellante overgelegde verklaring van haar huisarts komt in dit verband geen doorslaggevende betekenis toe. In die verklaring wordt in algemene zin opgemerkt dat appellante "de afgelopen maanden vaak ziek is geweest tgv moeheid (ijzertekort), keelontstekingen en KNO klachten (…)". Verder bevindt zich onder de gedingstukken een verklaring van huisarts [naam 2]. Appellante werkt gemiddeld één dag in de week voor deze huisarts als doktersassistente. In die verklaring is opgenomen dat appellante zich "vaak niet fit voelde". In dat verband heeft appellante ter zitting verklaard dat zij niettemin zeer gemotiveerd was en om die reden haar werkzaamheden als doktersassistente niet heeft verzuimd.
Het CBE heeft zich voorts op het standpunt mogen stellen dat de mantelzorg die appellante voor haar autistische nichtje had, een omstandigheid is die zich voordeed in het eerste jaar en in zoverre geen verband houdt met de studieresultaten van appellante in het tweede collegejaar. Het CBE heeft in die omstandigheid evenmin aanleiding hoeven zien het besluit van 22 augustus 2013 te vernietigen.
Dat appellante gedurende een periode van drie jaar is uitgesloten van de opleiding Geneeskunde, is het gevolg van de afgifte van een negatief bindend studieadvies. Het CBE heeft die omstandigheid terecht niet betrokken bij zijn besluitvorming.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 augustus 2013 heeft de Examencommissie van de opleiding Geneeskunde (hierna: de Examencommissie) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor die opleiding.

Bij beslissing van 7 oktober 2013 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE vertegenwoordigd door mr. drs. W. Kleinjan, secretaris van het CBE, en vergezeld door dr. T.J.H. Ruigrok, lid van de Examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, onder d, van de Onderwijs- en examenregeling Geneeskunde (hierna: OER) wordt aan iedere student een definitief studieadvies uitgebracht aan het eind van diens tweede jaar van inschrijving, indien aan het einde van het eerste jaar van inschrijving nog geen definitief advies is afgegeven.

Ingevolge het tweede lid wordt een negatief bindend studieadvies slechts gegeven indien de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de gestelde normen. Het negatief bindend studieadvies is schriftelijk en geldt voor een termijn van drie studiejaren voor alle opleidingen Geneeskunde in Nederland.

Ingevolge artikel 7.3, tweede lid, ontvangt de student op 31 augustus van het tweede jaar van inschrijving voor de studie Geneeskunde aan het Erasmus MC een negatief bindend studieadvies van de Examencommissie, indien hij minder dan 60 ECTS punten van bachelor 1 heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.4, vierde lid, krijgen eerstejaarsstudenten die op 31 augustus minder dan 40 ECTS punten hebben behaald, van de Examencommissie een contract voor verplichte studiebegeleiding in het tweede jaar van inschrijving.

Ingevolge artikel 7.5 kan de Examencommissie besluiten het uitbrengen van een definitief studieadvies uit te stellen indien aannemelijk is gemaakt dat de studievoortgang in belangrijke mate is belemmerd door bijzondere persoonlijke omstandigheden zoals omschreven in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit.

Ingevolge artikel 7.6 dient de student, die als gevolg van persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs kan vermoeden studievertraging op te lopen, dit tijdig aan de studieadviseur te melden. De melding heeft tot doel de studievertraging ten gevolge van de omstandigheden te beperken en, indien naar het oordeel van de studieadviseur nodig, een individueel studieplan op te stellen. De melding is tijdig indien deze geschiedt binnen vier weken na het begin van de omstandigheden. Indien de omstandigheden zodanig zijn, dat de student of diens zaakwaarnemer niet in de gelegenheid is hiervan binnen vier weken melding te maken, wordt het al dan niet tijdig kenbaar maken beoordeeld in het licht van die omstandigheden.

2.2. Bij de beslissing van 22 augustus 2013 heeft appellante een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding Geneeskunde, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 48 studiepunten uit de propedeutische fase had behaald, en derhalve minder dan de benodigde 60 studiepunten.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. In dat verband is volgens appellante van belang dat zij in het eerste studiejaar de mantelzorg had van haar met autisme gediagnosticeerde nichtje. Zij is gedurende de periode van mantelzorg naar Amsterdam verhuisd, om dicht bij haar nichtje te zijn. Zij betoogt tevens dat zij gedurende de gehele inschrijving aan de opleiding te kampen heeft gehad met gezondheidsproblemen. De klachten hielden verband met neus en luchtwegen, waardoor de ademhaling werd bemoeilijkt. Appellante heeft in een periode van twee jaar, drie neusoperaties ondergaan. Daar komt bij dat zij te kampen heeft gehad met een ijzergebrek, waardoor zij zich moe voelde. Het CBE heeft ten onrechte overwogen dat de Examencommissie heeft mogen concluderen dat dit ijzertekort niet ernstig belemmerend is geweest voor de studievoortgang, aldus appellante. Het CBE heeft miskend dat niet alleen de neusoperaties, maar ook de voortdurende ademhalingsproblemen en het herstel van de neusoperaties, een belemmering vormden voor de studievoortgang. Omdat haar gezondheidsproblematiek al jaren speelt, heeft zij binnen de studie niet optimaal kunnen presteren, hetgeen zich heeft geuit in regelmatige absentie, aldus appellante. Dat zij niet binnen vier weken melding heeft gemaakt van haar gezondheidsproblematiek, hield volgens appellante verband met haar voortdurende medische situatie en is te verklaren aan de hand van haar persoonlijkheid en culturele achtergrond.

Het CBE heeft verder volgens appellante ten onrechte veel belang gehecht aan het feit dat zij slechts één gesprek met de studieadviseur heeft gehad en geen gebruik zou hebben gemaakt van een tweede gesprek in het kader van de verplichte studiebegeleiding in het studiejaar 2012-2013. Volgens appellante volgt een verplichting om gebruik te maken van een tweede gesprek niet uit het door haar ondertekende contract. Verder heeft appellante in dit verband niet de vereiste begeleiding van de studieadviseur ontvangen, omdat de verantwoordelijkheid volledig bij haar is gelegd.
Appellante betoogt dat haar gezondheidssituatie inmiddels aanmerkelijk is verbeterd, hetgeen een positief effect zal hebben op haar studieresultaten. De studieresultaten over de afgelopen twee jaar geven geen zuiver beeld van hetgeen zij zou kunnen presteren.

Ten slotte voert appellante aan dat de gevolgen van de beslissing gelet op haar belangen en omstandigheden onevenredig is, omdat zij gedurende drie jaren is uitgesloten van inschrijving als student Geneeskunde, ook elders in Nederland.

2.3.1. Onbetwist is dat appellante na haar eerste jaar 19 studiepunten had behaald en aan het einde tweede jaar 48 studiepunten van het eerste bachelorjaar. Daarmee staat vast dat appellante niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het CBE in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding geven de beslissing van 22 augustus 2013 van de Examencommissie te vernietigen.

2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming terecht van belang geacht dat appellante in september 2012, bij aanvang van haar tweede studiejaar, een contract heeft ondertekend voor verplichte studiebegeleiding in het tweede jaar. Zij heeft door ondertekening van dat contract de mogelijkheid gekregen de openstaande onderwijsonderdelen van het eerste bachelorjaar in het collegejaar 2012-2013 af te ronden. Zoals het CBE terecht heeft overwogen heeft appellante zich daarmee gecommitteerd aan de in het contract opgenomen voorwaarden dat zij omstandigheden die van invloed zijn op haar studievoortgang direct zou melden en dat zij gebruik zou maken van de verplichte studiebegeleiding door de studieadviseur. Het CBE heeft dan ook terecht van belang geacht dat appellante eerst op 22 juli 2013 en zodoende niet tijdig melding heeft gemaakt van haar persoonlijke medische omstandigheden. Dat de late melding volgens appellante is te verklaren door haar persoonlijkheid en culturele achtergrond, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander oordeel. Uit het door appellante ondertekende contract volgt verder, anders dan appellante betoogt, dat zij begeleiding heeft kunnen ontvangen. Weliswaar heeft een tweede gesprek met de studieadviseur niet plaatsgevonden, maar dat laat onverlet dat appellante een eigen verantwoordelijkheid heeft zich tot de instelling te wenden voor de

benodigde begeleiding.

In de door appellante genoemde persoonlijke omstandigheden heeft het CBE naar het oordeel van het College verder geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van 22 augustus 2013, waarbij een negatief bindend studieadvies is gegeven, te vernietigen.

Daarbij heeft het CBE van belang mogen achten dat de neusoperatie heeft plaatsgevonden in februari 2013 en dat de door appellante te behalen tentamens eerst op 26 april 2013 en 21 december 2013 hebben plaatsgevonden. Het CBE heeft zich gelet daarop terecht op het standpunt gesteld dat tussen de neusoperatie en de studieresultaten niet een zodanig causaal verband bestaat dat het CBE van het in stand laten van het negatief bindend studieadvies zou hebben moeten afzien.
Appellante heeft naar het oordeel van het College evenmin aannemelijk gemaakt dat haar ijzertekort een dusdanig effect heeft gehad op de studievoortgang dat het CBE de beslissing wegens die persoonlijke omstandigheid diende te vernietigen. Aan de door appellante overgelegde verklaring van haar huisarts komt in dit verband geen doorslaggevende betekenis toe. In die verklaring wordt in algemene zin opgemerkt dat appellante "de afgelopen maanden vaak ziek is geweest tgv moeheid (ijzertekort), keelontstekingen en KNO klachten (…)". Verder bevindt zich onder de gedingstukken een verklaring van huisarts [naam 2]. Appellante werkt gemiddeld één dag in de week voor deze huisarts als doktersassistente. In die verklaring is opgenomen dat appellante zich "vaak niet fit voelde". In dat verband heeft appellante ter zitting verklaard dat zij niettemin zeer gemotiveerd was en om die reden haar werkzaamheden als doktersassistente niet heeft verzuimd.

Het CBE heeft zich voorts op het standpunt mogen stellen dat de mantelzorg die appellante voor haar autistische nichtje had, een omstandigheid is die zich voordeed in het eerste jaar en in zoverre geen verband houdt met de studieresultaten van appellante in het tweede collegejaar. Het CBE heeft in die omstandigheid evenmin aanleiding hoeven zien het besluit van 22 augustus 2013 te vernietigen.

Dat appellante gedurende een periode van drie jaar is uitgesloten van de opleiding Geneeskunde, is het gevolg van de afgifte van een negatief bindend studieadvies. Het CBE heeft die omstandigheid terecht niet betrokken bij zijn besluitvorming.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2013/236
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 juli 2014
Partijen	:	Appellante en CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Beoordeling tentamen Horen Kennen en kunnen Randvoorwaarden werkstuk
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b OER artikel 26 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord. Vast staat dat op 22 augustus 2013 een hoorzitting heeft plaatsgevonden, alwaar appellante is verschenen. Appellante heeft verder, zoals zij ter zitting heeft bevestigd, het woord tijdens de hoorzitting kunnen voeren. Bovendien zijn de aantekeningen van appellante met een reactie op het verweerschrift ten behoeve van die hoorzitting door haar overgelegd en aan de gedingstukken toegevoegd. Dat zij bij punt 4 van haar aantekeningen is onderbroken met de mededeling dat het CBE zich

op dat punt voldoende voorgelicht achtte, zoals zij ter zitting heeft gesteld, maakt niet dat zij dusdanig in haar hoorrecht is geschonden dat het besluit van het CBE reeds om die reden voor vernietiging in aanmerking komt.
Het betoog faalt.
(…)
2.4.1. Onder de gedingstukken bevinden zich de 'general instructions' van de herkansingsopdracht van het vak en de 'general instructions assignments' van 'Blackboard', de digitale leeromgeving van de Universiteit van Amsterdam waarmee het onderwijs via colleges en werkgroepen wordt ondersteund.
In de 'general instructions' is, voor zover van belang, het volgende vermeld:
"The deadline for submitting the memorial is Monday the 3rd of June 2013, before 09h00 AM through the Ephorus upload tool on Blackboard. (…). Until Thursday the 6th of June, 09h00 AM it is possible to submit the paper by e-mail (…), but the grade will be a 6 or lower.
The word-limit is 2250 words. This is the total word-limit for the entire document, including cover-page, footnotes, table of contents etc. The legal argument itself, including footnotes, but excluding cover page, list of sources (if applicable) and table of contents (if applicable) must be between 2100 and 2200 words.
This word limit is absolute. It means that you will have to be concise and consider carefully how to write your arguments and when (not) to elaborate. (…)."
In de 'general instructions assignments' is, voor zover van belang, het volgende vermeld:
"1. the word limit is absolute. Transgression of the word-limit will result in a deduction of the grade. For every 50 words beyond the limit, 0,5 points will be taken from the grade.
2. the deadline is absolute. Submission through Blackboard is not possible after the deadline. Should you fail to meet the deadline, it is possible to submit the paper by email (…) before the next Monday, 9.00 AM, but the paper will then receive a maximum grade of 6, though lower is possible. (…)."
2.4.2. Het College is van oordeel dat het CBE het standpunt mocht innemen dat appellante een paper heeft ingeleverd dat meer woorden bevatte dan de toegestane woordenlimiet. Daarbij heeft het CBE van belang mogen achten dat uit voormelde instructies op Blackboard voldoende kenbaar volgt dat het paper in zijn totaliteit 2250 woorden mag bevatten. Onder die omstandigheden heeft het CBE naar het oordeel van het College terecht overwogen dat de docente het aantal woorden uit de bijlagen heeft mogen meetellen voor het antwoord op de vraag of de woordenlimiet is overschreden. Voor zover appellante een duidelijk onderscheid tussen de bijlagen en de opdracht heeft gemaakt, wat daar van zij, leidt deze omstandigheid, gelet op de instructies waarin wordt gesproken over een woordenlimiet voor het totale document, niet tot een ander oordeel.
Het College acht het onder de gegeven omstandigheden, waarbij de docente heeft gemotiveerd dat de aftrek van het aantal punten dusdanig zou zijn dat appellante een lager cijfer dan het cijfer 5 zou moeten krijgen, voorts niet onredelijk dat de docente een inhoudelijke beoordeling achterwege heeft gelaten en het cijfer 5 heeft toegekend. De docente heeft, blijkens haar verweerschrift van 10 juli 2013, bij deze beoordeling mee laten wegen dat appellante met dat cijfer, op grond van artikel 26, derde lid, van de onderwijs- en examenregeling 2012-2013, aanspraak zou kunnen maken op een individuele herkansing in het geval het vak 'State Responsibility' het laatste vak is.
Uit de hiervoor vermelde instructies op Blackboard volgt verder voldoende kenbaar dat voor het inleveren van het paper een extra moment bestond te weten op 6 juni 2013. Dat appellante, alvorens

het paper nogmaals in te leveren, overleg met de docente wilde, dient voor haar rekening en risico te blijven. Het betoog dienaangaande leidt niet tot vernietiging van het bestreden besluit. Het betoog van appellante dat als gevolg van de beslissing van de docente 0,9 punt van het tentamencijfer is afgetrokken leidt evenmin tot vernietiging van het bestreden besluit. Het CBE heeft zich in dit verband gemotiveerd op het standpunt mogen stellen dat in de instructies tevens is vermeld dat voor beide onderdelen van het vak een voldoende dient te worden behaald en dat zodoende onvoldoende cijfers voor het ene onderdeel niet kunnen worden gecompenseerd door voldoende cijfers voor het andere onderdeel. Het betoog faalt.

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Universiteit van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juni 2013 heeft de Examencommissie als resultaat voor het vak "State Responsibility" (hierna: het vak) het cijfer 5 vastgelegd.

Bij beslissing van 22 november 2013, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 april 2014, waar appellante bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 22 november 2013 ten grondslag liggende beslissing om als resultaat van het vak het cijfer 5 vast te leggen, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.2. Aan de beslissing van 18 juni 2013 om als resultaat voor het vak het cijfer 5 vast te leggen, ligt ten grondslag de beslissing van de docent om het door appellante ingeleverde paper niet te beoordelen, omdat het aantal woorden van het paper de toegestane woordlimiet overschrijdt.

Het CBE heeft in zijn beslissing overwogen dat de eisen voor het schrijven van papers duidelijk kenbaar zijn gemaakt en dat appellante zich niet aan de voorschriften heeft gehouden bij het schrijven van haar herkansingspaper van het vak. Het is volgens het CBE niet onredelijk dat de docent, gelet op de overschrijding van de toegestane woordlimiet, het paper niet heeft beoordeeld. De docent heeft in dit verband voor het eindcijfer 5 gekozen om een herkansingsmogelijkheid voor appellante niet te beletten.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE haar onvoldoende in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord. Volgens appellante heeft zij te weinig tijd gekregen om haar verhaal te doen en werd zij in haar betoog halverwege onderbroken, aldus appellante.

2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord. Vast staat dat op 22 augustus 2013 een hoorzitting heeft plaatsgevonden, alwaar appellante is verschenen. Appellante heeft verder, zoals zij ter zitting heeft bevestigd, het woord tijdens de hoorzitting kunnen voeren. Bovendien zijn de aantekeningen van appellante met een reactie op het verweerschrift ten behoeve van die hoorzitting door haar overgelegd en aan de gedingstukken toegevoegd. Dat zij bij punt 4 van haar aantekeningen is onderbroken met de mededeling dat het CBE zich op dat punt voldoende voorgelicht achtte, zoals zij ter zitting heeft gesteld, maakt niet dat zij dusdanig in haar hoorrecht is geschonden dat het besluit van het CBE reeds om die reden voor vernietiging in aanmerking komt.

Het betoog faalt.

2.4 Appellante betoogt verder dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat het paper de toegestane woordlimiet overschrijdt. Appellante heeft op het voorblad van het paper vermeld dat het 2208 woorden bevat. Bij het paper heeft zij enkele bijlagen gevoegd die ongeveer 2700 woorden bevatten. Die bijlagen zijn als aanvulling op de opdracht bijgevoegd en de woorden uit die bijlagen zijn ten onrechte meegeteld bij het aantal woorden van het paper, aldus appellante. De bijlagen bevatten een overzicht van het toepasselijk recht en een stuk tekst waarin extra informatie over de casus wordt gegeven. Die bijlagen kunnen niet aan de hoofdtekst van het paper worden toegerekend. Volgens appellante valt de in de bijlagen vervatte informatie buiten de gestelde opdracht en kan deze gezien worden als beantwoording van voorvragen. Zij maakt duidelijk onderscheid tussen de opdracht en de bijlagen, aldus appellante.

De docente heeft zich volgens appellante in dit verband ten onrechte op het standpunt gesteld dat overeenkomstig de instructies, de overschrijding van het aantal woorden een aftrek zou opleveren van in totaal zes punten. Bovendien heeft de docente ten onrechte nagelaten een inhoudelijke beoordeling te geven van het paper en haar in de gelegenheid te stellen het werk met de docente te bespreken, aldus appellante. Het was voor appellante onder die omstandigheden onduidelijk of zij gebruik kon maken van het extra inlevermoment op 6 juni 2013. Appellante voert tot slot aan dat de docente haar blijkbaar een eindcijfer heeft gegeven. Zij heeft voor het paper het cijfer 5 gehaald en voor het tentamen een 5,9. Dit zou als eindcijfer na afronding het cijfer 6 moeten opleveren. Het gevolg van de beslissing van de docente is derhalve dat 0,9 punt van het tentamencijfer wordt afgetrokken. Zij is daarvan niet op de hoogte gebracht, aldus appellante.

2.4.1. Onder de gedingstukken bevinden zich de ‘general instructions’ van de herkansingsopdracht van het vak en de ‘general instructions assignments’ van ‘Blackboard’, de digitale leeromgeving van de Universiteit van Amsterdam waarmee het onderwijs via colleges en werkgroepen wordt ondersteund.

In de ‘general instructions’ is, voor zover van belang, het volgende vermeld:
“The deadline for submitting the memorial is Monday the 3rd of June 2013, before 09h00 AM through the Ephorus upload tool on Blackboard. (…). Until Thursday the 6th of June, 09h00 AM it is possible to submit the paper by e-mail (…), but the grade will be a 6 or lower.
The word-limit is 2250 words. This is the total word-limit for the entire document, including cover-page, footnotes, table of contents etc. The legal argument itself, including footnotes, but excluding cover page, list of sources (if applicable) and table of contents (if applicable) must be between 2100 and 2200 words. This word limit is absolute. It means that you will have to be concise and consider carefully how to write your arguments and when (not) to elaborate. (…).”

In de ‘general instructions assignments’ is, voor zover van belang, het volgende vermeld:
“1. the word limit is absolute. Transgression of the word-limit will result in a deduction of the grade. For every 50 words beyond the limit, 0,5 points will be taken from the grade.
2. the deadline is absolute. Submission through Blackboard is not possible after the deadline. Should you fail to meet the deadline, it is possible to submit the paper by email (…) before the next Monday, 9.00 AM, but the paper will then receive a maximum grade of 6, though lower is possible. (…).”

2.4.2. Het College is van oordeel dat het CBE het standpunt mocht innemen dat appellante een paper heeft ingeleverd dat meer woorden bevatte dan de toegestane woordenlimiet. Daarbij heeft het CBE van belang mogen achten dat uit voormelde instructies op Blackboard voldoende kenbaar volgt dat het paper in zijn totaliteit 2250 woorden mag bevatten. Onder die omstandigheden heeft het CBE naar het oordeel van het College terecht overwogen dat de docente het aantal woorden uit de bijlagen heeft mogen meetellen voor het antwoord op de vraag of de woordenlimiet is overschreden. Voor zover appellante een duidelijk onderscheid tussen de bijlagen en de opdracht heeft gemaakt, wat daar van zij, leidt deze omstandigheid, gelet op de instructies waarin wordt gesproken over een woordenlimiet voor het totale document, niet tot een ander oordeel.

Het College acht het onder de gegeven omstandigheden, waarbij de docente heeft gemotiveerd dat de aftrek van het aantal punten dusdanig zou zijn dat appellante een lager cijfer dan het cijfer 5 zou moeten krijgen, voorts niet onredelijk dat de docente een inhoudelijke beoordeling achterwege heeft gelaten en het cijfer 5 heeft toegekend. De docente heeft, blijkens haar verweerschrift van 10 juli 2013, bij

deze beoordeling mee laten wegen dat appellante met dat cijfer, op grond van artikel 26, derde lid, van de onderwijs-en examenregeling 2012-2013, aanspraak zou kunnen maken op een individuele herkansing in het geval het vak 'State Responsibility' het laatste vak is.

Uit de hiervoor vermelde instructies op Blackboard volgt verder voldoende kenbaar dat voor het inleveren van het paper een extra moment bestond te weten op 6 juni 2013. Dat appellante, alvorens het paper nogmaals in te leveren, overleg met de docente wilde, dient voor haar rekening en risico te blijven. Het betoog dienaangaande leidt niet tot vernietiging van het bestreden besluit.

Het betoog van appellante dat als gevolg van de beslissing van de docente 0,9 punt van het tentamencijfer is afgetrokken leidt evenmin tot vernietiging van het bestreden besluit. Het CBE heeft zich in dit verband gemotiveerd op het standpunt mogen stellen dat in de instructies tevens is vermeld dat voor beide onderdelen van het vak een voldoende dient te worden behaald en dat zodoende onvoldoende cijfers voor het ene onderdeel niet kunnen worden gecompenseerd door voldoende cijfers voor het andere onderdeel.

Het betoog faalt.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/237
Rechter(s)	: mrs. Loeb, Nijenhof, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 19 maart 2014
Partijen	: Appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	: Beleid Staatsexamen NT2 IIB Vrijstelling
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 1 OER 2012-2013 artikel 5 lid 1 OER 2012-2013 artikel 5 lid 2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.1. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat de onderwijseenheid een toets is op B2 niveau, net als het staatsexamen, maar dat examen algemener van aard is en de opdrachten kleiner van omvang zijn. Voorts had appellante ten tijde van de aanvraag van de vrijstelling al zeven keer de toets van de onderwijseenheid met een onvoldoende afgelegd. Daaruit blijkt ook dat de vereisten van het staatsexamen niet geheel met de vereisten van de onderwijseenheid overeenkomen, aldus het CBE. 2.2.2. Met deze toelichting heeft het CBE zijn oordeel dat het enkele behaald hebben van het staatsexamen niet meebrengt dat is voldaan aan de vereisten van de onderwijseenheid Basis Nederlands schrijfvaardigheid toereikend gemotiveerd. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, geeft dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie heeft mogen weigeren de gevraagde vrijstelling te verlenen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juli 2013 heeft de examencommissie van de Academie voor Accounting & Financial Management geweigerd appellante vrijstelling voor de onderwijseenheid Basis Nederlands schrijfvaardigheid te verlenen.

Bij beslissing van 11 oktober 2013 heeft het CBE het door appellante daartegen bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 19 november 2013, beroep ingesteld.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door [naam 2], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen en drs. H. van Rijn, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2012-2013 kan de examencommissie een student op diens schriftelijk verzoek vrijstelling verlenen voor één of meerdere toetsen verbonden aan onderwijseenheden op grond van documenten, waaruit blijkt dat de student reeds aan de vereisten van de desbetreffende toets voldaan heeft.
Ingevolge het tweede lid kan de examencommissie, mits de opleiding hiertoe specifiek beleid en een specifieke procedure ontwikkeld heeft, een student op diens schriftelijk verzoek vrijstelling verlenen voor één of meerdere toetsen, verbonden aan onderwijseenheden, op grond van eerder - buiten het hoger onderwijs – door ervaring verworven competenties, kennis of vaardigheden, mits de student op een door de opleiding vast te stellen wijze kan aantonen dat hij aan de vereisten van de desbetreffende toets voldaan heeft.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE, door te overwegen dat de examencommissie heeft mogen weigeren vrijstelling te verlenen voor de onderwijseenheid Basis Nederlands schrijfvaardigheid, heeft miskend dat zij het staatsexamen NT2 II B2 heeft behaald en tussen dit examen en die onderwijseenheid geen niveauverschil bestaat.

2.2.1. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat de onderwijseenheid een toets is op B2 niveau, net als het staatsexamen, maar dat examen algemener van aard is en de opdrachten kleiner van omvang zijn. Voorts had appellante ten tijde van de aanvraag van de vrijstelling al zeven keer de toets van de onderwijseenheid met een onvoldoende afgelegd. Daaruit blijkt ook dat de vereisten van het staatsexamen niet geheel met de vereisten van de onderwijseenheid overeenkomen, aldus het CBE.

2.2.2. Met deze toelichting heeft het CBE zijn oordeel dat het enkele behaald hebben van het staatsexamen niet meebrengt dat is voldaan aan de vereisten van de onderwijseenheid Basis Nederlands schrijfvaardigheid toereikend gemotiveerd. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, geeft dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie heeft mogen weigeren de gevraagde vrijstelling te verlenen.
Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/238
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 24 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE van de Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: Advies studentendecaan, ADHD BNSA Financiële consequenties Negatief bindend studieadvies [het tijdig melden van] Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	: WHW 7.8b lid 1 WHW 7.8b lid 2 WHW 7.8b lid 3 UWHW artikel 2.1 Reglement Studieadvies en Afwijzing artikel 1.5 lid 1 Reglement Studieadvies en Afwijzing artikel 2.1 Reglement Studieadvies en Afwijzing artikel 2.3
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. Appellant heeft 57 van de benodigde 60 studiepunten behaald. Die studieachterstand bestaat uit niet-behaalde studiepunten voor het vak Software instructie en het vak Studieloopbaancoaching. Onbetwist is dat appellant met het vak Studieloopbaancoaching geen studiepunten heeft behaald. Dat appellant in de veronderstelling verkeerde vrijstelling te hebben voor het vak Software-instructie, leidt gelet hierop – wat van dat betoog ook zij – niet tot het daarmee beoogde resultaat. Verder heeft het CBE naar het oordeel van het College in de persoonlijke omstandigheden van appellant geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van 25 juli 2013 waarbij een negatief bindend studieadvies is gegeven, te vernietigen. Daarbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat appellant zich eerst na afloop van het tweede studiejaar in september 2013 tot de decaan heeft gewend en deze op de hoogte heeft gesteld van zijn persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft zich na ontvangst van de beslissing van 25 juli 2013 evenmin tot de instituutsdirectie gewend en gebruik gemaakt van het recht om te worden gehoord. Dit terwijl appellant meermaals te weten bij brieven van 15 mei 2012, 18 juli 2012 en 26 maart 2013 is gewezen op zijn studieachterstand. In die brieven is appellant er bovendien op gewezen bijzondere persoonlijke omstandigheden die de studie nadelig hebben beïnvloed, te melden bij de decaan. Daar komt bij dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat een ADHD-stoornis in de weg heeft gestaan aan het behalen van het vak Software-instructie en het vak Studieloopbaancoaching. Dat appellant, naar hij ter zitting van het College heeft verklaard, inmiddels bij een psycholoog aan een onderzoek is onderworpen en dat is geconstateerd dat hij een vorm van positieve faalangst heeft, leidt evenmin tot het oordeel dat de beslissing van het CBE onjuist is. Het CBE heeft in dit verband verklaard dat appellant de door de Hogeschool aangeboden faalangstprogramma's had kunnen volgen, indien hij eerder melding had gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden. Het College overweegt ten slotte dat aan een negatief bindend studieadvies inherent is dat de studie wordt afgebroken en dat dit financiële consequenties heeft. Die gevolgen kunnen op zichzelf dan ook geen reden zijn een negatief bindend studieadvies achterwege te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2013 heeft de voorzitter meegedeeld dat de directie van het Instituut Willem de Kooning Academie (hierna: het Instituut) appellant een negatief bindend studieadvies heeft gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Grafische Vormgeving.

Bij beslissing van 4 oktober 2013, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 22 november 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 januari 2014, waar appellant en het CBE vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het tweede lid, kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 2.1 van het Reglement Studieadvies en Afwijzing (hierna: het Reglement) wordt aan iedere student aan het einde van diens tweede jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse, deeltijdse of duale variant van een bacheloropleiding, advies uitgebracht over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten deze bacheloropleiding.

Ingevolge artikel 2.2 wordt voor een student die na twee jaren van inschrijving de propedeutische fase nog niet heeft voltooid – met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden (zie artikel 1.5.1) – aan een dergelijk advies een afwijzing verbonden.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, onder a, voor zover hier van belang, worden de persoonlijke omstandigheden gewogen; hierbij adviseert de studentendecaan; om de student hierbij te ondersteunen dienen deze persoonlijke omstandigheden tijdig gemeld te worden.

Ingevolge artikel 2.4, eerste lid, krijgen studenten die aan het einde van het tweede jaar van inschrijving in de propedeuse van een bacheloropleiding het propedeutisch getuigschrift nog niet hebben behaald, een afwijzing.

2.2. Bij de beslissing van 25 juli 2013 heeft appellant een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding Grafische Vormgeving, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving in de propedeuse van die opleiding het propedeutisch getuigschrift nog niet had behaald.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij voert daartoe aan dat hij mogelijk een ADHD-stoornis heeft, die van invloed is geweest op de voortgang van de opleiding en zijn studieprestaties. Volgens appellant zijn de resultaten van de opdrachten die hij heeft gemaakt tot nog toe zeer goed. Verder voert hij aan dat hij als gevolg van het negatief bindend studieadvies ruim tweeëneenhalf jaar opleiding is kwijtgeraakt en dat de beslissing ook een financiële last met zich brengt.

2.3.1. Appellant heeft 57 van de benodigde 60 studiepunten behaald. Die studieachterstand bestaat uit niet-behaalde studiepunten voor het vak Software-instructie en het vak Studieloopbaancoaching.

Onbetwist is dat appellant met het vak Studieloopbaancoaching geen studiepunten heeft behaald. Dat appellant in de veronderstelling verkeerde vrijstelling te hebben voor het vak Software-instructie, leidt gelet hierop – wat van dat betoog ook zij – niet tot het daarmee beoogde resultaat.

Verder heeft het CBE naar het oordeel van het College in de persoonlijke omstandigheden van appellant geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van 25 juli 2013 waarbij een negatief bindend studieadvies is gegeven, te vernietigen. Daarbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat appellant zich eerst na afloop van het tweede studiejaar in september 2013 tot de decaan heeft gewend en deze op de hoogte heeft gesteld van zijn persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft zich na ontvangst van de beslissing van 25 juli 2013 evenmin tot de instituutsdirectie gewend en gebruik gemaakt van het recht om te worden gehoord. Dit terwijl appellant meermaals te weten bij brieven van 15 mei 2012, 18 juli 2012 en 26 maart 2013 is gewezen op zijn studieachterstand. In die brieven is appellant er bovendien op gewezen bijzondere persoonlijke omstandigheden die de studie nadelig hebben beïnvloed, te melden bij de decaan. Daar komt bij dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat een ADHD-stoornis in de weg heeft gestaan aan het behalen van het vak Software-instructie en het vak Studieloopbaancoaching. Dat appellant, naar hij ter zitting van het College heeft verklaard, inmiddels bij een psycholoog aan een onderzoek is onderworpen en dat is geconstateerd dat hij een vorm van positieve faalangst heeft, leidt evenmin tot het oordeel dat de beslissing van het CBE onjuist is. Het CBE heeft in dit verband verklaard dat appellant de door de Hogeschool aangeboden faalangstprogramma's had kunnen volgen, indien hij eerder melding had gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden.

Het College overweegt ten slotte dat aan een negatief bindend studieadvies inherent is dat de studie wordt afgebroken en dat dit financiële consequenties heeft. Die gevolgen kunnen op zichzelf dan ook geen reden zijn een negatief bindend studieadvies achterwege te laten.

2.4. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2013/239
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	11 juni 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Gelijkheidsbeginsel Hardheidsclausule Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 OER artikel 10 OER artikel 29
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het College is van oordeel dat het verschil tussen een schriftelijk tentamen en een mondeling tentamen zodanig groot is, dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat de examencommissie in redelijkheid groot belang heeft kunnen hechten aan de schriftelijke toetsvorm voor het tentamen (vergelijk de uitspraak van het College van 19 november 2012 in zaak nr. 2012/082; www.cbho.nl). Gelet hierop acht het College het niet onredelijk dat in beginsel slechts gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid om een schriftelijk tentamen op een andere wijze af te laten leggen in gevallen waarin zich lichamelijke beperkingen voordoen. Daarbij merkt het College op dat de vaste gedragslijn van de examencommissie om een schriftelijk tentamen niet te mogen vervangen door een werkstuk niet op gespannen voet staat met artikel 10, eerste lid, van de OER, nu die bepaling een bevoegdheid geeft om een tentamen op andere wijze af te laten leggen en niet een verplichting. Onder deze omstandigheden heeft het CBE terecht

geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellante heeft mogen afwijzen.
Het betoog ter zitting van appellante dat zij faalangst heeft, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat dat betoog niet met enig bewijs is gestaafd. Het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel leidt evenmin tot een ander oordeel, nu het door haar bedoelde geval zich in 2010 heeft voorgedaan en de examencommissie sindsdien voormelde vaste gedragslijn volgt.
Ten slotte heeft het CBE in het betoog van appellante, in aanmerking genomen het belang dat de examencommissie heeft mogen hechten aan de schriftelijke toetsvorm van het tentamen, terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 29 van de OER.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juli 2013 heeft de Examencommissie Bestuurskunde beslist op het verzoek van appellante om een vervangende opdracht toe te staan voor het vak "Economie: Instrumenten en beleid".

Bij beslissing van 23 september 2013 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 april 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.A. Kleinjan, en namens de examencommissie dr. H.L. Klaassen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) worden de tentamens in principe schriftelijk afgelegd. Op schriftelijk verzoek van de student kan de Examencommissie, indien bijzondere redenen daartoe aanleiding geven, toestaan dat een tentamen op een andere wijze dan vermeld, wordt afgelegd.
Ingevolge artikel 29 heeft de Examencommissie het recht om in individuele gevallen op verzoek van de student af te wijken van het in deze regeling bepaalde indien een strikte toepassing van de regels zou leiden tot onbillijkheid en/of onredelijkheid.

2.2. Appellante heeft de examencommissie verzocht om in plaats van een schriftelijk tentamen een werkstuk te mogen maken voor het vak "Economie: Instrumenten en beleid". De examencommissie heeft dat verzoek afgewezen, omdat een werkstuk naar haar oordeel een geheel andere toetsvorm is dan een schriftelijk tentamen. Volgens de examencommissie heeft zij sinds 2010 de vaste gedragslijn dat een tentamen niet mag worden vervangen door een werkstuk. Naar het oordeel van het CBE mocht de examencommissie het verzoek van appellante afwijzen.

2.3. Het College stelt voorop dat in deze procedure uitsluitend het verzoek om in plaats van een

schriftelijk tentamen een werkstuk te mogen maken voor het vak "Economie: Instrumenten en beleid" aan de orde is.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar verzoek niet had mogen afwijzen. Daartoe voert zij aan dat zij door persoonlijke omstandigheden last had van concentratieproblemen en daardoor niet in staat
was haar parate kennis en inzichten voldoende weer te geven onder (korte)
tijdsdruk en dat een werkstuk niet een geheel andere toetsvorm is. Voorts voert zij aan dat de gedragslijn van de Examencommissie om een tentamen niet te mogen vervangen door een werkstuk haaks staat op artikel 10, eerste lid, van de OER. Ook beroept zij zich op het gelijkheidsbeginsel en stelt zij dat de examencommissie toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule.

2.4.1. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat uitgangspunt is dat van de bevoegdheid bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de OER slechts gebruik wordt gemaakt als de betrokken student wegens lichamelijke beperkingen niet in staat is het tentamen schriftelijk af te leggen. Sinds 2010 wordt een tentamen niet meer vervangen door een werkstuk, omdat een werkstuk een andere toetsvorm is dan een schriftelijk tentamen. In dat verband heeft het CBE toegelicht dat bij een schriftelijk tentamen de parate kennis en inzichten van een kandidaat worden getoetst en sprake is van tijdsdruk om de prestatie te leveren.

2.4.2. Het College is van oordeel dat het verschil tussen een schriftelijk tentamen en een mondeling tentamen zodanig groot is, dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat de examencommissie in redelijkheid groot belang heeft kunnen hechten aan de schriftelijke toetsvorm voor het tentamen (vergelijk de uitspraak van het College van 19 november 2012 in zaak nr. 2012/082; www.cbho.nl). Gelet hierop acht het College het niet onredelijk dat in beginsel slechts gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid om een schriftelijk tentamen op een andere wijze af te laten leggen in gevallen waarin zich lichamelijke beperkingen voordoen. Daarbij merkt het College op dat de vaste gedragslijn van de examencommissie om een schriftelijk tentamen niet te mogen vervangen door een werkstuk niet op gespannen voet staat met artikel 10, eerste lid, van de OER, nu die bepaling een bevoegdheid geeft om een tentamen op andere wijze af te laten leggen en niet een verplichting. Onder deze omstandigheden heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellante heeft mogen afwijzen.

Het betoog ter zitting van appellante dat zij faalangst heeft, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat dat betoog niet met enig bewijs is gestaafd. Het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel leidt evenmin tot een ander oordeel, nu het door haar bedoelde geval zich in 2010 heeft voorgedaan en de examencommissie sindsdien voormelde vaste gedragslijn volgt.

Ten slotte heeft het CBE in het betoog van appellante, in aanmerking genomen het belang dat de examencommissie heeft mogen hechten aan de schriftelijke toetsvorm van het tentamen, terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 29 van de OER.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/240
Rechter(s)	: mrs. Lubberdink, Borman en Van der Spoel
Datum uitspraak	: 27 juni 2014
Partijen	: Appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	: BNSA Bindend negatief studieadvies Causaal verband, Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1

	WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER van de opleiding Pedagogiek art. 5.2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4 Hetgeen in beroep is aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 20 augustus 2013 ten onrechte in stand heeft gelaten. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen concluderen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet maken dat de examencommissie van het negatief bindend studieadvies had moeten afzien. Naar verweerder onbestreden heeft toegelicht, heeft appellante bij de op 5 april 2013 bij de decaan gedane melding van de problemen van haar zoon op school te kennen gegeven dat zij verwachtte de norm van 50 studiepunten nog te kunnen behalen. Toen dit niet was gelukt, heeft de examencommissie haar bij brief van 5 juli 2013 in de gelegenheid gesteld middels een in te vullen formulier bijzondere persoonlijke omstandigheden aan te voeren en deze in een hoorzitting toe te lichten. Appellante heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en daarvoor geen verschoonbare reden gegeven. Onder die omstandigheden heeft verweerder mogen concluderen dat zij geen bewijs van haar persoonlijke omstandigheden heeft overgelegd. Dat appellante bij het College alsnog stukken heeft overgelegd over de problemen van haar zoon, maakt dat niet anders. Uit deze stukken volgt bovendien dat deze problemen reeds vanaf eind 2012 speelden, terwijl appellante deze eerst in april 2013 heeft gemeld. De ter zitting bij het College ingenomen stelling dat zij deze omstandigheden reeds eerder heeft gemeld, heeft zij niet gestaafd. Voorts heeft verweerder aan zijn beslissing ten grondslag mogen leggen dat van een oorzakelijk verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de vereiste studiepunten niet is gebleken, nu de door appellante niet behaalde toetsen met name zogenaamde kennistoetsen betroffen welke ook deels buiten de periode vielen waarin de gestelde persoonlijke omstandigheden zich voordeden. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de zitting bij verweerder, kan evenmin doel treffen. Uit het proces-verbaal van die zitting blijkt dat zij aldaar in de gelegenheid is gesteld het woord te voeren en ook overigens bestaat geen grond voor het oordeel dat het onderzoek ter zitting onzorgvuldig is geweest. Ten slotte heeft verweerder, anders dan appellante betoogt, tijdig binnen de daarvoor geldende termijn op haar beroep beslist.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante

en

het CBE van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 20 augustus 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Pedagogiek van de hogeschool (hierna: de examencommissie) appellante een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 15 oktober 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 maart 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.W. Gerritsen, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), voor zover thans van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In het geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip, waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen, zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door hem zijn aangewezen aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld voldoen.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

In artikel 5.2 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Pedagogiek van de hogeschool is bepaald dat na het eerste jaar van inschrijving ten minste 50 studiepunten moeten zijn behaald.

2.2. Aan de beslissing van 15 oktober 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, appellante niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, zij geen bewijs van de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden heeft overgelegd en evenmin is gebleken van causaal verband tussen de niet behaalde studiepunten en de gestelde persoonlijke omstandigheden.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder heeft miskend dat, gelet op de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden, het negatief bindend studieadvies achterwege had moeten blijven. Hiertoe voert zij aan dat het voor haar als gevolg van de problemen van haar zoon op school niet mogelijk was om te voldoen aan de norm van 50 studiepunten. Deze problemen heeft zij volgens haar tijdig bij de studieloopbaanbegeleidster en de decaan gemeld en daarop is met veel begrip gereageerd. Verder voert zij aan dat zij zich tijdens de zitting bij verweerder niet gehoord voelde en dat aldaar niet naar haar bewijsstukken werd gekeken. Ten slotte heeft zij langer dan vijf weken op de motivering van de uitspraak van verweerder moeten wachten, aldus appellante.

2.4. Hetgeen in beroep is aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 20 augustus 2013 ten onrechte in stand heeft gelaten. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen concluderen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet maken dat de examencommissie van het negatief bindend studieadvies had moeten afzien. Naar verweerder onbestreden heeft toegelicht, heeft appellante bij de op 5 april 2013 bij de decaan gedane melding van de problemen van haar zoon op school te kennen gegeven dat zij verwachtte de norm van 50 studiepunten nog te kunnen behalen. Toen dit niet was gelukt, heeft de examencommissie haar bij brief van 5 juli 2013 in de gelegenheid gesteld middels een in te vullen formulier bijzondere persoonlijke omstandigheden aan te voeren en deze in een hoorzitting toe te lichten. Appellante heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en daarvoor geen verschoonbare reden gegeven. Onder die omstandigheden heeft verweerder mogen concluderen dat zij geen bewijs van haar persoonlijke omstandigheden heeft overgelegd. Dat appellante bij het College alsnog stukken heeft overgelegd over de problemen van haar zoon, maakt dat niet anders. Uit deze stukken volgt bovendien dat deze problemen reeds vanaf eind 2012 speelden, terwijl appellante deze eerst in april 2013 heeft gemeld. De ter zitting bij het College ingenomen stelling dat zij deze omstandigheden reeds eerder heeft gemeld, heeft zij niet gestaafd. Voorts heeft verweerder aan zijn beslissing ten grondslag mogen leggen dat van een oorzakelijk verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de vereiste studiepunten niet is gebleken, nu de door appellante niet behaalde toetsen met name zogenaamde kennistoetsen betroffen welke ook deels buiten de periode vielen waarin de gestelde persoonlijke omstandigheden zich voordeden.
Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de zitting bij verweerder, kan evenmin doel treffen. Uit het proces-verbaal van die zitting blijkt dat zij aldaar in de gelegenheid is gesteld het woord te voeren en ook overigens bestaat geen grond voor het oordeel dat het onderzoek ter zitting onzorgvuldig is geweest. Ten slotte heeft verweerder, anders dan appellante betoogt, tijdig binnen de daarvoor geldende termijn op haar beroep beslist.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/242
Rechter(s)	: mrs. Lubberdink, Borman en Van der Spoel
Datum uitspraak	: 13 juni 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	: Afwijzing BNSA Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening 2012-2013 artikel 6.4
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6 Het in beroep aangevoerde biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 29 augustus 2013 ten onrechte in stand heeft gelaten. Wat betreft de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze niet van zodanig gewicht zijn dat de examencommissie van het negatief bindend studieadvies had moeten afzien. Hierbij mocht verweerder betrekken dat appellant die omstandigheden eerst op 1 juli 2013 aan de examencommissie heeft gemeld. De door appellant ter zitting bij het College aangevoerde stelling dat hij zich eerder heeft gemeld maar dat hij binnen de Hogeschool van het kastje naar de muur is gestuurd, heeft hij niet aannemelijk gemaakt. Ook de verklaring van appellant dat hij er lange tijd van uitging dat hij het vereiste aantal studiepunten ook zonder voorzieningen zou kunnen halen, maakt de niet tijdige melding niet verschoonbaar, temeer nu hij reeds enkele maanden voor de door hem op 1 juli 2013 gedane melding ervan op de hoogte had kunnen zijn dat het voor hem zeer problematisch was het vereiste aantal studiepunten te behalen. Ten slotte is het betoog van appellant dat het negatief bindend studieadvies niet tijdig is verstuurd, in de beslissing van 17 oktober 2013 gemotiveerd weerlegd en heeft appellant in beroep niet toegelicht waarom die overwegingen van verweerder onjuist of onvolledig zijn.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening van de Hogeschool (hierna: de examencommissie) appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 17 oktober 2013 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 maart 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Spek, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.F. Uitzinger, voorzitter van verweerder, zijn verschenen. Tevens is verschenen mr. R. de Boer, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, voor zover thans van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In het geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip, waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen, zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door hem zijn aangewezen aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld voldoen.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

In artikel 6.4 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening 2012-2013 van de hogeschool is bepaald dat, voor zover thans van belang, een student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding een bindend studieadvies ontvangt, indien de student minder dan 48 studiepunten (EC) behorend tot het propedeutisch examen heeft behaald op het moment dat het studieadvies wordt uitgebracht. Bij het uitbrengen van een bindend studieadvies wordt rekening gehouden met bijzondere omstandigheden van de student.

2.2. Aan de beslissing van 17 oktober 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellant niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald en dat de examencommissie aan de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet een zodanig gewicht heeft hoeven toekennen dat zij van het geven van het negatief bindend studieadvies had moeten afzien. Voorts heeft verweerder in aanmerking genomen dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld en dit wel van hem had mogen worden verwacht. Het studieadvies is voorts aan het einde van het eerste jaar van inschrijving en daarmee tijdig aan appellant verstuurd, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder heeft miskend dat, gelet op de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden, het negatief bindend studieadvies achterwege had moeten blijven. Hiertoe voert hij aan dat, zoals in een door hem overgelegde verklaring van zijn behandelend psychiater is vermeld, hij in het verleden is behandeld voor ernstige psychiatrische problemen en thans als restverschijnsel nog steeds moeite heeft met aandacht, concentratie en het structureren van zijn studie. Volgens appellant blijkt uit de besluitvorming niet hoe deze persoonlijke omstandigheden inhoudelijk zijn beoordeeld en is evenmin ingegaan op zijn verklaring voor het niet vroegtijdig aanvragen van een voorziening voor zijn functiebeperking. Verweerder heeft tevens ten onrechte geen gevolgen verbonden aan het door de examencommissie niet tijdig versturen van het negatief bindend studieadvies, aldus appellant.

2.4. Het in beroep aangevoerde biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 29 augustus 2013 ten onrechte in stand heeft gelaten. Wat betreft de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze niet van zodanig gewicht zijn dat de examencommissie van het negatief bindend studieadvies had moeten afzien. Hierbij mocht verweerder betrekken dat appellant die omstandigheden eerst op 1 juli 2013 aan de examencommissie heeft gemeld. De door appellant ter zitting bij het College

aangevoerde stelling dat hij zich eerder heeft gemeld maar dat hij binnen de Hogeschool van het kastje naar de muur is gestuurd, heeft hij niet aannemelijk gemaakt. Ook de verklaring van appellant dat hij er lange tijd van uitging dat hij het vereiste aantal studiepunten ook zonder voorzieningen zou kunnen halen, maakt de niet tijdige melding niet verschoonbaar, temeer nu hij reeds enkele maanden voor de door hem op 1 juli 2013 gedane melding ervan op de hoogte had kunnen zijn dat het voor hem zeer problematisch was het vereiste aantal studiepunten te behalen. Ten slotte is het betoog van appellant dat het negatief bindend studieadvies niet tijdig is verstuurd, in de beslissing van 17 oktober 2013 gemotiveerd weerlegd en heeft appellant in beroep niet toegelicht waarom die overwegingen van verweerder onjuist of onvolledig zijn.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/243 en 243.1
Rechter[s]	: mr. Olivier
Datum	: 27 januari 2014
Partijen	: Verzoekster en CBE Stenden Hogeschool Leeuwarden
Trefwoorden	: Bindend negatief studieadvies [melden] Bijzondere omstandigheden Finale geschillenbeslechting Kortsluiting Studentendecaan Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.8b Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86
Uitspraak	: Ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.5. Ter zitting heeft verzoekster bevestigd dat zij haar bijzondere omstandigheden niet heeft gemeld bij de studentendecaan nu zij dacht dit zelf aan te kunnen. Voorts heeft zij er desgevraagd voor gekozen de werkstukken anders dan de afspraak was met haar begeleidende docent niet voor 1 juli in te leveren, doch dat eerst in september 2013 te doen, na afsluiting van het eerste jaar van inschrijving. Nu verzoekster zelf deze keuzen heeft gemaakt en onweersproken is dat zij voldoende is geïnformeerd over de procedure rond het verstrekken van het bindend studieadvies, kan niet worden volgehouden dat de examencommissie op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen en het CBE in hetgeen verzoekster heeft aangedragen aanleiding had moeten zien deze beslissing te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens Stenden Hogeschool Leeuwarden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2013 van de Dean van het Instituut voor Engineering is verzoekster een bindend negatief studieadvies verstrekt.

Bij brief van 17 september 2013 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt

Bij beslissing van 17 oktober 2013, heeft verweerder het daartegen gemaakte beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bij brief, bij het College ingekomen op 28 november 2013, beroep ingesteld en heeft zij bij brief ingekomen bij het College op 16 december 2013 de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 januari 2014, waar verzoekster in persoon en bijgestaan door [naam 2], haar vader, en verweerder vertegenwoordigd door R. van der Heijden, zijn verschenen. Tevens zijn namens de examencommissie R. Noppers en A.W. Oosterhof, gehoord.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek(hierna: de WHW) luidt:
"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

2.4. Vast staat dat verzoekster aan het einde van het eerste jaar van inschrijving 15 van de 42 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm. Tevens staat vast dat zij met de begeleidende docent werkafspraken heeft gemaakt om de achterstand door haar persoonlijke omstandigheden ontstaan, in te lopen. Zij diende daartoe voor 1 juli 2013 werkstukken in te dienen. Dat heeft zij eerst na 1 september 2013 gedaan. Voorts staat vast dat in de waarschuwingsbrief van 15 maart 2013 verzoekster er op gewezen is dat bijzondere persoonlijke omstandigheden gemeld dienen te worden bij de studentendecaan om deze te kunnen betrekken bij het vast stellen van het bindend studieadvies.

2.5. Ter zitting heeft verzoekster bevestigd dat zij haar bijzondere omstandigheden niet heeft gemeld bij de studentendecaan nu zij dacht dit zelf aan te kunnen. Voorts heeft zij er desgevraagd voor gekozen de werkstukken anders dan de afspraak was met haar begeleidende docent niet voor 1 juli in te leveren, doch dat eerst in september 2013 te doen, na afsluiting van het eerste jaar van inschrijving. Nu verzoekster zelf deze keuzen heeft gemaakt en onweersproken is dat zij voldoende is geïnformeerd over de procedure rond het verstrekken van het bindend studieadvies, kan niet worden volgehouden dat de examencommissie op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen en het CBE in hetgeen verzoekster heeft aangedragen aanleiding had moeten zien deze beslissing te vernietigen.
Het betoog van verzoekster faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond;
2. wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2013/252
Rechter[s]	: mrs. Olivier, Troostwijk, Kleijn
Datum	: 4 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	: BNSA Bijzondere omstandigheden [bewijs] Inschrijving Studielink Toelating Toelatingseisen Toezegging
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.26 Regeling aanvullende eisen hoger onderwijs en kunst 2007 artikel 2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.1 Zoals vermeld is op het bewijs van inschrijving voor het studiejaar 2012-2013, geldt een inschrijving uitsluitend voor dat betreffende studiejaar. Gelet hierop heeft het CBE terecht gesteld dat, indien een student zich gedurende het eerste studiejaar heeft uitgeschreven en hij zich voor het volgende studiejaar wederom wil inschrijven, opnieuw moet worden beoordeeld of aan de geldende toelatingseisen wordt voldaan. Uit de stukken blijkt niet dat aan appellant door een daartoe bevoegde persoon is toegezegd dat hij zich weer zou kunnen inschrijven zonder wederom toelating te moeten doen. Het College volgt appellant niet in zijn standpunt dat het CBE bij de tutor had moeten informeren of hij zodanige toezegging heeft gedaan. Indien een student stelt dat aan hem een onvoorwaardelijke toezegging is gedaan is het aan hem om dat aannemelijk te maken. Verder is door de opleiding ten behoeve van een objectieve beoordeling van de vastgestelde toelatingseisen een beoordelingsformulier vastgesteld. Aan de hand van dat formulier wordt bepaald of een aspirant-student wordt toegelaten tot de opleiding. Het CBE heeft in hetgeen appellant heeft aangevoerd terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de door het faculteitsbestuur uitgevoerde beoordeling onzorgvuldig heeft plaatsgevonden. Dat appellant voor het studiejaar 2012-2013 wel is toegelaten en op dat moment dus wel voldeed aan de gestelde toelatingseisen leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft toegelicht dat de uitkomst van de beoordeling niet alleen wordt bepaald door het prestatieniveau van de toelatingsopdracht, maar dat ook een vergelijkende beoordeling plaatsvindt met dat van aspirant-studenten en per studiejaar een maximum aantal studenten wordt toegelaten. Wat betreft het betoog van appellant dat ten onrechte geen rekening is gehouden met bijzondere omstandigheden onder verwijzing naar artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, geldt dat dat artikel uitsluitend toepasselijk is ten aanzien van beslissingen betreffende bindende studieadviezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van de Kunsten Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 juni 2013 heeft het hoofd van de Utrecht School of Art & Technology namens het faculteitsbestuur aan appellant meegedeeld dat hij niet wordt toegelaten tot de bacheloropleiding Kunst en Techniek, afstudeerrichting Game Design and Development.

Bij beslissing van 14 oktober 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 3 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door C. de Vos en H. Leeuw, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding Kunst en Techniek, afstudeerrichting Game Design and Development. Om te worden toegelaten tot die opleiding dient een aspirant-student te voldoen aan bijzondere toelatingseisen als bedoeld in artikel 7.26 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) jo. artikel 2 van de Regeling aanvullende eisen hoger onderwijs en kunstonderwijs 2007. Voor het studiejaar 2012-2013 is appellant ingeschreven nadat hij is beoordeeld op de geldende toelatingseisen. Per 31 januari 2013 heeft hij zich uitgeschreven. Vervolgens heeft appellant op 30 maart 2013 via Studielink een verzoek ingediend om voor het studiejaar 2013-2014 te worden ingeschreven voor de opleiding. Daarop heeft het college van bestuur hem op 30 mei 2013 meegedeeld dat hij opnieuw toelating diende te doen. Naar aanleiding van de toelatingsgesprekken die appellant vervolgens heeft gehad op 4 juni en 27 juni 2013 is besloten appellant niet toe te laten tot de opleiding.

2.2 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij geen toelating meer hoeft te doen. Hiertoe voert hij aan dat hij zich, voordat hij zich heeft uitgeschreven per 31 januari 2013, heeft laten informeren door zijn tutor. Hij zou hem hebben verteld dat hij zich gewoon weer zou kunnen inschrijven. Appellant stelt in dit verband dat het CBE onderzoek had moeten laten doen naar de uitlatingen van de tutor door contact met hem op te nemen, nu die niet meer werkzaam is bij de opleiding. Ook betoogt appellant dat hij bij zijn inschrijving voor het studiejaar 2012-2013 voldeed aan de toelatingseisen, zodat, gelet op het feit dat het om dezelfde toelatingsopdrachten en -eisen gaat, het niet mogelijk is dat thans is besloten hem niet toe te laten tot de opleiding. Appellant voert ten slotte, onder verwijzing naar artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn bijzondere omstandigheden. Appellant stelt daartoe dat hij vele malen heeft verteld over de problemen waar hij in het eerste studiejaar tegen aan is gelopen en dat die problemen ertoe hebben geleid dat hij zich heeft laten uitschrijven.

2.2.1 Zoals vermeld is op het bewijs van inschrijving voor het studiejaar 2012-2013, geldt een inschrijving uitsluitend voor dat betreffende studiejaar. Gelet hierop heeft het CBE terecht gesteld dat, indien een student zich gedurende het eerste studiejaar heeft uitgeschreven en hij zich voor het volgende studiejaar wederom wil inschrijven, opnieuw moet worden beoordeeld of aan de geldende toelatingseisen wordt voldaan. Uit de stukken blijkt niet dat aan appellant door een daartoe bevoegde persoon is toegezegd dat hij zich weer zou kunnen inschrijven zonder wederom toelating te moeten doen. Het College volgt appellant niet in zijn standpunt dat het CBE bij de tutor had moeten informeren of hij zodanige toezegging heeft gedaan. Indien een student stelt dat aan hem een onvoorwaardelijke toezegging is gedaan is het aan hem om dat aannemelijk te maken.

Verder is door de opleiding ten behoeve van een objectieve beoordeling van de vastgestelde toelatingseisen een beoordelingsformulier vastgesteld. Aan de hand van dat formulier wordt bepaald of een aspirant-student wordt toegelaten tot de opleiding. Het CBE heeft in hetgeen appellant heeft aangevoerd terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de door het faculteitsbestuur uitgevoerde beoordeling onzorgvuldig heeft plaatsgevonden. Dat appellant voor het studiejaar 2012-2013 wel is toegelaten en op dat moment dus wel voldeed aan de gestelde toelatingseisen leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft toegelicht dat de uitkomst van de beoordeling niet alleen wordt bepaald door het prestatieniveau van de toelatingsopdracht, maar dat ook een vergelijkende beoordeling plaatsvindt met dat van aspirant-studenten en per studiejaar een maximum aantal studenten wordt toegelaten. Wat betreft het betoog van

appellant dat ten onrechte geen rekening is gehouden met bijzondere omstandigheden onder verwijzing naar
artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, geldt dat dat artikel uitsluitend toepasselijk is ten aanzien van beslissingen betreffende bindende studieadviezen.
Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/253
Rechter[s]	: mrs. Olivier, Troostwijk, Kleijn
Datum	: 4 april 2014
Partijen	: Appellante en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	: Beoordeling [aanvang] Beroepstermijn [bekendmaking] Beslissing DSM-classificatie Osiris PTTS T ermijnoverschrijding Topdesk
Artikelen	: Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:11
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 In Osiris is vermeld dat tegen het resultaat van een studieonderdeel binnen zes weken na bekendmaking daarvan beroep kan worden ingesteld bij het CBE door een digitaal formulier in te vullen via www.uu.nl/studenten/bezwaarenberoep. Op het formulier dat appellante op 14 oktober 2013 heeft ingevuld heeft zij te kennen gegeven dat zij het formulier niet eerder kon invullen, omdat zij eerst het gesprek met de examinator wilde afwachten en zij daarna nog maar elf dagen de tijd had om beroep in te dienen. Die termijn was in verband met haar stage in Arnhem, de reistijd die daarmee gepaard ging, het feit dat zij nog veel andere dingen diende te regelen, zij voor familiezaken vijf dagen in Berlijn diende te verblijven en zij ook nog heeft getwijfeld of zij al dan niet beroep zou instellen, te kort, zo heeft appellante in het door haar ingevulde formulier gesteld. Uit het voorgaande blijkt dat appellante op het moment dat zij beroep instelde tegen de beslissing van 27 augustus 2013 niet heeft gemeld dat zij in een depressieve toestand verkeerde waardoor zij niet in staat was dat tijdig te doen. Hoewel op grond van de stukken die appellante na de beslissing van het CBE van 28 oktober 2013 bij het College heeft ingediend aannemelijk is dat zij door de door haar in beroep bij het College naar voren gebrachte omstandigheden in een depressieve toestand is geraakt, kon het CBE met die omstandigheden geen rekening houden, nu die niet bij haar bekend waren. Appellante kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij ervan uitging en mocht gaan dat de beroepsprocedure was gestart vanaf het moment dat zij persoonlijk aan de examinator te kennen had gegeven het niet eens te zijn met het resultaat, nu in Osiris expliciet is vermeld op welke wijze beroep tegen resultaten dient te worden ingesteld. Gelet hierop stelt zij voorts tevergeefs dat zij bij het studiepunt Geesteswetenschappen niet te horen heeft gekregen dat zij tijdig beroep moest instellen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2013 is aan appellante via Osiris meegedeeld dat zij een 7 heeft behaald voor haar bachelorwerkstuk voor het domein Religiewetenschappen.

Bij beslissing van 28 oktober 2013 heeft het CBE het daartegen door appellante bij hem ingestelde beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 4 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door [naam 2] en [naam 3], is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in verbinding met de artikelen 6:8, eerste lid, en 3:41 van die wet, wordt een beroepschrift ingediend binnen zes weken na de dag, waarop de beslissing aan belanghebbende is toegezonden of uitgereikt.
Ingevolge het bepaalde in artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege, indien niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 Het cijfer van het bachelorwerkstuk is aan appellante bekendgemaakt op 27 augustus 2013. Derhalve ving de beroepstermijn aan op 28 augustus 2013 en eindigde deze op 9 oktober 2013. Op 14 oktober 2013 heeft appellante het formulier bezwaar/beroep ingevuld via TOPdesk. Het CBE heeft geoordeeld dat de door appellante in haar beroepschrift naar voren gebrachte redenen voor de termijnoverschrijding geen redenen zijn om de overschrijding verschoonbaar te achten.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE haar beroep tegen de beslissing van 27 augustus 2013 ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hiertoe voert zij aan dat de overschrijding van de beroepstermijn wel verschoonbaar moet worden geacht, omdat zij op dat moment in een depressieve toestand verkeerde en daarom niet in staat was tijdig beroep in te stellen tegen de beslissing van 27 augustus 2013. In dit verband brengt appellante naar voren dat zij het bachelorwerkstuk heeft gemaakt in Istanbul in de periode dat daar ongeregeldheden gaande waren. Als gevolg daarvan was haar begeleider in Istanbul vanaf 1 juli 2013 niet meer beschikbaar. Omdat zij in de maanden juli en augustus geen recht had op begeleiding vanuit Nederland heeft zij het bachelorwerkstuk geheel zelfstandig moeten schrijven in een stad die bol stond van de spanningen, zo stelt appellante. In dit verband brengt zij verder naar voren dat ze diverse malen verslag heeft gedaan van de ongeregeldheden op de radio en in diverse kranten en dat zij ongewild getuige is geweest van verschillende politieacties. Voorts stelt appellante dat zij bij haar terugkomst in Nederland onaangenaam werd verrast met een verbod om Turkije de komende vijf jaar in te gaan in verband met haar journalistieke activiteiten. Verder was zij in de periode direct na haar terugkomst erg druk met het vinden van woonruimte en met haar nieuwe stage waarvoor zij enkele dagen per week moest reizen van Haren naar Arnhem. Volgens appellante hebben alle voornoemde omstandigheden tezamen ertoe geleid dat zij in een depressieve toestand is geraakt waardoor zij niet in staat was volledig te functioneren. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft appellante een DSM-classificatie overgelegd waaruit blijkt dat bij haar een depressieve stoornis en een post traumatische stressstoornis zijn vastgesteld. Ook betoogt appellante dat zij in de veronderstelling verkeerde dat, omdat zij mondeling aan de examinator te kennen had gegeven het niet eens te zijn met de beoordeling, de

beroepsprocedure tegen de beslissing van 27 augustus 2013 reeds was gestart. Tenslotte stelt appellante dat zij telefonisch advies heeft gevraagd bij het studiepunt Geesteswetenschappen en dat haar toen niet is verteld dat zij binnen de termijn van zes weken officieel beroep moest indienen.

2.3.1 In Osiris is vermeld dat tegen het resultaat van een studieonderdeel binnen zes weken na bekendmaking daarvan beroep kan worden ingesteld bij het CBE door een digitaal formulier in te vullen via www.uu.nl/studenten/bezwaarenberoep. Op het formulier dat appellante op 14 oktober 2013 heeft ingevuld heeft zij te kennen gegeven dat zij het formulier niet eerder kon invullen, omdat zij eerst het gesprek met de examinator wilde afwachten en zij daarna nog maar elf dagen de tijd had om beroep in te dienen. Die termijn was in verband met haar stage in Arnhem, de reistijd die daarmee gepaard ging, het feit dat zij nog veel andere dingen diende te regelen, zij voor familiezaken vijf dagen in Berlijn diende te verblijven en zij ook nog heeft getwijfeld of zij al dan niet beroep zou instellen, te kort, zo heeft appellante in het door haar ingevulde formulier gesteld. Uit het voorgaande blijkt dat appellante op het moment dat zij beroep instelde tegen de beslissing van
27 augustus 2013 niet heeft gemeld dat zij in een depressieve toestand verkeerde waardoor zij niet in staat was dat tijdig te doen. Hoewel op grond van de stukken die appellante na de beslissing van het CBE van 28 oktober 2013 bij het College heeft ingediend aannemelijk is dat zij door de door haar in beroep bij het College naar voren gebrachte omstandigheden in een depressieve toestand is geraakt, kon het CBE met die omstandigheden geen rekening houden, nu die niet bij haar bekend waren. Appellante kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij ervan uitging en mocht gaan dat de beroepsprocedure was gestart vanaf het moment dat zij persoonlijk aan de examinator te kennen had gegeven het niet eens te zijn met het resultaat, nu in Osiris expliciet is vermeld op welke wijze beroep tegen resultaten dient te worden ingesteld. Gelet hierop stelt zij voorts tevergeefs dat zij bij het studiepunt Geesteswetenschappen niet te horen heeft gekregen dat zij tijdig beroep moest instellen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/254
Rechter[s]	: mrs. Olivier, Troostwijk, Kleijn
Datum	: 4 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hanze Hogeschool
Trefwoorden	: Beoordeling BNSA Bijzondere omstandigheden
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 Awb artikel 8:4 aanhef en onderdeel e [= 8:4 lid 3 onderdeel b] Studentenstatuut Hanze Hogeschool artikel 4.14
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.1 Daargelaten dat het College, gelet op het bepaalde in artikel 8:4, aanhef en onder e, [thans artikel 8:4 lid 3 onderdeel b]van de Awb, met betrekking tot door studenten behaalde resultaten slechts kan onderzoeken of bij de beoordeling is voldaan aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig ander wettelijk voorschrift /zijn gesteld, is ter zitting onweersproken naar voren gekomen dat de beantwoording van de vragen in decimalen in plaats van breuken heeft geleid tot 0,1 punt aftrek. Derhalve zou, indien de beantwoording in decimalen wel zou zijn goedgekeurd, het eindcijfer niet meer dan een 5,3 zijn. Gelet hierop is bij de beslissing om appellant een afwijzend bindend studieadvies te geven er dan ook terecht vanuit gegaan dat appellant na

twee studiejaren 59 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Nu appellant niet heeft gesteld dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een afwijzend bindend studieadvies achterwege dient te blijven, is het CBE met juistheid tot de conclusie gekomen dat de examencommissie, gelet op het bepaalde in artikel 4.14 van het Studentenstatuut, in redelijkheid het afwijzend bindend studieadvies heeft kunnen geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanze Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2013 heeft appellant een afwijzend bindend studieadvies gekregen voor zijn opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 14 november 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 4 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J. Knip, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met een goed gevolg heeft afgerond.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. […] Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge artikel 4.14 van het Studentenstatuut Hanzehogeschool Groningen wordt een afwijzing aan het studieadvies verbonden voor een voltijd-, duale of deeltijdopleiding met een totale studielast van 240 studiepunten bij studenten die na vier onderwijsperiodes, de tentamenperiode daarin begrepen, minder dan viervijfde deel van de studielast van het propedeutische programma hebben behaald. Als studielast moet de voor de propedeuse geldende studielast worden aangemerkt, verminderd met het totale aantal studiepunten dat door middel van verkregen vrijstellingen voor de propedeutische fase is behaald. Bij de berekening wordt naar beneden afgerond op een geheel getal. Onverminderd het bepaalde in de eerste volzin kan aan de student een afwijzend studieadvies worden uitgebracht zo lang de student het propedeutische programma niet heeft behaald.

2.2 Ingevolge artikel 8:4, aanhef en onder e, [thans artikel 8:4 lid 3 onderdeel b]van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een

beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

2.3 Appellant heeft na twee studiejaren 59 van de in de propedeuse vereiste 60 studiepunten behaald. Het laatste vak dat hij nog moest halen was het vak Calculaties. Voor het laatste tentamen van dat vak, dat hij reeds meermaals heeft gemaakt, heeft appellant een 5,2 behaald.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie van het geven van een afwijzend bindend studieadvies had moeten afzien. Hiertoe voert hij aan dat het laatste door hem gemaakte tentamen van het vak Calculaties onjuist is beoordeeld. Volgens appellant heeft hij ten onrechte geen punten gekregen voor enkele vragen, omdat hij antwoord heeft gegeven in decimalen in plaats van breuken. Appellant stelt dat expliciet in de vraagstelling had moeten worden vermeld dat in breuken moest worden geantwoord. Nu dit niet is gedaan zijn ten onrechte enkele punten niet toegekend en had het eindcijfer een 5,5 kunnen zijn, aldus appellant. Daarmee zou hij de vereiste 60 studiepunten van de propedeutische fase hebben behaald.

2.4.1 Daargelaten dat het College, gelet op het bepaalde in artikel 8:4, aanhef en onder e, van de Awb, met betrekking tot door studenten behaalde resultaten slechts kan onderzoeken of bij de beoordeling is voldaan aan de formele voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig ander wettelijk voorschrift zijn gesteld, is ter zitting onweersproken naar voren gekomen dat de beantwoording van de vragen in decimalen in plaats van breuken heeft geleid tot 0,1 punt aftrek. Derhalve zou, indien de beantwoording in decimalen wel zou zijn goedgekeurd, het eindcijfer niet meer dan een 5,3 zijn. Gelet hierop is bij de beslissing om appellant een afwijzend bindend studieadvies te geven er dan ook terecht vanuit gegaan dat appellant na twee studiejaren 59 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Nu appellant niet heeft gesteld dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een afwijzend bindend studieadvies achterwege dient te blijven, is het CBE met juistheid tot de conclusie gekomen dat de examencommissie, gelet op het bepaalde in artikel 4.14 van het Studentenstatuut, in redelijkheid het afwijzend bindend studieadvies heeft kunnen geven.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/256.5
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 17 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: BNSA Causaal verband Motivering Negatief bindend studieadvies Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 UWHW 2008 artikel 2.1 OER artikel 27 lid 1 OER artikel 27 lid 4 OER artikel 27 lid 5 OER artikel 27 lid 6 Facultaire Regeling Bindend Studieadvies artikel 1 lid 1

	Facultaire Regeling Bindend Studieadvies artikel 1 lid 2 Facultaire Regeling Bindend Studieadvies artikel 1 lid 3 Facultaire Regeling Bindend Studieadvies artikel 1 lid 4 Facultaire Regeling Bindend Studieadvies artikel 2 lid 1 Facultaire Regeling Bindend Studieadvies artikel 2 lid 2
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. Gelet op de door appellant overgelegde stukken, is naar het oordeel van het College aannemelijk dat zijn moeder reuma heeft en daarvoor zorg nodig heeft en dat appellant die zorg moet verschaffen. In zijn beslissing van 24 oktober 2013 heeft het CBE zich in navolging van de BSA-commissie op het standpunt gesteld dat een causaal verband tussen de door appellant gestelde persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten onvoldoende overtuigend is aangetoond. Evenwel anders dan het CBE en de BSA-commissie veronderstellen, is het niet aan appellant om dat causaal verband aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de BSA-commissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde 60 studiepunten ontbreekt. Dit klemt te meer nu, zoals onder meer uit het verweerschrift blijkt, de BSA-commissie in het studiejaar 2011-2012 heeft afgezien van het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies aan appellant en daarbij mede betekenis heeft toegekend aan de zorg van appellant voor zijn moeder. Het College acht aannemelijk dat die zorg ook in het eerste studiejaar met name de studieresultaten heeft beïnvloed. Voorts heeft appellant in een gesprek met de BSA-commissie onweersproken gesteld dat hij als gevolg van de zorg voor zijn moeder werkcolleges heeft moeten missen. Onder die omstandigheden is het College van oordeel dat de BSA-commissie niet genoegzaam heeft gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Het CBE heeft dit onvoldoende onderkend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2013 heeft de BSA-commissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 24 oktober 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 januari 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door A.N. van Donk, en namens de BSA-commissie mr. dr. L. van den Berg, zijn verschenen.

Na de zitting hebben partijen nadere stukken ingediend. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacherloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 27, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling brengt het Faculteitsbestuur aan iedere student van een voltijdse bacheloropleiding uiterlijk aan het eind van diens eerste jaar van inschrijving advies uit over de voortzetting van de studie. Het studieadvies wordt namens het Faculteitsbestuur uitgebracht door de BSA-commissie.

Ingevolge het vierde lid kan het faculteitsbestuur desgevraagd in individuele gevallen, gelet op de persoonlijke omstandigheden van de student, de in het eerste lid genoemde termijn met maximaal één jaar verlengen. Daarbij kan het faculteitsbestuur slechts rekening houden met omstandigheden voor zover deze zijn gemeld bij de studieadviseur of één van de studentendecanen voor 1 juni, doch uiterlijk binnen drie maanden na het ontstaan van de omstandigheid.

Ingevolge het vijfde lid geldt, indien het vierde lid van toepassing is, voor het opvolgende jaar van inschrijving onverkort het zesde lid en opnieuw de bepaling in het vierde lid.

Ingevolge het zesde lid wordt de student, als hij aan het eind van zijn tweede jaar van inschrijving de vakken van het eerste studiejaar niet met voldoende resultaat heeft afgerond, een negatief bindend studieadvies toegekend.

Ingevolge artikel 1, eerste lid, van de Facultaire Regeling Bindend Studieadvies van de Faculteit Rechtsgeleerdheid brengt het Faculteitsbestuur aan iedere student van een voltijdse bacheloropleiding uiterlijk aan het eind van diens eerste jaar van inschrijving advies uit over de voortzetting van de studie. Het studieadvies wordt namens het Faculteitsbestuur uitgebracht door de Examencommissie (BSA-commissie).

Ingevolge het tweede lid stelt het Faculteitsbestuur in de Onderwijs- en examenregeling de norm vast waaraan de student moet voldoen om zijn geschiktheid voor de opleiding te tonen. Voor de bacheloropleidingen Criminologie, Rechtsgeleerdheid en Notarieel recht is de norm gesteld op 42 EC van het eerste curriculumjaar van de desbetreffende bacheloropleiding behaald.

Ingevolge het derde lid dient de student die in zijn eerste jaar van inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding meer studiepunten heeft behaald dan de norm, zoals bedoeld in artikel 2, maar minder dan 60 EC, aan het eind van zijn tweede jaar van inschrijving alle 60 EC van het eerste curriculumjaar van de desbetreffende bacheloropleiding behaald te hebben.

Ingevolge het vierde lid kan het Faculteitsbestuur onverminderd het eerste lid het studieadvies aan de student uitbrengen, zolang deze het eerste curriculumjaar niet met goed gevolg heeft afgerond.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, kan het Faculteitsbestuur aan het advies een afwijzing verbinden, indien de student niet heeft voldaan aan de norm, zoals bepaald in artikel 1 lid 2 of 3 (bindend negatief studieadvies).

Ingevolge het tweede lid blijft het bindend negatief studieadvies achterwege, als vastgesteld is dat de student niet aan de norm heeft kunnen voldoen, als gevolg van persoonlijke omstandigheden. Om welke omstandigheden het hier gaat, is vermeld in artikel 2.1 van de Uitvoeringsregeling WHW 2008.

2.2. Bij de beslissing van 20 augustus 2013 heeft appellant een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding Rechtsgeleerdheid, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 54 EC en derhalve minder dan de benodigde 60 EC had behaald.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de BSA-commissie hem wegens persoonlijke omstandigheden geen bindend negatief studieadvies had mogen geven. Daartoe voert hij aan dat zijn moeder reuma heeft en hij voor haar moet zorgen, wat voor hem fysiek en mentaal belastend is.

2.3.1. Gelet op de door appellant overgelegde stukken, is naar het oordeel van het College aannemelijk dat zijn moeder reuma heeft en daarvoor zorg nodig heeft en dat appellant die zorg moet verschaffen. In zijn beslissing van 24 oktober 2013 heeft het CBE zich in navolging van de BSA-commissie op het standpunt gesteld dat een causaal verband tussen de door appellant gestelde persoonlijke omstandigheden

en de studieresultaten onvoldoende overtuigend is aangetoond. Evenwel anders dan het CBE en de BSA-commissie veronderstellen, is het niet aan appellant om dat causaal verband aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de BSA-commissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde 60 studiepunten ontbreekt. Dit klemt te meer nu, zoals onder meer uit het verweerschrift blijkt, de BSA-commissie in het studiejaar 2011-2012 heeft afgezien van het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies aan appellant en daarbij mede betekenis heeft toegekend aan de zorg van appellant voor zijn moeder. Het College acht aannemelijk dat die zorg ook in het eerste studiejaar met name de studieresultaten heeft beïnvloed. Voorts heeft appellant in een gesprek met de BSA-commissie onweersproken gesteld dat hij als gevolg van de zorg voor zijn moeder werkcolleges heeft moeten missen. Onder die omstandigheden is het College van oordeel dat de BSA-commissie niet genoegzaam heeft gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Het CBE heeft dit onvoldoende onderkend.

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 24 oktober 2013 dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Nu uit het voorgaande volgt dat ook de beslissing van de BSA-commissie van 20 augustus 2013 niet deugdelijk is gemotiveerd, ziet het College aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht het door appellant bij het CBE ingestelde beroep gegrond te verklaren, de beslissing van de BSA-commissie van 20 augustus 2013 te vernietigen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep gegrond;

2. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam van 24 oktober 2013;

3. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam ingestelde beroep gegrond;

4. vernietigt de beslissing van de BSA-commissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam van 20 augustus 2013;

5. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam;

6. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,-- (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/259
Rechter[s]	: mrs. Olivier, Troostwijk, Kleijn
Datum	: 4 april 2014
Partijen	: Appellant en CBE Inholland
Trefwoorden	: Bijzondere omstandigheden [wijziging] Curriculum Epilepsie [geldigheid] Studieresultaten [extra] Tentamen
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 2 onderdeel k OER artikel 3.2 OER artikel 25 lid 6
Uitspraak	: Ongegrond

Hoofdoverwegingen : 2.3.1 Uit de stukken blijkt dat het onderwijsprogramma van de opleiding de laatste jaren ingrijpend is gewijzigd. Verder neemt het beroepenveld de laatste jaren af, zodat het voor net afgestudeerden van groot belang is dat zij voldoen aan de in het beroepenveld vereiste competenties die worden verkregen door middel van het huidige onderwijsprogramma. Dat appellant sinds januari 2013 werkzaam is in het beroepenveld betekent niet zonder meer dat zijn kennis voldoet aan de competenties waar net afgestudeerden thans aan moeten voldoen. Gelet daarop en gelet op het feit dat de geldigheidsduur van de door appellant behaalde studieresultaten vanwege zijn epilepsie reeds tweemaal eerder is verlengd, heeft het CBE met juistheid geoordeeld dat de examencommissie een extra verlenging van de studieresultaten niet verantwoord heeft kunnen achten als bedoeld in artikel 3.2 van de OER. Dat appellant geen studiefinanciering meer ontvangt, biedt geen grond voor een ander oordeel.
Ter zitting is naar voren gekomen dat appellant, inclusief de vervallen studieresultaten, nog 55 studiepunten dient te behalen. Nu het CBE zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen weigeren de studieresultaten van appellant nogmaals te verlengen, heeft zij voorts met juistheid gesteld dat het niet aannemelijk is dat appellant zijn opleiding binnen drie tot vier maanden kan afronden. Derhalve heeft het CBE voorts met juistheid overwogen dat de examencommissie dan ook terecht geen aanleiding heeft gezien om appellant in staat te stellen het tentamen vak het vak Spaans 2.3 op een vervroegde datum te maken, omdat hij dat alsnog op een regulier tentamenmoment kan doen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 februari 2013 heeft de examencommissie van het Hoger Toeristisch & Recreatief Onderwijs het verzoek van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van zijn behaalde studieresultaten afgewezen.

Bij beslissing van 28 februari 2013 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om het tentamen van Spaans 2.3 vervroegd te mogen afleggen, afgewezen.

Bij beslissing van 21 mei 2013, verzonden op 29 oktober 2013, heeft het CBE het door appellant tegen beide beslissingen bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 9 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.E. Oosterhout en
K. van Warmeskerken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, sub k, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek wordt in de onderwijs- en examenregeling waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens vastgelegd, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 3.2 van de Onderwijs- en Examenregeling 2012-2013 (hierna: de OER) is de geldigheidsduur van behaalde resultaten vijf jaar en kunnen deze met één jaar worden verlengd als dit verantwoord is, gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het beroepenveld.

Ingevolge artikel 25, zesde lid, is het in bijzondere gevallen voor de examencommissie toegestaan om op het verzoek van een student een ander tijdstip vast te stellen waarop de student de onderwijseenheid kan voldoen.

2.2 Uit de stukken blijkt dat de geldigheidsduur van de door appellant behaalde studieresultaten op 25 januari 2011 met één jaar is verlengd in verband met de omstandigheid dat appellant lijdt aan epilepsie en hij daardoor een studieachterstand heeft opgelopen. De vakken waarvan de geldigheidsduur in 2011 is verlengd had appellant reeds in 2006 behaald. Vervolgens is de geldigheidsduur van de resultaten nog een keer met een jaar verlengd. Appellant heeft daarna verzocht om de geldigheid van zijn inmiddels vervallen studieresultaten nogmaals te verlengen. Bij de beslissing van 4 februari 2013 heeft de examencommissie dat verzoek afgewezen, omdat dat niet verantwoord wordt geacht gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het beroepenveld.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE miskent dat hij sinds 1 januari 2013 werkzaam is in de reisbranche, zodat zijn kennis wel up to date is en zijn competenties dan ook aansluiten bij de competenties waar net afgestudeerde studenten op basis van het huidige studieprogramma aan voldoen. Ter zitting heeft appellant voorts naar voren gebracht dat hij epileptisch is en dat hij geen studiefinanciering meer ontvangt. Het is daarom onredelijk de geldigheidsduur van zijn studieresultaten niet langer te verlengen. Appellant betoogt voorts dat het CBE miskent dat hij zijn studie binnen drie tot vier maanden kan afronden en dat daarom ten onrechte is geweigerd hem het tentamen Spaans 2.3 op een vervroegde datum te laten maken.

2.3.1 Uit de stukken blijkt dat het onderwijsprogramma van de opleiding de laatste jaren ingrijpend is gewijzigd. Verder neemt het beroepenveld de laatste jaren af, zodat het voor net afgestudeerden van groot belang is dat zij voldoen aan de in het beroepenveld vereiste competenties die worden verkregen door middel van het huidige onderwijsprogramma. Dat appellant sinds januari 2013 werkzaam is in het beroepenveld betekent niet zonder meer dat zijn kennis voldoet aan de competenties waar net afgestudeerden thans aan moeten voldoen. Gelet daarop en gelet op het feit dat de geldigheidsduur van de door appellant behaalde studieresultaten vanwege zijn epilepsie reeds tweemaal eerder is verlengd, heeft het CBE met juistheid geoordeeld dat de examencommissie een extra verlenging van de studieresultaten niet verantwoord heeft kunnen achten als bedoeld in artikel 3.2 van de OER. Dat appellant geen studiefinanciering meer ontvangt, biedt geen grond voor een ander oordeel.

Ter zitting is naar voren gekomen dat appellant, inclusief de vervallen studieresultaten, nog 55 studiepunten dient te behalen. Nu het CBE zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen weigeren de studieresultaten van appellant nogmaals te verlengen, heeft zij voorts met juistheid gesteld dat het niet aannemelijk is dat appellant zijn opleiding binnen drie tot vier maanden kan afronden. Derhalve heeft het CBE voorts met juistheid overwogen dat de examencommissie dan ook terecht geen aanleiding heeft gezien om appellant in staat te stellen het tentamen vak het vak Spaans 2.3 op een vervroegde datum te maken, omdat hij dat alsnog op een regulier tentamenmoment kan doen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/261
Rechter[s]	: mr. Troostwijk
Datum uitspraak	: 27 maart 2014
Partijen	: Appellante en CBE De Haagse Hogeschool

Trefwoorden	: Begeleiding BNSA Gelijkheidsbeginsel [extra] Herkansing Osiris Proportionaliteit Zorgvuldigheidsbeginsel Waarschuwing
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER opleiding HBO-rechten artikel 18 lid 3 onderdeel 3.3.1 OER opleiding HBO-rechten artikel 18 lid 3 onderdeel 3.3.2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Het College ziet geen grond voor het oordeel dat appellante onvoldoende studieadvies en –begeleiding heeft gekregen. Niet in geschil is dat appellante in het tweede studiejaar in ieder geval drie gesprekken met een studiebegeleider heeft gevoerd, te weten op 14 september 2012, 20 december 2012 en 20 februari 2013. Van die gesprekken zijn verslagen opgemaakt, die in OSIRIS zijn opgenomen. Uit de verslagen volgt dat de studiebegeleider steeds met appellante heeft gesproken over de voortgang en aanpak van haar studie en haar afdoende heeft gewezen op het belang van het behalen van de vakken uit de propedeutische fase. Appellante had toegang tot OSIRIS en had die verslagen dan ook kunnen inzien. Evenmin wordt aanleiding gezien om te oordelen dat appellante niet tijdig is gewaarschuwd voor een negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Uit het verslag van het gesprek op 20 februari 2013 volgt dat appellante wist dat als zij belangrijke tentamens van de blokken 3 en 4 niet zou behalen, een negatief bindend studieadvies kon worden gegeven. Aan appellante is bij brief van 26 maart 2013 een waarschuwing als bedoeld in artikel 18, derde lid, onder 3.3.2, van de OER gegeven, waarin zij ook op de mogelijkheid van een hoorzitting en de wijze waarop zij zich hiervoor diende aan te melden, is gewezen. Verder is gebleken dat de examencommissie op 27 mei 2013 aan studenten van de opleiding, onder wie appellante, via blackbord een email heeft verzonden over de procedure voor het indienen van een verzoek om uitstel van een negatief bindend studieadvies en op 12 juni 2013 een email over de wijze van aanmelden voor vorenbedoelde hoorzitting. Deze informatie is gelijktijdig op het studentenportal geplaatst. Voor zover appellante bestrijdt de waarschuwingsbrief van 26 maart 2013 te hebben ontvangen, leidt dit niet tot een ander oordeel, nu uit het voorgaande volgt dat appellante ook op andere wijze tijdig en afdoende voor een mogelijk negatief bindend studieadvies was gewaarschuwd. Dat voorafgaand aan het geven van het advies geen hoorzitting is geweest, is aan appellante zelf te wijten, nu zij gelet op het vorenstaande wist dan wel behoorde te weten dat zij zich daarvoor diende aan te melden, hetgeen zij niet heeft gedaan. (…) 2.4.1 Hetgeen is aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat sprake is van strijd met het proportionaliteitsbeginsel. Vaststaat dat appellante het propedeutisch examen niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft behaald. Dat zij slechts één vak niet heeft behaald, is op zichzelf niet relevant en maakt dit niet anders. Het negatief bindend studieadvies is, zo volgt uit het voorgaande, op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Voorts is onbestreden dat geen sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden die ertoe hebben bijgedragen dat appellante de studiepunten voor het desbetreffende vak, en derhalve het propedeutisch examen, niet binnen de gestelde termijn heeft behaald. (…) 2.5.1 Het CBE heeft toegelicht dat het zogenoemde laatste vakbeleid inhoudt dat een student een extra herkansing voor een laatste vak wordt geboden, indien hij alle overige vakken van de opleiding heeft behaald en

zijn scriptie en portfolio heeft afgerond. Dit beleid wordt echter niet in de propedeutische fase van de opleiding toegepast, maar uitsluitend in de hoofdfase. In het studiejaar 2011-2012 is aan studenten van de opleiding een extra herkansing voor het propedeusevak Staatsrecht geboden, omdat de toetscommissie naar aanleiding van klachten van studenten had geoordeeld dat de eerste herkansing voor het vak te zwaar was geweest. Deze extra herkansing hield dus geen verband met het toepassen van het zogenoemde laatste vakbeleid. Gelet op het vorenstaande ziet het College in hetgeen is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten appellante een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 8 november 2013 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R.M.L. Theelen, advocaat te 's-Gravenhage, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel en A.B. Plugge, beiden werkzaam bij De Haagse Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 18, derde lid, onder 3.3.1, van de Onderwijs- en Examenregeling opleiding HBO-Rechten Duale variant 2012-2013 (hierna: de OER) krijgt de student in het tweede jaar van inschrijving voor de propedeutische fase een negatief bindend studieadvies, indien hij op uiterlijk 31 augustus van het tweede jaar van inschrijving het propedeutische examen niet heeft behaald.

Ingevolge het derde lid, onder 3.3.2, voor zover thans van belang, kan een negatief bindend studieadvies alleen worden gegeven wanneer de student, gelet op zijn studieresultaten en met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daaromtrent zijn vastgesteld in de OER van de opleiding, de student studiebegeleiding is aangeboden, de gegevens over de studievoortgang van iedere

student zijn opgenomen in het studievolgsysteem OSIRIS (hierna: OSIRIS), er vooraf een waarschuwing is afgegeven op een zodanig tijdstip dat de betreffende student de mogelijkheid heeft zijn studieresultaten te verbeteren, er rekening is gehouden met eventuele persoonlijke omstandigheden en de student in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord voordat de examencommissie het negatief bindend studieadvies uitbrengt.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding HBO-Rechten. In het eerste jaar van inschrijving heeft zij 40 studiepunten behaald van de 60 te behalen punten voor de propedeutische fase. Aan het einde van het tweede jaar van inschrijving heeft zij in totaal 55 van de benodigde 60 studiepunten van deze fase behaald. Zij heeft de studiepunten voor het vak Ondernemingsrecht niet behaald. Derhalve staat vast dat appellante op uiterlijk 31 december van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de beslissing om haar een negatief bindend studieadvies te geven onzorgvuldig tot stand is gekomen. Zij voert aan dat zij onvoldoende studieadvies en -begeleiding heeft gekregen. Zo is zij tijdens het tweede studiejaar niet erop gewezen het accent te leggen op het behalen van vakken van het eerste jaar en zijn er geen verslagen van gesprekken met de studieloopbaanbegeleider opgemaakt dan wel heeft zij die niet kunnen inzien. Verder stelt zij dat zij niet tijdig is gewaarschuwd over een mogelijk negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Voorts voert zij aan dat voorafgaand aan het geven van het negatief bindend studieadvies geen hoorzitting heeft plaatsgevonden.

2.3.1 Het College ziet geen grond voor het oordeel dat appellante onvoldoende studieadvies en –begeleiding heeft gekregen. Niet in geschil is dat appellante in het tweede studiejaar in ieder geval drie gesprekken met een studiebegeleider heeft gevoerd, te weten op 14 september 2012, 20 december 2012 en 20 februari 2013. Van die gesprekken zijn verslagen opgemaakt, die in OSIRIS zijn opgenomen. Uit de verslagen volgt dat de studiebegeleider steeds met appellante heeft gesproken over de voortgang en aanpak van haar studie en haar afdoende heeft gewezen op het belang van het behalen van de vakken uit de propedeutische fase. Appellante had toegang tot OSIRIS en had die verslagen dan ook kunnen inzien.

Evenmin wordt aanleiding gezien om te oordelen dat appellante niet tijdig is gewaarschuwd voor een negatief bindend studieadvies en de gevolgen daarvan. Uit het verslag van het gesprek op 20 februari 2013 volgt dat appellante wist dat als zij belangrijke tentamens van de blokken 3 en 4 niet zou behalen, een negatief bindend studieadvies kon worden gegeven. Aan appellante is bij brief van 26 maart 2013 een waarschuwing als bedoeld in artikel 18, derde lid, onder 3.3.2, van de OER gegeven, waarin zij ook op de mogelijkheid van een hoorzitting en de wijze waarop zij zich hiervoor diende aan te melden, is gewezen. Verder is gebleken dat de examencommissie op 27 mei 2013 aan studenten van de opleiding, onder wie appellante, via blackbord een email heeft verzonden over de procedure voor het indienen van een verzoek om uitstel van een negatief bindend studieadvies en op 12 juni 2013 een email over de wijze van aanmelden voor vorenbedoelde hoorzitting. Deze informatie is gelijktijdig op het studentenportal geplaatst.

Voor zover appellante bestrijdt de waarschuwingsbrief van 26 maart 2013 te hebben ontvangen, leidt dit niet tot een ander oordeel, nu uit het voorgaande volgt dat appellante ook op andere wijze tijdig en afdoende voor een mogelijk negatief bindend studieadvies was gewaarschuwd. Dat voorafgaand aan het geven van het advies geen hoorzitting is geweest, is aan appellante zelf te wijten, nu zij gelet op het vorenstaande wist dan wel behoorde te weten dat zij zich daarvoor diende aan te melden, hetgeen zij niet heeft gedaan.

Gelet op het vorenstaande ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat het negatief bindend studieadvies op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Het betoog faalt.

2.4 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat geen sprake is van strijd met het proportionaliteitsbeginsel. Volgens haar is wel sprake van strijd met dit beginsel, nu zij slechts één vak van de propedeutische fase niet heeft behaald.

2.4.1 Hetgeen is aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat sprake is van strijd met het proportionaliteitsbeginsel. Vaststaat dat appellante het propedeutisch examen niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft behaald. Dat zij slechts één vak niet heeft behaald, is op zichzelf niet relevant en maakt dit niet anders. Het negatief bindend studieadvies is, zo volgt uit het voorgaande, op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Voorts is onbestreden dat geen sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden die ertoe hebben bijgedragen dat appellante de studiepunten voor het desbetreffende vak, en derhalve het propedeutisch examen, niet binnen de gestelde termijn heeft behaald.

Het betoog slaagt niet.

2.5 Appellant betoogt dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel, nu in haar geval geen toepassing is gegeven aan het zogenoemde laatste vakbeleid, terwijl dit wel is toegepast voor studenten van de opleiding in het studiejaar 2011-2012 voor het propedeusevak Staatsrecht.

2.5.1 Het CBE heeft toegelicht dat het zogenoemde laatste vakbeleid inhoudt dat een student een extra herkansing voor een laatste vak wordt geboden, indien hij alle overige vakken van de opleiding heeft behaald en zijn scriptie en portfolio heeft afgerond. Dit beleid wordt echter niet in de propedeutische fase van de opleiding toegepast, maar uitsluitend in de hoofdfase. In het studiejaar 2011-2012 is aan studenten van de opleiding een extra herkansing voor het propedeusevak Staatsrecht geboden, omdat de toetscommissie naar aanleiding van klachten van studenten had geoordeeld dat de eerste herkansing voor het vak te zwaar was geweest. Deze extra herkansing hield dus geen verband met het toepassen van het zogenoemde laatste vakbeleid.

Gelet op het vorenstaande ziet het College in hetgeen is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2013/262
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	5 juni 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Aanvragen getuigschrift Datum getuigschrift Heroverweging prestatiebeurs Professionele rechtsbijstandverlener Rechtsmiddelenverwijzing [Verschoonbaarheid] Termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW artikel 7.10 lid 1 WHW artikel 7.10 lid 2 WHW artikel 7.11 lid 2 WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.58 lid 1 WHW artikel 7.58 lid 4 Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6.9 lid 1 Awb artikel 6.11 OER artikel 9 OER artikel 43 lid 1 OER artikel 45 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. In de beslissing van 17 december 2009 ontbreekt een rechtsmiddelenverwijzing. Dat leidt er in dit geval echter niet toe dat de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is. Appellante heeft gesteld dat zij pas door de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 12 december 2012 op haar beroep tegen de weigering van de minister om haar prestatiebeurs om te zetten in een gift, wist dat de datum die op het getuigschrift is vermeld de datum van afstuderen is en dat zij naar aanleiding daarvan beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 17 december 2009.

Daargelaten of appellante, zoals het CBE heeft gesteld, dat al eerder wist, was zij daarvan in ieder geval door de uitspraak van de rechtbank op de hoogte. Desondanks heeft zij, hoewel zij tijdens de procedure bij de rechtbank werd bijgestaan door een advocaat, pas na bijna acht weken na de uitspraak van de rechtbank beroep ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie van 17 december 2009. Onder die omstandigheden heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is en heeft het door appellante tegen de beslissing van 17 december 2009 ingestelde beroep terecht niet-ontvankelijk geacht.
(…)
2.4.1. Indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, kan door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.
Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd.
2.4.2. Appellante wist dat zij voor 1 september 2009 diende af te studeren om haar prestatiebeurs om te kunnen laten zetten in een gift. Van haar had dan ook mogen worden verwacht dat zij zich goed liet informeren over de regels met betrekking tot het afstuderen. Gelet op de duidelijke tekst van artikel 43, tweede lid, van de OER had appellante voorts kunnen weten dat de datum van afstuderen ingevolge die bepaling de datum van de aanvraag van het getuigschrift was. Op het moment dat zij op 17 december 2009 de aanvraag om een getuigschrift indiende, had appellante dan ook kunnen weten dat die datum de afstudeerdatum zou worden en dat, nu dit later was dan 1 september 2009, dit gevolgen zou kunnen hebben voor haar prestatiebeurs. Gelet hierop, liggen aan het verzoek van appellante aan de examencommissie om terug te komen van de beslissing van 17 december 2009 geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag. Aan een beoordeling van het betoog van appellante dat de afstudeerdatum ingevolge de WHW uitsluitend de datum waarop een examen met goed gevolg is afgelegd, kan zijn, komt het College dan ook, gezien het onder 2.4.1 weergegeven toetsingskader, niet toe.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 april 2013 heeft de examencommissie Erasmus School of Law geweigerd terug te komen van haar beslissing van 17 december 2009. Bij laatstgenoemde beslissing is de datum waarop

appellante het bachelorexamen Rechtsgeleerdheid met goed gevolg heeft afgelegd, vastgesteld op 17 december 2009.

Bij beslissing van 21 oktober 2013 heeft het CBE het door appellante tegen de beslissing van 17 december 2009 ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard en het door haar tegen de beslissing van 3 april 2013 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 april 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, en namens de examencommissie mr. J.C. de Wit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.10, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals die luidde ten tijde van belang, omvat elk tentamen een onderzoek naar de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de examinandus, alsmede de beoordeling van de uitkomsten van dat onderzoek.

Ingevolge het tweede lid is het examen afgelegd, indien de tentamens van de tot een opleiding of propedeutische fase van een bacheloropleiding behorende onderwijseenheden met goed gevolg zijn afgelegd, voor zover de examencommissie niet heeft bepaald dat het examen tevens omvat een door haar zelf te verrichten onderzoek als bedoeld in het eerste lid.

Ingevolge artikel 7.11, tweede lid, wordt ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt.

Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 7.58, eerste lid, dient degene die een getuigschrift als bedoeld in artikel 7.11 wenst te verkrijgen, overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels een verzoek in, ertoe strekkende dat door dit bestuur wordt verklaard, dat het getuigschrift kan worden afgegeven.

Ingevolge het vierde lid geeft een examencommissie geen getuigschrift af dan nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat het getuigschrift kan worden afgegeven

Ingevolge artikel 43, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) is geslaagd voor het bachelorexamen als bedoeld in artikel 9 (Samenstelling bachelorexamen Rechtsgeleerdheid) van deze regeling, de examinandus die alle onderdelen met een voldoende resultaat heeft afgerond, dan wel hiervoorvrijstelling heeft gekregen.

Ingevolge het tweede lid geldt als datum van afstuderen de datum van de vaststelling van de uitslag van het laatste onderdeel van het bachelorexamen, mits de examinandus zich binnen vier weken na die datum door middel van het hiervoor bestemde formulier (te verkrijgen bij de examenadministratie) heeft aangemeld voor de uitreiking van het getuigschrift als bedoeld in artikel 45 lid 1 (Het getuigschrift) van dezeregeling. In andere gevallen geldt als datum van afstuderen de datum waarop het getuigschrift is aangevraagd.

2.2. Appellante heeft op 11 juli 2009 het laatste onderdeel van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid behaald. Op 17 december 2009 heeft zij een getuigschrift voor het behalen van de bacheloropleiding aangevraagd. Bij de beslissing van 17 december 2009 heeft de examencommissie de datum waarop appellante het bachelorexamen Rechtsgeleerdheid met goed gevolg heeft afgelegd, vastgesteld op 17 december 2009. Bij brief van 15 februari 2013 heeft appellante de examencommissie verzocht van die beslissing terug te komen en de datum van afstuderen gewijzigd vast te stellen op 11 juli 2009. Aan dat verzoek heeft zij ten grondslag gelegd dat de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap heeft geweigerd haar prestatiebeurs om te zetten in een gift, omdat zij het bachelorexamen Rechtsgeleerdheid niet binnen tien jaar heeft behaald. Indien de afstudeerdatum gewijzigd wordt vastgesteld op 11 juli 2009, heeft zij het examen binnen tien jaar behaald en kan haar prestatiebeurs worden omgezet in een gift, aldus appellante.

De examencommissie heeft het verzoek van appellante afgewezen.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE het door haar tegen de beslissing van 17 december 2009 ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft geacht wegens overschrijding van de beroepstermijn. Volgens appellante kan die overschrijding haar niet worden tegengeworpen, aangezien in de beslissing van 17 december 2009 een rechtsmiddelenverwijzing ontbreekt.

2.3.1. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.3.2. Het ontbreken van een rechtsmiddelverwijzing bij een besluit leidt in beginsel tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding, mits de belanghebbende daarop een beroep doet, stellende dat de termijnoverschrijding daarvan het gevolg is. Dit beginsel lijdt uitzondering indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de belanghebbende tijdig wist dat hij binnen een bepaalde termijn bezwaar moest maken dan wel beroep moest instellen. Van bekendheid met de termijn kan in ieder geval worden uitgegaan indien de belanghebbende voor afloop van de termijn reeds werd bijgestaan door een professionele rechtsbijstandverlener. Bij een professionele rechtsbijstandverlener mag kennis omtrent het in te stellen rechtsmiddel en de daarvoor geldende termijn immers worden verondersteld en diens kennis kan in dit verband aan de belanghebbende worden toegerekend.

2.3.3. In de beslissing van 17 december 2009 ontbreekt een rechtsmiddelenverwijzing. Dat leidt er in dit geval echter niet toe dat de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is. Appellante heeft gesteld dat zij pas door de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 12 december 2012 op haar beroep tegen de weigering van de minister om haar prestatiebeurs om te zetten in een gift, wist dat de datum die op het getuigschrift is vermeld de datum van afstuderen is en dat zij naar aanleiding daarvan beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 17 december 2009. Daargelaten of appellante, zoals het CBE heeft gesteld, dat al eerder wist, was zij daarvan in ieder geval door de uitspraak van de rechtbank op de hoogte. Desondanks heeft zij, hoewel zij tijdens de procedure bij de rechtbank werd bijgestaan door een advocaat, pas na bijna acht weken na de uitspraak van de rechtbank beroep ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie van 17 december 2009. Onder die omstandigheden heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is en heeft het door appellante tegen de beslissing van 17 december 2009 ingestelde beroep terecht niet-ontvankelijk geacht.

Het betoog faalt.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de afstudeerdatum ingevolge artikel 7.10, tweede lid, van de WHW uitsluitend de datum waarop een examen met goed gevolg is afgelegd, kan zijn. Nu zij het laatste onderdeel van de bacheloropleiding op 11 juli 2009 met goed gevolg heeft afgelegd, had de examencommissie terug moeten komen van haar eerdere beslissing en die datum als afstudeerdatum moeten vaststellen, aldus appellante.

2.4.1. Indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, kan door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd.

2.4.2. Appellante wist dat zij voor 1 september 2009 diende af te studeren om haar prestatiebeurs om te kunnen laten zetten in een gift. Van haar had dan ook mogen worden verwacht dat zij zich goed liet informeren over de regels met betrekking tot het afstuderen. Gelet op de duidelijke tekst van artikel 43, tweede lid, van de OER had appellante voorts kunnen weten dat de datum van afstuderen ingevolge die bepaling de datum van de aanvraag van het getuigschrift was. Op het moment dat zij op 17 december 2009 de aanvraag om een getuigschrift indiende, had appellante dan ook kunnen weten dat die datum de afstudeerdatum zou worden en dat, nu dit later was dan 1 september 2009, dit gevolgen zou kunnen hebben voor haar prestatiebeurs. Gelet hierop, liggen aan het verzoek van appellante aan de examencommissie om terug te komen van de beslissing van 17 december 2009 geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag. Aan een beoordeling van het betoog van appellante

dat de afstudeerdatum ingevolge de WHW uitsluitend de datum waarop een examen met goed gevolg is afgelegd, kan zijn, komt het College dan ook, gezien het onder 2.4.1 weergegeven toetsingskader, niet toe.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/263
Rechter[s]	: mrs. Olivier, Troostwijk, Kleijn
Datum	: 4 april 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: [proces] Belang, Beoordeling, Finale geschillenbeslechting, [agressief] Gedrag, Groepsbeoordeling, Herkansing, Studievertraging, Schadevergoeding
Artikelen	: Awb artikel 8:4 lid 3 onderdeel b Awb artikel 8:41a
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.1.2 Gelet op hetgeen appellante ter zitting naar voren heeft gebracht kan het niet onaannemelijk worden geacht dat zij enige maanden studievertraging heeft opgelopen tengevolge van het niet eerder behalen van de minor City Marketing. Derhalve heeft zij, anders dan het CBE stelt, belang bij een inhoudelijke beoordeling van dit geschil. (…) 2.3.2 Uit de stukken blijkt dat appellante als herkansing de mogelijkheid heeft gekregen te reflecteren op de door de andere groepsleden gegeven input over haar functioneren tijdens de groepsopdracht. Geen grond bestaat voor het oordeel dat deze mogelijkheid niet als een daadwerkelijke herkansing kan worden gezien. Anders dan appellant wenst, ligt het niet in de rede om bij een herkansing van de beoordeling van het functioneren van een student in een groepsproces te volstaan met het geven van een vervangende opdracht. De gegeven herkansing heeft ertoe geleid dat appellante in staat is gesteld de door de groepsleden gegeven kritiekpunten schriftelijk te weerleggen. De andere groepsleden zijn vervolgens in staat gesteld daarop te reageren. Het CBE heeft in hetgeen appellante in beroep heeft aangevoerd terecht geen grond gezien voor het oordeel dat appellante opnieuw in staat zou moeten worden gesteld daarop te reageren, nu zij in de herkansing reeds de mogelijkheid heeft gekregen in te gaan op de gegeven input. Op basis van zowel de door appellante als de andere groepsleden overgelegde stukken is de examinator tot het oordeel gekomen dat appellante de negatieve input onvoldoende heeft kunnen weerleggen. Uit de stukken blijkt verder dat de examinator zijn oordeel, dat het functioneren van appellante in het groepsproces onvoldoende is geweest, niet uitsluitend heeft gebaseerd op de input van de andere groepsleden, nu hij op basis van de groepsopdracht heeft vastgesteld dat de kwaliteit van haar bijdrage van onvoldoende kwaliteit was. Voorts is hij tijdens een

ingelaste vergadering van de groep er getuige van geweest dat appellante zich agressief gedroeg jegens de andere groepsleden. Verder blijkt uit de stukken dat appellante tijdens enkele belangrijke bijeenkomsten, waaronder begrepen bijeenkomsten met de opdrachtgever, niet aanwezig is geweest. Het voorgaande in aanmerking genomen heeft het CBE terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de beoordeling uitsluitend is gebaseerd op de negatieve input van de andere groepsleden die zou zijn gevoed door een conflict over de planning en heeft zij met juistheid geoordeeld dat de beoordeling door de examinator naar behoren tot stand is gekomen. Wat betreft de stelling van appellante dat de examinator haar niet heeft geholpen bij tegenslagen die zij ondervond binnen de groep, geldt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar problemen bij hem kenbaar heeft gemaakt. Derhalve kan de examinator niet worden verweten dat hij verder geen actie heeft ondernomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2013 heeft de examencommissie Leisure het verzoek van appellante om een herkansing van het individuele onderdeel van de minor City Marketing afgewezen.

Bij beslissing van 30 augustus 2013, verzonden op 6 december 2013, heeft het CBE het daartegen door appellante bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 12 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 maart 2014, waar appelante, bijgestaan door mr. J. Huigen, en het CBE, vertegenwoordigd door
mr. F. Donner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft naar voren gebracht dat appellante haar opleiding inmiddels heeft afgerond, zij daarom geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het geschil en haar beroep tegen de beslissing van 30 augustus 2013 niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

2.1.1 Appellante heeft desgevraagd naar voren gebracht dat zij nog wel belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het geschil, omdat zij door de onvoldoende voor het individuele onderdeel van de minor City Marketing enkele maanden studievertraging heeft opgelopen. Indien in rechte wordt vastgesteld dat de examencommissie tot een andere beslissing had moeten komen dan zal in een andere procedure het extra betaalde collegegeld worden verhaald, aldus appellante.

2.1.2 Gelet op hetgeen appellante ter zitting naar voren heeft gebracht kan het niet onaannemelijk worden geacht dat zij enige maanden studievertraging heeft opgelopen ten gevolge van het niet eerder behalen van de minor City Marketing. Derhalve heeft zij, anders dan het CBE stelt, belang bij een inhoudelijke beoordeling van dit geschil.

2.2 De minor City Marketing bestaat uit een groepsopdracht en een individueel onderdeel. De groepsopdracht is beoordeeld met een voldoende. Het individuele onderdeel van appellante, dat ziet op het functioneren van de student in het groepsproces door het invullen van een “Ik-formulier” en de reactie daar op van de andere groepsleden, is beoordeeld met een onvoldoende. Daardoor heeft appellante geen recht op de studiepunten voor de groepsopdracht. Tegen de beoordeling van het individuele onderdeel heeft appellante bezwaar gemaakt bij de examencommissie. Naar aanleiding daarvan heeft zij een

herkansing gekregen en het "Ik-formulier" opnieuw ingevuld. Ook daarvoor heeft appellante een onvoldoende gekregen van de examinator. Het ingediende verzoek om een herkansing heeft de examencommissie afgewezen. Het daartegen door appellante bij het CBE ingestelde beroep is gegrond verklaard, omdat in het dossier de beoordeling van de examinator van de herkansing ontbrak. Dit heeft ertoe geleid dat de examinator het ingevulde beoordelingsformulier van de herkansing heeft voorzien van een nadere toelichting. Het vervolgens wederom door appellante ingediende verzoek om een herkansing heeft de examencommissie afgewezen bij de beslissing van 11 juli 2013.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE miskent dat zij geen volwaardige herkansing heeft gekregen en dat de beoordeling onzorgvuldig heeft plaatsgevonden. Hiertoe voert zij aan dat zij slechts in staat is gesteld het "Ik-formulier" opnieuw in te vullen en dat de andere groepsleden naar aanleiding daarvan wederom hun input hebben mogen geven. Volgens appellante is de beoordeling van de examinator uitsluitend gebaseerd op de negatieve input van de andere groepsleden over haar functioneren tijdens de groepsopdracht en niet op zijn eigen waarnemingen. Daarnaast stelt zij dat zij ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld te reageren op de door de andere groepsleden gegeven input. Appellante bestrijdt voorts de juistheid van die input. Volgens haar is ten onrechte gesteld dat zij regelmatig afwezig was bij vergaderingen. Zij stelt hiertoe dat uit de notulen blijkt dat zij vaak aanwezig was en dat zij daarnaast heeft verzocht om de bijeenkomsten op een andere dag te laten plaatsvinden, omdat zij één dag in de week niet kon. De groepsleden hebben bewust de bijeenkomsten gepland op de dag dat zij niet kon en hebben niet voldaan aan haar verzoek om de bijeenkomsten op een andere dag te laten plaatsvinden, aldus appellante. Voorts is volgens haar ten onrechte gesteld dat zij niet heeft voldaan aan haar inspanningsverplichting met betrekking tot de groepsopdracht. Hiertoe stelt zij dat zij een planning heeft gemaakt, een effectenmeting heeft uitgevoerd en heeft gewerkt aan sociale media. Appellante brengt verder naar voren dat de negatieve input door de medestudenten is gevoed door een conflict dat tussen hen is ontstaan over de planning van de groepsopdracht. Tot slot stelt zij dat de examinator zich niet heeft ingespannen haar te helpen bij tegenslagen die zij ondervond vanuit de groep.

2.3.1 Ten behoeve van de beoordeling van de individuele bijdrage van een student in het groepsproces vult de student een "Ik-formulier" in en vullen de andere groepsleden vragenlijsten in over de individueel te beoordelen student. Wat betreft het functioneren van appellante is uit de door de andere groepsleden ingevulde vragenlijsten gebleken dat vier van de vijf van hen kritisch waren over haar functioneren. De kritiek spitste zich toe op de gebrekkige betrokkenheid bij het project, het gebrek aan inzet tijdens het project, het gedrag in de omgang met de andere groepsleden en de kwaliteit van de bijdrage van appellante.

2.3.2 Uit de stukken blijkt dat appellante als herkansing de mogelijkheid heeft gekregen te reflecteren op de door de andere groepsleden gegeven input over haar functioneren tijdens de groepsopdracht. Geen grond bestaat voor het oordeel dat deze mogelijkheid niet als een daadwerkelijke herkansing kan worden gezien. Anders dan appellant wenst, ligt het niet in de rede om bij een herkansing van de beoordeling van het functioneren van een student in een groepsproces te volstaan met het geven van een vervangende opdracht.

De gegeven herkansing heeft ertoe geleid dat appellante in staat is gesteld de door de groepsleden gegeven kritiekpunten schriftelijk te weerleggen. De andere groepsleden zijn vervolgens in staat gesteld daarop te reageren. Het CBE heeft in hetgeen appellante in beroep heeft aangevoerd terecht geen grond gezien voor het oordeel dat appellante opnieuw in staat zou moeten worden gesteld daarop te reageren, nu zij in de herkansing reeds de mogelijkheid heeft gekregen in te gaan op de gegeven input.

Op basis van zowel de door appellante als de andere groepsleden overgelegde stukken is de examinator tot het oordeel gekomen dat appellante de negatieve input onvoldoende heeft kunnen weerleggen. Uit de stukken blijkt verder dat de examinator zijn oordeel, dat het functioneren van appellante in het groepsproces onvoldoende is geweest, niet uitsluitend heeft gebaseerd op de input van de andere groepsleden, nu hij op basis van de groepsopdracht heeft vastgesteld dat de kwaliteit van haar bijdrage van onvoldoende kwaliteit was. Voorts is hij tijdens een ingelaste vergadering van de groep er getuige van geweest dat appellante zich agressief gedroeg jegens de andere groepsleden. Verder blijkt uit de stukken dat appellante tijdens enkele belangrijke bijeenkomsten, waaronder begrepen bijeenkomsten met de opdrachtgever, niet aanwezig is geweest. Het voorgaande in aanmerking genomen heeft het CBE terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de beoordeling uitsluitend is gebaseerd op de negatieve input van de andere groepsleden die zou zijn gevoed door een conflict over de planning en heeft zij met juistheid geoordeeld dat de beoordeling door de examinator naar behoren tot stand is gekomen. Wat betreft de stelling van appellante dat de examinator haar niet heeft geholpen bij tegenslagen die zij ondervond binnen de groep, geldt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar problemen bij hem kenbaar heeft gemaakt. Derhalve kan de examinator niet worden verweten dat hij verder geen actie heeft ondernomen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/264
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Kleijn en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 24 juli 2014
Partijen	: Appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Afstudeersteun Bijzondere omstandigheid Migraineaanvallen Studievertraging [tijdige] Melding Voorlopige toekenning
Artikelen	: Regeling profileringsfonds artikel 2 lid1 aanhef en onderdeel d Regeling profileringsfonds artikel 3 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5.1 De op 29 november 2012 ingediende aanvraag om voorlopige toekenning afstudeersteun ziet blijkens die aanvraag op de periode van februari tot en met juli 2012. Naar appellante zelf stelt, was zij sinds februari 2012, mede vanwege de migraineaanvallen en naar later bleek ook haar zwangerschap, niet in staat alle lessen bij te wonen en alle tentamens te halen. Zij heeft echter niet eerder dan na het ontdekken van de zwangerschap in juni 2012 melding gemaakt van haar gezondheidsklachten en de daarmee gepaard gaande studievertraging. Nu appellante echter al wel sinds februari 2012 gezondheidsklachten had die haar hinderden in haar studievoortgang, lag het op haar weg om dat eerder kenbaar te maken bij de studentendecaan. Dat zij in juni 2012 ontdekte dat zij zwanger was en dat direct heeft gemeld bij de studentendecaan biedt geen grond voor een ander oordeel, nu appellante al vanaf februari 2012 gezondheidsklachten had. De stelling van appellante dat zij al jaren kampt met migraineaanvallen en dat de studentendecaan daarvan op de hoogte is, leidt evenmin tot een ander oordeel. Zij heeft in de periode van februari tot en met juni 2012 niet voldaan aan de in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder d, van de Regeling profileringsfonds neergelegde eis dat een student de instelling op de hoogte houdt van het verloop van de bijzondere omstandigheden waar een beroep op wordt gedaan. Voor zover appellante betoogt dat zij in februari 2012 bij de studentendecaan heeft gemeld dat zij studievertraging heeft opgelopen vanwege migraineaanvallen, hetgeen overigens niet blijkt uit het formulier melding studievertragende omstandigheden, geldt dat die melding, die blijkens voornoemd formulier in oktober 2011 is gedaan, zag op studievertraging die zij had opgelopen in blok 1 van het studiejaar 2011-2012. Gelet op het voorgaande heeft het college van bestuur zich op het standpunt kunnen stellen dat appellante niet hetgeen heeft gedaan wat redelijkerwijs van haar verwacht kon worden om studievertraging zoveel mogelijk te voorkomen. Appellante heeft geen omstandigheden aangevoerd waaruit is gebleken dat het in haar geval niet mogelijk was de verergering van haar klachten vanaf februari 2012 te melden, noch dat haar bijzondere omstandigheden van dien aard waren dat het niet mogelijk was de schade voor haar studievoortgang te beperken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 maart 2013 heeft de Manager Studentenondersteuning aan appellante meegedeeld dat haar aanvraag om voorlopige toekenning afstudeersteun is afgewezen.

Bij beslissing van 7 november 2013 heeft het college van bestuur het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 12 december 2013, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 10 januari 2014.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het college heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 mei 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. M.R. de Kok, advocaat te Rotterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.H.P. de Jongh, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder d, van de Regeling profileringsfonds komt voor afstudeersteun in aanmerking degene die als student is ingeschreven voor een opleiding waarvan hij het examen nog niet met goed gevolg heeft afgerond en hij alles wat redelijkerwijs mogelijk was heeft gedaan om de schade van de bijzondere omstandigheid voor zijn studievoortgang en/of studievoortgang te beperken.
Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Regeling profileringsfonds, voor zover van belang, moet elke bijzondere omstandigheid die kan leiden tot studievertraging en een aanspraak op afstudeersteun zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk twee maanden na het ontstaan van de omstandigheid, worden gemeld bij een studentendecaan. Indien geen tijdige melding plaatsvindt, kan dit tot gevolg hebben dat geen afstudeersteun gegeven wordt, in het bijzonder als blijkt dat de student onvoldoende maatregelen heeft genomen om de schade te beperken.

2.2 Appellante heeft op 29 november 2012 een aanvraag om voorlopige toekenning afstudeersteun ingediend. Aan de aanvraag heeft zij ten grondslag gelegd dat zij in de periode van februari tot en met juli 2012 studievertraging heeft opgelopen vanwege haar zwangerschap, die zij in juni 2012 heeft ontdekt, en de kwalen en lasten die daarmee gepaard gingen.

2.3 Aan de beslissing van 8 maart 2013 was ten grondslag gelegd dat de aanvraag te laat zou zijn ingediend. Bij de beslissing van 7 november 2013 heeft het college van bestuur overwogen dat de aanvraag wel op tijd was ingediend, maar dat de gestelde studievertragende omstandigheden te laat waren gemeld, zodat het niet meer mogelijk was maatregelen te treffen met het oog op het zoveel mogelijk beperken van de studievertraging. Om die reden heeft het college van bestuur de weigering afstudeersteun te verlenen in stand gelaten.

2.4 Appellante betoogt allereerst tevergeefs dat zij haar aanvraag om voorlopige toekenning wel tijdig, zijnde voor 1 december na afloop van het studiejaar waarin de bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan, heeft ingediend. Blijkens de beslissing van 7 november 2013 was dit uiteindelijk niet de grond voor weigering van de aanvraag.

2.5 Appellante betoogt verder dat het college van bestuur heeft miskend dat zij wel voldoet aan het in artikel 3, eerste lid, van de Regeling profileringsfonds opgenomen vereiste dat elke bijzondere omstandigheid die kan leiden tot studievertraging zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk twee maanden na het ontstaan van de omstandigheid, wordt gemeld. Hiertoe voert zij aan dat zij, nadat zij begin juni 2012 ontdekte dat zij zwanger was, dit direct heeft gemeld bij de studentendecaan. Met haar heeft zij overleg gevoerd met als doel studievertraging te voorkomen, aldus appellante. Zij stelt verder dat de studentendecaan haar heeft gewezen op de mogelijkheid om afstudeersteun uit het profileringsfonds aan te vragen toen bleek dat zij vanwege de kwalen en lasten die zij ondervond van de zwangerschap studievertraging zou oplopen en dat zij vervolgens in samenspraak met de studentendecaan het

aanvraagformulier voorlopige toekenning heeft ingediend. Appellante stelt voorts dat zij al jaren kampt met migraineaanvallen, dat zij mede daardoor sinds februari 2012 niet heeft kunnen deelnemen aan alle lessen en dat de studentendecaan er al langer van op de hoogte is dat zij last heeft van migraineaanvallen. Nu deze omstandigheid bekend was, is ten onrechte overwogen dat niet is voldaan aan de meldingsplicht, aldus appellante.

2.5.1 De op 29 november 2012 ingediende aanvraag om voorlopige toekenning afstudeersteun ziet blijkens die aanvraag op de periode van februari tot en met juli 2012. Naar appellante zelf stelt, was zij sinds februari 2012, mede vanwege de migraineaanvallen en naar later bleek ook haar zwangerschap, niet in staat alle lessen bij te wonen en alle tentamens te halen. Zij heeft echter niet eerder dan na het ontdekken van de zwangerschap in juni 2012 melding gemaakt van haar gezondheidsklachten en de daarmee gepaard gaande studievertraging. Nu appellante echter al wel sinds februari 2012 gezondheidsklachten had die haar hinderden in haar studievoortgang, lag het op haar weg om dat eerder kenbaar te maken bij de studentendecaan. Dat zij in juni 2012 ontdekte dat zij zwanger was en dat direct heeft gemeld bij de studentendecaan biedt geen grond voor een ander oordeel, nu appellante al vanaf februari 2012 gezondheidsklachten had. De stelling van appellante dat zij al jaren kampt met migraineaanvallen en dat de studentendecaan daarvan op de hoogte is, leidt evenmin tot een ander oordeel. Zij heeft in de periode van februari tot en met juni 2012 niet voldaan aan de in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder d, van de Regeling profileringsfonds neergelegde eis dat een student de instelling op de hoogte houdt van het verloop van de bijzondere omstandigheden waar een beroep op wordt gedaan. Voor zover appellante betoogt dat zij in februari 2012 bij de studentendecaan heeft gemeld dat zij studievertraging heeft opgelopen vanwege migraineaanvallen, hetgeen overigens niet blijkt uit het formulier melding studievertragende omstandigheden, geldt dat die melding, die blijkens voornoemd formulier in oktober 2011 is gedaan, zag op studievertraging die zij had opgelopen in blok 1 van het studiejaar 2011-2012. Gelet op het voorgaande heeft het college van bestuur zich op het standpunt kunnen stellen dat appellante niet hetgeen heeft gedaan wat redelijkerwijs van haar verwacht kon worden om studievertraging zoveel mogelijk te voorkomen. Appellante heeft geen omstandigheden aangevoerd waaruit is gebleken dat het in haar geval niet mogelijk was de verergering van haar klachten vanaf februari 2012 te melden, noch dat haar bijzondere omstandigheden van dien aard waren dat het niet mogelijk was de schade voor haar studievoortgang te beperken.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/265 en 265.1
Rechter[s]	: mr. Olivier
Datum	: 20 januari 2014
Partijen	: Verzoekster en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: Afstudeerrichtingen [instellings-] Collegegeld Één diploma Twee opleidingen Twee masteropleidingen = 1 Overgangsregeling Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.45a, WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 Awb artikel 8:81 Instellingsbesluit UvA artikel 2.12
Uitspraak	: Wijst verzoek af
Hoofdoverwegingen	: 2.6. Uit de stukken blijkt dat de beide masteropleidingen:

privaatrecht: privaatrechtelijke rechtspraktijk en privaatrecht: commerciële rechtspraktijk afstudeerrichtingen zijn van de masteropleiding Privaatrecht. Gelet daarop heeft het college van bestuur terecht gesteld dat verzoekster zich voor het collegejaar 2013-2014 opnieuw heeft ingeschreven voor dezelfde masteropleiding Privaatrecht en dat zij daarbij slechts voor een andere afstudeerrichting heeft gekozen. Derhalve heeft verzoekster zich niet ingeschreven voor een tweede masteropleiding en kan hij geen beroep doen op de in artikel 2.12, van het Inschrijvingsbesluit neergelegde overgangsregeling. Het college van bestuur heeft in dit verband toegelicht dat verzoekster voor de master Privaatrecht, met afstudeerrichting privaatrechtelijke rechtspraktijk, reeds een diploma heeft behaald en zij, indien zij de afstudeerrichting commerciële rechtspraktijk afrondt, daarvoor geen tweede diploma zal ontvangen. Verzoekster heeft in dit verband tevergeefs gesteld dat voor haar niet duidelijk kon zijn wat onder een tweede masteropleiding dient te worden verstaan. Uit de bijlage bij de OER blijkt dat binnen de masteropleiding Privaatrecht meerdere afstudeerrichtingen bestaan, waaronder privaatrechtelijke rechtspraktijk en commerciële rechtspraktijk. Daarmee kon voor verzoekster voldoende duidelijk zijn dat dit afstudeerrichtingen zijn binnen dezelfde masteropleiding Privaatrecht.
2.7. Verzoekster betoogt, dat zij reeds tijdens de masteropleiding Privaatrecht, met afstudeerrichting privaatrechtelijke rechtspraktijk, ingeschreven stond voor de afstudeerrichting commerciële rechtspraktijk en daarom in aanmerking komt voor de overgangsregeling. De voorzieningenrechter is van oordeel, los van het geen is overwogen in 2.6, dat op 6 augustus 2013 de inschrijving per 1 september 2013 administratief tot stand is gekomen voor de afstudeerrichting commerciële rechtspraktijk. Het tijdstip 6 augustus 2013 kan niet aangemerkt worden als tijdstip van inschrijving nu de inschrijving ingevolge de WHW en het ISB eerst per 1 september 2013, de aanvang van het studiejaar, ingaat. Van een gelijktijdig ingeschreven staan met de afstudeerrichting privaatrechtelijke rechtspraktijk die zij op 30 augustus 2013 met goed gevolg heeft afgerond, is dan ook geen sprake.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 november 2013 heeft verweerder verzoekster een instellingscollegegeld van 12.000 euro in rekening gebracht.

Bij brief van 13 december 2013 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bij faxbericht, bij het College ingekomen op 18 december 2013, de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij brief van 13 januari 2014 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2014, waar verzoekster in persoon en bijgestaan door haar gemachtigde mr. M. Attaibi, advocaat te Amsterdam, en verweerder vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, werkzaam bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet

bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding, indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, voldoet het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van deze bepaling.

2.3 Ingevolge artikel 2.12 Inschrijvingsbesluit (hierna: ISB) is degene die tijdens zijn masteropleiding een tweede masteropleiding is aangevangen en voor deze opleiding onafgebroken is ingeschreven, een instellingscollegegeldtarief verschuldigd ter hoogte van het wettelijke collegegeld.

2.4 Verzoekster betoogt dat zij in het studiejaar 2012-2013 gelijktijdig 2 master opleidingen heeft gevolgd en derhalve in aanmerking komt voor de overgangsregeling zodat haar het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld in rekening dient te worden gebracht.

2.5.1. Verzoekster stond ingeschreven voor de masteropleiding privaatrecht: privaatrechtelijke rechtspraktijk en heeft deze op 30 augustus 2013 met goed gevolg afgesloten. Op 6 augustus 2013 heeft verzoekster zich administratief ingeschreven per 1 september 2013 voor de masteropleiding privaatrecht: commerciële rechtspraktijk.

2.5.2. Verzoekster heeft verzocht de beslissing van 5 november 2013 te schorsen.

2.6. Uit de stukken blijkt dat de beide masteropleidingen: privaatrecht: privaatrechtelijke rechtspraktijk en privaatrecht: commerciële rechtspraktijk afstudeerrichtingen zijn van de masteropleiding Privaatrecht Gelet daarop heeft het college van bestuur terecht gesteld dat verzoekster zich voor het collegejaar 2013-2014 opnieuw heeft ingeschreven voor dezelfde masteropleiding Privaatrecht en dat zij daarbij slechts voor een andere afstudeerrichting heeft gekozen. Derhalve heeft verzoekster zich niet ingeschreven voor een tweede masteropleiding en kan hij geen beroep doen op de in artikel 2.12, van het Inschrijvingsbesluit neergelegde overgangsregeling. Het college van bestuur heeft in dit verband toegelicht dat verzoekster voor de master Privaatrecht, met afstudeerrichting privaatrechtelijke rechtspraktijk, reeds een diploma heeft behaald en zij, indien zij de afstudeerrichting commerciële rechtspraktijk afrondt, daarvoor geen tweede diploma zal ontvangen. Verzoekster heeft in dit verband tevergeefs gesteld dat voor haar niet duidelijk kon zijn wat onder een tweede masteropleiding dient te worden verstaan. Uit de bijlage bij de OER blijkt dat binnen de masteropleiding Privaatrecht meerdere afstudeerrichtingen bestaan, waaronder privaatrechtelijke rechtspraktijk en commerciële rechtspraktijk. Daarmee kon voor verzoekster voldoende duidelijk zijn dat dit afstudeerrichtingen zijn binnen dezelfde masteropleiding Privaatrecht.
Het betoog faalt.

2.7 Verzoekster betoogt, dat zij reeds tijdens de masteropleiding Privaatrecht, met afstudeerrichting privaatrechtelijke rechtspraktijk, ingeschreven stond voor de afstudeerrichting commerciële rechtspraktijk en daarom in aanmerking komt voor de overgangsregeling. De voorzieningenrechter is van oordeel, los van het geen is overwogen in 2.6, dat op 6 augustus 2013 de inschrijving per 1 september 2013 administratief tot stand is gekomen voor de afstudeerrichting commerciële rechtspraktijk. Het tijdstip 6 augustus 2013 kan niet aangemerkt worden als tijdstip van inschrijving nu de inschrijving ingevolge de WHW en het ISB eerst per 1 september 2013, de aanvang van het studiejaar, ingaat. Van een gelijktijdig ingeschreven staan met de afstudeerrichting privaatrechtelijke rechtspraktijk die zij op 30 augustus 2013 met goed gevolg heeft afgerond, is dan ook geen sprake.
Ook dit betoog faalt.

2.8 Dat haar op 6 augustus 2013 niet onmiddellijk is te kennen gegeven dat zij het instellingscollegegeld moest betalen tegen het hoge tarief, loopt samen met het feit dat zij toen nog geen master had voltooid. Voorts is van een voor verweerder bindende toezegging niet gebleken.

2.9 Gelet op het voorgaande overweegt de voorzieningenrechter dat naar voorlopig oordeel niet gebleken is dat de beslissing van verweerder zou moeten worden herroepen en dat verzoekster een instellingscollegegeld tegen laag tarief in rekening zou moeten worden gebracht en ziet dan ook aanleiding het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.10 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2013/266
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Kleijn, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 22 augustus 2014
Partijen	: Appellant tn het CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Samenstelling examencommissie
Artikelen	: WHW artikel 7.61
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen :	2.4.1 Naar het oordeel van het College is het CBE er ten onrechte aan voorbij gegaan dat op de hoorzitting bij het CBE is gebleken dat een lid van de examencommissie is aangewezen als examinator en dat zelfde lid vervolgens bij de behandeling van het bezwaar van appellant tegen onder meer die beoordeling als vertegenwoordiger van de examencommissie aanwezig is. In verband hiermee is niet inzichtelijk geworden of de bestreden beslissing op voldoende zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 oktober 2013 heeft de examencommissie Domein Communicatie, Media en Muziek aan appellant meegedeeld dat zijn verantwoordingsverslag van het afstudeeronderzoek zal worden herbeoordeeld door twee examinatoren.

Bij beslissing van 30 oktober 2013 heeft de examencommissie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar afgewezen.

Bij beslissing van 25 november 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 13 december 2013, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 17 januari 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het college heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 mei 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. drs. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.H.P. de Jongh, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ter zitting heeft het CBE naar voren gebracht dat naar verwachting op korte termijn aan appellant een schikkingsvoorstel zal worden gedaan dat aan zijn bezwaren tegemoet komt. Daarop heeft het College de zaak, nadat deze wel ter zitting inhoudelijk is behandeld, voor drie weken aangehouden. Bij brief van 16 juni 2014 heeft appellant aan het College meegedeeld dat hij een schikkingsvoorstel heeft ontvangen, dat dit niet tegemoet komt aan zijn bezwaren en dat hij een uitspraak van het College wenst.

2.2 Appellant is in februari 2012 begonnen met zijn afstudeeronderzoek. Bij de start daarvan heeft hij problemen ondervonden met de begeleiding. In dat jaar is zijn verantwoordingsverslag ook tweemaal met een onvoldoende beoordeeld. In september 2012 heeft appellant zich opnieuw ingeschreven om verder te gaan met het afstudeeronderzoek. Hij heeft daarbij een andere afstudeerbegeleider gekregen, [naam 2]. Zij en de als eerste examinator aangewezen [naam 3] hebben het verantwoordingsverslag van appellant op 5 februari 2013 beoordeeld met een onvoldoende. Aan die beoordeling lag ten grondslag dat niet werd voldaan aan het vormvereiste spelling. Vervolgens heeft de examencommissie op 1 maart 2013 aan appellant meegedeeld dat twee nieuwe examinatoren, overeenkomstig het vanaf die datum binnen de opleiding geldende beleid, zijn aangepaste verantwoordingsverslag zullen beoordelen. Op 25 maart 2013 heeft appellant van die examinatoren wederom een onvoldoende gekregen voor zijn aangepaste verantwoordingsverslag. Dit aangepaste verslag werd op de vormvereisten onderzoek, conclusie en samenvatting onvoldoende geacht. Een door appellant naar aanleiding van die ontvangen onvoldoende ingediend verzoek om een herkansing is door de examencommissie afgewezen bij beslissing van 24 mei 2013. Het daartegen door appellant ingestelde beroep is door het CBE bij beslissing van 5 juli 2013 gegrond verklaard. Daarbij heeft het CBE overwogen dat het verantwoordingsverslag op grond van het oude regime diende te worden beoordeeld.
Na de beslissing van het CBE van 5 juli 2013 heeft de examencommissie bij beslissing van 4 oktober 2013 besloten dat wederom twee nieuwe examinatoren de nieuwste versie van het verantwoordingsverslag zullen beoordelen. Het daarop door appellant gedane verzoek om herziening heeft de examencommissie afgewezen bij beslissing van 30 oktober 2013. Vervolgens heeft appellant op 4 november 2013 opnieuw een onvoldoende gekregen voor het verantwoordingsverslag. Het werd onvoldoende geacht op de vormvereisten vraagstelling en onderzoek. Vervolgens heeft appellant beroep ingesteld bij het CBE tegen de aanwijzing van de twee nieuwe examinatoren als beoordelaars, de afwijzing van het verzoek om herziening en de laatste beoordeling van 4 november 2013 met een onvoldoende. Bij beslissing van 25 november 2013 heeft het CBE dit beroep ongegrond verklaard.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de beslissing van de examencommissie van 4 oktober 2013 om weer twee nieuwe examinatoren zijn nieuwste versie van het verantwoordingsverslag te laten beoordelen strijdig is met de beslissing van het CBE van 5 juli 2013. Daarin is overwogen dat het verantwoordingsverslag volgens het oude regime diende te worden beoordeeld, aldus appellant. Dat oude regime houdt in dat de afstudeerbegeleider en een examinator het verantwoordingsverslag van een student beoordelen. Volgens appellant had zijn aangepaste verantwoordingsverslag dan ook door zijn afstudeerbegeleider, [naam 2], en een examinator moeten worden beoordeeld, zoals het CBE ook heeft overwogen in de beslissing van 5 juli 2013. Ook betoogt appellant dat het CBE niet heeft onderkend dat niet zijn hele verantwoordingsverslag opnieuw had mogen worden beoordeeld. De op 5 februari 2013 gegeven beoordeling was op het vormvereiste spelling weliswaar onvoldoende, maar de inhoud werd door [naam 2], echter wel voldoende geacht, aldus appellant. Hiertoe wijst hij op een door [naam 2], afgelegde verklaring. Omdat hij het verantwoordingsverslag op het punt van de spelling in samenwerking met een taalkundige heeft aangepast, lag het in de rede dat hij een voldoende zou krijgen, zo stelt appellant.

2.3.1 Uit de stukken blijkt dat het instellingsbestuur in verband met een verbeteringsslag ten behoeve van de kwaliteit van de opleiding, naar aanleiding van negatieve kritiek van de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, vanaf 1 maart 2013 het beleid heeft ingevoerd dat een afstudeerbegeleider niet langer betrokken mag zijn bij de beoordeling van het verantwoordingsverslag, maar dat de beoordeling dient plaats te vinden door twee niet bij de student betrokken examinatoren. Daarmee beoogt het instellingsbestuur een onafhankelijke en objectieve beoordeling van het verantwoordingsverslag en het voorkomen van een kokervisie. Gelet op dit sinds 1 maart 2013 geldende beleid heeft het CBE in redelijkheid kunnen oordelen dat de examencommissie twee nieuwe examinatoren heeft kunnen aanwijzen om de nieuwste versie van het verantwoordingsverslag van appellant te beoordelen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat, zoals het CBE met juistheid heeft overwogen, het de bevoegdheid van de examencommissie is om in het kader van de haar opgedragen taak om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen de examinatoren aan te wijzen, waarbij aan haar beoordelingsvrijheid toekomt. Derhalve kan de beslissing van het CBE van 5 juli 2013 niet zover strekken dat geoordeeld moet worden dat de examencommissie gehouden was bepaalde examinatoren aan te wijzen en heeft zij in redelijkheid in het licht van de te maken noodzakelijke verbeteringsslag tot aanwijzing van de twee nieuwe examinatoren kunnen besluiten.

Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat het CBE niet heeft onderkend dat zijn verantwoordingsverslag niet meer in zijn geheel mocht worden beoordeeld, maar uitsluitend op het vormvereiste spelling. In dit verband is van belang dat het verantwoordingsverslag bij de zowel op 5 februari 2013 als op 25 maart 2013 gegeven beoordeling niet formeel inhoudelijk is beoordeeld, omdat niet werd voldaan aan alle vormvereisten. Pas indien alle vormvereisten voldoende zijn, wordt de inhoud van een verantwoordingsverslag beoordeeld. Derhalve kan appellant niet worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn verantwoordingsverslag inhoudelijk was goedgekeurd. Dat [naam 2], als feedback aan appellant heeft meegegeven dat het verantwoordingsverslag met name wat betreft het vormvereiste spelling

verbetering behoefde, leidt niet tot een ander oordeel. Een student kan geen gerechtvaardigd vertrouwen op een voldoende ontlenen aan informeel gegeven feedback. Voorts kan van een examinator niet worden verlangd dat hij voorbij gaat aan eventuele bij een eerdere boordeling over het hoofd geziene fouten en valt niet uit te sluiten dat de door appellant aangebrachte aanpassingen ook gevolgen voor de inhoud van het verantwoordingsverslag hebben gehad.

Het betoog faalt.

2.4 Appellant betoogt voorts dat het CBE er ten onrechte aan is voorbij gegaan dat één van de aangewezen examinatoren, de [naam 3], die de laatste versie van zijn verantwoordingsverslag heeft beoordeeld, tevens lid is van de examencommissie en tijdens de hoorzitting van het CBE met betrekking tot het bezwaar van appellant tegen onder meer het aanwijzen van de twee nieuwe examinatoren en de uiteindelijk op 4 november 2013 gegeven beoordeling aanwezig was als vertegenwoordiger van de examencommissie. Volgens appellant kan [naam 3] daarmee niet als een onafhankelijke en onpartijdige examinator worden gezien en heeft hij ernstige bezwaren tegen het handhaven van het aanwijzingsbesluit.

2.4.1 Naar het oordeel van het College is het CBE er ten onrechte aan voorbij gegaan dat op de hoorzitting bij het CBE is gebleken dat een lid van de examencommissie is aangewezen als examinator en dat zelfde lid vervolgens bij de behandeling van het bezwaar van appellant tegen onder meer die beoordeling als vertegenwoordiger van de examencommissie aanwezig is. In verband hiermee is niet inzichtelijk geworden of de bestreden beslissing op voldoende zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 25 november 2013 dient te worden vernietigd. Het CBE dient een nieuwe beslissing te nemen.

2.6 Het CBE dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College:

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 25 november 2013, registratienummer 461216;
III. draagt het CBE op om binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen;
IV. veroordeelt het CBE tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het CBE aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/268
Rechter(s)	: mr. Troostwijk
Datum uitspraak	: 17 april 2014
Partijen	: Appellante en het CBE van de Haagse Hogeschool
Trefwoorden	: BNSA Negatief bindend studieadvies Osiris [onduidelijkheid] Onderwijsprogramma Persoonlijke omstandigheden Procesorde
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER artikel 18 lid 3 onder 3.3.1 OER artikel 18 lid 3 onder 3.3.2 OER artikel 18 lid 8
Uitspraak	: Ongegrond

Hoofdoverwegingen : 2.3.1 Appellante heeft eerst ter zitting van het College aangevoerd dat zij ten tijde van het tentamen een oogontsteking had en een verminderd concentratie- en reactievermogen door het gebruik van medicijnen. Dat, zoals appellante desgevraagd heeft verklaard, dit ook ter zitting van het CBE naar voren is gebracht, wordt niet gevolgd, nu dit op geen enkele wijze uit de stukken volgt. Appellante heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat het voor haar redelijkerwijs niet mogelijk was dit eerder aan te voeren. Het argument is in een zodanig laat stadium naar voren gebracht, dat het CBE daarop niet adequaat heeft kunnen reageren. Dit is in strijd met goede procesorde, zodat het College de aangevoerde omstandigheid buiten beschouwing zal laten.
(…)
2.4.1 Via OSIRIS kon appellante het examenprogramma van haar opleiding raadplegen. Verder ontving zij aan het begin van ieder studiejaar via OSIRIS een studievoortgangs-overzicht, waarin stond welke vakken met bijbehorende studiepunten nog voor haar openstonden. Het CBE heeft gesteld, en appellante heeft dit niet weersproken, dat voornoemde onderdelen in het examenprogramma van appellante waren opgenomen en in haar studievoortgangsoverzicht van september 2012 vermeld stonden als zijnde nog niet behaalde vakonderdelen. Het behoorde tot de eigen verantwoordelijkheid van appellante om OSIRIS te raadplegen en na te gaan welke vakonderdelen onder haar examenprogramma vielen en welke zij nog moest behalen. Appellante wist dan wel behoorde dan ook redelijkerwijs te weten dat de vakonderdelen deel uitmaakten van haar programma en zij deze nog moest behalen.
Het betoog van appellante dat in het tweede studiejaar onduidelijk was of het onderdeel Ontleding nog onder haar programma viel omdat dit onderdeel in dat jaar was gewijzigd voor nieuwe eerstejaarsstudenten, leidt niet tot een ander oordeel, nu het CBE onweersproken heeft gesteld dat het onderdeel vermeld stond in het voor appellante geldende examenprogramma en hieruit ook volgde dat zij voor dit onderdeel de toets "oude stijl" moest afleggen. Verder wordt geen grond gezien voor het oordeel dat appellante door bedoelde weergave op haar cijferlijst redelijkerwijs ervan heeft mogen uitgaan dat de vakonderdelen niet onder het propedeutisch examen vielen. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat deze weergave waarschijnlijk verband hield met een foutieve tentameninschrijving door appellante. Wat hiervan ook zij, uit het examenprogramma en studievoortgangsoverzicht in OSIRIS had appellante redelijkerwijs moeten en kunnen afleiden dat de vakonderdelen onder haar propedeutisch examen vielen. Verder had het op haar weg gelegen om bij enige twijfel hieromtrent informatie in te winnen bij de bevoegde personen en/of instanties. Dit heeft zij echter nagelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten appellante een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 8 november 2013 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 maart 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. A.N. Nandoe, advocaat te Rijswijk, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel en A.B. Plugge, beiden werkzaam bij de Haagse Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 18, derde lid, onder 3.3.1, van de Onderwijs- en Examenregeling opleiding HBO-Rechten Duale variant 2012-2013 (hierna: de OER), voor zover thans van belang, krijgt de student in het tweede jaar van inschrijving voor de propedeutische fase een negatief bindend studieadvies, indien hij op uiterlijk 31 augustus van het tweede jaar van inschrijving het propedeutische examen niet heeft behaald.

Ingevolge het derde lid, onder 3.3.2, voor zover thans van belang, kan een negatief bindend studieadvies alleen worden gegeven wanneer de student, gelet op zijn studieresultaten en met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daaromtrent zijn vastgesteld in de OER van de opleiding, de student studiebegeleiding is aangeboden en rekening is gehouden met eventuele persoonlijke omstandigheden.

Ingevolge het achtste lid, voor zover thans van belang, dient indien de student wenst dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, hij op het moment dat deze omstandigheden zich voordoen of zo spoedig mogelijk daarna de studentendecaan of zijn studiebegeleider hieromtrent te informeren. Persoonlijke omstandigheden die bij de beoordeling kunnen worden betrokken zijn:

- ziekte: elke lichamelijke of psychische ongesteldheid van de student;
- bijzondere familieomstandigheden: de verzorging van een langdurig zieke bloedverwant of iemand binnen het eigen samenlevingsverband.

2.2 Appellante is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding HBO-Rechten. In het eerste jaar van inschrijving heeft zij in ieder geval 30 studiepunten van de 60 te behalen punten voor de propedeutische fase behaald. Aan het einde van het tweede jaar van inschrijving heeft zij in totaal 50 studiepunten van de benodigde 60 van deze fase behaald. Zij heeft de studiepunten voor het vak Inleiding Burgerlijk (proces)recht en de onderdelen Taalregels en Ontleding van het vak Professionele Taalvaardigheid niet behaald. Derhalve staat vast dat appellante op uiterlijk 31 december van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.3 Appellante betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met de omstandigheid dat zij het tentamen voor het vak Inleiding Burgerlijk (proces)recht op 23 mei 2013 niet heeft gehaald, omdat zij ziek was. In het beroepschrift stelt appellante dat zij in die periode last had van concentratie- en ademhalingsproblemen, paniekaanvallen en stress en voor die klachten was doorverwezen naar een psycholoog. De klachten hielden verband met een emotionele periode die zij achter de rug had en extra zorgtaken die zij had, omdat bij haar zus borstkanker was geconstateerd. De examencommissie was volgens haar op de hoogte van deze persoonlijke omstandigheden, maar heeft deze niet betrokken bij het nemen van haar beslissing, hetgeen ook volgt uit het verweerschrift van de examencommissie dat in beroep bij het CBE is ingediend. Ter zitting van het College stelt appellante dat de hoofdoorzaak voor het

niet behalen van het tentamen is, dat zij ten tijde van het tentamen een oogontsteking had waarvoor zij medicijnen gebruikte die een negatieve invloed hadden op haar concentratievermogen.

2.3.1 Appellante heeft eerst ter zitting van het College aangevoerd dat zij ten tijde van het tentamen een oogontsteking had en een verminderd concentratie- en reactievermogen door het gebruik van medicijnen. Dat, zoals appellante desgevraagd heeft verklaard, dit ook ter zitting van het CBE naar voren is gebracht, wordt niet gevolgd, nu dit op geen enkele wijze uit de stukken volgt. Appellante heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat het voor haar redelijkerwijs niet mogelijk was dit eerder aan te voeren. Het argument is in een zodanig laat stadium naar voren gebracht, dat het CBE daarop niet adequaat heeft kunnen reageren. Dit is in strijd met goede procesorde, zodat het College de aangevoerde omstandigheid buiten beschouwing zal laten.

2.3.2 Het College volgt het oordeel van het CBE dat aannemelijk is dat de examencommissie de overige aangevoerde persoonlijke omstandigheden heeft betrokken bij het nemen van haar beslissing, gelet op hetgeen de examencommissie in haar verweerschrift van 24 september 2013 heeft gesteld en ter zitting van het CBE heeft verklaard.

Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat deze persoonlijke omstandigheden niet doorslaggevend zijn geweest voor het niet behalen van het tentamen. Daartoe heeft het CBE van belang geacht dat de studentendecaan en studieloopbaanbegeleider de examencommissie negatief hebben geadviseerd over het verlenen van uitstel voor het geven van een negatief bindend studieadvies, appellante in blok 1 van het tweede studiejaar - toen haar persoonlijke situatie wat rustiger was - ook niet veel vakken heeft gehaald, zij in totaal vier keer een tentamen voor het vak heeft afgelegd doch zonder positief resultaat, en zij in de periode voor en na bedoeld tentamen wel andere vakken heeft behaald.

Het CBE heeft zijn oordeel aldus voldoende gemotiveerd. Hetgeen appellante naar voren heeft gebracht, vormt geen gemotiveerde betwisting daarvan, zodat hierin geen aanleiding wordt gezien anders te oordelen.

Het betoog faalt.

2.4 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de omstandigheid dat zij er niet van op de hoogte was dat de onderdelen Taalregels en Ontleding van het vak Professionele Taalvaardigheid deel uitmaakten van het propedeutisch examen, voor haar rekening dient te komen. Zij voert aan dat het onderdeel Ontleding in haar tweede studiejaar was gewijzigd voor nieuwe eerstejaarsstudenten, waardoor het voor haar onduidelijk was of zij dit onderdeel nog moest doen. Verder stond het vak Professionele Taalvaardigheid op haar cijferlijst in het digitale studievolgsysteem OSIRIS (hierna: OSIRIS) onder het kopje "Overige resultaten". Deze resultaten tellen niet mee voor het propedeutisch examenprogramma. De weergave was voor haar dan ook verwarrend. Zij heeft op de gang aan docenten van Nederlands en bij de Taallounge gevraagd of zij de toetsen voor de onderdelen nu wel of niet moest doen. Zelfs de docenten wisten dit niet, maar gingen ervan uit dat zij de toetsen niet behoefde te doen. Zij heeft zich hierop gebaseerd.

2.4.1 Via OSIRIS kon appellante het examenprogramma van haar opleiding raadplegen. Verder ontving zij aan het begin van ieder studiejaar via OSIRIS een studievoortgangsoverzicht, waarin stond welke vakken met bijbehorende studiepunten nog voor haar openstonden. Het CBE heeft gesteld, en appellante heeft dit niet weersproken, dat voornoemde onderdelen in het examenprogramma van appellante waren opgenomen en in haar studievoortgangsoverzicht van september 2012 vermeld stonden als zijnde nog niet behaalde vakonderdelen. Het behoorde tot de eigen verantwoordelijkheid van appellante om OSIRIS te raadplegen en na te gaan welke vakonderdelen onder haar examenprogramma vielen en welke zij nog moest behalen. Appellante wist dan wel behoorde dan ook redelijkerwijs te weten dat de vakonderdelen deel uitmaakten van haar programma en zij deze nog moest behalen.

Het betoog van appellante dat in het tweede studiejaar onduidelijk was of het onderdeel Ontleding nog onder haar programma viel omdat dit onderdeel in dat jaar was gewijzigd voor nieuwe eerstejaarsstudenten, leidt niet tot een ander oordeel, nu het CBE onweersproken heeft gesteld dat het onderdeel vermeld stond in het voor appellante geldende examenprogramma en hieruit ook volgde dat zij voor dit onderdeel de toets "oude stijl" moest afleggen. Verder wordt geen grond gezien voor het oordeel dat appellante door bedoelde weergave op haar cijferlijst redelijkerwijs ervan heeft mogen uitgaan dat de vakonderdelen niet onder het propedeutisch examen vielen. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat deze weergave waarschijnlijk verband hield met een foutieve tentameninschrijving door appellante. Wat hiervan ook zij, uit het examenprogramma en studievoortgangsoverzicht in OSIRIS had appellante redelijkerwijs moeten en kunnen afleiden dat de vakonderdelen onder haar propedeutisch examen vielen. Verder had het op haar weg gelegen om bij enige twijfel hieromtrent informatie in te winnen bij de bevoegde personen en/of instanties. Dit heeft zij echter nagelaten.

Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE terecht heeft overwogen dat het aan appellante zelf te wijten is dat zij er niet van op de hoogte was dat de vakonderdelen deel uitmaakten van het propedeutisch examen, zodat het niet behalen van de studiepunten voor die onderdelen eveneens voor haar rekening dient te komen.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/269 en 269.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 20 januari 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Collegegeld Herinschrijving Inschrijvingsvoorwaarden Persoonlijke omstandigheden DiGiD Studielink Studieresultaten Vertrouwenspersoon
Artikelen	: WHW artikel 7.37 lid2 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6 Uit de stukken blijkt dat de hogeschool op meerdere tijdstippen in 2013 aan alle studenten brieven heeft verstuurd over de herinschrijvingsprocedure voor het studiejaar 2013-2014. Daarin zijn de studenten er op geattendeerd dat zij hun DigiD tijdig dienden te controleren om deze te kunnen gebruiken voor de herinschrijving. Voorts heeft het college van bestuur toegelicht dat vanuit de hogeschool verschillende acties zijn verricht om ruchtbaarheid te geven aan de wijze van herinschrijving, zoals berichten op de website van de hogeschool en dat uit de stukken dat aan verzoeker via het netwerkaccount van de hogeschool, via zijn privé emailadres en via Studielink berichten zijn verstuurd waarin hem is meegedeeld dat zijn herinschrijving nog niet rond was. Gelet op de omstandigheid dat verzoeker er meerdere malen op is gewezen dat zijn inschrijving nog niet rond was en dat de machtiging via DigiD nog door zijn ouders diende te worden bevestigd, dient het naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor zijn rekening en risico te komen dat hij niet eerder dan in september 2013 heeft geprobeerd zich in te schrijven en er pas op dat moment achter kwam dat de machtiging via DigiD niet was bevestigd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verzoeker, naar gesteld, al begin augustus wist dat hij niet voldeed aan de inschrijvingsvoorwaarden in het bijzonder dat de machtiging via DigiD niet door zijn ouders was bevestigd. De gevolgen daarvan dienen voor rekening en risico van verzoeker te blijven. Het college van bestuur heeft de beslissing verzoeker niet in te schrijven per 1 september 2013 dan ook in redelijkheid in stand kunnen laten. Dat verzoeker er groot belang bij heeft zijn studie voort te zetten doet, hoe begrijpelijk dat belang ook is, niet af aan artikel 7.37, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat niet tot inschrijving wordt overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of

wordt voldaan. Gelet op het belang van bekostiging ook in aanmerking genomen de belangen van verzoeker is ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur niet in redelijkheid had kunnen afzien van inschrijving per 1 oktober 2013.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 oktober 2013 heeft verweerder verzoeker meegedeeld hem niet in te schrijven voor het studiejaar 2013-2014.

Bij brief van 14 oktober 2013 heeft verzoeker daartegen bezwaar gemaakt

Bij beslissing van 10 december 2013, heeft verweerder het daartegen door verzoeker gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker bij brief, bij het College ingekomen op 18 december 2013, beroep ingesteld en gelijktijdig de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij brief van 8 januari 2014 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 14 januari 2014 heeft verzoeker een verklaring overgelegd.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2014, waar verzoeker in persoon en bijgestaan door zijn gemachtigde mr. C.P. Visser, advocaat te Utrecht, en verweerder vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

2.4 Verzoeker heeft aangevoerd dat het hem niet bekend was dat voor de betaling van zijn collegegeld door zijn ouders via Studielink met machtiging, zij die betaling met hun DigiD dienden te bevestigen. Uit de hem door verweerder toegezonden informatie is hem niet gebleken van deze wijze van betaling. De door verweerder aan verzoeker aangewezen vertrouwenspersoon is ingeschakeld om informatie te verkrijgen bij de studentenadministratie. Daarbij is hem niet gewezen op het ontbreken van de bevestiging van zijn ouders op de machtiging. Tevens had belangenafweging dienen plaats te vinden tussen zijn belangen en die van verweerder, waarbij rekening gehouden had moeten worden met zijn persoonlijke omstandigheden.

2.5 Verweerder stelt dat de machtiging na 1 september 2013 is binnengekomen en daarmee te laat was om aan de inschrijvingsvoorwaarden te voldoen en gehouden was hem niet in te schrijven.

2.6 Uit de stukken blijkt dat de hogeschool op meerdere tijdstippen in 2013 aan alle studenten brieven heeft verstuurd over de herinschrijvingsprocedure voor het studiejaar 2013-2014. Daarin zijn de studenten er op geattendeerd dat zij hun DigiD tijdig dienden te controleren om deze te kunnen gebruiken voor de herinschrijving. Voorts heeft het college van bestuur toegelicht dat vanuit de hogeschool verschillende acties zijn verricht om ruchtbaarheid te geven aan de wijze van herinschrijving, zoals berichten op de website van de hogeschool en dat uit de stukken dat aan verzoeker via het netwerkaccount van de hogeschool, via zijn privé emailadres en via Studielink berichten zijn verstuurd waarin hem is meegedeeld dat zijn herinschrijving nog niet rond was. Gelet op de omstandigheid dat verzoeker er meerdere malen op is gewezen dat zijn inschrijving nog niet rond was en dat de machtiging via DigiD nog door zijn ouders diende te worden bevestigd, dient het naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor zijn rekening en risico te komen dat hij niet eerder dan in september 2013 heeft geprobeerd zich in te schrijven en er pas op dat moment achter kwam dat de machtiging via DigiD niet was bevestigd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verzoeker, naar gesteld, al begin augustus wist dat hij niet voldeed aan de inschrijvingsvoorwaarden in het bijzonder dat de machtiging via DigiD niet door zijn ouders was bevestigd. De gevolgen daarvan dienen voor rekening en risico van verzoeker te blijven.

Het college van bestuur heeft de beslissing verzoeker niet in te schrijven per 1 september 2013 dan ook in redelijkheid in stand kunnen laten. Dat verzoeker er groot belang bij heeft zijn studie voort te zetten doet, hoe begrijpelijk dat belang ook is, niet af aan artikel 7.37, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat niet tot inschrijving wordt overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Gelet op het belang van bekostiging ook in aanmerking genomen de belangen van verzoeker is ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur niet in redelijkheid had kunnen afzien van inschrijving per 1 oktober 2013.

2.7 De voorzieningenrechter merkt nog op dat gelet op hetgeen is overwogen onder 2.6 verweerder geen bevoegdheid toekomt andere overwegingen, zoals persoonlijke omstandigheden, bij zijn beslissing over het voldoen aan de inschrijvingsvoorwaarden te betrekken.

2.8 Voorts merkt de voorzieningenrechter op naar aanleiding van het gestelde ten aanzien van het verlengen van studieresultaten dat dit buiten het bestek van deze zaak valt, maar dat verzoeker daartoe verzoeken kan voorleggen aan de examencommissie en dat het niet ingeschreven zijn voor inwilliging van deze verzoeken geen beletsel is.

2.9 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzitter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.10 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond,

2. wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	:	2013/270
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Scholten-Hinloopen en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	7 juli 2014
Partijen	:	Appellante en CBE van de Open Universiteit
Trefwoorden	:	Antwoordmodel Beoordeling Corrector Deskundigheid Examinator Kennen en kunnen Tentamen

Artikelen	:	WHW artikel 7.12c lid 1 7.61 lid 3 7.66 lid 2 Awb 8:4 lid 3, aanhef en onder b EVRM artikel 8
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 22 juli 2013 ten grondslag liggende beslissing van de CvE, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Voor zover appellante argumenten heeft aangevoerd ten betoge dat de puntentoekenning bij verscheidene vragen geen recht doet aan de door haar op die vragen gegeven antwoorden, kunnen die betogen derhalve niet leiden tot het ermee beoogde resultaat 2.2.1. Het CBE heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat [naam 2] het door appellante gemaakte tentamen onder verantwoordelijkheid van de examinator, [naam 3], heeft beoordeeld. [naam 2] is daarbij als corrector opgetreden, aldus het CBE. Het CBE heeft hierover ter zitting van het College voorts toegelicht dat bij de beoordeling van het tentamen een verdeling heeft plaatsgevonden, waarbij drie BKO-gecertificeerde correctoren zijn betrokken. Elk van die correctoren heeft aan hem toebedeelde vragen van het tentamen aan de hand van een antwoordmodel beoordeeld. Vervolgens heeft de examinator, [naam 3], het geheel beoordeeld en het cijfer vastgesteld, aldus het CBE. Het CBE heeft ter zitting van het College verder gemotiveerd gesteld dat [naam 3] als examinator is aangewezen en ook op de lijst van examinatoren is vermeld. Nu de beoordeling van het tentamen door de correctoren onder verantwoordelijkheid van de examinator is geschied, de examinator het tentamen ook eigenstandig heeft beoordeeld en hij vervolgens het cijfer heeft vastgesteld, leidt het betoog van appellante dat [naam 2] niet is aangewezen als examinator in de zin van artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW niet tot het daarmee beoogde doel. (…) 2.3.1. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, zendt het CBE, het beroepschrift alvorens dat beroep in behandeling te nemen, aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende

stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen. Bij brief van 19 augustus 2013 heeft het CBE, naar aanleiding van het bij hem door appellante ingestelde beroep, de CvE verzocht om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. In het kader hiervan heeft [naam 3] het tentamen van appellante opnieuw beoordeeld en geoordeeld dat het aanvankelijk door appellante behaalde eindresultaat met 0,3 punt dient te worden verhoogd. Niet valt in te zien dat de examinator, mede gelet op de uitvoerige schriftelijke motivering van zijn herbeoordeling, daarbij een vooringenomen houding heeft aangenomen.
(…)
2.4.1. Het door appellante bedoelde Handboek is opgesteld door een aantal bij de Open Universiteit betrokken personen die deskundig zijn op het gebied van toetsing. Het biedt informatie over mogelijkheden van toetsing en bevat richtlijnen voor examinatoren voor het opstellen en afnemen van tentamens. Dat examinatoren niet verplicht zijn om de richtlijnen uit het Handboek te volgen, betekent niet dat er in dit geval geen enkele betekenis aan toekomt, nu het CBE ter zitting heeft verklaard dat het Handboek weliswaar geen wettelijke regeling bevat, maar dat het voor de CvE niet zonder betekenis is. Aan de hand van de door appellante ingeroepen richtlijnen kan derhalve worden onderzocht of de vraagstelling in het tentamen van dien aard is, dat zij geen blijk geeft van een zorgvuldige wijze van tentaminering. Het tentamen omvat zes pagina’s met zes open vragen en studenten hebben drie uur de tijd om deze vragen te beantwoorden. In hetgeen appellante heeft aangevoerd heeft het CBE terecht geen aanknopingspunten gevonden om te oordelen dat de vraagstelling in het tentamen, gelet op het antwoordmodel, de grenzen van een zorgvuldige wijze van tentaminering te buiten gaan. De CvE heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat bovendien uit de slagingspercentages van het vorige studiejaar en het afgelopen studiejaar evenmin volgt dat het tentamen niet aan de minimale zorgvuldigheidsvereisten voldeed.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Open Universiteit (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2013 heeft de Commissie voor de Examens (hierna: CvE) het door appellante afgelegde tentamen Aansprakelijkheidsrecht als onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 6 november 2013, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief van 18 december 2013 beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 april 2014, waar appellante en het CBE vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, werkzaam bij de Open Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 22 juli 2013 ten grondslag liggende beslissing van de CvE, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

Voor zover appellante argumenten heeft aangevoerd ten betoge dat de puntentoekenning bij verscheidene vragen geen recht doet aan de door haar op die vragen gegeven antwoorden, kunnen die betogen derhalve niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

2.2. Appellante betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat haar tentamen is beoordeeld door [naam 2], terwijl uit de cursusinformatie niet is af te leiden dat zij examinator is in de zin van artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW en derhalve daartoe niet bevoegd was. Daarbij is zij evenmin deskundig op het desbetreffende rechtsgebied, aldus appellante.

2.2.1. Het CBE heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat [naam 2] het door appellante gemaakte tentamen onder verantwoordelijkheid van de examinator, [naam 3], heeft beoordeeld. [naam 2] is daarbij als corrector opgetreden, aldus het CBE. Het CBE heeft hierover ter zitting van het College voorts toegelicht dat bij de beoordeling van het tentamen een verdeling heeft plaatsgevonden, waarbij drie BKO-gecertificeerde correctoren zijn betrokken. Elk van die correctoren heeft aan hem toebedeelde vragen van het tentamen aan de hand van een antwoordmodel beoordeeld. Vervolgens heeft de examinator, [naam 3], het geheel beoordeeld en het cijfer vastgesteld, aldus het CBE. Het CBE heeft ter zitting van het College verder gemotiveerd gesteld dat [naam 3] als examinator is aangewezen en ook op de lijst van examinatoren is vermeld.

Nu de beoordeling van het tentamen door de correctoren onder verantwoordelijkheid van de examinator is geschied, de examinator het tentamen ook eigenstandig heeft beoordeeld en hij vervolgens het cijfer heeft vastgesteld, leidt het betoog van appellante dat [naam 2] niet is aangewezen als examinator in de zin van artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW niet tot het daarmee beoogde doel.

Het betoog faalt.

2.3. Appellante betoogt voorts dat in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW geen deugdelijke poging is gedaan om het geschil minnelijk te schikken. Haar beroepschrift is aan de examinator [naam 3] voorgelegd voor een herbeoordeling van haar tentamen. Een deel van de beroepsgronden is echter tegen de formulering van de vragen in het tentamen gericht. Nu [naam 3] betrokken is geweest bij het opstellen daarvan, had het in de rede gelegen om het beroepschrift ook aan een andere examinator voor te leggen. Voorts is niet voldaan aan het in voormelde bepaling gestelde vereiste dat, indien de examinator, tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, hij geen deel mag nemen aan de beraadslaging in dit verband. Daar komt volgens appellante bij dat het bij de beoordeling en de herbeoordeling aan de nodige zorgvuldigheid heeft ontbroken en dat, mede gelet op de procedure over het vak overeenkomstenrecht, niet zonder vooringenomenheid is gehandeld, aldus appellante.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, zendt het CBE, het beroepschrift alvorens dat beroep in behandeling te nemen, aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.

Bij brief van 19 augustus 2013 heeft het CBE, naar aanleiding van het bij hem door appellante ingestelde beroep, de CvE verzocht om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. In het kader hiervan heeft [naam 3 het tentamen van appellante opnieuw beoordeeld en geoordeeld dat het aanvankelijk door appellante behaalde eindresultaat met 0,3 punt dient te worden verhoogd. Niet valt in te zien dat de examinator, mede gelet op de uitvoerige schriftelijke motivering van zijn herbeoordeling, daarbij een vooringenomen houding heeft aangenomen.

Bij brief van 25 september 2013 heeft de CvE appellante vervolgens bericht dat de examinator appellante weliswaar gedeeltelijk gelijk heeft gegeven, maar dat het herziene aantal behaalde punten niet leidt tot een hoger cijfer. Het aanvankelijk toegekende cijfer 4 blijft daarmee staan, aldus voornoemde brief. Appellante is daarbij de mogelijkheid geboden om met de vakinhoudelijke deskundige van gedachten te wisselen.

Appellante heeft op 25 september 2013 te kennen gegeven dat zij dit voorstel niet aanvaardt. Zij heeft aldus haar beroep gehandhaafd en het CBE heeft daarop een beslissing genomen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat met deze gang van zaken het bepaalde in artikel 7.61, derde lid, van de WHW niet is nageleefd. Daarbij overweegt het College dat het CBE ter zitting gemotiveerd heeft gesteld dat [naam 2] geen lid is van de examencommissie, zodat het betoog van appellante dienaangaande niet tot een ander oordeel leidt.

Het betoog faalt.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat het afgenomen tentamen niet voldoet aan de in het 'Handboek toetsen en tentamens bij de Open Universiteit' (hierna: het Handboek) neergelegde richtlijnen. Het bevat te veel open vragen, die in voorkomend geval te algemeen of ongelukkig zijn geformuleerd, waardoor een gemiddelde student het tentamen niet binnen de daarvoor beschikbare tijd kan afleggen.

2.4.1. Het door appellante bedoelde Handboek is opgesteld door een aantal bij de Open Universiteit betrokken personen die deskundig zijn op het gebied van toetsing. Het biedt informatie over mogelijkheden van toetsing en bevat richtlijnen voor examinatoren voor het opstellen en afnemen van tentamens. Dat examinatoren niet verplicht zijn om de richtlijnen uit het Handboek te volgen, betekent niet dat er in dit geval geen enkele betekenis aan toekomt, nu het CBE ter zitting heeft verklaard dat het Handboek weliswaar geen wettelijke regeling bevat, maar dat het voor de CvE niet zonder betekenis is. Aan de hand van de door appellante ingeroepen richtlijnen kan derhalve worden onderzocht of de vraagstelling in het tentamen van dien aard is, dat zij geen blijk geeft van een zorgvuldige wijze van tentaminering. Het tentamen omvat zes pagina's met zes open vragen en studenten hebben drie uur de tijd om deze vragen te beantwoorden. In hetgeen appellante heeft aangevoerd heeft het CBE terecht geen aanknopingspunten gevonden om te oordelen dat de vraagstelling in het tentamen, gelet op het antwoordmodel, de grenzen van een zorgvuldige wijze van tentaminering te buiten gaan. De CvE heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat bovendien uit de slagingspercentages van het vorige studiejaar en het afgelopen studiejaar evenmin volgt dat het tentamen niet aan de minimale zorgvuldigheidsvereisten voldeed.

Het betoog faalt.

2.5. Voor zover appellante een beroep heeft gedaan op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), wordt overwogen dat dit beroep faalt, reeds omdat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing van het CBE van 6 november 2013 een inbreuk vormt op het in die verdragsbepaling neergelegde recht op eerbiediging van het privéleven.

2.6. Voor zover appellante beoogt te betogen dat artikel 6 van het EVRM is geschonden, omdat de procedure bij het CBE geen effectieve rechtsbescherming biedt, overweegt het College dat de beroepsprocedure bij het CBE niet is te beschouwen als een 'procedure' waar het 'fair trial-beginsel' van artikel 6 EVRM op ziet. De beroepsprocedure bij het CBE is een vorm van verlengde besluitvorming door het bestuursorgaan en geen proces ten overstaan van een onafhankelijke rechter. Van schending van artikel 6 van het EVRM als door appellante voorgestaan tijdens deze beroepsprocedure kan dan ook reeds hierom geen sprake zijn.

2.7. Nu hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd, evenmin tot vernietiging van voormelde beslissing van het CBE noopt, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/271 en 271.1
Rechter[s]	: mr. Olivier
Datum	: 20 januari 2014
Partijen	: Verzoekster en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid CvB Bewijsvoering Finale geschillenbeslechting Gelijkheidsbeginsel Huis- en orde maatregel Kortsluiting Mitigatie Pesterijen Persoonlijke omstandigheden Proportionaliteit Stage Strafmaat Voorlopige voorziening Zelf voorzien Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.57h Awb artikel 8:72 lid 4 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86
Uitspraak	: Gegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.10 De voorzieningenrechter is van oordeel dat gelet op hetgeen verzoekster onder 2.8 naar voren heeft gebracht door verweerder in de afweging van de strafmaat had moeten worden betrokken. Uit de beslissing van 10 december 2013 blijkt niet dat verweerder daarmee rekening heeft gehouden bij de vaststelling van de strafmaat. Verweerder heeft miskend dat deze beslissing hiermee onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en eveneens onevenredig is. De voorzieningenrechter is echter van oordeel dat het aan verzoekster toe te rekenen is dat haar verloofde en diens broer het gebouw zijn binnen gegaan en dat zij gelet op hetgeen zich had voorgedaan dat had moeten beletten. Evenwel, ook als daarmee rekening wordt gehouden is niet begrijpelijk dat verweerder ook in vergelijking met de opgelegde maatregel aan de andere aan de vechtpartij betrokken studente. Aangezien verzoekster had kunnen en moeten begrijpen dat dit gedrag ongepast is kent de voorzieningenrechter betekenis toe aan het feit dat verweerder de verweerder niet heeft geconcretiseerd welke voorschriften zijn overtreden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mailbericht van 25 september 2013 heeft de opleidingsmanager HRM verzoekster permanent de toegang tot de gebouwen en terreinen van verweerders instelling ontzegd.

Bij beslissing van 1 oktober 2013 van de directie van het Instituut voor Bedrijfskunde is verzoekster voor de duur van 1 jaar de toegang tot de gebouwen en terreinen van verweerders instelling ontzegd.

Bij brief van 16 oktober 2013 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt

Bij beslissing van 10 december 2013, heeft verweerder het daartegen door verzoekster gemaakte bezwaar gegrond verklaard en de duur van ontzegging van de toegang tot de gebouwen en terreinen van verweerders instelling vastgesteld op 9 maanden.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bij brief, bij het College ingekomen op 19 december 2013, beroep ingesteld. Eveneens bij brief van 19 december 2013 heeft verzoekster de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2014, waar verzoekster in persoon en bijgestaan door haar gemachtigde mr. W.J. Jurgers, advocaat te Bergen op Zoom, en verweerder vertegenwoordigd door mr. S. Lamkadmi-el Moussati en L.J.M. Peters, beiden werkzaam bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.57h eerste lid van de WHW kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.

2.4 Bij beslissing van 10 december 2013 heeft verweerder nadat de aanvankelijk permanente ontzegging was omgezet in een ontzegging van één jaar, verzoekster voor een periode van negen maanden de toegang tot de gebouwen en terreinen van verweerders instelling ontzegd.

2.5 Verzoekster stelt dat aan de vechtpartij langdurige pesterijen ten grondslag liggen. Tevens dat zij niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor het verschijnen van haar verloofde en diens broer na afloop van het incident in de gebouwen van verweerder en dat zij ernstig getroffen wordt nu haar stage door de duur van de maatregel is afgebroken.

2.6 Verweerder stelt dat het gedrag van verzoekster ongepast wordt geacht en dat zij het in haar macht had het binnengaan van derden in de gebouwen van de instelling te voorkomen en dat de getroffen maatregel passend is nu het dient te waken over de veiligheid en orde van studenten en werknemers binnen de gebouwen van de instelling.

2.7 De getroffen maatregel heeft tot gevolg dat verzoekster het onderwijs voor de duur van die maatregel niet mag volgen in het studiejaar 2013-2014.

2.8 Verzoekster stelt dat bij de vaststelling van de duur van de maatregel door verweerder geen rekening is gehouden met de oorzaak van de vechtpartij zijnde langdurige pesterijen door haar medestudenten, waarvan verweerder op de hoogte was en tevens door de duur van de maatregel haar stage werd beëindigd en zij anders dan de studente die bij het incident betrokken was niet informeel de stage kan voortzetten en deze later omzetten in studiepunten.

2.9 Verweerder geeft ter zitting aan dat bij de vaststelling van de duur van de maatregel geen rekening is gehouden met de pesterijen en de consequenties van de beëindiging door de stageverlener van de stage, verweerder heeft ter zitting erkend op de hoogte te zijn van de situatie van verzoekster.

2.10 De voorzieningenrechter is van oordeel dat gelet op hetgeen verzoekster onder 2.8 naar voren heeft gebracht door verweerder in de afweging van de strafmaat had moeten worden betrokken. Uit de beslissing van 10 december 2013 blijkt niet dat verweerder daarmee rekening heeft gehouden bij de vaststelling van de strafmaat. Verweerder heeft miskend dat deze beslissing hiermee onvoldoende

zorgvuldig is voorbereid en eveneens onevenredig is. De voorzieningenrechter is echter van oordeel dat het aan verzoekster toe te rekenen is dat haar verloofde en diens broer het gebouw zijn binnen gegaan en dat zij gelet op hetgeen zich had voorgedaan dat had moeten beletten. Evenwel, ook als daarmee rekening wordt gehouden is niet begrijpelijk dat verweerder ook in vergelijking met de opgelegde maatregel aan de andere aan de vechtpartij betrokken studente. Aangezien verzoekester had kunnen en moeten begrijpen dat dit gedrag ongepast is kent de voorzieningenrechter betekenis toe aan het feit dat verweerder de verweerder niet heeft geconcretiseerd welke voorschriften zijn overtreden.

2.11 Het beroep is gegrond. De beslissing van 10 december 2013 dient te worden vernietigd, voor zover het de duur van de opgelegde maatregel betreft. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zelf in de zaak voorzien en de duur van maatregel mitigeren en bepalen dat de maatregel tegen verzoekster eindigt op 28 februari 2014, en bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.12 Gelet op deze uitspraak ziet de voorzieningenrechter gaan aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening.

2.13 Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan verzoekster het door haar betaalde griffierecht € 88,- te vergoeden.

2.14 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep gegrond,
2. vernietigt de beslissing van 10 december 2013 voor zover het de duur van de opgelegde maatregel betreft,
3. bepaalt dat de maatregel tegen verzoekster eindigt op 28 februari 2014, en bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
4. wijst het verzoek af.
5. gelast dat verweerder aan verzoekster het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 88,-- (zegge: acht en tachtig euro) vergoedt;
6. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974, -- en in de reiskosten ten bedrage van € 31,20 (zegge: duizend vijf euro en twintig cent); het dient door verweerder aan verzoekster te worden betaald.

•

Zaaknummer	:	2013/272
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	2 juli 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Extra toetsen Geldigheidsduur tentamens Persoonlijke omstandigheden Practica Studieplanning
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k Onderwijs- en Examenregeling bachelor of science in de tandheelkunde artikel 14 lid 1 Onderwijs- en Examenregeling bachelor of science in de tandheelkunde artikel 19 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft zich wat de verlenging van de geldigheid van de theorieonderdelen betreft, op het standpunt mogen stellen dat het voor appelante haalbaar moet zijn om haar bachelor 1 vóór

1 september 2014 te voltooien. In dit verband heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat de studieadviseur contact heeft gezocht met appellante voor een studiegesprek om met appellante een studieplanning te maken. Appellante is niet op die uitnodiging ingegaan. In voornoemde e-mail heeft de studieadviseur voorts te aangegeven welke practicumtoetsen appellante op welk moment zou moeten afleggen. Het CBE heeft verder bij zijn beoordeling in aanmerking mogen nemen dat de Examencommissie heeft toegezegd dat aan appellante versneld extra toetsen kunnen worden aangeboden.
Onder die omstandigheden lag het naar het oordeel van het College vervolgens op de weg van appellante om aannemelijk te maken dat de in de beslissing van 10 juni 2013 gestelde voorwaarde dat zij haar bachelor 1 binnen de gestelde periode dient te voltooien niet uitvoerbaar is. Naar het oordeel van het College is appellante daarin niet geslaagd. Gelet hierop valt voorts niet in te zien dat de Examencommissie een speciaal op appellante toegesneden rooster zou moeten overleggen, teneinde haar in staat te stellen de toetsen voor de practicumonderdelen af te leggen.
Het betoog van appellante faalt.
(…)
5.1 Naar het oordeel van het College heeft het CBE geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 10 juni 2013, voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van behaalde practicumonderdelen, te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat kennis en kunde van appellante zodanig is verouderd, dat verlenging van de geldigheid van behaalde practicumonderdelen niet verantwoord is. Daarbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat appellante, zoals het ook ter zitting van het College heeft toegelicht, in 2004 met de studie is aangevangen en dat zij haar laatste practicum, waarvan patiëntenzorg onderdeel was, in 2007 heeft afgerond. Het CBE heeft tevens verklaard dat appellante in het jaar 2010 weliswaar onderdelen van een practicum heeft afgerond, maar dat deze onderdelen intervisie en het maken van röntgenfoto's betroffen. Patiëntenzorg, waaraan de Examencommissie veel waarde hecht bij de beoordeling van een verzoek om verlening van de geldigheid van practicumonderdelen, maakte geen deel uit van de in het jaar 2010 behaalde onderdelen, aldus het CBE. Het CBE heeft bij zijn beoordeling voorts, mede gelet op de aard van de opleiding, van zwaarwegend belang mogen achten dat het curriculum in de loop der jaren is gewijzigd en dat inmiddels belangrijke onderdelen aan dat curriculum zijn toegevoegd.
De stelling van appellante dat de Examencommissie niet op het door haar in 2010 gedane verzoek om verlenging van de geldigheid van behaalde practicumonderdelen heeft beslist, leidt, wat daarvan ook zij, gelet op het voorgaande niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie van 10 juni 2013 reeds om die reden diende te vernietigen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juni 2013 heeft de Examencommissie Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam (hierna: de Examencommissie) het verzoek van appellante om verlenging van de geldigheid van door haar met voldoende resultaat afgelegde onderdelen van de bacheloropleiding Tandheelkunde

ingewilligd voor zover het de geldigheid van behaalde theorieonderdelen betreft, onder de voorwaarde dat appellante vóór 1 september 2014 het gehele bachelor 1 onderwijsprogramma met voldoende resultaat afrondt. De Examencommissie heeft het verzoek afgewezen voor zover het de geldigheid van practicumonderdelen betreft.

Bij beslissing van 13 november 2013, heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 19 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 mei 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door S.I. Cornet en het CBE vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink en vergezeld door dr. I.H.A. Aartman en drs. P. Rienderhoff, allen werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de ten tijde van belang geldende Onderwijs- en Examenregeling bachelor of science in de tandheelkunde (hierna: OER) vervalt de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde examenonderdelen van het bachelorexamen na een termijn van vier jaar volgend op het studiejaar waarin het desbetreffende onderdeel met goed gevolg is afgelegd.
Ingevolge artikel 19, derde lid, van de OER 2012-2013, heeft de examencommissie de bevoegdheid in individuele gevallen de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens voor een door haar vast te stellen termijn te verlengen.

2.2. Bij de beslissing van 10 juni 2013 heeft de Examencommissie het verzoek om verlenging van de geldigheid van door appellante behaalde theorieonderdelen te verlengen tot 1 september 2014 ingewilligd onder de voorwaarde dat appellante vóór 1 september 2014 het gehele bachelor 1 onderwijsprogramma met voldoende resultaat afrondt. De examencommissie heeft de geldigheid van de practicumonderdelen niet verlengd, omdat het onderwijs en de toetsmethoden in de loop van de tijd zijn veranderd.

2.3. Het CBE heeft aan zijn beslissing van 13 november 2013 ten grondslag gelegd dat de Examencommissie de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden heeft meegenomen bij haar beoordeling van het verzoek om verlenging. Het heeft verder overwogen dat appellante in 2007 voor het laatst practicumonderdelen heeft behaald en dat de Examencommissie zich om die reden op het standpunt mocht stellen dat onvoldoende kan worden vastgesteld dat appellante nog over actuele kennis en kunde beschikt in het licht van het borgen van de kwaliteit van de praktische toetsen. Het heeft ten slotte overwogen dat het voor appellante haalbaar moet zijn om de practicumonderdelen uit de bachelor 1 voor 1 september 2014 opnieuw te behalen.

2.4. Appellante voert aan dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de voorwaarde waaronder de geldigheid van theorieonderdelen is verlengd, niet uitvoerbaar is. De Examencommissie heeft niet door middel van het overleggen van een op schrift gesteld speciaal op appellante toegesneden en ingekort rooster, aannemelijk gemaakt dat aan die voorwaarde kan worden voldaan, aldus appellante.

2.4.1. Het CBE heeft zich wat de verlenging van de geldigheid van de theorieonderdelen betreft, op het standpunt mogen stellen dat het voor appelante haalbaar moet zijn om haar bachelor 1 vóór 1 september 2014 te voltooien. In dit verband heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat de studieadviseur contact heeft gezocht met appellante voor een studiegesprek om met appellante een studieplanning te maken. Appellante is niet op die uitnodiging ingegaan. In voornoemde e-mail heeft de

studieadviseur voorts te aangegeven welke practicumtoetsen appellante op welk moment zou moeten afleggen. Het CBE heeft verder bij zijn beoordeling in aanmerking mogen nemen dat de Examencommissie heeft toegezegd dat aan appellante versneld extra toetsen kunnen worden aangeboden.

Onder die omstandigheden lag het naar het oordeel van het College vervolgens op de weg van appellante om aannemelijk te maken dat de in de beslissing van 10 juni 2013 gestelde voorwaarde dat zij haar bachelor 1 binnen de gestelde periode dient te voltooien niet uitvoerbaar is. Naar het oordeel van het College is appellante daarin niet geslaagd. Gelet hierop valt voorts niet in te zien dat de Examencommissie een speciaal op appellante toegesneden rooster zou moeten overleggen, teneinde haar in staat te stellen de toetsen voor de practicumonderdelen af te leggen.

Het betoog van appellante faalt.

2.5. Appellante betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat zij door toedoen van de Examencommissie studievertraging heeft opgelopen. Appellante heeft reeds in 2010, toen zij alle praktijkonderdelen had gevolgd, een verzoek om verlenging van de geldigheid van door haar behaalde onderdelen, ingediend. De Examencommissie heeft niet op dat verzoek beslist, omdat zij dat is kwijtgeraakt. Onder die omstandigheden kan haar niet worden tegengeworpen dat zij sinds 2007 geen practicumonderdelen meer heeft behaald, aldus appellante. Daarbij komt volgens appellante dat zij ook in het jaar 2010 nog enkele practicumonderdelen heeft behaald en dat zij een aantal van de in door haar behaalde practicumonderdelen opgedane vaardigheden reeds op regelmatige basis uitvoert in de tandartspraktijk. Zij heeft wel degelijk actuele kennis en kunde, aldus appellante.

2.5.1 Naar het oordeel van het College heeft het CBE geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 10 juni 2013, voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van behaalde practicumonderdelen, te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat kennis en kunde van appellante zodanig is verouderd, dat verlenging van de geldigheid van behaalde practicumonderdelen niet verantwoord is. Daarbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat appellante, zoals het ook ter zitting van het College heeft toegelicht, in 2004 met de studie is aangevangen en dat zij haar laatste practicum, waarvan patiëntenzorg onderdeel was, in 2007 heeft afgerond. Het CBE heeft tevens verklaard dat appellante in het jaar 2010 weliswaar onderdelen van een practicum heeft afgerond, maar dat deze onderdelen intervisie en het maken van röntgenfoto's betroffen. Patiëntenzorg, waaraan de Examencommissie veel waarde hecht bij de beoordeling van een verzoek om verlening van de geldigheid van practicumonderdelen, maakte geen deel uit van de in het jaar 2010 behaalde onderdelen, aldus het CBE. Het CBE heeft bij zijn beoordeling voorts, mede gelet op de aard van de opleiding, van zwaarwegend belang mogen achten dat het curriculum in de loop der jaren is gewijzigd en dat inmiddels belangrijke onderdelen aan dat curriculum zijn toegevoegd.

De stelling van appellante dat de Examencommissie niet op het door haar in 2010 gedane verzoek om verlenging van de geldigheid van behaalde practicumonderdelen heeft beslist, leidt, wat daarvan ook zij, gelet op het voorgaande niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie van 10 juni 2013 reeds om die reden diende te vernietigen.

2.6. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2013/273
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	11 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Negatief bindend studieadvies e-mail SIS Uitslag tentamen

Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER 2013-2014 voor de opleiding Bedrijfseconomie artikel 6.2 OER 2013-2014 voor de opleiding Bedrijfseconomie artikel 6.4
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte voorbij gaat aan de bijzondere omstandigheid dat hij in de veronderstelling verkeerde 50 studiepunten te hebben behaald. Na herkansing van het onderdeel Commerciële Economie ontving hij een email van de docente met de uitslag. Op grond van dat bericht ging appellant er, naar later blijkt ten onrechte, van uit dat het vak is afgerond. Hij neemt dan ook niet meer deel aan herkansingen. Een e-mail met de mededeling dat hem een onjuiste uitslag is verstrekt bereikt appellant niet omdat deze door de docente verkeerd is geadresseerd. Pas in augustus, wanneer herkansingen niet meer mogelijk zijn, constateert appellant dat hij niet voor het vak is geslaagd en dat hij onvoldoende studiepunten heeft behaald. Een verzoek om een extra herkansing is afgewezen. 2.3.2. Verweerder stelt dat het correcte cijfer al begin januari in het administratieve systeem SIS is ingevoerd en is van mening dat appellant tijdig van de onvoldoende op de hoogte had kunnen zijn. Dat hij heeft nagelaten regelmatig het SIS te raadplegen komt voor risico van appellant. Gegeven de omstandigheid dat het niet ongebruikelijk is dat docenten cijfers per e-mail aan studenten bekend maken en dat dit blijkens mededeling van de zijde van verweerder ook door de instelling wordt gestimuleerd, acht het College het in het algemeen niet onredelijk dat studenten hierop vertrouwen en niet ook nog eens in het SIS nagaan of de aan hen gerichte e-mails kloppen. In dit geval geldt dit temeer nu appellant als gevolg van de foutieve adressering niet expliciet geïnformeerd is over de gemaakte vergissing en daardoor herkansingen niet heeft benut, volgt het College het CBE niet dat in redelijkheid kon worden besloten tot het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE) van de Hogeschool van Amsterdam ,verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de examencommissie namens de domeinvoorzitter appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 19 december 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 juli 2014, waar appellant, en het CBE vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast

2.2. Ingevolge artikel 6.2 van de Onderwijs en Examenregeling 2013-2014 voor de opleiding Bedrijfseconomie brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan ieder student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding een advies uit over de voorzetting van de studie.

Ingevolge het tweede lid heeft het advies een bindend afwijzend karakter indien de student, voor zover relevant, minder dan 50 studiepunten voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid wordt een bindend afwijzend studieadvies (BNSA) niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal via SIS en op een redelijke termijn door de opleiding is gewaarschuwd dat hij een BNSA zal kunnen ontvangen en wat de gevolgen daarvan zijn.

2.3 Vast staat dat appellant 47 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

2.3.1. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte voorbij gaat aan de bijzondere omstandigheid dat hij in de veronderstelling verkeerde 50 studiepunten te hebben behaald. Na herkansing van het onderdeel Commerciële Economie ontving hij een email van de docente met de uitslag. Op grond van dat bericht ging appellant er, naar later blijkt ten onrechte, van uit dat het vak is afgerond. Hij neemt dan ook niet meer deel aan herkansingen. Een e-mail met de mededeling dat hem een onjuiste uitslag is verstrekt bereikt appellant niet omdat deze door de docente verkeerd is geadresseerd. Pas in augustus, wanneer herkansingen niet meer mogelijk zijn, constateert appellant dat hij niet voor het vak is geslaagd en dat hij onvoldoende studiepunten heeft behaald. Een verzoek om een extra herkansing is afgewezen.

2.3.2. Verweerder stelt dat het correcte cijfer al begin januari in het administratieve systeem SIS is ingevoerd en is van mening dat appellant tijdig van de onvoldoende op de hoogte had kunnen zijn. Dat hij heeft nagelaten regelmatig het SIS te raadplegen komt voor risico van appellant.

Gegeven de omstandigheid dat het niet ongebruikelijk is dat docenten cijfers per e-mail aan studenten bekend maken en dat dit blijkens mededeling van de zijde van verweerder ook door de instelling wordt gestimuleerd, acht het College het in het algemeen niet onredelijk dat studenten hierop vertrouwen en niet ook nog eens in het SIS nagaan of de aan hen gerichte e-mails kloppen. In dit geval geldt dit temeer nu appellant als gevolg van de foutieve adressering niet expliciet geïnformeerd is over de gemaakte vergissing en daardoor herkansingen niet heeft benut, volgt het College het CBE niet dat in redelijkheid kon worden besloten tot het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies.

Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van19 december 2013 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellant bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de directie op 18 juli 2013 gegeven negatief bindend studieadvies vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 december 2013.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 19 december 2013;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Amsterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 18 juli 2013 door de examencommissie namens de domeinvoorzitter voor de bacheloropleiding Bedrijfseconomie gegeven bindend negatief afwijzend studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 december 2013;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellant betaalde griffierecht van € 44,00 aan hem vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2013/275
Rechter(s)	: mr. Kleijn
Datum uitspraak	: 11 juni 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Leiden
Trefwoorden	: Bindend negatief studieadvies BNSA Bijzondere omstandigheden Causaal verband Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 OER 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-Rechten artikel 6.4 lid 3 OER 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-Rechten artikel 6.4 lid 7
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Uit de beslissing van 28 augustus 2013 blijkt dat de examencommissie aan het afwijzend bindend studieadvies ten grondslag heeft gelegd dat appellante in dit geval niet heeft aangetoond dat causaal verband bestaat tussen de door haar in het tweede studiejaar gestelde overlast van stalking en het niet behalen van het propedeutisch examen na twee studiejaren. Daarbij heeft de examencommissie vastgesteld dat appellante in totaal zeven maal aan taaltoetsen en vier maal aan de onderdelen Geschillenprocedures en Inleiding BPR heeft deelgenomen en geen hoger cijfer heeft behaald dan een 4,5, respectievelijk een 4,8. Derhalve betoogt appellante tevergeefs dat het CBE de beslissing van 28 augustus 2013 had moeten vernietigen, omdat het door haar gedane beroep op bijzondere persoonlijke omstandigheden zou zijn afgewezen vanwege het feit dat zij zich daar voor de tweede maal op heeft beroepen. Verder kan in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond worden gevonden voor het oordeel dat het CBE de examencommissie niet in redelijkheid heeft kunnen volgen in het standpunt dat geen causaal verband is aangetoond. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie zich in dit verband in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het, te meer nu appellante al gedurende twee studiejaren studievertraging had opgelopen, op de weg van appellante lag om te proberen een einde te maken aan de stalking en dat in dat verband redelijkerwijs van haar verwacht kon worden dat zij aangifte zou doen van de stalking. Appellante heeft evenmin met bewijsmiddelen aannemelijk gemaakt dat zij in de periode dat zij de propedeusevakken in het tweede studiejaar diende te behalen daadwerkelijk gestalkt werd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2013 heeft de examencommissie Afdeling Recht aan appellante meegedeeld dat het voornemen tot het geven van een bindend studieadvies van 12 juli 2013 voor de opleiding HBO-Rechten een definitief bindend studieadvies wordt.

Bij beslissing van 18 november 2013 heeft het CBE het daartegen door appellante bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 30 december 2013, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 23 januari 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 mei 2014 waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Mulder en M. Verstuijf, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met een goed gevolg heeft afgerond.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. […] Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge artikel 6.4, derde lid van de Onderwijs- en Examenregeling 2012-2013 van de bacheloropleiding HBO-Rechten (hierna: de OER) ontvangt een student een bindend studieadvies, indien hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.
Ingevolge artikel 6.4, zevende lid, van de OER is bepaald dat bij het uitbrengen van een bindend negatief studieadvies rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden van de student, zoals bedoeld in bijlage III "Persoonlijke omstandigheden bij studieadvies" van het Studentenstatuut van de Hogeschool Leiden.

2.2 Appellante is in 2011 gestart met de bacheloropleiding HBO-Rechten. Na het eerste studiejaar had zij onvoldoende studiepunten behaald om te worden toegelaten tot het tweede studiejaar. Het naar aanleiding daarvan genomen voornemen tot het geven van een afwijzend bindend studieadvies is door de examencommissie omgezet in een voorlopig positief studieadvies in verband met de door appellante naar voren gebrachte omstandigheid dat zij het slachtoffer was van stalking. Zij was om die reden niet in staat alle lessen te volgen en zich voldoende te concentreren om de tentamens te behalen. Na het tweede studiejaar had appellante het propedeutisch examen niet behaald. Op grond van artikel 6.4, derde lid, van de OER heeft de examencommissie appellante daarom alsnog een afwijzend bindend studieadvies gegeven.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie vanwege het feit dat zij in het tweede studiejaar nog steeds werd gestalkt had moeten afzien van het geven van het definitieve

afwijzend bindend studieadvies. Volgens appellante miskent het CBE dat er geen rechtsregel aan in de weg staat dat tweemaal achter elkaar een beroep wordt gedaan op dezelfde bijzondere omstandigheid. Volgens appellante werd zij tot ongeveer mei 2013 gestalkt waarna het nog enige tijd duurde voordat zij er vertrouwen in had dat het voorbij was. Daarom was zij ook in het tweede studiejaar niet in staat alle lessen te volgen en de tentamens met goed gevolg te maken, aldus appellante.

2.3.1 Uit de beslissing van 28 augustus 2013 blijkt dat de examencommissie aan het afwijzend bindend studieadvies ten grondslag heeft gelegd dat appellante in dit geval niet heeft aangetoond dat causaal verband bestaat tussen de door haar in het tweede studiejaar gestelde overlast van stalking en het niet behalen van het propedeutisch examen na twee studiejaren. Daarbij heeft de examencommissie vastgesteld dat appellante in totaal zeven maal aan taaltoetsen en vier maal aan de onderdelen Geschillenprocedures en Inleiding BPR heeft deelgenomen en geen hoger cijfer heeft behaald dan een 4,5, respectievelijk een 4,8. Derhalve betoogt appellante tevergeefs dat het CBE de beslissing van 28 augustus 2013 had moeten vernietigen, omdat het door haar gedane beroep op bijzondere persoonlijke omstandigheden zou zijn afgewezen vanwege het feit dat zij zich daar voor de tweede maal op heeft beroepen. Verder kan in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond worden gevonden voor het oordeel dat het CBE de examencommissie niet in redelijkheid heeft kunnen volgen in het standpunt dat geen causaal verband is aangetoond. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie zich in dit verband in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het, te meer nu appellante al gedurende twee studiejaren studievertraging had opgelopen, op de weg van appellante lag om te proberen een einde te maken aan de stalking en dat in dat verband redelijkerwijs van haar verwacht kon worden dat zij aangifte zou doen van de stalking. Appellante heeft evenmin met bewijsmiddelen aannemelijk gemaakt dat zij in de periode dat zij de propedeusevakken in het tweede studiejaar diende te behalen daadwerkelijk gestalkt werd.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2013/276, 2013/277, 2013/278
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	22 juli 2014
Partijen	:	Appellant en CBE & C Universiteit Twente
Trefwoorden	:	Beoordeling Beoordelingscriteria Feedback Klacht Procedurefouten Restitutie collegegeld Schadevergoeding Smaad
Artikelen	:	WHW artikel 7.59b WHW artikel 7.66 lid 1 Awb artikel 9:3
Uitspraak	:	2013/276 & 2013/277 Ongegrond 2013/278 Onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Uit de stukken blijkt niet dat appellant beroep heeft ingesteld tegen de beoordeling van de eerste versie van zijn paper voor het vak Current Affairs in the Advanced Technology. Weliswaar heeft hij naar aanleiding van die beoordeling een klacht ingediend, maar die heeft hij ingetrokken bij brief van 17 mei 2013. Dat appellant, naar hij stelt, door de heer [naam 2] onder druk is gezet om een tweede versie van zijn paper in te leveren en zijn klacht in te trekken, is niet

gebleken uit de stukken. Uit de stukken blijkt slechts dat appellant door de heer [naam 2] is geadviseerd om, mogelijk in afwachting van de klachtenprocedure, zo snel mogelijk een herziene versie van de paper in te leveren om op korte termijn te kunnen afstuderen. Derhalve is de beoordeling van de eerste versie van de paper van appellant onherroepelijk en dient voorbij te worden gegaan aan hetgeen appellant in dat verband naar voren heeft gebracht. Wat betreft de beoordeling van de tweede versie van de paper door de heer [naam 2] heeft appellant in zijn beroepschrift gesteld dat hij niet bestrijdt dat de paper mocht worden beoordeeld op de in overweging 4.10 van de beslissing van het CBE van 19 december 2013 weergegeven beoordelingscriteria. Voor zover appellant verder stelt dat ook voorafgaand aan de beoordeling van de tweede versie van de paper beoordelingscriteria ontbraken, geldt dat hij van [naam 3] en [naam 4] feedback heeft gekregen op de eerste versie van zijn paper in de vorm van comments en dat hij die kon gebruiken om de tweede versie te maken. Gelet hierop heeft het CBE dan ook terecht geen grond gezien de door de heer [naam 2] gegeven beoordeling onjuist te achten. Ten aanzien van het verzoek van appellant om restitutie van het door hem in mei betaalde collegegeld, geldt dat, zoals het CBE terecht heeft overwogen, hij een zodanig verzoek dient in te dienen bij het college van bestuur. Voorts dient voorbij te worden gegaan aan het door appellant ingenomen standpunt over smaad, nu deze bestuursrechtelijke procedure zich niet voor een beoordeling daarover leent.
Het betoog faalt.
(…)
2.5. Bij brief, binnengekomen bij het College op 27 december 2013, heeft appellant bij het College beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op een door hem bij het college van bestuur ingediende klacht.
2.5.1. Ambtshalve overweegt het College als volgt. Zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 30 januari 2012 in zaak nr. 2011/112 (www.cbho.nl) is het niet dan wel niet tijdig beslissen op een ingediende klacht geen beslissing in de zin van artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Nu voorts ingevolge artikel 9:3 van de Algemene wet bestuursrecht, welk artikel ingevolge artikel 7.59b van de WHW in dit geval van overeenkomstige toepassing is, tegen een besluit inzake de behandeling van een klacht dan wel het niet in behandeling nemen van een klacht geen beroep kan worden ingesteld, is het College niet bevoegd van het geschil kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur en het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) van de Universiteit Twente, verweerders.

1. Procesverloop

Zaaknummers 2013/276 en 2013/277

Bij beslissing van 9 juli 2013 heeft de examencommissie van de faculteit Management en Bestuur het bezwaar van appellant tegen de beoordeling van zijn paper voor het vak Current Affairs in the Advanced Technology door de heer [naam 2] met het cijfer 5 en zijn verzoek om restitutie van het door hem voor de maand mei betaalde collegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 19 december 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard, voor zover het de herbeoordeling betrof, en gegrond verklaard,

wat betreft het verzoek om restitutie van het door hem in mei betaalde collegegeld, nu dat verzoek bij het college van bestuur diende te worden ingediend.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 27 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Zaaknummer 2013/278

Bij brief, bij het College binnengekomen op 27 december 2013, heeft appellant bij het College beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op een door hem bij het college van bestuur ingediende klacht.

Het College heeft de zaken ter zitting behandeld op 5 juni 2014, waar appellant en het college van bestuur, het CBE en de examencommissie, vertegenwoordigd door mr. H.W.M. van der Zandt, dr. J.M.G. Heerkens en mr. M. Harmsen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Zaaknummers 2013/276 en 2013/277

2.1 Uit de dossiers van bovengenoemde zaken blijkt dat het in beide dossiers hetzelfde beroepschrift betreft en dat door het College per abuis twee zaaknummers zijn aangemaakt. Nu appellant voor de behandeling van de in totaal drie aanhangige zaaknummers eenmaal griffierecht heeft betaald, kan verder aan deze omissie voorbij worden gegaan.

2.2 Appellant heeft voor de eerste versie van zijn paper voor het vak Current Affairs in the Advanced Technology een 3,9 gekregen. Deze beoordeling is gedaan door de twee docenten van dat vak, [naam 3] en [naam 4]Appellant diende een 4,3 te hebben om zijn diploma te behalen. Vervolgens is de tweede versie van de paper door de heer [naam 2] beoordeeld met een 5. Daarmee kwam het eindcijfer voor het vak Current Affairs in the Advanced Technology op een 6 en had appellant zijn diploma behaald.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij voor de tweede versie van zijn paper voor het vak Current Affairs in the Advanced Technology een ander cijfer had moeten krijgen dan de door de heer [naam 2] gegeven 5, zodat het eindcijfer van dat vak een 7 in plaats van een 6 zou zijn. In dit verband voert hij aan dat het CBE er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat de docenten van dat vak, [naam 3] en [naam 4], procedurefouten hebben gemaakt, omdat niet duidelijk is gemaakt wat het doel van de voor het vak te maken paper was en beoordelingscriteria ontbraken, terwijl artikel 6 van de Onderwijs- en Examenregeling vooraf opgestelde beoordelingscriteria vereist. Ook zouden de docenten bij de aanvang van het vak hebben gezegd dat het eigenlijk nog niet af is. Appellant stelt voorts dat ook beoordelingscriteria ontbraken op het moment dat hij de tweede versie van zijn paper maakte. In dit verband brengt hij naar voren dat dat de feedback die hij heeft gekregen op de eerste versie van zijn paper onvoldoende was om daaruit af te kunnen leiden dat de paper het door de heer [naam 2] beoordeelde aspect "dat het onderwerp van de integratie van IT in het primair onderwijs niet in een door de theorie onderbouwde benadering van Advanced Technology is geplaatst" zou moeten bevatten. Ook betoogt appellant dat het CBE niet heeft onderkend dat hij recht heeft op restitutie van het door hem betaalde collegegeld voor de maand mei, omdat hij door de door de docenten gemaakte procedurefouten een maand langer ingeschreven heeft moeten staan om de tweede versie van de paper te kunnen inleveren. Tenslotte eist appellant een schadevergoeding wegens smaad, omdat hij, naar hij stelt, door het CBE is aangetast in zijn eer en goede naam doordat in de beslissing van 19 december 2013 is gesuggereerd dat hij niet in staat zou zijn te voldoen aan de "algemene vereisten die aan het schrijven van een paper (in de masterfase van een universitaire studie) (mogen) worden gesteld".

2.3.1 Uit de stukken blijkt niet dat appellant beroep heeft ingesteld tegen de beoordeling van de eerste versie van zijn paper voor het vak Current Affairs in the Advanced Technology. Weliswaar heeft hij naar aanleiding van die beoordeling een klacht ingediend, maar die heeft hij ingetrokken bij brief van 17 mei 2013. Dat appellant, naar hij stelt, door de heer [naam 2] onder druk is gezet om een tweede versie van zijn paper in te leveren en zijn klacht in te trekken, is niet gebleken uit de stukken. Uit de stukken blijkt slechts dat appellant door de heer [naam 2] is geadviseerd om, mogelijk in afwachting van de klachtenprocedure, zo snel mogelijk een herziene versie van de paper in te leveren om op korte termijn te kunnen afstuderen. Derhalve is de beoordeling van de eerste versie van de paper van appellant onherroepelijk en dient voorbij te worden gegaan aan hetgeen appellant in dat verband naar voren heeft gebracht. Wat betreft de beoordeling van de tweede versie van de paper door de heer [naam 2] heeft

appellant in zijn beroepschrift gesteld dat hij niet bestrijdt dat de paper mocht worden beoordeeld op de in overweging 4.10 van de beslissing van het CBE van 19 december 2013 weergegeven beoordelingscriteria. Voor zover appellant verder stelt dat ook voorafgaand aan de beoordeling van de tweede versie van de paper beoordelingscriteria ontbraken, geldt dat hij van [naam 3] en [naam 4] feedback heeft gekregen op de eerste versie van zijn paper in de vorm van comments en dat hij die kon gebruiken om de tweede versie te maken. Gelet hierop heeft het CBE dan ook terecht geen grond gezien de door de heer [naam 2] gegeven beoordeling onjuist te achten. Ten aanzien van het verzoek van appellant om restitutie van het door hem in mei betaalde collegegeld, geldt dat, zoals het CBE terecht heeft overwogen, hij een zodanig verzoek dient in te dienen bij het college van bestuur. Voorts dient voorbij te worden gegaan aan het door appellant ingenomen standpunt over smaad, nu deze bestuursrechtelijke procedure zich niet voor een beoordeling daarover leent.

Het betoog faalt.

2.4 De beroepen zijn ongegrond.

Zaaknummer 2013/278

2.5 Bij brief, binnengekomen bij het College op 27 december 2013, heeft appellant bij het College beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op een door hem bij het college van bestuur ingediende klacht.

2.5.1 Ambtshalve overweegt het College als volgt. Zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 30 januari 2012 in zaak nr. 2011/112 (www.cbho.nl) is het niet dan wel niet tijdig beslissen op een ingediende klacht geen beslissing in de zin van artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Nu voorts ingevolge artikel 9:3 van de Algemene wet bestuursrecht, welk artikel ingevolge artikel 7.59b van de WHW in dit geval van overeenkomstige toepassing is, tegen een besluit inzake de behandeling van een klacht dan wel het niet in behandeling nemen van een klacht geen beroep kan worden ingesteld, is het College niet bevoegd van het geschil kennis te nemen.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

in zaaknummers 2013/276 en 2013/277:

verklaart de beroepen ongegrond.

in zaaknummer 2013/278:

verklaart zich onbevoegd.

•

Zaaknummer	:	2013/280
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	2 juli 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van de Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	Beoordeling tentamen Termijnoverschrijding Opgewekt vertrouwen
Artikelen	:	Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6:11
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Vaststaat dat het beroepschrift tegen de beslissing van 7 februari 2013, waarbij het cijfer 5,2 voor het vak is toegekend, buiten de daarvoor geldende termijn is ingediend. Naar het oordeel van het College leidt het door appellant

aangevoerde niet tot het oordeel dat het CBE het door appellant ingestelde beroep ten onrechte niet—ontvankelijk heeft verklaard, omdat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Uit de door appellant bij het CBE en het College ingediende stukken, waaronder een e-mailwisseling, volgt dat hij om hem moverende redenen, meerdere maanden heeft gewacht met het instellen van beroep tegen de waardering van het tentamen. In die e-mailwisseling heeft appellant immers te kennen gegeven dat hij bang was dat een officiële klacht verlies van 'goodwill' bij de docent tot gevolg zou hebben en dat hij zich afvraagt of het niet verstandig is om eerst het hertentamen te halen, alvorens een officiële klacht in te dienen. Gelet op deze bewuste keuze van appellant, acht het College de stelling van appellant ter zitting van het College, dat hij niet eerder op de hoogte is geweest van de mogelijkheid tot het instellen van rechtsmiddelen evenmin aannemelijk. Daarbij komt dat het CBE ter zitting van het College onbetwist heeft verklaard dat de studentendecanen op de hoogte zijn van de wettelijke termijnen en dat uitgebreide informatie over deze procedure op de website is vermeld.
Uit de door appellant overgelegde e-mailwisseling volgt verder, anders dan hij betoogt, evenmin dat de studentendecaan hem heeft geadviseerd te wachten met het instellen van beroep tot de zomer van 2013. Appellant heeft ook anderszins niet aannemelijk gemaakt dat het vertrouwen is gewekt dat de te late indiening van het beroep niet aan appellant zou worden tegengeworpen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Universiteit van Tilburg (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 februari 2013 heeft de Examencommissie van Tilburg School of Economics and Management (hierna: de Examencommissie) voor het tentamen van het vak "Statistics for Econometrics" (hierna: het vak) het cijfer 5,2 toegekend.

Bij beslissing van 8 november 2013, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 23 december 2013, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 mei 2014, waar appellant in persoon en het CBE vertegenwoordigd door mr. R. Martens, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 6:7 bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of

beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Aan de beslissing van 8 november 2013 heeft het CBE ten grondslag gelegd dat het door appellant ingestelde beroep op 14 oktober 2013, en daarmee buiten de daarvoor geldende termijn, is binnengekomen. De door appellant aangevoerde omstandigheden maken deze overschrijding niet verschoonbaar, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij het advies van de studentendecaan om te wachten met het indienen van het beroep tot de zomer van 2013, heeft opgevolgd. Hij heeft zich in dit verband beroepen op een e-mailwisseling, waaruit dat volgens hem blijkt.

2.3.1. Vaststaat dat het beroepschrift tegen de beslissing van 7 februari 2013, waarbij het cijfer 5,2 voor het vak is toegekend, buiten de daarvoor geldende termijn is ingediend.

Naar het oordeel van het College leidt het door appellant aangevoerde niet tot het oordeel dat het CBE het door appellant ingestelde beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Uit de door appellant bij het CBE en het College ingediende stukken, waaronder een e-mailwisseling, volgt dat hij om hem moverende redenen, meerdere maanden heeft gewacht met het instellen van beroep tegen de waardering van het tentamen. In die e-mailwisseling heeft appellant immers te kennen gegeven dat hij bang was dat een officiële klacht verlies van 'goodwill' bij de docent tot gevolg zou hebben en dat hij zich afvraagt of het niet verstandig is om eerst het hertentamen te halen, alvorens een officiële klacht in te dienen. Gelet op deze bewuste keuze van appellant, acht het College de stelling van appellant ter zitting van het College, dat hij niet eerder op de hoogte is geweest van de mogelijkheid tot het instellen van rechtsmiddelen evenmin aannemelijk. Daarbij komt dat het CBE ter zitting van het College onbetwist heeft verklaard dat de studentendecanen op de hoogte zijn van de wettelijke termijnen en dat uitgebreide informatie over deze procedure op de website is vermeld.

Uit de door appellant overgelegde e-mailwisseling volgt verder, anders dan hij betoogt, evenmin dat de studentendecaan hem heeft geadviseerd te wachten met het instellen van beroep tot de zomer van 2013. Appellant heeft ook anderszins niet aannemelijk gemaakt dat het vertrouwen is gewekt dat de te late indiening van het beroep niet aan appellant zou worden tegengeworpen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/281 en 281.1
Rechter[s]	: mr. Olivier
Datum	: 30 januari 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	: Belangenafweging DigiD Finale geschillenbeslechting Inschrijvingsvoorwaarden Kortsluiting Studielink Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.33 lid 1 WHW artikel 7.37 lid 2 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 Reglement inschrijving artikel 1.4 lid 2 Reglement inschrijving artikel lid 9 onder h
Uitspraak	: Ongegrond, verzoek afgewezen

Hoofdoverwegingen : 2.4.1 Uit de stukken blijkt dat de hogeschool op 18 april 2013 aan alle studenten een brief heeft verstuurd over de herinschrijvingsprocedure voor het studiejaar 2013-2014. Daarin zijn de studenten er op geattendeerd dat zij hun DigiD tijdig dienden te controleren om deze te kunnen gebruiken voor de herinschrijving. Voorts heeft het college van bestuur toegelicht dat vanuit de hogeschool verschillende acties zijn verricht om ruchtbaarheid te geven aan de wijze van herinschrijving, zoals berichten op de website en posters in de hogeschool en dat uit de stukken blijkt dat aan verzoeker via het netwerkaccount van de hogeschool, via zijn privé e-mailadres en via Studielink berichten zijn verstuurd waarin hem is meegedeeld dat zijn herinschrijving nog niet rond was. Gelet op de omstandigheid dat verzoeker er meerdere malen op is gewezen dat zijn inschrijving nog niet rond was en dat hij de machtiging via DigiD diende te bevestigen, dient het naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor zijn rekening en risico te komen dat hij niet eerder dan in september 2013 heeft geprobeerd zich in te schrijven en er pas op dat moment achter kwam dat hij de machtiging via DigiD niet had bevestigd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verzoeker, naar gesteld, al begin augustus kon weten dat hij niet voldeed aan de inschrijvingsvoorwaarden in het bijzonder dat hij de machtiging via DigiD niet had bevestigd. Het college van bestuur heeft de beslissing verzoeker niet in te schrijven per 1 september 2013 dan ook in redelijkheid in stand kunnen laten. Dat verzoeker er groot belang bij heeft zijn studie voort te zetten doet, hoe begrijpelijk dat belang ook is, niet af aan artikel 7.37, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat niet tot inschrijving wordt overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Wat betreft de stelling dat uit de bewoordingen van de artikelen in het reglement niet valt te lezen dat voor 1 september van het studiejaar aan de inschrijvingsverplichtingen acht de voorzieningenrechter gelet op de veranderingen feitelijk onjuist. Wat betreft de stelling dat uit de brief van 17 september 2013 zou volgen dat verzoeker stond ingeschreven en verweerder niet bevoegd zou zijn hem niet per 1 september uit te schrijven mist even zeer feitelijke grondslag nog daargelaten het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW dat niet tot inschrijving kan worden overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Dat de formulering in de brief voor verbetering vatbaar is maakt dat niet anders.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

]en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 17 september 2013 heeft de directie van Financiën & Studentregistratie van het Studenten Service Center van de Hogeschool Rotterdam verzoeker meegedeeld dat hij omdat hij niet voldoet aan de inschrijvingsvoorwaarden niet per 1 september 2013 niet staat ingeschreven voor de opleiding International Business and Management Studies voor het studiejaar 2013-2014.

Bij beslissing van 20 november 2013 heeft het college van bestuur het daartegen door verzoeker ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker bij brief, bij het College ingekomen op 30 december 2013, beroep ingesteld. Bij diezelfde brief heeft hij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek behandeld op

24 januari 2014 waar verzoeker, bijgestaan door mr. A. Wintjes, advocaat te Rotterdam en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, zijn verschenen.

Desgevraagd heeft verweerder het Reglement inschrijving en voorbereiding, editie augustus 2013, ingediend.

Na reactie van verzoeker daarop heeft verweerder nog een stuk ingebracht.

De voorzieningenrechter heeft daarna het onderzoek in deze zaak gesloten.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid wordt tot de inschrijving niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 1.4, tweede lid, van het Reglement inschrijving en voorbereiding van Hogeschool Rotterdam, editie augustus 2013, welke editie naar het oordeel van de voorzieningenrechter op het verzoek van toepassing is, dient de aanmelding te gebeuren voor 1 september via Studielink. Daarnaast moet ook voor 1 september aan de toelatingsvoorwaarden voldaan zijn.
Ingevolge artikel 1.4, negende lid, onder h, dienen herinschrijvers zich aan te melden via Studielink.

2.4 Uit de stukken blijkt dat inschrijven via Studielink alleen mogelijk is met behulp van een DigiD. Verzoeker heeft ook ter zitting aangegeven dat hij de machtiging via DigiD niet heeft bevestigd. Hij stelt evenwel dat hij door persoonlijke omstandigheden de waarschuwingen dienaangaande niet heeft gelezen. Tevens dat gelet op de bewoordingen in de brief van 17 september 2013 hij was ingeschreven en verweerder geen grond heeft hem dan uit te schrijven nu hij bereid was alsnog via de machtiging het collegegeld te voldoen. Naar hij stelt valt in de artikelen in het reglement niet te lezen dat hij vóór 1 september aan zijn inschrijvingsverplichtingen had moeten voldoen om voor het studiejaar 2013-2014 te worden ingeschreven. Daarnaast heeft geen belangenafweging plaatsgevonden tussen zijn belang – hij wil in 2013-2014 afstuderen en het belang van verweerder.

2.4.1 Uit de stukken blijkt dat de hogeschool op 18 april 2013 aan alle studenten een brief heeft verstuurd over de herinschrijvingsprocedure voor het studiejaar 2013-2014. Daarin zijn de studenten er op geattendeerd dat zij hun DigiD tijdig dienden te controleren om deze te kunnen gebruiken voor de herinschrijving. Voorts heeft het college van bestuur toegelicht dat vanuit de hogeschool verschillende acties zijn verricht om ruchtbaarheid te geven aan de wijze van herinschrijving, zoals berichten op de website en posters in de hogeschool en dat uit de stukken blijkt dat aan verzoeker via het netwerkaccount van de hogeschool, via zijn privé e-mailadres en via Studielink berichten zijn verstuurd waarin hem is meegedeeld dat zijn herinschrijving nog niet rond was. Gelet op de omstandigheid dat verzoeker er meerdere malen op is gewezen dat zijn inschrijving nog niet rond was en dat hij de machtiging via DigiD diende te bevestigen, dient het naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor zijn rekening en risico te komen dat hij niet eerder dan in september 2013 heeft geprobeerd zich in te schrijven en er pas op dat moment achter kwam dat hij de machtiging via DigiD niet had bevestigd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verzoeker, naar gesteld, al begin augustus kon weten dat hij niet voldeed aan de inschrijvingsvoorwaarden in het bijzonder dat hij de machtiging via DigiD niet had bevestigd. Het college

van bestuur heeft de beslissing verzoeker niet in te schrijven per 1 september 2013 dan ook in redelijkheid in stand kunnen laten. Dat verzoeker er groot belang bij heeft zijn studie voort te zetten doet, hoe begrijpelijk dat belang ook is, niet af aan artikel 7.37, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat niet tot inschrijving wordt overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Wat betreft de stelling dat uit de bewoordingen van de artikelen in het reglement niet valt te lezen dat voor 1 september van het studiejaar aan de inschrijvingsverplichtingen acht de voorzieningenrechter gelet op de veranderingen feitelijk onjuist. Wat betreft de stelling dat uit de brief van 17 september 2013 zou volgen dat verzoeker stond ingeschreven en verweerder niet bevoegd zou zijn hem niet per 1 september uit te schrijven mist even zeer feitelijke grondslag nog daargelaten het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW dat niet tot inschrijving kan worden overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Dat de formulering in de brief voor verbetering vatbaar is maakt dat niet anders.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond,

2. wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	:	2013/282
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	2 juli 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Maastricht
Trefwoorden	:	BNSA Bijzondere familieomstandigheden Causaal verband Financiële situatie [tijdige] Melding Persoonlijke omstandigheden Psychische problemen Reisafstand
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 UWHW artikel 2.1 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Zoals het CBE terecht in zijn beslissing van 13 november 2013 heeft overwogen, kunnen slechts de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit vermelde persoonlijke omstandigheden worden betrokken bij de afgifte van een studieadvies. Van de door appellant in beroep aangedragen omstandigheden kunnen om die reden slechts de psychische gesteldheid van appellant en zijn familieomstandigheden bij de beoordeling worden betrokken. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem aangedragen persoonlijke omstandigheden een dusdanige invloed hebben gehad op zijn studieprestaties dat de Examencommissie in redelijkheid niet tot een negatief bindend studieadvies heeft kunnen besluiten. Bij dat oordeel neemt het College in aanmerking dat appellant, zoals hij ter

zitting van het College heeft bevestigd, met dezelfde problemen kampte ten tijde van zijn opleiding bij Fontys Hogscholen en dat hij die opleiding niettemin met goed gevolg heeft afgerond. Aan de door appellant in dit verband overgelegde verklaringen van de behandelaars komt naar het oordeel van het College geen doorslaggevende betekenis toe, omdat, zoals het CBE heeft overwogen, uit die verklaringen niet valt af te leiden in hoeverre de psychische problematiek van appellant van invloed is geweest op zijn functioneren tijdens de opleiding International Business aan de Universiteit van Maastricht.
Het CBE heeft bij zijn beoordeling verder van belang mogen achten dat appellant zich pas op 15 januari 2013 tot de studieadviseur heeft gewend, dat hij tijdens dat bezoek geen melding heeft gemaakt van bijzondere omstandigheden en dat hij pas aan het einde van het studiejaar bij de studieadviseur melding heeft gemaakt van zijn familieomstandigheden. Het betoog van appellant dat hij zeer laat in het studiejaar is aangenomen voor de opleiding en dat hij om die reden geen introductie heeft gekregen, geen mentor toegewezen heeft gekregen en geen uitleg heeft gekregen over de universitaire systemen, leidt niet tot het daarmee beoogde doel. Ter zitting van het College heeft het CBE zich in dit verband op het standpunt gesteld dat appellant weliswaar pas eind augustus van de plaatsing op de opleiding op de hoogte was, maar dat hij slechts de facultaire introductie heeft gemist, dat appellant is gewezen op het bestaan van studieadviseurs en dat hij zich op 15 januari 2013 wel heeft gemeld bij de studieadviseur. Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Universiteit van Maastricht (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2013 heeft de voorzitter van Examencommissie van de School of Business and Economics (hierna: de Examencommissie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding International Business.

Bij beslissing van 13 november 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 mei 2014, waar appellant, en het CBE vertegenwoordigd door mr. V. Perey, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of

tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW (hierna: het Uitvoeringsbesluit), eerste lid, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de wet, zijn uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, bedoeld in artikel 9.30, derde lid, onderscheidenlijk artikel 9.51, tweede lid, van de wet, het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

2.2. Het CBE heeft in zijn beslissing van 13 november 2013 vastgesteld dat appellant niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald. Het heeft verder overwogen dat de door appellant aangedragen omstandigheden, namelijk de reisafstand tussen Venlo en Maastricht en de financiële situatie van appellant geen omstandigheden zijn die ingevolge artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit in aanmerking kunnen worden genomen. Reeds om die reden kunnen die omstandigheden niet leiden tot vernietiging van de beslissing van 30 augustus 2013, aldus het CBE. Het heeft verder overwogen dat appellant niet heeft gespecificeerd wanneer de door hem aangedragen psychische problemen en familieomstandigheden zich hebben voorgedaan en in hoeverre deze omstandigheden invloed hebben gehad op het studievermogen van appellant. Volgens het CBE valt niet vast te stellen of een oorzakelijk verband bestaat tussen deze omstandigheden en de studieresultaten van appellant. De keuze van appellant om niet tijdig een studieadviseur te raadplegen en actieve voorbereidingen te treffen voor verkiezingen van de Universiteitsraad, dienen voor rekening van appellant te komen, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat appellant zeer laat in het studiejaar is aangenomen voor de opleiding en dat hij om die reden geen introductie heeft gekregen, geen mentor toegewezen heeft gekregen en geen uitleg heeft gekregen over de universitaire systemen.

Appellant voert verder aan dat hij met succes een propedeuse heeft behaald bij Fontys Hogescholen, maar dat hij voor en tijdens die studie psychische zorg heeft ontvangen voor een aanpassingsstoornis. De huisarts heeft de noodzaak van die zorg bevestigd in zijn verklaring. Die stoornis heeft volgens appellant ook tot gevolg gehad dat hij zich niet vrij voelde zich te wenden tot studieadviseurs of psychologen van de universiteit. Bovendien kampte hij met familieomstandigheden die ertoe hebben geleid dat hij in de eerste maanden van zijn studie heeft geprobeerd te bemiddelen tussen zijn ouders en zijn broers en zussen, aldus appellant.

2.3.1. Niet in geschil is dat appellant niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald. Ter beoordeling ligt voor of het CBE, gelet op de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden, de beslissing van de Examencommissie terecht in stand heeft gelaten.

2.3.2. Zoals het CBE terecht in zijn beslissing van 13 november 2013 heeft overwogen, kunnen slechts de in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit vermelde persoonlijke omstandigheden worden betrokken bij de

afgifte van een studieadvies. Van de door appellant in beroep aangedragen omstandigheden kunnen om die reden slechts de psychische gesteldheid van appellant en zijn familieomstandigheden bij de beoordeling worden betrokken.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem aangedragen persoonlijke omstandigheden een dusdanige invloed hebben gehad op zijn studieprestaties dat de Examencommissie in redelijkheid niet tot een negatief bindend studieadvies heeft kunnen besluiten. Bij dat oordeel neemt het College in aanmerking dat appellant, zoals hij ter zitting van het College heeft bevestigd, met dezelfde problemen kampte ten tijde van zijn opleiding bij Fontys Hogescholen en dat hij die opleiding niettemin met goed gevolg heeft afgerond. Aan de door appellant in dit verband overgelegde verklaringen van de behandelaars komt naar het oordeel van het College geen doorslaggevende betekenis toe, omdat, zoals het CBE heeft overwogen, uit die verklaringen niet valt af te leiden in hoeverre de psychische problematiek van appellant van invloed is geweest op zijn functioneren tijdens de opleiding International Business aan de Universiteit van Maastricht.

Het CBE heeft bij zijn beoordeling verder van belang mogen achten dat appellant zich pas op 15 januari 2013 tot de studieadviseur heeft gewend, dat hij tijdens dat bezoek geen melding heeft gemaakt van bijzondere omstandigheden en dat hij pas aan het einde van het studiejaar bij de studieadviseur melding heeft gemaakt van zijn familieomstandigheden. Het betoog van appellant dat hij zeer laat in het studiejaar is aangenomen voor de opleiding en dat hij om die reden geen introductie heeft gekregen, geen mentor toegewezen heeft gekregen en geen uitleg heeft gekregen over de universitaire systemen, leidt niet tot het daarmee beoogde doel. Ter zitting van het College heeft het CBE zich in dit verband op het standpunt gesteld dat appellant weliswaar pas eind augustus van de plaatsing op de opleiding op de hoogte was, maar dat hij slechts de facultaire introductie heeft gemist, dat appellant is gewezen op het bestaan van studieadviseurs en dat hij zich op 15 januari 2013 wel heeft gemeld bij de studieadviseur. Het betoog van appellant faalt.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het CBE terecht geen reden heeft gezien om de beslissing van 30 augustus 2013 houdende een bindend negatief studieadvies te vernietigen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2013/283 en 283.1 en 2013/284 en 284.1
Rechter[s]	: mr. Nijenhof
Datum	: 30 januari 2014
Partijen	Verzoeker en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: AIESA Bijzondere omstandigheden Harde knip Herkansing Inherente bevoegdheid Kortsluiting Overmacht Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.30a lid 1 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 OER Rechtsgeleerdheid UvA artikel 25 lid 3 OER Rechtsgeleerdheid UvA artikel 25 lid 4
Uitspraak	: Beroepen ongegrond; verzoeken afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.3.2 De voorzieningenrechter is van oordeel dat het beleid van de examencommissie bij ontheffing van de harde knip met de toepassing van de gehanteerde cumulatieve criteria niet onredelijk is. Nu

verzoeker niet voldoet aan eerdergenoemde cumulatie van criteria is een ontheffing van de harde knip aan verzoeker op goede gronden geweigerd.
2.3.3 De voorzieningenrechter volgt verzoeker niet in diens betoog dat de examencommissie het lidmaatschap van het bestuur van de studentenorganisatie AIESA had moeten aanmerken als bijzondere persoonlijke omstandigheid. Het door verzoeker aangevoerde lidmaatschap kan niet worden gekwalificeerd als overmacht nu hij daar zelf voor gekozen heeft. Met de examencommissie is de voorzieningenrechter van oordeel dat de gevolgen van die keuze voor diens rekening en risico dienen te blijven.
(…)
2.4.3 De voorzieningenrechter is van oordeel dat de decaan een inherente bevoegdheid heeft om in bijzondere gevallen beslissingen te nemen in situaties waarin de OER niet voorziet. De ter zitting uiteengezette complicaties van de invoering van een nieuw onderwijs systeem als het 8-8-4 systeem, kunnen als een bijzonder geval worden aangemerkt. Met gebruikmaking van die bevoegdheid heeft de decaan de beslissing kunnen nemen tot vaststelling van een op 28 augustus 2013 af te nemen herkansing voor studenten die getroffen zouden kunnen worden door de systeemwijziging. Dat deze herkansing als een herkansing in de zin van artikel 26, derde en vierde OER is aangemerkt is niet onredelijk, nu voor de aanvang van het nieuwe studiejaar op 1 september 2013 de herkansingen afgelegd moesten worden om bij goed gevolg per 1 september 2013 aan de masteropleiding te kunnen beginnen.
2.4.4. Ter zitting heeft verzoeker desgevraagd bevestigd dat hij op of omstreeks28 augustus 2013 zijn individuele extra herkansing had willen afleggen om zo op
1 september 2013 met zijn masteropleiding te kunnen aanvangen.
De voorzieningenrechter is met examencommissie van oordeel dat gelet op hetgeen is overwogen onder 2.4.3 en de keuze van verzoeker om niet deel te nemen aan de vastgelegde extra herkansing op 28 augustus 2013 de gevolgen daarvan voor zijn rekening en risico dienen te blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 oktober 2013 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid het verzoek om ontheffing van de zogenoemde harde knip afgewezen.

Bij beslissing I van 16 januari 2014 heeft het CBE het daartegen ingediende beroep ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 29 oktober 2013 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid het verzoek om extra herkansing voor het tentamen
Personen-, familie- en erfrecht: nationaal en IPR afgewezen.

Bij beslissing II van 22 januari 2014 heeft het CBE het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij brief ingekomen bij het College op 31 december 2013 heeft verzoeker tegen beide beslissingen beroep ingesteld en de voorzieningenrechter van het College verzocht voorlopige voorzieningen te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek behandeld op 27 januari 2014 waar verzoeker, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. C.W. Gittens verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzitter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaken en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaken.

Beslissing I

2.3 Ingevolge artikel 7.30a, eerste lid van de WHW kan het instellingsbestuur desgevraagd beslissen dat degene die voor een bacheloropleiding is ingeschreven, toch wordt ingeschreven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard

2.3.1. De examencommissie hanteert voor bij de toepassing van de ontheffing van de harde knip cumulatief de volgende criteria:

a. er moet een reëel zicht zijn op (snel) afstuderen (het moet dus gaan om een enkel ontbrekend vak) én
b. er moet sprake zijn van bijzondere persoonlijke omstandigheden (een situatie van overmacht), én
c. er moet sprake zijn van ernstige studievertraging (meer dan één semester indien een ontheffing van de harde knip niet zou worden verleend.

2.3.2. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het beleid van de examencommissie bij ontheffing van de harde knip met de toepassing van de gehanteerde cumulatieve criteria niet onredelijk is. Nu verzoeker niet voldoet aan eerdergenoemde cumulatie van criteria is een ontheffing van de harde knip aan verzoeker op goede gronden geweigerd.

2.3.3. De voorzieningenrechter volgt verzoeker niet in diens betoog dat de examencommissie het lidmaatschap van het bestuur van de studentenorganisatie AIESA had moeten aanmerken als bijzondere persoonlijke omstandigheid. Het door verzoeker aangevoerde lidmaatschap kan niet worden gekwalificeerd als overmacht nu hij daar zelf voor gekozen heeft. Met de examencommissie is de voorzieningenrechter van oordeel dat de gevolgen van die keuze voor diens rekening en risico dienen te blijven.
Het betoog faalt.

Beslissing II

2.4. Ingevolge artikel 26, derde en vierde lid van de OER, voor zover hier van belang, dient de datum voor het extra tentamen ten minste drie maanden te liggen vóór de datum van het eerstvolgende reguliere tentamen in het desbetreffende studieonderdeel. Hiervan kan in geval van bijzondere persoonlijke omstandigheden worden afgeweken.

2.4.1. De decaan heeft op 17 juli 2013 de beslissing genomen om complicaties bij de invoering van een systeemwijziging in het curriculum, het zogenoemde 8-4-4 model, te voorkomen, studenten op 28 augustus 2013 een extra herkansing te geven, waarbij is overwogen dat die extra kans moet aangemerkt als een extra tentamen in de zin van artikel 26, derde en vierde lid, van de OER.

2.4.2. Verzoeker betoogt dat de decaan niet de bevoegdheid toekomt om een beslissing als die van 17 juli 2013 te nemen en dat hij op grond van zijn persoonlijke omstandigheden recht heeft op een individuele extra herkansing.

2.4.3. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de decaan een inherente bevoegdheid heeft om in bijzondere gevallen beslissingen te nemen in situaties waarin de OER niet voorziet. De ter zitting uiteengezette complicaties van de invoering van een nieuw onderwijs systeem als het 8-8-4 systeem,

kunnen als een bijzonder geval worden aangemerkt. Met gebruikmaking van die bevoegdheid heeft de decaan de beslissing kunnen nemen tot vaststelling van een op 28 augustus 2013 af te nemen herkansing voor studenten die getroffen zouden kunnen worden door de systeemwijziging. Dat deze herkansing als een herkansing in de zin van artikel 26, derde en vierde OER is aangemerkt is niet onredelijk, nu voor de aanvang van het nieuwe studiejaar op 1 september 2013 de herkansingen afgelegd moesten worden om bij goed gevolg per 1 september 2013 aan de masteropleiding te kunnen beginnen.

2.4.4. Ter zitting heeft verzoeker desgevraagd bevestigd dat hij op of omstreeks28 augustus 2013 zijn individuele extra herkansing had willen afleggen om zo op 1 september 2013 met zijn masteropleiding te kunnen aanvangen. De voorzieningenrechter is met examencommissie van oordeel dat gelet op hetgeen is overwogen onder 2.4.3 en de keuze van verzoeker om niet deel te nemen aan de vastgelegde extra herkansing op 28 augustus 2013 de gevolgen daarvan voor zijn rekening en risico dienen te blijven.

2.5. Het CBE heeft gelet op het voorgaande terecht geen reden gezien om de beslissingen I en II van de examencommissie te vernietigen.

2.6. De beroepen zijn ongegrond. Gelet hierop bestaat aanleiding de verzoeken om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart de beroepen ongegrond,

2. wijst de verzoeken af.

•

Zaaknummer	: 2014/001/CBE en 2014/001.1
Rechter(s)	: mr. Nijenhof
Datum uitspraak	: 27 februari 2014
Partijen	: Verzoeker en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	: [duur] Bindend negatief studieadvies Beoordeling Beoordelingscriteria Beoordelingsformulier Kortsluiting [minnelijke] Schikking Studieresultaten [na propedeutische fase] Voorlopige voorziening Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 OER 2012-2013 artikel 5.1 lid 1 OER 2012-2013 artikel 5.1 lid 2 OER 2012-2013 artikel 5.3 lid 1 OER 2012-2013 artikel 5.5 lid 1 OER 2012-2013 artikel 5.5 lid 2
Uitspraak	: Beroep ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 De Examencommissie heeft verzoeker bij brief van 30 augustus 2013 te kennen gegeven dat de afgifte van een definitief studieadvies was uitgesteld tot 1 oktober 2013, omdat hij nog een kans kreeg om het deeltentamen 'trainingsplan' van 'OWE Sport, een gezonde zaak' af te leggen en omdat de lesvoorbereidingen in het onderdeel

‘stagelessen’ van het deeltentamen ‘stagemap’ nog niet waren nagekeken. In artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW is bepaald dat het advies aan de student kan worden uitgebracht zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Gelet hierop verzet artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW zich niet tegen deze, overigens voor verzoeker gunstige, handelwijze van de Examencommissie. Dat appellant zijn derde studiejaar reeds had aangevangen, dient onder de gegeven omstandigheden voor zijn rekening en risico blijven en kan er niet toe leiden dat het CBE de beslissing tot afgifte van een negatief bindend studieadvies reeds om die reden had moeten vernietigen.
(…)
2.4.1 De voorzieningenrechter stelt voorop dat artikel 7.8b van de WHW zich niet verzet tegen de afgifte van een bindend negatief studieadvies met een onbeperkte geldigheid. Ter zitting heeft het CBE verder gemotiveerd dat het studieadvies weliswaar een onbeperkte geldigheidsduur heeft, maar dat dit onverlet laat dat een nieuw verzoek tot toelating op elk moment kan worden gedaan en dat zo’n verzoek op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Verder geldt het bindend negatief studieadvies enkel voor de opleiding Leraar eerste graad in Lichamelijke Opvoeding bij de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen. Het staat verzoeker vrij zich voor diezelfde opleiding bij een andere Hogeschool in te schrijven, aldus het CBE ter zitting van de voorzieningenrechter. Verder heeft het CBE verklaard dat aan verzoeker in elk geval op 22 augustus 2012 en 4 maart 2013 een voorlopig negatief studieadvies is verzonden.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht geen grond gezien de beslissing van de Examencommissie te vernietigen, omdat geen termijn aan het bindend negatief studieadvies is verbonden.
(…)
2.5.1 Vast staat, hetgeen het CBE ter zitting van de voorzieningenrechter heeft bevestigd, dat verzoeker geen rechtsmiddelen bij de Examencommissie heeft aangewend tegen de beoordeling van het tentamenonderdeel ‘trainingsplan’, noch tegen de beoordeling van de door verzoeker ingeleverde lesvoorbereidingen. In zoverre kan het betoog van verzoeker dat zijn trainingsplan en de lesvoorbereidingen van betere kwaliteit waren dan die van zijn medestudenten, wat daar ook van zij, in deze procedure niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Daarbij heeft het CBE gemotiveerd dat de beoordeling van tentamens geschiedt aan de hand van beoordelingscriteria die zijn vastgelegd in een beoordelingsformulier en dat het trainingsplan, volgens de gebruikelijke procedure, mede is beoordeeld door een andere examinator. Dat die examinator haar bevindingen, die deels zien op de inhoud van het trainingsplan, bondig heeft weergegeven in een e-mail van 23 september 2013, kan niet leiden tot de slotsom dat die beoordeling niet heeft plaats gevonden, zoals verzoeker betoogt. Verder heeft het CBE ter zitting verklaard dat de examinator die de tweede beoordeling heeft verricht en het gesprek in verband met de minnelijke schikking heeft gevoerd, niet betrokken is geweest bij het verdere vervolg van de procedure bij de Examencommissie.
Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het CBE terecht geen grond gevonden voor de conclusie dat de beslissing van de Examencommissie onzorgvuldigheid tot stand zou zijn gekomen.
Nu vaststaat dat verzoeker aan het einde van het tweede studiejaar de propedeuse niet had behaald en hij geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aan hem een bindend afwijzend studieadvies achterwege had moeten blijven, heeft het CBE terecht geen reden gezien om dat studieadvies te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 september 2013 heeft de Examencommissie HAN Sport en Bewegen (hierna: de Examencommissie) verzoeker een bindend negatief studieadvies gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Leraar eerste graad in Lichamelijke Opvoeding.

Bij beslissing van 28 november 2013 heeft het CBE het door verzoeker daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld en tevens de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 februari 2014, waar verzoeker, bijgestaan door mr. B. Arabaci, en het CBE vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven en H. Beerling, beiden werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 5.1, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2012-2013 (hierna: OER), ontvangt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving in de propedeutische fase van de examencommissie ISBS (namens de instituutsdirecteur) een schriftelijk studieadvies over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge het tweede lid, kan, onverminderd het bepaalde in lid 1, aan de student een studieadvies uitgebracht worden zolang hij het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge artikel 5.3, eerste lid, wordt tot het uitbrengen van een negatief studieadvies aan het einde van het eerste studiejaar van inschrijving voor de propedeuse overgegaan indien de student niet ten minste 45 van de conform het toetsprogramma als volgend uit artikel 4.1 te behalen studiepunten heeft behaald tenzij vanwege inachtneming van de persoonlijke omstandigheden van de student door de examencommissie ISBS (namens de instituutsdirecteur) hiervan wordt afgezien.

Ingevolge artikel 5.5, eerste lid, wordt tot het uitbrengen van een negatief studieadvies na het eerste jaar van inschrijving overgegaan indien de student aan het einde van het tweede studiejaar van inschrijving voor de propedeuse het propedeutisch examen niet heeft gehaald tenzij vanwege inachtneming van de persoonlijke omstandigheden van de student door de examencommissie ISBS (namens de instituutsdirecteur) hiervan wordt afgezien.

Ingevolge het tweede lid is aan het negatief studieadvies een bindende afwijzing voor onbepaalde tijd verbonden (het negatief bindend studieadvies) mits het uitbrengen van een voorlopig advies als bedoeld in artikel 5.2 of 5.4 daadwerkelijk en minimaal 40 werkdagen aan het negatief studieadvies is voorafgegaan. Bij het bepalen van de termijn van minimaal 40 werkdagen moet rekening gehouden worden met de onderwijsvrije dagen conform het vigerende HAN-jaarrooster.

2.2. Bij de beslissing van 27 september 2013 heeft verzoeker een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding Leraar eerste graad in Lichamelijke Opvoeding, omdat hij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving niet het propedeutisch examen heeft behaald. Verzoeker heeft 37,5 studiepunten behaald, in plaats van de vereiste 60 studiepunten.

2.3. Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat het bindend negatief studieadvies niet tijdig aan hem is medegedeeld. Verzoeker was al begonnen met het derde studiejaar en het is niet redelijk dat hij alsnog wordt geconfronteerd met een bindend negatief studieadvies. Volgens verzoeker zou naar analogie van artikel 5.3, eerste lid, van de OER ook voor het tweede studiejaar moeten gelden dat een studieadvies aan het einde van het tweede studiejaar wordt afgegeven.

2.3.1 De Examencommissie heeft verzoeker bij brief van 30 augustus 2013 te kennen gegeven dat de afgifte van een definitief studieadvies was uitgesteld tot 1 oktober 2013, omdat hij nog een kans kreeg om het deeltentamen 'trainingsplan' van 'OWE Sport, een gezonde zaak' af te leggen en omdat de lesvoorbereidingen in het onderdeel 'stagelessen' van het deeltentamen 'stagemap' nog niet waren nagekeken. In artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW is bepaald dat het advies aan de student kan worden uitgebracht zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Gelet hierop verzet artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW zich niet tegen deze, overigens voor verzoeker gunstige, handelwijze van de Examencommissie. Dat appellant zijn derde studiejaar reeds had aangevangen, dient onder de gegeven omstandigheden voor zijn rekening en risico blijven en kan er niet toe leiden dat het CBE de beslissing tot afgifte van een negatief bindend studieadvies reeds om die reden had moeten vernietigen.

Het betoog faalt.

2.4 Verzoeker voert verder aan dat het bindend negatief studieadvies in dit geval ten onrechte is afgegeven voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 5.5, tweede lid, van de OER. Het voorlopige advies is immers niet binnen de in die bepaling opgenomen termijn verstrekt, aldus verzoeker.

2.4.1 De voorzieningenrechter stelt voorop dat artikel 7.8b van de WHW zich niet verzet tegen de afgifte van een bindend negatief studieadvies met een onbeperkte geldigheid. Ter zitting heeft het CBE verder gemotiveerd dat het studieadvies weliswaar een onbeperkte geldigheidsduur heeft, maar dat dit onverlet laat dat een nieuw verzoek tot toelating op elk moment kan worden gedaan en dat zo'n verzoek op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Verder geldt het bindend negatief studieadvies enkel voor de opleiding Leraar eerste graad in Lichamelijke Opvoeding bij de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen. Het staat verzoeker vrij zich voor diezelfde opleiding bij een andere Hogeschool in te schrijven, aldus het CBE ter zitting van de voorzieningenrechter. Verder heeft het CBE verklaard dat aan verzoeker in elk geval op 22 augustus 2012 en 4 maart 2013 een voorlopig negatief studieadvies is verzonden.

Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht geen grond gezien de beslissing van de Examencommissie te vernietigen, omdat geen termijn aan het bindend negatief studieadvies is verbonden.

Het betoog faalt.

2.5 Vervolgens betoogt verzoeker dat hij onjuist is behandeld, omdat zijn deeltentamen 'trainingsplan' en de lesvoorbereidingen van betere kwaliteit waren dan die van zijn medestudenten. Volgens verzoeker heeft hij dan ook ten onrechte onvoldoendes gekregen. Daarbij komt dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn werk door een tweede beoordelaar inhoudelijk is beoordeeld. Een e-mail van [naam 2], inhoudende de enkele mededeling dat zij het eens is met het cijfer, is daartoe onvoldoende. Verder wijst verzoeker erop dat [naam 2] ook deel heeft genomen aan de examencommissie. Verder bestaat geen grondslag voor het onbeoordeeld laten van het in april 2013 gemaakte tentamen, omdat onregelmatigheden zouden zijn geconstateerd.

2.5.1 Vast staat, hetgeen het CBE ter zitting van de voorzieningenrechter heeft bevestigd, dat verzoeker geen rechtsmiddelen bij de Examencommissie heeft aangewend tegen de beoordeling van het tentamenonderdeel 'trainingsplan', noch tegen de beoordeling van de door verzoeker ingeleverde lesvoorbereidingen. In zoverre kan het betoog van verzoeker dat zijn trainingsplan en de lesvoorbereidingen van betere kwaliteit waren dan die van zijn medestudenten, wat daar ook van zij, in deze procedure niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Daarbij heeft het CBE gemotiveerd dat de beoordeling van tentamens geschiedt aan de hand van beoordelingscriteria die zijn vastgelegd in een

beoordelingsformulier en dat het trainingsplan, volgens de gebruikelijke procedure, mede is beoordeeld door een andere examinator. Dat die examinator haar bevindingen, die deels zien op de inhoud van het trainingsplan, bondig heeft weergegeven in een e-mail van 23 september 2013, kan niet leiden tot de slotsom dat die beoordeling niet heeft plaats gevonden, zoals verzoeker betoogt. Verder heeft het CBE ter zitting verklaard dat de examinator die de tweede beoordeling heeft verricht en het gesprek in verband met de minnelijke schikking heeft gevoerd, niet betrokken is geweest bij het verdere vervolg van de procedure bij de Examencommissie.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het CBE terecht geen grond gevonden voor de conclusie dat de beslissing van de Examencommissie onzorgvuldigheid tot stand zou zijn gekomen.

Nu vaststaat dat verzoeker aan het einde van het tweede studiejaar de propedeuse niet had behaald en hij geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aan hem een bindend afwijzend studieadvies achterwege had moeten blijven, heeft het CBE terecht geen reden gezien om dat studieadvies te vernietigen.

2.6. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af.

•

Zaaknummer	: 2014/002 en 002.1
Rechter[s]	: mr. Olivier
Datum	: 27 januari 2014
Partijen	: Appellant en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	: Bindend negatief studieadvies Bijzondere omstandigheden Extra herkansing Kortsluiting Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 Studentenstatuut Hanzehogeschool artikel 4.14 Studentenstatuut Hanzehogeschool artikel 4.16
Uitspraak	: Ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.5. Nu niet is weersproken door verzoeker dat hij extra kansen heeft gehad, kan niet staande worden dat onvoldoende rekening is gehouden met de situatie van verzoeker. Dat de examencommissie verzoeker nog de mogelijkheid heeft geboden in september 2013 toe te staan, vloeit voort uit de aanspraak die verzoeker daarop had en doet geen afbreuk aan het bindend afwijzend studieadvies.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de studenten Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2013 van de Dean van het Instituut voor Engineering is verzoeker een bindend afwijzend studieadvies verstrekt.

Bij brief van 17 september 2013 heeft verzoeker daartegen bezwaar gemaakt

Bij beslissing van 11 december 2013, heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker bij brief, bij het College ingekomen op 6 januari 2014, beroep ingesteld en heeft tevens hij de voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij brief van 13 januari 2014 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter van het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2014, waar verzoeker in persoon en verweerder vertegenwoordigd door mr. J. Knip, secretaris bij verweerder, zijn verschenen. Tevens is namens de examencommissie ing. M. Wiersma, gehoord.

Desgevraagd heeft verzoeker nog een reactie ingediend op het verweerschrift.

Verweerder heeft daarop nog een reactie ingediend.

De voorzieningenrechter heeft daarna het onderzoek in deze zaak gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek(hierna: de WHW) luidt:
"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

Het tweede lid luidt:
"Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd."

Ingevolge artikel 4.14 van het Studentenstatuut van de Hanzehogeschool (hierna: het Statuut) wordt voor een voltijd- duale of deeltijdopleiding met een totale studielast van 240 studiepunten een afwijzing aan het studieadvies verbonden bij studenten die na vier onderwijsperiodes, de tentamenperiode daarin begrepen, minder dan vier vijfde deel van de studielast van het propedeutische programma hebben behaald. Tevens kan aan de student een afwijzend studieadvies worden uitgebracht zolang hij het propedeutische programma niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 4.16 van het Statuut kan de student een beroep doen op persoonlijke omstandigheden bij het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm bij het afwijzend studieadvies.

2.4. Vast staat dat verzoeker na 12 onderwijsperiodes niet heeft voldaan aan het vereiste het propedeutisch programma te hebben behaalt. Tevens staat vast dat de examencommissie verzoeker gelet op zijn persoonlijke omstandigheden gedurende de propedeuse extra herkansingen heeft gegeven.

2.5. Nu niet is weersproken door verzoeker dat hij extra kansen heeft gehad, kan niet staande worden dat onvoldoende rekening is gehouden met de situatie van verzoeker. Dat de examencommissie verzoeker nog de mogelijkheid heeft geboden in september 2013 toe te staan, vloeit voort uit de aanspraak die verzoeker daarop had en doet geen afbreuk aan het bindend afwijzend studieadvies.
Het betoog van verzoeker faalt.

2.6. De voorzieningenrechter overweegt nog dat de tekortkomingen in de procedure bij het CBE niet van dien aard zijn dat de beslissing van verweerder zou moeten worden vernietigd. Daarbij is ook van belang dat verzoeker nog de gelegenheid heeft gehad bij de voorzieningenrechter alles naar voren te brengen wat hij bij verweerder had willen doen, en voorts die tekortkomingen op zichzelf het bindend afwijzend studieadvies niet raken.

2.7. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzitter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

a. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond,

2. wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2014/004
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	13 juni 2014
Partijen	:	Appellante en de Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	Collegegeld Digitale machtiging Inschrijving Studielink
Artikelen	:	WHW artikel 7.33 lid 1 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 VU artikel 5 lid 1, aanhef en onder a en b Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 VU artikel 5 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	Verweerder heeft onbetwist gesteld dat appellante zich op 11 juli 2013 via Studielink voor de opleiding heeft aangemeld, dat de universiteit haar vanaf 15 juli 2013 diverse malen – laatstelijk op 29 augustus 2013 – per e-mail heeft geattendeerd op het feit dat zij de inschrijfprocedure nog niet had voltooid en dat de Studentenadministratie op 22 en 29 augustus 2013 sms-berichten over de betaling van het collegegeld heeft gestuurd naar het mobiele telefoonnummer dat appellante in Studielink had opgegeven. Onder deze omstandigheden, heeft verweerder in hetgeen appellante heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien haar alsnog voor de opleiding in te schrijven. De stelling van appellante dat zij voormelde sms-berichten niet heeft ontvangen, omdat zij gedurende haar verblijf in het buitenland een ander telefoonnummer had, leidt niet tot een ander oordeel, nu appellante verantwoordelijk is voor een correcte vermelding van haar gegevens in Studielink. De stelling van appellante dat zij vanwege een storing niet kon inloggen in Studielink leidt evenmin tot een ander oordeel.

Verweerder heeft ter zitting desgevraagd meegedeeld dat zij geen indicatie voor de gestelde storing heeft en appellante heeft deze stelling niet gestaafd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 september 2013 heeft verweerder een verzoek van appellante om haar voor het studiejaar 2013-2014 voor de opleiding B Geneeskunde (hierna: de opleiding) in te schrijven afgewezen.

Bij beslissing van 27 november 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 april 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door A.G.J. Albus en R.A.A. Albus, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 van de Vrije Universiteit Amsterdam wordt, onverminderd de voorwaarden die de wet daaraan heeft gesteld, tot inschrijving overgegaan indien er een elektronische aanmelding, via Studielink, is ontvangen en het collegegeld tijdig door de universiteit is ontvangen, al dan niet via een (digitale) machtiging tot inning door middel van gespreide betaling.
Ingevolge het derde lid, voor zover thans van belang, dient de inschrijving vóór 1 september 2013 te zijn afgerond en is de inschrijving in elk geval niet afgerond als niet aan het betalen van het collegegeld, al dan niet door middel van een machtiging, is voldaan.

2.2. Verweerder heeft aan de beslissing van 27 november 2013, waarbij de beslissing van 4 september 2013 is gehandhaafd, ten grondslag gelegd dat appellante de digitale machtiging voor de betaling van het collegegeld niet voor 1 september 2013 heeft bevestigd.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte niet alsnog haar verzoek heeft ingewilligd. Daartoe voert zij aan dat zij op 25 augustus 2013 de machtiging voor de betaling van het collegegeld heeft ingevuld en bevestigd en dat zij geen opdrachten meer zag staan in de to-do-lijst van Studielink. Verder voert zij aan dat zij destijds in het buitenland verbleef en dat zij in de dagen na 25 augustus 2013 ter controle enkele malen heeft geprobeerd haar e-mail te lezen en bij Studielink in te loggen, maar dat dit niet mogelijk bleek. Zij maakte zich echter geen zorgen, omdat zij veronderstelde dat de inschrijving was voltooid, aldus appellante. Ten slotte voert appellante aan dat zij graag wil studeren, dat zij reeds op 5 september 2013 contact heeft opgenomen met de Studentenadministratie om te informeren of zij bezwaar kon maken tegen de beslissing van 4 september 2013 en dat de universiteit ook wel eens fouten heeft gemaakt en onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3.1. Verweerder heeft onbetwist gesteld dat appellante zich op 11 juli 2013 via Studielink voor de opleiding heeft aangemeld, dat de universiteit haar vanaf 15 juli 2013 diverse malen – laatstelijk op 29 augustus 2013 – per e-mail heeft geattendeerd op het feit dat zij de inschrijfprocedure nog niet had voltooid en dat de Studentenadministratie op 22 en 29 augustus 2013 sms-berichten over de betaling van

het collegegeld heeft gestuurd naar het mobiele telefoonnummer dat appellante in Studielink had opgegeven.

Onder deze omstandigheden, heeft verweerder in hetgeen appellante heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien haar alsnog voor de opleiding in te schrijven. De stelling van appellante dat zij voormelde sms-berichten niet heeft ontvangen, omdat zij gedurende haar verblijf in het buitenland een ander telefoonnummer had, leidt niet tot een ander oordeel, nu appellante verantwoordelijk is voor een correcte vermelding van haar gegevens in Studielink. De stelling van appellante dat zij vanwege een storing niet kon inloggen in Studielink leidt evenmin tot een ander oordeel. Verweerder heeft ter zitting desgevraagd meegedeeld dat zij geen indicatie voor de gestelde storing heeft en appellante heeft deze stelling niet gestaafd.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/005
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Lubberdink en Van der Spoel
Datum uitspraak	:	11 juni 2014
Partijen	:	Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Beoordeling tentamen Deskundigheid [Extra] Tentamenkans Persoonlijke omstandigheden Vooringenomenheid [weigering] Herkansing [religieuze] Feestdag WOB
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.66 Awb art. 8:4 lid 3 aanhef en onder b OER artikel 26 lid 3 OER artikel 26 lid 4 OER artikel 26 lid 5
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Anders dan appellant betoogt, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat het niet bevoegd is een beslissing te nemen met betrekking tot het verzoek van appellant aan een examinator om ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur documenten openbaar te maken. Voor zover appellant betoogt dat het CBE ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) gehouden was alle voor deze zaak relevante stukken op te vragen, heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat alle relevante stukken in het dossier zitten. Appellant heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van dat standpunt naar voren gebracht. Het betoog faalt dan ook. 2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hem ten onrechte het cijfer 5 is toegekend voor het vak European Human Rights. Volgens hem is de (her)beoordeling van de door hem voor dat vak gemaakte case note en het gemaakte tentamen gedaan door examinatoren die vooringenomen en niet kundig zijn. 2.3.1. Ingevolge artikel 7.66 van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, kan geen

beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.
Deze bepaling staat eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een zodanige beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 20 november 2013 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie, door de bestuursrechter slechts kan worden beoordeeld of het CBE zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Voor een inhoudelijke beoordeling van de gemaakte case note en het gemaakte tentamen voor het vak European Human Rights bestaat in deze procedure derhalve geen ruimte.
2.3.2. Wat betreft het betoog dat de betrokken examinatoren vooringenomen zijn, overweegt het College dat dit uitsluitend is gebaseerd op vermoedens van appellant en dat hij geen concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht op grond waarvan twijfel kan bestaan of de examinatoren zonder vooringenomenheid hebben gehandeld. Gelet hierop, ziet het College geen aanleiding om, zoals appellant heeft verzocht, een van de examinatoren als getuige op te roepen en te horen.
Voor zover appellant betoogt dat de examinatoren niet ter zake kundig zijn, overweegt het College dat de desbetreffende docenten uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat degene die het tegendeel stelt aannemelijk moet maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Dat heeft appellant op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De enkele stelling dat hij een andere docent de herbeoordeling van de case note heeft laten zien en deze van oordeel was dat de herbeoordeling oppervlakkig was, is daarvoor onvoldoende, net als de enkele verklaring van N. Zahedi dat de inhoud van de case note naar zijn oordeel correct leek.
Voor zover appellant zich beklaagt over de wijze van bespreking van het gemaakte tentamen, wordt overwogen dat dit, wat daar ook van zij, niet van belang is voor de vraag of bij de toekenning van het cijfer 5 voor het vak European Human Rights aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Wat betreft de opmerking van appellant dat hij niet de gelegenheid heeft gekregen het door hem in geschreven vorm gemaakte tentamen uit te typen ten behoeve van de herbeoordeling, overweegt het College dat er geen rechtsregel is die appellant aanspraak geeft op een herbeoordeling op basis van een naderhand door hem uitgetypte versie van het originele tentamen.
Het betoog faalt.
(…)
2.4.2. De dag dat het tentamen werd gehouden, was niet de religieuze feestdag Pesach. Gelet hierop, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek om een extra tentamenkans voor het vak European Human Rights heeft mogen afwijzen. De stelling van appellant dat hij ook tijd nodig heeft gehad voor de voorbereiding van Pesach, leidt niet tot een ander oordeel. Nu al lange tijd bekend was wanneer het tentamen afgenomen zou worden en ook wanneer Pesach zou plaatsvinden, had appellant daarmee in zijn planning rekening kunnen en moeten houden. Voor zover appellant heeft willen stellen dat hij vanwege andere persoonlijke omstandigheden een extra tentamenkans had moeten krijgen, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld

dat appellant geen omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan de examencommissie gehouden was hem een extra tentamenkans te geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden beslissingen van 22 juni 2013 en 12 juli 2013 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant het cijfer 5 voor het vak European Human Rights toegekend en geweigerd hem een extra tentamenkans voor dat vak te geven.

Bij beslissing van 20 november 2013 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 april 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink en C.W. Gittens Elbers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 26, derde lid, van de Onderwijs- en examenregeling komt men, indien op één onderdeel na alle onderdelen van het bachelor- c.q. masterprogramma zijn behaald, in aanmerking voor een extra tentamenkans voor het laatste onderdeel, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:
a) bij de tweede reguliere tentamenkans is voor het desbetreffende onderdeel het cijfer 5 behaald of bij de laatste twee reguliere tentamenkansen zijn de daarvoor behaalde cijfers tezamen ten minste een 9;
b) de datum van het extra tentamen dient ten minste drie maanden te liggen vóór de datum van het eerstvolgende reguliere tentamen in het desbetreffende onderdeel.
Ingevolge het vierde lid kan van de in het derde lid genoemde voorwaarden in geval van bijzondere persoonlijke omstandigheden worden afgeweken.
Ingevolge het vijfde lid beslist in dat geval de examencommissie op een verzoek over extra tentamenkansen.

2.2. Anders dan appellant betoogt, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat het niet bevoegd is een beslissing te nemen met betrekking tot het verzoek van appellant aan een examinator om ingevolge de Wet openbaarheid van bestuur documenten openbaar te maken. Voor zover appellant betoogt dat het CBE ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) gehouden was alle voor deze zaak relevante stukken op te vragen, heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat alle relevante stukken in het dossier zitten. Appellant heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van dat standpunt naar voren gebracht. Het betoog faalt dan ook.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hem ten onrechte het cijfer 5 is toegekend voor het vak European Human Rights. Volgens hem is de (her)beoordeling van de door hem voor dat vak gemaakte case note en het gemaakte tentamen gedaan door examinatoren die vooringenomen en niet kundig zijn.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66 van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

Deze bepaling staat eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een zodanige beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 20 november 2013 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie, door de bestuursrechter slechts kan worden beoordeeld of het CBE zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Voor een inhoudelijke beoordeling van de gemaakte case note en het gemaakte tentamen voor het vak European Human Rights bestaat in deze procedure derhalve geen ruimte.

2.3.2. Wat betreft het betoog dat de betrokken examinatoren vooringenomen zijn, overweegt het College dat dit uitsluitend is gebaseerd op vermoedens van appellant en dat hij geen concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht op grond waarvan twijfel kan bestaan of de examinatoren zonder vooringenomenheid hebben gehandeld. Gelet hierop, ziet het College geen aanleiding om, zoals appellant heeft verzocht, een van de examinatoren als getuige op te roepen en te horen.

Voor zover appellant betoogt dat de examinatoren niet ter zake kundig zijn, overweegt het College dat de desbetreffende docenten uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat degene die het tegendeel stelt aannemelijk moet maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Dat heeft appellant op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De enkele stelling dat hij een andere docent de herbeoordeling van de case note heeft laten zien en deze van oordeel was dat de herbeoordeling oppervlakkig was, is daarvoor onvoldoende, net als de enkele verklaring van [naam 2] dat de inhoud van de case note naar zijn oordeel correct leek.

Voor zover appellant zich beklaagt over de wijze van bespreking van het gemaakte tentamen, wordt overwogen dat dit, wat daar ook van zij, niet van belang is voor de vraag of bij de toekenning van het cijfer 5 voor het vak European Human Rights aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Wat betreft de opmerking van appellant dat hij niet de gelegenheid heeft gekregen het door hem in geschreven vorm gemaakte tentamen uit te typen ten behoeve van de herbeoordeling, overweegt het College dat er geen rechtsregel is die appellant aanspraak geeft op een herbeoordeling op basis van een naderhand door hem uitgetypte versie van het originele tentamen.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt voorts dat het CBE zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie zijn verzoek om een extra tentamenkans voor het vak European Human Rights heeft mogen afwijzen. Volgens hem komt hij voor een extra kans in aanmerking, omdat hij in verband met de Joodse Pesach feestdagen en de voorbereidingstijd die hij daarvoor nodig had niet heeft kunnen deelnemen aan het die periode afgenomen tentamen in het vak European Human Rights.

2.4.1. De examencommissie voert het beleid dat een extra tentamenkans wordt toegekend indien het reguliere tentamen plaatsvindt op een (religieuze) feestdag. Omdat het tentamen European Human Rights niet op Pesach zelf plaatsvond, is dat beleid volgens de examencommissie in dit geval niet van toepassing. Om die reden heeft zij het verzoek van appellant om een extra tentamenkans afgewezen.

2.4.2. De dag dat het tentamen werd gehouden, was niet de religieuze feestdag Pesach. Gelet hierop, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek om een extra tentamenkans voor het vak European Human Rights heeft mogen afwijzen. De stelling van appellant dat hij ook tijd nodig heeft gehad voor de voorbereiding van Pesach, leidt niet tot een ander oordeel. Nu al lange tijd bekend was wanneer het tentamen afgenomen zou worden en ook wanneer Pesach zou plaatsvinden, had appellant daarmee in zijn planning rekening kunnen en moeten houden. Voor zover appellant heeft willen stellen dat hij vanwege andere persoonlijke omstandigheden een extra tentamenkans had moeten krijgen, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant geen omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan de examencommissie gehouden was hem een extra tentamenkans te geven.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/008
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	28 mei 2014
Partijen	:	Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	Gelijkheidsbeginsel Instellingscollegegeld Persoonlijke omstandigheden Onbillijkheid van overwegende aard Ondeugdelijke motivering
Artikelen	:	WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 Awb artikel 7:12 lid 1 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 artikel 10 lid 5
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. In dit verband stelt zij dat de bachelor- en masteropleiding niet als twee verschillende opleidingen kunnen worden gezien, omdat de masteropleiding afgerond dient te worden om het beroep van arts uit te kunnen oefenen. Daarom zou zij voor zowel de bachelor- als de masteropleiding hetzelfde collegegeld verschuldigd moeten zijn. Appellante stelt voorts dat de beslissing van 4 december 2013 in strijd met het gelijkheidsbeginsel is genomen. Daartoe voert zij aan dat verweerder een andere student, naar aanleiding van een tegen het heffen van het instellingscollegegeld ingediend beroep, alsnog in aanmerking heeft laten komen voor het wettelijk collegegeld, omdat voor de specialisatie kaakchirurgie zowel de volledige opleiding tandheelkunde als de opleiding geneeskunde moet worden afgerond. Nu appellante de masteropleiding moet afronden om als arts aan de slag te kunnen gaan dient haar ook het wettelijk collegegeld in rekening te worden gebracht, zo stelt zij. 2.5. De in dit betoog door appellante opgeworpen rechtsvraag heeft het College eerder beantwoord in haar uitspraak van 23 april 2013 in zaak nr. CBHO 2013/020 en 020.1 (www.cbho.nl). Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij het College blijft, vloeit voort dat het betoog faalt. 2.6. Voorts betoogt appellante dat verweerder heeft miskend dat het heffen van instellingscollegegeld ter hoogte van € 15.000,00 in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, omdat zij in verband met haar ziekte noodgedwongen af en toe een coschap overslaat en daardoor langer over de studie zal doen. Dat heeft grote nadelige financiële consequenties, mede gelet op het feit dat de aanschaf van hulpmiddelen en medicijnen in verband met haar ziekte veel geld kost, aldus appellante. 2.7. De omstandigheid dat appellante in verband met haar ziekte langer over haar studie zal doen is niet een zodanige bijzondere omstandigheid dat verweerder de beslissing van 4 december 2013 niet in redelijkheid heeft kunnen nemen. Daarbij is van belang dat verweerder appellante in zoverre tegemoet is gekomen dat zij, indien de onderbrekingen tussen de coschappen samenvallen met één of meer maanden, in de gelegenheid wordt gesteld om in het studiejaar 2013-2014 de inschrijving gedurende één of meer maanden met ingang van de eerste van de maand te onderbreken. Het betoog faalt. 2.8. Ten slotte betoogt appellante dat het instellingscollegegeldtarief van € 15.000,00 per jaar hoger is dan de onderwijskosten en de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Daartoe voert zij aan dat de Vrije

Universiteit Amsterdam voor een bekostigde masteropleiding Geneeskunde slechts een bedrag van € 5.531,66 per jaar ontvangt en wijst zij op een brief van de Universiteit van Amsterdam van 10 december 2013 over de bij die universiteit relevante bekostigingsaspecten.
2.9. Verweerder heeft in het verweerschrift niet op dit betoog gereageerd en ook ter zitting bij het College heeft het desgevraagd geen motivering gegeven aangaande de wijze waarop het tarief van het instellingscollegegeld voor de masteropleiding Geneeskunde tot stand is gekomen. Onder verwijzing naar haar uitspraak van 23 mei 2014 in zaak nr. CBHO 2013/229 (www.cbho.nl) overweegt het College dat onder die omstandigheden de beslissing van 4 december 2013 op dit punt ondeugdelijk is gemotiveerd.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2013 heeft verweerder aan appellante meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld van € 15.000,00 is verschuldigd.

Bij beslissing van 4 december 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en bepaald dat, indien de onderbrekingen tussen de coschappen samenvallen met één of meer maanden, appellante in de gelegenheid wordt gesteld om in het studiejaar 2013-2014 de inschrijving gedurende één of meer maanden met ingang van de eerste van de maand te onderbreken.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 april 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

2.2. Verweerder heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 (hierna: de Regeling) vastgesteld. Ingevolge artikel 10, vijfde lid, van de Regeling is voor het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld voor de bachelor- en masteropleiding Geneeskunde vastgesteld op € 15.000,00.

2.3. Appellante heeft in 1999 de opleiding Diergeneeskunde voltooid. In september 2010 is zij begonnen met de bacheloropleiding Geneeskunde en deze heeft zij in oktober 2011 voltooid. In maart 2012 is zij begonnen met de masteropleiding Geneeskunde.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder haar ten onrechte het instellingscollegegeld in rekening heeft gebracht. Daartoe voert zij allereerst aan dat zij op het moment dat zij startte met de opleiding

Geneeskunde in 2010 er niet van op de hoogte is gesteld dat zij voor de masteropleiding € 15.000,00 verschuldigd zou zijn. Op de website van de Vrije Universiteit Amsterdam stond dat het studiejaar 2010-2011 een overgangsjaar was. Daarom mocht zij ervan uitgaan dat zij, omdat zij in dat studiejaar met de opleiding is gestart, niet het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn. In dit verband stelt zij dat de bachelor- en masteropleiding niet als twee verschillende opleidingen kunnen worden gezien, omdat de masteropleiding afgerond dient te worden om het beroep van arts uit te kunnen oefenen. Daarom zou zij voor zowel de bachelor- als de masteropleiding hetzelfde collegegeld verschuldigd moeten zijn. Appellante stelt voorts dat de beslissing van 4 december 2013 in strijd met het gelijkheidsbeginsel is genomen. Daartoe voert zij aan dat verweerder een andere student, naar aanleiding van een tegen het heffen van het instellingscollegegeld ingediend beroep, alsnog in aanmerking heeft laten komen voor het wettelijk collegegeld, omdat voor de specialisatie kaakchirurgie zowel de volledige opleiding tandheelkunde als de opleiding geneeskunde moet worden afgerond. Nu appellante de masteropleiding moet afronden om als arts aan de slag te kunnen gaan dient haar ook het wettelijk collegegeld in rekening te worden gebracht, zo stelt zij.

2.5. De in dit betoog door appellante opgeworpen rechtsvraag heeft het College eerder beantwoord in haar uitspraak van 23 april 2013 in zaak nr. CBHO 2013/020 en 020.1 (www.cbho.nl). Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij het College blijft, vloeit voort dat het betoog faalt.

2.6. Voorts betoogt appellante dat verweerder heeft miskend dat het heffen van instellingscollegegeld ter hoogte van € 15.000,00 in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, omdat zij in verband met haar ziekte noodgedwongen af en toe een coschap overslaat en daardoor langer over de studie zal doen. Dat heeft grote nadelige financiële consequenties, mede gelet op het feit dat de aanschaf van hulpmiddelen en medicijnen in verband met haar ziekte veel geld kost, aldus appellante.

2.7. De omstandigheid dat appellante in verband met haar ziekte langer over haar studie zal doen is niet een zodanige bijzondere omstandigheid dat verweerder de beslissing van 4 december 2013 niet in redelijkheid heeft kunnen nemen. Daarbij is van belang dat verweerder appellante in zoverre tegemoet is gekomen dat zij, indien de onderbrekingen tussen de coschappen samenvallen met één of meer maanden, in de gelegenheid wordt gesteld om in het studiejaar 2013-2014 de inschrijving gedurende één of meer maanden met ingang van de eerste van de maand te onderbreken.

Het betoog faalt.

2.8. Ten slotte betoogt appellante dat het instellingscollegegeldtarief van € 15.000,00 per jaar hoger is dan de onderwijskosten en de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat. Daartoe voert zij aan dat de Vrije Universiteit Amsterdam voor een bekostigde masteropleiding Geneeskunde slechts een bedrag van € 5.531,66 per jaar ontvangt en wijst zij op een brief van de Universiteit van Amsterdam van 10 december 2013 over de bij die universiteit relevante bekostigingsaspecten.

2.9. Verweerder heeft in het verweerschrift niet op dit betoog gereageerd en ook ter zitting bij het College heeft het desgevraagd geen motivering gegeven aangaande de wijze waarop het tarief van het instellingscollegegeld voor de masteropleiding Geneeskunde tot stand is gekomen. Onder verwijzing naar haar uitspraak van 23 mei 2014 in zaak nr. CBHO 2013/229 (www.cbho.nl) overweegt het College dat onder die omstandigheden de beslissing van 4 december 2013 op dit punt ondeugdelijk is gemotiveerd.

Het betoog slaagt.

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing van 4 december 2013 dient, gelet op hetgeen hiervoor onder 6.1. is overwogen, wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Verweerder dient opnieuw op het bezwaar van appellante te beslissen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 4 december 2013 met kenmerk AMvD/sve/2013/1129;
III. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2014/010
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	19 juni 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Geldigheidsduur Verlenging Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k OER Inholland Bacheloropleidingen 2011-2012 artikel 32, lid 5 OER Inholland Bacheloropleidingen 2011-2012 artikel 32 lid 6 OER Inholland Bacheloropleidingen 2011-2012 artikel 32 lid 7
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie de verlenging van de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten niet in redelijkheid heeft kunnen beperken tot en met 31 augustus 2013. Daartoe voert appellante aan dat deze termijn niet studeerbaar was, omdat zij nog het tentamen Strategie moest herkansen en haar scriptie moest schrijven, terwijl in de zomermaanden geen scriptiebegeleiders aanwezig zijn. Indien de examencommissie na voormelde beslissing van 25 februari 2013, conform de opdracht van verweerder, binnen drie weken opnieuw op haar verlengingsverzoeken had beslist, had zij binnen drie maanden kunnen afstuderen, aldus appellante. Ten slotte voert appellante aan dat niet is gebleken dat de examencommissie rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, te weten dat zij vanwege haar medische situatie studievertraging heeft opgelopen. Appellante had kunnen en behoren te weten dat het van belang was dat, indien de examencommissie de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten opnieuw zou verlengen, zij zo snel mogelijk zou kunnen afstuderen. Desondanks heeft appellante, zo heeft zij ter zitting bij verweerder verklaard, sinds het indienen van haar verzoek van 24 april 2012 geen studieactiviteiten verricht en heeft zij zich per 1 december 2012 om haar moverende redenen en zonder overleg met de Hogeschool Inholland voor de opleiding uitgeschreven. Dat, naar appellante eerst bij brief van 3 mei 2014 stelt, zij het vak Strategie moest behalen alvorens zij met het schrijven van haar scriptie mocht aanvangen en dat zij het tentamen Strategie eerst in het tweede kwartaal van 2013 kon herkansen, heeft zij niet gestaafd. Onder deze omstandigheden heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij niet binnen de gegeven termijn had kunnen afstuderen. Voorts voert appellante ten onrechte aan dat niet is gebleken dat de examencommissie met haar persoonlijke omstandigheden rekening heeft gehouden. De beslissing van 8 mei 2013 is immers op de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden gebaseerd en appellante heeft niet toegelicht waarom deze omstandigheden de examencommissie tot een verdere verlenging van de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten hadden moeten nopen. 2.3.1. Gelet op het vorenstaande, heeft verweerder terecht geen grond aanwezig geacht voor het oordeel dat de examencommissie de verlenging van de geldigheidsduur van de door appellante behaalde studieresultaten niet in redelijkheid heeft kunnen beperken tot en met 31 augustus 2013. De omstandigheid dat de examencommissie niet conform de door verweerder gegeven opdracht binnen drie weken na de uitspraak van 25 februari 2013 opnieuw op de verlengingsverzoeken van appellante heeft beslist, leidt op zichzelf niet tot een ander oordeel. Dit klemt te meer, nu appellante geen rechtsmiddelen tegen het niet tijdig nemen van een

beslissing door de examencommissie heeft ingesteld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 mei 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Media & Entertainment Management van het Domein Communicatie, Media en Muziek (hierna: de opleiding) het verzoek van appellante om de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten te verlengen, ingewilligd tot en met 31 augustus 2013.

Bij beslissing van 14 oktober 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 mei 2014, waar appellante, bijgestaan door S. Mercker, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim-Dijkstra, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 32, zesde lid, van de Onderwijs- en examenregeling Inholland Bacheloropleidingen 2011-2012 (hierna: de OER van 2011-2012) kan, van hen voor wie de geldigheidsduur van een tentamen verloopt in studiejaar 2011-2012, de geldigheidsduur ervan door de examencommissie ten hoogste een maal met ten hoogste twaalf maanden worden verlengd.

Ingevolge het zevende lid kan de examencommissie, de decaan en de studieloopbaanbegeleider gehoord hebbende, de in dit artikel bedoelde termijnen met ten hoogste twaalf maanden verlengen wegens zeer bijzondere redenen.

Ingevolge artikel 32, vijfde lid, van de Onderwijs- en examenregeling Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 (hierna: de OER van 2012-2013) kan de examencommissie op verzoek van de student beslissen de geldigheidsduur van een cijfer met een jaar te verlengen, en indien daar argumenten voor zijn, langer als dit verantwoord is, gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het afnemende beroepenveld.

2.2. Bij beslissing van 14 juli 2011 heeft de examencommissie op verzoek van appellante de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten verlengd tot en met 31 augustus 2012. Op 24 april 2012 heeft appellante de examencommissie opnieuw verzocht de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten te verlengen. Bij beslissing van 24 mei 2012, zoals gewijzigd bij beslissing van 21 juni 2012, heeft de examencommissie dit verzoek afgewezen. Tegen deze beslissingen heeft appelante beroep ingesteld. Op 6 september 2012 heeft de examencommissie aan appellante voorgesteld een nieuw verlengingsverzoek in te dienen, omdat de examencommissie op grond van de OER van 2012-2013 meer

ruimte werd geboden om naar de omstandigheden van appellante te kijken en te beslissen over een tweede verlenging van de geldigheidsduur. Appellante heeft naar aanleiding hiervan een nieuw verzoek ingediend, welk verzoek door de examencommissie op 13 november 2012 voor een aantal onderwijseenheden is afgewezen. Bij beslissing van 25 februari 2013 heeft verweerder de door appellante tegen de beslissingen van 24 mei 2012, 21 juni 2012 en 13 november 2012 ingestelde beroepen gegrond verklaard, deze beslissingen vernietigd en bepaald dat de examencommissie binnen drie weken na verzending van deze beslissing een nieuwe beslissing op de verlengingsverzoeken van appellante neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Vervolgens heeft de examencommissie bij beslissing van 8 mei 2013 de geldigheidsduur van de door appellante behaalde studieresultaten op grond van de OER 2011-2012 wegens zeer bijzondere omstandigheden van persoonlijke aard opnieuw verlengd tot en met 31 augustus 2013.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie de verlenging van de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten niet in redelijkheid heeft kunnen beperken tot en met 31 augustus 2013. Daartoe voert appellante aan dat deze termijn niet studeerbaar was, omdat zij nog het tentamen Strategie moest herkansen en haar scriptie moest schrijven, terwijl in de zomermaanden geen scriptiebegeleiders aanwezig zijn. Indien de examencommissie na voormelde beslissing van 25 februari 2013, conform de opdracht van verweerder, binnen drie weken opnieuw op haar verlengingsverzoeken had beslist, had zij binnen drie maanden kunnen afstuderen, aldus appellante. Ten slotte voert appellante aan dat niet is gebleken dat de examencommissie rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, te weten dat zij vanwege haar medische situatie studievertraging heeft opgelopen.

2.3.1. Appellante had kunnen en behoren te weten dat het van belang was dat, indien de examencommissie de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten opnieuw zou verlengen, zij zo snel mogelijk zou kunnen afstuderen. Desondanks heeft appellante, zo heeft zij ter zitting bij verweerder verklaard, sinds het indienen van haar verzoek van 24 april 2012 geen studieactiviteiten verricht en heeft zij zich per 1 december 2012 om haar moverende redenen en zonder overleg met de Hogeschool Inholland voor de opleiding uitgeschreven. Dat, naar appellante eerst bij brief van 3 mei 2014 stelt, zij het vak Strategie moest behalen alvorens zij met het schrijven van haar scriptie mocht aanvangen en dat zij het tentamen Strategie eerst in het tweede kwartaal van 2013 kon herkansen, heeft zij niet gestaafd. Onder deze omstandigheden heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij niet binnen de gegeven termijn had kunnen afstuderen.

Voorts voert appellante ten onrechte aan dat niet is gebleken dat de examencommissie met haar persoonlijke omstandigheden rekening heeft gehouden. De beslissing van 8 mei 2013 is immers op de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden gebaseerd en appellante heeft niet toegelicht waarom deze omstandigheden de examencommissie tot een verdere verlenging van de geldigheidsduur van de door haar behaalde studieresultaten hadden moeten nopen.

Gelet op het vorenstaande, heeft verweerder terecht geen grond aanwezig geacht voor het oordeel dat de examencommissie de verlenging van de geldigheidsduur van de door appellante behaalde studieresultaten niet in redelijkheid heeft kunnen beperken tot en met 31 augustus 2013. De omstandigheid dat de examencommissie niet conform de door verweerder gegeven opdracht binnen drie weken na de uitspraak van 25 februari 2013 opnieuw op de verlengingsverzoeken van appellante heeft beslist, leidt op zichzelf niet tot een ander oordeel. Dit klemt te meer, nu appellante geen rechtsmiddelen tegen het niet tijdig nemen van een beslissing door de examencommissie heeft ingesteld.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer : 2014/011
Rechter(s) : mr. Kleijn

Datum uitspraak : 3 juni 2014
Partijen : Appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden : Bachelor-in-5-jaar regeling
Examencommissie procespartij
Geldigheidsduur tentamens
Rendementsmaatregel
Wetsgeschiedenis
Artikelen : WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k
OER 2012-2013 artikel 6.2 lid 2
OER 2012-2013 artikel 10.2
Uitspraak : Ongegrond
Hoofdoverwegingen : 2.1 In hetgeen namens het CBE is betoogd over zijn standpunt dat in onderhavige procedure de examencommissie als verwerende procespartij had moeten worden aangemerkt, ziet het College geen grond terug te komen van hetgeen daarover is overwogen in zijn uitspraak van 7 maart 2012 in zaak nr. 2011/118 (www.cbho.nl).)
(…)
2.5.1. In de brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 12 maart 2014 is overwogen dat het onrechtmatig is de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te beperken en tegelijkertijd studenten niet de gelegenheid te bieden voor de vakken waarvan de studiepunten zijn vervallen opnieuw tentamen te doen. Dat is bij de bachelor-in-5-jaar regeling van de bacheloropleiding Politicologie van de Radboud Universiteit Nijmegen niet het geval. Zoals ter zitting door het CBE is toegelicht vervallen uitsluitend de behaalde tentamens van het tweede en derde jaar van de bacheloropleiding en vervalt de propedeuse niet. Studenten hebben per studiejaar voor elk vak twee tentamenkansen. Dit betekent bij toepassing van de bachelor-in-5-jaar-regeling dat studenten acht kansen hebben om een tentamen te behalen. Na het vervallen van de behaalde tentamens worden zij ook weer in staat gesteld om de vakken opnieuw te doen. Zoals het College reeds heeft overwogen in de uitspraak van 20 november 2013 in zaak nr. 2013/114 (www.cbho.nl) zijn argumenten als marginale studievoortgang en onvoldoende studieperspectief acceptabel als geldigheidsduur beperkende maatregelen. De tekst van artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW sluit zodanige uitleg ook niet uit. Dat in de memorie van toelichting iets anders staat, leidt, gelet op de ontwikkelingen in het onderwijs in de afgelopen jaren, niet tot een ander oordeel. Dat mr. P.C. Kwikkers een andere mening is toegedaan dan de minister in de brief van 12 maart 2014, zoals blijkt uit een door appellant overgelegd artikel, biedt evenmin grond voor een ander oordeel. Voorts heeft de wetgever wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten, zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl), gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, het aan het instellingbestuur gelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Het College kan slechts beoordelen of de in de OER vastgelegde termijn in dit geval leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat een termijn van vijf jaar in dit geval onredelijk moet worden geacht. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat bij de bacheloropleiding Politicologie ongeveer tien procent van een cursus per studiejaar verandert. Dit kan de literatuur betreffen, hedendaagse ontwikkelingen die van invloed zijn op de te behandelen leerstof en veranderde inzichten op onderwerpen uit het verleden of over kennisoverdracht en -verwerving. Daarnaast worden de cursussen naar aanleiding van visitaties, die ongeveer eens per vijf jaar plaatsvinden, opnieuw vorm gegeven. Dit houdt in dat de cursussen in vijf jaar tijd voor een aanzienlijk deel veranderen. Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat de beperking van de geldigheidsduur van de behaalde studieresultaten een redelijk doel dient, dat dit doel voorts overeenstemt met het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW en er derhalve geen aanleiding is de in artikel 6.2 van de OER neergelegde bachelor-in-5-jaar regeling buiten toepassing te laten. Voorts

kan in het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de bachelor-in-5-jaar regeling buiten toepassing dient te worden gelaten, omdat dit als algemene regel is opgesteld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2013 heeft de examencommissie Politicologie het verzoek van appellant om opschorting van de bachelor-in-5-jaar regeling afgewezen.

Bij beslissing van 8 november 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 14 januari 2014, beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 29 januari 2014.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 april 2014 waar appellant, bijgestaan door J.A. Bakker en M.R. Fokking, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, prof. dr. M. Wissenburg en dr. A. Wigger, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 In hetgeen namens het CBE is betoogd over zijn standpunt dat in onderhavige procedure de examencommissie als verwerende procespartij had moeten worden aangemerkt, ziet het College geen grond terug te komen van hetgeen daarover is overwogen in zijn uitspraak van 7 maart 2012 in zaak nr. 2011/118 (www.cbho.nl).

2.2 Zoals het CBE ter zitting desgevraagd heeft erkend is het College wel bevoegd kennis te nemen van de gronden die appellant voor het eerst in deze procedure naar voren heeft gebracht.

2.3 Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 6.2, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2012 2013 (hierna: de OER) verliezen postpropedeutische tentamens van de bacheloropleiding die met goed gevolg zijn afgelegd hun geldigheid na verloop van vijf jaren nadat de student zich voor de bacheloropleiding heeft ingeschreven indien binnen deze termijn het bachelorexamen niet met een goed gevolg is afgelegd.

Ingevolge artikel 10.2 van de OER is de examencommissie bevoegd in een individueel geval en op grond van bijzondere omstandigheden een beslissing te nemen die afwijkt van de Onderwijs- en Examenregeling. Die beslissing mag de rechten van de student - zoals die zijn vastgelegd in de Onderwijs- en Examenregeling - niet inperken.

2.4 Appellant is in september 2008 gestart met de bacheloropleiding Politicologie. Ingevolge artikel 6.2, tweede lid, van de OER kwamen de door appellant behaalde tentamens van de vakken die onderdeel uitmaken van de bachelor aan het einde van het studiejaar 2012-2013 te vervallen. De examencommissie heeft geweigerd af te wijken van die regel.

2.5 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de in artikel 6.2, eerste lid, van de OER opgenomen zogenoemde bachelor-in-5-jaar regeling wordt gebruikt voor een ander doel dan waarvoor artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW de mogelijkheid biedt een zodanige regeling te treffen. Daarom dient dat artikel uit de OER buiten toepassing te blijven, aldus appellant. Hiertoe voert hij aan dat uit een brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 12 maart 2014, Kamerstukken 2013/14, 31 288, nr. 384, volgt dat het doel van de wetgever bij het opstellen van artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, was ervoor te zorgen dat studenten afstuderen met kennis die bij de tijd en niet verouderd is en dat dit nog steeds wordt gezien als de meest geëigende reden voor het beperken van de geldigheidsduur van tentamens. Hij verwijst in dit verband ook naar de memorie van toelichting bij dit artikel (Kamerstukken II 1988/89 21 073, nr. 3, p. 129). Volgens appellant wordt de bachelorin-5-jaar regeling slechts gebruikt als rendementsmaatregel. Dat de regeling als rendementsmaatregel wordt gebruikt blijkt uit het feit dat na de vijf jaar ook tentamens komen te vervallen die recentelijk zijn behaald, aldus appellant. Wat betreft het actueel houden van de kennis van studenten die afstuderen, stelt appellant verder dat de vakken van de bacheloropleiding Politicologie nauwelijks aan veranderingen onderhevig zijn, zodat er geen gegronde reden is om de geldigheid van alle behaalde tentamens te laten vervallen, indien niet binnen vijf jaar het bachelorexamen wordt behaald. Appellant verwijst in dit verband naar de uitspraak van het College van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl). Daaruit volgt volgens hem dat bij de opleiding Tandheelkunde geldigheidsduur beperkende maatregelen wel zijn toegestaan, omdat in dat vakgebied veel technische en theoretische ontwikkelingen plaatsvinden. Ook stelt appellant dat de bachelor-in-5-jaar regeling in strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW niet als uitzondering, maar als algemene regel is opgesteld.

2.5.1 In de brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 12 maart 2014 is overwogen dat het onrechtmatig is de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te beperken en tegelijkertijd studenten niet de gelegenheid te bieden voor de vakken waarvan de studiepunten zijn vervallen opnieuw tentamen te doen. Dat is bij de bachelor-in-5-jaar regeling van de bacheloropleiding Politicologie van de Radboud Universiteit Nijmegen niet het geval. Zoals ter zitting door het CBE is toegelicht vervallen uitsluitend de behaalde tentamens van het tweede en derde jaar van de bacheloropleiding en vervalt de propedeuse niet. Studenten hebben per studiejaar voor elk vak twee tentamenkansen. Dit betekent bij toepassing van de bachelor-in-5-jaar- regeling dat studenten acht kansen hebben om een tentamen te behalen. Na het vervallen van de behaalde tentamens worden zij ook weer in staat gesteld om de vakken opnieuw te doen. Zoals het College reeds heeft overwogen in de uitspraak van 20 november 2013 in zaak nr. 2013/114 (www.cbho.nl) zijn argumenten als marginale studievoortgang en onvoldoende studieperspectief acceptabel als geldigheidsduur beperkende maatregelen. De tekst van artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW sluit zodanige uitleg ook niet uit. Dat in de memorie van toelichting iets anders staat, leidt, gelet op de ontwikkelingen in het onderwijs in de afgelopen jaren, niet tot een ander oordeel. Dat mr. P.C. Kwikkers een andere mening is toegedaan dan de minister in de brief van 12 maart 2014, zoals blijkt uit een door appellant overgelegd artikel, biedt evenmin grond voor een ander oordeel.

Voorts heeft de wetgever wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten, zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl), gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, het aan het instellingbestuur gelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Het College kan slechts beoordelen of de in de OER vastgelegde termijn in dit geval leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat een termijn van vijf jaar in dit geval onredelijk moet worden geacht. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat bij de bacheloropleiding Politicologie ongeveer tien procent van een cursus per studiejaar verandert. Dit kan de literatuur betreffen, hedendaagse ontwikkelingen die van invloed zijn op de te behandelen leerstof en veranderde inzichten op onderwerpen uit het verleden of over kennisoverdracht en -verwerving. Daarnaast worden de cursussen naar aanleiding van visitaties, die ongeveer eens per vijf jaar plaatsvinden, opnieuw vorm gegeven. Dit houdt in dat de cursussen in vijf jaar tijd voor een aanzienlijk deel veranderen. Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat de beperking van de geldigheidsduur van de behaalde studieresultaten een redelijk doel dient, dat dit doel voorts overeenstemt met het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW en er derhalve geen aanleiding is de in artikel 6.2 van de OER neergelegde bachelor-in-5-jaar regeling buiten toepassing te laten. Voorts kan in het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de bachelorin-5-jaar regeling buiten toepassing dient te worden gelaten, omdat dit als algemene regel is opgesteld.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is ongegrond.

2.7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/012
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	: 23 juli 2014
Partijen	: Appellant en de Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	: Aanwezigheidsplicht Groepsprestatie Kenbaar Reflectie Vakantie
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 2 OER HU Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 29
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6 In het verweerschrift is vermeld dat tijdens de cursus Actualiteitenprogramma wordt samengewerkt in groepen en dat deze samenwerking een wezenlijk onderdeel is van de beroepshouding die tijdens de cursus wordt beoordeeld. Om deze reden is het volgens het verweerschrift noodzakelijk dat studenten de einduitzending in de laatste les bij hun eigen klas meemaken, zodat op de groepspresentatie kan worden gereflecteerd. Ter zitting bij het College heeft de examencommissie toegelicht dat tijdens de andere lessen van de cursus ook wordt samengewerkt en gereflecteerd, maar dat gedurende de hele cursus wordt toegewerkt naar de einduitzending in de laatste les, dat dit het hoofdproduct van de cursus is en dat de reflectie erna erg belangrijk is. Ook van degenen die tijdens de einduitzending geen actieve rol hebben, wordt beoordeeld of zij goede feedback geven, aldus de examencommissie. 2.7 Het in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Onbestreden is dat het voor appellant voldoende kenbaar was dat voor de laatste les van de cursus een aanwezigheidsplicht gold. Het betoog van appellant over zijn toetsbaarheid leidt, gelet op de hiervoor in 2.5 weergegeven toelichting over deze cursus, niet tot het oordeel dat in zijn geval van de in de Studentenhandleiding neergelegde aanwezigheidsplicht had moet worden afgeweken. Voorts wordt van belang geacht dat de omstandigheid dat appellant de laatste les niet heeft kunnen volgen wegens een door hem geplande vakantie, volledig in zijn risicosfeer ligt. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 juni 2013 heeft de facultaire examencommissie Faculteit Communicatie en Journalistiek (hierna: de examencommissie) een verzoek van appellant om niet deel te hoeven nemen aan de laatste les van de door hem gevolgde cursus Actualiteitenprogramma afgewezen.

Bij beslissing van 25 november 2013 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 mei 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Riezenbos, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen. Tevens is verschenen J. Verbeek, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek worden, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, in de onderwijs- en examenregeling per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt onder meer begrepen de inhoud van de opleiding en de daaraan verbonden examens.

In artikel 29 van de Onderwijs- en examenregeling HU 2012-2013 Bacheloropleidingen is bepaald dat met het oog op het afleggen van het desbetreffende tentamen in de studiegids voor (een gedeelte van) een cursus een aanwezigheidsplicht kan worden opgelegd, voor zover de beoordeling van de cursus dit vereist.

In de Studiegids bachelor Journalistiek 2012-2013 is vermeld dat voor de cursus Actualiteitenprogramma een aanwezigheidsplicht geldt. In de Studentenhandleiding bij deze cursus staat dat studenten de laatste les verplicht aanwezig moeten zijn.

2.2. Appellant volgt de bacheloropleiding Journalistiek aan de hogeschool. Hij is bij de door hem in het studiejaar 2012-2013 gevolgde cursus Actualiteitenprogramma alle lessen aanwezig geweest, met uitzondering van de laatste les wegens vakantie. De examencommissie heeft hem de beoordeling NA (niet aanwezig) gegeven voor deze cursus.

2.3.
Aan de beslissing van 25 november 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, appellant niet aanwezig was bij de laatste les van de cursus waarvoor een aanwezigheidsplicht gold en deze plicht voor appellant voldoende kenbaar was. De examencommissie kan volgens verweerder worden gevolgd in haar standpunt dat de prestaties van appellant hierdoor niet te beoordelen zijn. Dat appellant dezelfde les bij een andere klas heeft gevolgd, doet daaraan niet af, nu kennelijk op het proces en de groepsprestatie dient te worden gereflecteerd, aldus verweerder.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte het standpunt van de examencommissie heeft gevolgd dat zijn prestaties door het missen van de laatste les niet meer toetsbaar zijn. Hiertoe voert hij aan dat het wel is toegestaan dat studenten drie andere lessen van de cursus missen en dat die studenten door de examencommissie ook nog steeds toetsbaar worden geacht. Verder stelt hij van een van zijn docenten te hebben begrepen dat voor de prestatie van een student tijdens de laatste les hoogstens nog een punt bijgeteld of afgetrokken wordt. Hij wijst erop dat hem bij de einduitzending in die laatste les ook geen actieve rol was toebedeeld, zodat hij nauwelijks activiteiten had hoeven verrichten. Ten slotte voert hij aan dat hij de cursus reeds voor de tweede keer volgde en dat hij dezelfde laatste les van de cursus bij een andere klas heeft gevolgd.

2.5. In het verweerschrift is vermeld dat tijdens de cursus Actualiteitenprogramma wordt samengewerkt in groepen en dat deze samenwerking een wezenlijk onderdeel is van de beroepshouding die tijdens de cursus wordt beoordeeld. Om deze reden is het volgens het verweerschrift noodzakelijk dat studenten de einduitzending in de laatste les bij hun eigen klas meemaken, zodat op de groepspresentatie kan worden gereflecteerd. Ter zitting bij het College heeft de examencommissie toegelicht dat tijdens de andere lessen van de cursus ook wordt samengewerkt en gereflecteerd, maar dat gedurende de hele cursus wordt toegewerkt naar de einduitzending in de laatste les, dat dit het hoofdproduct van de cursus is en dat de reflectie erna erg belangrijk is. Ook van degenen die tijdens de einduitzending geen actieve rol hebben, wordt beoordeeld of zij goede feedback geven, aldus de examencommissie.

2.6. Het in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Onbestreden is dat het voor appellant voldoende

kenbaar was dat voor de laatste les van de cursus een aanwezigheidsplicht gold. Het betoog van appellant over zijn toetsbaarheid leidt, gelet op de hiervoor in 2.5 weergegeven toelichting over deze cursus, niet tot het oordeel dat in zijn geval van de in de Studentenhandleiding neergelegde aanwezigheidsplicht had moet worden afgeweken. Voorts wordt van belang geacht dat de omstandigheid dat appellant de laatste les niet heeft kunnen volgen wegens een door hem geplande vakantie, volledig in zijn risicosfeer ligt.

Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2014/013
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	13 juni 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	Beoordeling masterthesis Rechtsmiddelenclausule [verschoonbare] Termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb artikel 3:41 lid 1 Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6.11
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Verweerder heeft de beslissing van 30 augustus 2013 op diezelfde dag na afloop van de mondelinge presentatie van de masterthesis aan appellant uitgereikt door overhandiging van het formulier 'Assessment form Master thesis project AP/CE/SET/SEC'. Op dit formulier staat het cijfer vermeld dat aan appellant is toegekend alsmede de criteria waarin is getoetst om tot het cijfer te komen. Het formulier is ondertekend door het daarvoor verantwoordelijke lid van de afstudeercommissie. Gelet op het vorenstaande, is de beslissing van 30 augustus 2013 op diezelfde dag aan appellant bekendgemaakt. Dat in voormeld formulier de datum is gecorrigeerd en nadien een formulier met de juiste datum aan de administratie is gezonden, leidt niet tot een ander oordeel. Anders dan appellant aanvoert, kan het formulier dat aan de administratie is gezonden niet als een nieuwe beslissing worden aangemerkt. Het betoog faalt. 2.6 Voorts betoogt appellant dat, voor zover de beroepstermijn op 31 augustus 2013 is aangevangen, sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding wegens het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule dan wel wegens het communiceren van een onjuiste rechtsmiddelenclausule. Appellant wijst daartoe op de in Osiris onder het cijferoverzicht opgenomen rechtsmiddelenclausule: "Tegen de uitslag van een tentamen kan op grond van artikel 7.61 lid 1f WHW binnen zes weken na de dag waarop de uitslag in Osiris bekend is gemaakt, schriftelijk beroep worden ingesteld bij het College van Beroep voor de Examens, (…)". 2.6.1. Dat in de beslissing van 30 augustus 2013 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, laat onverlet dat appellant had kunnen en behoren te weten dat de beroepstermijn in dit geval

op 31 augustus 2013 is aangevangen, nu zowel in het studentenstatuut 2012-2013 als op de website van de Technische Universiteit Delft is vermeld dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift bij verweerder begint met ingang van de dag nadat de beslissing is verzonden. De in Osiris opgenomen rechtsmiddelenclausule leidt niet tot een ander oordeel, nu deze clausule uitsluitend ziet op de uitslag van een schriftelijk tentamen. Die uitslag wordt immers via Osiris bekendgemaakt, terwijl een uitslag van een mondeling tentamen ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Technische Natuurkunde terstond na het afnemen van het tentamen aan de student wordt bekend gemaakt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2013 heeft de afstudeercommissie van de faculteit Technische Natuurwetenschappen de masterthesis van appellant met het cijfer 8 gewaardeerd.

Bij beslissing van 2 december 2013 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 april 2014, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.G.K. Dibbet, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.

Ingevolge artikel 6:7 bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Appellant heeft op 14 oktober 2013 beroep ingesteld tegen de beslissing van 30 augustus 2013. Dat beroep is door verweerder op dezelfde dag ontvangen.

2.3. Aan de beslissing van 2 december 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de beslissing van 30 augustus 2013 op dezelfde dag aan appellant is uitgereikt, zodat het beroepschrift van appellant niet binnen de daarvoor geldende termijn is ingediend. Er zijn geen omstandigheden aangedragen op grond waarvan die overschrijding verschoonbaar is, aldus verweerder.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder heeft miskend dat hij tijdig beroep heeft ingesteld, nu de beslissing van 30 augustus 2013 eerst op 9 september 2013 door publicatie via het universitair

cijfersysteem Osiris op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt en de beroepstermijn derhalve op 10 september 2013 is aangevangen.

2.5. Verweerder heeft de beslissing van 30 augustus 2013 op diezelfde dag na afloop van de mondelinge presentatie van de masterthesis aan appellant uitgereikt door overhandiging van het formulier 'Assessment form Master thesis project AP/CE/SET/SEC'. Op dit formulier staat het cijfer vermeld dat aan appellant is toegekend alsmede de criteria waarin is getoetst om tot het cijfer te komen. Het formulier is ondertekend door het daarvoor verantwoordelijke lid van de afstudeercommissie.

Gelet op het vorenstaande, is de beslissing van 30 augustus 2013 op diezelfde dag aan appellant bekendgemaakt. Dat in voormeld formulier de datum is gecorrigeerd en nadien een formulier met de juiste datum aan de administratie is gezonden, leidt niet tot een ander oordeel. Anders dan appellant aanvoert, kan het formulier dat aan de administratie is gezonden niet als een nieuwe beslissing worden aangemerkt.

Het betoog faalt.

2.6. Voorts betoogt appellant dat, voor zover de beroepstermijn op 31 augustus 2013 is aangevangen, sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding wegens het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule dan wel wegens het communiceren van een onjuiste rechtsmiddelenclausule. Appellant wijst daartoe op de in Osiris onder het cijferoverzicht opgenomen rechtsmiddelenclausule: "Tegen de uitslag van een tentamen kan op grond van artikel 7.61 lid 1f WHW binnen zes weken na de dag waarop de uitslag in Osiris bekend is gemaakt, schriftelijk beroep worden ingesteld bij het College van Beroep voor de Examens, (…)".

2.6.1. Dat in de beslissing van 30 augustus 2013 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, laat onverlet dat appellant had kunnen en behoren te weten dat de beroepstermijn in dit geval op 31 augustus 2013 is aangevangen, nu zowel in het studentenstatuut 2012-2013 als op de website van de Technische Universiteit Delft is vermeld dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift bij verweerder begint met ingang van de dag nadat de beslissing is verzonden. De in Osiris opgenomen rechtsmiddelenclausule leidt niet tot een ander oordeel, nu deze clausule uitsluitend ziet op de uitslag van een schriftelijk tentamen. Die uitslag wordt immers via Osiris bekendgemaakt, terwijl een uitslag van een mondeling tentamen ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Technische Natuurkunde terstond na het afnemen van het tentamen aan de student wordt bekend gemaakt.

Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2014/014
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	16 juni 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Afwijzing Bindend negatief studieadvies BNSA Kennen en kunnen, Persoonlijke omstandigheden Vervangende opdracht
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.8b lid 7.66, lid 2

		AWB artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b OER van de opleiding Voeding en Diëtetiek artikel 6.3 OER van de opleiding Voeding en Diëtetiek artikel 6.4 lid 2 OER van de opleiding Voeding en Diëtetiek artikel 6.4 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Anders dan appellant betoogt, volgt uit de nadere toelichting van het CBE, waarbij is verwezen naar een email van de examencommissie van 25 april 2014 en de emails van de docenten Voeding [naam 2] en [naam 3], eerste en tweede beoordelaar, van 16 mei 2014, dat de tweede beoordeling betrekking had op de door appellant gemaakte vervangende opdracht, te weten de PDCA-cyclus, en deze beoordeling was verricht door een docent die niet bij de eerste beoordeling van het PBSC van appellant betrokken was. Artikel 8.4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College verder geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellant opgestelde opdrachten is toegekend. In zoverre kan zijn betoog dat zijn werk niet slechter is dan die van zijn medestudenten, wat daar ook van zij, in deze procedure niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, biedt verder geen grond voor het oordeel dat het CBE niet heeft onderkend dat bij de beoordeling van deze opdrachten in strijd met het recht is gehandeld. Het College ziet derhalve geen grond voor het oordeel dat niet van de uitkomsten van de beoordelingen mocht worden uitgegaan. Nu vaststaat dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar het propedeutisch examen niet heeft behaald en hij geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 6.4 van de OER naar voren heeft gebracht, komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de examencommissie haar beslissing om appellant een negatief bindend studieadvies te geven in redelijkheid heeft genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Voeding en Diëtetiek appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 4 december 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 mei 2014, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase

van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Voeding en Diëtetiek (hierna: de OER), voor zover thans van belang, brengt de examencommissie een negatief bindend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het derde lid, voor zover thans van belang, brengt de studentendecaan het advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan.

2.2 Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsformulieren of nadere regels voor die examinering of toetsing.

2.3 Appellant is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding Voeding en Diëtetiek. Aan het einde van het tweede studiejaar 2012-2013 heeft hij in totaal 59 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Hij heeft de studiepunten voor het onderdeel Personal Balanced Score Card (hierna: PBSC) niet behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een negatief bindend studieadvies heeft gegeven. Hij voert aan dat hij voor het onderdeel PBSC een vervangende opdracht mocht maken die bestond uit de zogenoemde PDCA-cyclus. Aan hem was verteld dat als deze opdracht met een voldoende zou worden beoordeeld, dit zou betekenen dat hij een voldoende kreeg voor het PBSC uit leerjaar 1. Appellant betoogt dat niet van de onvoldoende van de tweede beoordeling mag worden uitgegaan, nu niet de vervangende opdracht is beoordeeld maar het PBSC uit leerjaar 2 en sprake was van dezelfde beoordelaar als bij de eerste beoordeling. Verder voert hij aan dat de beoordelingscriteria niet helder zijn, nu voor de beoordeling van PBSC's geen beoordelingsformulieren worden gebruikt. Voorts betoogt hij dat zijn PBSC niet slechter is dan die van zijn medestudenten.

2.4.1 Anders dan appellant betoogt, volgt uit de nadere toelichting van het CBE, waarbij is verwezen naar een email van de examencommissie van 25 april 2014 en de emails van de docenten Voeding [naam 2] en [naam 3], eerste en tweede beoordelaar, van 16 mei 2014, dat de tweede beoordeling betrekking had op de door appellant gemaakte vervangende opdracht, te weten de PDCA-cyclus, en deze beoordeling was verricht door een docent die niet bij de eerste beoordeling van het PBSC van appellant betrokken was. Artikel 8.4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College verder geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellant opgestelde opdrachten is toegekend. In zoverre kan zijn betoog dat zijn werk niet slechter is dan die van zijn medestudenten, wat daar ook van zij, in deze procedure niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, biedt verder geen grond voor het oordeel dat het CBE niet heeft onderkend dat bij de beoordeling van deze opdrachten in strijd met het recht is gehandeld. Het College ziet derhalve geen grond voor het oordeel dat niet van de uitkomsten van de beoordelingen mocht worden uitgegaan.

Nu vaststaat dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar het propedeutisch examen niet heeft behaald en hij geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 6.4 van de OER naar voren

heeft gebracht, komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de examencommissie haar beslissing om appellant een negatief bindend studieadvies te geven in redelijkheid heeft genomen.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/015
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 18 september 2014
Partijen	: Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	: BNSA Bijzondere omstandigheden Geoormerkte studieonderdelen Toezegging
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER 2012/2013 artikel 22 OER 2012/2013 artikel 25
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5 Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van 14 augustus 2013 ten onrechte in stand heeft gelaten. Vaststaat dat appellante niet aan de in de beslissing van de examencommissie van 28 november 2012 neergelegde eisen heeft voldaan. Verweerder heeft zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet van zodanig gewicht zijn dat van een negatief bindend studieadvies had moeten worden afgezien. Hierbij mocht verweerder betrekken dat het appellante gelet op de beslissing van 28 november 2012 duidelijk had behoren te zijn dat het behalen van de bachelor 1-vakken waarvoor zij geen vrijstelling had gekregen, absolute prioriteit had. Dat appellante ervoor heeft gekozen om in januari 2013, in plaats van het tentamen Inleiding Sociologie, de Praktijkstage uit het tweede jaar te volgen, komt voor haar eigen rekening en risico. Het beroep van appellante op het e-mailbericht van de studieadviseur van 12 maart 2013 faalt, nu uit dit bericht niet zonder meer valt af te leiden dat zij het vak Inleiding Sociologie niet meer in het studiejaar 2012-2013 zou hoeven te behalen en de studieadviseur ook niet bevoegd is dergelijke toezeggingen te doen. Wat betreft de aangevoerde persoonlijke omstandigheid rond de herkansing van het vak De Bestuurlijke Kaart van Nederland en Europa, heeft verweerder het door de examencommissie namens de decaan ingenomen standpunt mogen volgen dat deze omstandigheid niet of onvoldoende verklaard dat appellante niet de haar gestelde norm voor het hele studiejaar heeft behaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: de universiteit), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 augustus 2013 heeft de decaan van de bacheloropleiding Bestuurskunde appellante een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 30 november 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 juli 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. W.A. Kleinjan, en de heer dr. E.H. Klijn, voorzitter van de examencommissie bacheloropleiding Bestuurskunde, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, voor zover thans van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen, zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door hem zijn aangewezen aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld voldoen.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

In artikel 22 van de Onderwijs- en Examenregeling Bestuurskunde 2012-2013 is bepaald dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving het gehele bachelor-1-programma met minimaal 60 ECTS moet zijn behaald.
In artikel 25 is bepaald dat onder meer ziekte van betrokkene en bijzondere familieomstandigheden als persoonlijke omstandigheden in acht worden genomen bij het uitbrengen van het studieadvies.

2.2. Appellante is in het studiejaar 2008-2009 begonnen met de bacheloropleiding Bestuurskunde aan de universiteit. Aan het einde van dat studiejaar heeft zij een negatief bindend studieadvies gekregen en is zij uitgeschreven. Appellante is in het studiejaar 2010-2011 aan dezelfde bacheloropleiding aan de Universiteit Tilburg begonnen en heeft aan het einde van dat studiejaar ook daar een negatief bindend studieadvies gekregen. Vervolgens heeft zij zich in het studiejaar 2012-2013 opnieuw ingeschreven voor de bacheloropleiding Bestuurskunde aan de universiteit. Nadat appellante aan het begin van dit studiejaar beroep had ingesteld tegen een beslissing van de examencommissie over de door haar verzochte vrijstellingen, heeft verweerder hier op 26 november 2012 een beslissing over genomen. Vervolgens heeft de examencommissie appellante bij beslissing van 28 november 2012 medegedeeld dat zij de vier voor haar resterende bachelor 1-vakken, waaronder Inleiding Sociologie en De Bestuurlijke Kaart van Nederland en Europa, aan het einde van het studiejaar behaald dient te hebben om geen negatief bindend studieadvies te krijgen. Tegen deze beslissing heeft appellante geen beroep ingesteld. Aan het einde van het studiejaar had zij de vakken Inleiding Sociologie en De Bestuurlijke Kaart van Nederland en Europa niet behaald.

2.3. Aan de beslissing van 30 november 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, appellante niet de vereiste vakken van het bachelorprogramma heeft behaald en de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet maken dat van het geven van het negatief bindend studieadvies had moeten worden afgezien.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat haar ten onrechte een negatief bindend studieadvies is gegeven. Hiertoe voert zij aan dat zij sinds 2008 al gezondheidsproblemen heeft en ook haar thuissituatie de afgelopen jaren niet makkelijk is geweest. Verder wijst zij erop dat het begin van het studiejaar 2012-2013 voor haar zwaar is geweest, omdat de examencommissie haar in eerste instantie voor de in het studiejaar 2008-2009 behaalde vakken geen vrijstelling wilde geven en hiertoe eerst na een beslissing van verweerder van 26 november 2012 is overgegaan. Wat betreft het vak De Bestuurlijke Kaart van Nederland en Europa is onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij drie dagen voor de herkansing op 18 maart 2013 vernam dat een vriend van haar zelfmoord had gepleegd. Wat betreft het vak Inleiding Sociologie heeft zij uit een e-mailbericht van de studieadviseur van 12 maart 2013 afgeleid dat zij dit vak niet meer in het studiejaar 2012-2013 hoefde te behalen.

2.5. Het aldus in beroep aangevoerde leidt niet tot het oordeel dat verweerder de beslissing van 14 augustus 2013 ten onrechte in stand heeft gelaten. Vaststaat dat appellante niet aan de in de beslissing van de examencommissie van 28 november 2012 neergelegde eisen heeft voldaan. Verweerder heeft zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet van zodanig gewicht zijn dat van een negatief bindend studieadvies had moeten worden afgezien. Hierbij mocht verweerder betrekken dat het appellante gelet op de beslissing van 28 november 2012 duidelijk had behoren te zijn dat het behalen van de bachelor 1-vakken waarvoor zij geen vrijstelling had gekregen, absolute prioriteit had. Dat appellante ervoor heeft gekozen om in januari 2013, in plaats van het tentamen Inleiding Sociologie, de Praktijkstage uit het tweede jaar te volgen, komt voor haar eigen rekening en risico. Het beroep van appellante op het e-mailbericht van de studieadviseur van 12 maart 2013 faalt, nu uit dit bericht niet zonder meer valt af te leiden dat zij het vak Inleiding Sociologie niet meer in het studiejaar 2012-2013 zou hoeven te behalen en de studieadviseur ook niet bevoegd is dergelijke toezeggingen te doen. Wat betreft de aangevoerde persoonlijke omstandigheid rond de herkansing van het vak De Bestuurlijke Kaart van Nederland en Europa, heeft verweerder het door de examencommissie namens de decaan ingenomen standpunt mogen volgen dat deze omstandigheid niet of onvoldoende verklaard dat appellante niet de haar gestelde norm voor het hele studiejaar heeft behaald.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

•

Zaaknummer	: 2014/018
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	: 2 juli 2014
Partijen	: Appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: Beëindiging inschrijving Termijnoverschrijding
Artikelen	: WHW artikel 7.63b lid 1 Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6:11
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: Het betoog van appellante dat verweerder niet binnen de in 7.63b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) genoemde beslistermijn heeft beslist, leidt niet tot vernietiging van deze beslissing, nu de Awb noch de WHW aan het

overschrijden van die beslistermijn dat gevolg verbindt. Zoals appellante terecht betoogt en verweerder ter zitting bij het College heeft erkend, is, anders dan in de beslissing van 17 december 2013 is vermeld, de beslissing om appellante uit te schrijven niet pas op 4 juli 2013, maar reeds op 17 januari 2013 genomen en bekendgemaakt. Dit betekent dat appellante eerst na acht maanden tegen deze beslissing bezwaar heeft gemaakt. Dat zij, naar gesteld, erop vertrouwde dat zij in overleg met haar decaan tot een oplossing zou kunnen komen, maakt deze termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Bovendien heeft appellante ook na het e-mailbericht van de decaan van 8 mei 2013, waarin deze haar uitdrukkelijk adviseert om bezwaar te maken, niet direct actie ondernomen. Verweerder heeft het door haar gemaakte bezwaar derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard. Aan hetgeen appellante heeft aangevoerd over de uitschrijfdatum van 1 januari 2013 wordt dan ook niet toegekomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 januari 2013 heeft verweerder appellante op eigen verzoek per 1 januari 2013 uitgeschreven voor de opleiding Bachelor Pedagogische wetenschappen.

Bij beslissing van 17 december 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 mei 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 6:7 Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Appellante heeft op 17 september 2013 bezwaar gemaakt tegen de beslissing van verweerder om haar uit te schrijven. Dit bezwaar is op 19 september 2013 door verweerder ontvangen.

2.3. Aan de beslissing van 17 december 2013 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante het bezwaarschrift niet binnen de daarvoor geldende termijn heeft ingediend en de door haar aangevoerde redenen daarvoor dit niet verschoonbaar maken.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Hiertoe voert zij aan dat zij in bezwaar reeds heeft toegelicht dat zij op advies van het Centraal Bureau Inschrijvingen van de universiteit alvorens bezwaar te maken in

januari 2013 eerst contact met een decaan heeft opgenomen, maar dat op het moment dat haar door onduidelijke communicatie van deze decaan duidelijk was geworden dat die haar niet kon helpen, de bezwaartermijn reeds was verstreken. Volgens appellante mocht zij erop vertrouwen dat het contact met de decaan een oplossing voor haar bezwaren zou kunnen bieden. Verder voert zij aan dat verweerder niet tijdig een beslissing op haar bezwaarschrift heeft genomen en dat in de beslissing van 17 december 2013 ten onrechte is vermeld dat de beslissing haar uit te schrijven op 4 juli 2013 is genomen. Ten slotte betoogt zij dat zij per 1 september 2012 had moeten worden uitgeschreven in plaats van per 1 januari 2013.

2.5. Het betoog van appellante dat verweerder niet binnen de in 7.63b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) genoemde beslistermijn heeft beslist, leidt niet tot vernietiging van deze beslissing, nu de Awb noch de WHW aan het overschrijden van die beslistermijn dat gevolg verbindt. Zoals appellante terecht betoogt en verweerder ter zitting bij het College heeft erkend, is, anders dan in de beslissing van 17 december 2013 is vermeld, de beslissing om appellante uit te schrijven niet pas op 4 juli 2013, maar reeds op 17 januari 2013 genomen en bekendgemaakt. Dit betekent dat appellante eerst na acht maanden tegen deze beslissing bezwaar heeft gemaakt. Dat zij, naar gesteld, erop vertrouwde dat zij in overleg met haar decaan tot een oplossing zou kunnen komen, maakt deze termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Bovendien heeft appellante ook na het emailbericht van de decaan van 8 mei 2013, waarin deze haar uitdrukkelijk adviseert om bezwaar te maken, niet direct actie ondernomen. Verweerder heeft het door haar gemaakte bezwaar derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard. Aan hetgeen appellante heeft aangevoerd over de uitschrijfdatum van 1 januari 2013 wordt dan ook niet toegekomen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/022
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	25 augustus 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Negatief bindend studieadvies Onverbindendheid
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 6 OER 2013-2014 voor de Bacheloropleiding Bedrijfskunde MER artikel 6.2 lid 1 OER 2013-2014 voor de Bacheloropleiding Bedrijfskunde MER artikel 6.2 lid 2 OER 2013-2014 voor de Bacheloropleiding Bedrijfskunde MER artikel 6.3 OER 2013-2014 voor de Bacheloropleiding Bedrijfskunde MER artikel 6.4 lid 2 OER 2013-2014 voor de Bacheloropleiding Bedrijfskunde MER artikel 6.4 lid 4
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Blijkens de tekst van artikel 7.8b WHW kan een student eenmaal een studieadvies krijgen waaraan een bindende afwijzing is verbonden. De OER van de opleiding gaat evenwel uit van een studieadvies aan het einde van het eerste studiejaar (artikel 6.2) en

een studieadvies aan het eind van het tweede jaar (artikel 6.3). Voor zover artikel 6.3. ertoe strekt dat verweerder ook in deze gevallen een bindende afwijzing kan verbinden aan het studieadvies is die bepaling onverbindend wegens strijd met de WHW.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2013 heeft de examencommissie namens de Domeinvoorzitter appellant een negatief bindend studieadvies gegeven voor de door haar gevolgde opleiding Bedrijfskunde MER.

Bij beslissing van 19 december 2013, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 29 januari 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 juli 2014, waar appellant en het CBE vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.2 van de Onderwijs en Examenregeling 2013-2014 voor de Bacheloropleiding Bedrijfskunde MER (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan ieder student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding een advies uit over de voorzetting van de studie.
Ingevolge het tweede lid heeft het advies een bindend afwijzend karakter indien de student minder dan het vereiste aantal studiepunten of studiebelastingsuren voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald
Ook ingevolge artikel 6.3 van de OER brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.
Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten

aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, brengt de studentendecaan het advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan.

2.2. Bij de beslissing van 17 juli 2013 heeft appellante een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding Bedrijfskunde MER, omdat zij aan het einde van het studiejaar 2012-2013, haar tweede studiejaar, niet het propedeutisch examen heeft behaald.

2.3. Ambtshalve wordt als volgt overwogen

2.4. Blijkens de tekst van artikel 7.8b WHW kan een student eenmaal een studieadvies krijgen waaraan een bindende afwijzing is verbonden. De OER van de opleiding gaat evenwel uit van een studieadvies aan het einde van het eerste studiejaar (artikel 6.2) en een studieadvies aan het eind van het tweede jaar (artikel 6.3). Voor zover artikel 6.3. ertoe strekt dat verweerder ook in deze gevallen een bindende afwijzing kan verbinden aan het studieadvies is die bepaling onverbindend wegens strijd met de WHW.

2.5 Het beroep is reeds hierom gegrond. Aan de voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. De beslissing van 19 december 2013 dient wegens strijd met de WHW te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie op 17 juli 2013 gegeven bindend negatief studieadvies vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 december 2013.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 19 december 2013;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 17 juli 2013 door de examencommissie namens de domeinvoorzitter voor de opleiding Bedrijfskunde MER gegeven bindend negatief afwijzend studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 december 2013;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 44,00 aan haar vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/023
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	30 april 2014
Partijen	:	Appellant tegen het CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	Beoordeling minor Beoordelingscriteria Portfolio
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1 Niet in geschil is dat het niet inleveren van het portfolio volgens de modulebeschrijving van de minor Pers en Media een punt aftrek tot gevolg kan hebben. Wat betreft de inhoudelijke beoordeling van de masterproof van appellant, geldt in de eerste plaats dat een second opinion heeft plaatsgevonden doordat een andere docent het ook heeft nagekeken. Dat leverde geen andere beoordeling op. Daarnaast blijkt uit de stukken dat de examencommissie alle masterproofs van de deelnemers aan de

minor Pers en Media en de bijbehorende beoordelingsformulieren onderling heeft vergeleken om te bezien of de beoordeling van de masterproof van appellant uit de toon viel. Uit dat onderzoek is niet gebleken van onregelmatigheden. Appellant heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat pas na de beoordeling beoordelingscriteria zijn opgesteld om bewust tot een negatieve beoordeling te kunnen komen. Ter zitting heeft appellant ook erkend dat hij daar geen bewijs voor heeft. Gelet op het vorenoverwogene heeft het CBE met juistheid in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond gezien voor het oordeel dat de beoordeling van zijn masterproof op onzorgvuldige wijze en niet objectief heeft plaatsgevonden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,
appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Haagse Hogeschool (hierna: het CBE),
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juli 2012 heeft de examencommissie van de Academie ESCM, voor zover van belang, besloten het eindcijfer van appellant voor de minor Pers en Media te handhaven.

Bij beslissing van 19 december 2013 heeft het CBE, voor zover van belang, het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 29 januari 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 april 2014 waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, drs. L. van Midden en mr. M. Chebti, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 De masterproof die appellant heeft geschreven voor de minor Pers en Media is beoordeeld met een 6,4. Omdat appellant geen portfolio bij deze masterproof heeft ingeleverd is een punt afgetrokken van dat cijfer. Daarmee werd het eindcijfer voor de minor Pers en Media een 5,4.

2.2 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat de beoordeling van zijn masterproof voor de minor Pers en Media onzorgvuldig en niet objectief heeft plaatsgevonden door zijn docent, [naam 2]. Hiertoe voert hij aan dat het haar tegen het zere been was dat appellant bewust geen portfolio heeft ingeleverd en een punt aftrek op de koop heeft toegenomen. Volgens appellant was de docent negatief beïnvloed door zijn beslissing geen portfolio in te leveren en is zijn masterproof daarom anders beoordeeld dan eerdere schrijfopdrachten die hij heeft gemaakt. In dit verband brengt hij naar voren dat hij altijd hoge cijfers heeft gehaald voor schrijfopdrachten. Voorts voert appellant aan dat voor de beoordeling van de masterproof geen beoordelingscriteria bestonden en dat pas naderhand criteria zijn opgesteld om tot een negatieve beoordeling te kunnen komen.

2.2.1 Niet in geschil is dat het niet inleveren van het portfolio volgens de modulebeschrijving van de minor Pers en Media een punt aftrek tot gevolg kan hebben. Wat betreft de inhoudelijke beoordeling van de masterproof van appellant, geldt in de eerste plaats dat een second opinion heeft plaatsgevonden doordat een andere docent het ook heeft nagekeken. Dat leverde geen andere beoordeling op. Daarnaast blijkt uit de stukken dat de examencommissie alle masterproofs van de deelnemers aan de minor Pers en Media en de bijbehorende beoordelingsformulieren onderling heeft vergeleken om te bezien of de

beoordeling van de masterproof van appellant uit de toon viel. Uit dat onderzoek is niet gebleken van onregelmatigheden. Appellant heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat pas na de beoordeling beoordelingscriteria zijn opgesteld om bewust tot een negatieve beoordeling te kunnen komen. Ter zitting heeft appellant ook erkend dat hij daar geen bewijs voor heeft. Gelet op het vorenoverwogene heeft het CBE met juistheid in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond gezien voor het oordeel dat de beoordeling van zijn masterproof op onzorgvuldige wijze en niet objectief heeft plaatsgevonden.

Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: CBHO 2014/024
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Kleijn en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 10 juni 2014
Partijen	: Appellante en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	: Betaling collegegeld Inschrijving Inschrijving met terugwerkende kracht Machtiging Studielink
Artikelen	: WHW artikel 7.33 lid 1 WHW artikel 7.33 lid 2 Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2013-2014 artikel 3 lid 3 Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2013-2014 artikel 4 lid 6
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Appellante heeft zich op 25 juli 2013 via Studielink ingeschreven voor het collegejaar 2013-2014 voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Faculteit Medische Wetenschappen van de Rijksuniversiteit Groningen. Op 5 september 2013 heeft de universiteit de schriftelijke machtiging tot betaling van het collegegeld ontvangen. Gelet op het bepaalde in artikel 4, zesde lid, van de Regeling was het college van bestuur daarom gehouden appellante in te schrijven per 1 oktober 2013. De omstandigheden die appellante in het beroepschrift en ter zitting naar voren heeft gebracht nopen niet tot het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur om niet af te wijken van de Regeling de toetsing in rechte niet kan doorstaan. Daartoe is van belang dat appellante over de wijze van inschrijving in de periode van 14 juni tot en met 28 augustus 2013 veelvuldig is ingelicht door middel van zowel e-mailberichten als brieven. In een e-mailbericht in Studielink van 30 juli 2013 is appelante er op gewezen dat zij heeft aangegeven het collegegeld via een machtiging te willen betalen. Daarbij is zij verzocht het bij dat bericht gevoegde formulier uit te printen en ondertekend terug te zenden. Dat heeft appellante niet gedaan. Ter zitting heeft zij ook erkend dat zij het e-mailbericht van 30 juli 2013 niet heeft gelezen. Voorts is in Studielink verwezen naar een link op de website van de universiteit naar een stappenplan over het betalen door middel van een digitale machtiging. Tevens is op 7 augustus 2013 een brief naar appellante verstuurd met daarin een overzicht van haar aanmelding in het inschrijfsysteem. In de brief is uitgelegd dat in het geval er in het overzicht bij één van de stappen een vinkje ontbreekt er nog actie moet worden ondernomen om de aanmelding om te zetten in een inschrijving. Bij het overzicht in de brief van 7 augustus 2013 ontbrak een vinkje bij het onderdeel 'Betalingsverplichting voldaan'. Gelet op de inhoud van de brief had appellante moeten begrijpen dat zij nog actie moest ondernemen. Ook in een e-mailbericht van 20 augustus 2013 is aan appellante meegedeeld dat

nog niet is voldaan aan de betalingsverplichting en dat dit voor 1 september dient te worden geregeld om succesvol ingeschreven te kunnen worden. Wat betreft de stelling van appellante dat zij er bij een digitale inschrijving niet op hoefde te rekenen dat zij alsnog een papieren machtiging diende te versturen, geldt dat, gelet op het vorenoverwogene, geen grond bestaat voor het oordeel dat de inschrijfprocedure en de wijze van betaling onduidelijk is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat naast de informatieverschaffing via de berichten in Studielink en de brieven die appellante heeft ontvangen studenten ook door middel van posters en berichten op Nestor en in de Universiteitskrant van de wijze van inschrijven en betalen op de hoogte zijn gesteld. Appellante heeft niet met een bewijsmiddel aannemelijk gemaakt dat een medewerker van universiteit voor 1 september 2013 aan haar heeft verklaard dat contante betaling van het volledige wettelijk collegegeld niet mogelijk is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 september 2013 heeft het college van bestuur aan appellante meegedeeld dat haar verzoek tot inschrijving en/of de betaling van het collegegeld voor een inschrijving per 1 september 2013 is afgewezen en dat zij niet eerder dan per 1 oktober 2013 zal worden ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 17 december 2013 heeft het college van bestuur het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 29 januari 2014, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het college heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 mei 2014, waar appellante, bijgestaan door G.C. van Loon-Zeldenrust, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A.M. Wijnsma-Schuin, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, voor zover thans van belang, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, voor zover thans van belang, wordt tot de inschrijving niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

Ingevolge artikel 4, zesde lid, van de Regeling Inschrijving en Collegegeld RUG 2013-2014 (hierna: de Regeling) is een inschrijving met terugwerkende kracht niet mogelijk. Indien het verzoek tot inschrijving en/of de betaling van het collegegeld na aanvang van het studiejaar wordt gedaan, geldt de inschrijving met ingang van de eerste van de maand volgend op de maand waarin het verzoek heeft plaatsgevonden en de betaling is ontvangen, en - voor zover het een inschrijving voor een masteropleiding betreft - mits dit als instroommoment geldt conform het bepaalde in artikel 3, lid 3. Het collegegeld wordt verminderd met een twaalfde deel voor elke maand dat betrokkene niet is ingeschreven.

2.2 Op 5 september 2013 heeft de universiteit de schriftelijke machtiging tot betaling van het collegegeld voor het collegejaar 2013-2014 van appellante ontvangen. Bij de beslissing van 9 september 2013 heeft het college van bestuur geweigerd appellante in te schrijven per 1 september 2013, omdat zij het collegegeld niet voor die datum had voldaan. Het college van bestuur heeft appellante daarop

meegedeeld dat de inschrijving overeenkomstig het bepaalde in artikel 4, zesde lid, van de Regeling niet eerder in zou gaan dan op 1 oktober 2013.

2.3 Appellante betoogt dat het college van bestuur miskent dat de inschrijfprocedure via Studielink en de wijze van betalen zo onduidelijk is dat het college aanleiding had moeten zien in afwijking van de Regeling haar met terugwerkende kracht in te schrijven per 1 september 2013. Hiertoe voert zij aan dat zij zich op 25 juli 2013 heeft ingeschreven via Studielink en dat zij daarbij, samen met haar vader, de betalingsverplichtingen heeft ingevuld. Zij stelt dat zij er daarna van kon uitgaan dat een en ander daarmee op juiste wijze was afgehandeld en dat het collegegeld automatisch begin september 2013 zou worden afgeschreven van de rekening van haar vader. Volgens appellante hoefde zij op basis van de diverse e-mailberichten en brieven die zij nadien heeft ontvangen niet te begrijpen dat zij alsnog actie diende te ondernemen om ervoor te zorgen dat tijdig betaald zou worden. Zij brengt verder naar voren dat zij er eind augustus uiteindelijk achter kwam dat er iets fout was gegaan en dat haar toen, nadat zij telefonisch informatie heeft gevraagd bij de universiteit, is verteld dat zij alsnog een papieren machtiging diende te versturen en dat het niet meer mogelijk was om alsnog voor 1 september 2013 contant dan wel met een pinpas het collegegeld te betalen, terwijl haar later na de hoorzitting is verteld dat het alsnog contant of via pinpas betalen wel een mogelijkheid was. Appellante betoogt dat het in een procedure die digitaal verloopt niet te verwachten valt dat alsnog een papieren machtigingsformulier dient te worden verstuurd. Appellante stelt tenslotte dat zij door de onduidelijkheid in de procedure schade heeft geleden, omdat zij twee in september behaalde tentamens opnieuw heeft moeten doen en zij voorts een maand studiefinanciering en de kosten van haar OV-kaart van die maand dient terug te betalen.

2.3.1 Appellante heeft zich op 25 juli 2013 via Studielink ingeschreven voor het collegejaar 2013-2014 voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Faculteit Medische Wetenschappen van de Rijksuniversiteit Groningen. Op 5 september 2013 heeft de universiteit de schriftelijke machtiging tot betaling van het collegegeld ontvangen. Gelet op het bepaalde in artikel 4, zesde lid, van de Regeling was het college van bestuur daarom gehouden appellante in te schrijven per 1 oktober 2013. De omstandigheden die appellante in het beroepschrift en ter zitting naar voren heeft gebracht nopen niet tot het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur om niet af te wijken van de Regeling de toetsing in rechte niet kan doorstaan. Daartoe is van belang dat appellante over de wijze van inschrijving in de periode van 14 juni tot en met 28 augustus 2013 veelvuldig is ingelicht door middel van zowel e-mailberichten als brieven. In een e-mailbericht in Studielink van 30 juli 2013 is appelante er op gewezen dat zij heeft aangegeven het collegegeld via een machtiging te willen betalen. Daarbij is zij verzocht het bij dat bericht gevoegde formulier uit te printen en ondertekend terug te zenden. Dat heeft appellante niet gedaan. Ter zitting heeft zij ook erkend dat zij het e-mailbericht van 30 juli 2013 niet heeft gelezen. Voorts is in Studielink verwezen naar een link op de website van de universiteit naar een stappenplan over het betalen door middel van een digitale machtiging. Tevens is op 7 augustus 2013 een brief naar appellante verstuurd met daarin een overzicht van haar aanmelding in het inschrijfsysteem. In de brief is uitgelegd dat in het geval er in het overzicht bij één van de stappen een vinkje ontbreekt er nog actie moet worden ondernomen om de aanmelding om te zetten in een inschrijving. Bij het overzicht in de brief van 7 augustus 2013 ontbrak een vinkje bij het onderdeel 'Betalingsverplichting voldaan'.
Gelet op de inhoud van de brief had appellante moeten begrijpen dat zij nog actie moest ondernemen. Ook in een e-mailbericht van 20 augustus 2013 is aan appellante meegedeeld dat nog niet is voldaan aan de betalingsverplichting en dat dit voor 1 september dient te worden geregeld om succesvol ingeschreven te kunnen worden. Wat betreft de stelling van appellante dat zij er bij een digitale inschrijving niet op hoefde te rekenen dat zij alsnog een papieren machtiging diende te versturen, geldt dat, gelet op het vorenoverwogene, geen grond bestaat voor het oordeel dat de inschrijfprocedure en de wijze van betaling onduidelijk is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat naast de informatieverschaffing via de berichten in Studielink en de brieven die appellante heeft ontvangen studenten ook door middel van posters en berichten op Nestor en in de Universiteitskrant van de wijze van inschrijven en betalen op de hoogte zijn gesteld. Appellante heeft niet met een bewijsmiddel aannemelijk gemaakt dat een medewerker van universiteit voor 1 september 2013 aan haar heeft verklaard dat contante betaling van het volledige wettelijk collegegeld niet mogelijk is. Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/026
Rechter(s)	: mrs. Lubberdink, Borman en Kleijn
Datum uitspraak	: 3 juli 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	: [niet tijdige] Betaling Collegegeld Kosten
Artikelen	: Awb artikel 3:41 lid 1 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6.11 Reglement Rechtsbescherming Studenten HU artikel 36 lid 1 Reglement Rechtsbescherming Studenten HU artikel 37 lid 1 Reglement Rechtsbescherming Studenten HU artikel 45 lid 5 Reglement Rechtsbescherming Studenten HU artikel 49 lid 5
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.1 Uit een in het dossier aanwezig stuk van PostNL blijkt dat het college van bestuur de beslissing van 22 mei 2013 op 23 mei 2013 ter aangetekende verzending heeft aangeboden, dat deze op 24 mei 2013 is afgeleverd op het adres van appellante en dat voor de ontvangst ervan is getekend. Ter zitting heeft appellante gesteld dat de handtekening van haar broer is. Anders dan appellante daarmee beoogt te stellen, betekent de omstandigheid dat haar broer voor de ontvangst van de beslissing van 22 mei 2013 heeft getekend niet dat die beslissing niet op juiste wijze is bekendgemaakt. Nu de beslissing op 23 mei 2013 op voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, ving de beroepstermijn aan op 24 mei 2013 en eindigde deze, gelet op de ingevolge artikel 37, eerste lid, van het reglement geldende termijn voor het doen van verzet van vier weken, op 20 juni 2013. Ter zitting heeft het college van bestuur de enveloppe getoond waarin appellante het verzetschrift, dat is gedateerd op 20 juni 2013, heeft verzonden. Daarop is een poststempel geplaatst met de datum 26 juni 2013. Derhalve kan het verzetschrift niet voor het einde van de termijn zijn ontvangen door het college van bestuur evenmin voor het einde van de termijn ter post zijn bezorgd. Anders dan appellante betoogt, heeft het college van bestuur terecht geen grond gezien voor het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Zij heeft in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat een medewerker van het secretariaat van het HU Loket Rechtsbescherming Studenten zou hebben gezegd dat zij het verzetschrift later mocht indienen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 4 januari 2013 heeft de faculteitsdirecteur van de faculteit Communicatie en Journalistiek het bezwaar van appellante tegen het in rekening brengen van € 1.410,30 voor collegegeld en bijkomende kosten in verband met niet tijdige betaling afgewezen.

Bij beslissing van 22 mei 2013 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar na een vereenvoudigde behandeling kennelijk ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 19 december 2013 heeft het college van bestuur het daartegen door appellante gedane verzet niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 29 januari 2014, beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 28 februari 2014.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. F.E.R.M. Verhagen, advocaat te Breda, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A.C. Stam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Ingevolge artikel 36, eerste lid, van het Reglement Rechtsbescherming Studenten HU (hierna: het reglement) kan de voorzitter, totdat partijen zijn uitgenodigd om op een zitting van het College van Beroep voor de Examens of de Geschillenadviescommissie te verschijnen, het onderzoek sluiten en een uitspraak doen respectievelijk een advies aan het college van bestuur uitbrengen, indien voortzetting van het onderzoek niet nodig is, omdat:
a. het College van Beroep voor de Examens dan wel de Geschillenadviescommissie kennelijk onbevoegd is;
b. het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is;
c. het beroep kennelijk ongegrond is;
d. het beroep kennelijk gegrond is.

Ingevolge artikel 37, eerste lid, van het reglement kan een belanghebbende binnen vier weken verzet doen tegen de uitspraak van de voorzitter van het College van Beroep voor de Examens dan wel het besluit van het College van Bestuur na advies van de voorzitter van de Geschillenadviescommissie zoals bedoeld in artikel 36, eerste lid, van dit reglement, nadat de uitspraak c.q. het advies overeenkomstig artikel 45, vijfde lid, respectievelijk artikel 49, vijfde lid, van dit reglement is bekendgemaakt, door middel van het indienen van een verzetschrift bij het HU-Loket Rechtsbescherming Studenten.

Ingevolge artikel 49, vijfde lid, van het reglement wordt het advies door de secretaris aan het college van bestuur verzonden. Het college van bestuur draagt er zorg voor dat haar besluit na advies met inbegrip van het advies aan partijen bekend wordt gemaakt. Tevens wordt dit aan de directie van de betrokken faculteit verzonden.

2.2 Appellante betoogt dat zij de beslissing van 22 mei 2014 niet heeft ontvangen dan wel dat dit haar niet tijdig heeft bereikt. Daarom is haar ten onrechte tegengeworpen dat zij te laat verzet heeft aangetekend, aldus appellante. Voorts stelt zij dat een medewerker van het secretariaat van het HU Loket Rechtsbescherming Studenten tegen haar heeft gezegd dat zij het verzetschrift later mocht indienen, zodat de termijnoverschrijding, indien daarvan sprake is, verschoonbaar is.

2.2.1 Uit een in het dossier aanwezig stuk van PostNL blijkt dat het college van bestuur de beslissing van 22 mei 2013 op 23 mei 2013 ter aangetekende verzending heeft aangeboden, dat deze op 24 mei 2013 is afgeleverd op het adres van appellante en dat voor de ontvangst ervan is getekend. Ter zitting heeft appellante gesteld dat de handtekening van haar broer is. Anders dan appellante daarmee beoogt te stellen, betekent de omstandigheid dat haar broer voor de ontvangst van de beslissing van 22 mei 2013 heeft getekend niet dat die beslissing niet op juiste wijze is bekendgemaakt. Nu de beslissing op 23 mei 2013 op voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, ving de beroepstermijn aan op 24 mei 2013 en eindigde deze, gelet op de ingevolge artikel 37, eerste lid, van het reglement geldende termijn voor het doen van verzet van vier weken, op 20 juni 2013. Ter zitting heeft het college van bestuur de enveloppe getoond waarin appellante het verzetschrift, dat is gedateerd op 20 juni 2013, heeft verzonden. Daarop is een poststempel geplaatst met de datum 26 juni 2013. Derhalve kan het verzetschrift niet voor het einde van de termijn zijn ontvangen door het college van bestuur evenmin voor het einde van de termijn ter post zijn bezorgd. Anders dan appellante betoogt, heeft het college van bestuur terecht geen grond gezien voor het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Zij heeft in dit verband niet

aannemelijk gemaakt dat een medewerker van het secretariaat van het HU Loket Rechtsbescherming Studenten zou hebben gezegd dat zij het verzetschrift later mocht indienen.
Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/028
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 18 september 2014
Partijen	: Verzoeker
Trefwoorden	: Beoordeling Beslissing Feiten of omstandigheden Herziening Ontzegging toegang tot coschappen
Artikelen	: Awb artikel 1:3 Awb artikel 8:119 lid 1
Uitspraak	: Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.2. De rechtbank Breda heeft in haar uitspraak van 29 december 2010 geoordeeld dat het CBE de in een gesprek voorgelegde keuze het opleidingstraject in het kader van het coschap aan te passen, terecht niet heeft aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De rechtbank heeft daarom de beslissing van het CBE van 21 juni 2010 in stand gelaten. Het CBHO heeft in zijn uitspraak van 2 januari 2013 betreffende een beslissing van het CBE van 13 juni 2012, over de ontzegging van de toegang tot de coschappen voor de duur van het onderzoek door de Commissie Professioneel Gedrag, het volgende overwogen: "(…) en ook negatieve signalen zijn ontvangen tijdens het coschap gynaecologie en verloskunde, voor welk coschap appellant een negatieve beoordeling heeft gekregen, (…)". Naar ter zitting van het College is gebleken, beoogt verzoeker herziening van voormelde uitspraken. In dat verband stelt het College voorop dat het bijzondere rechtsmiddel herziening er niet toe dient een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat uit de uitspraak van het CBHO van 2 januari 2013 volgt dat – anders dan door de rechtbank en het CBE wordt verondersteld – wel degelijk een negatieve beoordeling heeft plaatsgevonden van het coschap. Naar het oordeel van het College heeft verzoeker daarmee geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb gesteld. De in de uitspraak van het CBHO vermelde zinsnede waarop verzoeker doelt, is weliswaar ongelukkig geformuleerd, maar leidt niet tot het oordeel dat een negatieve beoordeling met betrekking tot het coschap – in weerwil van het standpunt van het CBE dat zo'n beoordeling niet is gemaakt en in weerwil van de uitspraak van de rechtbank waarin zulks evenmin is vastgesteld – bestaat. Dit klemt temeer nu de in de uitspraak van het CBHO opgenomen zinsnede niet dragend is voor het oordeel van het College in die zaak. Het College wijst er op dat de voorzitter van de examencommissie Geneeskunde in een brief aan verzoeker van 9 januari 2014 nogmaals het standpunt heeft herhaald dat geen beoordeling is opgemaakt en dat het coschap tussentijds is afgebroken.

Uitspraak in de zaak van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juni 2010, heeft het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: CBE) het door verzoeker ingestelde beroep tegen een mondelinge beslissing tot onderbreking en verlenging van het coassistentschap gynaecologie en verloskunde (hierna: het coschap) niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 29 december 2010 in zaak nr. 10/1559 heeft de rechtbank Breda (thans: de rechtbank Zeeland-West-Brabant), het daartegen door verzoeker ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Het College heeft bij uitspraak van 2 januari 2013 in zaak nr. 2012/107/CBHO een door verzoeker ingesteld beroep tegen een beslissing van het CBE van 13 juni 2012, waarbij een beslissing tot ontzegging van de toegang tot de coschappen voor de duur van het onderzoek door de Commissie Professioneel Gedrag is gehandhaafd, ongegrond verklaard.

Bij brief van 1 januari 2014 heeft verzoeker het CBE – in aansluiting op voormelde uitspraak van 2 januari 2013 – in gebreke gesteld.

Bij brief van 16 januari 2014, bij het College ingekomen op 17 januari 2014, heeft het CBE voornoemde brief van verzoeker van 1 januari 2014 aan het College doorgezonden ter behandeling als beroep gericht tegen haar beslissing van 21 juni 2010.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 18 augustus 2014, waar verzoeker bijgestaan door mr. S. Klootwijk, en het CBE vertegenwoordigd door
mr. D.H. Mandel, werkzaam bij de Universiteit, zijn verschenen. Namens verzoeker is op 25 augustus medegedeeld dat hij zijn verzoek handhaaft. Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. De rechtbank Breda heeft in haar uitspraak van 29 december 2010 geoordeeld dat het CBE de in een gesprek voorgelegde keuze het opleidingstraject in het kader van het coschap aan te passen, terecht niet heeft aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De rechtbank heeft daarom de beslissing van het CBE van 21 juni 2010 in stand gelaten. Het CBHO heeft in zijn uitspraak van 2 januari 2013 betreffende een beslissing van het CBE van 13 juni 2012, over de ontzegging van de toegang tot de coschappen voor de duur van het onderzoek door de Commissie Professioneel Gedrag, het volgende overwogen: "(…) en ook negatieve signalen zijn ontvangen tijdens het coschap gynaecologie en verloskunde, voor welk coschap appellant een negatieve beoordeling heeft gekregen, (…)". Naar ter zitting van het College is gebleken, beoogt verzoeker herziening van voormelde uitspraken.

In dat verband stelt het College voorop dat het bijzondere rechtsmiddel herziening er niet toe dient een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen.

Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat uit de uitspraak van het CBHO van 2 januari 2013 volgt dat – anders dan door de rechtbank en het CBE wordt verondersteld – wel degelijk een negatieve beoordeling heeft plaatsgevonden van het coschap. Naar het oordeel van het College heeft verzoeker daarmee geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb gesteld. De in de uitspraak van het CBHO vermelde zinsnede waarop verzoeker doelt, is weliswaar ongelukkig geformuleerd, maar leidt niet tot het oordeel dat een negatieve beoordeling met betrekking tot het

coschap – in weerwil van het standpunt van het CBE dat zo'n beoordeling niet is gemaakt en in weerwil van de uitspraak van de rechtbank waarin zulks evenmin is vastgesteld – bestaat. Dit klemt temeer nu de in de uitspraak van het CBHO opgenomen zinsnede niet dragend is voor het oordeel van het College in die zaak. Het College wijst er op dat de voorzitter van de examencommissie Geneeskunde in een brief aan verzoeker van 9 januari 2014 nogmaals het standpunt heeft herhaald dat geen beoordeling is opgemaakt en dat het coschap tussentijds is afgebroken.

2.3. Het College ziet gelet op het voorgaande aanleiding het verzoek om herziening af te wijzen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/030
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Troostwijk en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 1 juli 2014
Partijen	: Appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	: Beslissing Feitelijke mededeling Getuigschrift Ten overvloede
Artikelen	: WHW art. 7.61 lid 1 aanhef en onderdeel f
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 De examencommissie heeft naar aanleiding van een door appellant op 26 april 2013 herhaald gedaan verzoek om uitreiking van het getuigschrift hem bij de brief van 28 mei 2013 meegedeeld dat dat verzoek wordt afgewezen. Daarbij heeft de examencommissie overwogen dat haar standpunt onveranderd is ten opzichte van het reeds eerder ingenomen standpunt dat het getuigschrift niet eerder kan worden uitgereikt dan dat appellant ook het vak Databases heeft afgerond. Dat was op dat moment nog altijd niet het geval. Anders dan het CBE is het College van oordeel dat de brief van 28 mei 2013, die de beslissing van de examencommissie bevat tot afwijzing van het verzoek van appellant om hem een getuigschrift uit te reiken, is aan te merken als een beslissing in de zin van artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de WHW waartegen beroep openstond. Dat het een beslissing op een herhaald verzoek betreft, biedt geen grond voor het oordeel dat de naar aanleiding van dat verzoek genomen beslissing van de examencommissie niet op enig rechtsgevolg is gericht. Het betoog slaagt. 2.4 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 20 december 2013 dient te worden vernietigd. Doende wat het CBE zou behoren te doen, zal het College het beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 28 mei 2013 ongegrond verklaren. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat appellant ten tijde van de herhaalde aanvraag het vak Databases nog steeds niet had behaald en ook anderszins geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft vermeld, zodat de examencommissie de herhaalde aanvraag heeft kunnen afwijzen onder verwijzing naar haar eerdere standpunt om het verzoek om uitreiking van het getuigschrift niet in te willigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Fontys Hogescholen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 28 mei 2013 heeft de examencommissie van de Fontys Pedagogisch Technische Hogeschool aan appellant meegedeeld dat niet wordt voldaan aan zijn verzoek aan hem een getuigschrift uit te reiken, omdat hij het vak Databases nog niet heeft afgerond.

Bij beslissing van 20 december 2013 heeft het CBE zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 31 januari 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 juni 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. S.M.M. Teklenburg, advocaat te Eindhoven, en het CBE, vertegenwoordigd door J.C.J.H. Janissen, bijgestaan door mr. W. ter Horst van Delden, advocaat te Eindhoven, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Sinds juli 2009 probeert appellant een getuigschrift te verkrijgen voor zijn opleiding Docent Informatie en Communicatie Technologie. Op 3 september 2009 heeft de examencommissie aan hem meegedeeld dat zijn verzoek niet gehonoreerd wordt, omdat hij het vak Databases nog niet heeft afgerond. Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld bij brief van 6 juli 2010. Bij beslissing van 8 juli 2010 heeft het CBE dit niet-ontvankelijk verklaard wegens onverschoonbare termijnoverschrijding.

2.2 Aan de beslissing van 20 december 2013 heeft het CBE ten grondslag gelegd dat de brief van de examencommissie van 28 mei 2013 slechts feitelijke informatie bevat, omdat daarin het standpunt uit de beslissing van 3 september 2009 is herhaald. Naar het oordeel van het CBE kwalificeert de brief van 28 mei 2013 daarom niet als een beslissing in de zin van artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW, zoals deze wet luidde ten tijde hier van belang) en was het daarom niet bevoegd kennis te nemen van het door appellant daartegen ingestelde beroep.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat uit de brief van de examencommissie van 28 mei 2013 nadrukkelijk volgt dat geweigerd wordt hem een getuigschrift uit te reiken en dat dit een op rechtsgevolg gerichte beslissing is in de zin van artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de WHW.

2.3.1 De examencommissie heeft naar aanleiding van een door appellant op 26 april 2013 herhaald gedaan verzoek om uitreiking van het getuigschrift hem bij de brief van 28 mei 2013 meegedeeld dat dat verzoek wordt afgewezen. Daarbij heeft de examencommissie overwogen dat haar standpunt onveranderd is ten opzichte van het reeds eerder ingenomen standpunt dat het getuigschrift niet eerder kan worden uitgereikt dan dat appellant ook het vak Databases heeft afgerond. Dat was op dat moment nog altijd niet het geval. Anders dan het CBE is het College van oordeel dat de brief van 28 mei 2013, die de beslissing van de examencommissie bevat tot afwijzing van het verzoek van appellant om hem een getuigschrift uit te reiken, is aan te merken als een beslissing in de zin van artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder f, van de WHW waartegen beroep openstond. Dat het een beslissing op een herhaald verzoek betreft, biedt geen grond voor het oordeel dat de naar aanleiding van dat verzoek genomen beslissing van de examencommissie niet op enig rechtsgevolg is gericht.
Het betoog slaagt.

2.4 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 20 december 2013 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen het CBE zou behoren te doen, zal het College het beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 28 mei 2013 ongegrond verklaren. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat appellant ten tijde van de herhaalde aanvraag het vak Databases nog steeds niet had behaald en ook anderszins geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft vermeld, zodat de examencommissie de herhaalde aanvraag heeft kunnen afwijzen onder verwijzing naar haar eerdere standpunt om het verzoek om uitreiking van het getuigschrift niet in te willigen.

2.5 Het CBE dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 20 december 2013, kenmerk JZ/2013/128-1631/JJ;
III. verklaart het beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 28 mei 2013 ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 20 december 2013;
V. veroordeelt het CBE tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 487,00 (zegge: vierhonderdzevenentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het CBE aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/032
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	28 juli 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Niet tijdige beslissing Studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.61 lid 4.
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, beslist het college van beroep binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het beroepschrift is verstreken. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 9 juni 2011 in zaak nr. 2010/032/CBE (www.cbho.nl), is de termijn, opgenomen in artikel 7.61, vierde lid, van de WHW geen fatale termijn, maar een termijn van orde. Aan het overschrijden van die termijn zijn dan ook geen rechtsgevolgen verbonden in die zin dat het besluit daardoor onrechtmatig of niet rechtsgeldig zou zijn. Daarom is er geen grond voor de opvatting van appellant dat als gevolg van het niet-naleven van deze termijn het besluit zou moeten worden vernietigd. (…) 2.4.1. Vaststaat dat appellant de onderwijseenheden Praktijkonderdeel Turnen en Anatomie uit de propedeutische fase niet heeft behaald en dat appellant daarmee niet aan de daartoe gestelde norm voldoet. Naar het oordeel van het College heeft het CBE het door appellant behaalde resultaat voor het praktijkonderdeel Turnen, anders dan appellant betoogt, bij zijn besluitvorming mogen betrekken. Het heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat niet gebleken is dat appellant onvoldoende in de gelegenheid is gesteld het Praktijkonderdeel Turnen te herkansen. Hierbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat appellant volgens de docenten voldoende tijd heeft gekregen om zijn vaardigheden na het zomerreces op te frissen door de herkansing pas in de tweede week na dat reces te laten plaatsvinden en dat appellant voor de oefeningen als zodanig meer tijd is gegund dan in het geval de afsluiting, zoals te doen gebruikelijk, klassikaal zou zijn geschied.

Het CBE heeft in dit verband ter zitting van het College verklaard dat normaliter gedurende een tijdsbestek van 70 minuten 30 studenten worden geëxamineerd, terwijl appellant 15 à 20 minuten de tijd heeft gekregen om zijn examen af te leggen. Hoewel het voorstelbaar is dat appellant, zoals hij betoogt, onder de gegeven omstandigheden onder druk stond, leidt deze omstandigheid gelet op het voorgaande niet tot het oordeel dat de procedure op een dusdanige onredelijke wijze is verlopen dat het behaalde resultaat niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen. Het CBE heeft hierbij tevens in aanmerking mogen nemen dat appellant op het moment van de extra herkansing niet te kennen heeft gegeven zich niet te kunnen verenigen met het tijdstip van herkansing dan wel de wijze van toetsing.
Nu vaststaat dat appellant aan het einde van het studiejaar de propedeuse niet heeft behaald, hij daartoe voldoende mogelijkheden heeft gehad en hij overigens geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aan hem geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven, heeft het CBE, naar het oordeel van het College, terecht geen reden gezien om dat studieadvies te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juni 2013 heeft de Examencommissie Opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de eerste graad in Lichamelijke Opvoeding (hierna: de Examencommissie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de eerste graad in Lichamelijke Opvoeding.

Bij beslissing van 28 januari 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juni 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. F.R. Menso, en het CBE vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden

geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en examenregeling 2012-2013 (hierna: OER), brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.2. Bij de beslissing van 28 januari 2014 heeft het CBE de beslissing van de Examencommissie tot afgifte van een bindend negatief studieadvies gehandhaafd. Daartoe heeft het CBE vastgesteld dat appellant aan het einde van het tweede jaar 56 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de daartoe gestelde norm, die inhoudt dat 60 studiepunten uit de propedeutische fase aan het einde van het tweede jaar van inschrijving moeten zijn behaald. Het CBE heeft voorts overwogen dat de gevolgde procedure bij de toetsing van de onderwijseenheid Praktijkonderdeel Turnen niet onredelijk is geweest. Daarbij acht het CBE van belang dat appellant een extra herkansing heeft gehad voor deze onderwijseenheid. Verder heeft appellant geen bijzondere persoonlijke omstandigheden aangedragen, die zouden moeten leiden tot een vernietiging van de beslissing van de Examencommissie, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt in de eerste plaats dat het CBE niet tijdig heeft beslist op het door appellant ingestelde beroep. Het beroep is op 27 september 2013 ter zitting behandeld en het CBE heeft pas op 28 januari 2014 op het beroep beslist.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, beslist het college van beroep binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het beroepschrift is verstreken. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 9 juni 2011 in zaak nr. 2010/032/CBE (www.cbho.nl), is de termijn, opgenomen in artikel 7.61, vierde lid, van de WHW geen fatale termijn, maar een termijn van orde. Aan het overschrijden van die termijn zijn dan ook geen rechtsgevolgen verbonden in die zin dat het besluit daardoor onrechtmatig of niet rechtsgeldig zou zijn. Daarom is er geen grond voor de opvatting van appellant dat als gevolg van het niet-naleven van deze termijn het besluit zou moeten worden vernietigd.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt verder dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat hij weliswaar een extra herkansing heeft gekregen voor het Praktijkonderdeel Turnen, maar dat de gang van zaken tijdens die herkansing heeft gemaakt dat hij dat onderdeel niet met goed gevolg heeft afgelegd. De afspraak voor de herkansing is verzet en op de avond vóór die afspraak heeft één van de docenten een e-mail gestuurd met een wijziging van het tijdstip. Appellant werd daardoor onaangenaam verrast en hij heeft zich als gevolg van die wijziging hals over kop naar school moeten begeven. Na enige moeite is de afspraak op verzoek van appellant verzet naar een ander tijdstip. Geruime tijd na het afgesproken tijdstip verscheen één van de docenten en moest appellant snel een aanvang maken met het examen. Volgens appellant was hij door de gang van zaken, de te korte opwarmtijd en de onverwachte toenemende tijdsdruk erg nerveus en gespannen. Hoewel hij een herkansing voor de onderwijseenheid heeft gekregen, is aan die herkansing door de gebrekkige wijze waarop de afspraak tot stand is gekomen, het zonder opgaaf van redenen te laat verschijnen van de examinatoren en het feit dat appellant het examen onder hoge tijdsdruk diende af te leggen binnen een tijdsbestek dat normaliter aanmerkelijk ruimer is, geen goede invulling gegeven, aldus appellant. Daarbij heeft het CBE volgens appellant evenmin voldoende oog gehad voor de spanning die deze gang van zaken heeft veroorzaakt. Het lag op de weg van de examinatoren om het examen op een zorgvuldige en gemotiveerde wijze af te nemen, aldus appellant.

2.4.1. Vaststaat dat appellant de onderwijseenheden Praktijkonderdeel Turnen en Anatomie uit de propedeutische fase niet heeft behaald en dat appellant daarmee niet aan de daartoe gestelde norm voldoet.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE het door appellant behaalde resultaat voor het praktijkonderdeel Turnen, anders dan appellant betoogt, bij zijn besluitvorming mogen betrekken. Het heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat niet gebleken is dat appellant onvoldoende in de gelegenheid is gesteld het Praktijkonderdeel Turnen te herkansen. Hierbij heeft het CBE in aanmerking mogen nemen dat appellant volgens de docenten voldoende tijd heeft gekregen om zijn vaardigheden na het zomerreces op te frissen door de herkansing pas in de tweede week na dat reces te laten plaatsvinden en dat appellant voor de oefeningen als zodanig meer tijd is gegund dan in het geval de afsluiting, zoals te doen gebruikelijk, klassikaal zou zijn geschied. Het CBE heeft in dit verband ter zitting van het College verklaard dat normaliter gedurende een tijdsbestek van 70 minuten 30 studenten worden geëxamineerd, terwijl appellant 15 à 20 minuten de tijd heeft gekregen om zijn examen af te leggen. Hoewel het voorstelbaar is dat appellant, zoals hij betoogt, onder de gegeven omstandigheden onder druk stond, leidt

deze omstandigheid gelet op het voorgaande niet tot het oordeel dat de procedure op een dusdanige onredelijke wijze is verlopen dat het behaalde resultaat niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen. Het CBE heeft hierbij tevens in aanmerking mogen nemen dat appellant op het moment van de extra herkansing niet te kennen heeft gegeven zich niet te kunnen verenigen met het tijdstip van herkansing dan wel de wijze van toetsing.

Nu vaststaat dat appellant aan het einde van het studiejaar de propedeuse niet heeft behaald, hij daartoe voldoende mogelijkheden heeft gehad en hij overigens geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aan hem geen bindend negatief studieadvies had mogen worden gegeven, heeft het CBE, naar het oordeel van het College, terecht geen reden gezien om dat studieadvies te vernietigen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/033
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Borman en Kleijn
Datum uitspraak	:	3 juli 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Fraude Beëindiging inschrijving Rechtstreeks beroep
Artikelen	:	Awb artikel 7:1a OER 2013-2014 artikel 27 lid 7 Studentenstatuut 2013-2014 artikel 15 lid 2 Studentenstatuut 2013-2014 artikel 27 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat met name van studenten die de opleiding HBO-rechten volgen een juiste studiehouding wordt verwacht in verband met het belang dat wordt gehecht aan een integere beroepshouding. Met het college van bestuur is het College, gelet op de vastgestelde feiten en omstandigheden, van oordeel dat een beëindiging van de inschrijving van appellante een passende maatregel kan worden geacht. Daarbij wordt nog betrokken dat appellante bij de andere twee malen dat is vastgesteld dat zij fraude heeft gepleegd, ervoor is gewaarschuwd dat bij een volgende keer de mogelijkheid bestond dat de inschrijving zou worden beëindigd. Door toch nogmaals fraude te plegen heeft appellante zelf het risico aanvaard dat een beëindiging van haar inschrijving zou volgen. In de omstandigheid dat appellante thans spijt heeft van haar handelen, wordt, mede gelet op het feit dat appellante al twee keer eerder fraude heeft gepleegd in hetzelfde collegejaar, geen grond gezien voor het oordeel dat het college van bestuur had moeten afzien van de beëindiging van de inschrijving.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 oktober 2013 heeft de examencommissie Recht aan appellante meegedeeld dat zij is uitgesloten van alle toetsen in blok 1 en 2 van het collegejaar 2013-2014 en dat aan het college van bestuur zal worden voorgesteld appellantes inschrijving te beëindigen.

Bij beslissing van 17 december 2013 heeft het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) het daartegen door appellante bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 5 december 2013 heeft het college van bestuur aan appellante meegedeeld dat haar inschrijving voor de opleiding HBO-rechten met onmiddellijke ingang wordt beëindigd.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 7 februari 2014, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2014, waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. J.H.P. de Jong en mr. W. van Vliet, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellante heeft bij e-mailbericht van 14 januari 2014 een beroepschrift ingediend bij het CBE. Uit dat bericht bleek echter dat dat beroep was gericht tegen de beslissing van het college van bestuur van 5 december 2013. Het CBE heeft het beroepschrift ter behandeling doorgestuurd naar het College, waar het is binnengekomen op 7 februari 2014. Bij e-mailbericht van 27 mei 2014 heeft appellante er desgevraagd mee ingestemd dat haar beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van 5 december 2013 met toepassing van artikel 7:1a van de Algemene wet bestuursrecht door het College wordt behandeld.

2.2 Ingevolge artikel 27, zevende lid, van de Opleidings- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER) kan de examencommissie bij ernstige fraude of herhaling daarvan, na raadpleging van de domeindirecteur, het college van bestuur voorstellen de inschrijving van de student voor de opleiding te beëindigen.
Ingevolge artikel 15, tweede lid, van het Studentenstatuut 2013-2014, voor zover van belang, wordt de inschrijving van rechtswege met ingang van de volgende maand na de mededeling van de hogeschool beëindigd in geval van ernstige fraude.
Ingevolge artikel 27, derde lid, van het Studentenstatuut kan het college van bestuur bij ernstige fraude op voorstel van de examencommissie de inschrijving de betrokken student voor de opleiding van beëindigen.

2.3 Naar niet is weersproken was de op 15 oktober 2013 door de examencommissie vastgestelde fraude bij de toets "major 16 Omgaan met conflicten" de derde keer in het collegejaar 2013-2014 dat is vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd. Het college van bestuur is ingevolge artikel 27, derde lid, van het Studentenstatuut overgegaan tot beëindiging van de inschrijving van appellante naar aanleiding van een daartoe gedaan verzoek van de examencommissie als bedoeld in artikel 27, zevende lid, van de OER. Daarbij heeft het college van bestuur in aanmerking genomen dat appellante een zeer onwenselijke studiehouding heeft. Aan dit oordeel heeft het college van bestuur niet alleen de frequentie van de fraude ten grondslag gelegd, maar ook de verklaringen die appellante heeft afgelegd in de diverse hoorgesprekken.

2.4 Appellante betoogt dat zij in de procedure bij het CBE de schuld ten onrechte bij anderen heeft neergelegd en dat zij nu inziet dat zij haar eigen verantwoordelijkheid moet nemen. Voorts stelt zij dat zij de samenwerking met haar medestudent, de heer Groen, verkeerd heeft aangepakt. Elkaar helpen is uiteindelijk elkaar tegenwerken geworden, aldus appellante. Appellante betoogt verder dat zij de door de examencommissie opgelegde maatregel begrijpt, maar dat zij hoopt op een kans van het college van bestuur om haar opleiding met nieuwe inzichten en een grotere motivatie af te ronden.

2.4.1 Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat met name van studenten die de opleiding HBO-rechten volgen een juiste studiehouding wordt verwacht in verband met het belang dat wordt gehecht aan een integere beroepshouding. Met het college van bestuur is het College, gelet op de vastgestelde feiten en omstandigheden, van oordeel dat een beëindiging van de inschrijving van appellante een passende maatregel kan worden geacht. Daarbij wordt nog betrokken dat appellante bij de andere twee malen dat is vastgesteld dat zij fraude heeft gepleegd, ervoor is gewaarschuwd dat bij een volgende

keer de mogelijkheid bestond dat de inschrijving zou worden beëindigd. Door toch nogmaals fraude te plegen heeft appellante zelf het risico aanvaard dat een beëindiging van haar inschrijving zou volgen. In de omstandigheid dat appellante thans spijt heeft van haar handelen, wordt, mede gelet op het feit dat appellante al twee keer eerder fraude heeft gepleegd in hetzelfde collegejaar, geen grond gezien voor het oordeel dat het college van bestuur had moeten afzien van de beëindiging van de inschrijving.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/036
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 juli 2014
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bezwaartermijn Horen [weigering] Inschrijving Kennelijk niet-ontvankelijk Schadevergoeding [verschoonbare] Termijnoverschrijding Vakantie
Artikelen	:	WHW artikel 7.59a lid 4 Awb artikel 7:3 aanhef en onderdeel a
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. De omstandigheid dat appellante op vakantie was en vervolgens enkele dagen bij haar ouders heeft verbleven, kan niet als een omstandigheid worden aangemerkt die tot gevolg heeft dat overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar is. Daargelaten of appellante de beslissing van 8 augustus 2013 had kunnen verwachten, behoort het tot haar verantwoordelijkheid om zorg te dragen voor een adequate behartiging van haar belangen tijdens haar afwezigheid gedurende de vakantieperiode. Verweerder heeft het door appellante gemaakte bezwaar dan ook terecht niet ontvankelijk verklaard. Voor zover appellante betoogt dat verweerder haar in bezwaar ten onrechte niet heeft gehoord, leidt dat niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft appellante bij e mail van 30 september 2014 verzocht aan te geven waarom zij de bezwaartermijn heeft overschreden. Bij e-mail van diezelfde datum heeft appellante te kennen gegeven dat zij op vakantie was en een beslissing als die van 8 augustus 2013 niet had verwacht. Gelet hierop was verweerder op de hoogte van de relevante feiten en omstandigheden. Hij heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het bezwaar kennelijk niet ontvankelijk was, zodat hij ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht van het horen van appellante kon afzien. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 augustus 2013 heeft verweerder geweigerd appellante met terugwerkende kracht in te schrijven en haar een schadevergoeding in rekening gebracht.

Bij beslissing van 9 januari 2014 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 juli 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het door appellante tegen de beslissing van 8 augustus 2013 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat het op 25 september 2013 en derhalve na afloop van de bezwaartermijn van zes weken als bedoeld in artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is gemaakt. Volgens verweerder is de termijnoverschrijding niet verschoonbaar.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder het door haar gemaakte bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens haar is de termijnoverschrijding verschoonbaar. Daartoe voert zij aan dat zij op vakantie was en vervolgens enkele dagen bij haar ouders heeft verbleven, waardoor zij niet in staat was om binnen de termijn bezwaar te maken. Volgens appellante hoefde zij niet te verwachten dat verweerder een beslissing als die van 8 augustus 2013 in de vakantieperiode zou nemen.

2.2.1. De omstandigheid dat appellante op vakantie was en vervolgens enkele dagen bij haar ouders heeft verbleven, kan niet als een omstandigheid worden aangemerkt die tot gevolg heeft dat overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar is. Daargelaten of appellante de beslissing van 8 augustus 2013 had kunnen verwachten, behoort het tot haar verantwoordelijkheid om zorg te dragen voor een adequate behartiging van haar belangen tijdens haar afwezigheid gedurende de vakantieperiode. Verweerder heeft het door appellante gemaakte bezwaar dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Voor zover appellante betoogt dat verweerder haar in bezwaar ten onrechte niet heeft gehoord, leidt dat niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft appellante bij e-mail van 30 september 2014 verzocht aan te geven waarom zij de bezwaartermijn heeft overschreden. Bij e-mail van diezelfde datum heeft appellante te kennen gegeven dat zij op vakantie was en een beslissing als die van 8 augustus 2013 niet had verwacht. Gelet hierop was verweerder op de hoogte van de relevante feiten en omstandigheden. Hij heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het bezwaar kennelijk niet-ontvankelijk was, zodat hij ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht van het horen van appellante kon afzien.

Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer : 2014/037
Rechter(s) : mrs. Nijenhof, Kleijn en Hoogvliet

Datum uitspraak	:	5 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en CvB Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Coulanceregeling Bekendheid regeling Bijzondere omstandigheden Inschrijving Te late inschrijving
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de regel dat een verzoek tot inschrijving voor 1 september moet zijn ingediend, al langere tijd geldt. Pas sinds het studiejaar 2013/2014 wordt strikt de hand gehouden aan die regel. Omdat dit in voorgaande jaren nog niet gebeurde, heeft verweerder aan deze wijziging bekendheid gegeven via de website van de universiteit, via e-mails aan studenten en via informatieborden in de universiteit. Verder heeft verweerder, omdat het studiejaar 2013/2014 het eerste jaar was waarin aan voormelde regel strikt de hand werd gehouden, uit coulance verzoeken om inschrijving die na 1 september, maar voor 13 september 2013 zijn ingediend toch verwerkt. Verweerder heeft ter zitting voorts toegelicht dat het in bijzondere gevallen voor studenten mogelijk is om tussentijds te worden ingeschreven. De procedure daarvoor is neergelegd in het stuk 'Procedure "Verzoek tussentijds inschrijven of omzwaaien na 1 september"'. Volgens verweerder gaat het dan om gevallen waarin de student de studie bijna heeft afgerond, bijvoorbeeld als een student de scriptie al heeft geschreven, maar nog geen eindgesprek heeft gehad. Een dergelijke situatie doet zich hier niet voor, aldus verweerder. 2.2.2. Gezien de door verweerder gegeven toelichting, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder niet op deugdelijke wijze bekendheid heeft gegeven aan het feit dat vanaf het studiejaar 2013/2014 strikt de hand zou worden gehouden aan de regel dat verzoeken om inschrijving voor 1 september moeten zijn ingediend. Gelet hierop, was het aan appellante om aannemelijk te maken dat zij vanwege persoonlijke omstandigheden niet op de hoogte kon zijn van de gewijzigde gedragslijn en haar daardoor niet kon worden tegengeworpen dat zij zich eerst na 1 september 2013 heeft ingeschreven. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat zij daar niet in is geslaagd. Niet aannemelijk is dat appellante vanwege haar verblijf in het buitenland en de door haar gestelde omstandigheden niet in staat was om zich op enig moment, bijvoorbeeld via de website van de universiteit, te laten informeren over de regels voor inschrijving voor het studiejaar 2013/2014. Gelet hierop, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd appellante per 1 september 2013 in te schrijven. De stelling van appellante dat het niet vanzelfsprekend was om op de website van de universiteit te kijken, leidt niet tot een ander oordeel. Het is aan verweerder om de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend te maken en het is de verantwoordelijkheid van appellante om daar kennis van te nemen. Voorts bestaat, nu op deugdelijke wijze bekend is gemaakt dat strikt de hand zou worden gehouden aan de datum van 1 september 2013 en de coulance-regeling bedoeld is als een eenmalige, beperkte uitzondering hierop, geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder gehouden was om de coulance-regeling ook in dit geval toe te passen. De stelling van appellante dat verweerder een brief van 23 september 2013 ten onrechte naar het adres van haar vader heeft gestuurd, doet er, wat daar ook van zij, niet aan af dat appellante het verzoek tot inschrijving niet tijdig heeft gedaan. Reeds daarom doet die stelling aan het voorgaande niet af. Ten slotte biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder gehouden was haar in te schrijven

op grond van de procedure als bedoeld in het stuk 'Procedure "Verzoek tussentijds inschrijven of omzwaaien na 1 september"'. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CvB van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 september 2013 heeft de domeinvoorzitter geweigerd appellante per 1 september 2013 in te schrijven voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening.

Bij beslissing van 13 januari 2014 heeft verweerder de beslissing van 24 september 2013 gehandhaafd.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 juli 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De domeinvoorzitter heeft geweigerd appellante per 1 september 2013 in te schrijven voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening, omdat zij pas op 23 september 2013 en derhalve na 1 september een verzoek tot inschrijving heeft gedaan.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder heeft miskend dat de domeinvoorzitter ten onrechte heeft geweigerd haar in te schrijven. Volgens appellante kan haar niet worden tegengeworpen dat zij zich niet voor 1 september 2013 heeft ingeschreven, aangezien zij in het buitenland zat in een voor haar turbulente periode. Zij stelt niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zij zich, anders dan in voorgaande jaren, niet voor 1 oktober, maar voor 1 september diende in te schrijven.
Appellante betoogt voorts dat de coulance-regeling, die inhoudt dat studenten die zich na 1 september, maar voor 13 september hebben aangemeld toch worden ingeschreven, ook voor haar zou moeten gelden.

2.2.1. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de regel dat een verzoek tot inschrijving voor 1 september moet zijn ingediend, al langere tijd geldt. Pas sinds het studiejaar 2013/2014 wordt strikt de hand gehouden aan die regel. Omdat dit in voorgaande jaren nog niet gebeurde, heeft verweerder aan deze wijziging bekendheid gegeven via de website van de universiteit, via e-mails aan studenten en via informatieborden in de universiteit. Verder heeft verweerder, omdat het studiejaar 2013/2014 het eerste jaar was waarin aan voormelde regel strikt de hand werd gehouden, uit coulance verzoeken om inschrijving die na 1 september, maar voor 13 september 2013 zijn ingediend toch verwerkt.
Verweerder heeft ter zitting voorts toegelicht dat het in bijzondere gevallen voor studenten mogelijk is om tussentijds te worden ingeschreven. De procedure daarvoor is neergelegd in het stuk 'Procedure "Verzoek tussentijds inschrijven of omzwaaien na 1 september"'. Volgens verweerder gaat het dan om gevallen waarin de student de studie bijna heeft afgerond, bijvoorbeeld als een student de scriptie al heeft geschreven, maar nog geen eindgesprek heeft gehad. Een dergelijke situatie doet zich hier niet voor, aldus verweerder.

2.2.2. Gezien de door verweerder gegeven toelichting, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder niet op deugdelijke wijze bekendheid heeft gegeven aan het feit dat vanaf het studiejaar 2013/2014 strikt de hand zou worden gehouden aan de regel dat verzoeken om inschrijving voor 1 september moeten zijn ingediend. Gelet hierop, was het aan appellante om aannemelijk te maken dat zij vanwege persoonlijke omstandigheden niet op de hoogte kon zijn van de gewijzigde gedragslijn en haar daardoor niet kon worden tegengeworpen dat zij zich eerst na 1 september 2013 heeft ingeschreven. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat zij daar niet in is geslaagd. Niet aannemelijk is

dat appellante vanwege haar verblijf in het buitenland en de door haar gestelde omstandigheden niet in staat was om zich op enig moment, bijvoorbeeld via de website van de universiteit, te laten informeren over de regels voor inschrijving voor het studiejaar 2013/2014. Gelet hierop, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd appellante per 1 september 2013 in te schrijven.

De stelling van appellante dat het niet vanzelfsprekend was om op de website van de universiteit te kijken, leidt niet tot een ander oordeel. Het is aan verweerder om de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend te maken en het is de verantwoordelijkheid van appellante om daar kennis van te nemen. Voorts bestaat, nu op deugdelijke wijze bekend is gemaakt dat strikt de hand zou worden gehouden aan de datum van 1 september 2013 en de coulance-regeling bedoeld is als een eenmalige, beperkte uitzondering hierop, geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder gehouden was om de coulance-regeling ook in dit geval toe te passen. De stelling van appellante dat verweerder een brief van 23 september 2013 ten onrechte naar het adres van haar vader heeft gestuurd, doet er, wat daar ook van zij, niet aan af dat appellante het verzoek tot inschrijving niet tijdig heeft gedaan. Reeds daarom doet die stelling aan het voorgaande niet af.

Ten slotte biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder gehouden was haar in te schrijven op grond van de procedure als bedoeld in het stuk 'Procedure "Verzoek tussentijds inschrijven of omzwaaien na 1 september"'.

Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/038
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	28 juli 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Afstuderen Beëindiging inschrijving Bericht van DUO Betalingsachterstand Restitutie collegegeld Studielink
Artikelen	:	WHW artikel 2.9 WHW artikel 7.42 lid 1 WHW artikel 7.42 lid 2 WHW artikel 7.42 lid 5 WHW artikel 7.47 aanhef en onder b WHW artikel 7.48 lid 4 WHW artikel 7.48 lid 5 Studentenstatuut Algemeen deel van de Hogeschool van Amsterdam artikel 3.6 lid 1 Studentenstatuut Algemeen deel van de Hogeschool van Amsterdam artikel 3.6 lid 3 Studentenstatuut Algemeen deel van de Hogeschool van Amsterdam artikel 3.13 lid 1 Studentenstatuut Algemeen deel van de Hogeschool van Amsterdam artikel 3.13 lid 3.
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Uit artikel 7.48, vierde lid, van de WHW volgt dat restitutie uitsluitend plaatsvindt na beëindiging van de inschrijving. Uit artikel 7.42, eerste lid, van de WHW gelezen in samenhang met artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder a, volgt dat uitschrijving

geschiedt op verzoek van een betrokkene. Vaststaat dat appellant na zijn afstuderen geen verzoek om uitschrijving heeft gedaan als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, van de WHW en overeenkomstig de in artikel 3.6, derde lid, van het Studentenstatuut neergelegde procedure via studielink.
Appellant heeft naar het oordeel van het College voorts niet aannemelijk gemaakt dat de medewerker van het SSC een concrete in rechte te honoreren toezegging heeft gedaan dat appellant na zijn afstuderen – in weerwil van artikel 7.42 van de WHW en artikel 3.6, eerste lid, van het Studentenstatuut – automatisch zou worden uitgeschreven na het afstuderen en dat die medewerker bevoegd was die toezegging te maken. Dat de medewerker van het SSC de vragen van appellant – in weerwil van de in artikel 3.6, derde lid, van het Studentenstatuut neergelegde procedure – als impliciet verzoek om uitschrijving had moeten opvatten, leidt evenmin tot het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat appellant zich niet heeft uitgeschreven en dat om die reden niet tot restitutie van het collegegeld kan worden overgegaan. Appellant heeft in dit verband niet aannemelijk gemaakt uitdrukkelijk een verzoek tot uitschrijving bij de medewerker van het SSC te hebben gedaan. De omstandigheden dat de e-mailaccount van appellant bij de Hogeschool op enig moment is afgesloten en dat DUO appellant heeft bericht van zijn afstuderen, leiden evenmin tot het oordeel dat verweerder ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat appellant zich niet heeft uitgeschreven.
Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat verweerder onredelijk laat is overgegaan tot uitschrijving op grond van artikel 7.42, tweede lid, van de WHW. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat verweerder niet de plicht heeft de inschrijving te beëindigen met ingang van de tweede maand volgend op de aanmaning, als bedoeld in artikel 7.42, tweede lid, van de WHW, maar een bevoegdheid. Onder de gedingstukken bevinden zich voorts enkele berichten aan appellant over de betalingsachterstand. Verweerder heeft ter zitting van het College verklaard dat die berichten per e-mail zijn verzonden en dat appellant deze berichten via het Studenten Informatie Systeem (SIS) heeft kunnen inzien. Verweerder heeft in dit verband verder ter zitting verklaard dat een e-mailaccount wordt geblokkeerd na een betalingsachterstand en dat deze blokkade, tezamen met berichten over betalingsachterstanden, een effectief signaal afgeven over betalingsachterstand. Appellant heeft ter zitting van het College bevestigd dat zijn e-mailaccount in december 2012 was geblokkeerd, dat hij in dat verband contact heeft opgenomen met de helpdesk van de Hogeschool of het account kon worden gedeblokkeerd en dat hij zich, toen hij in de laatste week van december nog altijd niet in zijn e-mailaccount kon komen, bij het SSC heeft gemeld. Gelet op deze omstandigheden heeft verweerder appellant naar het oordeel van het College voldoende in kennis gesteld van de betalingsachterstanden en lag het op de weg van appellant, gelet op de contacten die hij met de Hogeschool heeft gehad, zich te laten informeren over die achterstanden. Het betoog van appellant dienaangaande leidt dan ook niet tot het daarmee beoogde doel.
Nu terugbetaling volgens artikel 7.48, vierde lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 3.13 van het Studentenstatuut slechts kan geschieden voor elke maand dat het studiejaar voortduurt na beëindiging van de inschrijving en appellant bij beslissing van 3 juli 2013 met ingang van 1 juli 2013 is uitgeschreven, heeft verweerder de beslissing waarbij het verzoek van appellant om restitutie van het collegegeld is afgewezen op juiste gronden gehandhaafd. Dat, naar appellant stelt, geen tegenprestatie is geleverd voor het na afstuderen in rekening gebrachte collegegeld, leidt niet tot een ander oordeel. Gelet op

artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2013 heeft het hoofd Juridische Zaken van de Hogeschool het verzoek van appellant tot restitutie van het collegegeld dat is betaald, nadat appellant is afgestudeerd, afgewezen.

Bij beslissing van 7 januari 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 12 februari 2014, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juni 2014, waar appellant bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam en verweerder vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.
Ingevolge het tweede lid, kan het instellingsbestuur, indien degene die is ingeschreven voor een opleiding zijn wettelijk collegegeld, instellingscollegegeld, collegegeld OU of examengeld na aanmaning niet heeft voldaan, de inschrijving, met ingang van de tweede maand volgend op de aanmaning beëindigen.
Ingevolge het vijfde lid informeert het instellingsbestuur de betrokkene en de Informatie Beheer Groep over de beëindiging van de inschrijving.
Ingevolge artikel 7.47, aanhef en onder b, wordt het collegegeld door of namens de student voldaan door betaling in termijnen, overeenkomstig een door het instellingsbestuur en degene die zich tot betaling heeft verbonden te treffen betalingsregeling, waarbij door het instellingsbestuur administratiekosten in rekening kunnen worden gebracht tot een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vastgesteld bedrag.
Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt. Bij beëindiging van de inschrijving met ingang van juli of augustus heeft de student geen aanspraak op beëindiging van betaling van de termijnen, bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, en op terugbetaling van het voor die maanden betaalde collegegeld, tenzij het instellingsbestuur dat anders heeft geregeld.
Ingevolge het vijfde lid wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, van het Studentenstatuut Algemeen deel van de Hogeschool van Amsterdam (hierna; het Studentenstatuut), wordt de inschrijving als student namens het college van bestuur beëindigd door de afdeling studentenadministratie op de volgende gronden:
a. op verzoek van degene die is ingeschreven, met ingang van de volgende maand;

b. indien de degene die is ingeschreven voor een opleiding zijn wettelijk collegegeld, instellingscollegegeld of examengeld na aanmaning niet heeft voldaan, met ingang van de tweede maand volgend op de aanmaning;
(…).

Ingevolge het derde lid worden verzoeken als bedoeld in het eerste lid, onder a, via studielink ingediend bij de afdeling studentenadministratie.

Ingevolge artikel 3.13, eerste lid, voor zover hier van belang, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt.

Ingevolge het derde lid beoordeelt de afdeling studentenadministratie of – op basis van de voor de betreffende student geldende regels – collegegeld wordt terugbetaald, nadat een student via studielink de inschrijving heeft beëindigd.

2.2. Bij beslissing van 4 juli 2013 heeft de afdeling studentenadministratie appellant op grond van artikel 3.6, eerste lid, sub b, van het Studentenstatuut uitgeschreven met ingang van 1 juli 2013 en appellant te kennen gegeven dat de achterstand in de betaling van het collegegeld is opgelopen tot € 1.180,62.

Bij beslissing van 16 juli 2013 heeft het hoofd Juridische Zaken van de Hogeschool het bericht van appellant, dat hem ten onrechte wordt verweten een betalingsachterstand te hebben, opgevat als een verzoek tot restitutie van het collegegeld dat is betaald, nadat appellant is afgestudeerd. Dat verzoek heeft het hoofd Juridische Zaken vervolgens afgewezen.

Verweerder heeft in zijn beslissing van 7 januari 2014 overwogen dat een student zelf zorg dient te dragen voor uitschrijving en voor beëindiging van de onderwijsovereenkomst met de Hogeschool. Appellant heeft volgens verweerder niet aannemelijk gemaakt dat hij door de Hogeschool verkeerd is geïnformeerd en dat hij op die foutieve informatie had mogen vertrouwen door te veronderstellen dat hij na zijn afstuderen de Hogeschool zou overgaan tot uitschrijving van appellant. Aangezien appellant zich niet heeft uitgeschreven en niet is voldaan aan de vereisten in artikel 3.13 van het Studentenstatuut, komt appellant volgens verweerder niet in aanmerking voor restitutie van het collegegeld. Dat zich geen aanmaningen in het dossier bevinden van na het afstuderen van appellant, maakt niet dat het collegegeld niet meer verschuldigd zou zijn, aldus verweerder. Verweerder heeft de beslissing van 16 juli 2013 gehandhaafd.

2.3. Voor zover appellant betoogt dat in de beslissing van 7 januari 2014 is vermeld dat is beslist op het "bezwaarschrift d.d. 25 augustus 2013 tegen het besluit van 16 juli 2013 waarbij het verzoek om inschrijving is afgewezen" en dat om die reden twijfel bestaat of verweerder wel op het door hem gemaakte bezwaar heeft beslist, faalt dit betoog. De motivering van de beslissing van 7 januari 2014 is gestoeld op het advies van de geschillenadviescommissie van de Hogeschool van Amsterdam van 6 januari 2014, waarin wordt geadviseerd over het door appellant ingediende bezwaar. De zinsnede waarop bezwaarde doelt, berust dan ook op een kennelijke verschrijving.

2.4. Appellant betoogt vervolgens dat verweerder ten onrechte niet heeft onderkend dat hij mocht vertrouwen op de aan hem verstrekte informatie van een medewerker van het Studenten Service Centrum (hierna: SSC). Na zijn afstuderen heeft appellant zich op 9 januari 2013 gewend tot het SSC voor het afhalen van zijn diploma. Door een medewerker van het SSC is hem desgevraagd gemeld dat alles automatisch zou gaan. Gelet op de omstandigheden van het geval, namelijk de administratieve afhandeling van het afstuderen en het ophalen van het diploma, kan het de medewerker volgens appellant niet zijn ontgaan dat hij om specifieke informatie over uitschrijving vroeg. Het SSC had de vragen van appellant bovendien kunnen opvatten als een impliciet verzoek om uitschrijving. Bovendien heeft appellant eind december 2012 getracht zijn studentenmailbox en bestanden op te ruimen. Hij had echter geen toegang meer tot de digitale omgeving van de Hogeschool en die toegang wordt in beginsel alleen afgesloten na uitschrijving. Ook heeft appellant van de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: DUO) bericht gekregen dat DUO was geïnformeerd over het behalen van het diploma en dat zijn prestatiebeurs was omgezet in een gift.

Appellant voert verder aan dat hij tot het besluit van 4 juli 2013, waarbij hij is uitgeschreven met ingang van 1 juli 2013 wegens een betalingsachterstand, niets van de Hogeschool meer heeft vernomen. Appellant verkeerde ook daarom in de terechte veronderstelling dat hij was uitgeschreven, omdat de mededeling dat alles automatisch geregeld zou worden, werd bevestigd door het feit dat geen collegegeld meer werd afgeschreven van zijn rekening. Hij had niet verwacht en kon ook niet verwachten dat hij zes maanden later zou worden geconfronteerd met een aanmaning en een aankondiging van uitschrijving, aldus appellant. De achterstand in het te betalen collegegeld bedraagt volgens de aanmaning inmiddels € 1.180,62. Uit artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, van het Studentenstatuut volgt dat een student die na aanmaning het collegegeld niet heeft voldaan met ingang van de tweede maand volgend op de aanmaning wordt uitgeschreven. Uit die bepaling volgt echter niet hoeveel incassopogingen worden gedaan en wanneer wordt overgegaan tot het versturen van een aanmaning. Appellant voert aan geen van de

berichten over de betalingsachterstand, als vermeld in het besluit van 4 juli 2013 te hebben ontvangen. Voor zover deze aanmaning per e-mail zijn verzonden, was het account van appellant geblokkeerd. Volgens appellant heeft de Hogeschool, als gevolg van het verzuim om hem tijdig te informeren over zijn betalingsachterstand, de vordering onnodig hoog laten oplopen.

Appellant betoogt tot slot dat over de periode na afstuderen van appellant geen enkele tegenprestatie is geleverd voor het alsnog in rekening gebrachte collegegeld. Voor zover al recht bestaat op enige vergoeding van appellant, staat het in rekening gebrachte bedrag niet in verhouding tot hetgeen als tegenprestatie is geleverd. Volgens appellant heeft ten onrechte geen kwijtschelding dan wel een matiging van het verschuldigde collegegeld plaatsgevonden.

2.4.1. Uit artikel 7.48, vierde lid, van de WHW volgt dat restitutie uitsluitend plaatsvindt na beëindiging van de inschrijving. Uit artikel 7.42, eerste lid, van de WHW gelezen in samenhang met artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder a, volgt dat uitschrijving geschiedt op verzoek van een betrokkene. Vaststaat dat appellant na zijn afstuderen geen verzoek om uitschrijving heeft gedaan als bedoeld in artikel 7.42, eerste lid, van de WHW en overeenkomstig de in artikel 3.6, derde lid, van het Studentenstatuut neergelegde procedure via studielink.

Appellant heeft naar het oordeel van het College voorts niet aannemelijk gemaakt dat de medewerker van het SSC een concrete in rechte te honoreren toezegging heeft gedaan dat appellant na zijn afstuderen – in weerwil van artikel 7.42 van de WHW en artikel 3.6, eerste lid, van het Studentenstatuut – automatisch zou worden uitgeschreven na het afstuderen en dat die medewerker bevoegd was die toezegging te maken. Dat de medewerker van het SSC de vragen van appellant – in weerwil van de in artikel 3.6, derde lid, van het Studentenstatuut neergelegde procedure – als impliciet verzoek om uitschrijving had moeten opvatten, leidt evenmin tot het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat appellant zich niet heeft uitgeschreven en dat om die reden niet tot restitutie van het collegegeld kan worden overgegaan. Appellant heeft in dit verband niet aannemelijk gemaakt uitdrukkelijk een verzoek tot uitschrijving bij de medewerker van het SSC te hebben gedaan. De omstandigheden dat de e-mailaccount van appellant bij de Hogeschool op enig moment is afgesloten en dat DUO appellant heeft bericht van zijn afstuderen, leiden evenmin tot het oordeel dat verweerder ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat appellant zich niet heeft uitgeschreven.

Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat verweerder onredelijk laat is overgegaan tot uitschrijving op grond van artikel 7.42, tweede lid, van de WHW. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat verweerder niet de plicht heeft de inschrijving te beëindigen met ingang van de tweede maand volgend op de aanmaning, als bedoeld in artikel 7.42, tweede lid, van de WHW, maar een bevoegdheid. Onder de gedingstukken bevinden zich voorts enkele berichten aan appellant over de betalingsachterstand. Verweerder heeft ter zitting van het College verklaard dat die berichten per e-mail zijn verzonden en dat appellant deze berichten via het Studenten Informatie Systeem (SIS) heeft kunnen inzien. Verweerder heeft in dit verband verder ter zitting verklaard dat een e-mailaccount wordt geblokkeerd na een betalingsachterstand en dat deze blokkade, tezamen met berichten over betalingsachterstanden, een effectief signaal afgeven over betalingsachterstand. Appellant heeft ter zitting van het College bevestigd dat zijn e-mailaccount in december 2012 was geblokkeerd, dat hij in dat verband contact heeft opgenomen met de helpdesk van de Hogeschool of het account kon worden gedeblokkeerd en dat hij zich, toen hij in de laatste week van december nog altijd niet in zijn e-mailaccount kon komen, bij het SSC heeft gemeld. Gelet op deze omstandigheden heeft verweerder appellant naar het oordeel van het College voldoende in kennis gesteld van de betalingsachterstanden en lag het op de weg van appellant, gelet op de contacten die hij met de Hogeschool heeft gehad, zich te laten informeren over die achterstanden. Het betoog van appellant dienaangaande leidt dan ook niet tot het daarmee beoogde doel.

Nu terugbetaling volgens artikel 7.48, vierde lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 3.13 van het Studentenstatuut slechts kan geschieden voor elke maand dat het studiejaar voortduurt na beëindiging van de inschrijving en appellant bij beslissing van 3 juli 2013 met ingang van 1 juli 2013 is uitgeschreven, heeft verweerder de beslissing waarbij het verzoek van appellant om restitutie van het collegegeld is afgewezen op juiste gronden gehandhaafd. Dat, naar appellant stelt, geen tegenprestatie is geleverd voor het na afstuderen in rekening gebrachte collegegeld, leidt niet tot een ander oordeel. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/039
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	30 juni 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Instellingscollegegeld Procesorde Restitutie Termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb artikel 6:7 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6:11
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2 Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat hij in september 2013, in de eerste week na aanvang van het nieuwe schooljaar, als gevolg van de onder 2.4 vermelde klachten niet meer kon functioneren. Hij is op 9 september 2013 naar zijn huisarts gegaan en moest zich per direct ziek melden en rust nemen. Nu appellant al een langere tijd wist dat hij voormelde klachten had en als gevolg daarvan niet meer kon functioneren, kan het nu geen rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding vormen. Appellant diende te voorzien dat hij zijn belangen niet meer kon behartigen. Het lag op zijn weg zijn belangenbehartiging aan een zaakwaarnemer over te laten dan wel andere maatregelen te treffen. Dit heeft hij niet onderkend, hetgeen voor zijn rekening dient te komen. Het betoog van appellant, zoals hij ter zitting van het College naar voren heeft gebracht, dat hij door zijn psychische gesteldheid niet in staat was dit te overzien en te regelen, is niet aannemelijk geworden. De verklaringen waarop hij zich heeft beroepen bevatten geen toegespitst antwoord op de vraag of appellant door overmacht niet in staat was bezwaar te maken gedurende de bezwaartermijn van de beslissing van 16 oktober 2013. Gelet op het vorenstaande, komt het College tot de conclusie dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat het aangevoerde geen verschoonbare reden voor de termijnoverschrijding vormt, zodat verweerder het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 16 oktober 2013 heeft het hoofd Centrale Studentenadministratie het verzoek van appellant om restitutie van door hem betaald instellingscollegegeld, afgewezen.

Bij beslissing van 10 februari 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De beslissing van 16 oktober 2013 is op dezelfde dag aan appellant verzonden. Bij brief, ontvangen door verweerder op 6 december 2013, heeft appellant bezwaar tegen de beslissing gemaakt. Niet in geschil is dat het bezwaarschrift buiten de bezwaartermijn, en derhalve niet-tijdig, is ingediend.

2.3 Bij email van 13 december 2013 heeft verweerder appellant in de gelegenheid gesteld te melden waarom het bezwaarschrift buiten de bezwaartermijn is ingediend. Bij email van dezelfde datum heeft appellant naar voren gebracht dat hij een burn-out heeft en om die reden sinds 9 september 2013 thuis is. Hij heeft zich de afgelopen periode voornamelijk moeten richten op het opbouwen van zijn dagelijkse routine. Het nemen van beslissingen en dragen van verantwoordelijkheid was bijna onmogelijk. Bij hem bestond derhalve niet het besef om tijdig bezwaar te maken.
Bij beslissing van 10 februari 2014 heeft verweerder het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk verklaard. Hij heeft overwogen dat het aangevoerde geen reden vormt om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder zijn bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens hem vormt het aangevoerde aanleiding om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Hij stelt dat hij als gevolg van zijn burn-out onder andere te maken had met een ernstig concentratieverlies, geen realiteitszin, het niet kunnen plaatsen van oorzaak en gevolg, het niet kunnen dragen van verantwoordelijkheden en het niet kunnen nemen van beslissingen. Daardoor heeft hij het bezwaarschrift niet tijdig kunnen indienen. Er was volgens hem geen sprake van onwil maar van onkunde.

2.4.1 De door appellant ter zitting van het College meegebrachte stukken van 2013, te weten twee brieven van zijn bedrijfsarts en een adviesplan van Skils, worden door het College buiten beschouwing gelaten, nu niet is gebleken dat appellant de stukken niet eerder had kunnen indienen en verweerder door het te laat inbrengen onvoldoende in de gelegenheid is om daarop adequaat te reageren, hetgeen in strijd is met de goede procesorde.

2.4.2 Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat hij in september 2013, in de eerste week na aanvang van het nieuwe schooljaar, als gevolg van de onder 2.4 vermelde klachten niet meer kon functioneren. Hij is op 9 september 2013 naar zijn huisarts gegaan en moest zich per direct ziek melden en rust nemen.
Nu appellant al een langere tijd wist dat hij voormelde klachten had en als gevolg daarvan niet meer kon functioneren, kan het nu geen rechtvaardiging voor de termijnoverschrijding vormen. Appellant diende te voorzien dat hij zijn belangen niet meer kon behartigen. Het lag op zijn weg zijn belangenbehartiging aan een zaakwaarnemer over te laten dan wel andere maatregelen te treffen. Dit heeft hij niet onderkend, hetgeen voor zijn rekening dient te komen. Het betoog van appellant, zoals hij ter zitting van het College naar voren heeft gebracht, dat hij door zijn psychische gesteldheid niet in staat was dit te overzien en te regelen, is niet aannemelijk geworden. De verklaringen waarop hij zich heeft

beroepen bevatten geen toegespitst antwoord op de vraag of appellant door overmacht niet in staat was bezwaar te maken gedurende de bezwaartermijn van de beslissing van 16 oktober 2013.

Gelet op het vorenstaande, komt het College tot de conclusie dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat het aangevoerde geen verschoonbare reden voor de termijnoverschrijding vormt, zodat verweerder het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

	:	CBHO 2014/043
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	16 juni 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Afwijzing BNSA Bindend negatief bindend studieadvies Horen Kennen en kunnen Kwalitatieve norm Kwantitatieve norm Persoonlijke omstandigheden Voortgangsregeling
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 12 OER Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 13 lid 1 OER Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 13 lid 4 OER Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 17 lid 3 OER Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 artikel 17 lid 5
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Voor zover appellant heeft beoogd aan te voeren dat de beslissing van het CBE onzorgvuldig moet worden geacht omdat hij niet door het CBE is gehoord, wordt dit niet gevolgd. Het CBE heeft onweersproken gesteld dat appellant tijdig en correct is uitgenodigd voor de zitting van het CBE. Dat appellant ervoor heeft gekozen om vóór de zitting eerst lessen in Diemen te volgen en hij door een treinvertraging niet meer op tijd terug was voor de zitting en hij het CBE op dat moment niet meer kon bereiken, dient voor zijn risico te komen. Vast staat dat appellant aan het einde van het eerste studiejaar niet aan voormelde kwantitatieve en kwalitatieve norm voldeed. Het betoog over de behaalde cijfers voor de vakken Management en Organisatie en Juridische omgeving, wat hier verder ook van zij, maakt dit niet anders, nu appellant, ook al zou hij de studiepunten voor deze vakken hebben behaald, nog steeds niet aan deze kwantitatieve en kwalitatieve norm zou voldoen. Appellant heeft eerst in beroep bij het College aangevoerd dat hij als gevolg van persoonlijke omstandigheden zijn tentamens niet heeft behaald. Nog daargelaten dat appellant dit betoog onvoldoende

heeft geconcretiseerd en onderbouwd, was het aan hem om eventuele persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk te melden bij het studentendecanaat, zoals in artikel 17, eerste lid, van de OER staat. Dit heeft hij niet gedaan. Evenmin heeft hij gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de domeindirecteur op enig moment in zijn studiejaar te vragen een afwijkende voortgangsregeling vast te stellen, zoals bedoeld in het derde lid van dit artikel. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om te oordelen dat appellant door persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het vijfde lid van die bepaling niet heeft kunnen voldoen aan de geldende voortgangsnorm.
In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College derhalve geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2013 heeft de directeur van het Domein Communicatie Media en Muziek van de opleiding International Media and Entertainment Management appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 24 september 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 mei 2014, waar appellant, bijgestaan door N. Jansen-Susanti, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.E van Oosterhout en drs. W.E. Jagtenberg, werkzaam bij de Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 12, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Inholland Bacheloropleidingen 2012-2013 (hierna: de OER), voor zover thans van belang, ontvangt de student van

de domeindirecteur aan het eind van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase een schriftelijk advies over de voortzetting van de opleiding.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, voor zover thans van belang, wordt, indien de student niet tijdig heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumvoortgangsnorm, aan het studieadvies bedoeld in artikel 12, een afwijzing verbonden, tenzij diens persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, moet van de te behalen credits van de propedeutische fase, voor alle opleidingen binnen de
Hogeschool Inholland, de student ten minste vijfenveertig (45) (kwantitatieve norm) hebben behaald aan het eind van het eerste jaar van inschrijving.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, zijn in het opleidingsspecifieke deel van de OER de onderwijseenheden beschreven die aan het eind van het eerste jaar van inschrijving met goed gevolg moeten zijn afgerond (kwalitatieve norm).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, voor zover thans van belang, doet de student, indien een omstandigheid als bedoeld in het vijfde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij het studentendecanaat, onder opgave van de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed, een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan (met overlegging van bewijsstukken) en de mate waarin hij niet aan het onderwijs of de toets kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.

Ingevolge het derde lid, voor zover thans van belang, kan een student, indien hij als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet aan de voortgangsnorm in het kader van een bindend studieadvies kan voldoen, gedurende het studiejaar aan de domeindirecteur vragen een afwijkende voortgangsregeling vast te stellen.

Ingevolge het vijfde lid worden als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel uitsluitend aangemerkt de omstandigheden als vermeld onder a tot en met h.

De kwalitatieve norm als bedoeld in artikel 13, vierde lid, van de OER houdt voor de opleiding International Media and Entertainment Management in, dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving in ieder geval de studiepunten voor de vakken Concepts in the Entertainment Industry en Study Coaching year 1 moeten zijn behaald.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2012-2013 gestart met de opleiding International Media and Entertainment Management. Aan het einde van dit studiejaar heeft hij in totaal 34 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Daarbij heeft hij onder meer de studiepunten voor het vak Concepts in the Entertainment Industry niet behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het
eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de onder 2.1 vermelde kwantitatieve en kwalitatieve norm.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de domeindirecteur hem in redelijkheid een negatief bindend studieadvies heeft gegeven. Hij brengt naar voren dat hij op de dag van de zitting van het CBE ervoor heeft gekozen om lessen te volgen van zijn huidige opleiding bij de Hogeschool Inholland in Diemen. Doordat hij vertraging had met de trein, kon hij niet op tijd op de zitting komen. Hij heeft geprobeerd om het CBE telefonisch te bereiken, maar toen dit niet lukte, heeft hij die avond een email verstuurd. Hij had ter zitting van het CBE willen toelichten dat hij zich door persoonlijke omstandigheden niet had kunnen concentreren op de niet behaalde tentamens. Appellant wil graag nog een kans krijgen om de opleiding te kunnen vervolgen. Ter zitting van het College heeft hij nog naar voren gebracht dat hij niet begrijpt dat hij voor de vakken Management en Organisatie en Juridische omgeving dezelfde cijfers als zijn broer heeft behaald.

2.3.1 Voor zover appellant heeft beoogd aan te voeren dat de beslissing van het CBE onzorgvuldig moet worden geacht omdat hij niet door het CBE is gehoord, wordt dit niet gevolgd. Het CBE heeft onweersproken gesteld dat appellant tijdig en correct is uitgenodigd voor de zitting van het CBE. Dat appellant ervoor heeft gekozen om vóór de zitting eerst lessen in Diemen te volgen en hij door een treinvertraging niet meer op tijd terug was voor de zitting en hij het CBE op dat moment niet meer kon bereiken, dient voor zijn risico te komen.

Vast staat dat appellant aan het einde van het eerste studiejaar niet aan voormelde kwantitatieve en kwalitatieve norm voldeed. Het betoog over de behaalde cijfers voor de vakken Management en Organisatie en Juridische omgeving, wat hier verder ook van zij, maakt dit niet anders, nu appellant, ook al zou hij de studiepunten voor deze vakken hebben behaald, nog steeds niet aan deze kwantitatieve en kwalitatieve norm zou voldoen.

Appellant heeft eerst in beroep bij het College aangevoerd dat hij als gevolg van persoonlijke omstandigheden zijn tentamens niet heeft behaald. Nog daargelaten dat appellant dit betoog onvoldoende heeft geconcretiseerd en onderbouwd, was het aan hem om eventuele persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk te melden bij het studentendecanaat, zoals in artikel 17, eerste lid, van de OER staat. Dit heeft hij niet gedaan. Evenmin heeft hij gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de domeindirecteur op

enig moment in zijn studiejaar te vragen een afwijkende voortgangsregeling vast te stellen, zoals bedoeld in het derde lid van dit artikel. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om te oordelen dat appellant door persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het vijfde lid van die bepaling niet heeft kunnen voldoen aan de geldende voortgangsnorm.

In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College derhalve geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2014/045
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	23 juni 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	Bijzondere omstandigheden BNSA Bindend negatief studieadvies Duale opleiding Persoonlijke omstandigheden [tijdige] Waarschuwing
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.3 lid 1 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.3 lid 2 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.3 lid 5 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.4 lid 3 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.4 lid 6, OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.4 lid 7 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.4 lid 8 OER 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica artikel 6.4 lid 9
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Uit de OER volgt dat door de examencommissie aan het einde van het eerste studiejaar en aan het einde van het tweede studiejaar een negatief bindend studieadvies kan worden gegeven. Ook volgt hieruit dat voorafgaand aan het geven van deze adviezen steeds een waarschuwing moet zijn gegeven. De waarschuwingsbrief van mei 2012 is gegeven in het eerste studiejaar en had betrekking op een mogelijk negatief bindend studieadvies aan het einde van dat jaar. Appellant heeft dan ook terecht betoogd dat deze brief in dit verband niet relevant is. Niet in geschil is dat aan appellant op 8 mei 2013 een waarschuwingsbrief is verzonden die betrekking had op een mogelijk negatief bindend

studieadvies aan het einde van het tweede studiejaar. Dat appellant, zoals hij heeft gesteld, deze brief niet heeft ontvangen omdat hij met meerdere personen in een huis woont en een medebewoner de brief wellicht abusievelijk heeft meegenomen dan wel deze tussen de reclamefolders is beland en weggegooid, dient voor risico van appellant te komen. Dat na 8 mei 2013 geen tentamens meer werden afgenomen voor de vakken IOGP1 en IOGP2, leidt evenmin tot het oordeel dat appellant niet tijdig is gewaarschuwd ingevolge artikel 6.4, derde lid, van de OER. Ter zitting van het College heeft het CBE immers toegelicht dat het niet behalen van de studiepunten voor de vakken IOGP1 en IOGP2 appellant niet werd tegengeworpen. Indien hij de studiepunten voor de twee overige openstaande vakken zou hebben behaald, zou dit hebben geleid tot het verlenen van uitstel voor het geven van een negatief bindend studieadvies. Nu hij echter één van deze vakken niet heeft behaald, is geen uitstel verleend.
2.3.2 Het CBE heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat appellant zich via de Dienst Uitvoering Onderwijs had ingeschreven voor de duale variant van de opleiding, geen reden vormt om geen negatief bindend studieadvies te geven. Aan de hand van de stukken is aannemelijk geworden dat appellant reeds voor aanvang van de studie en voor de definitieve inschrijving ervan op de hoogte was dat de duale variant van de opleiding was beëindigd en feitelijk niet meer kon worden gevolgd.
2.3.3 Verder heeft het CBE terecht overwogen dat aan de aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet een zodanig gewicht kan worden toegekend dat van het geven van een negatief bindend studieadvies moest worden afgezien. Dat appellant drie dagen per week naast zijn studie werkt, is geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in bijlage III van het Studentenstatuut HL, waarmee ingevolge artikel 6.4, zevende lid, van de OER rekening dient te worden gehouden bij het geven van een negatief bindend studieadvies. Dat de studievertraging in het tweede studiejaar is veroorzaakt door medische omstandigheden, is niet met de nodige stukken gestaafd, zoals in artikel 6.4, achtste lid, van de OER staat voorgeschreven. Verder is onvoldoende aannemelijk geworden dat appellant tijdig bij de examencommissie, al dan niet via de studentendecaan, heeft gemeld dat de situatie rondom de echtscheiding van zijn ouders invloed had op zijn studievoortgang in de propedeutische fase. Verder is niet gebleken dat juist die omstandigheid de tijdige melding heeft belet. Het CBE heeft derhalve terecht het standpunt ingenomen dat de gestelde omstandigheid, gelet op artikel 6.4, negende lid, van de OER, geen rol meer kan spelen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats],appellant,

en

het CBE van de Hogeschool Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Informatica appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 28 januari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 mei 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M.H.J. Colen, advocaat te Sittard, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.F. Uitzinger en N.J.M. Engelhart, beiden werkzaam bij deHogeschool Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2012-2013 van de Bacheloropleiding Informatica (hierna: de OER) brengt de examencommissie namens het College van Bestuur aan iedere student, uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding, een schriftelijk studieadvies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge het tweede lid kan de examencommissie namens het College van Bestuur, naast het advies aan het eind van het eerste jaar, bedoeld in het eerste lid, ook na het eerste jaar van inschrijving een studieadvies aan een student uitbrengen, zolang het propedeutisch examen van de opleiding niet met goed gevolg is afgelegd.

Ingevolge artikel 6.3, eerste lid, kan de examencommissie namens het College van Bestuur aan het studieadvies, bedoeld in artikel 6.2, een afwijzing voor de opleiding, hierna: bindend studieadvies, verbinden.

Ingevolge het tweede lid wordt een bindend studieadvies slechts gegeven, indien de student naar het oordeel van de examencommissie, met inachtneming van persoonlijke omstandigheden, genoemd in bijlage III van het Studentenstatuur HL, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding.

Ingevolge het vijfde lid, voor zover thans van belang, wordt een bindend studieadvies uiterlijk aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding uitgebracht. Ook wordt een bindend studieadvies uitgebracht aan het einde van het tweede jaar van inschrijving indien het propedeutisch examen niet is behaald.

Ingevolge artikel 6.4, derde lid, kan een bindend studieadvies alleen worden uitgebracht, indien de student tijdig en ten minste eenmaal schriftelijk door de examencommissie namens het College van Bestuur is gewaarschuwd dat hij bij onvoldoende studievoortgang een bindend studieadvies zal ontvangen. In deze waarschuwing wordt een redelijke termijn vermeld waarbinnen de student zijn studieresultaten ten genoegen van de examencommissie moet hebben verbeterd alsmede een omschrijving van de gevolgen van een bindend studieadvies.

Ingevolge het zevende lid wordt bij het uitbrengen van een bindend studieadvies rekening gehouden met bijzondere omstandigheden van de student, bedoeld in bijlage III "persoonlijke omstandigheden bij studieadvies" van het Studentenstatuut HL.

Ingevolge het achtste lid, voor zover thans van belang, wordt van de student verwacht, indien persoonlijke omstandigheden van invloed zijn geweest op zijn studievoortgang, dat hij er zorg voor draagt dat de examencommissie hiervan tijdig, uiterlijk tijdens de horing, bedoeld in het zesde lid, op de hoogte is. De student draagt er zorg voor dat de melding van de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het zevende lid, is voorzien van de nodige bewijsstukken. De melding kan de student via de studentendecaan laten verlopen.

Ingevolge het negende lid kan een student die verzuimt persoonlijke omstandigheden tijdig te melden bij de examencommissie dan wel via de studentendecaan zich later bij het ontvangen van het bindend studieadvies niet meer beroepen op die omstandigheden, tenzij de student aantoont dat juist de bijzondere omstandigheden die tijdige melding hebben belet.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding Informatica. Aan het einde van het tweede studiejaar 2012-2013 heeft hij in totaal 49 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.
2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat hetgeen hij heeft aangevoerd geen grond vormt voor het oordeel dat de examencommissie hem geen negatief bindend studieadvies heeft mogen geven. Hij voert aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat hij tijdig is gewaarschuwd voor een mogelijk negatief bindend studieadvies nu hij reeds in mei 2012 een waarschuwingsbrief heeft gekregen, uit de WHW dan wel de OER niet volgt dat hij vaker zou moeten worden gewaarschuwd, en hem met die brief een redelijke termijn is gegeven om zijn studieresultaten te verbeteren. Verder heeft het CBE volgens hem ten onrechte overwogen dat zijn inschrijving als duaal-student en de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding vormen om van het geven van een negatief bindend studieadvies af te zien. Appellant stelt dat de waarschuwingsbrief van mei 2012 thans niet relevant is, nu deze betrekking heeft op het eerste studiejaar. Volgens hem dient de worden uitgegaan van de waarschuwingsbrief van 8 mei 2013, die betrekking heeft op het tweede studiejaar. Deze brief heeft hij pas op 26 september 2013 kunnen lezen, hetgeen te laat is. Appellant bestrijdt niet dat de brief op 8 mei 2013 aan hem is verzonden. Hij stelt echter dat hij deze niet heeft ontvangen, waarschijnlijk omdat een medebewoner de brief per ongeluk heeft meegenomen of deze tussen de reclamefolders is beland en weggegooid. Verder wijst hij erop dat na 8 mei 2013 ten aanzien van twee van de vier niet-behaalde propedeusevakken, te weten IOGP1 en IOGP2, geen tentamens meer konden worden afgelegd, zodat hij na die datum het propedeutisch examen hoe dan ook niet meer kon behalen. Verder stelt hij dat nu hij als duaal-student stond ingeschreven, rekening moest worden gehouden met zijn werkomstandigheden. Voorts voert appellant aan dat de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden, te weten dat hij naast zijn studie heeft gewerkt, sprake is geweest van medische omstandigheden en de scheiding van zijn ouders een impact op hem heeft gehad, grond vormen om van het geven van een negatief bindend studieadvies af te zien.

2.3.1 Uit de OER volgt dat door de examencommissie aan het einde van het eerste studiejaar en aan het einde van het tweede studiejaar een negatief bindend studieadvies kan worden gegeven. Ook volgt hieruit dat voorafgaand aan het geven van deze adviezen steeds een waarschuwing moet zijn gegeven. De waarschuwingsbrief van mei 2012 is gegeven in het eerste studiejaar en had betrekking op een mogelijk negatief bindend studieadvies aan het einde van dat jaar. Appellant heeft dan ook terecht betoogd dat deze brief in dit verband niet relevant is. Niet in geschil is dat aan appellant op 8 mei 2013 een waarschuwingsbrief is verzonden die betrekking had op een mogelijk negatief bindend studieadvies aan het einde van het tweede studiejaar. Dat appellant, zoals hij heeft gesteld, deze brief niet heeft ontvangen omdat hij met meerdere personen in een huis woont en een medebewoner de brief wellicht abusievelijk heeft meegenomen dan wel deze tussen de reclamefolders is beland en weggegooid, dient voor risico van appellant te komen. Dat na 8 mei 2013 geen tentamens meer werden afgenomen voor de vakken IOGP1 en IOGP2, leidt evenmin tot het oordeel dat appellant niet tijdig is gewaarschuwd ingevolge artikel 6.4, derde lid, van de OER. Ter zitting van het College heeft het CBE immers toegelicht dat het niet behalen van de studiepunten voor de vakken IOGP1 en IOGP2 appellant niet werd tegengeworpen. Indien hij de studiepunten voor de twee overige openstaande vakken zou hebben behaald, zou dit hebben geleid tot het verlenen van uitstel voor het geven van een negatief bindend studieadvies. Nu hij echter één van deze vakken niet heeft behaald, is geen uitstel verleend.

2.3.2 Het CBE heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat appellant zich via de Dienst Uitvoering Onderwijs had ingeschreven voor de duale variant van de opleiding, geen reden vormt om geen negatief bindend studieadvies te geven. Aan de hand van de stukken is aannemelijk geworden dat appellant reeds voor aanvang van de studie en voor de definitieve inschrijving ervan op de hoogte was dat de duale variant van de opleiding was beëindigd en feitelijk niet meer kon worden gevolgd.

2.3.3 Verder heeft het CBE terecht overwogen dat aan de aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet een zodanig gewicht kan worden toegekend dat van het geven van een negatief bindend studieadvies moest worden afgezien. Dat appellant drie dagen per week naast zijn studie werkt, is geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in bijlage III van het Studentenstatuut HL, waarmee ingevolge artikel 6.4, zevende lid, van de OER rekening dient te worden gehouden bij het geven van een negatief bindend studieadvies. Dat de studievertraging in het tweede studiejaar is veroorzaakt door medische omstandigheden, is niet met de nodige stukken gestaafd, zoals in artikel 6.4, achtste lid, van de OER staat voorgeschreven. Verder is onvoldoende aannemelijk geworden dat appellant tijdig bij de examencommissie, al dan niet via de studentendecaan, heeft gemeld dat de situatie rondom de echtscheiding van zijn ouders invloed had op zijn studievoortgang in de propedeutische fase. Verder is niet gebleken dat juist die omstandigheid de tijdige melding heeft belet. Het CBE heeft derhalve terecht het

standpunt ingenomen dat de gestelde omstandigheid, gelet op artikel 6.4, negende lid, van de OER, geen rol meer kan spelen.

2.3.4 Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE terecht tot zijn oordeel is gekomen.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/047
Rechter(s)	: mr. Lubberdink
Datum uitspraak	: 2 juli 2014
Partijen	: Appellant en het CBE van de Hanzehogeschool
Trefwoorden	: Besluit van gelijke strekking Bindend negatief studieadvies BNSA Bijzondere tentamenvoorziening Nieuwe feiten en veranderde omstandigheden Persoonlijke omstandigheden
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 Awb artikel 3:41 Studentenstatuut artikel 4.14 lid 1 Studentenstatuut artikel 4.14 lid 2 Studentenstatuut artikel 4.14 lid 3 Studentenstatuut artikel 4.14 lid 4 Studentenstatuut artikel 4.16 lid 1 Studentenstatuut artikel 4.16 lid 2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.3. Nu, zoals hiervoor is overwogen, de beslissing van 27 juni 2013 houdende een negatief bindend studieadvies in rechte vaststaat en appellant bij brief van 18 september 2013 de Dean heeft verzocht terug te komen van die beslissing en de Dean dat verzoek bij beslissing van 1 oktober 2013 heeft afgewezen, dient het College te beoordelen of in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel of uit het aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan. Naar het oordeel van het College heeft appellant geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd, nu hetgeen appellant heeft aangevoerd betrekking heeft op feiten en omstandigheden die hij had kunnen aanvoeren tegen de beslissing van 27 juni 2013. Een relevante wijziging in het recht heeft zich evenmin voorgedaan. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het CBE terecht geen aanleiding heeft gezien de beslissing van de Dean van 1 oktober 2013 te vernietigen..

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hanzehogeschool Groningen (hierna: CBE), verweerder

1. Procesverloop
2.

Bij beslissing van 27 juni 2013 heeft de Dean van het Instituut voor Engineering (hierna: de Dean) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Elektrotechniek.

Bij beslissing van 1 oktober 2013 heeft de Dean appellant te kennen gegeven geen aanleiding te zien om terug te komen op voormelde beslissing van 27 juni 2013.

Bij beslissing van 7 januari 2014 heeft het CBE het door appellant tegen de beslissing van 1 oktober 2013 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudig kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 mei 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. J. de Jong, advocaat te Zaandam, en het CBE vertegenwoordigd door mr. J. Knip en vergezeld door drs. M. Maftoon Kebriai, beiden werkzaam bij de Hanzehogeschool Groningen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 4.14.1 van het Studentenstatuut brengt de examencommissie aan elke student uiterlijk en niet eerder dan aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse, deeltijdse, of duale opleiding een schriftelijk advies uit over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding. Ingevolge artikel 4.14.2 kan aan het studieadvies door de Dean een afwijzing worden verbonden. Het advies kan worden uitgebracht zolang de student het propedeutisch examen nog niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge artikel 4.14.3 wordt tot afwijzing overgegaan, indien de student de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten genoemd artikel 4.14.4. De persoonlijke omstandigheden die in aanmerking worden genomen staan in artikel 4.16.1.

Ingevolge artikel 4.14.4 wordt een afwijzing voor een voltijd-, duale of deeltijdbacheloropleiding met een totale studielast van 240 studiepunten dan wel associate-degreeprogramma met een totale studielast van 120 studiepunten aan een studieadvies verbonden bij studenten die na vier onderwijsperiodes, de tentamenperiode daarin begrepen, minder dan viervijfde deel van de studielast van het propedeutisch programma hebben behaald. Als studielast moet de voor de propedeuse geldende studielast worden aangemerkt, verminderd met het totale aantal studiepunten dat door middel van verkregen vrijstellingen voor de propedeutische fase is behaald.

Ingevolge artikel 4.16.1 zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 4.14.3 onder meer ziekte van betrokkene en lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student.

Ingevolge artikel 4.16.2 dient een student, indien hij zich beroept op een persoonlijke omstandigheid tijdig, zo mogelijk direct bij het optreden ervan en voorafgaande aan het uitbrengen van het studieadvies aan de decaan en/of de studiebegeleider mee te delen.

2.2. Bij de beslissing van 27 juni 2013 heeft de Dean appellant een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat hij zijn propedeuse na acht onderwijsperiodes niet heeft behaald. Hoewel appellant zich met ingang van 28 mei 2013 ziek heeft gemeld, is van bijzondere omstandigheden die zich tegen een bindend negatief studieadvies verzetten, niet gebleken, aldus de Dean. Volgens de Dean geven de studieprestaties van appellant een getrouw beeld van het feit dat appellant ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding Elektrotechniek.
Bij beslissing van 1 oktober 2013 heeft de Dean appellant, naar aanleiding van een verzoek daartoe, te kennen gegeven niet te terug te komen van zijn eerdere beslissing van 27 juni 2013. Het CBE heeft in zijn beslissing van 7 januari 2014 overwogen dat aan appellant in februari 2013 een waarschuwing is verzonden en dat hij vóór de zomervakantie een gesprek heeft gehad over zijn studievoortgang. Volgens het CBE behoorde appellant, anders dan hij stelt, dan ook op de hoogte te zijn van het feit dat een bindend negatief studieadvies dreigde. Verder heeft het CBE vastgesteld dat appellant een bijzondere voorziening toegekend heeft gekregen in die zin dat hij bij de toetsen gebruik kon maken van een laptop. Bij twee tentamens was een laptop echter niet aanwezig. Hoewel het aannemelijk is dat appellant daardoor niet in staat was deze tentamens naar behoren te maken, heeft appellant voor twee andere ontbrekende onderdelen niet alle tentamenkansen benut. Gelet hierop leidt de omstandigheid dat appellant bij twee tentamens niet de beschikking had over een laptop, niet tot het conclusie dat de Dean had moeten terugkomen van zijn beslissing houdende een bindend negatief studieadvies, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE in zijn beslissing niet heeft ontkend dat appellant niet op de hoogte was van de beslissing van 27 juni 2013. In zoverre kan volgens appellant worden vastgesteld dat hij hooguit van het voornemen tot de afgifte van een bindend negatief studieadvies op de hoogte kon zijn. Verder heeft het CBE miskend dat appellant onvoldoende ondersteuning heeft gehad van de opleiding, omdat bij twee tentamens de aan hem toegekende laptop ontbrak. De stage had bovendien naar een later moment in de studie verschoven kunnen worden. Appellant had zich zodoende kunnen richten op het behalen van de voor de propedeuse benodigde vakken. Deze mogelijkheid is ten onrechte niet met hem besproken. Onder die omstandigheden heeft de Hanzehogeschool niet voldaan aan het in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW neergelegde faciliteringsvereiste, aldus appellant. Wat de vakken Wiskunde 4 en Energievoorziening betreft, heeft het CBE volgens appellant ten onrechte niet onderkend dat hij ten tijde van die vakken reeds in grote mate last van stress had door het ontbreken van de voor hem noodzakelijke voorzieningen. Appellant was daardoor regelmatig ziek. Appellant heeft zich uiteindelijk op 28 mei 2013 ziek gemeld, toen hij constateerde dat de stress te veel was door de absolute onmogelijkheid om de vakken Elektronica en Digitale Techniek te behalen zonder het gebruik van een laptop. Het CBE heeft volgens appellant onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder zijn lichamelijke functiestoornis en zijn ziekte. Daarbij heeft het CBE volgens appellant miskend dat hij reeds voor zijn ziekmelding kampte met spanningen en dat die ziekteverschijnselen reeds voor de ziektemelding bij de opleiding bekend waren, aldus appellant.

2.4.1. Appellant heeft beroep ingesteld bij het CBE tegen de beslissing van de Dean tot afwijzing van het verzoek van appellant van 18 september 2013 om terug te komen van de eerdere beslissing van 27 juni 2013 houdende een bindend negatief studieadvies.
Gelet hierop dient naar het oordeel van het College in de eerste plaats te worden beoordeeld of de beslissing van de Dean van 27 juni 2013 in rechte vaststaat. Het College overweegt daartoe dat onbetwist is dat de beslissing van 27 juni 2013 aangetekend naar het juiste adres van appellant is verzonden. In zoverre is voormelde beslissing, anders dan appellant betoogt, overeenkomstig artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) bekendgemaakt en in werking getreden. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat TNT Post bij aanbieding van het poststuk een afhaalbericht heeft achtergelaten, zodat het niet tijdig ophalen van het poststuk voor rekening en risico van appellant komt. Dat appellant niet naderhand de beslissing per gewone post heeft ontvangen, doet aan de regelmatige wijze van aanbieding van de aangetekend verzonden beslissing niet af. Voor zover de brief van appellant van 18 september 2013, waarin hij de Dean verzoekt om terug te komen van de beslissing van 27 juni 2013, mede is aan te merken als bezwaarschrift gericht tegen die beslissing, is dat bezwaarschrift niet binnen de daartoe gestelde termijn ingediend. De beslissing van 27 juni 2013 staat daarmee in rechte vast.

2.4.2. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 30 juli 2012 in zaak 2012/023; www.cbho.nl), kan, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet worden bereikt dat de bestuursrechter dat toetst als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten, genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om

terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen in zoverre door de bestuursrechter worden getoetst. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn opgekomen of niet vóór dat besluit konden worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.4.3. Nu, zoals hiervoor is overwogen, de beslissing van 27 juni 2013 houdende een negatief bindend studieadvies in rechte vaststaat en appellant bij brief van 18 september 2013 de Dean heeft verzocht terug te komen van die beslissing en de Dean dat verzoek bij beslissing van 1 oktober 2013 heeft afgewezen, dient het College te beoordelen of in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel of uit het aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan. Naar het oordeel van het College heeft appellant geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd, nu hetgeen appellant heeft aangevoerd betrekking heeft op feiten en omstandigheden die hij had kunnen aanvoeren tegen de beslissing van 27 juni 2013. Een relevante wijziging in het recht heeft zich evenmin voorgedaan.
Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het CBE terecht geen aanleiding heeft gezien de beslissing van de Dean van 1 oktober 2013 te vernietigen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/048 en 048.1
Rechter[s]	: mr. H. Troostwijk
Datum	: 28 februari 2014
Partijen	: Verzoeker en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	: Beoordeling Hertentamen Kortsluiting Voorlopige voorziening
Artikelen	: Awb artikel 8:4 lid 3 onderdeel b Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86
Uitspraak	: Beroep ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: [naam 2], adviseur onderwijs binnen het Erasmus MC met als aandachtsgebied toetsing, (hierna: [naam 2]) is in haar notitie van 14 november 2013 namens de examencommissie ingegaan op de kwaliteit van het hertentamen en de cesuur die daarbij is toegepast. In deze notitie is onder meer vermeld dat het Erasmus MC een aantal indicatoren hanteert om de kwaliteit van een toets achteraf te borgen: betrouwbaarheid, het discriminerend vermogen, de moeilijkheidsgraad en de toetsomvang in punten uitgedrukt. Op grond van de toets- en itemanalyse is er volgens [naam 2] geen reden om te twijfelen aan de kwaliteit van tentamen 1C1 in het studiejaar 2012-2013, zowel wat betreft het reguliere tentamen als de herkansing. [naam 2] wijst er verder op dat bij de tweede maal dat een tentamen wordt afgenomen binnen hetzelfde studiejaar dezelfde 'procentuele' cesuur wordt gehanteerd als bij de eerste keer dat het tentamen in hetzelfde studiejaar werd gehouden,

opdat van studenten in de tweede mogelijkheid eenzelfde beheersingsniveau van de stof wordt gevraagd als van studenten tijdens de eerste tentamenmogelijkheid is gevraagd. Voorwaarde om met dezelfde 'procentuele' cesuur te werken is dat de tentamens van de eerste en tweede tentamengelegenheid binnen één academisch jaar onderling uitwisselbaar zijn. Vijf instrumenten waarmee binnen de opleiding Geneeskunde wordt gewerkt om dat te waarborgen zijn: het werken met een toetsmatrijs, de beoordeling van de vraagconstructie, het bespreken van de tentamens in een tentamenteam, het tegelijkertijd inleveren van de vragen om beide tentamens gelijktijdig te kunnen samenstellen, en de controle op extreme waarden van de indicatoren in de toets- en itemanalyse. Zo is onder meer alertheid geboden bij de extreme waarde dat 100% van de studenten is gezakt. De toets- en itemanalyse van het hertentamen geeft geen aanleiding de cesuur aan te passen. Er is geen sprake van extreme waarden, aldus [naam 2].
Het hiervoor weergegeven beleid is niet onredelijk. Voorts heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat dit beleid bij het hertentamen onjuist is toegepast. Hetgeen de door verzoeker meegebrachte toetsdeskundige, drs. J.D. Huizinga, in zijn stukken en ter zitting in dit kader naar voren heeft gebracht, leidt niet tot een ander oordeel. Derhalve heeft verweerder terecht overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de examencommissie bij het hertentamen niet in redelijkheid heeft kunnen vasthouden aan de cesuur die is gehanteerd bij het reguliere tentamen dat in hetzelfde studiejaar is afgenomen.

PROCES-VERBAAL van de mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend [naam woonplaats], verzoeker,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder,

Openbare zitting gehouden op 28 februari 2014 om 10:00 uur.

Tegenwoordig:
mr. H. Troostwijk voorzitter
mr. J. Oudeboon-van Rooij waarnemend secretaris

Verschenen:
Verzoeker, bijgestaan door mr. W. Brussee, advocaat te Den Haag, en vergezeld door drs. J.D. Huizinga;
Verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. W. Kleinjan, secretaris;
De examencommissie Geneeskunde (hierna: de examencommissie), vertegenwoordigd door dr. A.P.J. Klootwijk, voorzitter, mr. C.J. Bax, vicevoorzitter, en dr. ir. L.J. Blok, lid.

==========

Bij beslissing van 20 augustus 2013 heeft de examinator van het vak 1C1 aan verzoeker voor het door hem op 15 juli 2013 gemaakte hertentamen (hierna: het hertentamen) het cijfer 5,4 toegekend. Bij beslissing van 29 augustus 2013 heeft de examencommissie verzoeker een negatief bindend studieadvies gegeven. Het beroep richt zich tegen de uitspraak van 13 januari 2014, waarbij verweerder het door verzoeker tegen voormelde beslissingen ingestelde beroep ongegrond heeft verklaard. Verzoeker heeft de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzitter:
I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Daartoe wordt het volgende overwogen.

In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie niet inzichtelijk heeft gemaakt op welke wijze het hertentamen is getoetst, nu hij niet de beschikking heeft gekregen over de documenten "Referentiekader Toetsing en Verzoeker betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie niet inzichtelijk heeft gemaakt op welke wijze het hertentamen is getoetst, nu hij niet de beschikking heeft gekregen over de documenten "Referentiekader Toetsing en Examencommissie" en "Transparant Toetsen".

De voorzitter volgt verzoeker niet in dit betoog, nu uit het dossier blijkt dat eerstgenoemd document via internet vrij toegankelijk is en verzoeker in het bezit is gesteld van de bij laatstgenoemd document behorende bijlage "Van itemanalyse tot cijfer", welke bijlage de kern van het toetsbeleid van het Erasmus MC vormt.

Voorts betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de examencommissie bij het hertentamen niet in redelijkheid heeft kunnen vasthouden aan de cesuur die is gehanteerd bij het reguliere tentamen dat in hetzelfde studiejaar is afgenomen. Volgens verzoeker had de examencommissie de cesuur van het hertentamen moeten aanpassen in verband met het verschil tussen het slagingspercentage van het reguliere tentamen, ca. 70%, en dat van het hertentamen, ca. 30%. Daartoe verwijst hij naar het door de examencommissie op 4 november 2013 overgelegde stuk "Bijlage 1a", waarin is vermeld dat nooit meer dan 50% van de studenten voor de toets mag zakken. Verder voert verzoeker aan dat het beleid om uitsluitend te bezien of de cesuur bij een hertentamen aanpassing behoeft indien 100% van de studenten het tentamen niet heeft behaald, onredelijk is.

Voormelde "Bijlage 1a" behelst een samenvatting van het eerste tekstblok van artikel 7.4 van de Regels en Richtlijnen voor de Examens 2012-2013, voor zover hierin is bepaald hoe de cesuur wordt berekend. In het tweede tekstblok van voormelde bepaling is opgenomen dat bij de tweede maal dat een tentamen wordt afgenomen binnen hetzelfde studiejaar dezelfde cesuur wordt gehanteerd als bij de eerste keer dat het tentamen in hetzelfde jaar wordt gehouden, tenzij de examencommissie anders beslist. Hieruit volgt dat de in het eerste tekstblok van voormelde bepaling opgenomen cesuurberekening de cesuur van het reguliere tentamen betreft. Dat daarbij als randvoorwaarde geldt dat maximaal 50% van de studenten voor de toets zakt, leidt dan ook niet tot het oordeel dat de cesuur voor het hertentamen moet worden aangepast.

[naam 2], adviseur onderwijs binnen het Erasmus MC met als aandachtsgebied toetsing, (hierna: [naam 2]) is in haar notitie van 14 november 2013 namens de examencommissie ingegaan op de kwaliteit van het hertentamen en de cesuur die daarbij is toegepast. In deze notitie is onder meer vermeld dat het Erasmus MC een aantal indicatoren hanteert om de kwaliteit van een toets achteraf te borgen: betrouwbaarheid, het discriminerend vermogen, de moeilijkheidsgraad en de toetsomvang in punten uitgedrukt. Op grond van de toets- en itemanalyse is er volgens [naam 2] geen reden om te twijfelen aan de kwaliteit van tentamen 1C1 in het studiejaar 2012-2013, zowel wat betreft het reguliere tentamen als de herkansing. [naam 2] wijst er verder op dat bij de tweede maal dat een tentamen wordt afgenomen binnen hetzelfde studiejaar dezelfde 'procentuele' cesuur wordt gehanteerd als bij de eerste keer dat het tentamen in hetzelfde studiejaar werd gehouden, opdat van studenten in de tweede mogelijkheid eenzelfde beheersingsniveau van de stof wordt gevraagd als van studenten tijdens de eerste tentamenmogelijkheid is gevraagd. Voorwaarde om met dezelfde 'procentuele' cesuur te werken is dat de tentamens van de eerste en tweede tentamengelegenheid binnen één academisch jaar onderling uitwisselbaar zijn. Vijf instrumenten waarmee binnen de opleiding Geneeskunde wordt gewerkt om dat te waarborgen zijn: het werken met een toetsmatrijs, de beoordeling van de vraagconstructie, het bespreken van de tentamens in een tentamenteam, het tegelijkertijd inleveren van de vragen om beide tentamens gelijktijdig te kunnen samenstellen, en de controle op extreme waarden van de indicatoren in de toets- en itemanalyse. Zo is onder meer alertheid geboden bij de extreme waarde dat 100% van de studenten is gezakt. De toets- en itemanalyse van het hertentamen geeft geen aanleiding de cesuur aan te passen. Er is geen sprake van extreme waarden, aldus [naam 2] .
Het hiervoor weergegeven beleid is niet onredelijk. Voorts heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat dit beleid bij het hertentamen onjuist is toegepast. Hetgeen de door verzoeker meegebrachte toetsdeskundige, drs. J.D. Huizinga, in zijn stukken en ter zitting in dit kader naar voren heeft gebracht, leidt niet tot een ander oordeel. Derhalve heeft verweerder terecht overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de examencommissie bij het hertentamen niet in redelijkheid heeft kunnen vasthouden aan de cesuur die is gehanteerd bij het reguliere tentamen dat in hetzelfde studiejaar is afgenomen.
Het betoog faalt.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

•

Zaaknummer	:	2014/051
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Borman en Kleijn
Datum uitspraak	:	2 juli 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Curriculum opleiding Niet-ontvankelijk Procesbelang Studiepunten Studievertraging Wijziging programma
Artikelen	:	Onderwijs- en examenregeling 2012-2013 overgangsregeling
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Appellant betoogt dat het CBE in de door hem naar voren gebrachte belangen aanleiding had moeten zien voor een inhoudelijke beoordeling van zijn tegen de beslissing van 20 augustus 2013 ingestelde beroep. Hiertoe voert hij aan dat hij zijn studieprogramma heeft besproken met de studieadviseur en dat deze niet aan hem heeft verteld dat hij voor 1 september 2012 klaar diende te zijn om te voorkomen dat hij 15 in plaats van 20 studiepunten voor zijn scriptie zou krijgen. Door de onjuiste voorlichting heeft hij zich alsnog moeten inschrijven voor het collegejaar 2013-2014 en collegegeld moeten betalen. In de geleden financiële schade is een belang voor een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep gelegen, aldus appellant. Ook stelt hij in dit verband dat de opgelopen studievertraging hem imagoschade heeft opgeleverd en belemmerend werkte bij het vinden van een baan. 2.3.1 Anders dan het CBE is het College van oordeel dat appellant nog een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de in de beslissing van 20 augustus 2013 meegedeelde afwijzing van zijn verzoek Controle Afstudeervereisten. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat het CBE ten overvloede heeft overwogen dat de voorlichting over de wijzigingen in het curriculum voor verbetering vatbaar was. Mocht komen vast te staan dat appellant onjuist is voorgelicht en er vanuit mocht gaan dat hij 20 in plaats van 15 studiepunten voor zijn scriptie zou krijgen, dan is daarmee tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van een langere inschrijvingsduur financiële schade heeft geleden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2013 heeft de examencommissie Economie en Bedrijfskunde aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek Controle Afstudeervereisten van de masteropleiding Business Studies is afgekeurd.

Bij beslissing van 16 januari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 24 februari 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2014, waar appellant, en het CBE,

vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Aan de beslissing het verzoek Controle Afstudeervereisten af te wijzen heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat het afstudeerprogramma van appellant niet overeenkomt met het curriculum van de masteropleiding Business Studies. Hiertoe heeft de examencommissie overwogen dat in de in de onderwijs- en examenregeling 2012-2013 (hierna: de OER) opgenomen overgangsregeling is vermeld dat studenten die niet voor 1 september 2012 hun masterprogramma volledig hebben afgerond verplicht zijn over te stappen op het curriculum van het collegejaar 2012-2013. Volgens dat curriculum wordt aan een scriptie 15 studiepunten toegekend in plaats van 20 studiepunten. Dit had voor appellant tot gevolg dat hij ten tijde van zijn verzoek om Controle Afstudeervereisten te weinig studiepunten had behaald om te kunnen afstuderen.

2.2 Het CBE heeft het door appellant tegen de afwijzing Controle Afstudeervereisten ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat ten tijde van de hoorzitting bleek dat hij zijn opleiding inmiddels had afgerond. Naar het oordeel van het CBE is met het behalen van de opleiding het belang bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep komen te vervallen.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE in de door hem naar voren gebrachte belangen aanleiding had moeten zien voor een inhoudelijke beoordeling van zijn tegen de beslissing van 20 augustus 2013 ingestelde beroep. Hiertoe voert hij aan dat hij zijn studieprogramma heeft besproken met de studieadviseur en dat deze niet aan hem heeft verteld dat hij voor 1 september 2012 klaar diende te zijn om te voorkomen dat hij 15 in plaats van 20 studiepunten voor zijn scriptie zou krijgen. Door de onjuiste voorlichting heeft hij zich alsnog moeten inschrijven voor het collegejaar 2013-2014 en collegegeld moeten betalen. In de geleden financiële schade is een belang voor een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep gelegen, aldus appellant. Ook stelt hij in dit verband dat de opgelopen studievertraging hem imagoschade heeft opgeleverd en belemmerend werkte bij het vinden van een baan.

2.3.1 Anders dan het CBE is het College van oordeel dat appellant nog een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de in de beslissing van 20 augustus 2013 meegedeelde afwijzing van zijn verzoek Controle Afstudeervereisten. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat het CBE ten overvloede heeft overwogen dat de voorlichting over de wijzigingen in het curriculum voor verbetering vatbaar was. Mocht komen vast te staan dat appellant onjuist is voorgelicht en er vanuit mocht gaan dat hij 20 in plaats van 15 studiepunten voor zijn scriptie zou krijgen, dan is daarmee tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van een langere inschrijvingsduur financiële schade heeft geleden.
Het betoog slaagt.

2.4 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 16 januari 2014 dient te worden vernietigd. Het CBE dient het door appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 20 augustus 2013 ingestelde beroep alsnog inhoudelijk te beoordelen.

2.5 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 16 januari 2014, kenmerk AC 1308 23604;
III. gelast dat het CBE aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 44,00 (zegge: vierenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer : 2014/052
Rechter(s) : mr. Kleijn
Datum uitspraak : 10 juni 2014
Partijen : Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden : Hardheidsclausule,

		[instellings-] Collegegeld, Opleiding die op een bepaald beroep is gericht
Artikelen	:	WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat het college van bestuur ten onrechte in de door hem naar voren gebrachte omstandigheden geen aanleiding heeft gezien om het door hem verschuldigde instellingscollegegeld met toepassing van de hardheidsclausule te verminderen tot een bedrag ter hoogte van het wettelijk collegegeld. Hiertoe voert hij, onder meer onder verwijzing naar een brief van het college van bestuur aan de Universiteitsraad van 23 maart 2011, aan dat het college van bestuur heeft toegezegd de hardheidsclausule toe te zullen passen voor deeltijdstudenten die staan ingeschreven voor een opleiding die is gericht op een bepaald beroep en waar de student pas na het afronden van de masteropleiding voldoet aan de wettelijke eisen ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die de student moet hebben verworven om toegang te hebben tot dat beroep. Appellant stelt in dit verband dat hij pas na afronding van de masteropleiding Klinische en Gezondheidspsychologie als klinisch of GZ-psycholoog aan de slag kan. Ook wordt volgens hem voldaan aan het in de brief van 23 maart 2011 gestelde dat het redelijk en billijk is om rekening te houden met de verwachting van de student om zowel de bachelor- als de masteropleiding tegen collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld te volgen. Appellant betoogt dat het college van bestuur in dit verband ten onrechte stelt dat appellant op het moment dat hij begon met de deeltijd bacheloropleiding Psychologie in september 2010 kon weten dat hij mogelijk het hoge instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn voor de masteropleiding. Hij stelt dat het niet is uit te sluiten dat hij wel de verwachting had dat hij het wettelijk collegegeld verschuldigd zou zijn, omdat hij zich al in mei 2010 had ingeschreven voor de deeltijd bacheloropleiding Psychologie. Volgens appellant kon hij er vanuit gaan dat het niet zo’n vaart zou lopen, mede in aanmerking genomen dat in het opleidingsstatuut 2010-2011 geen melding was gemaakt van een hoger voorgenomen collegegeld voor studenten die een tweede bachelor- of masteropleiding volgen en in het publieke debat nog veel onrust en onduidelijkheid bestond over de wijziging van de WHW. 2.3.1 Het college van bestuur heeft toegelicht dat de in de brief van 23 maart 2011 omschreven uitzondering uitsluitend bedoeld is voor studenten die voor september 2010 zijn begonnen met een bacheloropleiding die vervolgd dient te worden met een masteropleiding om toe te kunnen treden tot de arbeidsmarkt, omdat die studenten niet op de hoogte konden en hoefden te zijn van de wijziging van de WHW. In hetgeen appellant heeft aangevoerd ziet het College geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet van de wijziging van de WHW op de hoogte kon en hoefde te zijn, omdat hij zich al in mei 2010 voor de deeltijd bacheloropleiding Psychologie heeft ingeschreven. Daartoe is van belang dat vanaf november 2009 op de website van de Universiteit Utrecht aandacht is besteed aan de op hand zijnde wijziging van de WHW. Daarnaast is sinds die tijd is in de media veel aandacht aan dit onderwerp besteed. Dat appellant mogelijk zelf in de verwachting verkeerde dat een en ander niet zo’n vaart zou lopen, biedt, gelet op het voorgaande, geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur thans gehouden is het door appellant voor de deeltijd masteropleiding Klinische en Gezondheidspsychologie verschuldigde instellingscollegegeld te verlagen tot het bedrag ter hoogte van het wettelijk collegegeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2013 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om vermindering van het door hem voor de deeltijd masteropleiding Klinische en Gezondheidspsychologie voor het studiejaar 2013-2014 verschuldigde instellingscollegegeld tot het bedrag van het wettelijk collegegeld met toepassing van de hardheidsclausule afgewezen.

Bij beslissing van 13 januari 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 24 februari 2014, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 mei 2014 waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door M.W. Batteljee LLB en mr. M.A. Merton, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student die blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding. Dit geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.

2.2 Appellant heeft in 2005 het doctoraalexamen Economie behaald. In september 2010 is hij begonnen met de deeltijd bacheloropleiding Psychologie aan de Universiteit Utrecht. Ingevolge de door de universiteit opgestelde overgangsregeling was hij voor die opleiding instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld verschuldigd. Voor de deeltijd masteropleiding Klinische en Gezondheidspsychologie is hij ingevolge artikel 7.45a van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd. De universiteit heeft geen overgangsregeling getroffen op grond waarvan van deze regeling wordt afgeweken. Het college van bestuur heeft geweigerd om het door appellant verschuldigde instellingscollegegeld met toepassing van de hardheidsclausule te verminderen tot een bedrag ter hoogte van het wettelijk collegegeld.

2.3 Appellant betoogt dat het college van bestuur ten onrechte in de door hem naar voren gebrachte omstandigheden geen aanleiding heeft gezien om het door hem verschuldigde instellingscollegegeld met toepassing van de hardheidsclausule te verminderen tot een bedrag ter hoogte van het wettelijk collegegeld. Hiertoe voert hij, onder meer onder verwijzing naar een brief van het college van bestuur aan de Universiteitsraad van 23 maart 2011, aan dat het college van bestuur heeft toegezegd de hardheidsclausule toe te zullen passen voor deeltijdstudenten die staan ingeschreven voor een opleiding die is gericht op een bepaald beroep en waar de student pas na het afronden van de masteropleiding voldoet aan de wettelijke eisen ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die de student moet hebben verworven om toegang te hebben tot dat beroep. Appellant stelt in dit verband dat hij pas na afronding van de masteropleiding Klinische en Gezondheidspsychologie als klinisch of GZ-psycholoog aan de slag kan. Ook wordt volgens hem voldaan aan het in de brief van 23 maart 2011 gestelde dat het redelijk en billijk is om rekening te houden met de verwachting van de student om zowel de bachelor- als de masteropleiding tegen collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld te volgen. Appellant betoogt dat het college van bestuur in dit verband ten onrechte stelt dat appellant op het moment dat hij begon met de deeltijd bacheloropleiding Psychologie in september 2010 kon weten dat hij mogelijk het hoge instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn voor de masteropleiding. Hij stelt dat het niet is uit te sluiten dat hij wel de verwachting had dat hij het wettelijk collegegeld verschuldigd zou zijn, omdat hij zich al in mei 2010 had ingeschreven voor de deeltijd bacheloropleiding Psychologie. Volgens appellant kon hij er

vanuit gaan dat het niet zo'n vaart zou lopen, mede in aanmerking genomen dat in het opleidingsstatuut 2010-2011 geen melding was gemaakt van een hoger voorgenomen collegegeld voor studenten die een tweede bachelor- of masteropleiding volgen en in het publieke debat nog veel onrust en onduidelijkheid bestond over de wijziging van de WHW.

2.3.1 Het college van bestuur heeft toegelicht dat de in de brief van 23 maart 2011 omschreven uitzondering uitsluitend bedoeld is voor studenten die voor september 2010 zijn begonnen met een bacheloropleiding die vervolgd dient te worden met een masteropleiding om toe te kunnen treden tot de arbeidsmarkt, omdat die studenten niet op de hoogte konden en hoefden te zijn van de wijziging van de WHW. In hetgeen appellant heeft aangevoerd ziet het College geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur zich niet in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet van de wijziging van de WHW op de hoogte kon en hoefde te zijn, omdat hij zich al in mei 2010 voor de deeltijd bacheloropleiding Psychologie heeft ingeschreven. Daartoe is van belang dat vanaf november 2009 op de website van de Universiteit Utrecht aandacht is besteed aan de op hand zijnde wijziging van de WHW. Daarnaast is sinds die tijd is in de media veel aandacht aan dit onderwerp besteed. Dat appellant mogelijk zelf in de verwachting verkeerde dat een en ander niet zo'n vaart zou lopen, biedt, gelet op het voorgaande, geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur thans gehouden is het door appellant voor de deeltijd masteropleiding Klinische en Gezondheidspsychologie verschuldigde instellingscollegegeld te verlagen tot het bedrag ter hoogte van het wettelijk collegegeld.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het college:

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/053
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 14 augustus 2014
Partijen	: Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	: Hardheidsclausule [instellings-] Collegegeld Onbillijkheid van overwegende aard Overgangsrecht Opleiding tweede graad
Artikelen	: WHW artikel 7.3 (oud) WHW artikel 7.45a lid 1 WHW artikel 7.45a lid 2 WHW artikel 7.45a lid 8 aanhef en onderdeel a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 WHW artikel 7.52 WSF2000 artikel 2.2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4 Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte haar beroep op de hardheidsclausule in het Studentenstatuut heeft verworpen. Hiertoe voert zij aan dat zij de eerder door haar behaalde opleiding Nederlands Recht voor een groot deel aan de Universiteit van de Nederlandse Antillen op Curaçao heeft gevolgd en zij aan de KUN slechts vijf vakken hoefde te behalen om die opleiding te voltooien. De examens van deze vakken heeft zij volgens haar volledig door zelfstudie en zonder begeleiding van docenten van de KUN voorbereid. Mede gelet op antwoorden op Kamervragen van de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 8 juni 2011, is het, nu de KUN destijds vrijwel geen

kosten voor haar opleiding heeft hoeven maken en wel een volledige overheidsbijdrage voor die opleiding heeft ontvangen, onredelijk dat zij thans voor de bacheloropleiding Kunstgeschiedenis het hoge instellingstarief verschuldigd is, aldus appellante.
2.5. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 april 2013 in zaak nrs. 2013/020 en 020.1; www.cbho.nl), blijkt uit artikel 7.45a van de WHW en de toelichting op die bepaling dat de wetgever heeft bedoeld dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijke collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in bepaalde gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever uitdrukkelijk niet in de wet willen opnemen. De omstandigheid dat, naar appellante heeft gesteld, zij bij het behalen van haar doctoraaldiploma Nederlands Recht nauwelijks een beroep op de onderwijsvoorzieningen van de KUN heeft gedaan en de KUN mogelijk wel volledige bekostiging voor die opleiding heeft gekregen, is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid. Dat de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap in antwoord op Kamervragen van 8 juni 2011 heeft toegelicht dat ervoor is gekozen de financiële verantwoordelijkheid van de overheid niet verder te laten strekken dan één bekostigde bachelor en één bekostigde master, maakt dat niet anders. Nu appellante overigens niets heeft aangevoerd, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, die aanleiding geeft appellante met toepassing van het overgangsrecht het tarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld in rekening te brengen. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en
het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop
2.

Bij beslissing van 28 augustus 2013 heeft verweerder appellante medegedeeld dat zij voor het volgen van de bacheloropleiding Kunstgeschiedenis in het studiejaar 2013- 2014 een instellingscollegegeldtarief van € 6.350,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 20 januari 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 juli 2014, waar appellante is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het wettelijk collegegeld verschuldigd door een student die: a. blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld, in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald, en b. tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, behoort of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Ingevolge het tweede lid geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge het achtste lid, aanhef en onder a, van dit artikel wordt voor de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, met een student die een bachelor- of mastergraad heeft behaald gelijkgesteld een student die met goed gevolg het afsluitend examen heeft afgelegd van een opleiding in het wetenschappelijk onderwijs als bedoeld in artikel 7.3, zoals dat artikel luidde op 31 augustus 2002. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd. Ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

In het Studentenstatuut 2013-2014 van de universiteit is bepaald dat, samengevat weergegeven, een student die niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a van de WHW, voor de bacheloropleiding Kunstgeschiedenis een instellingscollegegeldtarief van € 6.350,00 verschuldigd is. Als overgangsrecht wordt in bepaalde gevallen een tarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld in rekening gebracht. Indien een student niet aan de bepalingen van het overgangsrecht voldoet, kan de directeur Onderwijs & Onderzoek bepalen dat de student er toch onder valt als sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Appellante heeft in 1992 aan de Katholieke Universiteit Nijmegen (hierna: de KUN) een doctoraaldiploma Nederlands Recht behaald.

2.3. Aan de beslissing van 20 januari 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die ertoe leiden dat met toepassing van de hardheidsclausule van het verschuldigde instellingscollegegeldtarief dient te worden afgeweken.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte haar beroep op de hardheidsclausule in het Studentenstatuut heeft verworpen. Hiertoe voert zij aan dat zij de eerder door haar behaalde opleiding Nederlands Recht voor een groot deel aan de Universiteit van de Nederlandse Antillen op Curaçao heeft gevolgd en zij aan de KUN slechts vijf vakken hoefde te behalen om die opleiding te voltooien. De examens van deze vakken heeft zij volgens haar volledig door zelfstudie en zonder begeleiding van docenten van de KUN voorbereid. Mede gelet op antwoorden op Kamervragen van de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 8 juni 2011, is het, nu de KUN destijds vrijwel geen kosten voor haar opleiding heeft hoeven maken en wel een volledige overheidsbijdrage voor die opleiding heeft ontvangen, onredelijk dat zij thans voor de bacheloropleiding Kunstgeschiedenis het hoge instellingstarief verschuldigd is, aldus appellante.

2.5. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 april 2013 in zaak nrs. 2013/020 en 020.1; www.cbho.nl), blijkt uit artikel 7.45a van de WHW en de toelichting op die bepaling dat de wetgever heeft bedoeld dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijke collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in bepaalde gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever uitdrukkelijk niet in de wet willen opnemen. De omstandigheid dat, naar appellante heeft gesteld, zij bij het behalen van haar doctoraaldiploma Nederlands Recht nauwelijks een beroep op de onderwijsvoorzieningen van de KUN heeft gedaan en de KUN mogelijk wel volledige bekostiging voor die opleiding heeft gekregen, is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid. Dat de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap in antwoord op Kamervragen van 8 juni 2011 heeft toegelicht dat ervoor is gekozen de financiële verantwoordelijkheid van de overheid niet verder te laten strekken dan één bekostigde bachelor en één bekostigde master, maakt dat niet anders. Nu appellante overigens niets heeft aangevoerd, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, die aanleiding geeft appellante met toepassing van het overgangsrecht het tarief ter hoogte van het wettelijk collegegeld in rekening te brengen. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/054
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	11 juni 2014
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	Instellingscollegegeld Overgangsrecht
Artikelen	:	Grondwet artikel 140 WHW artikel 7.45a
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Anders dan appellant veronderstelt, biedt artikel 7.45a van de WHW niet de mogelijkheid om een keuze te maken tussen de regel dat voor 1991 een academische graad is behaald en na die tijd. Uit de tekst van artikel 7.45a van de WHW kan slechts de conclusie worden getrokken dat, indien een student na 1991 een graad of gelijkgesteld diploma heeft behaald, deze voor een tweede bachelor- of masteropleiding het instellingscollegegeld is verschuldigd. Dat die student ook voor 1991 een graad of gelijkgesteld diploma heeft behaald doet hier niet aan af. Deze conclusie stemt ook overeen met de omstandigheid dat instellingen geen bekostiging ontvangen voor studenten die na 1991 een graad of gelijkgesteld diploma hebben behaald. Dit betekent dat de Universiteit Utrecht voor appellant ook geen bekostiging ontvangt. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat zijn situatie vergelijkbaar is met het bepaalde in artikel 140 van de Grondwet. Ingevolge die bepaling blijven bestaande wetten en andere regelingen en besluiten die in strijd zijn met een verandering in de Grondwet gehandhaafd totdat daarvoor overeenkomstig de Grondwet een voorziening is getroffen. De regel dat een student die na 1991 een graad of gelijkgesteld diploma heeft behaald het instellingscollegegeld is verschuldigd voor een tweede bachelor- of masteropleiding is niet in strijd met een verandering in de Grondwet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2013 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om vermindering van het door hem voor de deeltijd bacheloropleiding Religiestudies voor het studiejaar 2013-2014 verschuldigde instellingscollegegeld tot het bedrag van het wettelijk collegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 13 januari 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 24 februari 2014, beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 mei 2014 waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door M.W. Batteljee LLB en mr. M.A. Merton, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student die blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding. Dit geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.

2.2 Appellant heeft in 1977 aan de Vrije Universiteit de opleiding Geneeskunde afgerond. In 2005 heeft hij aan de Universiteit Utrecht het doctoraaldiploma voor de opleiding Nederlands Recht behaald. Het college van bestuur stelt zich op het standpunt dat appellant vanwege zijn in 2005 behaalde doctoraaldiploma ingevolge artikel 7.45a van de WHW voor de deeltijd bacheloropleiding Religiestudies het instellingscollegegeld is verschuldigd.

2.3 Appellant betoogt dat het feit dat hij voor 1991 een academische graad heeft behaald ertoe leidt dat hij voor de deeltijd bacheloropleiding Religiestudies het wettelijk collegegeld is verschuldigd. Volgens hem geeft het college van bestuur een eenzijdige interpretatie van artikel 7.45a van de WHW en is miskend dat, nu hij zowel voldoet aan de regel dat voor 1991 een academische graad is behaald als aan de regel dat na 1991 een academische graad is behaald, op grond van de redelijkheid en billijkheid de oudste en minst belastende regel voor dient te gaan. Appellant stelt in dit verband dat deze situatie vergelijkbaar is met een overgangsrechtelijke situatie en dat het college van bestuur, gelet op het bepaalde in artikel 140 van de Grondwet, gehouden is de oudste regel te laten prevaleren boven de nieuwste regel.

2.3.1 Anders dan appellant veronderstelt, biedt artikel 7.45a van de WHW niet de mogelijkheid om een keuze te maken tussen de regel dat voor 1991 een academische graad is behaald en na die tijd. Uit de tekst van artikel 7.45a van de WHW kan slechts de conclusie worden getrokken dat, indien een student na 1991 een graad of gelijkgesteld diploma heeft behaald, deze voor een tweede bachelor- of masteropleiding het instellingscollegegeld is verschuldigd. Dat die student ook voor 1991 een graad of gelijkgesteld diploma heeft behaald doet hier niet aan af. Deze conclusie stemt ook overeen met de omstandigheid dat instellingen geen bekostiging ontvangen voor studenten die na 1991 een graad of gelijkgesteld diploma hebben behaald. Dit betekent dat de Universiteit Utrecht voor appellant ook geen bekostiging ontvangt. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat zijn situatie vergelijkbaar is met het bepaalde in artikel 140 van de Grondwet. Ingevolge die bepaling blijven bestaande wetten en andere regelingen en besluiten die in strijd zijn met een verandering in de Grondwet gehandhaafd totdat daarvoor overeenkomstig de Grondwet een voorziening is getroffen. De regel dat een student die na 1991 een graad of gelijkgesteld diploma heeft behaald het instellingscollegegeld is verschuldigd voor een tweede bachelor- of masteropleiding is niet in strijd met een verandering in de Grondwet.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/059
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	26 augustus 2014
Partijen	:	Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	[niet tijdige] Beslissing Datum inschrijving Dwangsom Ingebrekestelling
Artikelen	:	Awb artikel 4:17 lid 1

		Awb artikel 4:17 lid 2 Awb artikel 4:17 lid 3 Awb artikel 6:2 aanhef en onder b Awb artikel 6:12 lid 2 Awb artikel 6:20 lid 3 Awb artikel 8:55c Awb artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.2. Na afloop van de beslistermijn heeft appellante verweerder bij brief van 27 januari 2014 medegedeeld dat hij in gebreke is. Verweerder heeft vervolgens niet binnen twee weken alsnog een beslissing op het door appellante gemaakte bezwaar genomen. Het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing is dan ook gegrond. Het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een beslissing dient te worden vernietigd. 2.2. Appellante heeft verzocht om met toepassing van artikel 8:55c van de Awb de hoogte van de door het college ingevolge artikel 4:17 van de Awb verbeurde dwangsom vast te stellen. (…) 2.2.2. Met toepassing van voormelde bepalingen stelt het College de door verweerder ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurde dwangsom vast op € 940,00 (…) 2.4. Appellante betoogt dat verweerder haar ten onrechte per 1 februari 2013 in plaats van 1 juni 2013 heeft ingeschreven. 2.4.1. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante op 31 mei 2013 zelf heeft verzocht om per 1 februari 2013 te worden ingeschreven. Uit de door appellante overgelegde stukken, waaronder correspondentie met de studentenadministratie, blijkt echter duidelijk dat appellante zich per 1 juni 2013 wilde inschrijven. Ter zitting heeft appellante toegelicht dat haar werd medegedeeld dat de opleidingsmanager geen toestemming zou geven voor een inschrijving per 1 juni 2013. Omdat zij de opleiding na een ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies zo spoedig mogelijk weer wilde oppakken, werd haar op dat moment geen andere keus gelaten dan zich te laten inschrijven per 1 februari 2013. Zij had echter geen belang bij een inschrijving per 1 februari 2013. Onder deze omstandigheden, kan verweerder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat appellante de inschrijving per 1 februari 2013 zelf heeft gewild. Nu er door verweerder voorts geen feiten of omstandigheden zijn gesteld die aan inschrijving per 1 juni 2013 in de weg stonden, had verweerder appellante per die datum moeten inschrijven. Verweerder heeft appellante dan ook ten onrechte per 1 februari 2013 ingeschreven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,
en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Verweerder heeft appellante per 1 februari 2013 ingeschreven voor de opleiding Bedrijfskunde MER.

Tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het door appellante daartegen gemaakte bezwaar heeft appellante beroep ingesteld.

Bij beslissing van 17 maart 2014 heeft verweerder het door appellante gemaakte bezwaar primair niet-ontvankelijk en subsidiair ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 augustus 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat verweerder niet tijdig op het door haar gemaakte bezwaar heeft beslist.

2.1.1. Ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit gelijkgesteld het niet tijdig nemen van een besluit.

Ingevolge artikel 6:12, tweede lid, kan een beroepschrift tegen het niet tijdig nemen van een besluit worden ingediend zodra het bestuursorgaan in gebreke is tijdig een besluit te nemen en twee weken zijn verstreken na de dag waarop de belanghebbende het bestuursorgaan schriftelijk heeft medegedeeld dat het in gebreke is.

2.1.2. Na afloop van de beslistermijn heeft appellante verweerder bij brief van 27 januari 2014 medegedeeld dat hij in gebreke is. Verweerder heeft vervolgens niet binnen twee weken alsnog een beslissing op het door appellante gemaakte bezwaar genomen. Het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing is dan ook gegrond. Het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Appellante heeft verzocht om met toepassing van artikel 8:55c van de Awb de hoogte van de door het college ingevolge artikel 4:17 van de Awb verbeurde dwangsom vast te stellen.

2.2.1. Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurt het bestuursorgaan indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het tweede lid bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 20 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30 per dag en de overige dagen € 40 per dag.

Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Ingevolge artikel 8:55c stelt de rechtbank, indien het beroep gegrond is, desgevraagd tevens de hoogte van de ingevolge artikel 4:17 verbeurde dwangsom vast.

2.2.2. Met toepassing van voormelde bepalingen stelt het College de door verweerder ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurde dwangsom vast op € 940,00.

2.3. Ingevolge artikel 6:20, derde lid, heeft het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit mede betrekking op het alsnog genomen besluit, tenzij dit geheel aan het beroep tegemoet komt. Gelet op deze bepaling, is het beroep mede gericht tegen de beslissing van 17 maart 2014.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder haar ten onrechte per 1 februari 2013 in plaats van 1 juni 2013 heeft ingeschreven.

2.4.1. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante op 31 mei 2013 zelf heeft verzocht om per 1 februari 2013 te worden ingeschreven. Uit de door appellante overgelegde stukken, waaronder correspondentie met de studentenadministratie, blijkt echter duidelijk dat appellante zich per 1 juni 2013 wilde inschrijven. Ter zitting heeft appellante toegelicht dat haar werd medegedeeld dat de opleidingsmanager geen toestemming zou geven voor een inschrijving per 1 juni 2013. Omdat zij de opleiding na een ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies zo spoedig mogelijk weer wilde oppakken, werd haar op dat moment geen andere keus gelaten dan zich te laten inschrijven per 1 februari 2013. Zij had echter geen belang bij een inschrijving per 1 februari 2013. Onder deze omstandigheden, kan verweerder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat appellante de inschrijving per 1 februari 2013 zelf heeft gewild. Nu er door verweerder voorts geen feiten of omstandigheden zijn gesteld die aan inschrijving per 1 juni 2013 in de weg stonden, had verweerder appellante per die datum moeten inschrijven. Verweerder heeft appellante dan ook ten onrechte per 1 februari 2013 ingeschreven.

Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep tegen de beslissing van 17 maart 2014 is gegrond. Die beslissing dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf voorziend het bezwaar van appellante gegrond te verklaren, de beslissing om appellante per 1 februari 2013 voor de opleiding Bedrijfskunde MER in te schrijven te herroepen en te bepalen dat appellante per 1 juni 2013 wordt ingeschreven voor die opleiding.

2.6. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het door appellante gemaakte bezwaar gegrond;

II. vernietigt het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een beslissing op het door appellante gemaakte bezwaar;

III. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam van 17 maart 2014 gegrond;

IV. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam van 17 maart 2014;

V. verklaart het door appellante gemaakte bezwaar tegen de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam om haar per 1 februari 2013 voor de opleiding Bedrijfskunde MER in te schrijven gegrond;

VI. herroept de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam om appellante per 1 februari 2013 voor de opleiding Bedrijfskunde MER in te schrijven;

VII. bepaalt dat appellante per 1 juni 2013 voor de opleiding Bedrijfskunde MER wordt ingeschreven;

VIII. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam van 17 maart 2014; IX. stelt de door het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam verbeurde dwangsom als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb vast op € 940,00 (zegge: negenhonderdveertig euro);

X. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam in verband met de behandeling van het beroep en bezwaar opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 487,00 (zegge: vierhonderdzevenentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

XI. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	:	CBHO 2014/060
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	18 juni 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Bindend negatief studieadvies Causaal verband [melden van] Persoonlijke omstandigheden Studieschuld
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1

WHW artikel 7.8b lid 2
WHW artikel 7.8b lid 3
WHW artikel 7.8b lid 6
OER van de opleiding International Business and Languages artikel 6.3
OER van de opleiding International Business and Languages artikel 6.4 lid 2
OER van de opleiding International Business and Languages artikel 6.4 lid 3

Uitspraak : Ongegrond

Hoofdoverwegingen : 2.3.1 Vaststaat dat appellant in het tweede studiejaar geen persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan. Zijn betoog dat de studentendecaan ervan had moeten uitgaan dat de in het eerste jaar gemelde omstandigheden nog steeds speelden in het tweede jaar en hij deze niet opnieuw hoefde te melden, volgt het College niet. Indien appellant meende dat sprake was van persoonlijke omstandigheden die rechtvaardigden dat aan het einde van het tweede jaar werd afgezien van een mogelijk negatief bindend studieadvies, diende hij deze omstandigheden, zo volgt uit artikel 6.4 van de OER, ook in dat studiejaar aan de studentendecaan te melden. Het CBE heeft toegelicht dat vanuit het studentendecanaat aan studenten wordt verteld dat zij over persoonlijke omstandigheden contact moeten blijven onderhouden met de studentendecaan, zodat deze zo nodig aan het einde van het studiejaar aan de examencommissie kan adviseren geen negatief bindend studieadvies te geven. Appellant wist dan wel behoorde te weten dat het van belang was persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan te melden. Nu appellant eerst in beroep bij het College naar voren heeft gebracht dat ook in het tweede studiejaar persoonlijke omstandigheden speelden, hetgeen niet tijdig is, heeft het CBE terecht het standpunt ingenomen dat thans geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behalen van het propedeutisch examen binnen de daarvoor gestelde termijn. Dit dient voor risico van appellant te komen. De aangevoerde omstandigheden kunnen derhalve geen rechtvaardiging vormen voor de opgelopen studievertraging.
2.3.2 Het betoog van appellant dat hij door het negatief bindend studieadvies problemen zal krijgen met het aflossen van zijn studieschuld en gezondheidsproblemen heeft gekregen, houdt - wat hier verder ook van zij - geen verband met het niet behalen van het propedeutisch examen binnen de daarvoor gestelde termijn. Het gestelde kan daarom niet tot een ander oordeel leiden.
2.3.3 Dat appellant in de veronderstelling verkeerde dat hij in het tweede studiejaar ook alle vakken van het eerste jaar van de hoofdfase moest behalen en lessen en tentamens van propedeusevakken en hoofdvakken samenvielen en hij daardoor studievertraging in de propedeutische fase heeft opgelopen, dient voor risico van appellant te komen. Appellant wist dan wel behoorde te weten dat hij aan het einde van het tweede studiejaar 60 studiepunten van het propedeutisch examen moest hebben behaald. Die norm stond in aan hem verzonden waarschuwingsbrieven, in de OER op de website van de hogeschool en op het intranet van de opleiding. Verder waren in beide studiejaren eerste- en tweedejaarsstudenten van de opleiding hierover geïnformeerd tijdens voorlichtingsbijeenkomsten. Het lag dan ook op weg van appellant om in het tweede jaar prioriteit te geven aan het behalen van nog niet behaalde propedeusevakken. Dat appellant aan het einde van het tweede jaar ook alle vakken, dan wel naar thans gesteld 40 studiepunten, van het eerste jaar van de hoofdfase moest hebben behaald, is onjuist en volgt ook niet uit de van toepassing zijnde regelingen. Niet gebleken is dat appellant er redelijkerwijs van heeft kunnen uitgaan dat hij die vakken dan wel studiepunten moest hebben behaald.

2.3.4 Geen grond wordt gezien voor het oordeel dat in strijd met artikel 6.4 van de OER is gehandeld. Uit de beslissing van 19 juli 2013 volgt dat de examencommissie de studentendecaan heeft geraadpleegd over mogelijke persoonlijke omstandigheden voordat zij het negatief bindend studieadvies heeft gegeven. Er is geen schriftelijk advies als bedoeld in het tweede lid door de studentendecaan uitgebracht, omdat geen persoonlijke omstandigheden waren gemeld. Dit is in overeenstemming met het derde lid. Het CBE heeft verder gesteld en met stukken gestaafd dat appellant persoonlijk en per algemene brief is uitgenodigd om te worden gehoord. Appellant heeft dit onvoldoende weersproken, zodat geen aanleiding wordt gezien om dit in twijfel te trekken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE),
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2013 heeft de examencommissie van de opleiding International Business and Languages appellant een negatief bindend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 27 januari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 mei 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. K. de Jong en mr. P. Wieringa, beiden advocaat te Zaandam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding International Business and Languages (hierna: de OER), voor zover thans van belang, brengt de examencommissie een negatief

bindend studieadvies uit indien de student aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd ten aanzien van mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies aan de betrokken student.

Ingevolge het derde lid, voor zover thans van belang, brengt de studentendecaan het advies als bedoeld in het tweede lid alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan.

2.2 Appellant is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de opleiding International Business and Languages. Aan het einde van dit studiejaar heeft hij in totaal 22 van de benodigde 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. De examencommissie heeft afgezien van het geven van een negatief bindend studieadvies, omdat sprake was van persoonlijke omstandigheden. Aan het einde van het tweede studiejaar 2012-2013 heeft appellant in totaal 50 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Derhalve staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie hem in redelijkheid een negatief bindend studieadvies heeft gegeven. Hij voert daartoe het volgende aan.

Niet is onderkend dat in het tweede jaar eveneens sprake was van persoonlijke omstandigheden die het niet uitbrengen van een negatief bindend studieadvies rechtvaardigen. De broer van appellant is in 2012 zwaargewond geraakt na een brandexplosie in zijn woning. Na behandeling bleek hij niet langer in staat te zijn om voor zichzelf te kunnen zorgen. Omdat appellant en zijn broer op dat moment geen contact meer hadden met hun ouders, heeft appellant de zorg voor zijn broer op zich genomen. Omdat zijn broer geen inkomsten ontving, moest appellant ook alle kosten van zijn broer voor zijn rekening nemen. Om dit op te vangen, heeft hij extra uren moeten werken naast zijn studie. Door deze situatie heeft appellant een studieachterstand opgelopen. Met deze persoonlijke omstandigheden is aan het einde van het eerste studiejaar reeds rekening gehouden en daarmee diende ook in het tweede jaar rekening te worden gehouden. Appellant mocht ervan uitgaan dat de studentendecaan in het tweede jaar op de hoogte was van deze voortdurende omstandigheden. Niet kenbaar is gemaakt dat de omstandigheden in het tweede jaar opnieuw moesten worden gemeld.

De studieschuld van appellant is opgelopen. Als hij zijn studie niet kan afronden, zal hij moeilijker een baan kunnen vinden en zijn schuld kunnen aflossen.

Uit de overgelegde verklaring van zijn huisarts volgt dat appellant te kampen heeft met gezondheidsproblemen, te weten slecht slapen, piekeren en spanning. Deze problemen worden veroorzaakt door de situatie rondom het negatief bindend studieadvies.

Het was voor appellant niet mogelijk in het tweede studiejaar alle vakken te volgen uit het eerste en tweede jaar, omdat de lessen regelmatig op hetzelfde tijdstip werden gegeven. Ook de tentamens vonden vaak op hetzelfde tijdstip plaats. Appellant wist dat hij in het tweede jaar zijn propedeuse moest behalen, maar hij verkeerde in de veronderstelling dat hij ook alle vakken van het eerste jaar van de hoofdfase moest behalen.

Omdat appellant aan het eind van het eerste studiejaar vanwege persoonlijke omstandigheden een studieachterstand had opgelopen, was het onredelijk van hem te verlangen om aan het einde van het tweede studiejaar te voldoen aan de norm om 60 studiepunten van de propedeutische fase en 40 studiepunten van het eerste jaar van de hoofdfase te hebben behaald.

Er is gehandeld in strijd met artikel 6.4, tweede lid, van de OER, nu de studentendecaan niet is geraadpleegd over mogelijke persoonlijke omstandigheden voordat het negatief bindend studieadvies is gegeven. Verder is appellant niet in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord voordat dit studieadvies is gegeven. Hierdoor heeft hij zijn persoonlijke omstandigheden niet opnieuw naar voren kunnen brengen.

2.3.1 Vaststaat dat appellant in het tweede studiejaar geen persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij de studentendecaan. Zijn betoog dat de studentendecaan ervan had moeten uitgaan dat de in het eerste jaar gemelde omstandigheden nog steeds speelden in het tweede jaar en hij deze niet opnieuw hoefde te melden, volgt het College niet. Indien appellant meende dat sprake was van persoonlijke omstandigheden die rechtvaardigden dat aan het einde van het tweede jaar werd afgezien van een mogelijk negatief bindend studieadvies, diende hij deze omstandigheden, zo volgt uit artikel 6.4 van de OER, ook in dat studiejaar aan de studentendecaan te melden. Het CBE heeft toegelicht dat vanuit het studentendecanaat aan studenten wordt verteld dat zij over persoonlijke omstandigheden contact moeten blijven onderhouden met de studentendecaan, zodat deze zo nodig aan het einde van het studiejaar aan de examencommissie kan adviseren geen negatief bindend studieadvies te geven. Appellant wist dan wel behoorde te weten dat het van belang was persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan te melden. Nu appellant eerst in beroep bij het College naar voren heeft gebracht dat ook in het tweede

studiejaar persoonlijke omstandigheden speelden, hetgeen niet tijdig is, heeft het CBE terecht het standpunt ingenomen dat thans geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behalen van het propedeutisch examen binnen de daarvoor gestelde termijn. Dit dient voor risico van appellant te komen. De aangevoerde omstandigheden kunnen derhalve geen rechtvaardiging vormen voor de opgelopen studievertraging.

2.3.2 Het betoog van appellant dat hij door het negatief bindend studieadvies problemen zal krijgen met het aflossen van zijn studieschuld en gezondheidsproblemen heeft gekregen, houdt - wat hier verder ook van zij - geen verband met het niet behalen van het propedeutisch examen binnen de daarvoor gestelde termijn. Het gestelde kan daarom niet tot een ander oordeel leiden.

2.3.3 Dat appellant in de veronderstelling verkeerde dat hij in het tweede studiejaar ook alle vakken van het eerste jaar van de hoofdfase moest behalen en lessen en tentamens van propedeusevakken en hoofdvakken samenvielen en hij daardoor studievertraging in de propedeutische fase heeft opgelopen, dient voor risico van appellant te komen. Appellant wist dan wel behoorde te weten dat hij aan het einde van het tweede studiejaar 60 studiepunten van het propedeutisch examen moest hebben behaald. Die norm stond in aan hem verzonden waarschuwingsbrieven, in de OER op de website van de hogeschool en op het intranet van de opleiding. Verder waren in beide studiejaren eerste- en tweedejaarsstudenten van de opleiding hierover geïnformeerd tijdens voorlichtingsbijeenkomsten. Het lag dan ook op weg van appellant om in het tweede jaar prioriteit te geven aan het behalen van nog niet behaalde propedeusevakken. Dat appellant aan het einde van het tweede jaar ook alle vakken, dan wel naar thans gesteld 40 studiepunten, van het eerste jaar van de hoofdfase moest hebben behaald, is onjuist en volgt ook niet uit de van toepassing zijnde regelingen. Niet gebleken is dat appellant er redelijkerwijs van heeft kunnen uitgaan dat hij die vakken dan wel studiepunten moest hebben behaald.

2.3.4 Geen grond wordt gezien voor het oordeel dat in strijd met artikel 6.4 van de OER is gehandeld. Uit de beslissing van 19 juli 2013 volgt dat de examencommissie de studentendecaan heeft geraadpleegd over mogelijke persoonlijke omstandigheden voordat zij het negatief bindend studieadvies heeft gegeven. Er is geen schriftelijk advies als bedoeld in het tweede lid door de studentendecaan uitgebracht, omdat geen persoonlijke omstandigheden waren gemeld. Dit is in overeenstemming met het derde lid. Het CBE heeft verder gesteld en met stukken gestaafd dat appellant persoonlijk en per algemene brief is uitgenodigd om te worden gehoord. Appellant heeft dit onvoldoende weersproken, zodat geen aanleiding wordt gezien om dit in twijfel te trekken.

2.3.5 Gelet op het vorenstaande komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de examencommissie haar beslissing om appellant een negatief bindend studieadvies te geven in redelijkheid heeft genomen.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/063
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	28 juli 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Curriculumwijziging Financiële compensatie (validiteit) Diploma Langstudeercoach Geldigheidsduur Overgangsregeling Restitutie collegegeld

		Schadevergoeding Studieloopbaanbegeleider Studievertraging
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k Awb artikel 8:73 lid 1 Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (Awb) OER artikel 5.3 lid 4 OER artikel 5.13 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming het standpunt mogen innemen dat het met ingang van het studiejaar 2011-2012 verplicht stellen van het per 1 september 2007 ingevoerde nieuwe onderwijsprogramma, gelet op de noodzakelijkheid om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen en gelet op de validiteit van het diploma, niet onredelijk is en dat een beperking van de geldigheidsduur van onderwijseenheden onder die omstandigheden is gerechtvaardigd. Het CBE heeft voorts terecht bij zijn oordeel in aanmerking genomen dat de opleiding Bouwkunde haar studenten, overeenkomstig artikel 5.3 van de OER, in de gelegenheid heeft gesteld de onderwijseenheden onder het oude onderwijsprogramma gedurende twee jaren na de invoering van het nieuwe onderwijsprogramma af te ronden, waarbij voor elk vak vier keer een toetsgelegenheid bestond. Het CBE heeft zich in dit verband, naar het oordeel van het College, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de in het OER opgenomen overgangsregeling niet onredelijk is. Het CBE heeft mede onder verwijzing naar de verklaringen van de opleidingsmanager Bouwkunde en de Examencommissie domein Techniek, naar het oordeel van het College, afdoende gemotiveerd welke vakken appellant onder het nieuwe onderwijsprogramma dient te volgen teneinde de opleiding af te kunnen ronden. Dat zich onder die vakken projectonderdelen bevinden die appellant, naar hij stelt, reeds heeft afgerond onder het oude studieprogramma en dat hij onder het nieuwe studieprogramma drie extra vakken dient te volgen, leidt niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie reeds om die reden diende te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband, in navolging van de Examencommissie, op het standpunt mogen stellen dat de betreffende onderdelen van het nieuwe onderwijsprogramma sterk zijn geactualiseerd, dat de geldigheid van de daarmee corresponderende door appellant behaalde onderwijsonderdelen vanwege het tijdsverloop is vervallen en dat nieuwe vakken dienen te worden gevolgd in verband met de exameneisen van het nieuwe onderwijsprogramma. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn beoordeling van zwaarwegend belang mogen achten dat het nieuwe onderwijsprogramma een wijziging inhoudt ten opzichte van het oude onderwijsprogramma en wordt gekenmerkt door een verdiepingsslag in de specialisatiefase en een actualisering van de inhoud, waardoor een één op één omzetting van het oude naar het nieuwe programma niet zonder meer mogelijk is. Het is het College niet gebleken dat bij de besluitvorming onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van appellant. Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 22 februari 2012 te vernietigen. Dat appellant als gevolg van de beslissing van het CBE een aanzienlijke vertraging oploopt, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft sinds zijn inschrijving met ingang van 1 september 2004, gelet op de in de OER opgenomen overgangsregeling, voldoende gelegenheid gehad de onderwijsonderdelen van het oude onderwijsprogramma af te ronden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 februari 2012 heeft de Examencommissie van de opleiding Bouwkunde van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de Examencommissie) de oude cijferboom van appellant omgezet naar het nieuwe onderwijsprogramma geldend vanaf het studiejaar 2011-2012 en daarbij te kennen gegeven welke vakken moeten worden voldaan voor afronding van de opleiding, inclusief de minor en het afstudeerproject.

Bij beslissing van 30 januari 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 12 maart 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juni 2014, waar appellant bijgestaan door mr. S. Verhagen en het CBE vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten, (hierna: de Wns) voor zover betrekking hebbend op schadevergoeding, in werking getreden. Uit het in artikel IV, eerste lid, van de Wns, neergelegde overgangsrecht volgt dat het recht zoals dat gold vóór inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft.
Ingevolge artikel 8:73, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan de rechtbank, indien zij het beroep gegrond verklaart en indien daarvoor gronden zijn, op verzoek van een partij het bestuursorgaan veroordelen tot vergoeding van de schade die die partij lijdt.

Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 5.3, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER), wordt, in het geval een onderwijseenheid niet meer wordt aangeboden, in het daarop volgende studiejaar nog tweemaal gelegenheid gegeven voor het afleggen van het tentamen of een toets van een onderwijseenheid waarvan het onderwijs in dat studiejaar niet meer wordt aangeboden.
Ingevolge artikel 5.13, eerste lid, wordt de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde onderwijseenheden in de postpropedeutische fase van de opleiding beperkt tot 5 jaar indien voornoemde onderwijseenheden zijn opgenomen in bijlage G. De onderwijseenheden worden in bijlage G opgenomen, indien naar het oordeel van de examencommissie de inhoud van de toetsing en/of het curriculum dermate is gewijzigd dat hierdoor een beperking van de geldigheidsduur is gerechtvaardigd.
Ingevolge het tweede lid heeft de examencommissie de bevoegdheid om – in geval van bijzondere omstandigheden, zulks ter beoordeling van de examencommissie – de geldigheidsduur te verlengen.

2.2. Het CBE heeft in zijn beslissing vastgesteld dat appellant aannemelijk heeft gemaakt de minor "Visualisatie" te hebben behaald. Verder heeft het CBE vastgesteld dat toekenning van studiepunten voor de workshop "Design & Build Brazil" niet meer in geschil is, omdat de Examencommissie de studiepunten van deze onderwijseenheid heeft toegekend.

Wat betreft het voor appellant bij beslissing van 22 februari 2012 vastgestelde en te volgen programma heeft het CBE overwogen dat een adequate overgangsregeling is getroffen. Volgens het CBE heeft de Examencommissie voorts mogen beslissen de geldigheidsduur van de studieonderdelen te beperken en het nieuwe onderwijsprogramma vanaf het studiejaar 2011-2012 verplicht te stellen. Dat appellant geen studieloopbaanbegeleider heeft, leidt niet tot vernietiging van de beslissing van de Examencommissie, omdat appellant een langstudeercoach toegewezen heeft gekregen. Bovendien heeft de examencommissie aangeboden appellant een studieloopbaanbegeleider toe te wijzen.

Het CBE heeft zich ten slotte onbevoegd geacht te oordelen over het verzoek van appellant om restitutie van het collegegeld over de studiejaren 2011-2012 en 2012-2013 en het op kosten van de Hogeschool mogen afronden van de studie in het studiejaar 2013-2014.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat bij de omzetting van zijn oude cijferboom naar de nieuwe cijferboom onduidelijkheden zijn ontstaan over de te volgen vakken. Bovendien dient appellant vijf vakken alsnog te behalen, terwijl die vakken overeenkomen met vakken die onder het oude curriculum behaald moesten worden. Daarnaast dient hij nog een aantal vakken te behalen volgens het nieuwe curriculum. In totaal dient appellant volgens het nieuwe curriculum nog 12 vakken te volgen, terwijl hij volgens het oude curriculum nog maar 9 vakken diende te volgen. Bovendien dient hij een aantal projecten af te ronden, terwijl hij die projecten onder het oude curriculum al heeft afgerond. Volgens appellant zal hij als gevolg van het nieuwe curriculum nog minimaal twee studiejaren moeten afronden, hetgeen niet meer van hem kan worden verwacht, gelet op de reeds door hem gevolgde vakken. De ongeorganiseerde gang van zaken kan niet aan hem worden tegengeworpen en dient tot financiële compensatie te leiden voor de studiejaren 2011-2014 vanwege de door de Hogeschool veroorzaakte langdurige vertraging, aldus appellant.

2.4.1. Het College gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden. Appellant heeft zich ingeschreven voor de opleiding Bouwkunde met ingang van 1 september 2004. Met ingang van 1 september 2007 is een nieuw onderwijsprogramma ingevoerd. Dat nieuwe onderwijsprogramma is met ingang van het studiejaar 2011-2012 verplicht geworden. Aangezien appellant zijn studie niet vóór het studiejaar 2011-2012 heeft afgerond, heeft de Examencommissie bij beslissing van 22 februari 2012 de eerder door appellant behaalde studieresultaten omgezet naar het nieuwe studieprogramma en appellant te kennen gegeven welke vakken hij onder dat nieuwe programma nog diende te volgen teneinde tot een afronding van de opleiding te komen.

2.4.2. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn besluitvorming het standpunt mogen innemen dat het met ingang van het studiejaar 2011-2012 verplicht stellen van het per 1 september 2007 ingevoerde nieuwe onderwijsprogramma, gelet op de noodzakelijkheid om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen en gelet op de validiteit van het diploma, niet onredelijk is en dat een beperking van de geldigheidsduur van onderwijseenheden onder die omstandigheden is gerechtvaardigd. Het CBE heeft voorts terecht bij zijn oordeel in aanmerking genomen dat de opleiding Bouwkunde haar studenten, overeenkomstig artikel 5.3 van de OER, in de gelegenheid heeft gesteld de onderwijseenheden onder het oude onderwijsprogramma gedurende twee jaren na de invoering van het nieuwe onderwijsprogramma af te ronden, waarbij voor elk vak vier keer een toetsgelegenheid bestond. Het CBE heeft zich in dit verband, naar het oordeel van het College, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de in het OER opgenomen overgangsregeling niet onredelijk is.

Het CBE heeft mede onder verwijzing naar de verklaringen van de opleidingsmanager Bouwkunde en de Examencommissie domein Techniek, naar het oordeel van het College, afdoende gemotiveerd welke vakken appellant onder het nieuwe onderwijsprogramma dient te volgen teneinde de opleiding af te kunnen ronden. Dat zich onder die vakken projectonderdelen bevinden die appellant, naar hij stelt, reeds heeft afgerond onder het oude studieprogramma en dat hij onder het nieuwe studieprogramma drie extra vakken dient te volgen, leidt niet tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de Examencommissie reeds om die reden diende te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband, in navolging van de Examencommissie, op het standpunt mogen stellen dat de betreffende onderdelen van het nieuwe onderwijsprogramma sterk zijn geactualiseerd, dat de geldigheid van de daarmee corresponderende door appellant behaalde onderwijsonderdelen vanwege het tijdsverloop is vervallen en dat nieuwe vakken dienen te worden gevolgd in verband met de exameneisen van het nieuwe onderwijsprogramma. Naar het oordeel van het College heeft het CBE bij zijn beoordeling van zwaarwegend belang mogen achten dat het nieuwe onderwijsprogramma een wijziging inhoudt ten opzichte van het oude onderwijsprogramma en wordt gekenmerkt door een verdiepingsslag in de specialisatiefase en een actualisering van de inhoud, waardoor een één op één omzetting van het oude naar het nieuwe programma niet zonder meer mogelijk

is. Het is het College niet gebleken dat bij de besluitvorming onvoldoende rekening is gehouden met de belangen van appellant.

Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 22 februari 2012 te vernietigen. Dat appellant als gevolg van de beslissing van het CBE een aanzienlijke vertraging oploopt, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft sinds zijn inschrijving met ingang van 1 september 2004, gelet op de in de OER opgenomen overgangsregeling, voldoende gelegenheid gehad de onderwijsonderdelen van het oude onderwijsprogramma af te ronden.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor zover appellant verzoekt om schadevergoeding, overweegt het College dat hiervoor reeds geen grond bestaat ingevolge artikel 8:73, eerste lid, van de Awb, nu het beroep ongegrond is.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

•

Zaaknummer	:	2014/064
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Auditieve beperking Bijzondere persoonlijke omstandigheden Herkansing Programma oude stijl
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder k OER artikel 5.3 lid 4
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij als gevolg van zijn auditieve beperking en de omstandigheid dat hij geen vergoeding meer krijgt voor uren van een gebarentolk, heeft verzocht de studie in de oude stijl af te ronden. Dat hij volgens het CBE een extra herkansing niet heeft benut, is het gevolg van het feit dat hij daarover geen bericht heeft ontvangen, aldus appellant. Verder heeft hij tijdens zijn studie geen studieloopbaanbegeleider gehad en is de Examencommissie niet voortvarend te werk gegaan, hetgeen de nodige vertraging heeft opgeleverd. Het CBE heeft onvoldoende rekening gehouden met zijn belangen, aldus appellant. 2.3.1. Onbetwist is dat het onderwijsprogramma voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening sinds 2009 substantiële veranderingen heeft ondergaan in competenties en wijze van toetsen en dat didactische wijzigingen hebben plaatsgevonden in de praktijk. Appellant heeft in dit verband erkend zich bewust te zijn geweest van die veranderingen in het onderwijsprogramma. Onbetwist is verder dat appellant van het tweede studiejaar 10 studiepunten dient te behalen, van het derde studiejaar 26 en van het vierde studiejaar 45. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat van appellant mag worden verwacht dat hij de opleiding afrondt onder het huidige curriculum. Het CBE heeft daarbij van belang mogen achten dat appellant in 2009 voor het laatst een tentamen heeft behaald en dat de overige toegekende studiepunten voor de praktijk onder het oude onderwijsprogramma

zijn behaald. Zoals het CBE heeft overwogen, heeft appellant op grond van artikel 5.3, vierde lid, van de OER gedurende een periode van twee jaar gelegenheid gehad de opleiding onder de oude stijl af te ronden. Het CBE heeft in dit verband geen aanleiding hoeven zien appellant, in weerwil van het dwingend geformuleerde artikel 5.3, vierde lid, van de OER in de gelegenheid te stellen de nog te behalen onderwijsonderdelen in oude stijl af te ronden. Dat appellant, naar hij stelt, door bijzondere persoonlijke omstandigheden niet in de gelegenheid is geweest van de in artikel 5.3, vierde lid, van de OER neergelegde overgangsregeling gebruik te maken, leidt niet tot het oordeel dat hem ten onrechte de verzochte toestemming is geweigerd. Het CBE heeft in dit verband van zwaarwegend belang mogen achten dat, zoals het ter zitting van het College heeft benadrukt, het onderwijsprogramma van de opleiding sinds 2009 dusdanig is gewijzigd dat een diploma op basis van de oude stijl niet kan worden afgegeven, omdat de Examencommissie moet kunnen instaan voor de validiteit van het diploma. Naar het oordeel van het College is bij de besluitvorming voldoende rekening gehouden met de belangen van appellant. De Examencommissie heeft zich in dit verband – ook buiten het traject van de minnelijke schikking – bereid verklaard mee te denken over de mogelijkheden voor appellant om zo spoedig mogelijk af te studeren.
Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 5 juli 2013 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 juli 2013 heeft de Examencommissie van het Domein Maatschappij en Recht (hierna: de Examencommissie) appellant de toestemming voor het afronden van de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening in de oude stijl geweigerd.

Bij beslissing van 30 januari 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

H et College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 augustus 2014, waar appellant, bijgestaan door S. Heuft, gebarentolk, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 5.3, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) wordt, in het geval een onderwijseenheid niet meer wordt aangeboden, in het daarop volgende studiejaar nog tweemaal gelegenheid gegeven voor het afleggen van het tentamen of een toets van een onderwijseenheid waarvan het onderwijs in dat studiejaar niet meer wordt aangeboden.

2.2. Bij brief van 15 december 2012 heeft appellant de Examencommissie verzocht om toestemming voor het afronden van de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening volgens het oude curriculum. Appellant heeft in zijn verzoek te kennen gegeven de benodigde vakken van het jaar 2009-2010 af te willen ronden in de oude stijl, zonder daarvoor opnieuw de lessen te hoeven volgen.

Bij beslissing van 5 juli 2013 heeft de Examencommissie die toestemming geweigerd. Daartoe heeft zij overwogen dat, gelet op het aantal door appellant af te ronden onderwijsonderdelen in jaar 2, 3 en 4 in de oude stijl, een te groot verschil bestaat met de onderwijsonderdelen die onder de nieuwe stijl worden aangeboden.

Het CBE heeft in zijn beslissing van 30 januari 2014 overwogen dat van appellant verwacht mag worden dat hij ondanks zijn bijzondere persoonlijke omstandigheden het huidige curriculum volgt. Omdat het curriculum sinds 2009 is gewijzigd op het gebied van competenties, wijze van toetsing en didactiek, kan bij het afronden van het onderwijsprogramma in de oude stijl, volgens het CBE, niet worden ingestaan voor de validiteit van het diploma. De door appellant aangedragen financiële redenen en het feit dat appellant geen studieloopbaanbegeleider heeft gehad, leiden niet tot een andere beslissing, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij als gevolg van zijn auditieve beperking en de omstandigheid dat hij geen vergoeding meer krijgt voor uren van een gebarentolk, heeft verzocht de studie in de oude stijl af te ronden. Dat hij volgens het CBE een extra herkansing niet heeft benut, is het gevolg van het feit dat hij daarover geen bericht heeft ontvangen, aldus appellant. Verder heeft hij tijdens zijn studie geen studieloopbaanbegeleider gehad en is de Examencommissie niet voortvarend te werk gegaan, hetgeen de nodige vertraging heeft opgeleverd. Het CBE heeft onvoldoende rekening gehouden met zijn belangen, aldus appellant.

2.3.1. Onbetwist is dat het onderwijsprogramma voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening sinds 2009 substantiële veranderingen heeft ondergaan in competenties en wijze van toetsen en dat didactische wijzigingen hebben plaatsgevonden in de praktijk. Appellant heeft in dit verband erkend zich bewust te zijn geweest van die veranderingen in het onderwijsprogramma. Onbetwist is verder dat appellant van het tweede studiejaar 10 studiepunten dient te behalen, van het derde studiejaar 26 en van het vierde studiejaar 45.

Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat van appellant mag worden verwacht dat hij de opleiding afrondt onder het huidige curriculum. Het CBE heeft daarbij van belang mogen achten dat appellant in 2009 voor het laatst een tentamen heeft behaald en dat de overige toegekende studiepunten voor de praktijk onder het oude onderwijsprogramma zijn behaald. Zoals het CBE heeft overwogen, heeft appellant op grond van artikel 5.3, vierde lid, van de OER gedurende een periode van twee jaar gelegenheid gehad de opleiding onder de oude stijl af te ronden. Het CBE heeft in dit verband geen aanleiding hoeven zien appellant, in weerwil van het dwingend geformuleerde artikel 5.3, vierde lid, van de OER in de gelegenheid te stellen de nog te behalen onderwijsonderdelen in oude stijl af te ronden. Dat appellant, naar hij stelt, door bijzondere persoonlijke omstandigheden niet in de gelegenheid is geweest van de in artikel 5.3, vierde lid, van de OER neergelegde overgangsregeling gebruik te maken, leidt niet tot het oordeel dat hem ten onrechte de verzochte toestemming is geweigerd. Het CBE heeft in dit verband van zwaarwegend belang mogen achten dat, zoals het ter zitting van het College heeft benadrukt, het onderwijsprogramma van de opleiding sinds 2009 dusdanig is gewijzigd dat een diploma op basis van de oude stijl niet kan worden afgegeven, omdat de Examencommissie moet kunnen instaan voor de validiteit van het diploma. Naar het oordeel van het College is bij de besluitvorming voldoende rekening gehouden met de belangen van appellant. De Examencommissie heeft zich in dit verband – ook buiten het traject van de minnelijke schikking – bereid verklaard mee te denken over de mogelijkheden voor appellant om zo spoedig mogelijk af te studeren.

Gelet op het voorgaande komt het College tot de conclusie dat het CBE geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van de Examencommissie van 5 juli 2013 te vernietigen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/068
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Kleijn en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 juli 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	Beoordeling Deskundigheid Fair trial Kennen en kunnen Minnelijke schikking Motivering Rechtsbescherming
Artikelen	:	WHW artikel 7.61 lid 3 WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 3:46 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b EVRM artike. 6 EVRM artikel 8
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Naar aanleiding van het bij hem door appellante ingestelde beroep heeft het CBE de CvE verzocht om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. In het kader hiervan is het tentamen van appellante opnieuw beoordeeld en vastgesteld dat het aanvankelijk door appellante behaalde eindresultaat met één punt dient te worden verhoogd. Bij brief van 16 januari 2014 heeft de CvE appellante als schikkingsvoorstel een herziening van de beslissing van 11 december 2013 aangeboden, inhoudende dat het aanvankelijk aan haar toegekende cijfer 3 naar het cijfer 4 wordt verhoogd. Appellante heeft op 20 januari 2014 te kennen gegeven dat zij dit voorstel niet aanvaardt. Zij heeft aldus haar beroep gehandhaafd en het CBE heeft daarop een beslissing genomen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat met deze gang van zaken het bepaalde in artikel 7.61, derde lid, van de WHW niet is nageleefd. Daarbij is in aanmerking genomen dat niet is gebleken dat de betrokken examinator deel heeft genomen aan de beraadslaging. Het betoog faalt. (…) 2.4.1. Er bestaat geen rechtsregel op grond waarvan het tentamen zonder meer door twee examinatoren had moeten worden beoordeeld. De enkele omstandigheid dat het tentamen door één examinator is beoordeeld, maakt dan ook niet dat de beslissing van de CvE onzorgvuldig tot stand is gekomen. Voor zover appellante betoogt dat de betrokken examinator niet ter zake kundig is, overweegt het College dat examinatoren uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat degene die het tegendeel stelt aannemelijk moet maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Dat heeft appellante niet aannemelijk gemaakt. Het door appellante bedoelde Handboek is opgesteld door een aantal bij de Open Universiteit betrokken personen die deskundig zijn op het gebied van toetsing. Het biedt informatie over mogelijkheden van toetsing en bevat richtlijnen voor examinatoren voor het opstellen en afnemen van tentamens. Dat examinatoren niet verplicht zijn om de richtlijnen uit het Handboek te volgen, betekent niet dat er in dit geval geen enkele betekenis aan toekomt, nu het CBE zich op het standpunt heeft gesteld dat het Handboek weliswaar geen wettelijke regeling bevat, maar dat het voor de CvE niet zonder betekenis is. Aan de hand van de door appellante ingeroepen

richtlijnen kan derhalve worden onderzocht of de vraagstelling in het tentamen van dien aard is, dat zij geen blijk geeft van een zorgvuldige wijze van tentaminering. Het tentamen omvat vier pagina's met vier open vragen en studenten hebben drie uur de tijd om deze vragen te beantwoorden. In hetgeen appellante heeft aangevoerd heeft het CBE terecht geen aanknopingspunten gevonden om te oordelen dat de vraagstelling in het tentamen, gelet op het antwoordmodel, de grenzen van een zorgvuldige wijze van tentaminering te buiten gaan. Dat de CvE ter zitting bij het CBE een nadere toelichting heeft gegeven op het antwoordmodel, maakt voorts niet dat het CBE de beslissing van 11 december 2013 reeds daarom wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb had moeten vernietigen.
Het betoog faalt.
2.5. Voor zover appellante een beroep heeft gedaan op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), wordt overwogen dat dit beroep faalt, reeds omdat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing van het CBE van 12 februari 2014 een inbreuk vormt op het in die verdragsbepaling neergelegde recht op eerbiediging van het privéleven.
2.6. Voor zover appellante beoogt te betogen dat artikel 6 van het EVRM is geschonden, omdat de procedure bij het CBE geen effectieve rechtsbescherming biedt, overweegt het College dat de beroepsprocedure bij het CBE niet is te beschouwen als een 'procedure' waar het 'fair trial-beginsel' van artikel 6 EVRM op ziet. De beroepsprocedure bij het CBE is een vorm van verlengde besluitvorming door het bestuursorgaan en geen proces ten overstaan van een onafhankelijke rechter. Van schending van artikel 6 van het EVRM als door appellante voorgestaan tijdens deze beroepsprocedure kan dan ook reeds hierom geen sprake zijn.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Open Universiteit, gevestigd te Heerlen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 december 2013 heeft de commissie voor de examens (hierna: CvE) appellante het cijfer 3 voor het vak Formeel Strafrecht toegekend.

Bij beslissing van 12 februari 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 juli 2014, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de

bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent in dit geval dat, wat betreft de aan de beslissing van 12 februari 2014 ten grondslag liggende beslissing van de CvE, de bestuursrechter slechts kan onderzoeken of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

Voor zover appellante argumenten heeft aangevoerd om te betogen dat de puntentoekenning bij verscheidene vragen geen recht doet aan de door haar op die vragen gegeven antwoorden, kunnen die betogen derhalve niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

2.2. Appellante betoogt dat in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW geen deugdelijke poging is gedaan om het geschil minnelijk te schikken. Volgens haar heeft de examinator in de beroepsprocedure bij het CBE het toegekende cijfer slechts gecorrigeerd van een 3 in een 4. Voorts is niet voldaan aan het in voormelde bepaling gestelde vereiste dat, indien de examinator, tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, hij geen deel mag nemen aan de beraadslaging met betrekking tot de minnelijke schikking, aldus appellante.

2.2.1. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW zendt het CBE het beroepschrift, alvorens dat beroep in behandeling te nemen, aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Awb. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het CBE, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het CBE in behandeling genomen

2.2.2. Naar aanleiding van het bij hem door appellante ingestelde beroep heeft het CBE de CvE verzocht om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. In het kader hiervan is het tentamen van appellante opnieuw beoordeeld en vastgesteld dat het aanvankelijk door appellante behaalde eindresultaat met één punt dient te worden verhoogd. Bij brief van 16 januari 2014 heeft de CvE appellante als schikkingsvoorstel een herziening van de beslissing van 11 december 2013 aangeboden, inhoudende dat het aanvankelijk aan haar toegekende cijfer 3 naar het cijfer 4 wordt verhoogd. Appellante heeft op 20 januari 2014 te kennen gegeven dat zij dit voorstel niet aanvaardt. Zij heeft aldus haar beroep gehandhaafd en het CBE heeft daarop een beslissing genomen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat met deze gang van zaken het bepaalde in artikel 7.61, derde lid, van de WHW niet is nageleefd. Daarbij is in aanmerking genomen dat niet is gebleken dat de betrokken examinator deel heeft genomen aan de beraadslaging.

Het betoog faalt.

2.3. Voor zover appellante stelt dat zij het verweerschrift in de beroepsprocedure bij het CBE te laat heeft gekregen, leidt dat niet tot het beoogde doel, reeds omdat appellante bij brief van 30 januari 2014 een reactie op het verweerschrift heeft ingediend en zij ook de gelegenheid heeft gehad daarop ter zitting bij het CBE te reageren.

2.4. Appellante betoogt voorts dat het CBE heeft miskend dat haar ten onrechte het cijfer 3 is toegekend voor het vak Formeel Strafrecht. Daartoe voert zij aan dat het tentamen ten onrechte slechts door één examinator is beoordeeld. Appellante voert verder aan dat het CBE heeft miskend dat het afgenomen tentamen niet voldoet aan de in het 'Handboek toetsen en tentamens bij de Open Universiteit' (hierna: het Handboek) neergelegde richtlijnen. Voorts stelt zij dat de beslissing van de CvE in strijd met artikel 3:46 van de Awb niet voorzien is van een deugdelijke motivering.

2.4.1. Er bestaat geen rechtsregel op grond waarvan het tentamen zonder meer door twee examinatoren had moeten worden beoordeeld. De enkele omstandigheid dat het tentamen door één examinator is beoordeeld, maakt dan ook niet dat de beslissing van de CvE onzorgvuldig tot stand is gekomen. Voor zover appellante betoogt dat de betrokken examinator niet ter zake kundig is, overweegt het College dat examinatoren uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat degene die het tegendeel stelt aannemelijk moet maken dat er bijzondere omstandigheden zijn die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen. Dat heeft appellante niet aannemelijk gemaakt.

Het door appellante bedoelde Handboek is opgesteld door een aantal bij de Open Universiteit betrokken personen die deskundig zijn op het gebied van toetsing. Het biedt informatie over mogelijkheden van toetsing en bevat richtlijnen voor examinatoren voor het opstellen en afnemen van tentamens. Dat examinatoren niet verplicht zijn om de richtlijnen uit het Handboek te volgen, betekent

niet dat er in dit geval geen enkele betekenis aan toekomt, nu het CBE zich op het standpunt heeft gesteld dat het Handboek weliswaar geen wettelijke regeling bevat, maar dat het voor de CvE niet zonder betekenis is. Aan de hand van de door appellante ingeroepen richtlijnen kan derhalve worden onderzocht of de vraagstelling in het tentamen van dien aard is, dat zij geen blijk geeft van een zorgvuldige wijze van tentaminering. Het tentamen omvat vier pagina's met vier open vragen en studenten hebben drie uur de tijd om deze vragen te beantwoorden. In hetgeen appellante heeft aangevoerd heeft het CBE terecht geen aanknopingspunten gevonden om te oordelen dat de vraagstelling in het tentamen, gelet op het antwoordmodel, de grenzen van een zorgvuldige wijze van tentaminering te buiten gaan. Dat de CvE ter zitting bij het CBE een nadere toelichting heeft gegeven op het antwoordmodel, maakt voorts niet dat het CBE de beslissing van 11 december 2013 reeds daarom wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb had moeten vernietigen.

Het betoog faalt.

2.5. Voor zover appellante een beroep heeft gedaan op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), wordt overwogen dat dit beroep faalt, reeds omdat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing van het CBE van 12 februari 2014 een inbreuk vormt op het in die verdragsbepaling neergelegde recht op eerbiediging van het privéleven.

2.6. Voor zover appellante beoogt te betogen dat artikel 6 van het EVRM is geschonden, omdat de procedure bij het CBE geen effectieve rechtsbescherming biedt, overweegt het College dat de beroepsprocedure bij het CBE niet is te beschouwen als een 'procedure' waar het 'fair trial-beginsel' van artikel 6 EVRM op ziet. De beroepsprocedure bij het CBE is een vorm van verlengde besluitvorming door het bestuursorgaan en geen proces ten overstaan van een onafhankelijke rechter. Van schending van artikel 6 van het EVRM als door appellante voorgestaan tijdens deze beroepsprocedure kan dan ook reeds hierom geen sprake zijn.

2.7. Nu hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd, evenmin tot vernietiging van voormelde beslissing van het CBE noopt, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/069
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof.
Datum uitspraak	:	23 juli 2014
Partijen	:	Appellante en het CBE van de Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	Assessment Kennen en kunnen Stage
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 Voornoemde bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 27 januari 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 2 oktober 2013, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing ten onrechte is

overwogen dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet op onzorgvuldige wijze heeft besloten. De criteria aan de hand waarvan het assessment is beoordeeld, zijn neergelegd in de nota "Competentie Assessment HBO-niveau 1", waarin ook is verwezen naar het digitale leersysteem van de hogeschool. Niet weersproken is dat dit stuk aan het begin van het studiejaar aan appellante is uitgereikt. Appellante was derhalve op de hoogte, dan wel moet worden geacht op de hoogte te hebben kunnen zijn van de beoordelingscriteria. Het betoog van appellante dat onduidelijk is op welke wijze de criteria op haar assessment zijn toegepast, is niet nader geconcretiseerd en toegelicht, zodat het reeds hierom niet kan leiden tot het oordeel dat de beslissing van het CBE onjuist is. Ter zitting van het College is door het CBE toegelicht dat tijdens het leerjaar een wijziging van het assessment heeft plaatsgevonden, omdat de hogeschool geen volledige stageplaatsen kon aanbieden. Alle studenten hebben stage gelopen. Daarnaast moesten de studenten ter aanvulling drie klinische lessen inhoudelijk voorbereiden en ten minste één van die lessen ook aan medestudenten geven. Verder is een proefassessment gehouden. Als gevolg van deze wijziging zijn de beoordelingscriteria van het assessment aangepast, in die zin dat deze naar beneden zijn bijgesteld. Appellante heeft in totaal elf dagen stage gelopen bij diverse organisaties. Ook heeft zij bedoelde drie klinische lessen voorbereid en één les aan medestudenten gegeven. Verder is zij als toehoorder bij het proefassessment aanwezig geweest. Ter zitting van het College heeft zij verklaard dat zij de klinische lessen goed heeft afgerond en dat haar stage goed is verlopen. Zij heeft onvoldoende geconcretiseerd en beargumenteerd dat zij direct als gevolg van de wijziging van het assessment onder tijdsdruk is komen te staan en hierdoor de benodigde dertien punten niet heeft kunnen behalen. Het is voor het College dan ook niet aannemelijk geworden dat met de wijziging van het assessment jegens appellante onzorgvuldig is gehandeld.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 oktober 2013 heeft de examencommissie van het Instituut voor de Gezondheidszorg appellante geen dertien punten voor haar assessment toegekend.

Bij beslissing van 27 januari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juli 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. P.J. de Bruin, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en H. Melsert, beiden werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Voor het assessment had appellante dertien punten nodig om een voldoende te behalen. Bij beslissing van 2 oktober 2013 heeft de examencommissie appellante geen dertien punten voor haar assessment toegekend.

2.2 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie op goede gronden tot voornoemde beslissing is gekomen. Zij voert aan dat het CBE niet heeft onderkend dat onduidelijk is op welke wijze haar assessment is beoordeeld. Voorts heeft het CBE volgens haar niet onderkend dat sprake was van een zekere tijdsdruk die te wijten was aan problemen van de hogeschool rondom de stages.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

2.2.2 Voornoemde bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 27 januari 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 2 oktober 2013, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing ten onrechte is overwogen dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet op onzorgvuldige wijze heeft besloten. De criteria aan de hand waarvan het assessment is beoordeeld, zijn neergelegd in de nota "Competentie Assessment HBO-niveau 1", waarin ook is verwezen naar het digitale leersysteem van de hogeschool. Niet weersproken is dat dit stuk aan het begin van het studiejaar aan appellante is uitgereikt. Appellante was derhalve op de hoogte, dan wel moet worden geacht op de hoogte te hebben kunnen zijn van de beoordelingscriteria. Het betoog van appellante dat onduidelijk is op welke wijze de criteria op haar assessment zijn toegepast, is niet nader geconcretiseerd en toegelicht, zodat het reeds hierom niet kan leiden tot het oordeel dat de beslissing van het CBE onjuist is. Ter zitting van het College is door het CBE toegelicht dat tijdens het leerjaar een wijziging van het assessment heeft plaatsgevonden, omdat de hogeschool geen volledige stageplaatsen kon aanbieden. Alle studenten hebben stage gelopen. Daarnaast moesten de studenten ter aanvulling drie klinische lessen inhoudelijk voorbereiden en ten minste één van die lessen ook aan medestudenten geven. Verder is een proefassessment gehouden. Als gevolg van deze wijziging zijn de beoordelingscriteria van het assessment aangepast, in die zin dat deze naar beneden zijn bijgesteld. Appellante heeft in totaal elf dagen stage gelopen bij diverse organisaties. Ook heeft zij bedoelde drie klinische lessen voorbereid en één les aan medestudenten gegeven. Verder is zij als toehoorder bij het proefassessment aanwezig geweest. Ter zitting van het College heeft zij verklaard dat zij de klinische lessen goed heeft afgerond en dat haar stage goed is verlopen. Zij heeft onvoldoende geconcretiseerd en beargumenteerd dat zij direct als gevolg van de wijziging van het assessment onder tijdsdruk is komen te staan en hierdoor de benodigde dertien punten niet heeft kunnen behalen. Het is voor het College dan ook niet aannemelijk geworden dat met de wijziging van het assessment jegens appellante onzorgvuldig is gehandeld.
Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer : 2014/070
Rechter(s) : mrs. Nijenhof, Kleijn en Hoogvliet

Datum uitspraak	:	29 juli 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bekendmaking Inschrijven Machtiging Studielink
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Niet in geschil is dat verweerder de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend heeft gemaakt. Evenmin is in geschil dat appellant, nadat hij via Studielink een verzoek tot inschrijving had gedaan, er per e-mail op is gewezen dat hij de machtiging voor het collegegeld moest bevestigen. Verder heeft verweerder ter zitting gemotiveerd toegelicht dat het niet mogelijk was om appellant, nadat hij de machtiging voor het collegegeld te laat had bevestigd, alsnog per 1 september 2013 in te schrijven, omdat de examencommissie nog onderzoek diende toe doen naar de door appellant bij een andere onderwijsinstelling behaalde studieresultaten. Onder deze omstandigheden biedt hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd hem per 1 september 2013 in te schrijven. Voor zover appellant stelt dat hem de inschrijvingsprocedure niet duidelijk was, leidt dat niet tot een ander oordeel. Het was aan verweerder om de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend te maken. Vervolgens was het de verantwoordelijkheid van appellant om daar kennis van te nemen en, indien hem de procedure niet duidelijk was, verweerder om nadere uitleg te vragen. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de medewerkers met wie appellant stelt contact te hebben gehad ervan op de hoogte hadden moeten zijn dat appellant de machtiging voor het collegegeld nog niet had bevestigd en hem daarop hadden moeten wijzen. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 oktober 2013 heeft verweerder geweigerd appellant per 1 september 2013 in te schrijven voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening.

Bij beslissing van 11 februari 2014 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 juli 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft geweigerd appellant per 1 september 2013 in te schrijven, omdat hij niet tijdig een machtiging heeft bevestigd voor de betaling van het collegegeld.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd hem in te schrijven. Volgens hem is zijn aanmelding via Studielink in twee e-mails bevestigd. Slechts in een daarvan is hij erop gewezen dat de machtiging voor het collegegeld moest worden bevestigd. Verder voert hij aan dat hem de inschrijvingsprocedure niet duidelijk was en dat, ondanks uitvoerig contact met diverse medewerkers van de hogeschool na de aanmelding via Studielink in augustus, op geen enkel moment naar voren is gekomen dat de inschrijving nog niet rond was.

2.2.1. Het College stelt voorop dat deze procedure uitsluitend betrekking heeft op de weigering van verweerder om appellant per 1 september 2013 in te schrijven en derhalve niet op de vraag of appellant tussentijds had kunnen worden ingeschreven.

2.2.2. Niet in geschil is dat verweerder de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend heeft gemaakt. Evenmin is in geschil dat appellant, nadat hij via Studielink een verzoek tot inschrijving had gedaan, er per e-mail op is gewezen dat hij de machtiging voor het collegegeld moest bevestigen. Verder heeft verweerder ter zitting gemotiveerd toegelicht dat het niet mogelijk was om appellant, nadat hij de machtiging voor het collegegeld te laat had bevestigd, alsnog per 1 september 2013 in te schrijven, omdat de examencommissie nog onderzoek diende toe doen naar de door appellant bij een andere onderwijsinstelling behaalde studieresultaten. Onder deze omstandigheden biedt hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd hem per 1 september 2013 in te schrijven.

Voor zover appellant stelt dat hem de inschrijvingsprocedure niet duidelijk was, leidt dat niet tot een ander oordeel. Het was aan verweerder om de regels voor inschrijving op deugdelijke wijze bekend te maken. Vervolgens was het de verantwoordelijkheid van appellant om daar kennis van te nemen en, indien hem de procedure niet duidelijk was, verweerder om nadere uitleg te vragen. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de medewerkers met wie appellant stelt contact te hebben gehad ervan op de hoogte hadden moeten zijn dat appellant de machtiging voor het collegegeld nog niet had bevestigd en hem daarop hadden moeten wijzen.

Het betoog faalt.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/071.1
Rechter(s)	: mr. Loeb
Datum uitspraak	: 31 maart 2014
Partijen	: Verzoekster en Faculteit der Rechtsgeleerdheid Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: [ontbreken] spoedeisend belang
Artikelen	: Awb artikel 8:81
Uitspraak	: Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.4 Volgens verzoekster vinden voor het vak Pleitoefening drie trainingen plaats in de periode van 3 tot en met 21 maart 2014. Het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, heeft het College evenwel eerst op 19 maart 2014 bereikt. Onder die omstandigheden kan verzoekster met het verzoek niet bereiken, wat zij daarmee beoogt te bereiken. Het verzoek wordt om die reden wegens het ontbreken van spoedeisend belang afgewezen. De voorzitter zal evenwel bevorderen dat het door verzoekster ingestelde beroep zo spoedig mogelijk ter zitting zal worden behandeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: het Faculteitsbestuur), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 februari 2014 heeft het Faculteitsbestuur verzoekster toestemming geweigerd alsnog in te tekenen voor het vak Pleitoefening.

Bij beslissing van 4 maart 2013 heeft het verzoekster die toestemming opnieuw geweigerd.

Tegen die beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

2. Overwegingen

2.1. De voorzitter doet uitspraak zonder behandeling van het verzoek ter zitting.

2.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed dat, gelet op de betrokken belangen, vereist.

2.3 Het verzoek strekt ertoe dat bij wijze van voorlopige voorziening wordt bepaald dat verzoekster toestemming wordt verleend om alsnog de trainingen van het vak Pleitoefening te volgen en zo nodig het tentamen begin april af te leggen, in afwachting van de uitspraak op het ingestelde beroep. Volgens verzoekster kan zij zich niet goed voorbereiden voor het tentamen in het geval zij alle trainingen mist, waardoor zij minder kans heeft om het vak met een voldoende af te ronden.

2.4 Volgens verzoekster vinden voor het vak Pleitoefening drie trainingen plaats in de periode van 3 tot en met 21 maart 2014. Het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, heeft het College evenwel eerst op 19 maart 2014 bereikt. Onder die omstandigheden kan verzoekster met het verzoek niet bereiken, wat zij daarmee beoogt te bereiken. Het verzoek wordt om die reden wegens het ontbreken van spoedeisend belang afgewezen. De voorzitter zal evenwel bevorderen dat het door verzoekster ingestelde beroep zo spoedig mogelijk ter zitting zal worden behandeld.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzitter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	:	2014/071
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Lubberdink en Troostwijk
Datum uitspraak	:	29 juli 2014
Partijen	:	Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	Administratieve kosten Horen Iintekenen Kennelijk ongegrond Na-intekenen Persoonlijke omstandigheden Rechtsgevolgen Schade Studievertraging
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 2 Awb artikel artikel 7:2 lid 1

		Awb artikel artikel 7:3, aanhef en onder b Awb artikel artikel 8:72 lid 3, aanhef en onder a Bijlage II "intekenen en na-intekenen voor onderwijs en tentamens" bij de Onderwijs- en examenregeling Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 2013-2014 artikel 1 lid 1 en lid 3.
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt vast dat verweerder appellante in bezwaar niet heeft gehoord. Uit de beslissing van 4 maart 2014 kan niet worden afgeleid dat verweerder met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van het horen heeft afgezien, omdat het bezwaar naar zijn oordeel kennelijk ongegrond is. Gelet hierop, is de beslissing van 4 maart 2014 in strijd met artikel 7:2, eerste lid, van de Awb tot stand gekomen. Het betoog slaagt (…) 2.5.1. Onbetwist is dat de inschrijfperiode voor het vak Pleitoefening aanving op 2 december 2013 en eindigde op 6 januari 2014. Appellante heeft zich pas op 3 februari 2014 tot het Onderwijsbureau gewend met haar verzoek alsnog te mogen deelnemen aan dit vak. (…) Naar het oordeel van het College is de in Bijlage II bij de OER neergelegde regeling met betrekking tot intekening en na-intekening voor het deelnemen aan vakken op zichzelf niet onredelijk. Verweerder heeft verder, gelet op het voorgaande en bij afweging van het belang dat voor het onderwijs is gemoeid bij naleving van de met het oog op een adequate organisatie en planning van dat onderwijs gestelde regels voor de inschrijving van het volgen van vakken tegen het belang dat voor appellante is gemoeid met het voorkomen van studievertraging, in redelijkheid de toestemming kunnen weigeren. Het is aan appellante om ervoor zorg te dragen dat zij zich overeenkomstig het bepaalde in artikel 1, eerste lid, van Bijlage II bij de OER tijdig inschrijft voor vakken. Dat appellante niettemin aan een aantal onderdelen van het vak heeft deelgenomen, leidt niet tot het oordeel, dat het Faculteitsbestuur appellante in weerwil van het bepaalde in artikel 1 van Bijlage II bij de OER en hetgeen is vermeld in de Studiegids, de toestemming diende te verlenen. De door appellante aangedragen omstandigheden leiden evenmin tot dat oordeel. Daarbij acht het College van belang dat appellante de gelegenheid heeft gehad zich in te schrijven voor het vak Pleitoefening, niet valt in te zien dat zij zich niet via de reguliere weg kon inschrijven en dat zij zich voor andere vakken – zoals zij ter zitting van het College heeft bevestigd – wel tijdig heeft ingeschreven. Dat zij inschrijving voor het vak door omstandigheden is vergeten, dient voor haar risico te blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het bestuur van de Faculteit der rechtsgeleerdheid namens het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: het Faculteitsbestuur), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 5 februari 2014 heeft het Faculteitsbestuur appellante toestemming geweigerd alsnog in te tekenen voor het vak Pleitoefening.

Bij beslissing van 4 maart 2014 is de beslissing van 5 februari 2014 gehandhaafd.

Tegen die beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 19 maart 2014, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 april 2014, waar appellante bijgestaan door mr. M.M. de Jonge, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk en vergezeld door drs. P.J. Koenen, beiden werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek heeft het instellingsbestuur Bijlage II "intekenen en na-intekenen voor onderwijs en tentamens" bij de Onderwijs- en examenregeling Bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 2013-2014 (hierna: Bijlage II bij de OER), vastgesteld.

Ingevolge artikel 1, eerste lid, van Bijlage II bij de OER, is intekenen voor onderwijs en tentamens via VUnet gedurende de vastgestelde termijnen verplicht. Deze termijnen zijn afgestemd op de indeling van het academisch jaar, gepubliceerd via VUnet.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, is intekenen na de termijn alleen mogelijk met toestemming van het faculteitsbestuur en na het betalen van administratieve kosten, te weten € 25,00 per onderwijseenheid of tentamen. Voor de toestemming van het faculteitsbestuur wendt de student zich vóór de start van het onderwijs tot het studiesecretariaat. Mits het faculteitsbestuur toestemt, is na-intekening mogelijk tot en met de eerste week van de onderwijsperiode waarin de onderwijseenheid van start gaat. Als deelname aan de eerste bijeenkomst vereist is bij een onderwijseenheid is intekenen niet meer mogelijk zodra het onderwijs is gestart. In dit geval is dit vermeld bij de betreffende onderwijseenheid in de studiegids.

Ingevolge het derde lid blijkt de toestemming van het faculteitsbestuur tot na-intekening uit het opheffen van de blokkade in VUnet om zich alsnog in te tekenen.

2.2. Appellante heeft op 3 februari 2014 verzocht om toestemming voor na-intekening voor het vak Pleitoefening.

Het Faculteitsbestuur heeft appellante bij beslissing van 5 februari 2014 medegedeeld dat aanmelding na het verstrijken van de aanmelddeadline voor het vak Pleitoefening niet meer mogelijk is en dat de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden geen reden zijn voor toestemming tot na-intekening.

Bij beslissing van 4 maart 2014 heeft verweerder de beslissing van 5 februari 2014 gehandhaafd. Daartoe is overwogen dat voor het vak Pleitoefening uit de studiegidstekst volgt dat na-intekenen na de start van het studieonderdeel, vanwege de opzet van het studieonderdeel om organisatorische redenen niet mogelijk is. Om die reden is een beroep op persoonlijke omstandigheden gelet op een deugdelijke onderwijsorganisatie van het betreffende studieonderdeel ook inhoudelijk niet doeltreffend en zinvol. Overigens volgt uit de aangedragen persoonlijke omstandigheden volgens verweerder niet dat appellante niet in staat is geweest om zich via de reguliere weg in te tekenen voor het vak.

2.3. Appellante betoogt in de eerste plaats dat verweerder haar ten onrechte niet heeft gehoord naar aanleiding van het door haar gemaakte bezwaar.

2.3.1. Het College stelt vast dat verweerder appellante in bezwaar niet heeft gehoord. Uit de beslissing van 4 maart 2014 kan niet worden afgeleid dat verweerder met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van het horen heeft afgezien, omdat het bezwaar naar zijn oordeel kennelijk ongegrond is. Gelet hierop, is de beslissing van 4 maart 2014 in strijd met artikel 7:2, eerste lid, van de Awb tot stand gekomen.

Het betoog slaagt.

2.4. Het College zal het beroep gegrond verklaren en de beslissing van verweerder van 4 maart 2014 wegens strijd met artikel 7:2, eerste lid, van de Awb, vernietigen. In het navolgende zal het College beoordelen of de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing van 4 maart 2014 in stand kunnen blijven, nu appellante haar standpunt in beroep naar voren heeft kunnen brengen.

2.5. Appellante betoogt dat geen enkel beletsel bestond haar te plaatsen voor het vak Pleitoefening. Zij heeft, om niet achter te raken met de lesstof, het hoorcollege en de eerste les van het vak in de groep strafrecht gevolgd. Appellante is te kennen gegeven dat er nog plaats was in de groep staats- en bestuursrecht. Bovendien heeft zij twee van de drie schriftelijke opdrachten tijdig ingeleverd en leest zij de voor het vak aangeraden literatuur. Dat zij de eerste training voor het pleiten heeft gemist, is te wijten aan het Faculteitsbestuur. Gelet hierop bestaat volgens appellante geen enkel beletsel haar niet in te schrijven

voor het vak. Bovendien zijn de gevolgen van niet-inschrijving volgens appellante zeer ernstig. Het betekent dat zij haar bachelor dit jaar niet kan afronden en niet kan instromen voor de master rechtsgeleerdheid in het studiejaar 2014-2015. Daarnaast heeft deze studievertraging ook financiële gevolgen, omdat zij al een uitloopjaar voor haar bachelor heeft genomen. Die studievertraging zou betekenen dat zij daarvoor een lening moet afsluiten bij DUO, aldus appellante. Bovendien heeft zij de termijn van inschrijving niet bewust voorbij laten gaan. Vlak voor zij vertrok naar Leeds om aldaar aan de universiteit te studeren, bleek haar moeder ernstig ziek. Omdat appellante de enige in het gezin is die Nederlands spreekt, moest zij haar studieverblijf voortijdig beëindigen om haar moeder te vergezellen bij doktersbezoeken. Die omstandigheden, alsmede het feit dat ook haar oma in die periode ernstig ziek is geworden, hebben ertoe geleid dat zij is vergeten zich tijdig in te schrijven voor het vak Pleitoefening, aldus appellante.

2.5.1. Onbetwist is dat de inschrijfperiode voor het vak Pleitoefening aanving op 2 december 2013 en eindigde op 6 januari 2014. Appellante heeft zich pas op 3 februari 2014 tot het Onderwijsbureau gewend met haar verzoek alsnog te mogen deelnemen aan dit vak.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat voor na-intekening voor dit vak nadere voorwaarden gelden vanwege de organisatie van specifieke onderwijsonderdelen. Verweerder heeft in dit verband gewezen op artikel 2, eerste lid, van Bijlage II bij de OER. Het heeft in dit verband tevens gewezen op de Studiegids 2013-2014 waarin is vermeld dat een student zich na het verstrijken van de inschrijfperiode niet meer kan inschrijven, ook niet tegen betaling van administratiekosten. Deze vermelding is bovendien opgenomen in een digitale nieuwsbrief die studenten op 28 november 2013 hebben ontvangen, aldus het Verweerder. Ter zitting van het College heeft verweerder zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat bij het vak Pleitoefening na-intekening niet mogelijk is wegens het zeer specifieke karakter van het studieonderdeel en de noodzaak tot tijdige organisatie van het studieonderdeel op basis van een vaststaand aantal ingetekende studenten. Verweerder heeft verder gemotiveerd dat andere studenten die niet tijdig voor het vak hebben ingetekend evenmin zijn toegelaten tot het vak. Toelating is slechts onder zeer bijzondere omstandigheden mogelijk, aldus verweerder.

Naar het oordeel van het College is de in Bijlage II bij de OER neergelegde regeling met betrekking tot intekening en na-intekening voor het deelnemen aan vakken op zichzelf niet onredelijk. Verweerder heeft verder, gelet op het voorgaande en bij afweging van het belang dat voor het onderwijs is gemoeid bij naleving van de met het oog op een adequate organisatie en planning van dat onderwijs gestelde regels voor de inschrijving van het volgen van vakken tegen het belang dat voor appellante is gemoeid met het voorkomen van studievertraging, in redelijkheid de toestemming kunnen weigeren. Het is aan appellante om ervoor zorg te dragen dat zij zich overeenkomstig het bepaalde in artikel 1, eerste lid, van Bijlage II bij de OER tijdig inschrijft voor vakken. Dat appellante niettemin aan een aantal onderdelen van het vak heeft deelgenomen, leidt niet tot het oordeel, dat het Faculteitsbestuur appellante in weerwil van het bepaalde in artikel 1 van Bijlage II bij de OER en hetgeen is vermeld in de Studiegids, de toestemming diende te verlenen. De door appellante aangedragen omstandigheden leiden evenmin tot dat oordeel. Daarbij acht het College van belang dat appellante de gelegenheid heeft gehad zich in te schrijven voor het vak Pleitoefening, niet valt in te zien dat zij zich niet via de reguliere weg kon inschrijven en dat zij zich voor andere vakken – zoals zij ter zitting van het College heeft bevestigd – wel tijdig heeft ingeschreven. Dat zij inschrijving voor het vak door omstandigheden is vergeten, dient voor haar risico te blijven.

2.6. Het college ziet gelet op het voorgaande aanleiding de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 4 maart 2014 op de voet van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb, in stand te laten.

2.7 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

V. verklaart het beroep gegrond;
VI. vernietigt de beslissing van het bestuur van de Faculteit der rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam van 4 maart 2013;
VII. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing geheel in stand blijven;
VIII. veroordeelt het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro);
IX. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro), vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/072
Rechter(s)	:	mr. Kleijn
Datum uitspraak	:	27 juni 204
Partijen	:	Appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	[Her] Beoordeling Inzage Kennen en kunnen
Artikelen	:	Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b OER Geneeskunde, Bacheloropleiding 2012-2013 artikel 4.6 lid 1 OER Geneeskunde, Bacheloropleiding 2012-2013 artikel 4.6 lid 4 OER Geneeskunde, Bacheloropleiding 2012-2013 artikel 4.6 lid 5 OER Geneeskunde, Bacheloropleiding 2012-2013 artikel 4.6 lid 6
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. (…) Hetgeen appellante heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten om te oordelen dat in strijd met artikel 4.6 van de OER is gehandeld. Appellante heeft ingevolge het vierde lid van die bepaling bezwaar gemaakt tegen de beoordeling van voornoemde vragen van het tentamen. Het CBE heeft gesteld, en het College ziet geen aanleiding om hieraan te twijfelen, dat naar aanleiding hiervan de antwoorden van appellante zijn herbeoordeeld. Daarbij heeft zij uitsluitend commentaar behorende bij de open vraag C ontvangen. Vervolgens heeft appellante tegen de uitkomst van die herbeoordeling ingevolge het vijfde lid bezwaar gemaakt bij de tentamencoördinator. Het CBE heeft gesteld, en het College ziet ook geen aanleiding om hieraan te twijfelen, dat naar aanleiding hiervan opnieuw een herbeoordeling van de antwoorden bij beide vragen heeft plaatsgevonden. Daarbij heeft appellante ten aanzien van beide vragen commentaar ontvangen. Vervolgens heeft zij tegen de uitkomst van die herbeoordeling bezwaar gemaakt bij de examencommissie. In de beslissing van de examencommissie van 15 oktober 2013 is opgemerkt dat appellante bij de open vraag C abusievelijk het commentaar had ontvangen dat voor een andere student was bedoeld. Bij die beslissing is haar alsnog het juiste commentaar toegezonden. Anders dan appellante stelt, zijn haar antwoorden bij de open vraag C en de meerkeuzevraag 47 tweemaal, namelijk ingevolge het vierde en vijfde lid van artikel 4.6 van de OER, herbeoordeeld. Dat zij bij de eerste herbeoordeling geen commentaar behorende bij de meerkeuzevraag 47 had gekregen, is bij de tweede herbeoordeling hersteld. Dat zij bij de tweede herbeoordeling abusievelijk het verkeerde commentaar bij de open vraag C had ontvangen, is bij de beslissing van 15 oktober 2013 hersteld. Geen grond wordt gezien voor het oordeel dat appellante hierdoor een rechtsgang is ontnomen dan wel anderszins in haar belangen is geschaad.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 15 oktober 2013 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om herbeoordeling van het tentamen 3.B.2, afgewezen.

Bij beslissing van 3 februari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juni 2014. Partijen zijn niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 4.6, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Geneeskunde, Bacheloropleiding 2012-2013 (hierna: de OER), voor zover thans van belang, heeft de student inzage in het eigen beoordeelde werk.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, kan de student tijdens de inzage inhoudelijk gemotiveerd bezwaar aantekenen tegen de beoordeling van het eigen beoordeelde werk. Dit resulteert in een herbeoordeling door de examinator, die daar de docent bij kan consulteren. De examinator/docent motiveert de beoordeling.

Ingevolge het vijfde lid, voor zover thans van belang, kan een student, indien hij het niet eens is met de herbeoordeling door de examinator, hiertegen schriftelijk bezwaar indienen bij de themacoördinator. Deze informeert de student schriftelijk en zo mogelijk gemotiveerd of hij het bezwaar gegrond acht en of aanpassing van de beoordeling volgt.

Ingevolge het zesde lid, voor zover thans van belang, kan de student, indien hij het, ook na tussenkomst van de themacoördinator, oneens blijft met de beoordeling, bezwaar aantekenen bij de examencommissie.

Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

2.2 Appellante volgt de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Op 7 juni 2013 heeft zij het tentamen voor het propedeusevak 3.B.2 afgelegd. Voor dit tentamen heeft zij het cijfer 5.3 toegekend gekregen. Via Checkmate heeft zij inzage gehad in het beoordeelde tentamen. Omdat zij het niet eens was met de beoordeling van haar antwoorden bij de open vraag C en de meerkeuzevraag 47, heeft zij daartegen bezwaar gemaakt bij de examinator, waarna een herbeoordeling heeft plaatsgevonden. Deze herbeoordeling heeft niet tot een ander cijfer geleid. Daartegen heeft appellante bezwaar gemaakt bij de tentamencoördinator, waarna een tweede herbeoordeling heeft plaatsgevonden, die evenmin tot een ander cijfer heeft geleid. Daartegen heeft appellante bezwaar gemaakt bij de examencommissie, waarop het besluit van 15 oktober 2013 is genomen.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat in strijd met artikel 4.6 van de OER is gehandeld. Zij voert aan dat bij de eerste herbeoordeling door de examinator uitsluitend haar antwoord bij de open vraag C is herbeoordeeld, en niet mede haar antwoord bij de meerkeuzevraag 47, en deze herbeoordeling onvoldoende is gemotiveerd. Verder voert zij aan dat bij de tweede herbeoordeling door de tentamencoördinator slechts een korte reactie bij de beoordeling van beide vragen is gegeven en zij in feite nu voor het eerst een reactie bij de meerkeuzevraag 47 heeft gekregen. Verder wijst zij er op dat de examencommissie in haar beslissing van 15 oktober 2013 heeft opgemerkt dat zij bij de tweede herbeoordeling abusievelijk een verkeerde reactie bij de open vraag C heeft ontvangen. Zij betoogt primair dat hieruit volgt dat geen tweede herbeoordeling van haar antwoord bij de open vraag C heeft plaatsgevonden. Subsidiair voert zij aan dat nu zij van de tentamencoördinator geen juiste reactie heeft ontvangen, zij hierop niet heeft kunnen reageren in bezwaar bij de examencommissie, en haar hierdoor een rechtsgang is ontnomen.

2.3.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 24 juli 2013 in zaak nr. 2013/057; www.cbho.nl), staat artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een besluit van het CBE een oordeel van het College wordt verkregen over een besluit dat als zodanig van de rechterlijke toetsing is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 3 februari 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 15 oktober 2013, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

Hetgeen appellante heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten om te oordelen dat in strijd met artikel 4.6 van de OER is gehandeld. Appellante heeft ingevolge het vierde lid van die bepaling

bezwaar gemaakt tegen de beoordeling van voornoemde vragen van het tentamen. Het CBE heeft gesteld, en het College ziet geen aanleiding om hieraan te twijfelen, dat naar aanleiding hiervan de antwoorden van appellante zijn herbeoordeeld. Daarbij heeft zij uitsluitend commentaar behorende bij de open vraag C ontvangen. Vervolgens heeft appellante tegen de uitkomst van die herbeoordeling ingevolge het vijfde lid bezwaar gemaakt bij de tentamencoördinator. Het CBE heeft gesteld, en het College ziet ook geen aanleiding om hieraan te twijfelen, dat naar aanleiding hiervan opnieuw een herbeoordeling van de antwoorden bij beide vragen heeft plaatsgevonden. Daarbij heeft appellante ten aanzien van beide vragen commentaar ontvangen. Vervolgens heeft zij tegen de uitkomst van die herbeoordeling bezwaar gemaakt bij de examencommissie. In de beslissing van de examencommissie van 15 oktober 2013 is opgemerkt dat appellante bij de open vraag C abusievelijk het commentaar had ontvangen dat voor een andere student was bedoeld. Bij die beslissing is haar alsnog het juiste commentaar toegezonden. Anders dan appellante stelt, zijn haar antwoorden bij de open vraag C en de meerkeuzevraag 47 tweemaal, namelijk ingevolge het vierde en vijfde lid van artikel 4.6 van de OER, herbeoordeeld. Dat zij bij de eerste herbeoordeling geen commentaar behorende bij de meerkeuzevraag 47 had gekregen, is bij de tweede herbeoordeling hersteld. Dat zij bij de tweede herbeoordeling abusievelijk het verkeerde commentaar bij de open vraag C had ontvangen, is bij de beslissing van 15 oktober 2013 hersteld. Geen grond wordt gezien voor het oordeel dat appellante hierdoor een rechtsgang is ontnomen dan wel anderszins in haar belangen is geschaad.

Gelet op het vorenstaande ziet het College derhalve geen aanleiding om te oordelen dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie het verzoek om herbeoordeling van appellante heeft mogen afwijzen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/074
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	11 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van de Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	Afstudeeropdracht Algemeen verbindend voorschrift Deelbeoordeling [herziene] Beoordeling Onderwijseenheid Studielast Tentamen Themamap Toets
Artikelen	:	WHW artikel 7.3 lid 2 WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onder a OER bacheloropleiding Chemie 2013-2014a artikel 1.1 OER bacheloropleiding Chemie 2013-2014a artikel 5.6 lid 1 OER bacheloropleiding Chemie 2013-2014a artikel 5.6 lid 3 OER bacheloropleiding Chemie 2013-2014a artikel 5.6 lid 4
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant heeft in 2012 een afstudeeropdracht gedaan bij Flinders University in Australië. Hoewel hij een 9 behaalde voor het praktisch onderzoek, werd de afstudeeropdracht in zijn geheel als onvoldoende beoordeeld omdat hij voor het afstudeerverslag een 3,7 behaalde, terwijl dit minimaal een 5,5 diende te zijn. In 2013 heeft appellant een nieuwe afstudeeropdracht gedaan bij

TNO te Eindhoven. Ook die afstudeeropdracht werd als onvoldoende beoordeeld omdat appellant nu voor het praktisch deel een 5 behaalde.
2.3.1. Appellant is van oordeel dat het cijfer voor het praktisch deel van de eerste afstudeeropdracht in 2012 op grond van het bepaalde in artikel 5.6, derde lid van de OER nog steeds geldig zou moeten zijn en zou moeten prevaleren boven de score voor het praktisch onderzoek in het kader van de tweede afstudeeropdracht.
De examencommissie stelt zich op het standpunt dat het tentamen behorend tot de onderwijseenheid "Onderzoeken, Experimenteren, Kennis Chemie (niveau 3)" bestaat uit de praktijktoets H14SOS (stage organische synthese) en de assessment-toets H16AOS (de afstudeeropdracht organische synthese). Het tentamen behorend tot deze onderwijseenheid is met goed gevolg afgelegd indien 55 EC zijn behaald. In de themamap, die een aanvulling op de OER vormt, is de invulling van het afstudeerjaar nader uitgewerkt. Toets H16AOS, de afstudeeropdracht bestaat uit drie onderdelen: het 'praktisch werk', het 'afstudeerverslag' en de 'scriptieverdediging'. De weegfactoren van de diverse onderdelen zijn, conform artikel 5.6, eerste lid, van de OER, in de themamap nader uitgewerkt en daaruit volgt onder meer dat de beoordeling voor elk van de onderdelen van de afstudeeropdracht minimaal een 5,5 dient te zijn. Het 'praktische werk' als onderdeel van de afstudeeropdracht is naar het oordeel van de examencommissie niet aan te merken als een toets in de zin van de OER.
Het CBE heeft naar het oordeel van het College terecht overwogen dat het bepaalde in artikel 5.6, derde lid niet van toepassing op het praktisch werk, maar ziet op het geheel van H16AOS. Het praktisch werk is als onderdeel van toets H16AOS geen zelfstandige toets is in de zin artikel 1.1 van de OER.
Het betoog van appellant faalt.
2.3.2. Hetgeen appellant heeft aangevoerd over de wijze van totstandkoming van de themamap als bijlage bij de OER, zijnde een algemeen verbindend voorschrift dat het College niet als zodanig kan toetsen, levert geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de hogeschool in redelijkheid niet tot deze regeling heeft kunnen komen, dan wel dat deze regeling in het geval van appellant buiten toepassing had moeten blijven.
2.4. Bij de vaststelling van het oordeel over H16AOS heeft de examencommissie niet de in de OER beschreven procedure gevolgd. Met het CBE is het College van oordeel dat appellant door de gevolgde werkwijze niet is benadeeld, zodat ook dit betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE (hierna: het CBE) van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 november 2013 heeft de examencommissie Applied Science het verzoek om een herziene beoordeling van toets H16AOS afgewezen.

Bij beslissing van 4 maart 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 juli 2014, waar appellant, en het CBE vertegenwoordigd door R.E. Melcherts en D.A. Hoogervorst, beiden werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.3, tweede lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) wordt, voor zover van belang, onder een opleiding verstaan een samenhangend geheel van onderwijseenheden, gericht op de verwezenlijking van welomschreven doelstellingen op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden waarover degene die de opleiding voltooit, dient te beschikken.

Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de WHW, stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt, voor zover relevant, ten minste begrepen, de inhoud van de opleiding alsmede de studielast van de opleiding en van elk van de daarvan deel uitmakende onderwijseenheden.

2.2. Ingevolge artikel 1.1 van de Onderwijs- en examenregeling van de bacheloropleiding Chemie 2013-2014 (hierna: OER) dient in deze regeling onder tentamen te worden verstaan een onderzoek naar de kennis, het inzicht en de vaardigheden van een student waarvan de uitkomst als beoordeling door een examinator wordt vastgesteld en die de afsluiting vormt van een onderwijseenheid waarbij een tentamen kan bestaan uit een of meerdere toetsen. Onder toets wordt in deze regeling verstaan een toets waaraan een beoordeling door een examinator is verbonden en waarbij wordt beoordeeld of een student de benodigde kennis, bepaald inzicht bepaalde vaardigheden en/of competenties bezit behorende bij een (deel van een) onderwijseenheid.

Ingevolge Artikel 5.6, eerste lid OER vindt de beoordeling van een toets door een examinator vindt plaats aan de hand van vastgestelde criteria die uiterlijk bij aanvang van de desbetreffende onderwijseenheid bekend zijn gemaakt aan de student of extraneus via de gebruikelijke communicatiekanalen van de opleiding, namelijk in themamappen. De beoordeling en de onderbouwing van de beoordeling aan de hand van de beschreven criteria voor de beoordeling, worden door de examinator schriftelijk vastgelegd.

Ingevolge het derde lid geldt, indien de student of extraneus een toets aflegt, waarvoor hij al eerder een beoordeling heeft gekregen, de beste beoordeling als beoordeling voor de toets.

Ingevolge het vierde lid krijgt de student of extraneus , indien een tentamen van de onderwijseenheid uit meerdere toetsen bestaat, een voldoende beoordeling voor het tentamen, indien hij voor alle toetsen een voldoende beoordeling heeft gekregen. Onverminderd de eerste volzin van het vierde lid kan voor het vaststellen van het cijfer van een tentamen, indien dit tentamen uit meerdere toetsen bestaat, gebruik gemaakt worden van een weging. Van deze weging wordt melding gemaakt in de bijlagen met het onderwijsprogramma waar de onderwijseenheid deel van uitmaakt.

In de themamap behorende bij de OER is vastgelegd dat tijdens de afstudeeropdracht, naar aanleiding van een duidelijke probleemstelling, door de student praktisch onderzoek verricht, waarbij het onderzoek projectmatig aangepakt dient te worden. De resultaten van het onderzoek worden vastgelegd in een afstudeerverslag, en tijdens een verdediging van het afstudeerverslag wordt de student kritisch bevraagd.

2.3. Appellant heeft in 2012 een afstudeeropdracht gedaan bij Flinders University in Australië. Hoewel hij een 9 behaalde voor het praktisch onderzoek, werd de afstudeeropdracht in zijn geheel als onvoldoende beoordeeld omdat hij voor het afstudeerverslag een 3,7 behaalde, terwijl dit minimaal een 5,5 diende te zijn.
In 2013 heeft appellant een nieuwe afstudeeropdracht gedaan bij TNO te Eindhoven. Ook die afstudeeropdracht werd als onvoldoende beoordeeld omdat appellant nu voor het praktisch deel een 5 behaalde.

2.3.1. Appellant is van oordeel dat het cijfer voor het praktisch deel van de eerste afstudeeropdracht in 2012 op grond van het bepaalde in artikel 5.6, derde lid van de OER nog steeds geldig zou moeten zijn en zou moeten prevaleren boven de score voor het praktisch onderzoek in het kader van de tweede afstudeeropdracht.

De examencommissie stelt zich op het standpunt dat het tentamen behorend tot de onderwijseenheid “Onderzoeken, Experimenteren, Kennis Chemie (niveau 3)” bestaat uit de praktijktoets H14SOS (stage organische synthese) en de assessment-toets H16AOS (de afstudeeropdracht organische synthese). Het tentamen behorend tot deze onderwijseenheid is met goed gevolg afgelegd indien 55 EC

zijn behaald. In de themamap, die een aanvulling op de OER vormt, is de invulling van het afstudeerjaar nader uitgewerkt. Toets H16AOS, de afstudeeropdracht bestaat uit drie onderdelen: het 'praktisch werk', het 'afstudeerverslag' en de 'scriptieverdediging'. De weegfactoren van de diverse onderdelen zijn, conform artikel 5.6, eerste lid, van de OER, in de themamap nader uitgewerkt en daaruit volgt onder meer dat de beoordeling voor elk van de onderdelen van de afstudeeropdracht minimaal een 5,5 dient te zijn. Het 'praktische werk' als onderdeel van de afstudeeropdracht is naar het oordeel van de examencommissie niet aan te merken als een toets in de zin van de OER.

Het CBE heeft naar het oordeel van het College terecht overwogen dat het bepaalde in artikel 5.6, derde lid niet van toepassing op het praktisch werk, maar ziet op het geheel van H16AOS. Het praktisch werk is als onderdeel van toets H16AOS geen zelfstandige toets is in de zin artikel 1.1 van de OER.

Het betoog van appellant faalt.

2.3.2. Hetgeen appellant heeft aangevoerd over de wijze van totstandkoming van de themamap als bijlage bij de OER, zijnde een algemeen verbindend voorschrift dat het College niet als zodanig kan toetsen, levert geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de hogeschool in redelijkheid niet tot deze regeling heeft kunnen komen, dan wel dat deze regeling in het geval van appellant buiten toepassing had moeten blijven.

2.4.. Bij de vaststelling van het oordeel over H16AOS heeft de examencommissie niet de in de OER beschreven procedure gevolgd. Met het CBE is het College van oordeel dat appellant door de gevolgde werkwijze niet is benadeeld, zodat ook dit betoog faalt.

2.5. Appellant stelt dat hij onvoldoende begeleiding heeft ontvangen nu pas aan het einde van de praktijdopdracht voor het eerst negatieve feedback werd gegeven en hem geen mogelijkheid is geboden om op basis van tussentijdse feedback zijn prestaties te verbeteren. Het CBE heeft naar het oordeel van het College terecht geoordeeld dat een tussenbeoordeling geen deel uitmaakt van de beoordeling van de afstudeeropdracht.

2.6. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/075
Rechter(s)	: mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	: 23 oktober 2014
Partijen	: Appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: Colloquium doctum, diplomawaardering Nuffic, landenmodule Nuffic, vrijstelling vooropleiding
Artikelen	: WHW artikel 7.24 lid 1 aanhef en onderdeel a, WHW artikel 7.28 lid 2 en WHW artikel 7.33 lid 1; Inschrijvingsbesluit UvA artikel 1.2 lid 1 aanhef en onderdeel 5
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.2. Verweerder heeft aan zijn standpunt dat de vooropleiding van appellant niet gelijkwaardig is aan het Nederlandse vwo-diploma ten grondslag gelegd dat de Universiteit van Amsterdam bij de waardering van niet-Nederlandse diploma's de richtlijnen van de Nuffic hanteert, dat het dossier van appellant daarom ter advisering aan de Nuffic is voorgelegd en dat de Nuffic zich gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het totaal door appellant bereikte niveau in algemene zin niet vergelijkbaar is met vwo, maar hooguit met havo+. Verder heeft verweerder van belang geacht dat appellant niet in ten minste 4 *AP*-vakken het cijfer 3, 4 of 5 op het examen heeft gehaald en dat hij volgens

het advies van de Nuffic geen vakken heeft behaald die naar inhoud en niveau ten minste vergelijkbaar zijn met Wiskunde-A of Wiskunde-B op vwo-niveau, hetgeen voor het volgen van de opleiding is vereist. Ten slotte heeft verweerder in aanmerking genomen dat appellant geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om voor aanvang van het studiejaar een colloquium doctum af te leggen, waarbij had kunnen worden getoetst of de kennis van appellant op vwo-niveau is.
Aldus heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat appellant niet voor de opleiding kan worden ingeschreven, omdat zijn vooropleiding niet gelijkwaardig is aan het Nederlandse vwo-diploma.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 september 2013 heeft de Directeur Studenten Services geweigerd appellant in te schrijven voor de Bacheloropleiding Kunstmatige Intelligentie (hierna: de opleiding) voor het studiejaar 2013-2014.

Bij beslissing van 19 februari 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 september 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, vergezeld door K.J. van Spriel, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.24, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geldt voor een opleiding in het wetenschappelijk onderwijs als opleidingseis het bezit van het diploma voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, bedoeld in artikel 7 van de Wet op het voortgezet onderwijs.
Ingevolge artikel 7.28, tweede lid, kan het instellingsbestuur vrijstelling verlenen van de in artikel 7.24, eerste lid, bedoelde vooropleidingseisen aan de bezitter van een al dan niet in Nederland afgegeven diploma, indien dat diploma naar het oordeel van het instellingsbestuur tenminste gelijkwaardig is aan het in artikel 7.24, eerste lid, bedoelde diploma.
Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Volgens artikel 1.2, eerste lid, onder 5, van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2013-2014 dient een student ten behoeve van een eerste inschrijving voor een bacheloropleiding aan de volgende voorwaarde te voldoen: een door Studenten Services verstrekt bewijs van voldoende vooropleiding, indien de inschrijver een niet Nederlandse vooropleiding heeft genoten.

2.2. Bij beslissing van 19 februari 2014 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de vooropleiding van appellant niet gelijkwaardig is aan het Nederlandse vwo-diploma.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het advies van de Nuffic van 12 november 2013 niet zonder nadere motivering aan voormelde beslissing ten grondslag heeft mogen leggen, nu verweerder hem niet in de gelegenheid heeft gesteld om op dit advies te reageren.

2.3.1. Dit betoog faalt. Appellant is reeds bij brief van 18 november 2013 van voormeld advies op de hoogte gebracht, zodat hij voldoende gelegenheid heeft gehad om voor de beslissing van 19 februari 2014

hierop te reageren. Zo had appellant in zijn aanvullend bezwaarschrift van 14 december 2013 alsmede tijdens de hoorzitting op 20 december 2013 op het advies in kunnen gaan.

2.4. Verder betoogt appellant dat verweerder niet dan wel onvoldoende is ingegaan op hetgeen hij in bezwaar naar voren heeft gebracht ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij met zijn *High School Diploma* van The Browning School in New York, aangevuld met extra kwalificaties, voldoet aan de norm zoals deze in de landenmodule van de Nuffic is neergelegd. Volgens appellant heeft verweerder bovendien niet gemotiveerd waarom in dit geval geen aanleiding bestond van het advies van de Nuffic af te wijken. In dit verband wijst appellant er op dat hij in de afgelopen jaren wel is toegelaten voor de opleiding Bedrijfskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en voor de opleiding Franse taal en cultuur aan de Universiteit Leiden.

2.4.1. In de landenmodule over de Verenigde Staten van de Nuffic is onder meer vermeld dat het niveau van het *High School Diploma* in de meeste gevallen vergelijkbaar is met dat van een havo-diploma, maar dat de waardering kan variëren van een vmbo-t tot een vwo-diploma, afhankelijk van de inhoud en het niveau. Een opleiding met een combinatie van hoog niveau, een sterk academisch curriculum en goede resultaten kan op een niveau van een vwo-diploma gewaardeerd worden. Aanbevolen wordt het *High School Diploma* op vwo-niveau te waarderen indien een student in ten minste 4 *Advanced Placement (AP)*-vakken het cijfer 3, 4 of 5 op het examen heeft gehaald. Voor de duidelijkheid: het is ook wel mogelijk om een *High School Diploma* op vwo-niveau te waarderen zonder dat de student examens heeft gedaan in 4 *AP*-vakken. Indien een uitdagend programma zoals hierboven omschreven is gevolgd, is een waardering op vwo-niveau ook mogelijk, aldus deze landenmodule.

2.4.2. Verweerder heeft aan zijn standpunt dat de vooropleiding van appellant niet gelijkwaardig is aan het Nederlandse vwo-diploma ten grondslag gelegd dat de Universiteit van Amsterdam bij de waardering van niet-Nederlandse diploma's de richtlijnen van de Nuffic hanteert, dat het dossier van appellant daarom ter advisering aan de Nuffic is voorgelegd en dat de Nuffic zich gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het totaal door appellant bereikte niveau in algemene zin niet vergelijkbaar is met vwo, maar hooguit met havo+. Verder heeft verweerder van belang geacht dat appellant niet in ten minste 4 *AP*-vakken het cijfer 3, 4 of 5 op het examen heeft gehaald en dat hij volgens het advies van de Nuffic geen vakken heeft behaald die naar inhoud en niveau ten minste vergelijkbaar zijn met Wiskunde-A of Wiskunde-B op vwo-niveau, hetgeen voor het volgen van de opleiding is vereist. Ten slotte heeft verweerder in aanmerking genomen dat appellant geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om voor aanvang van het studiejaar een colloquium doctum af te leggen, waarbij had kunnen worden getoetst of de kennis van appellant op vwo-niveau is.

Aldus heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat appellant niet voor de opleiding kan worden ingeschreven, omdat zijn vooropleiding niet gelijkwaardig is aan het Nederlandse vwo-diploma.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/076.4
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	11 juli 2014
Partijen	:	Appellant tegen
Trefwoorden	:	Bijzonder rechtsmiddel Feiten en omstandigheden Herziening
Artikelen	:	Awb artikel 8:119
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2 Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift van 26 maart 2014, aangevuld bij brief van 21 mei 2014, uiteengezet waarom hij het

met de uitspraak van het College niet eens is. Verzoeker stelt dat het College in de uitspraak van 17 maart 2014 ten onrechte heeft overwogen dat moest worden aangenomen dat hij wist dat binnen een bepaalde termijn beroep moest worden ingesteld tegen zijn afstudeerwerk. Volgens verzoeker heeft het College ten onrechte naar het Studentenstatuut en de website van de universiteit verwezen. Hiertoe voert hij aan dat in het Studentenstatuut niet wordt verwezen naar de in artikel 6:7 van de Awb opgenomen termijn van zes weken en dat daarin evenmin expliciet kenbaar is gemaakt dat de termijn voor het indienen van beroep tegen beslissingen van de examencommissie zes weken bedraagt. Verder is het op de website erg moeilijk vindbaar, aldus verzoeker. Volgens hem hebben de leden van het College evenals de vertegenwoordiger van de TU Delft dan ook valse beweringen gedaan.
2.2.1 Op pagina 38 van het Studentenstatuut 2012/2013 van de Technische Universiteit Delft, dat te vinden is op de website van de universiteit, is vermeld dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift bij het college van beroep voor de examens zes weken bedraagt en dat de termijn begint met ingang van de dag nadat de beslissing is genomen. Derhalve is hetgeen verzoeker heeft aangevoerd niet aan te merken als een feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

om herziening (artikel 8:119 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb)) van de uitspraak van het College van 17 maart 2014, in zaak nr. 2013/185.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 17 maart 2014, in zaak nr. 2013/185 (www.cbho.nl), heeft het College het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 5 september 2013 van het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft het College verzocht die uitspraak te herzien.

Verzoeker heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 5 juni 2014. Verzoeker is met kennisgeving van afwezigheid niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Awb kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten en omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn,
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden kunnen hebben geleid.

2.2 Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift van 26 maart 2014, aangevuld bij brief van 21 mei 2014, uiteengezet waarom hij het met de uitspraak van het College niet eens is. Verzoeker stelt dat het College in de uitspraak van 17 maart 2014 ten onrechte heeft overwogen dat moest worden aangenomen dat hij wist dat binnen een bepaalde termijn beroep moest worden ingesteld tegen zijn afstudeerwerk. Volgens verzoeker heeft het College ten onrechte naar het Studentenstatuut en de website van de universiteit verwezen. Hiertoe voert hij aan dat in het Studentenstatuut niet wordt verwezen naar de in artikel 6:7 van de Awb opgenomen termijn van zes weken en dat daarin evenmin expliciet kenbaar is gemaakt dat de termijn voor het indienen van beroep tegen beslissingen van de examencommissie zes weken bedraagt. Verder is het op de website erg moeilijk vindbaar, aldus verzoeker. Volgens hem hebben de leden van het College evenals de vertegenwoordiger van de TU Delft dan ook valse beweringen gedaan.

2.2.1 Op pagina 38 van het Studentenstatuut 2012/2013 van de Technische Universiteit Delft, dat te vinden is op de website van de universiteit, is vermeld dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift bij het college van beroep voor de examens zes weken bedraagt en dat de termijn begint met ingang van de dag nadat de beslissing is genomen. Derhalve is hetgeen verzoeker heeft aangevoerd niet aan te merken als een feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb.

2.3 Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/077
Rechter(s)	: mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	: 23 oktober 2014
Partijen	: Appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	: Berisping BNSA, Examenfraude Inzagerecht Evenredigheidsbeginsel Motivering Ongeldig verklaren tentamen Proportionaliteitsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.12 lid 2 WHW artikel 7.12 lid 3 Regels en Richtlijnen voor examens Erasmus Universiteit Rotterdam artikel 6 lid 9
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. Verweerder heeft aan zijn standpunt dat appellant bij de tentamens 1C2 en 1C3 en hertentamen 1C2 heeft gefraudeerd onder meer het volgende ten grondslag gelegd. De surveillant en de tentamencoördinator die beiden op 24 juli 2013 bij de afname van hertentamen 1C2 aanwezig waren, hebben in hun schriftelijke rapportages vermeld dat appellant en student L. zich bij dit hertentamen verdacht gedroegen. Zo schreef appellant met een opvallende grote pen die hij regelmatig op een opvallende manier naast zijn hoofd vasthield. Na afloop van dit tentamen is deze pen voor nader onderzoek in beslag genomen en bleek deze een miniatuur camera en opslagmogelijkheden te bezitten. Verder blijkt uit voormelde statistische analyse dat de zeer hoge mate van gelijkenis tussen de antwoorden van appellant en de antwoorden van student L. op de meerkeuzevragen van voormelde tentamens niet op toeval berust. Uit deze analyse blijkt daarnaast dat naast appellant en student L. voor tentamen 1C2 en 1C3 student A. en voor hertentamen 1C2 student B. gelijksoortige antwoorden heeft gegeven. Studenten A. en B. hebben ieder in een afzonderlijk gesprek met de examencommissie verklaard dat zij hun antwoorden nadat zij de tentamenzaal hadden verlaten maar voordat de tentamentijd was verstreken, ter beschikking hebben gesteld aan een hen onbekende persoon die hen buiten de tentamenzaal heeft opgewacht. Tevens heeft student A. verklaard dat hij door appellant met klem was verzocht om hieraan mee te werken. Hetgeen appellant aanvoert, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder, door te verwijzen naar voormelde omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant bij de tentamens 1C2 en 1C3 en hertentamen 1C2 heeft

gefraudeerd.
(…)
2.4.1. Bij de beslissing van 25 maart 2014 heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat een van de opgelegde maatregelen mogelijk consequenties kan hebben voor een bindend studieadvies niet tot het oordeel leidt dat de maatregel in strijd met het evenredigheidsbeginsel is opgelegd, nu de omstandigheid dat appellant tot 31 augustus 2014 geen studiepunten voor de vakken 1C2 en 1C3 zal kunnen behalen, een omstandigheid is die hij zelf in het leven heeft geroepen. De overige door appellant aangevoerde omstandigheden leiden, gelet op de ernst van de gepleegde fraude, evenmin tot het oordeel dat de opgelegde sanctie disproportioneel

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 oktober 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Geneeskunde de door appellant gemaakte tentamens 1C2 en 1C3 en hertentamen 1C2 ongeldig verklaard, hem een berisping wegens fraude gegeven en hem tot 31 augustus 2014 de toegang tot de reguliere en hertentamens 1C2 en 1C3 ontzegd.

Bij beslissing van 25 maart 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 september 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. J. Oversluizen, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. P.J.W.M. Sliepenbeek, voorzitter, en mr. W.A. Kleinjan, secretaris, zijn verschenen. Namens de examencommissie is dr. L.J. Blok verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Volgens artikel 6, negende lid, van de Regels en Richtlijnen voor de Examens 2013-2014 kan de examencommissie besluiten een sanctie op te leggen, namelijk een of meer van de volgende maatregelen:
a. berisping;
b. ongeldig verklaring van het betrokken tentamen, ook wanneer inmiddels het behaalde cijfer is vrijgegeven;
c. uitsluiting van het desbetreffende tentamen voor ten hoogste één jaar;
d. uitsluiting van één of meer tentamenronden, dan wel van het afleggen van tentamens gedurende een periode van ten hoogste één jaar.

2.2. Appellant betoogt dat het onderzoek naar de door verweerder bij beslissing van 25 maart 2014 gestelde fraude onvoldoende inzichtelijk is geweest, nu hij geen inzage in het dossier van student L. heeft gehad.
Dit betoog faalt, reeds omdat verweerder zijn standpunt dat appellant bij de tentamens 1C2 en 1C3 en hertentamen 1C2 heeft gefraudeerd, niet op voormeld dossier heeft gebaseerd.

2.3. Voorts betoogt appellant dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat hij voormelde fraude heeft gepleegd. Hij voert daartoe, zoals nader toegelicht ter zitting bij het College, aan dat verweerder hierbij ten onrechte heeft verwezen naar de statistische analyse van de afdeling Biostatistiek van het Erasmus Universitair Medisch Centrum, nu uit deze analyse niet kan worden afgeleid wie heeft gefraudeerd. Verder voert appellant aan dat niet valt in te zien waarom verweerder meer waarde hecht aan de verklaringen van de studenten A en B dan aan zijn verklaringen, te meer nu studenten A en B mogelijk ook een sanctie wegens fraude krijgen opgelegd.

2.3.1. Verweerder heeft aan zijn standpunt dat appellant bij de tentamens 1C2 en 1C3 en hertentamen 1C2 heeft gefraudeerd onder meer het volgende ten grondslag gelegd. De surveillant en de tentamencoördinator die beiden op 24 juli 2013 bij de afname van hertentamen 1C2 aanwezig waren, hebben in hun schriftelijke rapportages vermeld dat appellant en student L. zich bij dit hertentamen verdacht gedroegen. Zo schreef appellant met een opvallende grote pen die hij regelmatig op een opvallende manier naast zijn hoofd vasthield. Na afloop van dit tentamen is deze pen voor nader onderzoek in beslag genomen en bleek deze een miniatuur camera en opslagmogelijkheden te bezitten. Verder blijkt uit voormelde statistische analyse dat de zeer hoge mate van gelijkenis tussen de antwoorden van appellant en de antwoorden van student L. op de meerkeuzevragen van voormelde tentamens niet op toeval berust. Uit deze analyse blijkt daarnaast dat naast appellant en student L. voor tentamen 1C2 en 1C3 student A. en voor hertentamen 1C2 student B. gelijksoortige antwoorden heeft gegeven. Studenten A. en B. hebben ieder in een afzonderlijk gesprek met de examencommissie verklaard dat zij hun antwoorden nadat zij de tentamenzaal hadden verlaten maar voordat de tentamentijd was verstreken, ter beschikking hebben gesteld aan een hen onbekende persoon die hen buiten de tentamenzaal heeft opgewacht. Tevens heeft student A. verklaard dat hij door appellant met klem was verzocht om hieraan mee te werken.

Hetgeen appellant aanvoert, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder, door te verwijzen naar voormelde omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant bij de tentamens 1C2 en 1C3 en hertentamen 1C2 heeft gefraudeerd.

Het betoog faalt.

2.4. Ten slotte betoogt appellant dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Hij voert daartoe aan dat, nu hem tot 31 augustus 2014 de toegang tot de reguliere en hertentamens 1C2 en 1C3 is ontzegd, hij een negatief bindend studieadvies zal krijgen. Daarnaast merkt appellant op dat hij thans goede resultaten behaalt, dat hij wegens alle voor hem stresserende gebeurtenissen onder behandeling van een psycholoog is en dat hij antidepressiva krijgt voorgeschreven.

2.4.1. Bij de beslissing van 25 maart 2014 heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat een van de opgelegde maatregelen mogelijk consequenties kan hebben voor een bindend studieadvies niet tot het oordeel leidt dat de maatregel in strijd met het evenredigheidsbeginsel is opgelegd, nu de omstandigheid dat appellant tot 31 augustus 2014 geen studiepunten voor de vakken 1C2 en 1C3 zal kunnen behalen, een omstandigheid is die hij zelf in het leven heeft geroepen. De overige door appellant aangevoerde omstandigheden leiden, gelet op de ernst van de gepleegde fraude, evenmin tot het oordeel dat de opgelegde sanctie disproportioneel is.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/078
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Kleijn
Datum uitspraak	:	8 oktober 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Inzage

		Beoordelingsformulieren [onaantastbare] Beslissing Bevoegdheid examencommissie Compensatie Discriminatie Herkansing Individuele leerweg Onvoldoende Deelname onderwijseenheden Vervangende opdrachten Vooringenomenheid
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 OER artikel 5.14
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.2. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante ingevolge artikel 5.14 van de OER gedurende vier weken recht op inzage had. Nu die termijn is verstreken, biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek van appellante om inzage niet heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt. (…) 2.2.1. Tegen de beslissing om appellante een onvoldoende te geven voor het groepsproduct van het vak 'Management van Projecten' heeft appellante niet binnen de daarvoor geldende beroepstermijn beroep ingesteld. Die beslissing is dan ook in rechte onaantastbaar. Reeds hierom heeft het CBE in het betoog van appellante terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat zij een voldoende voor het groepsproduct had moeten krijgen. Het betoog faalt. 2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar andere verzoeken, onder meer om extra herkansingen, vervangende opdrachten en het mogen deelnemen aan bepaalde onderwijseenheden, hoewel zij nog niet aan de voorwaarden daarvoor voldoet, ten onrechte heeft afgewezen. Volgens haar heeft zij niet gevraagd om een individuele leerweg, zoals het CBE en de examencommissie hebben gesteld, maar om compensatie voor het feit dat zij door een ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies en tegenwerking gedurende zes maanden niet aan het onderwijs heeft mogen deelnemen. 2.3.1. Anders dan waarvan het CBE in zijn beslissing lijkt uit te gaan, heeft de examencommissie de vrijheid om in een geval als dit, waarin ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies is gegeven, aan de student tegemoet te komen door het geven van extra herkansingen of vervangende opdrachten. De examencommissie is daartoe echter niet zonder meer gehouden. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat ervoor is gekozen de verzoeken van appellante af te wijzen en haar het reguliere onderwijsprogramma te laten volgen, omdat op die manier de kwaliteit van het gevolgde programma kan worden gewaarborgd. Wel heeft appellante extra tijd voor het volgen van het reguliere programma gekregen, nu zij als gevolg van het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies gedurende enkele maanden niet aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, aldus het CBE. Gelet op die toelichting, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de examencommissie de verzoeken van appellante niet heeft mogen afwijzen. Nu zij extra tijd heeft gekregen om het reguliere onderwijsprogramma te volgen, is de examencommissie appellante na het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies voldoende tegemoet gekomen. Het betoog faalt. 2.4. In de enkele stelling van appellante dat het CBE niets heeft gedaan met een door haar ingediend stuk waarin zij stelt dat de opleidingsmanager aan het CBE onjuiste informatie heeft verstrekt,

is voorts geen grond gelegen voor het oordeel dat het CBE het bij hem ingestelde beroep niet zonder vooringenomenheid heeft beoordeeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat, hoewel het verweerschrift van de examencommissie en de brief van de opleidingsmanager waarop in het door appellante bedoelde stuk wordt gereageerd zeer laat zijn ingediend het aan het CBE is om de goede procesorde te bewaken, appellante ter zitting bij het CBE werd bijgestaan door een professionele rechtsbijstandsverlener en het stuk pas na de zitting aan het CBE is toegestuurd.
2.5. Voor zover appellante het College verzoekt om aan te geven of het CBE voldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van haar klacht omtrent discriminatie, overweegt het College dat het aan dit verzoek geen gehoor kan geven, omdat het buiten de omvang van het geding valt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 september 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Bedrijfskunde MER een aantal verzoeken van appellante afgewezen.

Bij beslissing van 13 februari 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting, gevoegd met zaak nr. 2014/079/CBE, behandeld op 18 augustus 2014, waar appellante, [naam], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen. Na de zitting zijn de zaken gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij ten onrechte geen inzage heeft gekregen in een aantal beoordelingsformulieren.

2.1.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 5.14, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) krijgt de student desgevraagd gedurende vier weken na het bekendmaken van de uitslag van een schriftelijk tentamen of schriftelijke toets inzage in het tentamen en de door de student gegeven antwoorden.

2.1.2. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante ingevolge artikel 5.14 van de OER gedurende vier weken recht op inzage had. Nu die termijn is verstreken, biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek van appellante om inzage niet heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij ten onrechte een onvoldoende heeft gekregen voor het groepsproduct van het vak ‘Onderzoeksvaardigheden’. In dat verband wijst zij erop dat haar medestudenten daarvoor wel een voldoende hebben gekregen. Voorts betoogt zij dat het CBE heeft miskend dat haar ten onrechte geen cijfer is toegekend voor het vak ‘Basic English’.

2.2.1. Tegen de beslissing om appellante een onvoldoende te geven voor het groepsproduct van het vak 'Onderzoeksvaardigheden' en de vaststelling dat zij geen resultaat heeft behaald voor 'Basic English', heeft appellante niet binnen de daarvoor geldende beroepstermijn beroep ingesteld. Die beslissingen zijn dan ook in rechte onaantastbaar. Reeds hierom heeft het CBE in het betoog van appellante terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat zij een voldoende voor het groepsproduct had moeten krijgen en dat haar ten onrechte geen cijfer is toegekend voor het vak 'Basic English'.

Het betoog faalt.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar andere verzoeken, onder meer om extra herkansingen, vervangende opdrachten en het mogen deelnemen aan bepaalde onderwijseenheden, hoewel zij nog niet aan de voorwaarden daarvoor voldoet, ten onrechte heeft afgewezen. Volgens haar heeft zij niet gevraagd om een individuele leerweg, zoals het CBE en de examencommissie hebben gesteld, maar om compensatie voor het feit dat zij door een ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies en tegenwerking gedurende tien maanden niet aan het onderwijs heeft mogen deelnemen.

2.3.1. Anders dan waarvan het CBE in zijn beslissing lijkt uit te gaan, heeft de examencommissie de vrijheid om in een geval als dit, waarin ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies is gegeven, aan de student tegemoet te komen door het geven van extra herkansingen of vervangende opdrachten. De examencommissie is daartoe echter niet zonder meer gehouden.

Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat ervoor is gekozen de verzoeken van appellante af te wijzen en haar het reguliere onderwijsprogramma te laten volgen, omdat op die manier de kwaliteit van het gevolgde programma kan worden gewaarborgd. Wel heeft appellante extra tijd voor het volgen van het reguliere programma gekregen, nu zij als gevolg van het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies gedurende enkele maanden niet aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, aldus het CBE.

Gelet op die toelichting, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de examencommissie de verzoeken van appellante niet heeft mogen afwijzen. Nu zij extra tijd heeft gekregen om het reguliere onderwijsprogramma te volgen, is de examencommissie appellante na het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies voldoende tegemoet gekomen.

Het betoog faalt.

2.4. In de enkele stelling van appellante dat het CBE niets heeft gedaan met een door haar ingediend stuk waarin zij stelt dat de opleidingsmanager aan het CBE onjuiste informatie heeft verstrekt, is voorts geen grond gelegen voor het oordeel dat het CBE het bij hem ingestelde beroep niet zonder vooringenomenheid heeft beoordeeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat, hoewel het verweerschrift van de examencommissie en de brief van de opleidingsmanager waarop in het door appellante bedoelde stuk wordt gereageerd zeer laat zijn ingediend, het aan het CBE is om de goede procesorde te bewaken, appellante ter zitting bij het CBE werd bijgestaan door een professionele rechtsbijstandsverlener en het stuk pas na de zitting aan het CBE is toegestuurd.

2.5. Voor zover appellante het College verzoekt om aan te geven of het CBE voldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van haar klacht omtrent discriminatie, overweegt het College dat het aan dit verzoek geen gehoor kan geven, omdat het buiten de omvang van het geding valt.

2.6. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd evenmin aanleiding geeft voor het oordeel dat de beslissing van het CBE onjuist is, is het beroep ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/079
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Kleijn
Datum uitspraak	:	8 oktober 2014

Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Beoordelingsformulieren [Onaantastbare] Beslissing Bevoegdheid examencommissie Compensatie Discriminatie Herkansing Individuele leerweg Inzage Onvoldoende Deelname onderwijseenheden [Vervangende] opdrachten Vooringenomenheid
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 1 OER artikel 5.14
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1.2. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante ingevolge artikel 5.14 van de OER gedurende vier weken recht op inzage had. Nu die termijn is verstreken, biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek van appellante om inzage niet heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt. (…) 2.2.1. Tegen de beslissing om appellante een onvoldoende te geven voor het groepsproduct van het vak 'Management van Projecten' heeft appellante niet binnen de daarvoor geldende beroepstermijn beroep ingesteld. Die beslissing is dan ook in rechte onaantastbaar. Reeds hierom heeft het CBE in het betoog van appellante terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat zij een voldoende voor het groepsproduct had moeten krijgen. Het betoog faalt. 2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar andere verzoeken, onder meer om extra herkansingen, vervangende opdrachten en het mogen deelnemen aan bepaalde onderwijseenheden, hoewel zij nog niet aan de voorwaarden daarvoor voldoet, ten onrechte heeft afgewezen. Volgens haar heeft zij niet gevraagd om een individuele leerweg, zoals het CBE en de examencommissie hebben gesteld, maar om compensatie voor het feit dat zij door een ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies en tegenwerking gedurende zes maanden niet aan het onderwijs heeft mogen deelnemen. 2.3.1. Anders dan waarvan het CBE in zijn beslissing lijkt uit te gaan, heeft de examencommissie de vrijheid om in een geval als dit, waarin ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies is gegeven, aan de student tegemoet te komen door het geven van extra herkansingen of vervangende opdrachten. De examencommissie is daartoe echter niet zonder meer gehouden. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat ervoor is gekozen de verzoeken van appellante af te wijzen en haar het reguliere onderwijsprogramma te laten volgen, omdat op die manier de kwaliteit van het gevolgde programma kan worden gewaarborgd. Wel heeft appellante extra tijd voor het volgen van het reguliere programma gekregen, nu zij als gevolg van het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies gedurende enkele maanden niet aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, aldus het CBE. Gelet op die toelichting, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de examencommissie de verzoeken van appellante niet heeft mogen afwijzen. Nu zij extra tijd heeft gekregen om het reguliere onderwijsprogramma te volgen, is de examencommissie appellante na het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies voldoende tegemoet gekomen. Het betoog faalt. 2.4. In de enkele stelling van appellante dat het CBE niets heeft

gedaan met een door haar ingediend stuk waarin zij stelt dat de opleidingsmanager aan het CBE onjuiste informatie heeft verstrekt, is voorts geen grond gelegen voor het oordeel dat het CBE het bij hem ingestelde beroep niet zonder vooringenomenheid heeft beoordeeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat, hoewel het verweerschrift van de examencommissie en de brief van de opleidingsmanager waarop in het door appellante bedoelde stuk wordt gereageerd zeer laat zijn ingediend het aan het CBE is om de goede procesorde te bewaken, appellante ter zitting bij het CBE werd bijgestaan door een professionele rechtsbijstandsverlener en het stuk pas na de zitting aan het CBE is toegestuurd.
2.5. Voor zover appellante het College verzoekt om aan te geven of het CBE voldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van haar klacht omtrent discriminatie, overweegt het College dat het aan dit verzoek geen gehoor kan geven, omdat het buiten de omvang van het geding valt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 oktober 2013 heeft de examencommissie van de opleiding Bedrijfskunde MER een aantal verzoeken van appellante afgewezen.

Bij beslissing van 13 februari 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting, gevoegd met zaak nr. 2014/078/CBE, behandeld op 18 augustus 2014, waar appellante, [naam], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen. Na de zitting zijn de zaken
gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij ten onrechte geen inzage heeft gekregen in een aantal beoordelingsformulieren.

2.1.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 5.14, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) krijgt de student desgevraagd gedurende vier weken na het bekendmaken van de uitslag van een schriftelijk tentamen of schriftelijke toets inzage in het tentamen en de door de student gegeven antwoorden.

2.1.2. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante ingevolge artikel 5.14 van de OER gedurende vier weken recht op inzage had. Nu die termijn is verstreken, biedt hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek van appellante om inzage niet heeft mogen afwijzen.
Het betoog faalt.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij ten onrechte een onvoldoende heeft gekregen voor het groepsproduct van het vak ‘Management van Projecten’. In dat verband wijst zij erop dat haar medestudenten daarvoor wel een voldoende hebben gekregen.

2.2.1. Tegen de beslissing om appellante een onvoldoende te geven voor het groepsproduct van het vak 'Management van Projecten' heeft appellante niet binnen de daarvoor geldende beroepstermijn beroep ingesteld. Die beslissing is dan ook in rechte onaantastbaar. Reeds hierom heeft het CBE in het betoog van appellante terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat zij een voldoende voor het groepsproduct had moeten krijgen.

Het betoog faalt.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie haar andere verzoeken, onder meer om extra herkansingen, vervangende opdrachten en het mogen deelnemen aan bepaalde onderwijseenheden, hoewel zij nog niet aan de voorwaarden daarvoor voldoet, ten onrechte heeft afgewezen. Volgens haar heeft zij niet gevraagd om een individuele leerweg, zoals het CBE en de examencommissie hebben gesteld, maar om compensatie voor het feit dat zij door een ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies en tegenwerking gedurende zes maanden niet aan het onderwijs heeft mogen deelnemen.

2.3.1. Anders dan waarvan het CBE in zijn beslissing lijkt uit te gaan, heeft de examencommissie de vrijheid om in een geval als dit, waarin ten onrechte een bindend afwijzend studieadvies is gegeven, aan de student tegemoet te komen door het geven van extra herkansingen of vervangende opdrachten. De examencommissie is daartoe echter niet zonder meer gehouden.

Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat ervoor is gekozen de verzoeken van appellante af te wijzen en haar het reguliere onderwijsprogramma te laten volgen, omdat op die manier de kwaliteit van het gevolgde programma kan worden gewaarborgd. Wel heeft appellante extra tijd voor het volgen van het reguliere programma gekregen, nu zij als gevolg van het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies gedurende enkele maanden niet aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen, aldus het CBE.

Gelet op die toelichting, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de examencommissie de verzoeken van appellante niet heeft mogen afwijzen. Nu zij extra tijd heeft gekregen om het reguliere onderwijsprogramma te volgen, is de examencommissie appellante na het ten onrechte gegeven bindend afwijzend studieadvies voldoende tegemoet gekomen.

Het betoog faalt.

2.4. In de enkele stelling van appellante dat het CBE niets heeft gedaan met een door haar ingediend stuk waarin zij stelt dat de opleidingsmanager aan het CBE onjuiste informatie heeft verstrekt, is voorts geen grond gelegen voor het oordeel dat het CBE het bij hem ingestelde beroep niet zonder vooringenomenheid heeft beoordeeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat, hoewel het verweerschrift van de examencommissie en de brief van de opleidingsmanager waarop in het door appellante bedoelde stuk wordt gereageerd zeer laat zijn ingediend het aan het CBE is om de goede procesorde te bewaken, appellante ter zitting bij het CBE werd bijgestaan door een professionele rechtsbijstandsverlener en het stuk pas na de zitting aan het CBE is toegestuurd.

2.5. Voor zover appellante het College verzoekt om aan te geven of het CBE voldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van haar klacht omtrent discriminatie, overweegt het College dat het aan dit verzoek geen gehoor kan geven, omdat het buiten de omvang van het geding valt.

2.6. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd evenmin aanleiding geeft voor het oordeel dat de beslissing van het CBE onjuist is, is het beroep ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/081
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof.
Datum uitspraak	:	23 juli 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van de Hogeschool Rotterdam

Trefwoorden	:	Afstudeerscriptie [Scriptie] Begeleiding [proces]Belang Beoordeling Herbeoordeling
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. De stelling van het CBE in zijn verweerschrift van 2 mei 2014 dat appellante geen (proces)belang meer heeft bij beoordeling van het beroep nu zij thans niet meer als student aan de hogeschool staat ingeschreven, volgt het College niet, nu appellante ter zitting heeft gesteld dat haar belang hierin is gelegen dat zij herinschrijving voor de opleiding laat afhangen van de uitkomst in deze procedure. 2.2.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 11 februari 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 18 juli 2013, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten. Vaststaat dat personele wisselingen hebben plaatsgevonden bij de interne scriptiebegeleiding van appellante. Niet aannemelijk is echter geworden dat het in betekenende mate aan deze wisselingen te wijten is dat appellante een onvoldoende voor haar scriptie heeft behaald. Voor zover zij heeft betoogd dat zij problemen met de interne begeleider [naam 2]had, heeft het CBE toegelicht dat dit is onderkend en haar juist om die reden een andere begeleider is toegewezen. Het betoog van appellante dat zij van haar interne begeleiders steeds andere aanwijzingen kreeg waardoor zij op een gegeven moment niet meer wist waar zij aan toe was, is onvoldoende geconcretiseerd. Ook anderszins is het voor het College niet aannemelijk geworden dat de scriptiebegeleiding die appellante heeft gekregen zodanig gebrekkig was, dat deze in strijd moet worden geacht met voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld dan wel dat jegens appellante onzorgvuldig is gehandeld. Het CBE is derhalve terecht en op goede gronden tot zijn oordeel gekomen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE),
verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de examencommissie van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving de afstudeerscriptie van appellante met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 11 februari 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juli 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. F.J.M. Hamers, advocaat te Rotterdam, en H. Kovacic, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe en mr. A. Sanders, beiden werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellante is in september 2007 gestart met de opleiding Vastgoed en Makelaardij aan de Hogeschool Rotterdam. In februari 2011 is zij gestart met het volgen van de cursus Afstuderen. In het kader daarvan heeft zij een afstudeerscriptie ingeleverd, die met een onvoldoende is beoordeeld. In het voorjaar van 2012 is zij opnieuw gestart met het volgen van de cursus Afstuderen. De afstudeerscriptie die zij in het kader van deze cursus heeft ingeleverd, is eveneens met een onvoldoende beoordeeld. Bij brief van 18 juni 2013 is aan appellante een herbeoordeling van deze afstudeerscriptie toegekend. De scriptie is vervolgens voorgelegd aan een docent van de opleiding en aan twee externe beoordelaars. Unaniem is geoordeeld dat de scriptie met een onvoldoende moet worden gewaardeerd. Gelet hierop heeft de examencommissie de beslissing van 18 juli 2013 genomen.

2.2 Appellante bestrijdt niet dat de inhoud van de door haar ingeleverde (tweede) afstudeerscriptie onvoldoende is. Zij stelt echter dat het CBE niet heeft onderkend dat het onvoldoende resultaat het gevolg is van de gebrekkige begeleiding die zij bij het schrijven van de scriptie heeft gehad. Zij is van mening dat zij als gevolg daarvan in de gelegenheid moet worden gesteld om de scriptie, na adequate begeleiding, aan te passen.

2.2.1 De stelling van het CBE in zijn verweerschrift van 2 mei 2014 dat appellante geen (proces)belang meer heeft bij beoordeling van het beroep nu zij thans niet meer als student aan de hogeschool staat ingeschreven, volgt het College niet, nu appellante ter zitting heeft gesteld dat haar belang hierin is gelegen dat zij herinschrijving voor de opleiding laat afhangen van de uitkomst in deze procedure.

2.2.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 11 februari 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 18 juli 2013, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

Vaststaat dat personele wisselingen hebben plaatsgevonden bij de interne scriptiebegeleiding van appellante. Niet aannemelijk is echter geworden dat het in betekenende mate aan deze wisselingen te wijten is dat appellante een onvoldoende voor haar scriptie heeft behaald. Voor zover zij heeft betoogd dat zij problemen met de interne begeleider [naam 2] had, heeft het CBE toegelicht dat dit is onderkend en haar juist om die reden een andere begeleider is toegewezen. Het betoog van appellante dat zij van haar interne begeleiders steeds andere aanwijzingen kreeg waardoor zij op een gegeven moment niet meer wist waar zij aan toe was, is onvoldoende geconcretiseerd. Ook anderszins is het voor het College niet aannemelijk geworden dat de scriptiebegeleiding die appellante heeft gekregen zodanig gebrekkig was, dat deze in strijd moet worden geacht met voorschriften die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld dan wel dat jegens appellante onzorgvuldig is gehandeld. Het CBE is derhalve terecht en op goede gronden tot zijn oordeel gekomen.

Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/083
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Scholten-Hinloopen en Van der Spoel
Datum uitspraak	:	13 oktober 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Belang [individuele] Beoordeling Beoordelingsnormen [niet tijdig] Beslissen Digitaal systeem Eindcijfer Herkansing Kenbaarheid Kennen en kunnen Niet-ontvankelijk SIS Vooroordelen Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 6:20 lid 5 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b OER artikel 5.1 lid 2
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.1 Ingevolge artikel 6:20, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan het beroep tegen het niet tijdig niet nemen van een besluit gegrond worden verklaard, indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft. 2.2 Het CBE heeft op 2 juni 2014 alsnog een beslissing genomen op het door appellant ingestelde beroep tegen de beslissing van 29 januari 2014. Nu door appellant niet is gesteld en evenmin ter zitting van het College is gebleken dat hij nog belang heeft bij het beroep bij het College tegen het niet tijdig beslissen op zijn bij het CBE ingestelde beroep, zal het College dit beroep niet-ontvankelijk verklaren. Er wordt geen aanleiding gezien om een proceskostenveroordeling uit te spreken, reeds nu niet is gebleken van bij appellant in verband met de behandeling van dit beroep opgekomen proceskosten. (…) 2.4.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als

zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 2 juni 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 29 januari 2014, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.
In hetgeen is aangevoerd, wordt geen aanleiding gezien om te oordelen dat de examencommissie verbindende voorschriften heeft geschonden dan wel onzorgvuldig heeft gehandeld. Ter zitting van het College heeft het CBE nader toegelicht dat appellant tweemaal heeft gepoogd het vak PIE 2 te behalen. Bij zijn eerste poging heeft hij het eindcijfer 5,25 behaald. Dit cijfer is als volgt tot stand gekomen. Appellant diende met een groep van drie studenten een rapport in te leveren dat vervolgens gepresenteerd moest worden. Voor de presentatie kon maximaal 1 punt worden behaald. Voor het rapport hebben alle groepsleden het cijfer 4,25 gekregen. Omdat het vanwege organisatorische redenen niet mogelijk was een presentatie te geven, heeft de docent besloten aan alle groepsleden 1 punt voor de presentatie toe te kennen. Daarmee kwam appellant uit op in totaal een 5,25. Omdat dit een onvoldoende was, kregen de groepsleden een herkansingsmogelijkheid. Ieder groepslid kon aangeven voor welk deel van het rapport hij verantwoordelijk was en dit vervolgens met aanwijzingen van de docent verbeteren. Daarvoor werd een individueel cijfer toegekend. Voor het eindcijfer van de herkansing telde dit individuele cijfer voor 30%, en het groepscijfer voor 70% mee. Bij de herkansing heeft appellant als individueel cijfer een 3 behaald, zodat het eindcijfer uitkwam op een 4,58. Omdat het eerste cijfer van 5,25 hoger was, bleef dit als eindcijfer gelden. Het CBE heeft terecht overwogen dat niet gebleken is dat met deze beoordelingswijze in strijd met de OER dan wel enige andere regeling is gehandeld dan wel dat onzorgvuldig jegens appellant is gehandeld. Appellant heeft zijn betoog dat de examinator mogelijk vooroordelen had, onvoldoende geconcretiseerd, zodat dit reeds hierom niet aannemelijk wordt geacht. Het CBE heeft ter zitting van het College verder toegelicht dat de beoordelingscriteria zijn opgenomen in de leerstofbeschrijving en de OER, hetgeen appellant niet heeft weersproken. Anders dan appellant heeft betoogd, waren deze criteria derhalve vooraf kenbaar gemaakt. Met betrekking tot de vermelding van het eindcijfer 3 in SIS, heeft het CBE ter zitting van het College toegelicht dat dit een foutieve vermelding betreft en deze zo spoedig mogelijk wordt gewijzigd in het eindcijfer 5,25.
Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE terecht tot zijn beslissing is gekomen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE),verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 januari 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Business and Languages appellant geen voldoende toegekend voor het vak "Project International Expansion 2" (hierna: PIE 2).

Bij brief van 8 april 2014 heeft appellant beroep bij het College ingesteld tegen het niet tijdig beslissen door het CBE op het door hem tegen voormelde beslissing ingestelde beroep.

Bij beslissing van 2 juni 2014 heeft het CBE het door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij brieven van 5 juni 2014 en 3 juli 2014 heeft appellant de gronden van zijn beroep bij het College aangevuld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 september 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol en R.J.B. Janssen, beiden werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 6:20, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan het beroep tegen het niet tijdig niet nemen van een besluit gegrond worden verklaard, indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft.

2.2 Het CBE heeft op 2 juni 2014 alsnog een beslissing genomen op het door appellant ingestelde beroep tegen de beslissing van 29 januari 2014. Nu door appellant niet is gesteld en evenmin ter zitting van het College is gebleken dat hij nog belang heeft bij het beroep bij het College tegen het niet tijdig beslissen op zijn bij het CBE ingestelde beroep, zal het College dit beroep niet-ontvankelijk verklaren. Er wordt geen aanleiding gezien om een proceskostenveroordeling uit te spreken, reeds nu niet is gebleken van bij appellant in verband met de behandeling van dit beroep opgekomen proceskosten.

2.3 Aan appellant is voor het vak PIE 2 het eindcijfer 5,25 toegekend.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie haar beslissing van 29 januari 2014 om hem geen voldoende voor het vak PIE 2 toe te kennen, in redelijkheid heeft genomen, nu niet gebleken is dat in strijd met de van toepassing zijnde regels is gehandeld. Appellant voert aan dat onduidelijk is hoe het eindcijfer tot stand is gekomen, nu daarbij wisselende beoordelingsnormen zijn toegepast. Bovendien zijn die normen niet tevoren kenbaar gemaakt. Verder heeft appellant het gevoel dat de examinator vooroordelen had. Daarnaast begrijpt hij niet waarom in het digitale systeem SIS bij het vak het eindcijfer 3 staat vermeld.

2.4.1 Ingevolge artikel 5.1, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) wordt een toetsing die door een groep van studenten gezamenlijk dient te worden uitgevoerd zodanig ingericht, dat deze voor elke betrokken student tot een individuele beoordeling leidt. Daarbij wordt in ieder geval gewaarborgd dat geen beoordeling wordt toegekend aan de student die zich onvoldoende heeft ingezet bij de uitvoering van deze toets. In de formulering van de opdracht wordt aangegeven hoe hieraan concreet invulling is gegeven.

2.4.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 2 juni 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 29 januari 2014, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

In hetgeen is aangevoerd, wordt geen aanleiding gezien om te oordelen dat de examencommissie verbindende voorschriften heeft geschonden dan wel onzorgvuldig heeft gehandeld. Ter zitting van het College heeft het CBE nader toegelicht dat appellant tweemaal heeft gepoogd het vak PIE 2 te behalen. Bij zijn eerste poging heeft hij het eindcijfer 5,25 behaald. Dit cijfer is als volgt tot stand gekomen. Appellant diende met een groep van drie studenten een rapport in te leveren dat vervolgens gepresenteerd moest worden. Voor de presentatie kon maximaal 1 punt worden behaald. Voor het rapport hebben alle groepsleden het cijfer 4,25 gekregen. Omdat het vanwege organisatorische redenen niet mogelijk was een

presentatie te geven, heeft de docent besloten aan alle groepsleden 1 punt voor de presentatie toe te kennen. Daarmee kwam appellant uit op in totaal een 5,25. Omdat dit een onvoldoende was, kregen de groepsleden een herkansingsmogelijkheid. Ieder groepslid kon aangeven voor welk deel van het rapport hij verantwoordelijk was en dit vervolgens met aanwijzingen van de docent verbeteren. Daarvoor werd een individueel cijfer toegekend. Voor het eindcijfer van de herkansing telde dit individuele cijfer voor 30%, en het groepscijfer voor 70% mee. Bij de herkansing heeft appellant als individueel cijfer een 3 behaald, zodat het eindcijfer uitkwam op een 4,58. Omdat het eerste cijfer van 5,25 hoger was, bleef dit als eindcijfer gelden. Het CBE heeft terecht overwogen dat niet gebleken is dat met deze beoordelingswijze in strijd met de OER dan wel enige andere regeling is gehandeld dan wel dat onzorgvuldig jegens appellant is gehandeld. Appellant heeft zijn betoog dat de examinator mogelijk vooroordelen had, onvoldoende geconcretiseerd, zodat dit reeds hierom niet aannemelijk wordt geacht. Het CBE heeft ter zitting van het College verder toegelicht dat de beoordelingscriteria zijn opgenomen in de leerstofbeschrijving en de OER, hetgeen appellant niet heeft weersproken. Anders dan appellant heeft betoogd, waren deze criteria derhalve vooraf kenbaar gemaakt. Met betrekking tot de vermelding van het eindcijfer 3 in SIS, heeft het CBE ter zitting van het College toegelicht dat dit een foutieve vermelding betreft en deze zo spoedig mogelijk wordt gewijzigd in het eindcijfer 5,25.

Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat het CBE terecht tot zijn beslissing is gekomen.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep tegen de beslissing van 2 juni 2014 is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen het niet tijdig beslissen op het door appellant bij het CBE ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep tegen de beslissing van 2 juni 2014 ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/085
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Olivier, Verheij
Datum uitspraak	: 5 december 2014
Partijen	: Appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	: Geldigheid studieresultaten, Termijn
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 2, aanhef en onderdeel k OER bachelor opleiding sociologie 2010-2011 artikel 5.8
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.2. Niet in geschil is dat appellant zijn propedeuse niet heeft afgerond. Wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten heeft het College eerder overwogen in de uitspraak van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl) dat de wetgever, gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, het aan het instellingbestuur heeft overgelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Het College kan slechts beoordelen of de in de OER ter zake bepaalde termijn in dit geval leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat het in de OER bepaalde in dit geval onredelijk moet worden geacht. Het College neemt daarbij in aanmerking dat artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, gelet op de verwijzende functie van het eerste jaar van de bachelor, zich er niet tegen verzet dat de geldigheidsduur van de onderdelen van het eerste jaar mede afhankelijk mag worden gemaakt van de tijdsduur waarbinnen het eerste jaar volledig is afgerond.

Aangezien appellant ook als de geldigheidsduur niet wordt verlengd niet het recht is of wordt ontzegd zich te blijven inschrijven voor deze opleiding is van een al dan niet verkapt bindend afwijzend studieadvies geen sprake.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: het CBE) van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 september 2013, deels gewijzigd bij brief van 18 december 2013, heeft de examencommissie afwijzend beslist op het verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van studieresultaten.

Bij beslissing van 26 februari 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nog een nader stuk toegezonden.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 september 2014, waar appellant, bijgestaan door V.B. de Haan, en het CBE vertegenwoordigd door mw. mr. N. van den Brink en namens de examencommissie drs. J. de Glas, beiden werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt onder meer begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

2.2. Appellant is in 2010 gestart met de bacheloropleiding Sociologie. Op hem is de OER 2010-2011 van toepassing Ingevolge de OER is, voor zover thans van belang, bepaald dat indien het eerste jaar van de bacheloropleiding niet binnen drie jaar met goed gevolg is afgerond alle met goed gevolg afgelegde onderdelen van de propedeutische fase vervallen. Vaststaat dat de geldigheid van door appellant behaalde tentamens die onderdeel uitmaken van de propedeuse aan het einde van het studiejaar 2013-2014 is vervallen. De examencommissie heeft desgevraagd geweigerd de geldigheidsduur van de desbetreffende tentamens te verlengen.

2.3. Appellant betoogt dat de OER op grond van artikel 7.13, tweede lid, sub k, WHW uitsluitend voor afzonderlijke tentamens een geldigheidsduur kan beperken. Een regeling waarbij alle tot dan behaalde onderdelen, ook recentelijke behaalde onderdelen, ineens vervallen is in strijd met de WHW. De beperking van de geldigheidsduur beoogt te verzekeren dat de student over actuele kennis beschikt. Een regeling die op een algemene wijze een geldigheidsduur aan propedeuse tentamens toekent is onverbindend omdat deze een verkapt bindend studieadvies zou inhouden.

2.3.1. Verweerder is van mening dat de propedeuse een samenhangend geheel is en dat er onderwijsinhoudelijke redenen kunnen zijn om de desbetreffende tentamens binnen een bepaald tijdbestek te laten afleggen. De beperking van de geldigheidsduur voor de desbetreffende tentamens was aanvankelijk drie jaar op grond van artikel 5.8 van de OER 2010-2011. Sinds 2012 geldt een geldigheidsduur van twee jaar, maar voor appellant bleef op grond van de overgangsbepaling een langere periode gelden. De beperking van de geldigheidsduur vormt geen verkapt bindend studieadvies omdat het appellant vrijstaat zich opnieuw voor de studie in te schrijven.

2.3.2. Niet in geschil is dat appellant zijn propedeuse niet heeft afgerond. Wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten heeft het College eerder overwogen in de uitspraak van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl) dat de wetgever, gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, het aan het instellingbestuur heeft overgelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Het College kan slechts beoordelen of de in de OER ter zake bepaalde termijn in dit geval leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven. Anders dan appellant betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat het in de OER bepaalde in dit geval onredelijk moet worden geacht. Het College neemt daarbij in aanmerking dat artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, gelet op de verwijzende functie van het eerste jaar van de bachelor, zich er niet tegen verzet dat de geldigheidsduur van de onderdelen van het eerste jaar mede afhankelijk mag worden gemaakt van de tijdsduur waarbinnen het eerste jaar volledig is afgerond.
Aangezien appellant ook als de geldigheidsduur niet wordt verlengd niet het recht is of wordt ontzegd zich te blijven inschrijven voor deze opleiding is van een al dan niet verkapt bindend afwijzend studieadvies geen sprake.
Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt dat de examencommissie de bevoegdheid om de geldigheidsduur te verlengen had dienen te benutten gelet op de bijzondere persoonlijke omstandigheden die tot studievertraging hebben geleid.

2.4.1. Niet in het geding is dat er sprake was van persoonlijke omstandigheden die de studievoortgang hebben beïnvloed. Die omstandigheden vormden aanleiding voor de examencommissie om aan appellant drie extra tentamenkansen toe te kennen om de propedeuse tijdig af te ronden maar niet om het verzoek de geldigheidsduur te verlengen te honoreren. Met verweerder is het College van oordeel dat de examencommissie bij die beslissing terecht heeft overwogen dat het voor rekening van appellant komt dat hij geen voorrang heeft gegeven aan het behalen van propedeuse-onderdelen en dat niet verwacht wordt dat appellant in staat zal zijn het bachelorexamen binnen de daarvoor vastgestelde termijn af te ronden.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/087
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Scholten-Hinloopen, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 20 oktober 2014
Partijen	: Appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Bijzondere instelling voor hoger onderwijs Financiële ondersteuning Functionele onafhankelijkheid geschillenadviescommissie Medewerkers instelling Minnelijke schikking Parlementaire geschiedenis Profileringsfonds Samenstelling geschillenadviescommissie Structuurregeling Radboud Universiteit Nijmegen
Artikelen	: WHW artikel 7.1 lid 1 WHW artikel 7.63a lid 1 WHW artikel 7.63a lid 3 Structuurregeling RUN artikel 12 en 56 Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb RUN artikel 4 Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb RUN artikel 5

	Regeling Financiële ondersteuning Studenten 2013-2014 artikel 11.1
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.3 Nu de RUN een bekostigde universiteit is, volgt uit artikel 7.1, eerste lid, van de WHW dat hoofdstuk 7 van deze wet, en derhalve ook titel 4 van dit hoofdstuk, op haar van toepassing is. Dat de RUN een bijzondere instelling is, maakt dit niet anders. Uit de tekst van de wet noch de parlementaire geschiedenis volgt dat de wetgever titel 4 van hoofdstuk 7 niet heeft willen laten gelden voor bijzondere instellingen dan wel aan bijzondere instellingen de ruimte heeft geboden deze titel buiten toepassing te laten. Dit betekent voorts dat voornoemd artikel 7.63a, dat in titel 4 van hoofdstuk 7 van de WHW is opgenomen, onverkort op de RUN van toepassing is. Uit artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW volgt dat de RUN het bezwaarschrift van appellant ter advisering in handen diende te stellen van een geschillenadviescommissie bestaande uit functioneel onafhankelijke leden. Verweerder heeft in strijd met deze bepaling gehandeld, nu hij het bezwaarschrift van appellant ter advisering heeft voorgelegd aan een geschillenadviescommissie die bestond uit medewerkers van de afdeling JZ van de RUN en zij geen functioneel onafhankelijke personen als bedoeld in deze bepaling zijn.

Uitspraak in de zaak tussen: ·
[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 november 2013 heeft verweerder het verzoek van appellant om toekenning van een financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds vanwege het verrichten van bestuursactiviteiten, afgewezen.

Bij beslissing van 3 maart 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 september 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Strijbos en mr. F.A. van Zomeren, beiden werkzaam bij de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: de RUN), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant heeft op 18 september 2013 verzocht om een financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds vanwege het verrichten van werkzaamheden als voorzitter van de facultaire studentenraad van de Faculteit der Managementwetenschappen in het studiejaar 2013-2014. Verweerder heeft het verzoek bij beslissing van 21 november 2013 afgewezen, omdat appellant niet voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 11.1 van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten 2012-2014. Bij beslissing op bezwaar van 3 maart 2014 heeft hij deze beslissing gehandhaafd.

2.2 Appellant betoogt dat de beslissing van 3 maart 2014 in strijd met de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) en de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is genomen, nu de geschillenadviescommissie van de universiteit, die hem in de bezwaarfase heeft gehoord en advies aan verweerder heeft uitgebracht, niet onafhankelijk was en niet daadwerkelijk heeft onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was, terwijl dit volgens de wet wel is voorgeschreven.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de WHW, voor zover thans van belang, is hoofdstuk 7 van de WHW van toepassing op bekostigde universiteiten.
Ingevolge artikel 7.63a, eerste lid, welke bepaling staat in titel 4 van de WHW, heeft elke instelling voor hoger onderwijs een geschillenadviescommissie. Op een geschillenadviescommissie is artikel 7.1,

eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek van overeenkomstige toepassing. De leden van de geschillenadviescommissie zijn functioneel onafhankelijk.

Ingevolge het derde lid gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

2.2.2 Verweerder heeft zich op het volgende standpunt gesteld. De RUN is een bijzondere universiteit en heeft een Structuurregeling vastgesteld. Ingevolge artikel 12, tweede lid, van deze regeling zijn de titels 1 tot en met 3 van hoofdstuk 7 van de WHW van overeenkomstige toepassing verklaard, maar de bepalingen van titel 4 niet. Op grond van artikel 56 van de Structuurregeling heeft de RUN een interne regeling met betrekking tot de rechtsbescherming van studenten vastgesteld in het Reglement bezwaarschriftenprocedure Awb (hierna: het Reglement). Volgens artikel 4 van het Reglement brengt een geschillenadviescommissie advies uit over ingediende bezwaarschriften en bestaat deze commissie uit drie leden. Volgens artikel 5 hoort de commissie de indiener van het bezwaarschrift, alvorens een advies wordt uitgebracht. Het horen kan geschieden door de voltallige commissie dan wel door een aan te wijzen vertegenwoordiger uit haar midden. Volgens de huidige werkwijze bestaat de geschillenadviescommissie uit medewerkers van de afdeling Juridische Zaken (hierna: de afdeling JZ) van de RUN. Deze werkwijze is volgens verweerder niet in strijd met de Structuurregeling en/of het Reglement, nu hieruit niet volgt dat de leden functioneel onafhankelijke personen dienen te zijn. Appellant is in de bezwaarfase gehoord door mr. L.M. Strijbos, medewerker van de afdeling JZ, die optrad als geschillenadviescommissie. Na het horen heeft zij advies aan verweerder uitgebracht. Dit advies was geaccordeerd door het hoofd van de afdeling JZ.

2.2.3 Nu de RUN een bekostigde universiteit is, volgt uit artikel 7.1, eerste lid, van de WHW dat hoofdstuk 7 van deze wet, en derhalve ook titel 4 van dit hoofdstuk, op haar van toepassing is. Dat de RUN een bijzondere instelling is, maakt dit niet anders. Uit de tekst van de wet noch de parlementaire geschiedenis volgt dat de wetgever titel 4 van hoofdstuk 7 niet heeft willen laten gelden voor bijzondere instellingen dan wel aan bijzondere instellingen de ruimte heeft geboden deze titel buiten toepassing te laten. Dit betekent voorts dat voornoemd artikel 7.63a, dat in titel 4 van hoofdstuk 7 van de WHW is opgenomen, onverkort op de RUN van toepassing is. Uit artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW volgt dat de RUN het bezwaarschrift van appellant ter advisering in handen diende te stellen van een geschillenadviescommissie bestaande uit functioneel onafhankelijke leden. Verweerder heeft in strijd met deze bepaling gehandeld, nu hij het bezwaarschrift van appellant ter advisering heeft voorgelegd aan een geschillenadviescommissie die bestond uit medewerkers van de afdeling JZ van de RUN en zij geen functioneel onafhankelijke personen als bedoeld in deze bepaling zijn.

Het betoog slaagt.

2.3 Het beroep is reeds hierom gegrond. De beslissing van 3 maart 2014 dient te worden vernietigd. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. Het College zal de zaak naar verweerder terugwijzen om opnieuw op het bezwaarschrift van appellant te beslissen, nadat een geschillenadviescommissie als bedoeld in artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW is ingeschakeld om appellant te horen en advies uit te brengen. Daarbij dient deze commissie ingevolge artikel 7.63a, derde lid, van de WHW voorts na te gaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding, nu niet is gebleken van daarvoor in aanmerking komende kosten.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen van 3 maart 2014, kenmerk 14U.003201;
III. wijst de zaak naar het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen terug;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen aan [naam] het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer : 2014/092

Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Troostwijk en Van der Spoel
Datum uitspraak	:	5 september 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	Begeleiding Beoordeling Elektronische studiegids Feedback Kennen en kunnen(junior) Stage
Artikelen	:	WHW artikel 7.13 lid 2 WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onder b OER van de masteropleiding Biomedical Sciences 2012-2013 artikel 3.6
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellante gelopen junior stage is toegekend. Hetgeen appellante verder heeft aangevoerd over de tijdens de stage geboden begeleiding en de daarbij gegeven feedback, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft onderkend dat de examinator bij de beoordeling van deze stage en vervolgens de examencommissie in haar beoordeling van de bezwaren van appellante in strijd met het recht hebben gehandeld. Hierbij is van belang dat appellante, ondanks dat zij blijkens haar bij verweerder ingediende beroepschrift reeds tijdens de stage twijfels had of haar labjournaal en de door haar uitgevoerde technieken geheel juist waren, destijds op geen enkel moment zelf te kennen heeft gegeven dat zij meer begeleiding en feedback nodig had of een interim progress assessment wenste. Voorts is, anders dan appellante betoogt, de beoordeling na afloop van de stage door haar begeleidster nader gemotiveerd. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juli 2013 heeft een examinator, aangewezen door de examencommissie van de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences (hierna: de examencommissie), de door appellante gelopen junior stage binnen de masteropleiding Biomedical Sciences gewaardeerd met het cijfer 7.

Bij beslissing van 11 maart 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 juli 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door mevrouw [naam], moeder van appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. V. Perey, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

3.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt onder meer begrepen de inhoud van de opleiding en van de daaraan verbonden examens en de inrichting van praktische oefeningen.

In artikel 3.6 van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Biomedical Sciences 2012-2013 is bepaald dat de examencommissie de regels en voorschriften vaststelt die van toepassing zijn op de wetenschappelijke inhoud van de junior en senior stages. Deze regels zijn opgenomen in de elektronische studiegids.

In de elektronische leeromgeving EleUM van de universiteit is vermeld dat het cijfer voor de junior stage in de masteropleiding Biomedical Sciences is opgebouwd uit cijfers voor de onderdelen 'written report/theory' (25 %), 'practical skills/scientific professionalism' (50%) en 'oral reports' (25 %).

3.2. Appellante heeft in het studiejaar 2012-2013 binnen de opleiding Biomedical Sciences de junior stage gelopen. Het daarvoor in de beslissing van 9 juli 2013 toegekende cijfer is gebaseerd op een 7 voor het onderdeel 'written report/theory', een 6,5 voor het onderdeel 'practical skills/scientific professionalism' en een 8 voor het onderdeel 'oral reports'.

3.3. Aan de beslissing van 11 maart 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, de examencommissie voldoende heeft beargumenteerd en aangetoond dat de gegeven beoordeling niet in strijd is met enige rechtsregel of enig rechtsbeginsel en niet onredelijk is.

3.4. Appellante betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de beoordeling van het stageonderdeel 'practical skills/scientific professionalism' onredelijk is en tevens onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hiertoe voert zij aan dat zij tijdens de stage van haar begeleidster geen feedback heeft gekregen die erop wees dat zij slechts een 6,5 voor dit onderdeel zou krijgen. Zij stelt haar labjournaal tijdens de stage altijd goed te hebben bijgehouden en van haar begeleidster complimenten te hebben gekregen voor haar actieve deelname aan presentaties en meetings. Het verplichte interim progress assessment halverwege de junior stage heeft ten onrechte niet plaatsgevonden en ook achteraf heeft de examencommissie de beoordeling van de stage niet gemotiveerd, aldus appellante.

3.5. Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellante gelopen junior stage is toegekend.

Hetgeen appellante verder heeft aangevoerd over de tijdens de stage geboden begeleiding en de daarbij gegeven feedback, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft onderkend dat de examinator bij de beoordeling van deze stage en vervolgens de examencommissie in haar beoordeling van de bezwaren van appellante in strijd met het recht hebben gehandeld. Hierbij is van belang dat appellante, ondanks dat zij blijkens haar bij verweerder ingediende beroepschrift reeds tijdens de stage twijfels had of haar labjournaal en de door haar uitgevoerde technieken geheel juist waren, destijds op geen enkel moment zelf te kennen heeft gegeven dat zij meer begeleiding en feedback nodig had of een interim progress assessment wenste. Voorts is, anders dan appellante betoogt, de beoordeling na afloop van de stage door haar begeleidster nader gemotiveerd.

Het betoog faalt.

3.6. Het beroep is ongegrond.

3.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/093
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Kleijn, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 26 november 2014
Partijen	: Appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid examencommissie [herhaalde] Examenfraude Finale geschillenbeslechting Samenstelling geschillenadviescommissie Zelf voorzien
Artikelen	: WHW artikel 7.12b lid 2 WHW artikel 7.12b lid 3 WHW artikel 7.63a lid 1 Awb artikel 7:13 lid 1 Awb artikel 8:72 lid 2 onderdeel b Fraudereglement HvA artikel 3 onder c Fraudereglement HvA artikel 3 onder d Fraudereglement HvA artikel 4 onder h Fraudereglement HvA artikel 5 Fraudereglement HvA artikel 8 lid 1
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.1 Vaststaat dat aan appellante voor de drie geconstateerde gevallen van fraude bij de beslissingen van 19 april 2013 en 26 juni 2013 sancties zijn opgelegd als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. In deze beslissingen heeft de examencommissie zich niet uitgelaten over de vraag of de fraude als ernstige fraude is aan te merken en heeft zij geen voorbehoud gemaakt dat nog wordt overwogen om de domeinvoorzitter het voorstel te doen de inschrijving van appellante te beëindigen. In de beslissing van 26 juni 2013 heeft de examencommissie wel aangekondigd dat een onderzoek zal worden gedaan naar de geschiktheid van appellante voor het beroep en dat een commissie zal worden ingesteld en dat gekeken zal worden naar een mogelijke verwijdering van de opleiding. Dat onderzoek heeft echter geen betrekking op fraude als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Naar het oordeel van de examencommissie maakte de herhaling van de door appellante gepleegde fraude in hetzelfde studiejaar dat sprake was van ernstige fraude en daarom is de domeinvoorzitter het voorstel gedaan om de inschrijving van appellante te beëindigen. Het College stelt vast dat de examencommissie haar voorstel pas heeft gedaan op 6 november 2013, nadat de beslissingen van 19 april 2013 en 26 juni 2013 onherroepelijk en uitgewerkt waren. Het Fraudereglement is vastgesteld door het college van bestuur en is een aanvulling op de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER). Het college van bestuur en evenmin het orgaan dat de OER vaststelt kan de examencommissie binden met betrekking tot de uitoefening van de bevoegdheden als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Het college van bestuur had echter moeten onderkennen dat de domeinvoorzitter, gelet op dat Fraudereglement en het feit dat het college van bestuur en daarmee ook de domeinvoorzitter die namens het college van bestuur beslist aan dat reglement zijn gebonden, niet anders had mogen besluiten dan het voorstel van de examencommissie af te wijzen. (…) 2.6 Artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW, bepaalt dat op een geschillenadviescommissie artikel 7:13, eerste tot en met zesde lid, van de Awb van overeenkomstige toepassing is. Het College constateert ambtshalve dat in het advies van de geschillenadviescommissie is vermeld

dat het is opgemaakt door de voorzitter en de ambtelijk secretaris. Dit is in strijd met artikel 7:13, eerste lid, van de Awb, op grond waarvan een adviescommissie uit een voorzitter en twee leden dient te bestaan. Dat, naar het college van bestuur ter zitting naar voren heeft gebracht, het advies wel door de twee andere leden zou zijn gelezen, leidt niet tot een ander oordeel. In de eerste plaats blijkt dit niet uit de stukken en daarnaast wordt daarmee nog steeds niet voldaan aan het bepaalde in artikel 7:13, eerste lid, van de Awb.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 november 2013 heeft de voorzitter van het Domein Maatschappij en Recht namens het college van bestuur aan appellante meegedeeld dat haar inschrijving aan de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening met ingang van de volgende maand wordt beëindigd wegens herhaling van fraude.

Bij beslissing van 18 maart 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 29 april 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 11 juni 2014.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 oktober 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. L.J.H.M. Achten, advocaat te Zwolle, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 3, onder c, van het Fraudereglement Hogeschool van Amsterdam (hierna: het Fraudereglement) wordt onder fraude in dit reglement verstaan zich tijdens het tentamen uitgeven voor iemand anders.
Ingevolge artikel 3, onder d, van het Fraudereglement wordt onder fraude in dit reglement verstaan zich tijdens het tentamen door iemand anders laten vertegenwoordigen.
Ingevolge artikel 4, onder h, van het Fraudereglement wordt in dit reglement onder plagiaat verstaan het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling of die – al dan niet tegen betaling – door iemand anders zijn geschreven.
Ingevolge artikel 5 van het Fraudereglement wordt onder ernstige fraude als bedoeld in artikel 7.12b van de WHW in ieder geval verstaan fraude als bedoeld in artikel 3 letter c en d en plagiaat als bedoeld in artikel 4 letter h.
Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Fraudereglement is de examencommissie die is belast met het afnemen en corrigeren van het tentamen bevoegd ingeval van fraude of plagiaat sancties op te leggen als bedoeld in artikel 7.12b van de WHW dan wel – ingeval van ernstige fraude – de domeinvoorzitter te adviseren de inschrijving van betrokkene te (doen) beëindigen.

2.2 Uit de stukken blijkt dat de examencommissie bij beslissing van 19 april 2013 de verslagen "kwalitatieve analyse" en "onderzoeksonderwerp" van appellante in verband met fraude nietig heeft verklaard, haar heeft uitgesloten van het inleveren van nieuwe verslagen voor die onderdelen gedurende het studiejaar 2012-2013 en haar een officiële waarschuwing heeft gegeven. Bij beslissing van 26 juni 2013 is de toets van appellante van het vak "Rapportage" vanwege fraude nietig verklaard en is appellante uitgesloten van deelname aan alle toetsen voor de duur van drie maanden vanaf 1 juli 2013.

2.3 Appellante betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat de domeinvoorzitter de bij beslissing van 12 november 2013 getroffen maatregel niet heeft mogen opleggen, omdat zij geen fraude heeft gepleegd. Ze voert in dit verband aan dat bij haar de opzet ontbrak om fraude te plegen.

2.3.1 Dit betoog faalt, nu appellante niet is opgekomen tegen de beslissingen van de examencommissie van 19 april 2013 en 26 juni 2013. Dat, naar appellante heeft gesteld, zij niet tegen die beslissingen is opgekomen omdat het ging om lichte maatregelen, leidt niet tot een ander oordeel.

2.4 Appellante betoogt voorts dat het college van bestuur ten onrechte niet heeft onderkend dat de domeinvoorzitter de beslissing van 12 november 2013, gelet op artikel 8, eerste lid, van het Fraudereglement, niet meer mocht nemen. Hiertoe voert zij aan dat zij voor de drie eerder geconstateerde fraudegevallen maatregelen opgelegd heeft gekregen bij de beslissingen van de examencommissie van 19 april 2013 en 26 juni 2013 en dat de examencommissie niet ervoor heeft gekozen een voorstel te doen de inschrijving definitief te beëindigen.

2.4.1 Vaststaat dat aan appellante voor de drie geconstateerde gevallen van fraude bij de beslissingen van 19 april 2013 en 26 juni 2013 sancties zijn opgelegd als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. In deze beslissingen heeft de examencommissie zich niet uitgelaten over de vraag of de fraude als ernstige fraude is aan te merken en heeft zij geen voorbehoud gemaakt dat nog wordt overwogen om de domeinvoorzitter het voorstel te doen de inschrijving van appellante te beëindigen. In de beslissing van 26 juni 2013 heeft de examencommissie wel aangekondigd dat een onderzoek zal worden gedaan naar de geschiktheid van appellante voor het beroep en dat een commissie zal worden ingesteld en dat gekeken zal worden naar een mogelijke verwijdering van de opleiding. Dat onderzoek heeft echter geen betrekking op fraude als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW.

Naar het oordeel van de examencommissie maakte de herhaling van de door appellante gepleegde fraude in hetzelfde studiejaar dat sprake was van ernstige fraude en daarom is de domeinvoorzitter het voorstel gedaan om de inschrijving van appellante te beëindigen.

Het College stelt vast dat de examencommissie haar voorstel pas heeft gedaan op 6 november 2013, nadat de beslissingen van 19 april 2013 en 26 juni 2013 onherroepelijk en uitgewerkt waren. Het Fraudereglement is vastgesteld door het college van bestuur en is een aanvulling op de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER). Het college van bestuur en evenmin het orgaan dat de OER vaststelt kan de examencommissie binden met betrekking tot de uitoefening van de bevoegdheden als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Het college van bestuur had echter moeten onderkennen dat de domeinvoorzitter, gelet op dat Fraudereglement en het feit dat het college van bestuur en daarmee ook de domeinvoorzitter die namens het college van bestuur beslist aan dat reglement zijn gebonden, niet anders had mogen besluiten dan het voorstel van de examencommissie af te wijzen.

Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is gegrond. De beslissing van het college van bestuur van 18 maart 2014 dient te worden vernietigd. Nu de domeinvoorzitter niet anders had mogen beslissen dan het voorstel van de examencommissie af te wijzen, zal het College met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in verbinding met artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, zelf in de zaak voorziend de beslissing van 12 november 2013 herroepen en het voorstel van de examencommissie afwijzen. Deze uitspraak treedt in de plaats van de vernietigde beslissing van 18 maart 2014.

2.6 Artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW, bepaalt dat op een geschillenadviescommissie artikel 7:13, eerste tot en met zesde lid, van de Awb van overeenkomstige toepassing is. Het College constateert ambtshalve dat in het advies van de geschillenadviescommissie is vermeld dat het is opgemaakt door de voorzitter en de ambtelijk secretaris. Dit is in strijd met artikel 7:13, eerste lid, van de Awb, op grond waarvan een adviescommissie uit een voorzitter en twee leden dient te bestaan. Dat, naar het college van bestuur ter zitting naar voren heeft gebracht, het advies wel door de twee andere leden zou zijn gelezen, leidt niet tot een ander oordeel. In de eerste plaats blijkt dit niet uit de stukken en daarnaast wordt daarmee nog steeds niet voldaan aan het bepaalde in artikel 7:13, eerste lid, van de Awb.

2.7 Het college van bestuur dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 18 maart 2014;
III. herroept de beslissing van de domeinvoorzitter van 12 november 2013;
IV. wijst het voorstel van de examencommissie van 6 november 2013 af;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 18 maart 2014;
VI. veroordeelt het college van bestuur tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van bestuur aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/094
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 augustus 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA Bijzondere omstandigheden Causaal verband Persoonlijke omstandigheden SIS [tijdige] Melding Studentendecaan Waarschuwing
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER artikel 6.2 lid 1 OER artikel 6.2 lid 2 OER artikel 6.4 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Onbetwist is dat appellante aan het eind van haar eerste jaar van de propedeutische fase 38 studiepunten dan wel 1064 studiebelastingsuren had behaald. Daarmee staat vast dat appellante niet het vereiste aantal studiepunten dan wel de vereiste studiebelastingsuren heeft behaald. Dat appellante doorzettingsvermogen heeft, het aantal behaalde studiepunten van 17 naar 38 heeft weten te verhogen en voor de thans door haar gevolgde opleiding Bedrijfseconomie inmiddels 35 studiepunten heeft behaald, doet aan deze vaststelling niet af. Het betoog van appellante ter zitting van het College dat zij de vakken die zij bij de opleiding Accountancy nog moest behalen, inmiddels heeft behaald bij de opleiding Bedrijfseconomie, leidt evenmin tot een ander oordeel. In dit verband heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat de Examencommissie niet in de gelegenheid is gesteld het standpunt van appellante, dat de inhoud van de vakken die zij bij de opleiding Accountancy nog moest behalen, dezelfde is als van de vakken die zij bij de opleiding Bedrijfseconomie heeft behaald, te toetsen. Het CBE heeft de persoonlijke situatie van appellante bij zijn besluitvorming betrokken en het heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat die situatie geen aanleiding geeft de beslissing tot afgifte van een bindend afwijzend

studieadvies van 18 juli 2013 te vernietigen. Daargelaten dat appellante zich eerst na de afgifte van een bindend afwijzend studieadvies tot de studentendecaan heeft gewend over haar persoonlijke omstandigheden, heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat de studievertraging het directe gevolg is van deze omstandigheden. De enkele stelling van appellante dat dit verband bestaat is daartoe onvoldoende. Het CBE heeft voorts van belang mogen achten dat appellante tijdig, te weten bij brief van 27 maart 2013, in verband met haar studievoortgang is gewaarschuwd over de mogelijke afgifte van een bindend afwijzend studieadvies voor de op dat moment door appellante gevolgde opleiding Accountancy en zij daarbij op is gewezen bijzondere persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk te melden bij de studentendecaan.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de Examencommissie van de opleiding Accountancy (hierna: de Examencommissie) appellante een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor die opleiding.

Bij beslissing van 20 maart 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 augustus 2014, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) brengt de Examencommissie aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge het tweede lid heeft het studieadvies een bindend afwijzend karakter indien de student minder dan 50 studiepunten of 1400 studiebelastingsuren voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald. De examencommissie bepaalt of is voldaan aan de eis van de studiebelastingsuren als bedoeld in

de eerste volzin.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, wordt een bindend studieadvies niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal via SIS en op een redelijke termijn door de opleiding is gewaarschuwd dat hij of zij een bindend afwijzend studieadvies zal kunnen ontvangen, alsmede wat de gevolgen daarvan zijn.

2.2. Bij de beslissing van 18 juli 2013 heeft appellante een bindend afwijzend studieadvies gekregen voor de opleiding Accountancy, omdat zij aan het einde van het eerste jaar van inschrijving 38 studiepunten, en derhalve minder dan het benodigd aantal studiepunten, uit de propedeutische fase had behaald.

Het CBE heeft in zijn beslissing vastgesteld dat appellante 38 studiepunten en 1064 studiebelastingsuren heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm waarbij 50 studiepunten of 1400 studiebelastingsuren aan het einde van het eerste jaar van inschrijving moeten zijn behaald. Verder heeft het CBE overwogen dat de Examencommissie afdoende heeft gemotiveerd dat onvoldoende causaal verband bestaat tussen de door appellante aangedragen bijzondere persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat zij veel doorzettingsvermogen heeft en dat zij de benodigde punten kan behalen. Zij heeft het afgelopen jaar veel aandacht besteed aan het leren van tentamens. Daar komt bij dat zij in de zomer van 2013 is overgestapt naar de opleiding Bedrijfseconomie en dat zij inmiddels 35 studiepunten heeft behaald.

Appellante betoogt verder dat het CBE niet heeft onderkend dat de studievertraging is te wijten aan bijzondere omstandigheden. Zij heeft, toen zij jonger was, een lichte hersenschudding gehad, als gevolg waarvan zij tijdens de tentamens onverwacht hoofdpijn heeft gekregen, aldus appellante.

2.3.1. Onbetwist is dat appellante aan het eind van haar eerste jaar van de propedeutische fase 38 studiepunten dan wel 1064 studiebelastingsuren had behaald. Daarmee staat vast dat appellante niet het vereiste aantal studiepunten dan wel de vereiste studiebelastingsuren heeft behaald. Dat appellante doorzettingsvermogen heeft, het aantal behaalde studiepunten van 17 naar 38 heeft weten te verhogen en voor de thans door haar gevolgde opleiding Bedrijfseconomie inmiddels 35 studiepunten heeft behaald, doet aan deze vaststelling niet af. Het betoog van appellante ter zitting van het College dat zij de vakken die zij bij de opleiding Accountancy nog moest behalen, inmiddels heeft behaald bij de opleiding Bedrijfseconomie, leidt evenmin tot een ander oordeel. In dit verband heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat de Examencommissie niet in de gelegenheid is gesteld het standpunt van appellante, dat de inhoud van de vakken die zij bij de opleiding Accountancy nog moest behalen, dezelfde is als van de vakken die zij bij de opleiding Bedrijfseconomie heeft behaald, te toetsen.

Het CBE heeft de persoonlijke situatie van appellante bij zijn besluitvorming betrokken en het heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat die situatie geen aanleiding geeft de beslissing tot afgifte van een bindend afwijzend studieadvies van 18 juli 2013 te vernietigen. Daargelaten dat appellante zich eerst na de afgifte van een bindend afwijzend studieadvies tot de studentendecaan heeft gewend over haar persoonlijke omstandigheden, heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat de studievertraging het directe gevolg is van deze omstandigheden. De enkele stelling van appellante dat dit verband bestaat is daartoe onvoldoende. Het CBE heeft voorts van belang mogen achten dat appellante tijdig, te weten bij brief van 27 maart 2013, in verband met haar studievoortgang is gewaarschuwd over de mogelijke afgifte van een bindend afwijzend studieadvies voor de op dat moment door appellante gevolgde opleiding Accountancy en zij daarbij op is gewezen bijzondere persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk te melden bij de studentendecaan.

Het betoog faalt.

2.4. Nu vaststaat dat appellante aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase niet aan de in artikel 6.2, tweede lid, van de OER neergelegde norm heeft voldaan, zij daartoe voldoende mogelijkheden heeft gehad en zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van bijzondere persoonlijke omstandigheden op grond waarvan aan haar geen bindend afwijzend studieadvies had mogen worden gegeven, heeft het CBE terecht geen reden gezien om dat studieadvies te vernietigen. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/095
Rechter(s)	:	mr. Nijenhof
Datum uitspraak	:	11 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en het CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA Bindend afwijzend studieadvies Deelvak Onderwijseenheid Studiepunten Studievoortgangsnorm Toets
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.13 lid 2 onder a en f OER opleiding Technische Bedrijfskunde artikel 7.2 lid 1 OER opleiding Technische Bedrijfskunde artikel 8 lid 1 OER opleiding Technische Bedrijfskunde artikel 8 lid 3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant betoogt dat hij -indien het deelvak Engels nog een zelfstandige onderwijseenheid zou zijn geweest zoals eerder het geval was - twee, en daarmee voldoende studiepunten zou hebben behaald om aan de studievoortgangsnorm te voldoen. 2.4.1. Het CBE heeft terecht overwogen dat ingevolge artikel 7.13, tweede lid, onder a en f van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, respectievelijk de inhoud van een opleiding en de studielast van de opleiding en de daarvan deel uitmakende onderwijseenheden worden vastgelegd. Op grond van het bepaalde in artikel 8, derde lid van de desbetreffende OER worden geen studiepunten toegekend indien niet het gehele vak is behaald.. 2.4.2. De OER is een algemeen verbindend voorschrift dat het College niet als zodanig kan toetsen. Hetgeen appellant betoogt leidt het College niet tot het oordeel dat een strikte toepassing van de bepalingen van de OER betreffende de onderwijseenheid Vaardigheden vanwege bijzondere omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn, zodat ook dit niet leidt tot het door appellant beoogde resultaat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 5 december 2013 heeft de examencommissie namens de domeinvoorzitter appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Technische Bedrijfskunde.

Bij beslissing van 20 maart 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 juli 2014, waar appellant, en het CBE vertegenwoordigd door dr. R.H.M. Smit, werkzaam bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Technische Bedrijfskunde (hierna: OER) bedraagt de studievoortgangnorm voor het eerste jaar 50 studiepunten.

Ingevolge artikel 8, eerste lid van de OER heeft elke onderwijseenheid in beginsel een omvang van 3 of meer hele studiepunten.

Ingevolge artikel 8, derde lid van de OER worden geen studiepunten toegekend voor het met positief resultaat afleggen van een deeltoets.

2.2. Bij de beslissing van 5 december 2013 heeft appellant een bindend negatief studieadvies gekregen voor de opleiding Technische Bedrijfskunde, omdat hij na eerder verkregen uitstel ook op 1 december 2013, 49 studiepunten had behaald in plaats van de vereiste 50 studiepunten.

2.3 Appellant heeft onder meer de onderwijseenheid Vaardigheden gevolgd, bestaande uit twee deelvakken, te weten Engels en Sociale Simulatie. Voor beide deelvakken geldt als eis dat ten minste een 5,5 wordt behaald. Appellant heeft voor het deelvak Sociale Simulatie, dat bestaat uit een opdracht, een toets en (actieve) deelname tijdens de sessie een onvoldoende behaald, namelijk een 1,0 voor de opdracht, een 8,5 voor de toets. Het gewogen cijfer voor het deelvak is 4,75.

2.4. Appellant betoogt dat hij -indien het deelvak Engels nog een zelfstandige onderwijseenheid zou zijn geweest zoals eerder het geval was - twee, en daarmee voldoende studiepunten zou hebben behaald om aan de studievoortgangsnorm te voldoen.

2.4.1. Het CBE heeft terecht overwogen dat ingevolge artikel 7.13, tweede lid, onder a en f van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, respectievelijk de inhoud van een opleiding en de studielast van de opleiding en de daarvan deel uitmakende onderwijseenheden worden vastgelegd. Op grond van het bepaalde in artikel 8, derde lid van de desbetreffende OER worden geen studiepunten toegekend indien niet het gehele vak is behaald.

Het betoog faalt.

2.4.2. De OER is een algemeen verbindend voorschrift dat het College niet als zodanig kan toetsen. Hetgeen appellant betoogt leidt het College niet tot het oordeel dat een strikte toepassing van de bepalingen van de OER betreffende de onderwijseenheid Vaardigheden vanwege bijzondere omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn, zodat ook dit niet leidt tot het door appellant beoogde resultaat.

2.5. In hetgeen appellant overigens in beroep heeft aangevoerd heeft het CBE terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de examencommissie niet in redelijkheid tot het geven van het negatief bindend studieadvies heeft kunnen overgaan.

2.6. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/098
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Olivier, Verheij
Datum uitspraak	: 3 december 2014
Partijen	: Appellante en CBE hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Begeleiding Betrokkene Geldigheid studieresultaten Inschrijving Samenstelling CBE Student-lid, studievertraging Ten overvloede
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 2 WHW artikel 7.59a lid 3 WHW artikel 7.60 lid 2 OER Hogeschool Inholland artikel 32 lid 1 OER Hogeschool Inholland artikel 32 lid 3 OER Hogeschool Inholland artikel 32 lid 4 OER Hogeschool Inholland artikel 32 lid 5 OER Hogeschool Inholland artikel 32 lid 6
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5. Ingevolge artikel 7.60, tweede lid, WHW, heeft het CBE drie of vijf leden en houdt het CBE voltallig zitting. Ter zitting is namens het CBE bevestigd dat tijdens de zitting op 22 november 2013 het student-lid door ziekte verhinderd bleek te zijn. Na overleg met appellante en examencommissie heeft de zitting toch plaatsgevonden om verdere vertraging te voorkomen. Omdat de raadsman van appellante aandrong op een beslissing heeft het CBE op 21 maart 2014, in dezelfde, nu wel complete, samenstelling alsnog besloten op het beroep. Het bevreemdt het College dat de afwezigheid van het student-lid en de overeenstemming om de zitting doorgang te laten vinden niet in de uitspraak van het CBE zijn vastgelegd. Ter zitting is bovendien bevestigd dat van de hoorzitting geen verslag is gemaakt. Behalve dat de inbreng van het student-lid tijdens een zitting essentieel wordt geacht, is een zorgvuldige besluitvorming niet mogelijk indien deze plaatsvindt zonder dat een ieder op de hoogte is van hetgeen op de hoorzitting naar voren is gebracht. Voorts klaagt appellante er terecht over dat zij niet meer in de gelegenheid is gesteld te reageren op de in maart nog aan de examencommissie gevraagde en ingediende reactie. 2.6. Het beroep van appellante is reeds wegens strijd met artikel 7.60, tweede lid, van de WHW, gegrond. Hetgeen zij voor het overige heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. Het besluit van 21 september 2014 dient te worden vernietigd en verweerder dient opnieuw op het door appellante daartegen ingestelde beroep te beslissen. Daarbij zal verweerder een nieuwe zitting dienen uit te schrijven. Voorts merkt het College nog op dat appellante al in haar verzoek tot verlenging aan de orde heeft gesteld dat zij onvoldoende bij de afronding

van haar studie is begeleid. Het College stelt vast dat in de beslissing van verweerder daaraan geen aandacht is besteed en ook de examencommissie daarop nagenoeg niet is ingegaan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens (hierna: CBE) van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juli 2013 heeft de examencommissie afwijzend beslist op het verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van studieresultaten.

Bij beslissing van 21 maart 2014, verzonden op 31 maart 2014, heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 september 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam en het CBE vertegenwoordigd door mw. mr. F. Donner, en namens de examencommissie drs. M.A.C. van der Velde, beiden werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt onder meer begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid van de Onderwijs- en Examenregeling, Algemeen deel, Bacheloropleidingen Hogeschool Inholland (hierna: OER) bedraagt, voor zover relevant, de geldigheidsduur van toetsen en vrijstellingen in de propedeutische fase drie jaren en in de hoofdfase vijf jaren.
Ingevolge het derde lid gaat de geldigheidsduur in, gerekend vanaf de eerstkomende datum 1 februari of 1 september, na het behalen van het cijfer of verlenen van de vrijstelling.
Ingevolge het vierde lid kan de student van wie de geldigheidsduur van een cijfer verloopt een verzoek doen aan de examencommissie om de geldigheidsduur te verlengen.
Ingevolge het vijfde lid kan de examencommissie op verzoek van de student beslissen de geldigheidsduur van een cijfer met een jaar te verlengen, en indien daar argumenten voor zijn, langer als dit verantwoord is, gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het afnemende beroepenveld.
Ingevolge het zesde lid treedt de examencommissie bij studievertraging als gevolg van persoonlijke omstandigheden in overleg met het studentendecanaat.

2.2. Appellante heeft met het oog op de afronding van haar studie in 2013 opnieuw verzocht om de geldigheidstermijn van tentamens te verlengen omdat zij op dat moment alleen nog de scriptie diende af te ronden. Dit verzoek is deels door de examencommissie afgewezen. Appellante heeft vervolgens beroep aangetekend bij het CBE.

2.3. Verweerder heeft het beroep aanvankelijk aangehouden omdat betrokkene niet ingeschreven was als student. Daarop heeft appellante tevergeefs getracht zich alsnog in te schrijven voor de opleiding.

2.4. Appellante klaagt er terecht over dat verweerder ten onrechte de beslissing op het beroep heeft aangehouden omdat zij niet als studente was ingeschreven. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.59a, derde lid, WHW, wordt onder ‘betrokkene’ verstaan: een student, een aanstaande student, een voormalige

student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus. Bovendien heeft appellante beroep ingesteld toen zij nog bij de Hogeschool Inholland stond ingeschreven. Voorts had en heeft appellante belang bij de beantwoording van de vraag of de beslissing van de examencommissie waartegen appellante beroep heeft ingesteld al dan niet in strijd is met het recht. Tevens had appellante er belang bij dat verweerder zo spoedig mogelijk op haar beroep zou beslissen.

2.5. Ingevolge artikel 7.60, tweede lid, WHW, heeft het CBE drie of vijf leden en houdt het CBE voltallig zitting. Ter zitting is namens het CBE bevestigd dat tijdens de zitting op 22 november 2013 het student-lid door ziekte verhinderd bleek te zijn. Na overleg met appellante en examencommissie heeft de zitting toch plaatsgevonden om verdere vertraging te voorkomen. Omdat de raadsman van appellante aandrong op een beslissing heeft het CBE op 21 maart 2014, in dezelfde, nu wel complete, samenstelling alsnog besloten op het beroep.

Het bevreemdt het College dat de afwezigheid van het student-lid en de overeenstemming om de zitting doorgang te laten vinden niet in de uitspraak van het CBE zijn vastgelegd. Ter zitting is bovendien bevestigd dat van de hoorzitting geen verslag is gemaakt. Behalve dat de inbreng van het student-lid tijdens een zitting essentieel wordt geacht, is een zorgvuldige besluitvorming niet mogelijk indien deze plaatsvindt zonder dat een ieder op de hoogte is van hetgeen op de hoorzitting naar voren is gebracht. Voorts klaagt appellante er terecht over dat zij niet meer in de gelegenheid is gesteld te reageren op de in maart nog aan de examencommissie gevraagde en ingediende reactie.

2.6. Het beroep van appellante is reeds wegens strijd met artikel 7.60, tweede lid, van de WHW, gegrond. Hetgeen zij voor het overige heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. Het besluit van 21 september 2014 dient te worden vernietigd en verweerder dient opnieuw op het door appellante daartegen ingestelde beroep te beslissen. Daarbij zal verweerder een nieuwe zitting dienen uit te schrijven.

Voorts merkt het College nog op dat appellante al in haar verzoek tot verlenging aan de orde heeft gesteld dat zij onvoldoende bij de afronding van haar studie is begeleid. Het College stelt vast dat in de beslissing van verweerder daaraan geen aandacht is besteed en ook de examencommissie daarop nagenoeg niet is ingegaan.

2.7 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt het besluit van 21 maart 2014;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro);
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Inholland het door appellante betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/099
Rechter(s)	: mr. Nijenhof,
Datum uitspraak	: 26 november 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Advies studentendecaan Bindend negatief studieadvies Marginale toetsing Motivering Persoonlijke omstandigheden [kwalitatieve] Studievoortgangsnorm
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 OER bacheloropleiding Hogeschool Inholland artikel 13 OER bacheloropleiding Hogeschool Inholland artikel 14

	OER bacheloropleiding Hogeschool Inholland artikel 17 lid 4
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5. In zijn beslissing heeft verweerder in navolging van de directeur van het domein het standpunt ingenomen dat een relevante relatie tussen de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten niet overtuigend is aangetoond. Zoals het College evenwel eerder heeft overwogen (CBHO 2013/256.5) is het niet aan appellante om dit causaal verband te bewijzen, maar kan harerzijds worden volstaan met het aantonen van persoonlijke omstandigheden die de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnormen ontbreekt. Daartoe kan door verweerder niet worden volstaan met een marginale toetsing noch met een verwijzing naar een advies van de studentendecaan dat niet is overgelegd. De bestreden beslissing is derhalve onvoldoende gemotiveerd. 2.6. Ter zitting is door verweerder onder meer toegelicht dat een bsa-team een advies opstelt ter voorbereiding van de besluitvorming door de directeur van het domein ter zake van een bindend studieadvies. De studentendecaan adviseert het bsa-team over gemelde persoonlijke omstandigheden. De bijzondere omstandigheden van appellante speelden vooral in het tijdvak van de studie voor blok 2. Het bsa-team oordeelde dat die omstandigheden niet de enige verklaring vormen dat appellante niet aan de norm kon voldoen. Ook de prestaties in het eerste blok waren niet overtuigend. Voor het bindend studieadvies wordt groot belang gehecht aan de kwalitatieve norm, in het bijzonder aan de vereiste fasetoetsen en juist één van die toetsen heeft appellante niet met succes afgerond. In een zelfde tijdvak waarin zij wel 20 studiepunten behaalde, slaagde zij niet voor de belangrijke fase-toets. Het bsa-team was unaniem van oordeel dat het niet voldoen aan de kwalitatieve norm onvoldoende verklaard werd door genoemde persoonlijke omstandigheden en dat zij niet geschikt geacht werd voor de opleiding. De directeur van het domein maakt altijd een eigen afweging en heeft in dit geval overeenkomstig het advies beslist. Gelet op de toelichting is het College van oordeel dat het CBE terecht heeft geconcludeerd dat de directeur van het domein in redelijkheid tot het afwijzend bindend studieadvies heeft besloten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van (hierna: het CBE) van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 27 februari 2014 is door de Opleidingsmanager namens de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn aan appellante een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening.

Bij beslissing van 1 april 2014, verzonden 29 april 2014, heeft het CBE het ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 september 2014, waar appellante, bijgestaan de mr. U. Arslan, advocaat te Den Haag, en het CBE vertegenwoordigd door mw. mr. J.H.B. de Jong, en namens de domeindirecteur de heer J.J.M. Sanders, beiden werkzaam bij Hogeschool Inholland, zijn verschenen

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 12 van de OER Bacheloropleidingen 2013, Algemeen deel van de Onderwijs- en examenregeling voor de bacheloropleidingen van Hogeschool Inholland (hierna: OER), ontvangt iedere student van de domeindirecteur een schriftelijk advies over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge artikel 13, wordt aan het studieadvies een afwijzing verbonden indien de student niet heeft voldaan aan de minimumnorm bestaande uit een kwantitatieve norm, te weten 45 van de 60 credits, en aan de kwalitatieve eisen, te weten het met succes afgerond hebben van de vakken Nederlands, Gespreksvaardigheden, Persoonlijk Professioneel Profiel, Fasetoets: Bewijsportfolio en de Fasetoets: Criterium Gericht Interview.

Ingevolge artikel 17, vierde lid, van de OER zal de domeindirecteur, alvorens over te gaan tot een bindend studieadvies, de binnen de opleiding bekende persoonlijke omstandigheden wegen op basis van een schriftelijk advies van de studentendecaan en raadpleegt hij de studiebegeleider over de studievoortgang en de relatie met de persoonlijke omstandigheden.

2.2. De opleidingsmanager Social Work Eenheid Den Haag/Rotterdam heeft namens de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn bij schrijven van 27 februari 2014 aan appellante een bindend studieadvies verstrekt waaraan een afwijzing is verbonden omdat niet is voldaan aan de kwantitatieve en evenmin aan de kwalitatieve studievoortgangsnorm, nu zij 38 in plaats van de vereiste 45 credits heeft behaald en het onderdeel Fasetoets: Bewijsportfolio niet met succes is afgerond.

2.3. Appellante is van mening dat onvoldoende rekening is gehouden met de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden, die eerder zijn gemeld bij het decanaat. Evenmin is rekening gehouden met het gegeven dat het thans beter met haar gaat en zij weer in staat is voldoende studievoortgang te realiseren.

2.4. Niet in geschil is dat appellante niet alle vereiste credits en vereiste vakken heeft behaald. Ook de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden worden niet betwist, noch dat deze invloed hebben gehad op de studie. Verweerder is evenwel van oordeel dat die omstandigheden uitsluitend relevant zijn voor de periode waarin deze zich voordeden, te weten tijdens de studie voor blok 2.

2.5. In zijn beslissing heeft verweerder in navolging van de directeur van het domein het standpunt ingenomen dat een relevante relatie tussen de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten niet overtuigend is aangetoond. Zoals het College evenwel eerder heeft overwogen (CBHO 2013/256.5) is het niet aan appellante om dit causaal verband te bewijzen, maar kan harerzijds worden volstaan met het aantonen van persoonlijke omstandigheden die de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de gestelde persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnormen ontbreekt. Daartoe kan door verweerder niet worden volstaan met een marginale toetsing noch met een verwijzing naar een advies van de studentendecaan dat niet is overgelegd. De bestreden beslissing is derhalve onvoldoende gemotiveerd.

2.6. Ter zitting is door verweerder onder meer toegelicht dat een bsa-team een advies opstelt ter voorbereiding van de besluitvorming door de directeur van het domein ter zake van een bindend studieadvies. De studentendecaan adviseert het bsa-team over gemelde persoonlijke omstandigheden. De

bijzondere omstandigheden van appellante speelden vooral in het tijdvak van de studie voor blok 2. Het bsa-team oordeelde dat die omstandigheden niet de enige verklaring vormen dat appellante niet aan de norm kon voldoen. Ook de prestaties in het eerste blok waren niet overtuigend. Voor het bindend studieadvies wordt groot belang gehecht aan de kwalitatieve norm, in het bijzonder aan de vereiste fasetoetsen en juist één van die toetsen heeft appellante niet met succes afgerond. In een zelfde tijdvak waarin zij wel 20 studiepunten behaalde, slaagde zij niet voor de belangrijke fase-toets. Het bsa-team was unaniem van oordeel dat het niet voldoen aan de kwalitatieve norm onvoldoende verklaard werd door genoemde persoonlijke omstandigheden en dat zij niet geschikt geacht werd voor de opleiding. De directeur van het domein maakt altijd een eigen afweging en heeft in dit geval overeenkomstig het advies beslist. Gelet op de toelichting is het College van oordeel dat het CBE terecht heeft geconcludeerd dat de directeur van het domein in redelijkheid tot het afwijzend bindend studieadvies heeft besloten.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/101
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en CvB Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Begeleiding, boete, collegegeld, diploma, inschrijving, kwijtschelding, studievertraging, terugwerkende kracht, vrijstelling
Artikelen	:	WHW artt. 2.9, lid 1; 7.32, lid 1; 7.34 lid 1, aanhef en onder b, lid 3; 7.37,lid 2; 7.45, lid 1; 7.45a; 7.48, lid 1, 2, 3, 4 & 5. OER artt. 6.2, lid 1, 2; 6.4 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte niet heeft onderkend dat hij als gevolg van gebrekkige begeleiding bij zijn scriptie de nodige studievertraging heeft opgelopen. Het college van beroep voor de examens heeft hem wat betreft de beoordeling van zijn scriptie in het gelijk gesteld en vervolgens is hij door de examencommissie in de gelegenheid gesteld zijn scriptie aan te passen en te verbeteren. Als gevolg van de door de examencommissie geboden mogelijkheid de scriptie te verbeteren, was hij genoodzaakt zich in te schrijven voor een extra studiejaar en heeft hij besloten geen collegegeld te betalen, aldus appellant. Appellant betoogt voorts dat hij in dit verband tevens genoodzaakt was gebruik te maken van de voorzieningen van de Hogeschool. Tot slot heeft verweerder in dit verband ten onrechte overwogen dat het aan hem te wijten is dat tussen het aanpassen van zijn scriptie en het afstuderen veel tijd is verstreken, aldus appellant. 2.3.1. Vaststaat dat appellant voor het studiejaar 2012-2013 niet stond ingeschreven als student bij de Hogeschool en dat verweerder om die reden heeft geweigerd een diploma uit te reiken. Vaststaat voorts, hetgeen hij ter zitting heeft bevestigd, dat appellant geen bewijs heeft overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan, als bedoeld in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, noch dat hij voornemens is een dergelijk bewijs over te leggen. Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet heeft voldaan aan de verplichting als neergelegd in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en heeft verweerder het verzoek van appellant tot inschrijving met terugwerkende kracht op juiste gronden afgewezen. Dat appellant, zoals hij betoogt, als gevolg van gebrekkige begeleiding bij zijn scriptie de nodige

studievertraging heeft opgelopen en dat die studievertraging bovendien het gevolg is van een door de examencommissie geboden mogelijkheid tot verbetering van zijn scriptie, leidt niet tot het oordeel dat verweerder hem – in weerwil van de wettelijk voorgeschreven verplichting tot betaling van het collegegeld – diende in te schrijven. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW neergelegde verplichting tot voldoening van het verschuldigde collegegeld op zichzelf staat en om die reden niet afhankelijk is van de kwaliteit van de aangeboden faciliteiten of opgelopen studievertraging.

Het is het College evenmin gebleken dat appellant op de voet van artikel 7.48 van de WHW in aanmerking komt voor kwijtschelding of vrijstelling van het wettelijk verschuldigde collegegeld. Het betoog van appellant dat hij op grond van zijn bijzondere situatie niettemin in aanmerking dient te komen voor vrijstelling of kwijtschelding van het collegegeld, leidt niet tot een ander oordeel. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. In dit verband heeft verweerder overigens ter zitting van het College verklaard dat appellant op de voet van artikel 7.48, derde lid, van de WHW het collegegeld naar rato dient te betalen en zodoende om zijn diploma verstrekt te kunnen krijgen slechts een twaalfde deel verschuldigd is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 december 2013 heeft het hoofd Juridische Zaken, namens verweerder, een verzoek van appellant tot inschrijving aan de Hogeschool van Amsterdam met terugwerkende kracht, afgewezen.

Bij beslissing van 18 maart 2014 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 augustus 2014, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) dient een ieder die gebruik wenst te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.

Ingevolge artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder b, geeft de inschrijving als student het recht de tentamens af te leggen van de onderwijseenheden behorend tot de opleiding, alsmede de examens af te leggen van die opleiding.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is

voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde collegegeld OU is of wordt voldaan.

Ingevolge het derde lid wordt, indien een meerderjarige student of extraneus het collegegeld, het examengeld of het cursusgeld niet zelf voldoet, niet overgegaan tot inschrijving dan nadat door de student of extraneus schriftelijk is verklaard dat hij ermee instemt dat een in die verklaring vermelde derde namens hem het collegegeld, het examengeld of het cursusgeld voldoet.

Ingevolge artikel 7.48, eerste lid, is, indien een student als bedoeld in artikel 7.45a bij een instelling is ingeschreven voor een opleiding en aan dezelfde of een andere bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een tweede inschrijving wenst, hij voor de laatstbedoelde inschrijving vrijgesteld van het betalen van collegegeld, tenzij het betaalde dan wel te betalen bedrag voor de eerste inschrijving lager is dan het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid. In dat geval is het verschil verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid is degene die voor het volgen van uit de openbare kas bekostigd onderwijs les- of cursusgeld verschuldigd is op grond van de Les- en cursusgeldwet, en die in plaats daarvan, dan wel daarnaast in hetzelfde studiejaar wenst te worden ingeschreven en daarvoor het wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, is verschuldigd, voor de inschrijving voor een opleiding aan een bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een collegegeld verschuldigd, dat het verschil bedraagt tussen de reeds voldane bijdrage en het bedoelde wettelijke collegegeld. Indien hij een collegegeld verschuldigd is dat lager is dan het reeds voldane bedrag wordt hij van het betalen van collegegeld vrijgesteld.

Ingevolge het derde lid is een student slechts een gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld verschuldigd, indien de student zich gedurende het studiejaar inschrijft. In dat geval wordt het verschuldigde bedrag berekend naar rato van het aantal resterende maanden van het desbetreffende studiejaar.

Ingevolge het vierde lid heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen.

Ingevolge het vijfde lid wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

2.2. Bij de beslissing van 9 december 2013 is een e-mailbericht van appellant van 28 oktober 2013, inhoudende dat zijn diploma ten onrechte niet is uitgereikt, omdat hij over het studiejaar 2012-2013 niet stond ingeschreven aan de Hogeschool wegens het niet-betalen van collegegeld, opgevat als een verzoek tot inschrijving met terugwerkende kracht en is dat verzoek afgewezen. Daaraan is ten grondslag gelegd dat inschrijving een voorwaarde is voor het afstuderen en dat om te kunnen worden ingeschreven, het verschuldigde collegegeld dient te worden voldaan.

Verweerder heeft de beslissing van 9 december 2013 gehandhaafd bij zijn beslissing van 18 maart 2014 en daartoe overwogen dat op grond van artikel 7.37, tweede lid, van de WHW niet eerder wordt overgegaan tot inschrijving dan nadat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. Verweerder heeft verder nog overwogen dat hij uit de toelichting van appellant heeft opgemaakt dat appellant, terwijl hij niet ingeschreven stond nog enige tijd van voorzieningen van de Hogeschool gebruik heeft gemaakt en dat daarvoor normaliter een boete kan worden opgelegd.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte niet heeft onderkend dat hij als gevolg van gebrekkige begeleiding bij zijn scriptie de nodige studievertraging heeft opgelopen. Het college van beroep voor de examens heeft hem wat betreft de beoordeling van zijn scriptie in het gelijk gesteld en vervolgens is hij door de examencommissie in de gelegenheid gesteld zijn scriptie aan te passen en te verbeteren. Als gevolg van de door de examencommissie geboden mogelijkheid de scriptie te verbeteren, was hij genoodzaakt zich in te schrijven voor een extra studiejaar en heeft hij besloten geen collegegeld te betalen, aldus appellant. Appellant betoogt voorts dat hij in dit verband tevens genoodzaakt was gebruik te maken van de voorzieningen van de Hogeschool. Tot slot heeft verweerder in dit verband ten onrechte overwogen dat het aan hem te wijten is dat tussen het aanpassen van zijn scriptie en het afstuderen veel tijd is verstreken, aldus appellant.

2.3.1. Vaststaat dat appellant voor het studiejaar 2012-2013 niet stond ingeschreven als student bij de Hogeschool en dat verweerder om die reden heeft geweigerd een diploma uit te reiken. Vaststaat voorts, hetgeen hij ter zitting heeft bevestigd, dat appellant geen bewijs heeft overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan, als bedoeld in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, noch dat hij voornemens is een dergelijk bewijs over te leggen.

Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet heeft voldaan aan de verplichting als neergelegd in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en heeft verweerder het verzoek van appellant tot inschrijving met terugwerkende kracht op juiste gronden afgewezen. Dat

appellant, zoals hij betoogt, als gevolg van gebrekkige begeleiding bij zijn scriptie de nodige studievertraging heeft opgelopen en dat die studievertraging bovendien het gevolg is van een door de examencommissie geboden mogelijkheid tot verbetering van zijn scriptie, leidt niet tot het oordeel dat verweerder hem – in weerwil van de wettelijk voorgeschreven verplichting tot betaling van het collegegeld – diende in te schrijven. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW neergelegde verplichting tot voldoening van het verschuldigde collegegeld op zichzelf staat en om die reden niet afhankelijk is van de kwaliteit van de aangeboden faciliteiten of opgelopen studievertraging.

Het is het College evenmin gebleken dat appellant op de voet van artikel 7.48 van de WHW in aanmerking komt voor kwijtschelding of vrijstelling van het wettelijk verschuldigde collegegeld. Het betoog van appellant dat hij op grond van zijn bijzondere situatie niettemin in aanmerking dient te komen voor vrijstelling of kwijtschelding van het collegegeld, leidt niet tot een ander oordeel. Gelet op artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, immers aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. In dit verband heeft verweerder overigens ter zitting van het College verklaard dat appellant op de voet van artikel 7.48, derde lid, van de WHW het collegegeld naar rato dient te betalen en zodoende om zijn diploma verstrekt te kunnen krijgen slechts een twaalfde deel verschuldigd is.

Het College zal ten slotte voorbij gaan aan de betogen van appellant voor zover deze zien op de overweging van verweerder dat appellant nog enige tijd van voorzieningen van de Hogeschool gebruik heeft gemaakt, terwijl hij niet stond ingeschreven en dat daarvoor normaliter een boete kan worden opgelegd. Voor zover hetgeen dienaangaande door verweerder is overwogen leidt tot de oplegging van een boete aan appellant, kan hij tegen die beslissing rechtsmiddelen aanwenden.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/104
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	26 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Aanwezigheidsplicht, bindend afwijzend studieadvies, BNSA, herkansing, persoonlijke omstandigheden, schriftelijk advies studentendecaan, mondeling advies
Artikelen	:	WHW 7.8b, lid 1, 3 en 6 OER Commerciële Economie art. 6.2, lid 1, lid 2; 6.4, lid 2
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij voor de opdracht van de onderwijseenheid "B to C market" ten onrechte nooit een herkansing heeft gekregen. 2.3.1. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat appellant de opdracht te laat had ingeleverd en dat hij niet had voldaan aan de aanwezigheidsplicht. Om die reden is de opdracht niet beoordeeld. Volgens het CBE heeft een student die de deadline niet heeft gehaald de keuze om de opdracht na te laten kijken als herkansing of om voor de herkansing een nieuwe opdracht in te leveren. Omdat appellant geen nieuwe opdracht heeft ingeleverd, is de eerder ingeleverde opdracht als herkansing nagekeken en met een 5 beoordeeld. Gelet op deze toelichting, bestaat geen grond voor het oordeel dat appellant ten onrechte een herkansing is onthouden. Het betoog faalt dan ook. (…)

2.4.1. Het College stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat appellant voordat hij het bindend afwijzend studieadvies kreeg een gesprek heeft gehad met de studentendecaan en daarbij melding heeft gemaakt van persoonlijke omstandigheden. Ten tijde van het nemen van de beslissing om appellant een bindend afwijzend studieadvies te geven, had de studentendecaan hierover echter geen schriftelijk advies gegeven. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat de studentendecaan voorafgaand aan het geven van het bindend afwijzend studieadvies mondeling advies heeft uitgebracht. Dit is in strijd met de eigen regels van de hogeschool, nu in artikel 6.4, tweede lid, van de OER uitdrukkelijk is bepaald dat de studentendecaan om schriftelijk advies wordt gevraagd.
Het College ziet in het voorgaande evenwel geen aanleiding voor vernietiging van de beslissing van het CBE. Na het uitbrengen van het bindend afwijzend studieadvies heeft de studentendecaan alsnog schriftelijk advies gegeven. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat het CBE zich niet onder verwijzing naar het advies van de studentendecaan op het standpunt heeft mogen stellen dat niet kan worden vastgesteld dat de studievertraging geheel is toe te rekenen aan de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2013 heeft de domeinvoorzitter appellant een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 16 juni 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 augustus 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de

examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Ingevolge het tweede lid heeft het studieadvies een bindend afwijzend karakter indien de student minder dan 50 studiepunten voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald.

Ingevolge artikel 6.4, tweede lid, besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd over mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Bij de beslissing van 18 juli 2013 heeft appellant een bindend afwijzend studieadvies gekregen voor de opleiding Commerciële Economie, omdat hij aan het einde van het eerste jaar van inschrijving 46 en derhalve minder dan de vereiste 50 studiepunten had behaald.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij voor de opdracht van de onderwijseenheid "B to C market" ten onrechte nooit een herkansing heeft gekregen.

2.3.1. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat appellant de opdracht te laat had ingeleverd en dat hij niet had voldaan aan de aanwezigheidsplicht. Om die reden is de opdracht niet beoordeeld. Volgens het CBE heeft een student die de deadline niet heeft gehaald de keuze om de opdracht na te laten kijken als herkansing of om voor de herkansing een nieuwe opdracht in te leveren. Omdat appellant geen nieuwe opdracht heeft ingeleverd, is de eerder ingeleverde opdracht als herkansing nagekeken en met een 5 beoordeeld.

Gelet op deze toelichting, bestaat geen grond voor het oordeel dat appellant ten onrechte een herkansing is onthouden. Het betoog faalt dan ook.

2.4. Appellant betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat de domeinvoorzitter wegens persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien. Daartoe voert hij aan dat hij een posttraumatische stressstoornis heeft.

2.4.1. Het College stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat appellant voordat hij het bindend afwijzend studieadvies kreeg een gesprek heeft gehad met de studentendecaan en daarbij melding heeft gemaakt van persoonlijke omstandigheden. Ten tijde van het nemen van de beslissing om appellant een bindend afwijzend studieadvies te geven, had de studentendecaan hierover echter geen schriftelijk advies gegeven. Ter zitting heeft het CBE toegelicht dat de studentendecaan voorafgaand aan het geven van het bindend afwijzend studieadvies mondeling advies heeft uitgebracht. Dit is in strijd met de eigen regels van de hogeschool, nu in artikel 6.4, tweede lid, van de OER uitdrukkelijk is bepaald dat de studentendecaan om schriftelijk advies wordt gevraagd.

Het College ziet in het voorgaande evenwel geen aanleiding voor vernietiging van de beslissing van het CBE. Na het uitbrengen van het bindend afwijzend studieadvies heeft de studentendecaan alsnog schriftelijk advies gegeven. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat het CBE zich niet onder verwijzing naar het advies van de studentendecaan op het standpunt heeft mogen stellen dat niet kan worden vastgesteld dat de studievertraging geheel is toe te rekenen aan de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/105
Rechter(s)	: mrs. Borman, Troostwijk, Verheij
Datum uitspraak	: 31 oktober 2014
Partijen	: Appellante en Hogeschool Zuyd

Trefwoorden	: Bijzondere omstandigheden Financiële ondersteuning Profileringsfonds Studeerbaarheid opleiding Wetsgeschiedenis
Artikelen	: WHW artikel 7.51 lid 1 Regeling ondersteuning studenten Hogeschool Zuyd artikel 3 lid 1 onderdeel g Regeling ondersteuning studenten Hogeschool Zuyd artikel 4 lid 1 Regeling ondersteuning studenten Hogeschool Zuyd artikel 6 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. Dit betoog slaagt. Zoals appellante terecht aanvoert, deed de door haar gestelde bijzondere omstandigheid zich met name in het studiejaar 2012-2013 voor, zodat zij deze omstandigheid op grond van artikel 4, eerste lid, van de Regeling voor 1 januari 2014 aan de studentendecaan moest melden. Appellante heeft de studentendecaan op 15 september 2013 en derhalve tijdig over voormelde omstandigheid geïnformeerd. Dit kan, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen, evenwel niet tot vernietiging van de beslissing van 14 april 2014 leiden. (…) 2.4.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet van 18 juni 2012 tot wijziging van de WHW omdat het wenselijk is de langstudeerdersmaatregel voor gehandicapten, chronisch zieken en deeltijdstudenten aan te passen (Stb. 2012, 360) volgt wat volgens de wetgever onder een 'onvoldoende studeerbare opleiding' moet worden verstaan. In de memorie van toelichting is over de studeerbaarheid van een opleiding vermeld dat een student in de gelegenheid dient te worden gesteld om zijn opleiding binnen een zodanige periode af te ronden dat hij geen langstudeerder wordt (Kamerstukken II 2011/12, 33 259, nr. 3, blz. 3.). In de Eerste Kamer heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap op dit punt de volgende toelichting gegeven. "*Het is inderdaad niet zo dat onstudeerbaarheid betekent dat je niet voldoet aan de vereisten van de NVAO. Dat is iets anders. Dat gaat om de vormgeving en niet om de accreditatiekaders. Die moeten inderdaad, dat is helder, niet met elkaar worden vermengd. Het gaat erom dat de vormgeving van de studie of opleiding dusdanig is dat een student feitelijk niet binnen de "C plus 1"-tijdsduur afstuderen kan. Ik noem maar wat: iemand volgt een eenjarige master in deeltijd en de vormgeving van de studie is dat er twee of drie jaar is ingeroosterd. Dan kan de student niet verweten worden dat hij of zij een langstudeerder wordt. De vormgeving van de studie is immers dusdanig dat het voor de student onmogelijk is om het binnen de gestelde tijdsduur te halen. Dat is wat wordt beoogd in de memorie van toelichting.*" (Handelingen I 2011/12, nr. 32, item 4, blz. 6). De in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling opgenomen definitie van een onvoldoende studeerbare opleiding sluit bij voormelde toelichting aan. 2.4.2. De gewijzigde afstudeereisen, zoals hiervoor onder 2. vermeld, bieden onvoldoende grond voor het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is. De overige door appellante aangevoerde omstandigheden zien niet op de vormgeving van de opleiding en leiden, gelet op de onder 2.4.1 weergegeven toelichting, derhalve evenmin tot het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onvoldoende studeerbare opleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [naam woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Hogeschool Zuyd, verweerder.

3. Procesverloop

Bij beslissing van 1 november 2013 heeft de Commissie Financiële Ondersteuning Studenten van Hogeschool Zuyd (hierna: de commissie) namens verweerder het verzoek van appellante om financiële ondersteuning afgewezen.

Bij beslissing van 14 april 2014 heeft de commissie namens verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 september 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.E. Defauwes en J.L.M. Lindeboom, zijn verschenen.

4. Overwegingen

4.3. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) treft het instellingsbestuur voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een student die studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen als gevolg van bijzondere omstandigheden.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, is een onvoldoende studeerbare opleiding een bijzondere omstandigheid, bedoeld in het eerste lid.
Ingevolge het vierde lid stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Volgens artikel 3, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten van Hogeschool Zuyd van 19 mei 2013 (hierna: de Regeling) wordt onder een onvoldoende studeerbare opleiding verstaan de omstandigheid dat de onderwijsprogrammering zodanig is, dat de student redelijkerwijze niet in staat is geweest het afsluitend examen met goed gevolg af te leggen gedurende de periode van gemengde studiefinanciering.
Volgens artikel 4, eerste lid, moet elke bijzondere omstandigheid die kan leiden tot studievertraging en een mogelijke aanspraak op financiële ondersteuning, zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval vóór 1 januari van het kalenderjaar volgend op het studiejaar waarin de bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan, worden gemeld bij de studentendecaan teneinde te overleggen over maatregelen om studievertraging zoveel mogelijk te beperken en de beëindiging van de studiefinanciering en/of uitschrijving te bespreken.
Volgens artikel 6, eerste lid, is de uitvoering van de Regeling door verweerder aan de commissie gemandateerd.

4.4. Appellante is in september 2008 begonnen met de opleiding Hoger Juridische Opleiding (hierna: de opleiding). In juni 2012 heeft zij haar eerste afstudeerwerkstuk ingeleverd. Dit werkstuk is met een vijf gewaardeerd. Vanaf het studiejaar 2012-2013 zijn de afstudeereisen voor de opleiding gewijzigd en is het noodzakelijk dat studenten, voordat zij hun afstudeerwerkstuk inleveren, een goed te keuren validatieverzoek doen. In november 2012 is het validatieverzoek van appellante goedgekeurd, waarna zij een afstudeerwerkstuk heeft ingediend. Ook dit werkstuk is beoordeeld met een vijf. Een verzoek tot herbeoordeling heeft appellante niet doorgezet. In april 2013 heeft appellante opnieuw een afstudeerwerkstuk ingediend; ook dit is met een vijf gewaardeerd. In juni 2013 heeft appellante in verband met het wijzigen van het onderwerp van haar afstudeerwerkstuk een nieuw validatieverzoek gedaan. Na verkregen validatie heeft appellante in juli 2013 een afstudeerwerkstuk ingeleverd dat eind augustus 2013 wederom met een vijf is gewaardeerd. Ook tegen deze waardering is appellante niet opgekomen.

4.5. Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat haar verzoek moet worden afgewezen, reeds omdat zij de door haar gestelde bijzondere omstandigheid niet voor 1 januari 2013 bij de studentendecaan heeft gemeld.

4.5.1. Dit betoog slaagt. Zoals appellante terecht aanvoert, deed de door haar gestelde bijzondere omstandigheid zich met name in het studiejaar 2012-2013 voor, zodat zij deze omstandigheid op grond van artikel 4, eerste lid, van de Regeling voor 1 januari 2014 aan de studentendecaan moest melden. Appellante heeft de studentendecaan op 15 september 2013 en derhalve tijdig over voormelde omstandigheid geïnformeerd.

Dit kan, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen, evenwel niet tot vernietiging van de beslissing van 14 april 2014 leiden.

4.6. Voorts betoogt appellante dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onvoldoende studeerbare opleiding. Zij voert daartoe aan dat er onvoldoende scholing in onderzoeks- en schrijfvaardigheid wordt gegeven, dat de afstudeereisen tussentijds zijn gewijzigd zonder dat in overgangsrecht is voorzien, dat zij slecht is begeleid en dat verweerder communicatiefouten heeft gemaakt en bij haar een onjuist beoordelingsprotocol heeft toegepast.

4.6.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet van 18 juni 2012 tot wijziging van de WHW omdat het wenselijk is de langstudeerdersmaatregel voor gehandicapten, chronisch zieken en deeltijdstudenten aan te passen (Stb. 2012, 360) volgt wat volgens de wetgever onder een 'onvoldoende studeerbare opleiding' moet worden verstaan. In de memorie van toelichting is over de studeerbaarheid van een opleiding vermeld dat een student in de gelegenheid dient te worden gesteld om zijn opleiding binnen een zodanige periode af te ronden dat hij geen langstudeerder wordt (Kamerstukken II 2011/12, 33 259, nr. 3, blz. 3.). In de Eerste Kamer heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap op dit punt de volgende toelichting gegeven.

"*Het is inderdaad niet zo dat onstudeerbaarheid betekent dat je niet voldoet aan de vereisten van de NVAO. Dat is iets anders. Dat gaat om de vormgeving en niet om de accreditatiekaders. Die moeten inderdaad, dat is helder, niet met elkaar worden vermengd. Het gaat erom dat de vormgeving van de studie of opleiding dusdanig is dat een student feitelijk niet binnen de "C plus 1"-tijdsduur afstuderen kan. Ik noem maar wat: iemand volgt een eenjarige master in deeltijd en de vormgeving van de studie is dat er twee of drie jaar is ingeroosterd. Dan kan de student niet verweten worden dat hij of zij een langstudeerder wordt. De vormgeving van de studie is immers dusdanig dat het voor de student onmogelijk is om het binnen de gestelde tijdsduur te halen. Dat is wat wordt beoogd in de memorie van toelichting.*" (Handelingen I 2011/12, nr. 32, item 4, blz. 6).

De in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling opgenomen definitie van een onvoldoende studeerbare opleiding sluit bij voormelde toelichting aan.

4.6.2. De gewijzigde afstudeereisen, zoals hiervoor onder 2. vermeld, bieden onvoldoende grond voor het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is. De overige door appellante aangevoerde omstandigheden zien niet op de vormgeving van de opleiding en leiden, gelet op de onder 2.4.1 weergegeven toelichting, derhalve evenmin tot het oordeel dat de opleiding onvoldoende studeerbaar is.

Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onvoldoende studeerbare opleiding. Het betoog faalt.

4.7. Het beroep is ongegrond.

4.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

5. <u>Beslissing</u>

` Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/106.4
Rechter(s)	: mr. Olivier, Troostwijk, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 13 augustus 2014
Partijen	: Verzoeker
Trefwoorden	: Feiten en omstandigheden Herziening
Artikelen	: Awb artikel 8:119 lid 1
Uitspraak	: Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.3 Verzoeker betoogt dat de uitspraak van het College van 3 maart 2014 op onjuiste informatie is gebaseerd en onvoldoende zorgvuldig is voorbereid. Hij voert aan dat het College niet heeft onderkend dat hij, anders dan bij andere vakken, geen e-mailbericht heeft gehad met de mededeling dat hij het tentamen Rekenvaardigheden I

mocht komen inzien. Voorts zijn het CBE en het College er volgens hem ten onrechte van uitgegaan dat hij een wiskunde-achterstand zou hebben en wordt ten onrechte de schijn gewekt dat hij het verlies van zijn stiefvader gebruikt om een extra tentamenkans te krijgen. Er is bij de beslissing om hem geen extra kans te gunnen onvoldoende rekening gehouden met het overlijden van zijn stiefvader en met het feit dat andere studenten zonder goede reden wel een dergelijke kans hebben gekregen, aldus verzoeker.
2.4 Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, heeft betrekking op het in de uitspraak van 3 maart 2014 vervatte oordeel van het College over de door hem aangevoerde beroepsgronden. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er evenwel niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. De door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden waren bij hem vóór de uitspraak bekend, althans hadden bij hem bekend kunnen zijn, en zijn derhalve geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,
om herziening van de uitspraak van het College van 3 maart 2014 in zaak nr. 2013/211.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 3 maart 2014 in zaak nr. 2013/211 heeft het College het door verzoeker tegen een beslissing van het college van beroep voor de examens van de Avans Hogeschool, gevestigd in Breda, (hierna: het CBE) van 4 september 2013 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft het College verzocht die uitspraak te herzien.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 21 juli 2014, waar verzoeker niet is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. Bij voormelde beslissing van het CBE van 4 september 2013 is het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de examencommissie van de Academie voor Marketing en Business Management van 8 juli 2013, waarbij een door hem gedaan verzoek om een extra kans voor het tentamen Rekenvaardigheden 1 is afgewezen, ongegrond verklaard.

2.3. Verzoeker betoogt dat de uitspraak van het College van 3 maart 2014 op onjuiste informatie is gebaseerd en onvoldoende zorgvuldig is voorbereid. Hij voert aan dat het College niet heeft onderkend dat hij, anders dan bij andere vakken, geen e-mailbericht heeft gehad met de mededeling dat hij het tentamen Rekenvaardigheden I mocht komen inzien. Voorts zijn het CBE en het College er volgens hem ten onrechte van uitgegaan dat hij een wiskunde-achterstand zou hebben en wordt ten onrechte de schijn gewekt dat hij het verlies van zijn stiefvader gebruikt om een extra tentamenkans te krijgen. Er is bij de beslissing om hem geen extra kans te gunnen onvoldoende rekening gehouden met het overlijden van zijn stiefvader en met het feit dat andere studenten zonder goede reden wel een dergelijke kans hebben gekregen, aldus verzoeker.

2.4. Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, heeft betrekking op het in de uitspraak van 3 maart 2014 vervatte oordeel van het College over de door hem aangevoerde beroepsgronden. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er evenwel niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. De door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden

waren bij hem vóór de uitspraak bekend, althans hadden bij hem bekend kunnen zijn, en zijn derhalve geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb.

2.5. Het College wijst het verzoek af.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/108
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 17 november 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Betalingsregeling Bijzondere omstandigheden Detentie Collegegeld Financiële ondersteuning Onvermogen tot betaling Profileringsfonds
Artikelen	: WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.51
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.1 Niet in geschil is dat appellant in het studiejaar 2012-2013 stond ingeschreven voor de opleiding en daarvoor in beginsel het wettelijke collegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het door appellant gestelde, geen bijzondere omstandigheid vormt op grond waarvan vrijstelling van het verschuldigde collegegeld dient te worden verleend. Het College acht het op zichzelf begrijpelijk dat appellant in de detentieperiode bewust bedoelde machtiging voor betaling van het collegegeld heeft afgegeven en zich niet kort daarna voor de opleiding heeft uitgeschreven, omdat hij veronderstelde dat hij de opleiding op korte termijn kon hervatten. Echter, in aanmerking genomen dat appellant zich nimmer heeft uitgeschreven en dat kennelijk ook niet aan de teamleider heeft laten blijken en appellant in het betreffende studiejaar ook nog daadwerkelijk onderwijs heeft genoten, namelijk gedurende het laatste blok van het studiejaar, wordt het standpunt van verweerder gevolgd dat geen sprake is van een bijzondere omstandigheid als hiervoor bedoeld. Dat appellant naar gesteld geen financiële middelen heeft om het collegegeld te voldoen, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, kan appellant zich in dat geval wenden tot de hogeschool voor het treffen van een betalingsregeling. Ten overvloede merkt het College nog op, dat is opgevallen dat niet is onderzocht of appellant mogelijk in aanmerking komt voor een financiële ondersteuning op grond van de regeling Profileringsfonds, nu redelijkerwijs het verzoek dan wel het bezwaar van appellant in dit geval ook als een verzoek om toepassing van die regeling kan worden aangemerkt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [naam woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juni 2013 is namens verweerder een verzoek van appellant om vrijstelling dan

wel kwijtschelding van het door hem verschuldigde wettelijke collegegeld voor het studiejaar 2012-2013, afgewezen.

Bij beslissing van 10 januari 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een Enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 oktober 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, werkzaam bij Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant stond voor het studiejaar 2012-2013 bij de hogeschool ingeschreven voor de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Op 29 augustus 2012 heeft hij een schriftelijke machtiging afgegeven voor betaling van het voor dit studiejaar verschuldigde collegegeld per automatische incasso in termijnen. In de periode van
16 juni 2012 tot 27 februari 2013 heeft appellant in detentie gezeten. Hierdoor heeft hij in het betreffende studiejaar tot 15 april 2013 geen onderwijs kunnen volgen. Na beëindiging van zijn detentie heeft hij vanaf 15 april 2013 het laatste blok van het studiejaar onderwijs gevolgd.

2.2 Appellant betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de omstandigheid dat hij in detentie heeft gezeten en hierdoor geen onderwijs heeft kunnen volgen, geen bijzondere omstandigheid is op grond waarvan gedeeltelijke vrijstelling van het verschuldigde collegegeld wordt verleend. Appellant stelt dat hij door onmacht niet in staat was onderwijs te volgen. Hij acht het dan ook onredelijk dat hij wel het collegegeld moet betalen. Hij heeft de machtiging voor betaling van het collegegeld weliswaar afgegeven toen hij in detentie zat, maar hij verkeerde op het moment van die afgifte in de veronderstelling dat het politieonderzoek snel zou worden afgerond, zodat hij op korte termijn vrij zou komen en zijn opleiding kon vervolgen. Hij heeft de teamleider van de opleiding steeds van zijn situatie op de hoogte gesteld. Hij is door de situatie in de financiële problemen gekomen en heeft geen middelen om het verschuldigde bedrag te betalen, aldus appellant.

2.2.1 Niet in geschil is dat appellant in het studiejaar 2012-2013 stond ingeschreven voor de opleiding en daarvoor in beginsel het wettelijke collegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het door appellant gestelde, geen bijzondere omstandigheid vormt op grond waarvan vrijstelling van het verschuldigde collegegeld dient te worden verleend. Het College acht het op zichzelf begrijpelijk dat appellant in de detentieperiode bewust bedoelde machtiging voor betaling van het collegegeld heeft afgegeven en zich niet kort daarna voor de opleiding heeft uitgeschreven, omdat hij veronderstelde dat hij de opleiding op korte termijn kon hervatten. Echter, in aanmerking genomen dat appellant zich nimmer heeft uitgeschreven en dat kennelijk ook niet aan de teamleider heeft laten blijken en appellant in het betreffende studiejaar ook nog daadwerkelijk onderwijs heeft genoten, namelijk gedurende het laatste blok van het studiejaar, wordt het standpunt van verweerder gevolgd dat geen sprake is van een bijzondere omstandigheid als hiervoor bedoeld. Dat appellant naar gesteld geen financiële middelen heeft om het collegegeld te voldoen, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, kan appellant zich in dat geval wenden tot de hogeschool voor het treffen van een betalingsregeling. Ten overvloede merkt het College nog op, dat is opgevallen dat niet is onderzocht of appellant mogelijk in aanmerking komt voor een financiële ondersteuning op grond van de regeling Profileringsfonds, nu redelijkerwijs het verzoek dan wel het bezwaar van appellant in dit geval ook als een verzoek om toepassing van die regeling kan worden aangemerkt.
Het betoog faalt.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/110
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	14 juli 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Bronvermelding Deelcijfers Fraude Gelijkheidsbeginsel Plagiaat Plagiaatscanner Proportionaliteit Rechtszekerheid
Artikelen	:	WHW artikel 7.12b lid 2 OER 2013-2014 artikel 2 onder t OER 2013-2014 artikel 27 lid 6
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Artikel 2, onder t, van de OER bepaalt dat onder fraude wordt verstaan elk handelen, nalaten, pogen, tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Het overnemen van stukken van internet in een opdracht zonder bronvermelding kan, nu daarmee geen eerlijk en correct oordeel kan worden gegeven over onder meer iemands kennis, inzicht en vaardigheden of (beroeps)houding, als fraude worden aangemerkt. Derhalve betoogt appellante tevergeefs dat er geen grondslag bestond voor het opleggen van de maatregelen. Zij kan verder niet worden gevolgd in haar standpunt dat de bestraffende maatregelen niet aan haar mochten worden opgelegd, omdat zij de geschiedenisopdracht niet zou hebben gemaakt. Het CBE heeft in dit verband met juistheid overwogen dat, mede in aanmerking genomen dat de medestudent juist stelt dat appellante de geschiedenisopdracht heeft gemaakt, indien twee studenten samenwerken zij beide verantwoordelijk zijn voor het eindresultaat. Het lag op de weg van appellante om het werk van de medestudent te controleren. Dat zij dat niet heeft gedaan dient voor haar risico te komen. Appellante stelt in dit verband tevergeefs dat de opleiding de mogelijkheid dient te faciliteren om een stuk van een andere student te kunnen controleren op plagiaat. Het betoog van appellante, dat het CBE niet is ingegaan op haar stelling dat de examencommissie niet bevoegd was het hele cijfer voor het vak Beschrijvende statistiek in te trekken, treft geen doel, nu aan de drie onderdelen van de opdracht punten worden toegekend en geen deelcijfers. Voorts voert appellante tevergeefs aan dat haar medestudent niet is bestraft en dat de aan haar opgelegde maatregelen onevenredig zijn ten opzichte van de gepleegde fraude. Het CBE heeft toegelicht dat de omstandigheid dat de ten aanzien van appellante getroffen maatregelen zwaarder uitpakken dan de ten aanzien van de medestudent genomen maatregelen, samenhangt met de omstandigheid dat het gaat om een vak van de propedeutische fase en dat de medestudent de propedeuse, anders dan appellante, al had afgerond op het moment dat de fraude werd vastgesteld. Tevens zou, indien geconcludeerd zou worden dat aan de medestudent ten onrechte geen bestraffende maatregelen zijn opgelegd, dit niet betekenen dat aan appellante evenmin

bestraffende maatregelen kunnen worden opgelegd. Daarnaast bestaat geen grond voor het oordeel dat de aan appellante opgelegde bestraffende maatregelen niet in verhouding staan tot de gepleegde fraude. Bij het opleggen van de maatregelen is juist rekening gehouden met het belang van appellante en daarom is zij in staat gesteld om dit collegejaar de propedeuse alsnog te behalen. Tenslotte kan appellante niet worden gevolgd in haar standpunt dat het CBE heeft miskend dat de beslissing van 4 februari 2014 in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is genomen. In dit verband is van belang dat appelante zich sinds het collegejaar 2010-2011 steeds heeft verzet tegen het resultaat 5.1 van de beoordeling van het vak Beschrijvende statistiek en dat uiteindelijk na een langlopende procedure bij een herbeoordeling is vastgesteld dat bij de geschiedenisopdracht is gefraudeerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 februari 2014 heeft de examencommissie OLL aan appellante meegedeeld dat is vastgesteld dat zij plagiaat heeft gepleegd bij de toets van het vak Beschrijvende statistiek en dat naar aanleiding daarvan is bepaald dat voor de toets geen cijfer zal worden vastgesteld, de inhoud van het werk niet meer mag worden gebruikt, appellante wordt uitgesloten voor de eerstvolgende toets en dat zij een herkansingsmogelijkheid heeft in periode 4, mits zij die aanvraagt.

Bij beslissing van 15 april 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 26 mei 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge artikel 2, onder t, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER) wordt onder fraude verstaan: elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 27, zesde lid, van de OER besluit de examencommissie, indien zij tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, tot passende maatregelen waartoe uitsluitend kan behoren:
a. de bevestiging van door de examinator of surveillant genomen maatregelen;
b. het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard;
c. uitsluiting van deelname voor de eerstvolgende toets voor dezelfde onderwijseenheid;

d. uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn welke niet langer is dan één jaar.

2.2 Het vak Beschrijvende statistiek bestaat uit twee onderdelen, te weten een schriftelijk tentamen en een opdracht. De opdracht bestaat uit een lessenserie, een geschiedenisopdracht en een PowerPointpresentatie. Deze drie onderdelen mogen in groepsverband worden gemaakt. Appellante heeft dit gedaan met een medestudent. De examencommissie heeft vastgesteld dat delen van de geschiedenisopdracht letterlijk waren overgenomen van internet zonder een bronvermelding en dat daarmee plagiaat is gepleegd.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie ten onrechte bestraffende maatregelen heeft opgelegd. Hiertoe voert zij in de eerste plaats aan dat plagiaat niet plaatsvindt in de verhouding tussen een opleiding en de student en de opleiding een student daar dan ook niet voor kan bestraffen. In dit verband stelt zij voorts dat het begrip plagiaat niet als zodanig in de OER is opgenomen en gesanctioneerd. Het begrip fraude is wel opgenomen en gesanctioneerd in de OER, maar omdat plagiaat niet hetzelfde is als fraude, dat wel plaatsvindt in de rechtsverhouding tussen een opleiding en een student, bestond er in dit geval geen grondslag om de bestraffende maatregelen op te leggen, aldus appellante. Zij stelt tevens dat niet zij, maar haar medestudent de geschiedenisopdracht heeft gemaakt en deze heeft ingeleverd zonder haar deze te laten nakijken. Volgens appellante had het CBE in deze omstandigheid aanleiding moeten zien voor het oordeel dat aan haar geen bestraffende maatregelen konden worden opgelegd. Ook stelt zij in dit verband dat het de verantwoordelijkheid van de opleiding is ervoor te zorgen dat studenten met behulp van bijvoorbeeld een plagiaatscanner de authenticiteit van een stuk kunnen controleren. Verder stelt appellante dat de medestudent ten onrechte niet is bestraft en dat de aan haar opgelegde bestraffende maatregelen niet in verhouding staan tot het gepleegde plagiaat. Voorts betoogt appellante dat het CBE ten onrechte niet is ingegaan op haar stelling dat de examencommissie ten onrechte het hele cijfer van het vak Beschrijvende statistieken heeft ingetrokken en niet slechts het cijfer voor de geschiedenisopdracht. Tenslotte betoogt appellante dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de beslissing van 4 februari 2014 in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is genomen, omdat pas drie jaar nadat de geschiedenisopdracht is ingeleverd is vastgesteld dat plagiaat is gepleegd.

2.3.1 Artikel 2, onder t, van de OER bepaalt dat onder fraude wordt verstaan elk handelen, nalaten, pogen, tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Het overnemen van stukken van internet in een opdracht zonder bronvermelding kan, nu daarmee geen eerlijk en correct oordeel kan worden gegeven over onder meer iemands kennis, inzicht en vaardigheden of (beroeps)houding, als fraude worden aangemerkt. Derhalve betoogt appellante tevergeefs dat er geen grondslag bestond voor het opleggen van de maatregelen.

Zij kan verder niet worden gevolgd in haar standpunt dat de bestraffende maatregelen niet aan haar mochten worden opgelegd, omdat zij de geschiedenisopdracht niet zou hebben gemaakt. Het CBE heeft in dit verband met juistheid overwogen dat, mede in aanmerking genomen dat de medestudent juist stelt dat appellante de geschiedenisopdracht heeft gemaakt, indien twee studenten samenwerken zij beide verantwoordelijk zijn voor het eindresultaat. Het lag op de weg van appellante om het werk van de medestudent te controleren. Dat zij dat niet heeft gedaan dient voor haar risico te komen. Appellante stelt in dit verband tevergeefs dat de opleiding de mogelijkheid dient te faciliteren om een stuk van een andere student te kunnen controleren op plagiaat.

Het betoog van appellante, dat het CBE niet is ingegaan op haar stelling dat de examencommissie niet bevoegd was het hele cijfer voor het vak Beschrijvende statistiek in te trekken, treft geen doel, nu aan de drie onderdelen van de opdracht punten worden toegekend en geen deelcijfers.

Voorts voert appellante tevergeefs aan dat haar medestudent niet is bestraft en dat de aan haar opgelegde maatregelen onevenredig zijn ten opzichte van de gepleegde fraude. Het CBE heeft toegelicht dat de omstandigheid dat de ten aanzien van appellante getroffen maatregelen zwaarder uitpakken dan de ten aanzien van de medestudent genomen maatregelen, samenhangt met de omstandigheid dat het gaat om een vak van de propedeutische fase en dat de medestudent de propedeuse, anders dan appellante, al had afgerond op het moment dat de fraude werd vastgesteld. Tevens zou, indien geconcludeerd zou worden dat aan de medestudent ten onrechte geen bestraffende maatregelen zijn opgelegd, dit niet betekenen dat aan appellante evenmin bestraffende maatregelen kunnen worden opgelegd. Daarnaast bestaat geen grond voor het oordeel dat de aan appellante opgelegde bestraffende maatregelen niet in verhouding staan tot de gepleegde fraude. Bij het opleggen van de maatregelen is juist rekening gehouden met het belang van appellante en daarom is zij in staat gesteld om dit collegejaar de propedeuse alsnog te behalen.

Tenslotte kan appellante niet worden gevolgd in haar standpunt dat het CBE heeft miskend dat de beslissing van 4 februari 2014 in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is genomen. In dit verband is van belang dat appelante zich sinds het collegejaar 2010-2011 steeds heeft verzet tegen het resultaat 5.1 van

de beoordeling van het vak Beschrijvende statistiek en dat uiteindelijk na een langlopende procedure bij een herbeoordeling is vastgesteld dat bij de geschiedenisopdracht is gefraudeerd.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/113
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 18 november 2014
Partijen	: Appelante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	: Collegegeld Hardheidsclausule Informatievoorziening Overgangsrecht Persoonlijke omstandigheden Smetvrees Uitloting
Artikelen	: WHW artikel 7.45a lid 1 WHW artikel 7.45a lid 2 WHW artikel 7.46 lid 1 Studentenstatuut UU artikel 2.2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6.1 Appellante is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de bacheloropleiding Dierengeneeskunde. In dat jaar was de Wet versterking besturing, die gevolgen had voor de hoogte van het verschuldigde collegegeld, al een jaar in werking. Verder was door de landelijke media veel aandacht aan de wetswijziging besteed en was op de website van de universiteit informatie hierover geplaatst. Bij aanvang van de bacheloropleiding wist dan wel had appellante derhalve kunnen weten dat zij voor de masteropleiding Dierengeneeskunde het instellingscollegegeld zou moeten betalen. Gelet hierop vormt het door appellante aangevoerde dat zij het instellingscollegegeld voor de masteropleiding niet kan betalen, geen bijzondere omstandigheid die noopt tot toepassing van de hardheidsclausule. Dat appellante een smetvrees heeft en het volgen van de opleiding een gunstig effect heeft op de behandeling hiervan, leidt niet tot het oordeel dat verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 november 2013 heeft verweerder een verzoek van appellante om toepassing van de hardheidsclausule in het kader van het overgangsrecht collegegeld, afgewezen.

Bij beslissing van 22 april 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 oktober 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. P.R. Mars, advocaat te Waalwijk, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.W. Batteljee en mr. M.A. Merton, beiden werkzaam bij de Universiteit Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die onder meer blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald.
Ingevolge het tweede lid geldt deze voorwaarde niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede, derde of zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, het instellingscollegegeld verschuldigd.

In artikel 2.2 van het Studentenstatuut 2013-2014 van de Universiteit Utrecht (hierna: het Studentenstatuut) is het overgangsrecht collegegeld neergelegd. Dit overgangsrecht luidt als volgt:

> "Studenten die in 2010/11 ingeschreven staan voor een tweede opleiding waarvoor zij in 2011/12 een hoger collegegeld verschuldigd zouden zijn en die onafgebroken ingeschreven blijven staan voor die opleiding, betalen gedurende de nominale opleidingsduur + 1 jaar een bedrag gelijk aan het wettelijk tarief.
> Voor degenen die in 2010/11 als voltijdstudent staan ingeschreven geldt de voltijdse nominale inschrijvingsduur.
> Voor degenen die in 2010/11 als deeltijdstudent staan ingeschreven geldt de deeltijdse nominale inschrijvingsduur.
>
> Bij het overgangsrecht geldt er een hardheidsclausule: de directeur Onderwijs & Onderzoek kan bepalen dat een student die niet (meer) aan de bepalingen van het overgangsrecht voldoet, daar toch onder valt als er sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard."

2.2 Appellante heeft op 31 augustus 2006 de bacheloropleiding Engelse Taal en Cultuur afgerond. Op 1 juli 2008 heeft zij de masteropleiding Engelse Taal en Cultuur afgerond. Per september 2011 is zij gestart met de bacheloropleiding Dierengeneeskunde.

2.3 Niet in geschil is dat appellante ingevolge artikel 7.45a van de WHW voor de bacheloropleiding Dierengeneeskunde het wettelijke collegegeld verschuldigd is. Evenmin in geschil is dat deze bepaling niet geldt voor de masteropleiding Dierengeneeskunde, nu appellente op 1 juli 2008 een mastergraad in de Engelse Taal en Cultuur heeft behaald. Uit artikel 7.46, eerste lid, van de WHW volgt dat appellante voor de masteropleiding Dierengeneeskunde het instellingscollegegeld verschuldigd is. Verder is niet in geschil dat het overgangsrecht, opgenomen in artikel 2.2 van het Studentenstatuut, niet op appellante van toepassing is.

2.4 Appellante heeft verweerder verzocht om haar met toepassing van voormelde hardheidsclausule voor de masteropleiding Dierengeneeskunde onder het overgangsrecht te laten vallen, zodat zij voor die opleiding eveneens het wettelijke tarief dient te betalen.

2.5 Verweerder heeft het verzoek afgewezen, omdat volgens hem geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Hij heeft zich op standpunt gesteld dat de omstandigheid dat appellante al Dierengeneeskunde heeft willen studeren maar door uitloting zich genoodzaakt zag eerst een andere opleiding te moeten volgen, op zichzelf geen reden is de hardheidsclausule te moeten toepassen. Dat zij

om gezondheidsredenen alsnog zou zijn toegelaten, hetgeen verweerder overigens betwist, maakt dit niet anders. Ook het feit dat een student met louter een bachelor Dierengeneeskunde niet veel zal kunnen uitrichten acht verweerder niet van betekenis, aangezien die bachelor- en masteropleiding als twee afzonderlijke opleidingen moeten worden gezien. Dat appellante gebaat is bij het overwinnen van haar smetvrees door het volgen van haar (master)opleiding Dierengeneeskunde leidt evenmin tot een onevenredige hardheid. Appellante is toegelaten tot de opleiding. Het feit dat zij het instellingscollegegeld moet betalen is het gevolg van een maatregel van de wetgever. Daarbij wijst verweerder erop dat bij appellante geen sprake is van een handicap, ziekte of stoornis die zonder meer zou moeten leiden tot een langere studieduur.

2.6 Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Volgens haar is daarvan wel sprake. Zij is destijds tot de opleiding Dierengeneeskunde toegelaten wegens gezondheidsredenen. Zij heeft smetvrees en de opleiding is onmisbaar in de strijd daartegen, nu zij door de opleiding in de praktijk wordt geconfronteerd met situaties waar zij voor vreest, maar deze moet overwinnen. De opleiding heeft dan ook een helende werking op de smetvrees. Zij kan het instellingscollegegeld echter niet betalen. De afwijzing van het verzoek heeft tot gevolg dat zij de masteropleiding niet kan volgen en zij een terugval in haar gezondheidssituatie zal krijgen, aldus appellante.

2.6.1 Appellante is in het studiejaar 2011-2012 gestart met de bacheloropleiding Dierengeneeskunde. In dat jaar was de Wet versterking besturing, die gevolgen had voor de hoogte van het verschuldigde collegegeld, al een jaar in werking. Verder was door de landelijke media veel aandacht aan de wetswijziging besteed en was op de website van de universiteit informatie hierover geplaatst. Bij aanvang van de bacheloropleiding wist dan wel had appellante derhalve kunnen weten dat zij voor de masteropleiding Dierengeneeskunde het instellingscollegegeld zou moeten betalen. Gelet hierop vormt het door appellante aangevoerde dat zij het instellingscollegegeld voor de masteropleiding niet kan betalen, geen bijzondere omstandigheid die noopt tot toepassing van de hardheidsclausule. Dat appellante een smetvrees heeft en het volgen van de opleiding een gunstig effect heeft op de behandeling hiervan, leidt niet tot het oordeel dat verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule.
Het betoog faalt.

2.7 Het beroep is ongegrond.

2.8 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/114
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Kleijn, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 6 november 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Herbeoordeling Vertrouwensbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.12 lid 1 aanhef en onderdelen a en b WHW artikel 7.12c
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Uit de stukken blijkt dat de door appellant in januari 2013 ingeleverde versie van zijn scriptie is afgewezen op vormvereisten. Op het feedbackformulier is vermeld dat, indien bij de beoordeling van het verantwoordingsverslag op de vormvereisten één of meerdere onderdelen als onvoldoende zijn beoordeeld, de scriptie inhoudelijk niet verder wordt beoordeeld. Voorts vermeldt dit formulier dat inhoudelijke feedback op de scriptie-onderdelen door middel van dit formulier wordt teruggekoppeld aan de student en dat dit geen beoordeling is. Met het CBE is het College van oordeel dat een student aan gegeven feedback geen rechtens te

honoreren vertrouwen kan ontlenen dat hij, indien hij die feedback verwerkt, zonder meer een voldoende zal krijgen. Het geven van feedback betekent niet dat aanvankelijk voldoende althans niet onvoldoende beoordeelde onderdelen niet alsnog ter discussie mogen en kunnen worden gesteld, indien deze onderdelen (alsnog) onvoldoende blijken te zijn. Het CBE heeft in dit verband met juistheid overwogen dat feedback geen trechter vormt, maar uitsluitend een hulpmiddel voor de student om de scriptie te verbeteren. Uit de stukken blijkt ook niet dat [naam 2] zonder enig voorbehoud heeft toegezegd dat de tweede versie van de scriptie van appellant zonder meer voldoende zou zijn, indien hij de gegeven feedback zou verwerken. Appellant heeft in dit verband tevergeefs naar voren gebracht dat [naam 3] de door [naam 2] gedane toezegging bevestigt, nu zij in haar e-mailbericht van 10 december 2013 slechts erkent dat een gesprek heeft plaatsgevonden tussen haar, [naam 2] en appellant. Gelet op het voorgaande is het CBE dan ook terecht tot de conclusie gekomen dat geen grond bestaat voor een herbeoordeling van de tweede versie van de scriptie van appellant. Dat die versie met een onvoldoende is beoordeeld vormt verder op zichzelf geen aanleiding voor een herbeoordeling. Appellant heeft tenslotte niet aannemelijk gemaakt dat zich bij de beoordeling van de scriptie onregelmatigheden hebben voorgedaan of dat er andere omstandigheden waren die noopten tot een herbeoordeling.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 november 2013 heeft de examencommissie Media and Entertainment Management aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om herbeoordeling van zijn scriptie is afgewezen.

Bij beslissing van 24 maart 2014, verzonden op 25 april 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 9 juli 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 oktober 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), voor zover thans van belang, heeft een examencommissie onder meer als taak het borgen van de kwaliteit van de tentamens en examens, alsmede het vaststellen van richtlijnen en aanwijzingen binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen.
Ingevolge artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW stelt de examencommissie examinatoren aan voor het afnemen van tentamens en het vaststellen van de uitslag daarvan.

2.2 Appellant is in 2005 begonnen met zijn opleiding aan de Hogeschool Inholland. In 2009 is hij gestart met het afstudeertraject. Het bedrijf waar hij dat bij deed ging echter failliet. Toen hij in 2011 bij zijn volgende werkgever wilde afstuderen bleek dit niet meer mogelijk te zijn. In de zomer van 2011 heeft appellant vervolgens een ander afstudeeronderwerp bedacht. Dat onderwerp heeft hij bij verschillende

afstudeerbegeleiders enkele malen moeten aanpassen. Uiteindelijk heeft appellant zijn scriptie voor de eerste keer in januari 2013 ingeleverd. Die versie is afgewezen, omdat niet werd voldaan aan de vormvereisten. In juni 2013 heeft appellant een aangepaste versie van zijn scriptie ingeleverd die op 11 juli 2013 met een onvoldoende is beoordeeld. Dit heeft tot gevolg dat appellant volgens de nieuwe stijl zal moeten afstuderen en zijn behaalde studieresultaten komen te vervallen.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat hij een voldoende voor zijn in juni 2013 ingeleverde versie van zijn scriptie had moeten krijgen en dat de examencommissie tot het oordeel had moeten komen dat zijn scriptie dient te worden herbeoordeeld. Hiertoe voert appellant aan dat de examinator, [naam 2], die zowel de eerste als de tweede versie van zijn scriptie heeft beoordeeld, tijdens de bespreking van de eerste versie van zijn scriptie samen met zijn afstudeerbegeleider, [naam 3], heeft gezegd dat, indien hij de door hem op het feedbackformulier geformuleerde feedback zou verwerken, de scriptie de volgende keer voldoende zou zijn. Appellant stelt dat hij in de tweede versie van zijn scriptie de opmerkingen van [naam 2] heeft verwerkt en er daarom op mocht vertrouwen dat hij voor die versie een voldoende zou behalen. Volgens appellant heeft het CBE dan ook ten onrechte niet onderkend dat de beslissing zijn scriptie wederom met een onvoldoende te beoordelen in strijd met het vertrouwensbeginsel is genomen. In dit verband brengt appellant naar voren dat de opmerkingen bij de punten 8 en 9 van het feedbackformulier van de tweede versie van zijn scriptie nieuw waren ten opzichte van het feedbackformulier van de eerste versie en dat die punten tijdens de bespreking van de eerste versie van zijn scriptie evenmin aan de orde zijn gekomen. Ook stelt hij dat op het eerste feedbackformulier is vermeld dat de verantwoording ontbreekt, maar dat tijdens het gesprek met [naam 2] en [naam 3] duidelijk werd dat hij de manier van verantwoorden anders heeft geleerd dan [naam 2] dat wilde zien. Daarom is in de tweede versie uitgegaan van dezelfde term, alleen is alles duidelijker en vollediger opgeschreven, aldus appellant. Tenslotte brengt appellant naar voren dat hij tijdens het gesprek met [naam 2] en [naam 3] heeft vermeld dat hij niet wist wat een operationeel model zou moeten inhouden en hoe dit zou moeten worden toegepast in zijn onderzoek, omdat hem dit tijdens de opleiding niet is geleerd. Volgens appellant heeft [naam 2] hem niet kunnen uitleggen wat dit operationeel model zou betekenen en daarom heeft hij ook in de tweede versie van zijn scriptie gebruik gemaakt van SPSS en de resultaten daarvan geanalyseerd, zoals hem is geleerd tijdens de studie.

2.3.1 Uit de stukken blijkt dat de door appellant in januari 2013 ingeleverde versie van zijn scriptie is afgewezen op vormvereisten. Op het feedbackformulier is vermeld dat, indien bij de beoordeling van het verantwoordingsverslag op de vormvereisten één of meerdere onderdelen als onvoldoende zijn beoordeeld, de scriptie inhoudelijk niet verder wordt beoordeeld. Voorts vermeldt dit formulier dat inhoudelijke feedback op de scriptie-onderdelen door middel van dit formulier wordt teruggekoppeld aan de student en dat dit geen beoordeling is. Met het CBE is het College van oordeel dat een student aan gegeven feedback geen rechtens te honoreren vertrouwen kan ontlenen dat hij, indien hij die feedback verwerkt, zonder meer een voldoende zal krijgen. Het geven van feedback betekent niet dat aanvankelijk voldoende althans niet onvoldoende beoordeelde onderdelen niet alsnog ter discussie mogen en kunnen worden gesteld, indien deze onderdelen (alsnog) onvoldoende blijken te zijn. Het CBE heeft in dit verband met juistheid overwogen dat feedback geen trechter vormt, maar uitsluitend een hulpmiddel voor de student om de scriptie te verbeteren. Uit de stukken blijkt ook niet dat [naam 2] zonder enig voorbehoud heeft toegezegd dat de tweede versie van de scriptie van appellant zonder meer voldoende zou zijn, indien hij de gegeven feedback zou verwerken. Appellant heeft in dit verband tevergeefs naar voren gebracht dat [naam 3] de door [naam 2] gedane toezegging bevestigt, nu zij in haar e-mailbericht van 10 december 2013 slechts erkent dat een gesprek heeft plaatsgevonden tussen haar, [naam 2] en appellant. Gelet op het voorgaande is het CBE dan ook terecht tot de conclusie gekomen dat geen grond bestaat voor een herbeoordeling van de tweede versie van de scriptie van appellant. Dat die versie met een onvoldoende is beoordeeld vormt verder op zichzelf geen aanleiding voor een herbeoordeling. Appellant heeft tenslotte niet aannemelijk gemaakt dat zich bij de beoordeling van de scriptie onregelmatigheden hebben voorgedaan of dat er andere omstandigheden waren die noopten tot een herbeoordeling.

Het betoog faalt.

2.4 Het College gaat ervan uit dat Hogeschool Inholland tezamen met appellant zal bezien hoe alsnog tot een succesvolle afronding van zijn opleiding kan worden gekomen.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/116.5
Rechter(s)	: mr. Olivier,
Datum uitspraak	: 22 september 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	: Begeleiding Gelijkheidsbeginsel Huis- en ordemaatregel Intimiderend gedrag Waarschuwing
Artikelen	: WHW artikel 7.57h lid 1; Hogeschoolgids Hogeschool Rotterdam artikel 4.1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.6. Het College is van oordeel dat hetgeen appellant heeft aangevoerd, niet maakt dat verweerder in de beslissing van 20 mei 2014 de getroffen maatregel ten onrechte heeft gehandhaafd. Uit de gedingstukken blijkt genoegzaam van een voortdurend geheel van incidenten, waaronder de hiervoor onder 2.5 weergegeven incidenten in oktober 2013, december2013 en maart 2014, waarbij appellant zich jegens docenten of studenten van de opleiding bedreigend of intimiderend heeft gedragen of uitgelaten. In aanmerking genomen dat appellant op 11 december 2013 in een gesprek met de onderwijsmanager en de directeur uitdrukkelijk een laatste waarschuwing heeft gekregen, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder na het incident in maart 2014 niet tot de opgelegde maatregel heeft mogen komen. Dat, naar gesteld, appellant gefrustreerd is doordat hij onterecht van fraude of andere onregelmatigheden is beschuldigd, kan, wat daar ook van zij, hoe dan ook niet als rechtvaardiging voor het tijdens de incidenten vertoonde gedrag gelden. Het beroep op de uitspraken van het College van 15 juni 2000 en 21 maart 2013 kan appellant evenmin baten, reeds nu geen sprake is van gelijke gevallen. Verder wordt appellant ook niet gevolgd in zijn stelling dat de hogeschool hem onvoldoende heeft begeleid, nu uit de gedingstukken blijkt dat diverse malen met appellant over zijn gedrag gesproken is. Voorts heeft verweerder aangegeven dat appellant nog in totaal 55 studiepunten moet behalen, zodat, anders dan is betoogd, niet kan worden gezegd dat de studie bijna is afgerond. Ook hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, kan niet tot een ander oordeel leiden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam (hierna: de hogeschool), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 21 maart 2014 heeft de directeur van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving (hierna: het IGO) namens verweerder appellant met onmiddellijke ingang de toegang tot de gebouwen en terreinen van de hogeschool voor een periode van 12 maanden ontzegd.

Bij beslissing van 20 mei 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 juli 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. G.D. Haytink, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd, aldus deze bepaling.

Artikel 4.1 van de Hogeschoolgids 2013 van de hogeschool is gelijkluidend aan het hiervoor weergegeven artikel van de WHW.

2.2. Appellant volgt de door het IGO verzorgde opleiding Vastgoed en Makelaardij. Het IGO is een van de onderwijsinstituten van de hogeschool.

2.3. In de beslissing van 21 maart 2014 heeft de directeur van het IGO ter onderbouwing van de aan appellant opgelegde maatregel erop gewezen dat zich een reeks van incidenten heeft voorgedaan, waarbij appellant zich intimiderend heeft gedragen en bedreigend taalgebruik heeft geuit richting zowel studenten als docenten. Hierover zijn volgens de directeur met appellant diverse gesprekken gevoerd en op 11 december 2013 is, naar aanleiding van een aanvaring met een docent, aan hem door de directeur en de onderwijsmanager een laatste waarschuwing gegeven. Op 17 maart 2014 heeft hij via WhatsApp echter opnieuw zeer schokkend en dreigend taalgebruik geuit naar een medestudent die in zijn projectgroep zat. Om de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de hogeschool te waarborgen en ter bescherming van die personen die onder haar gezag vallen, is de maatregel opgelegd, aldus de directeur.
Aan de beslissing van 20 mei 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, het taalgebruik van appellant op 17 maart 2014 als ernstig en intimiderend moet worden aangemerkt en dat er, gezien de aanhoudende en cumulerende reeks van incidenten en de aard en ernst ervan alsmede de impact op docenten en medestudenten, voor de directeur geen ander middel meer ter beschikking was dan de getroffen maatregel. Verder heeft verweerder betrokken dat een zorgvuldige procedure is gevolgd en dat, nu appellant zich op het standpunt blijft stellen dat hem geen enkele blaam treft, concreet zicht op verbetering ontbreekt.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder in de beslissing van 20 mei 2014 ten onrechte de aan hem opgelegde maatregel in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat docenten van de opleiding hem in het recente verleden diverse malen hebben beschuldigd van fraude en andere onregelmatigheden, welke beschuldigingen naar later bleek alle onterecht waren. De bij hem hierdoor voorstelbare frustratie is ten onrechte in het geheel niet bij de oplegging van de maatregel betrokken. Verder was volgens appellant zijn taalgebruik in de WhatsApp-berichten van 17 maart 2014 weliswaar niet netjes en onjuist, maar dit kan niet worden aangemerkt als intimiderend. Daarbij komt dat ook docenten en andere studenten zich jegens appellant schuldig hebben gemaakt aan ruw taalgebruik. De getroffen maatregel is volgens hem disproportioneel gezien de ernst van de gedraging. Appellant wijst er daarbij onder verwijzing naar de uitspraak van het College van 15 juni 2000 in zaaknummer 2000/017 (www.cbho.nl) op dat geen fysiek geweld is gepleegd en dat zijn gedrag minder ernstig is dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van het College van 21 maart 2013 in zaaknummer 2012/240 (www.cbho.nl), waarin de betreffende hogeschool de opgelegde maatregel uiteindelijk heeft beperkt tot vier maanden. Voorts voert appellant aan dat de hogeschool hem onvoldoende heeft begeleid, dat hij nog maar een klein aantal vakken hoeft te doen om af te studeren en dat hij niet naar een andere hogeschool kan, omdat het vakkenpakket van de opleiding aan de hogeschool in het geheel niet aansluit bij gelijksoortige opleidingen aan andere hogescholen. Ten slotte stelt appellant dat hij een moeilijke thuissituatie heeft, waarbij door ziekte van zijn moeder veel gezinstaken op zijn schouders terecht komen.

2.5. Ter zitting bij het College heeft verweerder in reactie op de beroepsgronden in het bijzonder gewezen op recente incidenten in oktober 2013, december 2013 en maart 2014. In oktober 2013 heeft een docent gemeld dat appellant na een conflict met zijn groepsleden tegen hen heeft gezegd 'dat hij hen wel zal weten te vinden' en dat appellant eerder al een van de groepsleden een telefoon tegen het oor heeft gehouden, waarbij een vriend van appellant tegen dit groepslid ook bedreigende taal uitte. In december 2013 heeft een andere docent de directie van het IGO bericht dat appellant tijdens een inzage in een tentamen jegens hem bedreigend en intimiderend gedrag vertoonde. In maart 2014 heeft een medestudent melding gemaakt dat appellant hem via WhatsApp berichten had gestuurd met onder meer

teksten als 'kankerdebiel' en 'ik zou uitkijken als ik jou was'.

2.6. Het College is van oordeel dat hetgeen appellant heeft aangevoerd, niet maakt dat verweerder in de beslissing van 20 mei 2014 de getroffen maatregel ten onrechte heeft gehandhaafd. Uit de gedingstukken blijkt genoegzaam van een voortdurend geheel van incidenten, waaronder de hiervoor onder 2.5 weergegeven incidenten in oktober 2013, december2013 en maart 2014, waarbij appellant zich jegens docenten of studenten van de opleiding bedreigend of intimiderend heeft gedragen of uitgelaten. In aanmerking genomen dat appellant op 11 december 2013 in een gesprek met de onderwijsmanager en de directeur uitdrukkelijk een laatste waarschuwing heeft gekregen, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder na het incident in maart 2014 niet tot de opgelegde maatregel heeft mogen komen. Dat, naar gesteld, appellant gefrustreerd is doordat hij onterecht van fraude of andere onregelmatigheden is beschuldigd, kan, wat daar ook van zij, hoe dan ook niet als rechtvaardiging voor het tijdens de incidenten vertoonde gedrag gelden. Het beroep op de uitspraken van het College van 15 juni 2000 en 21 maart 2013 kan appellant evenmin baten, reeds nu geen sprake is van gelijke gevallen. Verder wordt appellant ook niet gevolgd in zijn stelling dat de hogeschool hem onvoldoende heeft begeleid, nu uit de gedingstukken blijkt dat diverse malen met appellant over zijn gedrag gesproken is. Voorts heeft verweerder aangegeven dat appellant nog in totaal 55 studiepunten moet behalen, zodat, anders dan is betoogd, niet kan worden gezegd dat de studie bijna is afgerond. Ook hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, kan niet tot een ander oordeel leiden.

Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/117
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 31 oktober 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	: Beoordeling Beroepstermijn Finale geschillenbeslechting In stand laten rechtsgevolgen Minnelijke schikking Strijd systeem WHW Termijnoverschrijding Zelf voorzien
Artikelen	: WHW artikel 7.59a lid 4 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6:11 Regeling examencommissie faculteit educatie 2012-2013 artikel 8 lid 1 Regeling examencommissie faculteit educatie 2012-2013 artikel 8 lid 3 Regeling examencommissie faculteit educatie 2012-2013 artikel 8 lid 4
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3 Het Reglement staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Daarvoor biedt de WHW geen grond. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. (…)

2.6 Appellante stelt dat zij in eerste instantie de weg van het indienen van een bezwaarschrift heeft willen vermijden. Er hebben eerst bemiddelingspogingen plaatsgevonden door de opleidingscoördinator, maar die hebben niet tot een bemiddeling geleid. Vervolgens heeft appellante te kennen gegeven dat zij voornemens was zich uit te schrijven per 1 september 2013. Pas op dat moment heeft zij een reactie van de docent ontvangen waaruit bleek dat de beoordeling van 28 juni 2013 van het tentamen Taal en Zorg heeft plaatsgevonden op grond van verscherpte criteria, aldus appellante. Naar aanleiding daarvan heeft zij zich per 1 september 2013 uitgeschreven. Dat heeft ertoe geleid dat op 26 september 2013 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen appellante, de voorzitter van de Instituutsdirectie en de opleidingscoördinator. Tijdens die bespreking is, zo stelt appellante, afgesproken dat zij zich met onmiddellijke ingang (opnieuw) zou inschrijven. Voorts is mede op verzoek van de opleiding overeengekomen dat de kwestie ten aanzien van de beoordeling van het tentamen Taal & Zorg zal worden voorgelegd aan de examencommissie, aldus appellante. Daarop heeft zij zich per 1 oktober 2013 weer ingeschreven en heeft zij op 4 oktober 2013 het bezwaarschrift ingediend bij de examencommissie.
Het door appellante gestelde laat echter onverlet dat van een student mag en kan worden verwacht dat hij of zij weet dat voor het instellen van een rechtsmiddel tegen een beslissing van de examencommissie of het CBE een beroepstermijn geldt. Het CBE heeft in dit verband terecht in aanmerking genomen dat appellante een meesterstitel heeft en van haar daarom juist mag worden verwacht dat zij weet dat voor het instellen van een rechtsmiddel termijnen gelden. Dat appellante niet bestuursrechtelijk is afgestudeerd doet daar niet aan af, nu dit kan worden gezien als algemene kennis binnen de rechtenstudie. Het CBE heeft in hetgeen zij heeft aangevoerd dan ook terecht geen aanleiding gezien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 juni 2013 is het tentamen van appellante van het vak Taal en Zorg beoordeeld met een onvoldoende.

Bij beslissing van 21 januari 2014 heeft de examencommissie van het Instituut voor Leraar en School het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en de beoordeling met een onvoldoende in stand gelaten.

Bij beslissing van 7 mei 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van de examencommissie van 21 januari 2014 vernietigd en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

Bij beslissing van 28 mei 2014 heeft de examencommissie, naar aanleiding van de beslissing van het CBE van 7 mei 2014, het bezwaar van appellante tegen de beoordeling van het tentamen van het vak Taal en Zorg niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE van 7 mei 2014 heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 17 juni 2014, beroep ingesteld.
Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Ter zitting heeft appellante met instemming van het CBE een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2014 waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, mr. B.A. van Koeven en I.B.J. Vogels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2, zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, van de Awb is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Reglement examencommissie faculteit educatie 2012-2013 (hierna: het Reglement) kan een student indien hij het niet eens is met een beslissing van de examencommissie c.q. examinator(en) binnen zes weken nadat hem het besluit bekend is geworden bezwaar maken. Dit kan door een bezwaar bij de examencommissie in te dienen.

Ingevolge het derde lid kan de student in plaats van de in het eerste lid genoemde mogelijkheid bezwaar te maken bij de examencommissie indien hij het niet eens is met een beslissing van de examencommissie c.q. examinator(en) binnen zes weken nadat het besluit hem bekend is geworden rechtstreeks in beroep gaan bij het College van Beroep voor de Examens HAN (conform bijlage 11 van het Studentenstatuut, HAN, algemeen deel).

Ingevolge het vierde lid is het niet mogelijk om tegelijkertijd een bezwaarprocedure conform het eerste lid en een beroepsprocedure conform het derde lid van dit artikel te voeren.

2.3 Het Reglement staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Daarvoor biedt de WHW geen grond. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW.

2.4 Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond en dient de beslissing van het CBE van 7 mei 2014 te worden vernietigd. Onderzocht wordt of er aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72 van de Awb de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

2.5 Uit de stukken blijkt dat appellante het bezwaarschrift gericht tegen de beoordeling van 28 juni 2013 op 4 oktober 2013 heeft ingediend bij de examencommissie. Dit is, daargelaten of dit volgens de WHW bij de juiste instantie is ingediend, ruim buiten de ingevolge die wet en het Reglement geldende termijn van zes weken.

2.6 Appellante stelt dat zij in eerste instantie de weg van het indienen van een bezwaarschrift heeft willen vermijden. Er hebben eerst bemiddelingspogingen plaatsgevonden door de opleidingscoördinator, maar die hebben niet tot een bemiddeling geleid. Vervolgens heeft appellante te kennen gegeven dat zij voornemens was zich uit te schrijven per 1 september 2013. Pas op dat moment heeft zij een reactie van de docent ontvangen waaruit bleek dat de beoordeling van 28 juni 2013 van het tentamen Taal en Zorg heeft plaatsgevonden op grond van verscherpte criteria, aldus appellante. Naar aanleiding daarvan heeft zij zich per 1 september 2013 uitgeschreven. Dat heeft ertoe geleid dat op 26 september 2013 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen appellante, de voorzitter van de Instituutsdirectie en de opleidingscoördinator. Tijdens die bespreking is, zo stelt appellante, afgesproken dat zij zich met onmiddellijke ingang (opnieuw) zou inschrijven. Voorts is mede op verzoek van de opleiding overeengekomen dat de kwestie ten aanzien van de beoordeling van het tentamen Taal & Zorg zal worden voorgelegd aan de examencommissie, aldus appellante. Daarop heeft zij zich per 1 oktober 2013 weer ingeschreven en heeft zij op 4 oktober 2013 het bezwaarschrift ingediend bij de examencommissie.

Het door appellante gestelde laat echter onverlet dat van een student mag en kan worden verwacht dat hij of zij weet dat voor het instellen van een rechtsmiddel tegen een beslissing van de examencommissie of het CBE een beroepstermijn geldt. Het CBE heeft in dit verband terecht in

aanmerking genomen dat appellante een meesterstitel heeft en van haar daarom juist mag worden verwacht dat zij weet dat voor het instellen van een rechtsmiddel termijnen gelden. Dat appellante niet bestuursrechtelijk is afgestudeerd doet daar niet aan af, nu dit kan worden gezien als algemene kennis binnen de rechtenstudie. Het CBE heeft in hetgeen zij heeft aangevoerd dan ook terecht geen aanleiding gezien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb.
Het betoog faalt.

2.7 Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 7 mei 2014 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter, gelet op het onder 2.6 overwogene en mede gelet op de beslissing van de examencommissie van 28 mei 2014, aanleiding de rechtsgevolgen ervan in stand te laten.

2.8 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het CBE van 7 mei 2014;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die vernietigde beslissing in stand blijven;
IV. gelast dat het CBE aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/118
Rechter(s)	: mr. Borman
Datum uitspraak	: 23 oktober 2014
Partijen	: Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: Hardheidsclausule Precedentwerking Persoonlijke omstandigheden Vermindering instellingscollegegeld
Artikelen	: WHW artikel 7.45a lid 1 onderdeel a WHW artikel 7.45a lid2 WHW artikel 7.46 lid 1 Regeling Aanmelding en inschrijving 2013-2014 VU Amsterdam artikel 10 lid 6 Regeling Aanmelding en inschrijving 2013-2014 VU Amsterdam artikel 15 lid 1
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.1. Aldus heeft appellante terecht en op goede gronden betoogd dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij heeft geweigerd het door haar voor het studiejaar 2014-2015 verschuldigde instellingscollegegeld met toepassing van de hardheidsclausule te verminderen tot een bedrag ter hoogte van het wettelijke collegegeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat verweerder ter zitting bij het College heeft bevestigd dat hij in de omstandigheden van dit geval wel aanleiding heeft gezien om met toepassing van de hardheidsclausule appellante de mogelijkheid te bieden om de inschrijving voor het studiejaar 2013-2014 alsnog te annuleren. De enkele stelling van verweerder ter zitting bij het College dat hij geen precedent wil scheppen door met toepassing van de hardheidsclausule het instellingscollegegeld te verminderen, biedt onvoldoende grond voor een ander oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 maart 2014 heeft het Hoofd Centrale Studentenadministratie het verzoek van appellante om vermindering van het door haar voor de bacheloropleiding Econometrie voor het studiejaar 2014-2015 verschuldigde instellingscollegegeld tot het bedrag van het wettelijk collegegeld, afgewezen.

Bij beslissing van 9 mei 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en haar de mogelijkheid geboden om de inschrijving voor het studiejaar 2013-2014 alsnog te annuleren.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 september 2014, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald.
Ingevolge het tweede lid geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onder a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste of tweede lid, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.
Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld ten minste het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.
Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Volgens artikel 10, zesde lid, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: de Regeling) gelden voor EER-studenten of daaraan gelijkgestelden die op 1 februari 2011 stonden ingeschreven voor een bepaalde opleiding en vanaf het studiejaar 2011-2012 instellingscollegegeld zouden moeten betalen op grond van een eerder behaalde bachelorgraad, vanaf september 2011 overgangsbepalingen voor die opleiding. Voltijdstudenten die hieraan voldoen komen gedurende de nominale studieduur + 1 jaar, gerekend vanaf het instroommoment 1 september of indien van toepassing 1 februari, in aanmerking voor een instellingstarief dat gelijk wordt gesteld aan het wettelijk collegegeld, op voorwaarde dat er sprake is van een niet onderbroken inschrijving.

Volgens artikel 15, eerste lid, kan, waar de toepassing van de Regeling tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt, de directeur van de Dienst Studenten- en Onderwijszaken namens verweerder ten gunste van de student van de Regeling afwijken.

2.2. Niet in geschil is dat appellante in 2010 de bacheloropleiding Kunstgeschiedenis heeft afgerond en dat zij op 1 september 2010 is gestart met de bacheloropleiding Econometrie. Evenmin is in geschil dat appellante gebruik heeft gemaakt van de in artikel 10, zesde lid, van de Regeling genoemde overgangsregeling en dat dit na 31 augustus 2014 niet langer mogelijk was.

2.3. Verweerder heeft aan de beslissing van 9 mei 2014 ten grondslag gelegd dat de Vrije Universiteit Amsterdam op dit moment geen regeling heeft vastgesteld op grond waarvan voor studenten die studievertraging hebben opgelopen vanwege persoonlijke omstandigheden en/of een functiestoornis een afwijkend collegegeldtarief kan gelden. Verder heeft verweerder in aanmerking genomen dat weliswaar aannemelijk is dat appellante door persoonlijke omstandigheden en een functiestoornis studievertraging heeft opgelopen, maar dat zij op grond van de overgangsregeling al een jaar langer dan nominaal tegen het wettelijke tarief heeft kunnen studeren. Omdat appellante in het studiejaar 2013-2014 geen tentamens

heeft afgelegd en geen gebruik van onderwijsvoorzieningen heeft gemaakt, heeft verweerder appellante de mogelijkheid geboden om de inschrijving voor dat studiejaar alsnog te annuleren. Onder deze omstandigheden bestaat volgens verweerder geen grond om de heffing van het instellingscollegegeld als een onbillijkheid van overwegende aard aan te merken.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij heeft geweigerd het door haar verschuldigde instellingscollegegeld met toepassing van de in artikel 15, eerste lid, van de Regeling neergelegde hardheidsclausule te verminderen tot een bedrag ter hoogte van het wettelijke collegegeld. Daartoe voert zij aan dat zij, anders dan verweerder stelt, niet een jaar langer dan nominaal heeft kunnen studeren. Zij heeft in het studiejaar 2013-2014 door haar persoonlijke omstandigheden immers geen onderwijs kunnen volgen en haar inschrijving voor studiejaar 2013-2014 is om die reden alsnog geannuleerd. Daarnaast voert appellante aan dat verweerder aannemelijk heeft geacht dat zij door persoonlijke omstandigheden en een functiestoornis studievertraging heeft opgelopen. Zij wijst er in dit verband op dat de geschillenadviescommissie tijdens de hoorzitting heeft erkend dat haar situatie ernstig en verre van normaal is. Voorts heeft zij een brief van de studentendecaan van 28 mei 2014 overgelegd, waarin hij stelt dat appellante tot de betere studenten behoort en dat zij terecht een beroep op de hardheidsclausule heeft gedaan en dat verweerder haar daarin tegemoet had moeten komen.

2.4.1. Aldus heeft appellante terecht en op goede gronden betoogd dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij heeft geweigerd het door haar voor het studiejaar 2014-2015 verschuldigde instellingscollegegeld met toepassing van de hardheidsclausule te verminderen tot een bedrag ter hoogte van het wettelijke collegegeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat verweerder ter zitting bij het College heeft bevestigd dat hij in de omstandigheden van dit geval wel aanleiding heeft gezien om met toepassing van de hardheidsclausule appellante de mogelijkheid te bieden om de inschrijving voor het studiejaar 2013-2014 alsnog te annuleren. De enkele stelling van verweerder ter zitting bij het College dat hij geen precedent wil scheppen door met toepassing van de hardheidsclausule het instellingscollegegeld te verminderen, biedt onvoldoende grond voor een ander oordeel.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 9 mei 2014 dient te worden vernietigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam van 9 mei 2014;
III. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam aan [naam] het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/119
Rechter(s)	: mrs. Scholten-Hinloopen, Troostwijk, Kleijn
Datum uitspraak	: 6 november 2014
Partijen	: Verzoeker
Trefwoorden	: Feiten of omstandigheden Herziening
Artikelen	: Awb artikel 8:119
Uitspraak	: Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.2.1 Voor zover verzoeker stelt dat het College niet van de relevante feiten en omstandigheden op de hoogte was, omdat zijn advocaat in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 20 september 2010 niet alle feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht, geldt dat het op de weg van verzoeker lag om ervoor te zorgen dat zijn advocaat naar voren zou brengen datgene wat hij noodzakelijk vond. Tijdens de zitting op 18 augustus 2010 heeft verzoeker ook zelf de gelegenheid gehad om dat te doen. Deze omstandigheid kan dan ook niet

tot de conclusie leiden dat sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb. Ditzelfde geldt voor zover appellant stelt dat hem pas later duidelijk is geworden dat al het handelen van de medewerkers van de Hogeschool van Amsterdam erop was gericht om hem niet fair te behandelen en hem ernstige schade toe te brengen. Daartoe is van belang dat de feiten en omstandigheden die appellant ter onderbouwing van dat betoog in dit verband naar voren heeft gebracht betrekking hebben op de periode van na de uitspraak van het College van 20 september 2010.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

om herziening (artikel 8:119 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb)) van de uitspraak van het College van 20 september 2010, in zaak nr. 2010/029.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 20 september 2010, in zaak nr. 2010/029 (www.cbho.nl), heeft het College het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 12 april 2010 van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam gegrond verklaard, de beslissing van 12 april 2010 vernietigd en het college van bestuur opgedragen binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuwe beslissing op het door appellant gemaakte bezwaar te nemen.

Verzoeker heeft het College verzocht die uitspraak te herzien.

Verzoeker heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 20 oktober 2014.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Awb kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden kunnen hebben geleid.

2.2 Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift van 16 juni 2014, aangevuld bij brief van 17 juli 2014, verzocht om herziening van de uitspraak van het College van 20 september 2010. In die uitspraak heeft het College overwogen dat, gelet op de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting, voldoende is vast komen te staan dat appellant zich aan het hem verweten gedrag schuldig heeft gemaakt. Appellant stelt dat in deze uitspraak in zoverre sprake is van een kennelijke gerechtelijke dwaling en dat dit hem pas na de uitspraak van het College van 20 september 2010 bekend is geworden. Daartoe voert hij aan dat hem eerst nu duidelijk is geworden dat de medewerkers van de Hogeschool van Amsterdam hun handelwijze hebben aangepast aan het einddoel om verzoeker ernstige schade toe te brengen en dat over zijn gedrag door de Hogeschool van Amsterdam onophoudelijk wordt gelogen en dat hij stelselmatig niet fair wordt behandeld. Indien het College dit had geweten ten tijde van de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 20 september 2010, dan had het niet geoordeeld dat voldoende is komen vast te staan dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het aan hem verweten gedrag, aldus verzoeker. Hij stelt in dit verband dat hij in die procedure niet alles naar voren heeft gebracht en coöperatief heeft meegewerkt in het onderzoek. Ook voert hij aan dat zijn advocaat in die procedure niet alle feiten en omstandigheden met betrekking tot het pestgedrag van de Hogeschool van Amsterdam jegens hem naar voren heeft gebracht en dat hij daar niet tegenin durfde te gaan.

2.2.1 Voor zover verzoeker stelt dat het College niet van de relevante feiten en omstandigheden op de hoogte was, omdat zijn advocaat in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 20 september 2010 niet alle feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht, geldt dat het op de weg van verzoeker lag om ervoor te zorgen dat zijn advocaat naar voren zou brengen datgene wat hij noodzakelijk vond. Tijdens de zitting op 18 augustus 2010 heeft verzoeker ook zelf de gelegenheid gehad om dat te doen. Deze omstandigheid kan dan ook niet tot de conclusie leiden dat sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden

als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb. Ditzelfde geldt voor zover appellant stelt dat hem pas later duidelijk is geworden dat al het handelen van de medewerkers van de Hogeschool van Amsterdam erop was gericht om hem niet fair te behandelen en hem ernstige schade toe te brengen. Daartoe is van belang dat de feiten en omstandigheden die appellant ter onderbouwing van dat betoog in dit verband naar voren heeft gebracht betrekking hebben op de periode van na de uitspraak van het College van 20 september 2010.

Het betoog faalt.

2.3 Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/120
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 29 oktober 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Advies studentendecaan Bindend negatief studieadvies Finale geschillenbeslechting Motivering Persoonlijke omstandigheden Zelf voorzien Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:42 OER Hogeschool Inholland artikel 13 lid 1 OER Hogeschool Inholland artikel 13 lid 5 OER Hogeschool Inholland artikel 13 lid 6 OER Hogeschool Inholland artikel 16 OER Hogeschool Inholland artikel 17 lid 4
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5 Ingevolge artikel 8:42 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), in verbinding met artikel 7.66, tweede lid WHW, dient het CBE de op het beroep van appellant betrekking hebbende stukken aan het College te zenden. Het College stelt vast dat het advies van de studentendecaan niet is overgelegd hoewel daarom bij brief van 23 juli 2014 expliciet is gevraagd. Ook blijkt niet uit het overgelegde dossier of appellant van dat advies kennis heeft kunnen nemen. Ter zitting van het College is door verweerder meegedeeld dat het advies is uitgebracht door een studentendecaan waarmee appellant in het eerste studiejaar geen goede ervaring had opgedaan. Om die reden had appellant gevraagd om een andere decaan, welk verzoek blijkens het dossier is gehonoreerd. Appellant heeft onweersproken gesteld dat bij zijn bezoek aan die andere decaan ook de eerste decaan aanwezig was en dat die met hem wilde spreken. Hij is toen weggelopen. In dat licht bezien is het niet onderbouwde standpunt van het CBE, dat niet is gebleken dat de procedure bij het decanaat niet correct is verlopen, onbegrijpelijk. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken is op te maken op welke wijze die gang van zaken zou zijn getoetst. Ook de opvatting dat het decanaat niet is ingesteld om de persoonlijke omstandigheden van de

student op te lossen of om de student te helpen met studeren acht het College, voor zover het de taak van het decanaat naar studenten betreft, in zijn algemeenheid onjuist.
(…)
2.7. Het College volgt het CBE niet in het standpunt dat de door appellant genoemde omstandigheden niet als persoonlijke omstandigheden in de zin van de OER worden beschouwd. Indien dat het geval zou zijn, dan was de zogenoemde termijnstelling aan het einde van het eerste studiejaar op basis van persoonlijke omstandigheden immers ook niet aan de orde geweest. In dat geval zou ook het door het CBE in III.4.1. genoemde oordeel, dat niet is gebleken van een relevante relatie tussen persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang na twee jaar studie, niet aan de orde behoren te komen. Het in het verweerschrift ingenomen standpunt dat appellant in de periode dat zijn zaak voorkwam, tentamens heeft gedaan en hij drie tentamens niet en vier wel heeft behaald, miskent niet alleen dat de duur van de periode waarin de omstandigheden speelden langer is geweest, maar ook dat daaruit niet blijkt dat de omstandigheden niet relevant zijn geweest. Appellant heeft niet gesteld dat hij gedurende die omstandigheden in het geheel niet heeft kunnen studeren. Dat appellant een termijnstelling heeft gekregen staat er niet aan in de weg dat vanwege persoonlijke omstandigheden die zich na de termijnstelling hebben voorgedaan, aan die termijnstelling voorbij moet worden gegaan. Dat door die termijnstelling al volledig aan de persoonlijke omstandigheden tegemoet is gekomen, is dan ook onjuist.
(…)
2.9. Het College is van oordeel dat het CBE niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht en evenmin zijn beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd. Het College is voorts van oordeel dat het CBE het beroep van appellant gegrond had moeten verklaren en de bij het CBE bestreden beslissing had moeten vernietigen nu ook die beslissing onzorgvuldig is voorbereid en ondeugdelijk is gemotiveerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 februari 2014 is namens de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn, appellant een afwijzend bindend studieadvies gegeven voor de door hem gevolgde opleiding Maatschappelijk Werk & Dienstverlening.

Bij beslissing van 22 april 2014, verzonden op 28 mei 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 19 juni 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 september 2014, waar appellant en het CBE vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout, en de heer J.J.M. Sanders, manager Social Work bij de Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het tweede lid, kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast

Ingevolge artikel 12 van het Algemeen Deel van de Onderwijs- en examenregeling Inholland Bacheloropleiding 2013-2014 (hierna: OER), voor zover hier relevant, ontvangt de student aan het eind van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de domeindirecteur een schriftelijk advies over de voortzetting de studie binnen of buiten de opleiding. Het advies is gebaseerd op de resultaten die geregistreerd zijn in het studievolgsysteem.

Ingevolge artikel 13, eerste lid wordt aan het studieadvies, een afwijzing verbonden, tenzij persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten.

Ingevolge het vijfde lid kan een student, indien hij niet tijdig (afhankelijk van de bij de waarschuwing gegeven termijn) tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase volledig met goed gevolg heeft afgerond, en geen persoonlijke omstandigheden zich daartegen verzetten, alsnog een bindend studieadvies krijgen.

Ingevolge het zesde lid wordt de student in de gelegenheid gesteld te worden gehoord door de domeindirecteur of diens gemandateerde. Tijdens het horen wordt in ieder geval de juistheid van het overzicht van de behaalde studieresultaten besproken en wordt bezien of er persoonlijke omstandigheden dienen mee te wegen.

Ingevolge artikel 17, vierde lid weegt de domeindirecteur voordat overgaat tot een bindend studieadvies de binnen de opleiding bekende persoonlijke omstandigheden en vraagt in dat kader het studentendecanaat advies met betrekking tot de daar gemelde persoonlijke omstandigheden. Voorts raadpleegt hij de studiebegeleider over de studievoortgang en de relatie met de persoonlijke omstandigheden. De studentendecaan brengt zijn advies schriftelijk uit.

Ingevolge artikel 16 kan een student na 12 maanden een verzoek om herziening van het bindend studieadvies indienen

2.2. Nadat aan het eind van het eerste studiejaar op grond van de persoonlijke omstandigheden het afwijzend bindend studieadvies alsnog is vervangen door een advies met een termijnstelling van één jaar, heeft de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn na het tweede studiejaar, bij schrijven van 27 februari 2014 aan appellant een bindend afwijzend studieadvies verstrekt, omdat niet binnen de gestelde termijn de propedeutische fase volledig is afgerond.

2.3 Appellant is van mening dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die in het tweede studiejaar speelden. In het tweede studiejaar kreeg hij in april 2013 te horen dat zijn zaak eind oktober 2013 op zitting zou komen. Die dreiging en de mogelijke gevolgen van de uitspraak bleven steeds door zijn hoofd spelen. In november 2013 is hij vrijgesproken en na die vrijspraak heeft hij zijn studie voortvarend op kunnen pakken. De persoonlijke omstandigheden zijn tijdig gemeld bij de studentendecaan. Op advies van de studiebegeleider heeft appellant in ieder geval de fasetoets, het belangrijkste onderdeel van de kwalitatieve eisen, afgerond met 9.

2.4. Niet in geschil is dat appellant de propedeuse niet volledig heeft afgerond. De door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden worden door de directeur van het Domein, mede op grond van het advies van de studentendecaan, niet als (hoofd)oorzaak voor het niet voldoen aan de norm beschouwd.

2.5 Ingevolge artikel 8:42 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), in verbinding met artikel 7.66, tweede lid WHW, dient het CBE de op het beroep van appellant betrekking hebbende stukken aan het College te zenden. Het College stelt vast dat het advies van de studentendecaan niet is overgelegd hoewel

daarom bij brief van 23 juli 2014 expliciet is gevraagd. Ook blijkt niet uit het overgelegde dossier of appellant van dat advies kennis heeft kunnen nemen. Ter zitting van het College is door verweerder meegedeeld dat het advies is uitgebracht door een studentendecaan waarmee appellant in het eerste studiejaar geen goede ervaring had opgedaan. Om die reden had appellant gevraagd om een andere decaan, welk verzoek blijkens het dossier is gehonoreerd. Appellant heeft onweersproken gesteld dat bij zijn bezoek aan die andere decaan ook de eerste decaan aanwezig was en dat die met hem wilde spreken. Hij is toen weggelopen. In dat licht bezien is het niet onderbouwde standpunt van het CBE, dat niet is gebleken dat de procedure bij het decanaat niet correct is verlopen, onbegrijpelijk.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken is op te maken op welke wijze die gang van zaken zou zijn getoetst. Ook de opvatting dat het decanaat niet is ingesteld om de persoonlijke omstandigheden van de student op te lossen of om de student te helpen met studeren acht het college, voor zover het de taak van het decanaat naar studenten betreft, in zijn algemeenheid onjuist.

2.6. Het is niet terecht dat de door appellant gewraakte decaan advies heeft uitgebracht.

Het College voegt daaraan toe dat uit de door het CBE ingezonden stukken, noch uit de bestreden beslissing blijkt waarom kennelijk in afwijking van het advies van die decaan, door de directeur van het domein aan het eind van het eerste studiejaar alsnog is besloten een termijnstelling van één jaar aan het bindend studieadvies te verbinden.

2.7. Het College volgt het CBE niet in het standpunt dat de door appellant genoemde omstandigheden niet als persoonlijke omstandigheden in de zin van de OER worden beschouwd. Indien dat het geval zou zijn, dan was de zogenoemde termijnstelling aan het einde van het eerste studiejaar op basis van persoonlijke omstandigheden immers ook niet aan de orde geweest. In dat geval zou ook het door het CBE in III.4.1. genoemde oordeel, dat niet is gebleken van een relevante relatie tussen persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang na twee jaar studie, niet aan de orde behoren te komen. Het in het verweerschrift ingenomen standpunt dat appellant in de periode dat zijn zaak voorkwam, tentamens heeft gedaan en hij drie tentamens niet en vier wel heeft behaald, miskent niet alleen dat de duur van de periode waarin de omstandigheden speelden langer is geweest, maar ook dat daaruit niet blijkt dat de omstandigheden niet relevant zijn geweest. Appellant heeft niet gesteld dat hij gedurende die omstandigheden in het geheel niet heeft kunnen studeren. Dat appellant een termijnstelling heeft gekregen staat er niet aan in de weg dat vanwege persoonlijke omstandigheden die zich na de termijnstelling hebben voorgedaan, aan die termijnstelling voorbij moet worden gegaan. Dat door die termijnstelling al volledig aan de persoonlijke omstandigheden tegemoet is gekomen, is dan ook onjuist.

2.8. Ter zitting van het College is ter toelichting op de onder de beslissing opgenomen zinsnede met betrekking tot de aanhouding medegedeeld dat het CBE de zaak na sluiting van het onderzoek ter zitting nog enige tijd heeft aangehouden omdat appellant het aantal geregistreerde studiepunten had betwist. Indien appellant zou zijn gehoord, zoals voorgeschreven in het zesde lid van artikel 13 OER, zou die onduidelijkheid vermeden zijn. Uit de uitspraak is bovendien niet op te maken of de tijdens de aanhouding ingewonnen informatie is gedeeld met appellant. Uit die aanhouding moet voorts worden afgeleid dat de bestreden beslissing ten onrechte is gedateerd op 22 april 2014. Aanhouding betekent immers dat nog niet is beslist, want anders heeft aanhouding geen zin.

2.9 Het College is van oordeel dat het CBE niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht en evenmin zijn beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd. Het College is voorts van oordeel dat het CBE het beroep van appellant gegrond had moeten verklaren en de bij het CBE bestreden beslissing had moeten vernietigen nu ook die beslissing onzorgvuldig is voorbereid en ondeugdelijk is gemotiveerd.

2.10. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellant bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, de namens de directeur van het Domein op 27 februari 2014 aan het studieadvies verbonden afwijzing te vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 april 2014.

2.11. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 22 april 2014;

III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de op 27 februari 2014 namens de directeur van het Domein aan het studieadvies verbonden afwijzing;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 april 2014;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding aan verzoeker van de bij hem opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 14,14 (zegge: negen euro en twintig cent), geheel toe te rekenen aan reiskosten
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellant betaalde griffierecht van € 45,00 aan hem vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/122
Rechter(s)	: mr. Lubberdink
Datum uitspraak	: 19 december 2014
Partijen	: Appellante en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	: Aanmaning voldoen collegegeld Beëindiging inschrijving Persoonlijke omstandigheden Studiebegeleider Studielink Tijdstip uitschrijving
Artikelen	: WHW artikel 7.42 lid 2 WHW artikel 7.48 lid 4 WHW artikel 7.48 lid 5 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2012-2013 artikel 27 lid 3 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2012-2013 artikel 33 lid 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.4.1 Artikel 27, derde lid, van de Regeling schrijft voor dat een verzoek tot beëindiging van de inschrijving uitsluitend via Studielink kan worden ingediend. Het is het College voldoende aannemelijk geworden dat de hogeschool de informatie over de uitschrijfprocedure langs verschillende wegen aan studenten kenbaar heeft gemaakt. Verder is deze informatie ook te raadplegen voor studenten en derden op de website van de hogeschool. Gelet hierop behoorde appellante, daargelaten of de studiebegeleider haar hierop heeft gewezen, ervan op de hoogte te zijn dat zij een verzoek tot beëindiging van de inschrijving via Studielink moest indienen. Het betoog dat zij net volwassen is en in een moeilijke situatie verkeerde, acht het College op zichzelf begrijpelijk, maar kan haar niet baten, nu appellante ook aan personen in haar directe omgeving had kunnen vragen om haar ter zake behulpzaam te zijn. Dat appellante op 18 oktober 2013 de stopzetting van de opleiding met haar studiebegeleider heeft besproken waarna een formulier exitinterview is ingevuld en zij de stopzetting vervolgens aan DUO heeft doorgegeven, kan niet gelden als het indienen van een verzoek tot beëindiging van de inschrijving. Niet in geschil is dat appellante eerst op 8 maart 2014 een verzoek tot beëindiging van de inschrijving via Studielink heeft ingediend. Uit de van toepassing zijnde regels volgt dat in dat geval met ingang van de volgende maand, te weten april 2014, de inschrijving wordt beëindigd en vanaf die maand tot aan het einde van het studiejaar 2013-2014 geen wettelijk collegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft overeenkomstig deze regels besloten. Dat appellante vanaf september 2013 feitelijk geen onderwijs meer volgt, doet aan de verschuldigdheid van het wettelijke collegegeld niet af. De wet biedt verweerder immers, gelet op het bepaalde in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW, geen ruimte om appellante een vermindering of vrijstelling van het wettelijke collegegeld te verlenen. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat verweerder zijn beslissing van 23 mei 2014 terecht en op goede gronden heeft genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 maart 2014 heeft verweerder de inschrijving van appellante voor de opleiding Kunstzinnige Therapie beëindigd per 1 april 2014 en bepaald dat zij voor het studiejaar 2013-2014 voor zeven maanden, voor een bedrag van in totaal € 1.070,42, het wettelijke collegegeld verschuldigd is.

Bij beslissing van 23 mei 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 oktober 2014, waar appellante, vertegenwoordig door G.A. Parlevliet, en verweerder, vertegenwoordigd door R.E. Melcherts, werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding, diens inschrijving met ingang van de volgende maand.
Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, voor zover thans van belang, heeft een student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijke collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen.
Ingevolge het vijfde lid wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Ingevolge artikel 27, derde lid van de Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2013-2014 (hierna: de Regeling) moet een verzoek tot uitschrijving worden ingediend via Studielink. Verzoeken die op een andere wijze worden ingediend, worden niet in behandeling genomen.
Ingevolge artikel 33, eerste lid, heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijke collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij de student zijn collegegeld in termijnen betaalt en op het moment van uitschrijving aan betaling van het collegegeld voor de maanden van zijn inschrijving heeft voldaan.

2.2 Appellante heeft zich voor het studiejaar 2013-2014 ingeschreven voor de opleiding Kunstzinnige Therapie aan de Hogeschool Leiden. Op 8 maart 2014 heeft zij een verzoek tot uitschrijving ingediend via Studielink. Daarop heeft verweerder haar inschrijving bij besluit van 11 maart 2014 beëindigd per 1 april 2014 en bepaald dat zij over de periode september 2013 tot en met maart 2014 het wettelijke collegegeld verschuldigd is. Bij beslissing van 23 mei 2014 heeft verweerder dit gehandhaafd.

2.3 In geschil is de datum van beëindiging van de inschrijving en daaraan gekoppeld het bedrag aan verschuldigd wettelijk collegegeld voor het studiejaar 2013-2014.

2.4 Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte er aan voorbij is gegaan dat zij reeds op 18 oktober 2013 te kennen heeft gegeven de inschrijving te beëindigen, zodat van die beëindigingsdatum moet worden uitgegaan. Zij brengt daartoe het volgende naar voren. Zij heeft op 18 oktober 2013 over de stopzetting van de opleiding gesproken met haar studiebegeleider. Er is toen een formulier exitinterview ingevuld en door beiden ondertekend. Dezelfde avond heeft appellante de stopzetting van de opleiding aan

de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: DUO) doorgegeven. Zij heeft de beëindiging op dat moment niet via Studielink gemeld. Mogelijk heeft de studiebegeleider haar wel verteld om dit ook via Studielink door te geven, maar heeft zij dit niet heeft gehoord of onthouden, omdat, naar later bleek, zij op dat moment depressief was. Het is ook mogelijk dat dit haar niet is verteld. Op de website van de hogeschool staat ook niet duidelijk dat beëindiging van de inschrijving via Studielink moet worden doorgegeven. Appellante heeft hoe dan ook haar best gedaan om de inschrijving te beëindigen. Nu zij vanaf september 2013 geen lessen meer heeft gevolgd, is het onredelijk om haar voor niet geleverde diensten collegegeld te laten betalen. Appellante heeft wellicht een fout gemaakt door de beëindiging niet op de juiste wijze door te geven, maar zij is net volwassen en verkeerde in een moeilijke situatie, zodat dit haar niet kan worden aangerekend.

2.4.1 Artikel 27, derde lid, van de Regeling schrijft voor dat een verzoek tot beëindiging van de inschrijving uitsluitend via Studielink kan worden ingediend. Het is het College voldoende aannemelijk geworden dat de hogeschool de informatie over de uitschrijfprocedure langs verschillende wegen aan studenten kenbaar heeft gemaakt. Verder is deze informatie ook te raadplegen voor studenten en derden op de website van de hogeschool. Gelet hierop behoorde appellante, daargelaten of de studiebegeleider haar hierop heeft gewezen, ervan op de hoogte te zijn dat zij een verzoek tot beëindiging van de inschrijving via Studielink moest indienen. Het betoog dat zij net volwassen is en in een moeilijke situatie verkeerde, acht het College op zichzelf begrijpelijk, maar kan haar niet baten, nu appellante ook aan personen in haar directe omgeving had kunnen vragen om haar ter zake behulpzaam te zijn. Dat appellante op 18 oktober 2013 de stopzetting van de opleiding met haar studiebegeleider heeft besproken waarna een formulier exitinterview is ingevuld en zij de stopzetting vervolgens aan DUO heeft doorgegeven, kan niet gelden als het indienen van een verzoek tot beëindiging van de inschrijving.

Niet in geschil is dat appellante eerst op 8 maart 2014 een verzoek tot beëindiging van de inschrijving via Studielink heeft ingediend. Uit de van toepassing zijnde regels volgt dat in dat geval met ingang van de volgende maand, te weten april 2014, de inschrijving wordt beëindigd en vanaf die maand tot aan het einde van het studiejaar 2013-2014 geen wettelijk collegegeld verschuldigd is. Verweerder heeft overeenkomstig deze regels besloten. Dat appellante vanaf september 2013 feitelijk geen onderwijs meer volgt, doet aan de verschuldigdheid van het wettelijke collegegeld niet af. De wet biedt verweerder immers, gelet op het bepaalde in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW, geen ruimte om appellante een vermindering of vrijstelling van het wettelijke collegegeld te verlenen.

Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat verweerder zijn beslissing van 23 mei 2014 terecht en op goede gronden heeft genomen.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/123
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 18 december 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	: Beslissing Besluit Bevoegdheid College [interne] Herziening Klacht Klachtencommissie studenten Hogeschool Utrecht publiekrechtelijke rechtshandeling
Artikelen	: Awb artikel 7:12 Awb artikel 8:54 lid 1 aanhef en onderdeel a Awb artikel 9:3

Uitspraak	: Onbevoegd
Hoofdoverwegingen	: 2.3. Het College stelt vast dat zowel de brief van 22 november 2013 van de Directiesecretaris als de beslissing van 22 april 2014 van verweerder en waartegen het beroep van appellante is gericht, reacties zijn op klachten van appellante. Een dergelijke reactie ontbeert het karakter van een publiekrechtelijke rechtshandeling zodat het College niet bevoegd is van het beroep daartegen kennis te nemen . Tevens wijst het College op artikel 9:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna Awb), waarin is bepaald dat tegen een besluit inzake de behandeling van een klacht geen beroep kan worden ingesteld. Nu verweerders reactie niet de vorm heeft van een beslissing op bezwaar als bedoeld in artikel 7:12 Awb en evenmin geoordeeld kan worden dat verweerder wel voor deze vorm had moeten kiezen, is geen sprake van een besluit, zodat het College niet bevoegd is van het beroep daartegen kennis te nemen. Voorts merkt het College op dat de klacht van appellante van 1 november 2013 en haar schrijven van 20 januari 2014 niet hadden moeten worden aangemerkt als door het college van beroep voor de examens aan te merken beroepschrift. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 30 januari 2012 in zaak 2011/112; www.cbho.nl), is een reactie op een klacht niet aan te merken als een beslissing in de zin van artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Het College is dan ook niet bevoegd van het door appellante ingestelde beroep kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 22 november 2013 heeft de Directiesecretaris Instituut Archimedes (hierna: de Directiesecretaris) gereageerd op een klacht van appellante van 1 november 2013 over de procedure bij het assessment van de masteropleiding Leraar Nederlands.

Bij beslissing van 22 april 2014 heeft verweerder een herzieningsverzoek van appellante van 20 januari 2014, gericht tegen de brief van 22 november 2013, ongegrond verklaard.

Appellante heeft tegen de beslissing van 22 april 2014 en de brief van 22 november 2013 beroep ingesteld ingekomen op 27 juni 2014.

2. Overwegingen

2.1. Het College overweegt ambtshalve als volgt.

2.2. Appellante heeft bij brief van 1 november 2013 enkele vragen gesteld over de procedure bij het assessment van de masteropleiding Leraar Nederlands en in het bijzonder over het tijdstip van bekendmaken van het resultaat van het assessment in Osiris, het niet-opnemen van de assessments op band en over de wijze waarop de kwaliteit, objectiviteit en betrouwbaarheid van assessoren wordt beoordeeld door verweerder.

Bij brief van 22 november 2013 heeft de Directiesecretaris een reactie gegeven op voornoemde brief van appellante. Appellante heeft vervolgens een herzieningsverzoek ingediend bij verweerder. Dit herzieningsverzoek moet worden beschouwd als een verzoek om nog eens naar de klacht te kijken. Appellante had bedoeling te klagen over reactie van de directiesecretaris. Verweerder heeft het herzieningsverzoek dan ook behandeld als klacht.

Bij beslissing van 22 april 2014 heeft verweerder, onder verwijzing naar en conform het advies van de Klachtencommissie studenten Hogeschool Utrecht, het herzieningsverzoek van appellante ongegrond verklaard. Bij brief van 21 mei 2014 heeft verweerder appellante bericht dat het zijn beslissing van 22 april 2014 handhaaft.

2.3. Het College stelt vast dat zowel de brief van 22 november 2013 van de Directiesecretaris als de beslissing van 22 april 2014 van verweerder en waartegen het beroep van appellante is gericht, reacties zijn op klachten van appellante.

Een dergelijke reactie ontbeert het karakter van een publiekrechtelijke rechtshandeling zodat het College niet bevoegd is van het beroep daartegen kennis te nemen . Tevens wijst het College op artikel 9:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna Awb), waarin is bepaald dat tegen een besluit inzake de behandeling van een klacht geen beroep kan worden ingesteld.

Nu verweerders reactie niet de vorm heeft van een beslissing op bezwaar als bedoeld in artikel 7:12 Awb en evenmin geoordeeld kan worden dat verweerder wel voor deze vorm had moeten kiezen, is geen sprake van een besluit, zodat het College niet bevoegd is van het beroep daartegen kennis te nemen. Voorts merkt het College op dat de klacht van appellante van 1 november 2013 en haar schrijven van 20 januari 2014 niet hadden moeten worden aangemerkt als door het college van beroep voor de examens aan te merken beroepschrift.

Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 30 januari 2012 in zaak 2011/112; www.cbho.nl), is een reactie op een klacht niet aan te merken als een beslissing in de zin van artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Het College is dan ook niet bevoegd van het door appellante ingestelde beroep kennis te nemen.

2.5. Gezien het voorgaande komt voortzetting van het onderzoek het College niet nodig voor. Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, in verbinding met artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, wordt als volgt beslist.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd van het beroep kennis te nemen.

•

Zaaknummer	:	2014/125.5
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Kleijn
Datum uitspraak	:	8 oktober 2014
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bindend negatief studieadvies BNSA Causaal verband [tijdige] Melding Persoonlijke omstandigheden Waarschuwing
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 6 Awb artikel 6:22 OER artikel 6.2 lid 1 OER artikel 6.3 OER artikel 6.4 lid 1 OER artikel 6.4 lid 2
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij nooit een waarschuwing heeft ontvangen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER. 2.3.1. In het dossier bevindt zich geen stuk waaruit kan worden afgeleid dat appellante een waarschuwing als hiervoor bedoeld heeft ontvangen. Ter zitting heeft het CBE gesteld dat appellante een waarschuwing heeft gekregen, maar heeft geen stuk overgelegd waaruit dit blijkt. Onder die omstandigheden moet het ervoor

worden gehouden dat appellante in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER, geen waarschuwing heeft gekregen. Het College ziet echter aanleiding om met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht het besluit van het CBE, ondanks de schending van die bepalingen, in stand te laten. Ter zitting heeft het CBE onweersproken gesteld dat appellante zowel tijdens het eerste jaar van inschrijving als tijdens het tweede jaar van inschrijving uitgebreid is geïnformeerd over de regels en de gevolgen van het bindend afwijzend studieadvies. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat appellante het voorgaande studiejaar wegens persoonlijke omstandigheden geen bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen, hoewel zij daarvoor gezien haar studieresultaten op zich in aanmerking kwam, was appellante goed op de hoogte van de regels met betrekking tot het bindend afwijzend studieadvies en de gevolgen van het krijgen van een dergelijk advies. Nu appellante voorts beduidend minder dan het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, heeft appellante moeten weten dat zij een bindend afwijzend studieadvies zou krijgen als haar studieresultaten niet zouden verbeteren. Naar het oordeel van het College is appellante dan ook niet benadeeld door de schending van artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER.
(…)
2.4.1. Appellante heeft zich nadat haar het bindend afwijzend studieadvies was gegeven bij een studentendecaan gemeld met de mededeling dat zij aan ADHD lijdt. Bij brief van 23 april 2014 heeft de studentendecaan geadviseerd om geen ontheffing van het bindend afwijzend studieadvies te verlenen. In die brief is vermeld dat de studentendecaan op 22 april 2014 een gesprek met appellante heeft gehad, waarin appellante heeft medegedeeld dat zij aan ADHD lijdt. Volgens de studentendecaan kan achteraf geen causaal verband tussen de studievertraging en de door appellante aangedragen bijzondere persoonlijke omstandigheden worden vastgesteld.
Bij brief van 16 mei 2014 heeft een andere studentendecaan op verzoek van appellante een second opinion gegeven. Deze heeft erop gewezen dat appellante gedurende het tweede studiejaar geen contact heeft gezocht in verband met studievertraging vanwege bijzondere omstandigheden. Deze studentendecaan deelt het oordeel van de andere studentendecaan dat er achteraf geen causaal verband is vast te stellen tussen de opgelopen studievertraging en de geconstateerde beperking.
2.4.2. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE zich niet onder verwijzing naar de adviezen van de studentendecanen op het standpunt heeft mogen stellen dat, nu appellante haar klachten pas na het uitbrengen van het bindend afwijzend studieadvies heeft gemeld, geen causaal verband tussen de studievertraging en de door appellante aangedragen bijzondere persoonlijke omstandigheden kan worden vastgesteld. In dat verband heeft het CBE er ter zitting terecht op gewezen dat als appellante zich tijdig met haar klachten had gemeld, de studentendecaan met appellante studieafspraken had kunnen maken en de studievoortgang van appellante had kunnen monitoren. Aan de hand hiervan had de studentendecaan vervolgens, al dan niet na overleg met een psycholoog, kunnen vaststellen in hoeverre de studievertraging het gevolg is van de ADHD. De stelling van appellante dat de diagnose ADHD pas kort voor het krijgen van het bindend afwijzend studieadvies is gesteld en zij dit vervolgens zo snel mogelijk heeft gemeld, doet er niet aan af dat appellante, zoals zij ter zitting heeft toegelicht, al langere tijd klachten had, zoals concentratieproblemen en vergeetachtigheid. In verband met die klachten is zij aan het begin van het studiejaar naar de huisarts gegaan en vervolgens naar een psycholoog. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt

gesteld dat het voor appellante aldus duidelijk was dat zij klachten had die van invloed konden zijn op haar studieresultaten en zij dit derhalve aan de studentendecaan had moeten melden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het CBE van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 februari 2014 heeft de domeinvoorzitter appellante een bindend afwijzend studieadvies gegeven voor de opleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 9 juli 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 augustus 2014, waar appellante, bijgestaan door V. de Haan, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur de desbetreffende student, voordat het tot afwijzing overgaat, een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.
Ingevolge artikel 6.3 brengt de examencommissie een bindend afwijzend studieadvies uit indien de student aan het einde van diens tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald.
Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, wordt een bindend afwijzend studieadvies niet uitgebracht wanneer de student gedurende het studiejaar niet tijdig ten minste eenmaal via SIS en op een redelijke termijn door de opleiding is gewaarschuwd dat hij of zij een bindend afwijzend studieadvies zal kunnen krijgen, alsmede wat de gevolgen daarvan zijn.
Ingevolge het tweede lid besluit de examencommissie pas over het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies nadat de betrokken studentendecaan om schriftelijk advies is gevraagd over mogelijke persoonlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies aan de betrokken student.

2.2. Bij de beslissing van 21 februari 2014 heeft appellante een bindend afwijzend studieadvies

gekregen voor de opleiding Bedrijfseconomie, omdat zij aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet had behaald.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat zij nooit een waarschuwing heeft ontvangen als bedoeld in artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER.

2.3.1. In het dossier bevindt zich geen stuk waaruit kan worden afgeleid dat appellante een waarschuwing als hiervoor bedoeld heeft ontvangen. Ter zitting heeft het CBE gesteld dat appellante een waarschuwing heeft gekregen, maar heeft geen stuk overgelegd waaruit dit blijkt. Onder die omstandigheden moet het ervoor worden gehouden dat appellante in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER, geen waarschuwing heeft gekregen. Het College ziet echter aanleiding om met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht het besluit van het CBE, ondanks de schending van die bepalingen, in stand te laten. Ter zitting heeft het CBE onweersproken gesteld dat appellante zowel tijdens het eerste jaar van inschrijving als tijdens het tweede jaar van inschrijving uitgebreid is geïnformeerd over de regels en de gevolgen van het bindend afwijzend studieadvies. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat appellante het voorgaande studiejaar wegens persoonlijke omstandigheden geen bindend afwijzend studieadvies heeft gekregen, hoewel zij daarvoor gezien haar studieresultaten op zich in aanmerking kwam, was appellante goed op de hoogte van de regels met betrekking tot het bindend afwijzend studieadvies en de gevolgen van het krijgen van een dergelijk advies. Nu appellante voorts beduidend minder dan het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, heeft appellante moeten weten dat zij een bindend afwijzend studieadvies zou krijgen als haar studieresultaten niet zouden verbeteren. Naar het oordeel van het College is appellante dan ook niet benadeeld door de schending van artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 6.4, eerste lid, van de OER.

2.4. Appellante betoogt verder dat het CBE heeft miskend dat de domeinvoorzitter wegens haar persoonlijke omstandigheden van het uitbrengen van een bindend afwijzend studieadvies had moeten afzien. Daartoe voert zij aan dat zij aan ADHD/ADD lijdt.

2.4.1. Appellante heeft zich nadat haar het bindend afwijzend studieadvies was gegeven bij een studentendecaan gemeld met de mededeling dat zij aan ADHD lijdt. Bij brief van 23 april 2014 heeft de studentendecaan geadviseerd om geen ontheffing van het bindend afwijzend studieadvies te verlenen. In die brief is vermeld dat de studentendecaan op 22 april 2014 een gesprek met appellante heeft gehad, waarin appellante heeft medegedeeld dat zij aan ADHD lijdt. Volgens de studentendecaan kan achteraf geen causaal verband tussen de studievertraging en de door appellante aangedragen bijzondere persoonlijke omstandigheden worden vastgesteld.

Bij brief van 16 mei 2014 heeft een andere studentendecaan op verzoek van appellante een second opinion gegeven. Deze heeft erop gewezen dat appellante gedurende het tweede studiejaar geen contact heeft gezocht in verband met studievertraging vanwege bijzondere omstandigheden. Deze studentendecaan deelt het oordeel van de andere studentendecaan dat er achteraf geen causaal verband is vast te stellen tussen de opgelopen studievertraging en de geconstateerde beperking.

2.4.2. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE zich niet onder verwijzing naar de adviezen van de studentendecanen op het standpunt heeft mogen stellen dat, nu appellante haar klachten pas na het uitbrengen van het bindend afwijzend studieadvies heeft gemeld, geen causaal verband tussen de studievertraging en de door appellante aangedragen bijzondere persoonlijke omstandigheden kan worden vastgesteld. In dat verband heeft het CBE er ter zitting terecht op gewezen dat als appellante zich tijdig met haar klachten had gemeld, de studentendecaan met appellante studieafspraken had kunnen maken en de studievoortgang van appellante had kunnen monitoren. Aan de hand hiervan had de studentendecaan vervolgens, al dan niet na overleg met een psycholoog, kunnen vaststellen in hoeverre de studievertraging het gevolg is van de ADHD. De stelling van appellante dat de diagnose ADHD pas kort voor het krijgen van het bindend afwijzend studieadvies is gesteld en zij dit vervolgens zo snel mogelijk heeft gemeld, doet er niet aan af dat appellante, zoals zij ter zitting heeft toegelicht, al langere tijd klachten had, zoals concentratieproblemen en vergeetachtigheid. In verband met die klachten is zij aan het begin van het studiejaar naar de huisarts gegaan en vervolgens naar een psycholoog. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het voor appellante aldus duidelijk was dat zij klachten had die van invloed konden zijn op haar studieresultaten en zij dit derhalve aan de studentendecaan had moeten melden.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/126
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Kleijn, Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	: 14 november 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Begeleiding Beheersing van de Nederlandse taal Beoordeling Bevoegdheid examinator
Artikelen	: WHW artikel 7.12c lid 1 OER HvA artikel 5.8 Handleiding Bekwaamheidsproeven HvA
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Uit de Handleiding Bekwaamheidsproeven blijkt dat de onderwijseenheid BP2 wordt getoetst via een assessment waarbij een door de student te maken portfolio de basis vormt. Er kan pas aan het assessment worden deelgenomen, indien de mentor het portfolio akkoord heeft bevonden. Tijdens het assessment wordt vervolgens het portfolio gepresenteerd. Die presentatie wordt beoordeeld door twee assessoren. Uit de stukken blijkt verder dat de mentor die appellant in 2011 had, zijn portfolio heeft goedgekeurd. Vervolgens heeft appellant op 28 juni 2011 deelgenomen aan het assessment. Dit is door de destijds aangewezen assessoren beoordeeld met een onvoldoende. Met het CBE is het College van oordeel dat BP2 niet bestaat uit van elkaar te onderscheiden deeltoetsen en dat dit kan betekenen dat een eerder goedgekeurd portfolio als noodzakelijke voorwaarde voor een gestructureerd assessment moet worden aangepast. Daarbij heeft het CBE in dit geval van belang mogen achten dat op het beoordelingsformulier van het op 28 juni 2011 afgelegde assessment is vermeld dat de beantwoording van vragen van de assessoren door appellant zodanig ontoereikend was dat zij niet in staat waren om een coherent beeld te vormen over de competentieontwikkeling van appellant, dat op geen van de vragen een duidelijk antwoord is gekomen, dat de gebruikte video-opnamen reeds twee jaar oud waren en dat een diepgaand reflectief gesprek niet of nauwelijks mogelijk was. Gelet hierop is het dan ook niet onredelijk te achten dat [naam 2] zich op het standpunt heeft gesteld dat voor een goede presentatie tijdens het assessment een meer gestructureerd portfolio, dat de basis vormt voor die presentatie, noodzakelijk is. Wat betreft de verwijzing van appellant naar de tussen hem en de examencommissie getroffen schikking, geldt dat daaruit niet zonder meer blijkt dat hij zijn portfolio niet meer zou hoeven aanpassen. Het CBE heeft de examencommissie met juistheid gevolgd in haar standpunt dat het aan de begeleider is om te bepalen of het portfolio voldoende is om als basis te kunnen dienen voor het assessment. Appellant heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat de begeleiding die hij heeft gekregen van [naam 2] zodanig gebrekkig was, dat deze in strijd is met voorschriften die bij of krachtens de Algemene wet bestuursrecht, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld dan wel dat onzorgvuldig jegens appellant is gehandeld. Uit de stukken blijkt dat [naam 2] appellant diverse malen via de e-mail heeft benaderd en dat hij enkele malen lange tijd heeft gewacht met reageren. Verder is toegelicht dat de keuze om via de e-mail te communiceren onder meer is gekozen in verband met de zorgvuldigheid in het vastleggen van de communicatie. Dit kan niet onredelijk worden geacht. Uit de stukken blijkt ook niet dat

appellant eerder heeft aangegeven de wijze van communiceren onprettig te vinden. Wat betreft de verwijzing van appellant naar de onderwijseenheid BP3, geldt dat beide onderwijseenheden een andere inhoud hebben en dat de beoordelingscriteria niet hetzelfde zijn. Omdat er wel sprake is van een overlap op een klein gedeelte van BP2 op BP3 zou het voor een student in het meest gunstige geval mogelijk zijn – als tijdens het assessment van BP2 ook wordt aangetoond dat de student over BP3 competenties beschikt – dat het assessment dat bij BP3 hoort in iets afgeslankte vorm kan worden afgenomen. Bij appellant is hiervan geen sprake, nu er nooit een voldoende voor BP2 is behaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 september 2013 heeft de examencommissie 2e graads lerarenopleiding, domein Onderwijs en Opvoeding, aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om zijn portfolio als afgerond te beschouwen is afgewezen.

Bij beslissing van 27 mei 2014 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 4 juli 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 21 juli 2014

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 oktober 2014, waar appellant, vertegenwoordigd door zijn echtgenote, bijgestaan door mr. drs. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.12c, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) stelt de examencommissie examinatoren aan voor het afnemen van tentamens en het vaststellen van de uitslag daarvan.

Ingevolge artikel 5.8 van de Onderwijs- en Examenregeling stelt de examinator de beoordeling vast.

2.2 Appellant is in 2007 begonnen met de deeltijdopleiding leraar techniek 2e graad. Bij beslissing van 3 september 2012 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om zijn afstuderen te bevorderen afgewezen. In december 2012 hebben de examencommissie en appellant een schikking getroffen. Door de examencommissie is voorgesteld dat appellant de onderwijseenheid Bekwaamheidsproef 2 (hierna: BP2), waarvoor appellant op 28 juni 2011 een onvoldoende heeft behaald, opnieuw aflegt. De examencommissie heeft daarbij toegezegd twee onafhankelijke assessoren aan te wijzen. Ook is in het schikkingsvoorstel gesteld dat, nadat BP2 is behaald, de LIO-stage kan worden beoordeeld en afgerond. Appellant heeft daarop gereageerd dat hij het eens is met het voorstel, inhoudende herkansing van BP2 en aanvullend onderzoek bij LIO Praktijk Onderzoek alvorens te kunnen afstuderen. Voor het begeleiden van de herkansing van BP2 is door de examencommissie [naam 2] aangewezen. Zij heeft aan appellant gevraagd het portfolio dat ten grondslag heeft gelegen aan het assessment van BP2 van 28 juni 2011 aan te passen. Tot op heden heeft [naam 2] het portfolio niet voldoende geacht, zodat appellant niet heeft kunnen deelnemen aan het assessment. Omdat appellant zijn opleiding nog niet heeft afgerond is zijn aanstelling als docent aan het Marcanticollege onlangs beëindigd.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de examencommissie zijn verzoek om zijn portfolio in het kader van BP2 als afgerond te beschouwen niet in redelijkheid heeft kunnen afwijzen. Hiertoe voert appellant aan dat het CBE heeft miskend dat hij uitsluitend nog het assessment, dat onderdeel uitmaakt van BP2, diende te maken en dat zijn portfolio niet opnieuw beoordeeld hoeft te worden. Volgens appellant stelt [naam 2] dan ook ten onrechte de eis dat zijn portfolio moet worden aangepast voordat hij toestemming krijgt om het assessment te doen. In dit verband voert hij aan dat zijn portfolio in 2011 al met een voldoende is beoordeeld en dat dit als eis gold om te kunnen deelnemen aan het assessment. Dat hij vervolgens voor het assessment op 28 juni 2011 een onvoldoende heeft gekregen, doet niet af aan het feit dat het portfolio wel met een voldoende is beoordeeld, aldus appellant. Ook stelt hij dat het portfolio op het beoordelingsformulier van BP2 niet met een onvoldoende is beoordeeld. Uit het beoordelingsformulier blijkt slechts dat hij voor het assessment een onvoldoende heeft gekregen, omdat zijn presentatie onvoldoende gestructureerd en de beheersing van de Nederlandse taal niet op het vereiste niveau was. Appellant brengt voorts naar voren dat de eis om zijn portfolio aan te passen niet overeenstemt met de schikking die hij in december 2012 met de examencommissie heeft getroffen. Daaruit blijkt volgens hem niet dat hij het portfolio nog diende aan te passen. Ook heeft het CBE volgens hem miskend dat de begeleiding door [naam 2] niet goed is geweest. In dit verband stelt appellant dat zij pas lange tijd nadat zij als begeleider was aangewezen contact met hem heeft opgenomen en dat van een begeleider wel enig initiatief mag worden verwacht. Ook heeft zij alleen contact gezocht via e-mailberichten en hem ten onrechte niet uitgenodigd voor een gesprek, aldus appellant. Ten slotte voert appellant aan dat het doel van BP2 is om aan te tonen of een student afstudeer- of LIO-bekwaam is. Nu hij als onderdeel van de onderwijseenheid BP3 de LIO-stage al met een voldoende heeft afgerond en hij ook het aan de stage parallel lopende onderdeel Supervisie met een 8 heeft afgerond, en daarmee is aangetoond dat hij start bekwaam docent is, is het niet meer nodig om te beoordelen of hij afstudeer of LIO-bekwaam is, zo stelt appellant.

2.3.1 Uit de Handleiding Bekwaamheidsproeven blijkt dat de onderwijseenheid BP2 wordt getoetst via een assessment waarbij een door de student te maken portfolio de basis vormt. Er kan pas aan het assessment worden deelgenomen, indien de mentor het portfolio akkoord heeft bevonden. Tijdens het assessment wordt vervolgens het portfolio gepresenteerd. Die presentatie wordt beoordeeld door twee assessoren. Uit de stukken blijkt verder dat de mentor die appellant in 2011 had, zijn portfolio heeft goedgekeurd. Vervolgens heeft appellant op 28 juni 2011 deelgenomen aan het assessment. Dit is door de destijds aangewezen assessoren beoordeeld met een onvoldoende. Met het CBE is het College van oordeel dat BP2 niet bestaat uit van elkaar te onderscheiden deeltoetsen en dat dit kan betekenen dat een eerder goedgekeurd portfolio als noodzakelijke voorwaarde voor een gestructureerd assessment moet worden aangepast. Daarbij heeft het CBE in dit geval van belang mogen achten dat op het beoordelingsformulier van het op 28 juni 2011 afgelegde assessment is vermeld dat de beantwoording van vragen van de assessoren door appellant zodanig ontoereikend was dat zij niet in staat waren om een coherent beeld te vormen over de competentieontwikkeling van appellant, dat op geen van de vragen een duidelijk antwoord is gekomen, dat de gebruikte video-opnamen reeds twee jaar oud waren en dat een diepgaand reflectief gesprek niet of nauwelijks mogelijk was. Gelet hierop is het dan ook niet onredelijk te achten dat [naam 2] zich op het standpunt heeft gesteld dat voor een goede presentatie tijdens het assessment een meer gestructureerd portfolio, dat de basis vormt voor die presentatie, noodzakelijk is. Wat betreft de verwijzing van appellant naar de tussen hem en de examencommissie getroffen schikking, geldt dat daaruit niet zonder meer blijkt dat hij zijn portfolio niet meer zou hoeven aanpassen. Het CBE heeft de examencommissie met juistheid gevolgd in haar standpunt dat het aan de begeleider is om te bepalen of het portfolio voldoende is om als basis te kunnen dienen voor het assessment.
Appellant heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat de begeleiding die hij heeft gekregen van [naam 2] zodanig gebrekkig was, dat deze in strijd is met voorschriften die bij of krachtens de Algemene wet bestuursrecht, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld dan wel dat onzorgvuldig jegens appellant is gehandeld. Uit de stukken blijkt dat [naam 2] appellant diverse malen via de e-mail heeft benaderd en dat hij enkele malen lange tijd heeft gewacht met reageren. Verder is toegelicht dat de keuze om via de e-mail te communiceren onder meer is gekozen in verband met de zorgvuldigheid in het vastleggen van de communicatie. Dit kan niet onredelijk worden geacht. Uit de stukken blijkt ook niet dat appellant eerder heeft aangegeven de wijze van communiceren onprettig te vinden. Wat betreft de verwijzing van appellant naar de onderwijseenheid BP3, geldt dat beide onderwijseenheden een andere inhoud hebben en dat de beoordelingscriteria niet hetzelfde zijn. Omdat er wel sprake is van een overlap op een klein gedeelte van BP2 op BP3 zou het voor een student in het meest gunstige geval mogelijk zijn – als tijdens het assessment van BP2 ook wordt aangetoond dat de student over BP3 competenties beschikt – dat het assessment dat bij BP3 hoort in iets afgeslankte vorm kan worden afgenomen. Bij appellant is hiervan geen sprake, nu er nooit een voldoende voor BP2 is behaald.

Het betoog faalt.

2.4 Voor zover appellant stelt dat zijn studieresultaten op korte termijn zullen komen te vervallen, geldt dat hij een verzoek tot verlenging van de studieresultaten kan indienen bij de examencommissie. Bij de beoordeling van dat verzoek zou mogelijk rekening kunnen worden gehouden met de duur van de procedure omtrent de onderwijseenheid BP2. Tegen de beslissing van de examencommissie op dit verzoek staat beroep open op het CBE.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende: ·

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/127
Rechter(s)	:	mrs. Nijenhof, Van der Spoel en Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	Communicatiemiddelen Fraude Mobiele telefoon [ongeoorloofde] Hulpmiddelen Opzet Sanctie Studievertraging Toets Uitsluiting tentamens Vermoeden van fraude
Artikelen	:	WHW artikel 7.12b lid 2 WHW artikel 7.12b lid 3 OER artikel 4.4 lid 1 onderdeel c OER artikel 4.11 lid 1 OER artikel 4.11 lid 3 OER artikel 4.11 lid 5 Regels en Richtlijnen artikel 10 lid 1 Regels en Richtlijnen artikel 10 lid 3 Regels en Richtlijnen artikel 10 lid 4 Reglement van Orde bij Toetsen artikel lid 16 aanhef en onder d Reglement van Orde bij Toetsen artikel 17 lid 1 Reglement van Orde bij Toetsen artikel 17 lid 2
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Naar het oordeel van het College, heeft het CBE terecht het bepaalde in artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER en artikel 10 van de Regels en Richtlijnen als toetsingskader gehanteerd. Vaststaat dat appellant gedurende de toets een uitgeschakelde mobiele telefoon in zijn broekzak had. Tussen partijen is voorts niet in geschil dat een mobiele telefoon een ongeoorloofd hulpmiddel is in de zin van artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER en artikel 10, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen. Naar het oordeel van het College is – anders dan appellant betoogt – de term 'binnen handbereik' niet dusdanig ruim dat studenten redelijkerwijs niet zouden kunnen begrijpen wat onder 'binnen handbereik' wordt verstaan. In dat verband heeft het CBE voorts op goede gronden het hebben van de mobiele telefoon in de broekzak gekwalificeerd als het hebben 'binnen handbereik' in de zin van artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER. Daar komt bij dat op het voorblad van de toets duidelijk is vermeld dat een mobiele telefoon zich niet in een (broek)zak mocht bevinden, maar dat deze in de tas onder de tafel

moet worden opgeborgen of op de vloer gelegd. Bovendien is dat bij de aanvang van de toets ook nog eens mondeling medegedeeld aan de deelnemers. Appellant kon er dan ook redelijkerwijs van op de hoogte zijn dat het hebben van een mobiele telefoon in de broekzak niet was toegestaan. Dat de mobiele telefoon zich wel mocht bevinden in een tas onder de tafel of op de grond, leidt niet tot een ander oordeel.
Het CBE heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de situatie waarin appellant een uitgeschakelde mobiele telefoon in zijn broekzak had, reeds is te kwalificeren als fraude in de zin van artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER en artikel 10, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen. Onder de gegeven omstandigheden heeft het CBE zich naar het oordeel van het College daarom terecht bevoegd geacht een maatregel op te leggen. Dat appellant – naar hij betoogt – geen gebruik heeft gemaakt van die mobiele telefoon en dat met stukken heeft gestaafd, leidt, gelet op het oordeel dat de gegeven omstandigheden reeds leiden tot de kwalificatie van fraude, niet tot vernietiging van de beslissing van het CBE van 13 mei 2014. Het betoog dat de surveillant de mobiele telefoon na de toets onmiddellijk heeft geretourneerd en niet aan de examencommissie heeft overhandigd, leidt evenmin tot het oordeel dat het CBE aanleiding had moeten zien de beslissing van 11 februari 2014 van de examencommissie te vernietigen. Uit artikel 17, tweede lid, van het Reglement, dat gedurende de toets als gedragscode heeft gefungeerd, volgt slechts dat de examencommissie het moment van teruggave van de ingenomen hulpmiddelen bepaalt. Uit die bepaling volgt niet dat de examencommissie de beschikking over de telefoon zou moeten hebben, zoals appellant meent.
2.3.4. Wat het opleggen van een maatregel wegens fraude betreft, heeft de examencommissie gelet op artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER, gelezen in samenhang met artikel 10, vierde lid van de Regels en Richtlijnen, de bevoegdheid om het resultaat van de desbetreffende toets ongeldig verklaren, een berisping te geven, dan wel een student uit te sluiten van (verdere) deelname aan een of meer toetsen van de opleiding voor een periode van ten hoogste één jaar. Het College is van oordeel dat het CBE in de zwaarte van de maatregel, tot ongeldigverklaring van het resultaat van de door appellant afgelegde toets, geen aanleiding heeft hoeven zien de daartoe strekkende beslissing van de examencommissie te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat appellant met deze maatregel niet onevenredig wordt getroffen in verhouding tot het daarmee te dienen belang. Ter zitting van het College heeft het CBE in dit verband nog verklaard dat appellant als gevolg van het niet behalen van een ander vak, waarvan de herkansing ook in het volgend studiejaar zal plaatsvinden, niet onevenredig veel studievertraging oploopt als gevolg van de opgelegde maatregel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Maastricht University (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 februari 2014 heeft de examencommissie van de Faculty of Psychology and Neuroscience (hierna: de examencommissie) het resultaat van de door appellant afgelegde toets ‘Complexe Cognitie’ (hierna: de toets) ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 13 mei 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting van 7 augustus 2014 behandeld, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.B.F. Latour-Douven, werkzaam bij de universiteit, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER), is het tijdens de toets niet toegestaan mobiele telefoons of andere communicatiemiddelen te gebruiken of binnen handbereik te hebben, ook al zijn ze uitgeschakeld, behoudens wanneer dit is toegestaan door de examinator. Als een student zich niet aan deze regel houdt, wordt de frauderegeling toegepast en zal de toets ongeldig worden verklaard, zoals beschreven in de Regels en Richtlijnen.

Ingevolge artikel 4.11, eerste lid, wordt onder fraude, waaronder ook plagiaat wordt begrepen, verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of haar kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.

Ingevolge het derde lid kan de examencommissie, indien zij vaststelt dat een student bij een toets of toetsonderdeel fraude heeft gepleegd, passende maatregelen opleggen.

Ingevolge het vijfde lid wordt in de Regels en Richtlijnen nader uitgewerkt wat onder fraude wordt verstaan en welke maatregelen de examencommissie kan opleggen.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen wordt onder fraude verstaan:
indien de examencommissie vaststelt dat een student bij enig toets of toetsonderdeel:
a. ongeoorloofde hulpmiddelen, teksten of aantekeningen voor handen heeft gehad, dan wel gebruik maakt of heeft gemaakt van ongeoorloofde elektronische hulpmiddelen en/of communicatiemiddelen.
(…).

Ingevolge het derde lid kan de examencommissie, indien zij vaststelt dat een student bij enig toets of toetsonderdeel zich anderszins aan fraude schuldig heeft gemaakt, een maatregel opleggen als genoemd in het vierde lid.

Ingevolge het vierde lid kan de examencommissie in de onder het eerste tot en met het derde lid bedoelde gevallen, het resultaat van de desbetreffende toets ongeldig verklaren en voorts de volgende maatregelen opleggen:
- berisping;
- uitsluiting van (verdere) deelname aan een of meer toetsen van de opleiding voor een periode van ten hoogste één jaar.

Ingevolge artikel 16, aanhef en onder d, van het Reglement van Orde bij toetsen (hierna: het Reglement) is sprake van een vermoeden van fraude, onder meer wanneer de student communicatiemiddelen (mobiele telefoons e.d.), (woorden)boeken, teksten, andere informatiedragers (calculators, palmtops e.d.) en aantekenmateriaal (aantekeningen kunnen worden gemaakt op de lege pagina's in het toetsboekje of op de door de toetsorganisatie verstrekte kladvellen), binnen bereik heeft, anders dan op het voorblad bij toegestane hulpmiddelen staat aangegeven.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, stelt de (hoofd)surveillant de student op de hoogte van de geconstateerde mogelijke onregelmatigheid of fraude. Niet toegestane hulpmiddelen worden ingenomen. De student kan het tentamen in beginsel verder afleggen.

Ingevolge het tweede lid kan de student, indien hij zich verzet tegen inname van hulpmiddelen, door de hoofdsurveillant worden uitgesloten van verdere deelname aan de toets. De ingenomen hulpmiddelen worden aan de student geretourneerd op een door de examencommissie te bepalen datum/tijdstip.

2.2. Bij beslissing van 11 februari 2014 heeft de examencommissie het resultaat van de door appellant gemaakte toets ongeldig verklaard, omdat appellant tijdens die toets een mobiele telefoon binnen

handbereik heeft gehad. Dat is in strijd met artikel 4.4 van de OER en wordt gekwalificeerd als fraude, aldus de examencommissie.

Het CBE heeft in zijn beslissing van 13 mei 2014 overwogen dat vaststaat dat appellant tijdens de toets een uitgeschakelde mobiele telefoon in zijn broekzak had. Het is niet toegestaan een mobiele telefoon binnen handbereik te hebben, anders dan op het voorblad van de toets bij toegestane hulpmiddelen is omschreven en appellant heeft in strijd met dit voorschrift gehandeld, aldus het CBE. Volgens het CBE mocht van appellant worden verwacht dat hij op de hoogte was van het Reglement. Dat appellant zijn mobiele telefoon, naar hij stelt, niet met opzet bij zich had, leidt dan ook niet tot vernietiging van de beslissing van de examencommissie. Volgens het CBE leidt de vaststelling dat de mobiele telefoon was uitgeschakeld, evenmin tot een vernietiging van de beslissing van 11 februari 2014, omdat reeds het binnen handbereik hebben van de mobiele telefoon, ook al is deze uitgeschakeld, is te kwalificeren als fraude. Gelet hierop is de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing gekomen, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat de term 'binnen handbereik' als bedoeld in artikel 16, aanhef en onder d, van het Reglement onduidelijk is, nu het hebben van een mobiele telefoon in de broekzak niet is toegestaan, terwijl het hebben van een mobiele telefoon in een tas onder de tafel wel is toegestaan.

Appellant betoogt verder dat hij uitvoerig heeft betoogd en, voor zover mogelijk, met stukken heeft gestaafd dat hij geen fraude heeft gepleegd. De mobiele telefoon is de gehele tijd uitgeschakeld geweest en er heeft geen mobiel (data)verkeer plaatsgevonden. Hij heeft de telefoon bovendien vrijwillig ingeleverd voorafgaande aan een toiletbezoek. Daar komt volgens appellant bij dat hij op de examenlocatie zodanig was gepositioneerd dat de surveillanten hem goed in de gaten konden houden en dat hij zeer waarschijnlijk zou zijn betrapt op het daadwerkelijk gebruik van zijn telefoon tijdens de toets. Volgens appellant is geenszins komen vast te staan dat hij fraude heeft gepleegd. In dit verband is volgens appellant bovendien van belang dat de vermeend gepleegde fraude had kunnen worden vastgesteld indien de surveillant de telefoon had onderzocht na de inbeslagname. In dat geval had kunnen worden vastgesteld of een wifi-hotspot was ingesteld, of de telefoon anderszins in gebruik is geweest en of appellant documenten op zijn telefoon had opgeslagen. Zo'n controle had op de weg van de surveillant gelegen, omdat een vermoeden van fraude zeer ernstige en zwaarwegende gevolgen kan hebben, aldus appellant. Bovendien had de telefoon, gelet op artikel 17, tweede lid, van het Reglement, aan de examencommissie overhandigd moeten worden, omdat zij ook het moment van teruggave van de mobiele telefoon bepaalt. Volgens appellant is deze bepaling nu juist in het Reglement opgenomen om de examencommissie in de gelegenheid te stellen te onderzoeken of daadwerkelijk fraude is gepleegd. Appellant is door de handelwijze van de surveillant in zijn belangen geschaad.

Appellant betoogt ten slotte dat de opgelegde sanctie buitensporig is. Volgens appellant had, voor zover het opleggen van een sanctie al geboden was, kunnen worden volstaan met bijvoorbeeld puntenaftrek dan wel een andere sanctie. Daarbij is van belang dat hij al 35 minuten na aanvang van de toets het toilet heeft bezocht en zijn telefoon vrijwillig heeft overhandigd. Bovendien leidt de ongeldigverklaring van het resultaat van de toets ertoe dat hij een heel jaar studievertraging oploopt en hij niet met zijn vervolgopleiding kan aanvangen. Daarmee wordt hij onevenredig zwaar in zijn belangen getroffen, aldus appellant.

2.3.1. Het College gaat uit van de volgende – onbetwist gebleven – feiten en omstandigheden. Op 24 januari 2014 vond de herkansing plaats van de module PSY20121 'Complexe Cognitie'. Appellant heeft tijdens de toets te kennen gegeven naar het toilet te moeten. Appellant heeft vervolgens een mobiele telefoon – die hij in zijn broekzak had – vrijwillig aan de surveillant afgestaan. De surveillant heeft een meldingsformulier opgemaakt overeenkomstig artikel 15, eerste lid, van het Reglement. Appellant heeft dit formulier ondertekend.

2.3.2. In de OER is – zoals het CBE ter zitting van het College heeft bevestigd –wat het in het bezit hebben van een mobiele telefoon tijdens examinering betreft, genormeerd wat onder fraude wordt verstaan als bedoeld in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Deze normering is bovendien opgenomen in artikel 10, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen. Ter zitting van het College heeft het CBE verklaard dat het Reglement als gedragscode wordt gehanteerd gedurende een tentamen. Bij het aantreffen van een ongeoorloofd communicatiemiddel binnen handbereik wordt, aldus het CBE ter zitting, een formulier opgemaakt en bestaat een vermoeden van fraude. Vervolgens wordt de betrokken student uitgenodigd voor een gesprek bij de examencommissie. De examencommissie neemt vervolgens een beslissing op grond van de toepasselijke bepalingen, neergelegd in de OER en de Regels en Richtlijnen, aldus het CBE.

2.3.3. Naar het oordeel van het College, heeft het CBE terecht het bepaalde in artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER en artikel 10 van de Regels en Richtlijnen als toetsingskader gehanteerd.

Vaststaat dat appellant gedurende de toets een uitgeschakelde mobiele telefoon in zijn broekzak had. Tussen partijen is voorts niet in geschil dat een mobiele telefoon een ongeoorloofd hulpmiddel is in de zin van artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER en artikel 10, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen. Naar het oordeel van het College is – anders dan appellant betoogt – de term 'binnen handbereik' niet

dusdanig ruim dat studenten redelijkerwijs niet zouden kunnen begrijpen wat onder 'binnen handbereik' wordt verstaan. In dat verband heeft het CBE voorts op goede gronden het hebben van de mobiele telefoon in de broekzak gekwalificeerd als het hebben 'binnen handbereik' in de zin van artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER. Daar komt bij dat op het voorblad van de toets duidelijk is vermeld dat een mobiele telefoon zich niet in een (broek)zak mocht bevinden, maar dat deze in de tas onder de tafel moet worden opgeborgen of op de vloer gelegd. Bovendien is dat bij de aanvang van de toets ook nog eens mondeling medegedeeld aan de deelnemers. Appellant kon er dan ook redelijkerwijs van op de hoogte zijn dat het hebben van een mobiele telefoon in de broekzak niet was toegestaan. Dat de mobiele telefoon zich wel mocht bevinden in een tas onder de tafel of op de grond, leidt niet tot een ander oordeel.

Het CBE heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de situatie waarin appellant een uitgeschakelde mobiele telefoon in zijn broekzak had, reeds is te kwalificeren als fraude in de zin van artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER en artikel 10, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen. Onder de gegeven omstandigheden heeft het CBE zich naar het oordeel van het College daarom terecht bevoegd geacht een maatregel op te leggen. Dat appellant – naar hij betoogt – geen gebruik heeft gemaakt van die mobiele telefoon en dat met stukken heeft gestaafd, leidt, gelet op het oordeel dat de gegeven omstandigheden reeds leiden tot de kwalificatie van fraude, niet tot vernietiging van de beslissing van het CBE van 13 mei 2014. Het betoog dat de surveillant de mobiele telefoon na de toets onmiddellijk heeft geretourneerd en niet aan de examencommissie heeft overhandigd, leidt evenmin tot het oordeel dat het CBE aanleiding had moeten zien de beslissing van 11 februari 2014 van de examencommissie te vernietigen. Uit artikel 17, tweede lid, van het Reglement, dat gedurende de toets als gedragscode heeft gefungeerd, volgt slechts dat de examencommissie het moment van teruggave van de ingenomen hulpmiddelen bepaalt. Uit die bepaling volgt niet dat de examencommissie de beschikking over de telefoon zou moeten hebben, zoals appellant meent.

2.3.4. Wat het opleggen van een maatregel wegens fraude betreft, heeft de examencommissie gelet op artikel 4.4, eerste lid, onder c, van de OER, gelezen in samenhang met artikel 10, vierde lid van de Regels en Richtlijnen, de bevoegdheid om het resultaat van de desbetreffende toets ongeldig verklaren, een berisping te geven, dan wel een student uit te sluiten van (verdere) deelname aan een of meer toetsen van de opleiding voor een periode van ten hoogste één jaar. Het College is van oordeel dat het CBE in de zwaarte van de maatregel, tot ongeldigverklaring van het resultaat van de door appellant afgelegde toets, geen aanleiding heeft hoeven zien de daartoe strekkende beslissing van de examencommissie te vernietigen. Het CBE heeft zich in dit verband op het standpunt mogen stellen dat appellant met deze maatregel niet onevenredig wordt getroffen in verhouding tot het daarmee te dienen belang. Ter zitting van het College heeft het CBE in dit verband nog verklaard dat appellant als gevolg van het niet-behalen van een ander vak, waarvan de herkansing ook in het volgend studiejaar zal plaatsvinden, niet onevenredig veel studievertraging oploopt als gevolg van de opgelegde maatregel.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/131
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 20 oktober 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Online-formulier Termijn Termijnoverschrijding Verschoonbaarheid
Artikelen	: WHW artikel 7.59a lid 4 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6:11

Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Op 25 april 2014 was de termijn voor het instellen van beroep reeds verstreken. Nu in de beslissing van de examencommissie van 24 februari 2014 expliciet is vermeld dat de beroepstermijn zes weken bedroeg, het beroep zo snel mogelijk in te stellen en niet te wachten tot de beroepstermijn bijna is verstreken, komt het voor appellantes rekening en risico dat zij pas beroep heeft ingesteld nadat zij een gesprek heeft gehad met de opleidingsmanager, terwijl de afspraak ook pas is gemaakt op 24 april 2014 nadat de beroepstermijn was verstreken. Het CBE heeft in de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden dan ook met juistheid geen rechtvaardiging gevonden voor de overschrijding van de beroepstermijn en het beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Hetgeen appellante inhoudelijk in haar beroepschrift naar voren heeft gebracht, kan gelet op het voorgaande niet aan de orde komen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1 Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2014 heeft de examencommissie Verpleegkunde het verzoek van appellante om een extra kans voor de rekentoets afgewezen.

Bij beslissing van 17 juni 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingediende beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 23 juli 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2014 waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2, zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, van de Awb is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De beslissing van de examencommissie is genomen op 24 februari 2014 en op die dag aan appellante meegedeeld. In de beslissing is vermeld dat daartegen beroep kan worden ingesteld bij het CBE binnen zes weken na de datum van mededeling. Appellante heeft op 22 mei 2014 beroep ingesteld bij het CBE tegen de beslissing van de examencommissie van 24 februari 2014. Derhalve is het beroepschrift buiten de beroepstermijn ingediend.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is. Hiertoe voert zij aan dat zij samen met een andere student op 25 april 2014 nog een

afspraak had met de opleidingsmanager en dat die haar heeft geadviseerd beroep in te stellen tegen de beslissing van de examencommissie. Vervolgens heeft appellante geprobeerd via het online-formulier beroep in te stellen, maar dat lukte niet vanwege technische problemen, zo stelt zij. Uiteindelijk lukte het pas om op 22 mei 2014 beroep in te stellen.

2.3.1 Op 25 april 2014 was de termijn voor het instellen van beroep reeds verstreken. Nu in de beslissing van de examencommissie van 24 februari 2014 expliciet is vermeld dat de beroepstermijn zes weken bedroeg, het beroep zo snel mogelijk in te stellen en niet te wachten tot de beroepstermijn bijna is verstreken, komt het voor appellantes rekening en risico dat zij pas beroep heeft ingesteld nadat zij een gesprek heeft gehad met de opleidingsmanager, terwijl de afspraak ook pas is gemaakt op 24 april 2014 nadat de beroepstermijn was verstreken. Het CBE heeft in de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden dan ook met juistheid geen rechtvaardiging gevonden voor de overschrijding van de beroepstermijn en het beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Hetgeen appellante inhoudelijk in haar beroepschrift naar voren heeft gebracht, kan gelet op het voorgaande niet aan de orde komen.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/133
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Borman, Hoogvliet
Datum uitspraak	: 15 december 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	: Anonieme tip Beoordeling motiveringsbeginsel Onregelmatigheden Procedurele tekortkomingen
Artikelen	:
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.1.1. De examencommissie heeft ontkend dat de anonieme tip een rol heeft gespeeld bij de beoordeling van de eindevaluatie. De stelling van appellante dat dit wel het geval is geweest, is uitsluitend gebaseerd op vermoedens. Het CBE heeft terecht geconcludeerd dat appellante geen concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht waaruit volgt dat de examencommissie dan wel de examinator de anonieme tip heeft betrokken bij de beoordeling. De enkele omstandigheid dat de examencommissie in de beslissing over die tip niet uitdrukkelijk heeft verklaard dat de tip niet in de beoordeling wordt betrokken en dat, naar appellant stelt, een docent ten onrechte heeft verklaard dat zij tijdens de stage onderwijs wilde volgen, zijn daarvoor onvoldoende, nu daaruit op zichzelf niet volgt dat de tip wel bij de beoordeling is betrokken. Voor zover appellante heeft gewezen op een aantal procedurele tekortkomingen van de zijde van de examencommissie en de betrokken docenten, overweegt het College, dat, zelfs als ter zake fouten zijn gemaakt, dit nog niet de conclusie rechtvaardigt dat de examencommissie en de betrokken docenten met vooringenomenheid hebben gehandeld en dit invloed heeft gehad op de beoordeling van de eindevaluatie. (…) 2.2.1. Het CBE heeft in zijn beslissing uitdrukkelijk overwogen dat een draagkrachtige en kenbare motivering van de examinator voor de beoordeling van de eindevaluatie van de stage ontbreekt. Op grond van

die beslissing dient de examencommissie er voor zorg te dragen dat alsnog een kenbare en draagkrachtig gemotiveerde beoordeling van de eindevaluatie van de stage wordt gedaan. Inmiddels is door twee examinatoren van het Instituut voor Recht een nieuwe beoordeling aan appellante kenbaar gemaakt en is ook een herkansing aangeboden. Appellante heeft dan ook reeds gekregen wat zij met het beroep bij het College beoogt te bereiken. Hetgeen appellante in dit kader heeft aangevoerd, behoeft dan ook geen verdere bespreking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 december 2013 heeft de examencommissie van het Instituut voor Recht de beoordeling van de eindevaluatie van de door appellante gedane stage ongewijzigd gelaten.

Bij beslissing van 11 juni 2014 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 6 november 2014, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. A.M.C. Verheul, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Slump, en namens de examencommissie mr. A.B.M. Bolk en mr. P.M.H.J. van Grinsven, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat het CBE heeft miskend dat een anonieme tip, ertoe strekkende dat onregelmatigheden hebben plaatsgevonden tijdens de stage, ten onrechte een rol heeft gespeeld bij de beoordeling van de eindevaluatie. In dat verband wijst zij erop dat de examencommissie zich in de beslissing over die tip weliswaar op het standpunt heeft gesteld dat er op basis van de beschikbare informatie geen onrechtmatigheid kan worden vastgesteld en dat geen sanctie wordt opgelegd, maar dat de examencommissie daarbij niet uitdrukkelijk heeft verklaard dat de tip buiten beschouwing wordt gelaten. Voorts wijst zij erop dat een docent haar er ten onrechte van heeft beschuldigd dat zij tijdens de stage onderwijs wilde volgen. Ten slotte wijst zij op een aantal procedurele tekortkomingen van de zijde van de examencommissie en de betrokken docenten, waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat deze niet zonder vooringenomenheid hebben gehandeld.

2.1.1. De examencommissie heeft ontkend dat de anonieme tip een rol heeft gespeeld bij de beoordeling van de eindevaluatie. De stelling van appellante dat dit wel het geval is geweest, is uitsluitend gebaseerd op vermoedens. Het CBE heeft terecht geconcludeerd dat appellante geen concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht waaruit volgt dat de examencommissie dan wel de examinator de anonieme tip heeft betrokken bij de beoordeling. De enkele omstandigheid dat de examencommissie in de beslissing over die tip niet uitdrukkelijk heeft verklaard dat de tip niet in de beoordeling wordt betrokken en dat, naar appellant stelt, een docent ten onrechte heeft verklaard dat zij tijdens de stage onderwijs wilde volgen, zijn daarvoor onvoldoende, nu daaruit op zichzelf niet volgt dat de tip wel bij de beoordeling is betrokken.

Voor zover appellante heeft gewezen op een aantal procedurele tekortkomingen van de zijde van de examencommissie en de betrokken docenten, overweegt het College, dat, zelfs als ter zake fouten zijn gemaakt, dit nog niet de conclusie rechtvaardigt dat de examencommissie en de betrokken docenten met vooringenomenheid hebben gehandeld en dit invloed heeft gehad op de beoordeling van de eindevaluatie.

Het betoog faalt.

2.2. Appellante betoogt voorts dat het CBE heeft miskend dat de beslissing van de examencommissie niet deugdelijk is en zij een nieuwe beslissing dient te nemen.

2.2.1. Het CBE heeft in zijn beslissing uitdrukkelijk overwogen dat een draagkrachtige en kenbare motivering van de examinator voor de beoordeling van de eindevaluatie van de stage ontbreekt. Op grond van die beslissing dient de examencommissie er voor zorg te dragen dat alsnog een kenbare en draagkrachtig gemotiveerde beoordeling van de eindevaluatie van de stage wordt gedaan. Inmiddels is door twee examinatoren van het Instituut voor Recht een nieuwe beoordeling aan appellante kenbaar gemaakt en is ook een herkansing aangeboden. Appellante heeft dan ook reeds gekregen wat zij met het beroep bij het College beoogt te bereiken. Hetgeen appellante in dit kader heeft aangevoerd, behoeft dan ook geen verdere bespreking.

2.3. Ten aanzien van hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, overweegt het College dat in deze procedure uitsluitend het beroep tegen de beslissing van het CBE van 11 juni 2014 aan de orde is. Hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, heeft geen betrekking op die beslissing en dient om die reden dan ook buiten beschouwing te worden gelaten.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/139
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 31 oktober 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Bijzondere omstandigheden Geldigheidsduur studieresultaten Vooringenomenheid en partijdigheid CBE
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 1 WHW artikel 7.13 lid 2 aanhef en onderdeel k OER Bacheloropleiding 2013-2014 Hogeschool Inholland artikel 30 lid 1 OER Bacheloropleiding 2013-2014 Hogeschool Inholland artikel 30 lid 3 OER Bacheloropleiding 2013-2014 Hogeschool Inholland artikel 30 lid 4
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Het CBE heeft in hetgeen appellant heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien de weigering van de examencommissie de geldigheid van de door hem behaalde studieresultaten niet te verlengen niet in stand te laten. Uit het dossier blijkt dat appellant zich in de periode van januari 2011 tot en met januari 2014, waarin de geldigheid van zijn studieresultaten zesmaal is verlengd, diverse malen niet aan gemaakte afspraken heeft gehouden. Ook blijkt uit de stukken dat appellant op 12 maart 2012 zijn laatste studieresultaat heeft behaald. Gelet op het voorgaande heeft het CBE in redelijkheid het oordeel van de examencommissie kunnen overnemen dat appellant niet in staat kan worden geacht om thans op korte termijn alsnog de openstaande 40 studiepunten, bestaande uit de afstudeeropdracht en twee onderwijseenheden, te behalen. Dat, naar appellant heeft gesteld, hij nog 35 in plaats van 40 studiepunten dient te behalen, heeft hij niet met bewijsmiddelen gestaafd, zodat dient te worden uitgegaan van hetgeen in het registratiesysteem is vermeld. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat de laatste jaren grote ontwikkelingen hebben plaatsgevonden in het financiële beroepenveld en daarmee ook in het onderwijsprogramma van de opleiding, zodat een verdere verlenging van de geldigheidsduur van de door appellant behaalde studieresultaten niet verantwoord is als bedoeld in artikel 30, vierde lid, van de OER. Van een student die het

beroepenveld betreedt kan en moet verwacht worden dat hij over actuele kennis beschikt om te kunnen functioneren in het beroepenveld. Dat de examencommissie de geldigheidsduur van de studieresultaten de andere zes keren wel heeft verlengd, betekent niet dat het dat dit keer ook had moeten doen, mede gelet op de ontwikkelingen in het beroepenveld en het onderwijsprogramma van de opleiding. Daarbij is van belang dat in de OER expliciet staat vermeld dat de geldigheid van studieresultaten in beginsel slechts eenmaal wordt verlengd en dat dit uitsluitend in zeer uitzonderlijke gevallen een verdere verlenging mogelijk is. Van een zeer uitzonderlijk geval is thans geen sprake. Appellant is er ook telkens expliciet op gewezen dat de verlenging van zijn studieresultaten de laatste maal zou zijn. Appellant was dan ook gewaarschuwd en het dient voor zijn rekening en risico te komen dat hij erop rekende dat de examencommissie zijn studieresultaten nog wel een keer zou verlengen. Het CBE heeft dan ook niet ten onrechte geoordeeld dat alle belangen afwegend de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Uit het voorgaande blijkt verder niet dat, anders dan appellant heeft gesteld, het CBE de beslissing van 26 juni 2014 met vooringenomenheid en partijdig heeft genomen en zij niet in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. Dat de beslissing pas zeer laat nadat die is genomen naar appellant is toegezonden, leidt evenmin tot dat oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 februari 2014 heeft de examencommissie Cluster Finance Noord het door appellant gedane verzoek om verlenging van de geldigheid van zijn studieresultaten, die per 1 februari 2014 zullen vervallen, afgewezen.

Bij beslissing, verzonden op 26 juni 2014, heeft het CBE het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 23 juli 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2014 waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, en mr. C.A. Wagenaar, secretaris van de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder k, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie de geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 30, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bacheloropleiding 2013-3014 (hierna: de OER) is de geldigheidsduur van cijfers en vrijstellingen in de hoofdfase vijf jaar.

Ingevolge het derde lid kan de student van wie de geldigheidsduur van een cijfer of vrijstelling gaat verlopen een verzoek doen aan de examencommissie om de geldigheidsduur te verlengen conform artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW.

Ingevolge het vierde lid kan de examencommissie op het verzoek van de student beslissen de geldigheidsduur met maximaal een jaar te verlengen, indien daar argumenten voor zijn en dat verantwoord is, gezien de ontwikkelingen binnen het onderwijsprogramma en het afnemende beroepenveld. In zeer uitzonderlijke gevallen kan met inachtneming van het in de vorige zin bepaalde een langere verlenging plaatsvinden.

2.2 Appellant is in 2005 gestart met de opleiding Financial Services Management. Het verzoek om verlenging van de geldigheid van zijn studieresultaten heeft betrekking op resultaten die hij in het tweede en derde studiejaar heeft behaald met een studielast van 85 studiepunten. Het CBE heeft overwogen dat de examencommissie het verzoek van appellant om verlenging van de geldigheid van zijn studieresultaten in redelijkheid heeft kunnen afwijzen, nu de geldigheidsduur van die studieresultaten vanaf januari 2011 reeds zesmaal zijn verlengd tot uiterlijk januari 2014 en appellant niet in staat is gebleken de opleiding voor die tijd af te kunnen ronden.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE ondanks het bestaan van zeer bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 30, vierde lid, van de OER ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie zijn verzoek om verlenging van de geldigheid van de door hem behaalde studieresultaten, die per 1 februari 2014 zullen vervallen, in redelijkheid heeft mogen afwijzen. Volgens appellant is het onbegrijpelijk dat de geldigheidsduur zesmaal eerder wel is verlengd en dat dit nu is geweigerd. Hiertoe voert hij aan dat de bijzondere omstandigheden die zijn studievertraging hebben veroorzaakt, bestaande uit familieomstandigheden en een reorganisatie op zijn werk, sinds september 2013 zijn beëindigd. Vanaf dat moment heeft hij zich volledig gericht op het afronden van zijn scriptie waarmee hij in februari 2012 was begonnen. Dit is slechts niet gelukt, omdat hij het niet mocht inleveren vanwege de omstandigheid dat hij er te lang over gedaan had. Nu de lange duur van de afronding van zijn scriptie mede veroorzaakt is door de bijzondere omstandigheden die pas sinds september 2013 niet meer spelen is het volgens hem onredelijk om niet nogmaals de geldigheid van zijn studieresultaten te verlengen. Daarbij is volgens appellant van belang dat hij uitsluitend nog de scriptie en een individuele paper dient te schrijven en dat dit op korte termijn mogelijk is.

2.3.1 Het CBE heeft in hetgeen appellant heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien de weigering van de examencommissie de geldigheid van de door hem behaalde studieresultaten niet te verlengen niet in stand te laten. Uit het dossier blijkt dat appellant zich in de periode van januari 2011 tot en met januari 2014, waarin de geldigheid van zijn studieresultaten zesmaal is verlengd, diverse malen niet aan gemaakte afspraken heeft gehouden. Ook blijkt uit de stukken dat appellant op 12 maart 2012 zijn laatste studieresultaat heeft behaald. Gelet op het voorgaande heeft het CBE in redelijkheid het oordeel van de examencommissie kunnen overnemen dat appellant niet in staat kan worden geacht om thans op korte termijn alsnog de openstaande 40 studiepunten, bestaande uit de afstudeeropdracht en twee onderwijseenheden, te behalen. Dat, naar appellant heeft gesteld, hij nog 35 in plaats van 40 studiepunten dient te behalen, heeft hij niet met bewijsmiddelen gestaafd, zodat dient te worden uitgegaan van hetgeen in het registratiesysteem is vermeld.

De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat de laatste jaren grote ontwikkelingen hebben plaatsgevonden in het financiële beroepenveld en daarmee ook in het onderwijsprogramma van de opleiding, zodat een verdere verlenging van de geldigheidsduur van de door appellant behaalde studieresultaten niet verantwoord is als bedoeld in artikel 30, vierde lid, van de OER. Van een student die het beroepenveld betreedt kan en moet verwacht worden dat hij over actuele kennis beschikt om te kunnen functioneren in het beroepenveld. Dat de examencommissie de geldigheidsduur van de studieresultaten de andere zes keren wel heeft verlengd, betekent niet dat het dat dit keer ook had moeten doen, mede gelet op de ontwikkelingen in het beroepenveld en het onderwijsprogramma van de opleiding. Daarbij is van belang dat in de OER expliciet staat vermeld dat de geldigheid van studieresultaten in beginsel slechts eenmaal wordt verlengd en dat dit uitsluitend in zeer uitzonderlijke gevallen een verdere verlenging mogelijk is. Van een zeer uitzonderlijk geval is thans geen sprake. Appellant is er ook telkens expliciet op gewezen dat de verlenging van zijn studieresultaten de laatste maal zou zijn. Appellant was dan ook gewaarschuwd en het dient voor zijn rekening en risico te komen dat hij erop rekende dat de examencommissie zijn studieresultaten nog wel een keer zou verlengen. Het CBE heeft dan ook niet ten onrechte geoordeeld dat alle belangen afwegend de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen.

Uit het voorgaande blijkt verder niet dat, anders dan appellant heeft gesteld, het CBE de beslissing van 26 juni 2014 met vooringenomenheid en partijdig heeft genomen en zij niet in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. Dat de beslissing pas zeer laat nadat die is genomen naar appellant is toegezonden, leidt evenmin tot dat oordeel.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/140
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 20 oktober 2014
Partijen	: Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	: Online-formulier Termijn Termijnoverschrijding Verschoonbaarheid
Artikelen	: WHW artikel 7.59a lid 4 Awb artikel 6:8 lid 1 Awb artikel 6:9 lid 1 Awb artikel 6:11
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Op 25 april 2014 was de termijn voor het instellen van beroep reeds verstreken. Nu in de beslissing van de examencommissie van 24 februari 2014 expliciet is vermeld dat de beroepstermijn zes weken bedroeg, het beroep zo snel mogelijk in te stellen en niet te wachten tot de beroepstermijn bijna is verstreken, komt het voor appellantes rekening en risico dat zij pas beroep heeft ingesteld nadat zij een gesprek heeft gehad met de opleidingsmanager, terwijl de afspraak ook pas is gemaakt op 24 april 2014 nadat de beroepstermijn was verstreken. Het CBE heeft in de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden dan ook met juistheid geen rechtvaardiging gevonden voor de overschrijding van de beroepstermijn en het beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Hetgeen appellante inhoudelijk in haar beroepschrift naar voren heeft gebracht, kan gelet op het voorgaande niet aan de orde komen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2014 heeft de examencommissie Verpleegkunde het verzoek van appellante om een extra kans voor de rekentoets afgewezen.

Bij beslissing van 17 juni 2014 heeft het CBE het daartegen door appellante ingediende beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 23 juli 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2014 waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en A.G. de Kler, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, van de Awb is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2 De beslissing van de examencommissie is genomen op 24 februari 2014 en op die dag aan appellante meegedeeld. In de beslissing is vermeld dat daartegen beroep kan worden ingesteld bij het CBE binnen zes weken na de datum van mededeling. Appellante heeft op 19 mei 2014 beroep ingesteld bij het CBE tegen de beslissing van de examencommissie van 24 februari 2014. Derhalve is het beroepschrift buiten de beroepstermijn ingediend.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE in het door haar aangevoerde aanleiding had moeten zien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Hiertoe voert zij aan dat zij op 25 april 2014 nog een afspraak had met de opleidingsmanager en dat die haar heeft geadviseerd beroep in te stellen tegen de beslissing van de examencommissie. Vervolgens heeft appellante geprobeerd via het online-formulier beroep in te stellen, maar dat lukte niet vanwege technische problemen, zo stelt zij. Uiteindelijk lukte het pas om op 19 mei 2014 beroep in te stellen.

2.3.1 Op 25 april 2014 was de termijn voor het instellen van beroep reeds verstreken. Nu in de beslissing van de examencommissie van 24 februari 2014 expliciet is vermeld dat de beroepstermijn zes weken bedroeg, het beroep zo snel mogelijk in te stellen en niet te wachten tot de beroepstermijn bijna is verstreken, komt het voor appellantes rekening en risico dat zij pas beroep heeft ingesteld nadat zij een gesprek heeft gehad met de opleidingsmanager, terwijl de afspraak ook pas is gemaakt op 24 april 2014 nadat de beroepstermijn was verstreken. Het CBE heeft in de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden dan ook met juistheid geen rechtvaardiging gevonden voor de overschrijding van de beroepstermijn en het beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Hetgeen appellante inhoudelijk in haar beroepschrift naar voren heeft gebracht, kan gelet op het voorgaande niet aan de orde komen.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer : 2014/143
Rechter(s) : mrs. Olivier, Kleijn, Scholten-Hinloopen,
Datum uitspraak : 6 november 2014

Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	: ADHD Advies studentendecaan Bindend negatief studieadvies Overmacht Persoonlijke omstandigheden Waarschuwing
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 OER HKU 2013-2014 artikel 7.4 lid 1 OER HKU 2013-2014 artikel 7.4 lid 3 OER HKU 2013-2014 artikel 7.4 lid 4 OER HKU 2013-2014 artikel 7.4 lid 5 OER HKU 2013-2014 artikel 7.4 lid 7 OER HKU 2013-2014 artikel 7.5 lid 1 OER HKU 2013-2014 artikel 7.5 lid 3
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1 Niet in geschil is dat het voor appellant pas na ontvangst van het definitieve negatief bindend studieadvies duidelijk is geworden dat hij lijdt aan ADHD. De examencommissie kon met die omstandigheid dan ook geen rekening houden. Voorts heeft het CBE met juistheid in die omstandigheid geen grond gezien voor het oordeel dat het negatief bindend studieadvies niet in redelijkheid in stand kan blijven. Daartoe is van belang dat appellant reeds bij brieven van 6 februari 2013 en 18 juni 2013 een waarschuwing heeft ontvangen dat gebleken is dat hij onvoldoende studiepunten heeft behaald en dat daardoor de kans aanwezig is dat hij aan het einde van het studiejaar een negatief bindend studieadvies zal krijgen. Daarbij is hij erop gewezen dat wanneer bij hem sprake is van bijzondere persoonlijke omstandigheden hij zo spoedig mogelijk contact moet opnemen met de studentendecanen van het Studenten Service Centrum. Vervolgens heeft hij in september 2013 het uitgesteld bindend studieadvies ontvangen en, zoals blijkt uit de stukken, is hij in het traject naar besluitvorming over het negatief bindend studieadvies in de gelegenheid gesteld te worden gehoord en heeft hij daarvan geen gebruik gemaakt. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellant om al eerder bij de studentendecaan of de examencommissie aan te kaarten dat hij moeite had met de wijze van tentaminering van het vak Zakelijke Communicatie en om uit te zoeken wat daaraan ten grondslag lag. Door dat pas te doen nadat het definitieve bindend afwijzend studieadvies op 31 maart 2014 is gegeven, bestaat geen aanleiding te oordelen dat het CBE niet met juistheid tot de conclusie is gekomen dat de examencommissie, gelet op het bepaalde in artikel 7.4 van de OER, in redelijkheid het negatief bindend studieadvies heeft kunnen geven.

Uitspraak in de zaak tussen: ·

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 31 maart 2014 heeft appellant van de examencommissie Bacheloropleiding Art and Economics namens het college van bestuur een afwijzend bindend studieadvies gekregen voor zijn opleiding.

Bij beslissing van 18 juni 2013 heeft het CBE het daartegen door appellant bij hem ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 29 juli 2014, beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 oktober 2014, waar appellant en P. Malherbe, voorzitter van de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met een goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. […] Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge artikel 7.4, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 (hierna: de OER) ontvangt de student uiterlijk op 31 augustus van het eerste studiejaar advies over de voortzetting van zijn opleiding.

Ingevolge het derde lid wordt, onverminderd het bepaalde in de rest van artikel 7.4 en artikel 7.5, niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar aan dit studieadvies een afwijzing met een bindend karakter (hierna: negatief bindend studieadvies) verbonden, indien de student de volgende norm niet haalt: ·55 studiepunten van het propedeutisch programma profieldossier.

Ingevolge het vierde lid kan de student, onverminderd het bepaalde in de rest van artikel 7.4 en artikel 7.5, die na het eerste jaar van zijn opleiding zijn propedeuse nog niet heeft gehaald, op elk moment een negatief bindend studieadvies ontvangen.

Ingevolge het vijfde lid wordt de student, alvorens een negatief bindend studieadvies wordt uitgebracht, gewaarschuwd over het ontbreken van voldoende studieresultaat onder vermelding van de termijn waarbinnen de studieresultaten moeten zijn verbeterd. De student ontvangt deze waarschuwing op een dusdanig moment in het studiejaar, dat het hem voor zover mogelijk - gelet op het moment waarop het ontbreken van voldoende studieresultaat is ontstaan en de omvang van de studievertraging - in de gelegenheid stelt om zijn studieresultaten te verbeteren.

Ingevolge het zevende lid betrekt de examencommissie in zijn afweging om een negatief bindend studieadvies te verstrekken op verzoek van de student diens persoonlijke omstandigheden of andere overmacht situaties. Uitsluitend persoonlijke omstandigheden of andere overmacht situaties die door de student na intreden zo spoedig als redelijkerwijs kan worden verlangd bij de studentendecaan zijn gemeld, worden door de examencommissie betrokken in haar afweging.

Ingevolge artikel 7.5, eerste lid, kan de examencommissie, in de gevallen waarin de examencommissie bevoegd is om een negatief bindend studieadvies te geven, besluiten om de student een uitgesteld bindend studieadvies te geven indien de studievoortgang en/of de omstandigheden als bedoeld in artikel 7.4, lid 7, daartoe aanleiding geven.

Ingevolge het derde lid ontvangt de student indien hij er niet in slaagt om het propedeutisch examen binnen de in lid 2 van dit artikel gestelde termijn te halen, alsnog het negatief bindend studieadvies.

2.2 Appellant is op 1 september 2012 begonnen met de opleiding Arts and Economics. Op 31 maart 2014 had hij 56 van de in de propedeuse vereiste 60 studiepunten behaald. Het laatste vak dat hij nog moest halen was het vak Zakelijke Communicatie. Voordat de examencommissie de beslissing van 31 maart 2014 heeft genomen is aan appellant in september 2013 al een uitgesteld bindend studieadvies gegeven. Ook op dat moment had hij 56 van de 60 in de propedeuse te behalen studiepunten behaald. Met

dit uitstel kreeg appellant de mogelijkheid het vak Zakelijke Communicatie alsnog te behalen, maar hij is er evenmin in geslaagd om binnen de alsnog geboden termijn van 7 maanden de vereiste punten te behalen.

2.3 Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat het door de examencommissie gegeven negatief bindend studieadvies niet in stand kan blijven. Hiertoe voert hij aan dat het CBE ten onrechte geen waarde heeft gehecht aan het feit dat hij pas na ontvangst van dat advies bekend werd met de diagnose ADHD en dat hij door die functiebeperking niet goed in staat is het vak Zakelijke Communicatie te behalen. Omdat hij inmiddels een training volgt hoe om te gaan met ADHD, kan hij het tentamen Zakelijke Communicatie op een andere manier voorbereiden en een volgende keer wel behalen, aldus appellant. Volgens hem had het CBE dan ook tot het oordeel moeten komen dat het negatief bindend studieadvies vanwege die bijzondere omstandigheid niet in redelijkheid in stand kan blijven.

2.3.1 Niet in geschil is dat het voor appellant pas na ontvangst van het definitieve negatief bindend studieadvies duidelijk is geworden dat hij lijdt aan ADHD. De examencommissie kon met die omstandigheid dan ook geen rekening houden. Voorts heeft het CBE met juistheid in die omstandigheid geen grond gezien voor het oordeel dat het negatief bindend studieadvies niet in redelijkheid in stand kan blijven. Daartoe is van belang dat appellant reeds bij brieven van 6 februari 2013 en 18 juni 2013 een waarschuwing heeft ontvangen dat gebleken is dat hij onvoldoende studiepunten heeft behaald en dat daardoor de kans aanwezig is dat hij aan het einde van het studiejaar een negatief bindend studieadvies zal krijgen. Daarbij is hij erop gewezen dat wanneer bij hem sprake is van bijzondere persoonlijke omstandigheden hij zo spoedig mogelijk contact moet opnemen met de studentendecanen van het Studenten Service Centrum. Vervolgens heeft hij in september 2013 het uitgesteld bindend studieadvies ontvangen en, zoals blijkt uit de stukken, is hij in het traject naar besluitvorming over het negatief bindend studieadvies in de gelegenheid gesteld te worden gehoord en heeft hij daarvan geen gebruik gemaakt. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellant om al eerder bij de studentendecaan of de examencommissie aan te kaarten dat hij moeite had met de wijze van tentaminering van het vak Zakelijke Communicatie en om uit te zoeken wat daaraan ten grondslag lag. Door dat pas te doen nadat het definitieve bindend afwijzend studieadvies op 31 maart 2014 is gegeven, bestaat geen aanleiding te oordelen dat het CBE niet met juistheid tot de conclusie is gekomen dat de examencommissie, gelet op het bepaalde in artikel 7.4 van de OER, in redelijkheid het negatief bindend studieadvies heeft kunnen geven.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/145
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 10 december 2014
Partijen	: Appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: (schriftelijk) advies studentendecaan Bindend negatief studieadvies Medische situatie Stellast Persoonlijke omstandigheden Slaap apnoe syndroom Tijdstip melding bijzondere omstandigheden Waarschuwing Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 4 WHW artikel 7.8b lid 6

	OER HvA artikel 6.2 lid 1 OER HvA artikel 6.2 lid 2 Richtlijnen Bindend afwijzend studieadvies 2013-2014 HvA artikel 9
Uitspraak	: Gegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.2. Volgens artikel 9 van de Richtlijn Bindend Afwijzend Studieadvies 2013-2014 van de Hogeschool van Amsterdam moet de examencommissie de studentendecaan verzoeken om een schriftelijk advies indien er persoonlijke omstandigheden zijn. Nu dat in dit geval niet is gebeurd, is de beslissing van 20 februari 2014 in zoverre niet zorgvuldig tot stand gekomen. Dat is des te meer van belang, nu uit het dossier niet blijkt dat de examencommissie appellant in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord voordat het BSA werd gegeven, hetgeen artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW en artikel 2 van voormelde richtlijn voorschrijven. Verweerder heeft dit niet onderkend. Het College merkt overigens op dat indien een student zich vanwege zijn bijzondere omstandigheden bij een studentendecaan heeft gemeld die studentendecaan eigener beweging een schriftelijk advies behoort uit te brengen dat ook in afschrift aan de student ter beschikking moet worden gesteld. 2.3.3. Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5; www.cbho.nl) is het niet aan appellant om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. Appellant heeft de aangevoerde omstandigheden met stukken gestaafd. Voorts acht het College het aannemelijk dat die omstandigheden de studieresultaten van appellant hebben beïnvloed. Onder deze omstandigheden heeft de examencommissie ondeugdelijk gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Dit klemt te meer, nu de studievoortgangsnorm in dit geval hoog is, te weten 50 van de te behalen 60 studiepunten, en appellant nagenoeg aan deze norm heeft voldaan. Overigens kan daarbij ook van belang zijn dat appellant feitelijk nog dichter bij de norm zit dan formeel volgens de OER het geval is. De toelichting van de studentendecaan in het advies van 7 oktober 2014 leidt niet tot een ander oordeel. Daargelaten dat deze toelichting eerst in het verweerschrift bij het College naar voren is gebracht, heeft de studentendecaan zich hierin ten onrechte op het standpunt gesteld dat de aangevoerde omstandigheden zich niet in het eerste semester zouden hebben voorgedaan. Appellant heeft immers bij de studentendecaan gemeld dat deze omstandigheden deels het gevolg zijn van een maagbypassoperatie die reeds voor het eerste semester is verricht. Het heeft er alle schijn van dat de studentendecaan kennelijk geen goed beeld heeft van de medische situatie van appellant. Voorts merkt het College op het standpunt van de studentendecaan in het advies van 7 oktober 2014, dat een medisch specialist dan wel een huisarts geen oordeel over een causaal verband kan geven, nu zij een student in zijn studie niet kunnen monitoren, onjuist te achten. Verweerder heeft ook dit niet onderkend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 20 februari 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Bedrijfseconomie

(hierna: de opleiding) namens de voorzitter van het Domein Economie en Management appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 30 juni 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 november 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur, voordat het tot afwijzing overgaat, de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Volgens artikel 6.2, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2013-2014 van de Bacheloropleiding Bedrijfseconomie van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER) brengt de examencommissie namens de domeinvoorzitter aan iedere student aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen de opleiding.

Volgens het tweede lid heeft het studieadvies een bindend afwijzend karakter indien de student minder dan 50 studiepunten voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald.

2.2. Niet in geschil is dat appellant aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding 46 studiepunten heeft behaald en daarmee niet voldoet aan de in artikel 6.2, tweede lid, van de OER neergelegde voortgangsnorm.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door hem naar voren gebrachte bijzondere omstandigheden aanleiding had moeten zien van het BSA af te zien. Hij voert daartoe aan dat hij als gevolg van een maagbypassoperatie ernstig vitaminetekort heeft en daarnaast aan een matig obstructief slaap apnoe syndroom lijdt, waardoor hij last heeft van vermoeidheid, concentratieverlies, kortademigheid, hoofdpijn, duizeligheid en een verstoorde slaap. Deze klachten, die door de studentendecaan in eerste instantie kennelijk niet aan de examencommissie zijn gemeld, hadden een zeer nadelige invloed op zijn studie en zijn studieresultaten, aldus appellant. Verder voert hij aan dat hij feitelijk niet 46, maar 49 studiepunten heeft behaald, omdat hij binnen een bepaald project drie studiepunten heeft behaald die pas zullen worden geregistreerd als het tweede gedeelte van het project met succes is afgerond.

2.3.1. In de beslissing van 30 juni 2014 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat onvoldoende causaal verband bestaat tussen de door appellant aangevoerde omstandigheden en de opgelopen studievertraging om tot ontheffing van het BSA over te gaan. Hieraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie, alvorens het BSA uit te brengen, de studentendecaan heeft geraadpleegd, maar dat ten aanzien van appellant op dat moment geen bijzondere omstandigheden bekend waren. Nadat appellant tegen de beslissing van 30 juni 2014 beroep had ingesteld, heeft de studentendecaan op 11 maart 2014 aan de examencommissie gemaild: "*[naam] heeft zich op 12 december 2013 bij mij gemeld. Nadien heeft hij goed contact gehouden en desondanks heb ik bewust geen ontheffing BSA geadviseerd. Tussen zijn gemelde omstandigheden en zijn studieresultaten kan ik geen causaal verband vaststellen. Daarnaast zijn de gemelde omstandigheden mijns inziens niet dermate zwaarwegend om een ontheffing BSA te adviseren.*" Voor zover daarin moet worden gelezen dat de studentendecaan zich daarom van een advies heeft onthouden, acht het College dat onjuist, nu de beslissingsbevoegdheid aan de examencommissie toekomt en aldus aan de examencommissie belangrijke informatie wordt onthouden.

In zijn verweerschrift bij het College heeft verweerder een nader advies van de studentendecaan van 7 oktober 2014 overgelegd. Hierin verklaart de studentendecaan dat appellant de laatste twee maanden van het studiejaar contact heeft onderhouden, maar dat hij op basis van dat contact en de bijlagen bij de gronden van beroep van 12 september 2014 geen causaal verband heeft kunnen vaststellen tussen de door appellant aangevoerde omstandigheden en de studievertraging. Daartoe acht hij van belang dat appellant in het tweede semester naast 7 studiepunten voor vrijstellingen 19 studiepunten heeft behaald en daarmee beter heeft gepresteerd dan in het eerste semester, waarin hij naast 8 studiepunten voor vrijstellingen 12 studiepunten heeft behaald, terwijl in laatstgenoemd semester de door hem aangevoerde omstandigheden nog niet speelden.

Ter zitting van het College heeft verweerder zich ten slotte op het standpunt gesteld dat de examencommissie bij de beslissing van 20 februari 2014 terecht van 46 studiepunten is uitgegaan, omdat uit artikel 6.2 van de OER volgt dat bij de berekening of een student aan de studievoortgangsnorm voldoet uitsluitend van studiepunten van volledig afgeronde onderwijseenheden dient te worden uitgegaan.

2.3.2. Volgens artikel 9 van de Richtlijn Bindend Afwijzend Studieadvies 2013-2014 van de Hogeschool van Amsterdam moet de examencommissie de studentendecaan verzoeken om een schriftelijk advies indien er persoonlijke omstandigheden zijn. Nu dat in dit geval niet is gebeurd, is de beslissing van 20 februari 2014 in zoverre niet zorgvuldig tot stand gekomen. Dat is des te meer van belang, nu uit het dossier niet blijkt dat de examencommissie appellant in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord voordat het BSA werd gegeven, hetgeen artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW en artikel 2 van voormelde richtlijn voorschrijven. Verweerder heeft dit niet onderkend.

Het College merkt overigens op dat indien een student zich vanwege zijn bijzondere omstandigheden bij een studentendecaan heeft gemeld die studentendecaan eigener beweging een schriftelijk advies behoort uit te brengen dat ook in afschrift aan de student ter beschikking moet worden gesteld.

2.3.3. Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5; www.cbho.nl) is het niet aan appellant om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

Appellant heeft de aangevoerde omstandigheden met stukken gestaafd. Voorts acht het College het aannemelijk dat die omstandigheden de studieresultaten van appellant hebben beïnvloed. Onder deze omstandigheden heeft de examencommissie ondeugdelijk gemotiveerd dat voormeld causaal verband ontbreekt. Dit klemt te meer, nu de studievoortgangsnorm in dit geval hoog is, te weten 50 van de te behalen 60 studiepunten, en appellant nagenoeg aan deze norm heeft voldaan. Overigens kan daarbij ook van belang zijn dat appellant feitelijk nog dichter bij de norm zit dan formeel volgens de OER het geval is.

De toelichting van de studentendecaan in het advies van 7 oktober 2014 leidt niet tot een ander oordeel. Daargelaten dat deze toelichting eerst in het verweerschrift bij het College naar voren is gebracht, heeft de studentendecaan zich hierin ten onrechte op het standpunt gesteld dat de aangevoerde omstandigheden zich niet in het eerste semester zouden hebben voorgedaan. Appellant heeft immers bij de studentendecaan gemeld dat deze omstandigheden deels het gevolg zijn van een maagbypassoperatie die reeds voor het eerste semester is verricht. Het heeft er alle schijn van dat de studentendecaan kennelijk geen goed beeld heeft van de medische situatie van appellant. Voorts merkt het College op het standpunt van de studentendecaan in het advies van 7 oktober 2014, dat een medisch specialist dan wel een huisarts geen oordeel over een causaal verband kan geven, nu zij een student in zijn studie niet kunnen monitoren, onjuist te achten.

Verweerder heeft ook dit niet onderkend.

2.3.4. Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 30 juni 2014 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, de verstreken tijd en dat het niet aannemelijk is dat de examencommissie alsnog deugdelijk kan motiveren dat het causaal verband ontbreekt, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellant bij verweerder ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie namens de voorzitter van het Domein Economie en Management op 20 februari 2014 gegeven bindend negatief studieadvies vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 30 juni 2014.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam van 30 juni 2014;
III. verklaart het door appellant bij het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 20 februari 2014 door de examencommissie van de opleiding Bedrijfseconomie namens de voorzitter van het Domein Economie en Management gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 30 juni 2014;
VI. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellant betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan hem vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/147
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Kleijn
Datum uitspraak	:	26 augustus 2014
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	1 mei-datum [niet tijdige] Aanmelding [niet tijdige] Beslissing Bindend studieadvies BNSA Matching Inschrijvingsverzoek Studiekeuzeactiviteit Studiekeuzecheck Studielink Wetgeschiedenis
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b lid 5 WHW artikel 7.31a lid 1 WHW artikel 7.31a lid 5 WHW artikel 7.31b, lid 1 WHW artikel 7.31d lid 1 WHW artikel 7.31d lid 3 WHW artikel 7.31d lid 5 Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 artikel 1A
Uitspraak	:	Ongegrond

Hoofdoverwegingen : 2.3.1. Ingevolge artikel 7.63b, eerste lid, voor zover hier van belang, beslist het instellingsbestuur na ontvangst van het bezwaar binnen 10 weken. Nog afgezien van het feit dat verweerder de wettelijke beslistermijn niet heeft overschreden, verbindt de Algemene wet bestuursrecht noch de WHW aan het overschrijden van die beslistermijn het gevolg van vernietiging van de beslissing (uitspraak van 2 juli 2014 in zaak nr. 2014/18; www.cbho.nl).
2.4. Appellant betoogt vervolgens dat verweerder hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat de Universiteit van Wageningen geen bindende studieadviezen afgeeft. Bovendien is verweerder hiermee volledig voorbij gegaan aan de verklaring van de studieadviseur van de Universiteit van Wageningen. Uit die verklaring volgt volgens appellant dat hij onvoldoende studiepunten had behaald en dat een andere universiteit wel degelijk een negatief bindend studieadvies zou hebben afgegeven.
Appellant voert vervolgens aan dat hij zich weliswaar na 1 mei heeft aangemeld, maar dat verweerder hem dat ten onrechte heeft aangerekend. Hij heeft in de maand mei een aantal praktische opdrachten uitgevoerd voor de op dat moment door hem gevolgde studie, teneinde te kunnen bepalen of hij nog gemotiveerd was voor die studie. Hij heeft zich vervolgens niet gerealiseerd dat hij zich zekerheidshalve bij de Universiteit Utrecht had moeten aanmelden. Onder die omstandigheden is hem de niet-tijdige aanmelding ten onrechte aangerekend, aldus appellant.
2.4.1. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vorm gegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.
Uit de geschiedenis van de totstandkoming (Kamerstukken II 2012–2013, 33 519, nr. 6; p. 18-20) volgt verder dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs, maar ook voor anderen, zoals de switchers tussen ho-opleidingen. Volgens de wetgever is in nauw overleg met de universiteiten en hogescholen besloten om de doelgroep uit te breiden. Dat betekent dat de verplichte 1 mei-datum en studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden. De verplichte 1 mei-datum geldt volgens de wetgever evenwel niet voor aspirant-studenten die vanwege een afwijzend bindend studieadvies switchen van opleiding, voor zover dat advies op een zodanig tijdstip is verstrekt dat de aspirant-student zich niet tijdig kon aanmelden. Voor hem of haar geldt bij latere aanmelding dan 1 mei geen verlies van het toelatingsrecht, maar deze aspirant-student heeft ook geen recht op een studiekeuzeactiviteit, aldus de wetgever.
2.4.2. Appellant heeft in het studiejaar 2013-2014 de bacheloropleiding Landschapsarchitectuur en Ruimtelijke Planning aan de Universiteit van Wageningen gevolgd. Appellant heeft zich vervolgens wegens zijn beperkte motivatie voor deze bacheloropleiding, aangemeld bij de Universiteit Utrecht voor de bacheloropleiding Economics and Business Economics voor het collegejaar 2014-2015. Vaststaat dat die aanmelding na 1 mei 2014 heeft plaatsgevonden.

2.4.3. In het licht van de door appellant aangedragen beroepsgronden, dient vooreerst te worden beoordeeld of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de in artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW neergelegde uitzondering in de situatie van appellant niet van toepassing is en dat om die reden de in artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW vervatte hoofdregel dat een student zich uiterlijk op 1 mei aanmeldt, voor appellant geldt.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit standpunt terecht ingenomen. Daartoe overweegt het College dat vaststaat dat de nieuwe aanmelding van appellant niet het gevolg is van een beëindiging van de inschrijving op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW. Dat de Universiteit van Wageningen geen bindende studieadviezen afgeeft, maakt die vaststelling niet anders. Het stond appellant – in tegenstelling tot studenten van wie inschrijving wordt beëindigd op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW – vrij zijn studie voort te zetten. In zoverre onderscheidt appellant zich niet, zoals ook verweerder ter zitting van het College heeft benadrukt, van andere studenten die om hun moverende redenen van studie willen veranderen, zonder dat de inschrijving wordt beëindigd als gevolg van een bindend afwijzend studieadvies. Zoals hiervoor onder 2.4.1. is overwogen, heeft de wetgever een bewuste keuze gemaakt de verplichte aanmelding uiterlijk op 1 mei ook voor 'switchers' van ho-opleidingen, zoals appellant, te laten gelden.
Gelet op het voorgaande is de conclusie dat, nu artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW in de situatie van appellant niet van toepassing is, hij zich niet tijdig heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Economics and Business Economics.
(…)
2.5. Gelet op het voorgaande dient vervolgens te worden beoordeeld of verweerder de beslissing van 4 juni 2014 om appellant de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding te weigeren, op goede gronden heeft gehandhaafd bij de beslissing van 24 juli 2014.
Het College stelt in dit verband in de eerste plaats vast dat verweerder de bevoegdheid tot weigering van inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding in het geval de verplichting als neergelegd in artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW niet is nageleefd, ontleent aan artikel 7.31d, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW.
Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3, p. 39), volgt dat het instellingsbestuur ten aanzien van aspirant-studenten die zich niet tijdig, dat wil zeggen niet uiterlijk op de in artikel 7.31a van de WHW vastgestelde datum van 1 mei hebben aangemeld voor een bacheloropleiding, de keus heeft hen de inschrijving voor die opleiding te weigeren of hen te verplichten aan de studiekeuzeactiviteiten deel te nemen.
2.5.1. Verweerder heeft de in artikel 7.31d, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW neergelegde bevoegdheid, naar het College begrijpt, uitgewerkt in artikel 1A van het Reglement. Op grond van laatstgenoemde bepaling is inschrijving uitsluitend mogelijk, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei 2014 in Studielink heeft aangemeld voor de bacheloropleiding. Die verplichting geldt op grond van deze bepaling niet in het geval zich de in artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW neergelegde uitzondering voordoet.
Verweerder heeft in dit verband ter zitting van het College verklaard dat op grond van artikel 7.31d, eerste lid, de keuze aan het instellingsbestuur is gelaten, de gevolgen van niet-tijdige aanmelding te bepalen. In artikel 1A van het Reglement komt die op grond van artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW aan het instellingbestuur gelaten keuze tot uitdrukking. Het instellingsbestuur heeft, zo volgt uit artikel 1A van het Reglement in geval van niet-tijdige inschrijving bewust de keuze gemaakt niet over te gaan tot inschrijving. Die keuze is gemaakt omdat

verweerder veel belang hecht aan gemotiveerde studenten en heeft ervaren dat gemotiveerde aspirant-studenten vroeg hun keuze kunnen maken, aldus verweerder ter zitting van het College.
Naar het oordeel van het College – de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW, waarin uitdrukkelijk is vermeld dat de keuze van de gevolgen van niet-tijdige aanmelding aan het instellingsbestuur is gelaten, in aanmerking nemend – is verweerder met de vaststelling van artikel 1A van het Reglement, de grenzen van zijn regelgevende bevoegdheid niet te buiten gegaan en mocht hij die bepaling aan appellant tegenwerpen.
Nu, zoals hiervoor onder 2.4.3. is overwogen, vaststaat dat appellant zich na 1 mei heeft aangemeld en verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de uitzondering, neergelegd in artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW in de situatie van appellant niet opgaat, komt het College reeds tot het oordeel dat verweerder op goede gronden de beslissing tot weigering van de inschrijving bij de beslissing van 24 juli 2014 heeft gehandhaafd. Ter zitting is gebleken dat na zijn afwijzing appellant voor de door hem gekozen studie toelaatbaar was bij andere ho-opleidingen, die in het geval van appellant daarvoor minder strikte criteria kennen dan verweerder. Dat appellant, zoals ter zitting verklaard vanwege de reisafstand daarvan heeft afgezien is zijn keuze geweest.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juni 2014 heeft het Hoofd van de Centrale Studentenadministratie het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 voor de bacheloropleiding Economics and Business Economics afgewezen.

Bij beslissing van 24 juli 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 31 juli 2014, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 augustus 2014, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door M. Batteljee LLB en vergezeld door T. Wubbels en H. Auwersland, allen werkzaam bij de Universiteit Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.
Ingevolge het vijfde lid is dit artikel niet van toepassing op een student die zich na 1 mei aanmeldt bij een andere bacheloropleiding dan die waarbij hij oorspronkelijk was ingeschreven maar kan aantonen dat de nieuwe aanmelding het gevolg is van een beëindiging van de inschrijving op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, op een zodanig tijdstip dat hij zich niet kon aanmelden voor 1 mei, voorafgaand aan het studiejaar waarvoor hij zich wenst in te schrijven.

Ingevolge artikel 7.31d, eerste lid, kan het instellingsbestuur, indien de betrokkene niet heeft voldaan aan de verplichting, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, en zich na 1 mei voor een bacheloropleiding aanmeldt, besluiten dat:
a. hij de betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding weigert, of
b. de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid.

Ingevolge artikel 1A van het Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 Universiteit Utrecht (hierna: Reglement) is een eerste inschrijving van een inschrijver voor een bacheloropleiding uitsluitend mogelijk indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei 2014 in Studielink heeft aangemeld voor de opleiding (dat wil zeggen op of voor 1 mei 2014 een inschrijfverzoek heeft ingediend in Studielink), met dien verstande dat:
- deze verplichting om uiterlijk op 1 mei 2014 aan te melden slechts geldt voor één bacheloropleiding indien de betrokkene zich voor meer dan één bacheloropleiding aanmeldt. Betrokkene is wel verplicht deel te nemen aan de matching van de opleiding;
- deze verplichting om uiterlijk op 1 mei aan te melden niet geldt voor degene die op een zodanig tijdstip een bindend studieadvies heeft gekregen voor een hbo- of wo-bacheloropleiding dat hij zich niet kon aanmelden op of voor 1 mei. Betrokkene is wel verplicht deel te nemen aan de matching van de opleiding en zich daarvoor tijdig aan te melden. Om de opleiding in staat te stellen matching te organiseren, dient betrokkene zich uiterlijk voor 8 augustus 2014 aan te melden voor de laatste ronde van matchingsactiviteiten door een verzoek tot inschrijving in te dienen in Studielink.

2.2. Bij de beslissing van 24 juli 2014 heeft verweerder de afwijzing van het inschrijvingsverzoek van appellant gehandhaafd. Daartoe heeft verweerder overwogen dat betrokkene niet voldoet aan de uitzondering voor een geldige aanmelding na 1 mei. Dat de Universiteit van Wageningen geen bindende studieadviezen afgeeft, maakt dat volgens verweerder niet anders. Het feit dat betrokkene na het niet-bindende studieadvies de keuze heeft gemaakt om over te stappen naar een bacheloropleiding van de Universiteit Utrecht, als gevolg waarvan aanmelding na 1 mei heeft plaatsgevonden, dient voor rekening en risico van betrokkene te blijven, aldus verweerder. Het niet-bekend zijn met de regeling, leidt volgens verweerder evenmin tot de conclusie dat de afwijzing van het inschrijvingsverzoek niet in stand kan blijven. Het is verweerder tot slot niet gebleken van een onbillijkheid van overwegende aard, die tot een andere beslissing zou moeten leiden.

2.3. Appellant betoogt in de eerste plaats dat het feit dat na indiening van zijn bezwaarschrift op 26 juni 2014 pas op 24 juli 2014 is beslist, schadelijk is voor het proces van studiewijziging dat hij zo goed en vlot mogelijk wil laten verlopen.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.63b, eerste lid, voor zover hier van belang, beslist het instellingsbestuur na ontvangst van het bezwaar binnen 10 weken. Nog afgezien van het feit dat verweerder de wettelijke beslistermijn niet heeft overschreden, verbindt de Algemene wet bestuursrecht noch de WHW aan het overschrijden van die beslistermijn het gevolg van vernietiging van de beslissing (uitspraak van 2 juli 2014 in zaak nr. 2014/18; www.cbho.nl).
Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt vervolgens dat verweerder hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat de Universiteit van Wageningen geen bindende studieadviezen afgeeft. Bovendien is verweerder hiermee volledig voorbij gegaan aan de verklaring van de studieadviseur van de Universiteit van Wageningen. Uit die verklaring volgt volgens appellant dat hij onvoldoende studiepunten had behaald en dat een andere universiteit wel degelijk een negatief bindend studieadvies zou hebben afgegeven.
Appellant voert vervolgens aan dat hij zich weliswaar na 1 mei heeft aangemeld, maar dat verweerder hem dat ten onrechte heeft aangerekend. Hij heeft in de maand mei een aantal praktische opdrachten uitgevoerd voor de op dat moment door hem gevolgde studie, teneinde te kunnen bepalen of hij nog gemotiveerd was voor die studie. Hij heeft zich vervolgens niet gerealiseerd dat hij zich zekerheidshalve bij de Universiteit Utrecht had moeten aanmelden. Onder die omstandigheden is hem de niet-tijdige aanmelding ten onrechte aangerekend, aldus appellant.

2.4.1. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste

keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vorm gegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming (Kamerstukken II 2012–2013, 33 519, nr. 6; p. 18-20) volgt verder dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs, maar ook voor anderen, zoals de switchers tussen ho-opleidingen. Volgens de wetgever is in nauw overleg met de universiteiten en hogescholen besloten om de doelgroep uit te breiden. Dat betekent dat de verplichte 1 mei-datum en studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden. De verplichte 1 mei-datum geldt volgens de wetgever evenwel niet voor aspirant-studenten die vanwege een afwijzend bindend studieadvies switchen van opleiding, voor zover dat advies op een zodanig tijdstip is verstrekt dat de aspirant-student zich niet tijdig kon aanmelden. Voor hem of haar geldt bij latere aanmelding dan 1 mei geen verlies van het toelatingsrecht, maar deze aspirant-student heeft ook geen recht op een studiekeuzeactiviteit, aldus de wetgever.

2.4.2. Appellant heeft in het studiejaar 2013-2014 de bacheloropleiding Landschapsarchitectuur en Ruimtelijke Planning aan de Universiteit van Wageningen gevolgd. Appellant heeft zich vervolgens wegens zijn beperkte motivatie voor deze bacheloropleiding, aangemeld bij de Universiteit Utrecht voor de bacheloropleiding Economics and Business Economics voor het collegejaar 2014-2015. Vaststaat dat die aanmelding na 1 mei 2014 heeft plaatsgevonden.

2.4.3. In het licht van de door appellant aangedragen beroepsgronden, dient vooreerst te worden beoordeeld of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de in artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW neergelegde uitzondering in de situatie van appellant niet van toepassing is en dat om die reden de in artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW vervatte hoofdregel dat een student zich uiterlijk op 1 mei aanmeldt, voor appellant geldt.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit standpunt terecht ingenomen. Daartoe overweegt het College dat vaststaat dat de nieuwe aanmelding van appellant niet het gevolg is van een beëindiging van de inschrijving op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW. Dat de Universiteit van Wageningen geen bindende studieadviezen afgeeft, maakt die vaststelling niet anders. Het stond appellant – in tegenstelling tot studenten van wie inschrijving wordt beëindigd op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW – vrij zijn studie voort te zetten. In zoverre onderscheidt appellant zich niet, zoals ook verweerder ter zitting van het College heeft benadrukt, van andere studenten die om hun moverende redenen van studie willen veranderen, zonder dat de inschrijving wordt beëindigd als gevolg van een bindend afwijzend studieadvies. Zoals hiervoor onder 2.4.1. is overwogen, heeft de wetgever een bewuste keuze gemaakt de verplichte aanmelding uiterlijk op 1 mei ook voor 'switchers' van ho-opleidingen, zoals appellant, te laten gelden.

Gelet op het voorgaande is de conclusie dat, nu artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW in de situatie van appellant niet van toepassing is, hij zich niet tijdig heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Economics and Business Economics.

2.5. Gelet op het voorgaande dient vervolgens te worden beoordeeld of verweerder de beslissing van 4 juni 2014 om appellant de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding te weigeren, op goede gronden heeft gehandhaafd bij de beslissing van 24 juli 2014.

Het College stelt in dit verband in de eerste plaats vast dat verweerder de bevoegdheid tot weigering van inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding in het geval de verplichting als neergelegd in artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW niet is nageleefd, ontleent aan artikel 7.31d, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3, p. 39), volgt dat het instellingsbestuur ten aanzien van aspirant-studenten die zich niet tijdig, dat wil zeggen niet uiterlijk op de in artikel 7.31a van de WHW vastgestelde datum van 1 mei hebben aangemeld voor een bacheloropleiding, de keus heeft hen de inschrijving voor die opleiding te weigeren of hen te verplichten aan de studiekeuzeactiviteiten deel te nemen.

2.5.1. Verweerder heeft de in artikel 7.31d, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW neergelegde bevoegdheid, naar het College begrijpt, uitgewerkt in artikel 1A van het Reglement. Op grond van laatstgenoemde bepaling is inschrijving uitsluitend mogelijk, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei 2014 in Studielink heeft aangemeld voor de bacheloropleiding. Die verplichting geldt op grond van deze bepaling niet in het geval zich de in artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW neergelegde uitzondering voordoet. Verweerder heeft in dit verband ter zitting van het College verklaard dat op grond van artikel 7.31d, eerste lid, de keuze aan het instellingsbestuur is gelaten, de gevolgen van niet-tijdige aanmelding te bepalen. In artikel 1A van het Reglement komt die op grond van artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW aan het instellingbestuur gelaten keuze tot uitdrukking. Het instellingsbestuur heeft, zo volgt uit artikel 1A van het Reglement in geval van niet-tijdige inschrijving bewust de keuze gemaakt niet over te gaan tot inschrijving. Die keuze is gemaakt omdat verweerder veel belang hecht aan gemotiveerde studenten en

heeft ervaren dat gemotiveerde aspirant-studenten vroeg hun keuze kunnen maken, aldus verweerder ter zitting van het College.

Naar het oordeel van het College – de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.31d, eerste lid, van de WHW, waarin uitdrukkelijk is vermeld dat de keuze van de gevolgen van niet-tijdige aanmelding aan het instellingsbestuur is gelaten, in aanmerking nemend – is verweerder met de vaststelling van artikel 1A van het Reglement, de grenzen van zijn regelgevende bevoegdheid niet te buiten gegaan en mocht hij die bepaling aan appellant tegenwerpen.

Nu, zoals hiervoor onder 2.4.3. is overwogen, vaststaat dat appellant zich na 1 mei heeft aangemeld en verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de uitzondering, neergelegd in artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW in de situatie van appellant niet opgaat, komt het College reeds tot het oordeel dat verweerder op goede gronden de beslissing tot weigering van de inschrijving bij de beslissing van 24 juli 2014 heeft gehandhaafd. Ter zitting is gebleken dat na zijn afwijzing appellant voor de door hem gekozen studie toelaatbaar was bij andere ho-opleidingen, die in het geval van appellant daarvoor minder strikte criteria kennen dan verweerder. Dat appellant, zoals ter zitting verklaard vanwege de reisafstand daarvan heeft afgezien is zijn keuze geweest.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/148
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Borman, Hoogvliet
Datum uitspraak	: 16 december 2014
Partijen	: Appellant en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: Ervaring Hardheidsclausule Vrijstelling
Artikelen	: WHW artikel 7.13 lid 1 OER Deel A VUA artikel 4 lid 1 OER Deel A VUA artikel 17 lid 2
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. De beslissing van 18 januari 2012 is op zichzelf niet geheel duidelijk. Daarin staat niet met zoveel woorden dat vrijstelling wordt verleend voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I. Vermeld is slechts dat aan appellant in verband met de door hem afgeronde opleiding MER een vrijstelling van 15 EC wordt verleend voor een minor. Het CBE heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat een redelijke uitleg van die beslissing met zich brengt dat de vrijstelling geacht moet worden te zijn verleend voor een minor die verband houdt met de opleiding MER, in dit geval de minor bestaande uit de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I. Gelet hierop, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant de door hem gevraagde vrijstelling in zoverre reeds bij de beslissing van 18 januari 2012 heeft gekregen. Voor zover appellant betoogt dat hij in dat geval op grond van de opleiding MER in aanmerking komt voor vrijstellingen voor andere vakken, heeft de examencommissie ter zitting toegelicht dat zij het beleid voert dat een student die de opleiding MER heeft afgerond vrijstelling krijgt voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I, maar dat op grond van diezelfde opleiding niet ook nog vrijstellingen voor andere vakken wordt verleend. Dit beleid is naar het oordeel van het College niet onredelijk. Het CBE heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat appellant in aanmerking komt voor aanvullende vrijstellingen. (…)

2.4.1. Zoals hiervoor is overwogen, hanteert de examencommissie het beleid dat indien een verzoek tot vrijstelling op grond van ervaring wordt onderbouwd met verklaringen die zijn opgemaakt buiten een onderwijskundige setting, de verklaringen ten minste gegevens dienen te bevatten waaruit blijkt dat appellant is getoetst aan alle vereisten van het vrij te stellen vak, dat de opsteller onafhankelijk van de verzoeker verklaart en dat de beweringen in de verklaring controleerbaar zijn voor de examencommissie. Het College acht dit beleid niet onredelijk.
Het CBE heeft zich in zijn beslissing en ter zitting op het standpunt gesteld dat de door appellant overgelegde verklaringen niet aan de eisen van dit beleid voldoen, omdat zij zijn opgesteld door advocaten die appellant heeft ingehuurd om hem rechtsbijstand te verlenen. Voorts heeft de examencommissie ter zitting nader toegelicht dat appellant slechts werkzaamheden heeft verricht ten behoeve van procedures die hij voor zichzelf heeft gevoerd en dat dit onvoldoende is om in aanmerking te komen voor een vrijstelling. Volgens haar had appellant derden moeten bijstaan onder supervisie van een advocaat om een vrijstelling te kunnen krijgen.
Gelet op deze toelichting, is naar het oordeel van het College deugdelijk gemotiveerd waarom appellant op grond van de door hem gestelde werkzaamheden niet in aanmerking komt voor een vrijstelling voor de vakken Rechtzoeken en Pleitoefening.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 21 november 2013 heeft de examencommissie geweigerd appellant vrijstelling te verlenen voor de vakken Rechtzoeken en Pleitoefening.

Bij beslissingen van 9 december 2013 heeft de examencommissie geweigerd appellant vrijstelling te verlenen voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I.

Bij beslissing van 24 juni 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 6 november 2014, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door A.M. van Donk, en de examencommissie, vertegenwoordigd door dr. mr. L. van den Berg, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van deel A van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) kan de examencommissie na advies van de examinator van de desbetreffende onderwijseenheid te hebben ingewonnen, vrijstelling verlenen van het afleggen van een tentamen of practicum op grond van:
a. een eerder met goed gevolg afgelegd tentamen in het hoger onderwijs binnen Nederland of daarbuiten, dat wat inhoud niveau en studielast betreft ten minstegelijkwaardig is aan hetgeen is vereist voor de onderwijseenheid waarvoor vrijstelling wordt verzocht, of
b. kennis, inzicht en vaardigheden buiten het hoger onderwijs opgedaan, die wat niveau, inhoud en studielast betreft ten minste gelijkwaardig zijn aan hetgeen is vereist voor de onderwijseenheid waarvoor

vrijstelling wordt verzocht.

2.2. De examencommissie heeft volgens het CBE mogen weigeren appellant vrijstelling te verlenen voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I, omdat hij reeds bij beslissing van 18 januari 2012 een vrijstelling voor die vakken heeft gekregen.

De examencommissie heeft verder volgens het CBE mogen weigeren appellant vrijstelling te verlenen voor de vakken Rechtzoeken en Pleitoefening, omdat hij geen afdoende bewijzen heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij aan de einddoelen van die vakken voldoet. Volgens het CBE geldt dat, indien een verzoek tot vrijstelling op grond van ervaring wordt onderbouwd met verklaringen die zijn opgemaakt buiten een onderwijskundige setting, de verklaringen ten minste gegevens dienen te bevatten waaruit blijkt dat appellant is getoetst aan alle vereisten van het vrij te stellen vak, dat de opsteller onafhankelijk van de verzoeker verklaart en dat de beweringen in de verklaring controleerbaar zijn voor de examencommissie. De overgelegde schriftelijke verklaring en de ter zitting mondeling afgelegde verklaring van advocaten die appellant in juridische procedures hebben bijgestaan, voldoen niet aan deze eisen, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt primair dat het CBE heeft miskend dat hij bij de beslissing van 18 januari 2012 niet een vrijstelling voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I heeft gekregen. Volgens hem heeft hij slechts een algemene vrijstelling van 15 EC voor een minor gekregen.

Subsidiair betoogt appellant dat, voor zover hij wel reeds vrijstelling voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I heeft gekregen, hij op grond van de door hem met succes afgeronde opleiding Management, Economie en Recht (MER) in aanmerking komt voor aanvullende vrijstellingen.

2.3.1. De beslissing van 18 januari 2012 is op zichzelf niet geheel duidelijk. Daarin staat niet met zoveel woorden dat vrijstelling wordt verleend voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I. Vermeld is slechts dat aan appellant in verband met de door hem afgeronde opleiding MER een vrijstelling van 15 EC wordt verleend voor een minor. Het CBE heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat een redelijke uitleg van die beslissing met zich brengt dat de vrijstelling geacht moet worden te zijn verleend voor een minor die verband houdt met de opleiding MER, in dit geval de minor bestaande uit de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I. Gelet hierop, heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant de door hem gevraagde vrijstelling in zoverre reeds bij de beslissing van 18 januari 2012 heeft gekregen.

Voor zover appellant betoogt dat hij in dat geval op grond van de opleiding MER in aanmerking komt voor vrijstellingen voor andere vakken, heeft de examencommissie ter zitting toegelicht dat zij het beleid voert dat een student die de opleiding MER heeft afgerond vrijstelling krijgt voor de vakken Bedrijfseconomie I en II en Belastingrecht I, maar dat op grond van diezelfde opleiding niet ook nog vrijstellingen voor andere vakken wordt verleend. Dit beleid is naar het oordeel van het College niet onredelijk. Het CBE heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat appellant in aanmerking komt voor aanvullende vrijstellingen.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt voorts dat het CBE heeft miskend dat hij als ondernemer en bestuurder van een bedrijf kennis, inzicht, ervaringen en vaardigheden heeft opgedaan die ten minste gelijkwaardig zijn aan het niveau, inhoud en studielast van de vakken Rechtzoeken en Pleitoefening, zodat de examencommissie ten onrechte heeft geweigerd vrijstelling voor die vakken te verlenen. Ter onderbouwing verwijst hij onder meer naar mondelinge en schriftelijke verklaringen van twee advocaten die hem in juridische procedures hebben bijgestaan.

2.4.1. Zoals hiervoor is overwogen, hanteert de examencommissie het beleid dat indien een verzoek tot vrijstelling op grond van ervaring wordt onderbouwd met verklaringen die zijn opgemaakt buiten een onderwijskundige setting, de verklaringen ten minste gegevens dienen te bevatten waaruit blijkt dat appellant is getoetst aan alle vereisten van het vrij te stellen vak, dat de opsteller onafhankelijk van de verzoeker verklaart en dat de beweringen in de verklaring controleerbaar zijn voor de examencommissie. Het College acht dit beleid niet onredelijk.

Het CBE heeft zich in zijn beslissing en ter zitting op het standpunt gesteld dat de door appellant overgelegde verklaringen niet aan de eisen van dit beleid voldoen, omdat zij zijn opgesteld door advocaten die appellant heeft ingehuurd om hem rechtsbijstand te verlenen. Voorts heeft de examencommissie ter zitting nader toegelicht dat appellant slechts werkzaamheden heeft verricht ten behoeve van procedures die hij voor zichzelf heeft gevoerd en dat dit onvoldoende is om in aanmerking te komen voor een vrijstelling. Volgens haar had appellant derden moeten bijstaan onder supervisie van een advocaat om een vrijstelling te kunnen krijgen.

Gelet op deze toelichting, is naar het oordeel van het College deugdelijk gemotiveerd waarom appellant op grond van de door hem gestelde werkzaamheden niet in aanmerking komt voor een

vrijstelling voor de vakken Rechtzoeken en Pleitoefening.
Het betoog faalt.

2.5. Appellant betoogt ten slotte tevergeefs dat het CBE heeft miskend dat de examencommissie ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de OER. In de enkele stelling van appellant dat hij beschikt over de noodzakelijke ervaring en kwaliteiten heeft het CBE terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de afwijzing van zijn verzoek om vrijstelling voor de vakken Rechtzoeken en Pleitoefening leidt tot een onevenredige benadeling of onbillijkheid van zwaarwegende aard, daargelaten of artikel 17, tweede lid, van de OER wel mag worden toegepast, nu de afwijzing niet op enige bepaling van de OER is gebaseerd.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/150
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Borman, Hoogvliet
Datum uitspraak	: 16 december 2014
Partijen	: Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Bekostiging student Bijzonder instelling voor ho Burgerlijke rechter (instellings-) Ccollegegeld Finale geschillenbeslechting Kosteloos onderwijs Onderwijskosten Wederprestatie Zelf voorzien
Artikelen	: WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 WHW artikel 7.66 lid 5 Awb artikel 8:71 Awb artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b 1ste Protocol artikel 2 Regeling aanmelding en inschrijving VUA
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3. Het College stelt voorop dat het, zoals het reeds heeft overwogen in de uitspraak van 23 mei 2014, bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Nu het College ingevolge de WHW de aan haar voorgelegde geschillen dient te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen, wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellante ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht. Ten aanzien van het verzoek van appellante om toepassing te geven aan artikel 8:71 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), overweegt het College dat, nu het bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil, zich niet de situatie voordoet dat uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld. Voor toepassing van artikel 8:71 van de Awb bestaat dan ook geen aanleiding. (…)

2.5.2. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder uitgebreid toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage tot stand is gekomen en waarom de berekening die appellante daar tegenover heeft gesteld en de uitgangspunten die daarbij zijn gehanteerd niet juist zijn. Gelet op die toelichting, biedt de door appellante overgelegde berekening onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder de door hem gemaakte berekening niet mocht volgen.
Wat betreft de omstandigheid dat appellante gedurende 1,5 jaar van de 3 jaar durende master coschappen loopt, heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht dat de Rijksbijdrage voor onderwijs en onderzoek en de Rijksbijdrage voor de werkplaatsfunctie twee gescheiden geldstromen zijn. Voorts heeft hij erop gewezen dat de beëindiging van de bekostiging van volgtijdige inschrijvingen heeft geleid tot inkomstenderving via de werkplaatsfunctie. Met dat gegeven is volgens verweerder nog geen rekening gehouden bij de berekening van de studentgebonden financiering per bekostigde masterstudent Geneeskunde. Zou daar wel rekening mee worden gehouden, dan zou het berekende bedrag hoger uitvallen, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting, ziet het College onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder vanwege de coschappen gehouden was het instellingscollegegeldtarief met 50% te verminderen.
Ten aanzien van het rapport "De kosten van verruimen of loslaten van de *numerus fixus*" van SEO Economisch Onderzoek, heeft verweerder ter zitting toegelicht dat de in dat rapport vermelde bedragen zijn gebaseerd op het prijsniveau van het jaar 2009 en niet zijn gebaseerd op de huidige bekostigingssystematiek, maar op de voorloper daarvan. Gelet op deze toelichting, biedt het rapport van SEO Economisch Onderzoek onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet toelaatbaar is.
Wat betreft het rapport "Advies nieuwe bekostiging Wetenschappelijk Onderwijs" van Deloitte Consulting B.V. van 19 januari 2010, heeft verweerder er ter zitting op gewezen dat dit een advies omtrent de invoering van een nieuwe bekostigingssystematiek is en niet een beschrijving van de feitelijk gehanteerde systematiek. Verweerder heeft toegelicht dat bij de uiteindelijke uitwerking van de bekostigingssystematiek op diverse onderdelen is afgeweken van dit advies. Gelet hierop, biedt ook dit rapport onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet gevolgd kon worden.
Ten aanzien van de "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" heeft verweerder zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de daarin vermelde tarieven zijn gebaseerd op de tarieven uit 2008 en niet op de tarieven volgens de bekostigingssystematiek uit 2012. Ook heeft het erop gewezen dat er in die toelichting ten onrechte van uit wordt gegaan dat de tarieven voor een bachelor gelijk zijn aan die van een master. Appellante heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het standpunt van het college naar voren gebracht. De "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" biedt derhalve evenmin grond voor het oordeel dat de door verweerder gemaakte berekening niet kon worden gehanteerd.
Ook in hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, bestaat onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder zijn beslissing niet heeft mogen baseren op de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage. Zelfs als die berekening niet op alle punten geheel juist zou zijn, rechtvaardigt dat niet de conclusie dat die berekening zodanige gebreken kent, dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.
Voorts ziet het College geen grond voor het oordeel dat het door verweerder vastgestelde instellingscollegegeldtarief zodanig hoog is, dat zich strijd voordoet met artikel 2 van het Eerste Protocol. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het hier niet een eerste, maar een tweede

studie in het hoger onderwijs betreft en de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 april 2013 heeft verweerder appellante meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2012-2013 € 15.000,00 verschuldigd is.

Bij beslissing van 7 oktober 2013 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 23 mei 2014 in zaak nr. CBHO 2013/229 (www.cbho.nl) heeft het College het door appellante daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 7 oktober 2013 vernietigd.

Bij beslissing van 4 juli 2014 heeft verweerder het door appellante tegen de beslissing van 12 april 2013 gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep gevoegd met dat in zaak nr. 2014/162 ter zitting behandeld op 6 november 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door A.M. van Donk en D.J. Slagter, zijn verschenen. Na de zitting zijn de zaken gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Bij de uitspraak van 23 mei 2014 heeft het College het door appellante tegen de beslissing van 7 oktober 2013 ingestelde beroep gegrond verklaard, omdat verweerder in het verweerschrift niet heeft gereageerd op het betoog van appellante dat het instellingscollegegeldtarief van € 15.000,00 per jaar hoger is dan de onderwijskosten en de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat en ook ter zitting bij het College desgevraagd geen motivering heeft gegeven aangaande de wijze waarop het tarief van het instellingscollegegeld voor de masteropleiding Geneeskunde tot stand is gekomen. De beslissing van 7 oktober 2013 was naar het oordeel van het College op dit punt onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

Naar aanleiding van deze uitspraak heeft verweerder de beslissing van 4 juli 2014 genomen. Bij die beslissing heeft verweerder zich aan de hand van een berekening op het standpunt gesteld dat hij per bekostigde masterstudent Geneeskunde in het begrotingsjaar 2012 exclusief de opslag voor onderzoek € 16.698,00 ontvangt. Verweerder heeft voor de bepaling van de hoogte van het instellingscollegegeldtarief aansluiting gezocht bij dat bedrag. Verweerder heeft ervoor gekozen om de onderzoeksopslag niet in rekening te brengen bij studenten die een tweede opleiding volgen en heeft het instellingscollegegeldtarief naar beneden afgerond tot € 15.000,00 per jaar.

2.2. Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd. Ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Het college van bestuur heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2012-2013 vastgesteld.

2.3. Het College stelt voorop dat het, zoals het reeds heeft overwogen in de uitspraak van 23 mei 2014, bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Nu het College ingevolge de WHW de aan haar voorgelegde geschillen dient te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen, wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellante ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht.

Ten aanzien van het verzoek van appellante om toepassing te geven aan artikel 8:71 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), overweegt het College dat, nu het bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil, zich niet de situatie voordoet dat uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld. Voor toepassing van artikel 8:71 van de Awb bestaat dan ook geen aanleiding.

2.4. Appellante betoogt dat het instellingscollegegeldtarief niet hoger mag zijn dan de onderwijskosten.

2.4.1. Uit de beslissing op bezwaar van 4 juli 2014 en de door verweerder daarop ter zitting gegeven toelichting blijkt dat verweerder bij de bepaling van de hoogte van het instellingscollegegeldtarief aansluiting heeft gezocht bij het bedrag dat hij voor een bekostigde masterstudent Geneeskunde van het Rijk ontvangt. Die bekostiging houdt verband met de onderwijskosten. Verweerder heeft aldus, daargelaten of hij daartoe verplicht was, de hoogte van het instellingscollegegeldtarief gerelateerd aan de onderwijskosten. Gelet hierop, behoeft het betoog van appellante geen verdere bespreking.

2.5. Appellante betoogt voorts onder verwijzing naar een door haar gemaakte berekening dat verweerder de Rijksbijdrage op onjuiste wijze heeft berekend. Volgens appellante heeft verweerder ook miskend dat zij gedurende 1,5 jaar van de 3 jaar durende master coschappen loopt en derhalve 50% van de nominale duur van de master geen gebruik maakt van de onderwijsvoorzieningen van de Vrije Universiteit Amsterdam. Ook uit het rapport "De kosten van verruimen of loslaten van de *numerus fixus*" van SEO Economisch Onderzoek, het rapport "Advies nieuwe bekostiging Wetenschappelijk Onderwijs" van Deloitte Consulting B.V. van 19 januari 2010 en de "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" blijkt dat de door verweer gemaakte berekening niet juist is, aldus appellante.

Verder betoogt zij dat het instellingscollegegeldtarief zodanig hoog is, dat zich strijd voordoet met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Eerste Protocol).

2.5.1. Ingevolge artikel 2 van het Eerste Protocol mag niemand het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.

2.5.2. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder uitgebreid toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage tot stand is gekomen en waarom de berekening die appellante daar tegenover heeft gesteld en de uitgangspunten die daarbij zijn gehanteerd niet juist zijn. Gelet op die toelichting, biedt de door appellante overgelegde berekening onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder de door hem gemaakte berekening niet mocht volgen.

Wat betreft de omstandigheid dat appellante gedurende 1,5 jaar van de 3 jaar durende master coschappen loopt, heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht dat de Rijksbijdrage voor onderwijs en onderzoek en de Rijksbijdrage voor de werkplaatsfunctie twee gescheiden geldstromen zijn. Voorts heeft hij erop gewezen dat de beëindiging van de bekostiging van volgtijdige inschrijvingen heeft geleid tot inkomstenderving via de werkplaatsfunctie. Met dat gegeven is volgens verweerder nog geen rekening gehouden bij de berekening van de studentgebonden financiering per bekostigde masterstudent Geneeskunde. Zou daar wel rekening mee worden gehouden, dan zou het berekende bedrag hoger uitvallen, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting, ziet het College onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder vanwege de coschappen gehouden was het instellingscollegegeldtarief met 50% te verminderen.

Ten aanzien van het rapport "De kosten van verruimen of loslaten van de *numerus fixus*" van SEO Economisch Onderzoek, heeft verweerder ter zitting toegelicht dat de in dat rapport vermelde bedragen zijn gebaseerd op het prijsniveau van het jaar 2009 en niet zijn gebaseerd op de huidige bekostigingssystematiek, maar op de voorloper daarvan. Gelet op deze toelichting, biedt het rapport van SEO Economisch Onderzoek onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet toelaatbaar is.

Wat betreft het rapport "Advies nieuwe bekostiging Wetenschappelijk Onderwijs" van Deloitte Consulting B.V. van 19 januari 2010, heeft verweerder er ter zitting op gewezen dat dit een advies omtrent de invoering van een nieuwe bekostigingssystematiek is en niet een beschrijving van de feitelijk gehanteerde systematiek. Verweerder heeft toegelicht dat bij de uiteindelijke uitwerking van de bekostigingssystematiek op diverse onderdelen is afgeweken van dit advies. Gelet hierop, biedt ook dit

rapport onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet gevolgd kon worden.

Ten aanzien van de "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" heeft verweerder zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de daarin vermelde tarieven zijn gebaseerd op de tarieven uit 2008 en niet op de tarieven volgens de bekostigingssystematiek uit 2012. Ook heeft het erop gewezen dat er in die toelichting ten onrechte van uit wordt gegaan dat de tarieven voor een bachelor gelijk zijn aan die van een master. Appellante heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het standpunt van het college naar voren gebracht. De "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" biedt derhalve evenmin grond voor het oordeel dat de door verweerder gemaakte berekening niet kon worden gehanteerd.

Ook in hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, bestaat onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder zijn beslissing niet heeft mogen baseren op de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage. Zelfs als die berekening niet op alle punten geheel juist zou zijn, rechtvaardigt dat niet de conclusie dat die berekening zodanige gebreken kent, dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.

Voorts ziet het College geen grond voor het oordeel dat het door verweerder vastgestelde instellingscollegegeldtarief zodanig hoog is, dat zich strijd voordoet met artikel 2 van het Eerste Protocol. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het hier niet een eerste, maar een tweede studie in het hoger onderwijs betreft en de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Reeds hierom bestaat geen aanleiding om, zoals appellante heeft verzocht, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/151
Rechter(s)	:	mrs. Olivier, Lubberdink en Verheij
Datum uitspraak	:	26 augustus 2014
Partijen	:	Appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	1 mei-datum Aanmelding Matching Onbekendheid Studiekeuzeactiviteit Studiekeuzecheck Studielink
Artikelen	:	WHW artikel 7.8b WHW artikel 7.31a lid 1 WHW artikel 7.31b lid 1 WHW artikel 7.31d lid 1 WHW artikel 7.31d lid 3 WHW artikel 7.31d lid 5 Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015, art. 1A
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante betoogt dat zij, ook niet tijdens een meeloopdag, is gewezen op de nieuwe regeling en de verplichte aanmelding uiterlijk op 1 mei. Het College stelt voorop dat het hierbij gaat om een wettelijk voorschrift dat op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt. Betrokkene kan daarom geacht worden op de hoogte te zijn, het

komt voor haar rekening als dat niet het geval is. Ook gelet op de informatie dienaangaande op de website van de Universiteit Utrecht en op de aandacht die door de landelijke media is besteed aan de invoering van de 1 mei-datum, is het College van oordeel dat appellante op de hoogte had kunnen en moeten zijn. Het had immers voor de hand gelegen dat zij die website tijdig had geraadpleegd. Verweerder kon dan ook terecht besluiten betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende opleiding te weigeren. Bijzondere omstandigheden die aanleiding zouden zijn de regeling buiten toepassing te laten zijn niet gesteld en ook overigens niet gebleken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 mei 2014 heeft het hoofd het verzoek van appellante tot inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 voor de bacheloropleiding Islam en Arabisch afgewezen.

Bij beslissing van 18 juli 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 5 augustus 2014, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 augustus 2014, waar verweerder met bericht niet is verschenen en appellante zonder bericht niet is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge het derde lid geldt de verplichting, bedoeld in het eerste lid, indien de betrokkene zich voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar voor meer dan een bacheloropleiding wil aanmelden, voor één bacheloropleiding.

Ingevolge het vijfde lid is dit artikel niet van toepassing op een student die zich na 1 mei aanmeldt bij een andere bacheloropleiding dan die waarbij hij oorspronkelijk was ingeschreven maar kan aantonen dat de nieuwe aanmelding het gevolg is van een beëindiging van de inschrijving op grond van artikel 7.8b, vijfde lid, op een zodanig tijdstip dat hij zich niet kon aanmelden voor 1 mei, voorafgaand aan het studiejaar waarvoor hij zich wenst in te schrijven.

Ingevolge artikel 7.31d, eerste lid, kan het instellingsbestuur, indien de betrokkene niet heeft voldaan aan de verplichting, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, en zich na 1 mei voor een bacheloropleiding aanmeldt, besluiten dat:
a. hij de betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende bacheloropleiding weigert, of
b. de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid.

Ingevolge artikel 1A van het Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 is een eerste inschrijving van een inschrijver voor een bacheloropleiding uitsluitend mogelijk indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei 2014 in Studielink heeft aangemeld voor de opleiding (dat wil zeggen op of voor 1 mei 2014 een inschrijfverzoek heeft ingediend in Studielink), met dien verstande dat:

- deze verplichting om uiterlijk op 1 mei 2014 aan te melden slechts geldt voor één bacheloropleiding indien de betrokkene zich voor meer dan één bacheloropleiding aanmeldt. Betrokkene is wel verplicht deel te nemen aan de matching van de opleiding;
- deze verplichting om uiterlijk op 1 mei aan te melden niet geldt voor degene die op een zodanig tijdstip een bindend studieadvies heeft gekregen voor een hbo- of wo-bacheloropleiding dat hij zich niet kon aanmelden op of voor 1 mei. Betrokkene is wel verplicht deel te nemen aan de matching van de opleiding en zich daarvoor tijdig aan te melden. Om de opleiding in staat te stellen matching te organiseren, dient betrokkene zich uiterlijk voor 8 augustus 2014 aan te melden voor de laatste ronde van matchingsactiviteiten door een verzoek tot inschrijving in te dienen in Studielink.

2.2. Bij de beslissing van 18 juli 2014 heeft verweerder de afwijzing van het inschrijvingsverzoek gehandhaafd. Daartoe heeft verweerder overwogen dat betrokkene niet voldoet aan de uitzondering voor een geldige aanmelding na 1 mei.

2.3. Vast staat dat Appellante zich pas na 1 mei 2014 heeft aangemeld voor de opleiding.

2.3.1. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de 'paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies' ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vorm gegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming (Kamerstukken II 2012–2013, 33 519, nr. 6; p. 18-20) volgt verder dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs, maar ook voor anderen zoals de switchers tussen ho-opleidingen. Volgens de wetgever is in nauw overleg met de universiteiten en hogescholen besloten om de doelgroep uit te breiden. Dat betekent dat de verplichte 1 mei-datum en studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden. De verplichte 1 mei-datum geldt volgens de wetgever evenwel niet voor aspirant-studenten die vanwege een afwijzend bindend studieadvies switchen van opleiding, voor zover dat advies op een zodanig tijdstip is verstrekt dat de aspirant-student zich niet tijdig kon aanmelden. Voor hem of haar geldt bij latere aanmelding dan 1 mei geen verlies van het toelatingsrecht, maar deze aspirant-student heeft ook geen recht op een studiekeuzeactiviteit, aldus de wetgever, zij het dat de instelling hem of haar wel kan verplichten deel te nemen aan een studiekeuzeactiviteit.

2.3.2. Niet in geschil is dat artikel 7.31a, eerste lid WHW op appellante van toepassing is en dat zij zich derhalve niet tijdig heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Islam en Arabisch.

2.4. Appellante betoogt dat zij, ook niet tijdens een meeloopdag, is gewezen op de nieuwe regeling en de verplichte aanmelding uiterlijk op 1 mei.

Het College stelt voorop dat het hierbij gaat om een wettelijk voorschrift dat op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt. Betrokkene kan daarom geacht worden op de hoogte te zijn, het komt voor haar rekening als dat niet het geval is. Ook gelet op de informatie dienaangaande op de website van de Universiteit Utrecht en op de aandacht die door de landelijke media is besteed aan de invoering van de 1 mei-datum, is het College van oordeel dat appellante op de hoogte had kunnen en moeten zijn. Het had immers voor de hand gelegen dat zij die website tijdig had geraadpleegd. Verweerder kon dan ook terecht besluiten betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende opleiding te weigeren. Bijzondere omstandigheden die aanleiding zouden zijn de regeling buiten toepassing te laten zijn niet gesteld en ook overigens niet gebleken.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College,

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/153
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 10 december 2014
Partijen	: Appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	: Begeleiding (tussentijdse) Beoordeling Evenredigheidsbeginsel Herkansing Motivering Onafhankelijkheid examinator Second opinion Vertrouwensbeginsel
Artikelen	: Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onderdeel b Regels betreffende beoordeling minoren Erasmus MC
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.2.2. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de examinatoren in de beoordelingsformulieren de diverse onderdelen en elementen van de scriptie uitgebreid hebben becommentarieerd en dat zij zowel in deze formulieren als in hun commentaar op het beroepschrift van 10 maart 2014 hebben gemotiveerd waarom de scriptie niet aan voormelde criteria voldoet. Aldus heeft verweerder terecht geen grond aanwezig geacht voor het oordeel dat de beoordeling niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden dan wel niet kenbaar is gemotiveerd. (…) 2.3.1. Het programma van de minor voorziet in begeleiding van studenten tijdens de voorbereiding en bewerking van hun scriptie. Appellant heeft van deze begeleiding, ondanks aandringen van de examinatoren, geen gebruik gemaakt. Zo heeft hij geen plan van aanpak ingeleverd en is hij niet ingegaan op het voorstel van Schermer om een afspraak te maken voor een begeleidingsgesprek, waarin de precieze vraagstelling en opzet van de scriptie zou kunnen worden besproken. Tijdens het schrijfproces heeft hij evenmin nadere feedback en begeleiding aan de begeleidend docent gevraagd, terwijl daartoe de mogelijkheid bestond. De uiterste inleverdatum van de individuele scriptie is voor alle studenten verlengd van 8 naar 15 november 2013. Op 28 november 2013 heeft met de studenten een eindgesprek over alle toetsonderdelen van de minor plaatsgevonden. Appellant had de scriptie op dat moment nog niet ingeleverd. Na aandringen van de examinatoren heeft hij diezelfde dag een conceptversie van de scriptie naar Schermer gestuurd, waarna Schermer op 2 december 2013 per e-mail uitvoerig feedback heeft gegeven. Het College stelt vast dat appellant niet heeft verzocht om meer tijd om de scriptie aan te passen en zelf op 11 december 2013 de scriptie heeft ingeleverd. Gelet op de wijze waarop appellant zich bij het schrijven van de scriptie heeft opgesteld, is er onvoldoende grond voor het oordeel dat de examinatoren desalniettemin een tussentijdse beoordeling hadden moeten geven. (…) 2.4.1. Wanneer een onvoldoende voor een minoronderdeel wordt behaald kan dit volgens de Regels betreffende beoordeling minoren Erasmus MC eenmalig na het einde van de minor worden herkanst. Appellant heeft geen gebruik gemaakt van het reguliere beoordelingsmoment, waarvoor de scriptie uiterlijk 15 november 2013 had moeten worden ingeleverd. Appellant had kunnen en moeten beseffen dat het niet uiterlijk op 15 november 2013 inleveren van de scriptie doch daarna ten gevolge zou hebben dat de scriptie zou worden beoordeeld in het kader van de

herkansing.
(…)
2.6.1. Dit betoog kan niet tot vernietiging van de beslissing van 30 juni 2014 leiden. Dat de examinatoren collega's van elkaar zijn en hun beoordelingsformulieren tezamen in één e-mail aan hem hebben verzonden, biedt, anders dan appellant heeft aangevoerd, geen grond voor twijfel aan hun onafhankelijkheid. Dat zij veelal dezelfde punten van kritiek hebben, biedt daarvoor evenmin grond. De examinatoren hebben de scriptie immers aan de hand van dezelfde vaste criteria moeten beoordelen en zij hebben bovendien hun kritiek niet op dezelfde wijze verwoord.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 14 januari 2014 heeft mr. J.G.M. Aartsen (hierna: Aartsen), mede namens prof. dr. M.H.N. Schermer (hierna: Schermer; hierna tezamen: de examinatoren) hun beoordelingen van de scriptie van appellant voor de minor 'Ethiek van de Gezondheidszorg' (hierna: de scriptie) bekend gemaakt. De scriptie is met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 2 juni 2014, verzonden op 30 juni 2014, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 november 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. R.W. de Gruijl, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door S. El Ghafour LLM, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie Geneeskunde is dr. T.J.H. Ruigrok verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het kader van zijn opleiding Nederlands Recht de minor 'Ethiek van de Gezondheidszorg' aan de faculteit Geneeskunde gevolgd. Deze minor bestaat uit vier onderdelen, waaronder een individuele scriptie.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de scriptie ten onrechte als onvoldoende is beoordeeld. Daartoe voert hij aan dat de scriptie aan de in de studiegids opgenomen criteria voldoet en dat de beoordeling derhalve niet zorgvuldig tot stand is gekomen.

2.2.1. Ingevolge artikel 7.66 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), kan geen beroep worden ingesteld tegen een beslissing inhoudende een beoordeling van kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

Deze bepaling staat eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van het College wordt verkregen over een zodanige beslissing, die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 2 juni 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examinatoren, door het College slechts kan worden beoordeeld of verweerder zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. Voor een inhoudelijke beoordeling van de scriptie bestaat in deze procedure derhalve geen

ruimte.

2.2.2. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de examinatoren in de beoordelingsformulieren de diverse onderdelen en elementen van de scriptie uitgebreid hebben becommentarieerd en dat zij zowel in deze formulieren als in hun commentaar op het beroepschrift van 10 maart 2014 hebben gemotiveerd waarom de scriptie niet aan voormelde criteria voldoet.

Aldus heeft verweerder terecht geen grond aanwezig geacht voor het oordeel dat de beoordeling niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden dan wel niet kenbaar is gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.3. Verder betoogt appellant dat verweerder niet heeft onderkend dat hem ten onrechte geen aanvullende termijn is gegeven om de op 2 december 2013 verzochte aanpassingen te verwerken en om de scriptie vervolgens voor een tweede keer tussentijds te laten beoordelen. Daarbij acht appellant van belang dat hij voor de overige drie onderdelen van de minor voldoendes heeft behaald.

2.3.1. Het programma van de minor voorziet in begeleiding van studenten tijdens de voorbereiding en bewerking van hun scriptie. Appellant heeft van deze begeleiding, ondanks aandringen van de examinatoren, geen gebruik gemaakt. Zo heeft hij geen plan van aanpak ingeleverd en is hij niet ingegaan op het voorstel van Schermer om een afspraak te maken voor een begeleidingsgesprek, waarin de precieze vraagstelling en opzet van de scriptie zou kunnen worden besproken. Tijdens het schrijfproces heeft hij evenmin nadere feedback en begeleiding aan de begeleidend docent gevraagd, terwijl daartoe de mogelijkheid bestond.

De uiterste inleverdatum van de individuele scriptie is voor alle studenten verlengd van 8 naar 15 november 2013. Op 28 november 2013 heeft met de studenten een eindgesprek over alle toetsonderdelen van de minor plaatsgevonden. Appellant had de scriptie op dat moment nog niet ingeleverd. Na aandringen van de examinatoren heeft hij diezelfde dag een conceptversie van de scriptie naar Schermer gestuurd, waarna Schermer op 2 december 2013 per e-mail uitvoerig feedback heeft gegeven. Het College stelt vast dat appellant niet heeft verzocht om meer tijd om de scriptie aan te passen en zelf op 11 december 2013 de scriptie heeft ingeleverd.

Gelet op de wijze waarop appellant zich bij het schrijven van de scriptie heeft opgesteld, is er onvoldoende grond voor het oordeel dat de examinatoren desalniettemin een tussentijdse beoordeling hadden moeten geven.

Het betoog faalt.

2.4. Voorts betoogt appellant dat hem ten onrechte een herkansingsmogelijkheid is onthouden, hetgeen hij in strijd acht met het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Daarbij bestrijdt hij de stelling van de examencommissie in het verweerschrift van 13 maart 2014 dat de examinatoren mondeling met hem zouden hebben afgesproken dat de definitieve versie van de scriptie onder de herkansingsmogelijkheid zou vallen.

2.4.1. Wanneer een onvoldoende voor een minoronderdeel wordt behaald kan dit volgens de Regels betreffende beoordeling minoren Erasmus MC eenmalig na het einde van de minor worden herkanst. Appellant heeft geen gebruik gemaakt van het reguliere beoordelingsmoment, waarvoor de scriptie uiterlijk 15 november 2013 had moeten worden ingeleverd. Appellant had kunnen en moeten beseffen dat het niet uiterlijk op 15 november 2013 inleveren van de scriptie doch daarna ten gevolge zou hebben dat de scriptie zou worden beoordeeld in het kader van de herkansing.

Het betoog faalt.

2.5. Daarnaast betoogt appellant dat de door de examinatoren gegeven motivering voor het oordeel dat de scriptie onvoldoende ethisch is, ten onrechte niet concreet en verifieerbaar is.

2.5.1. In het beoordelingsformulier van Schermer is onder meer vermeld: "*De scriptie is erg juridisch van aard, het is niet echt een medisch-ethisch onderwerp, en er is ook weinig poging gedaan om het meer een medisch-karakter te geven, of de link naar medische ethiek te leggen. Eerdere suggesties voor verbetering zijn nauwelijks verwerkt. […] Verder is geen ethiek gebruikt, behalve enkele korte verwijzingen naar Beauchamp en Childress.*"

In het beoordelingsformulier van Aartsen is onder meer vermeld: "*Dit leidt tot het beschrijven van de praktijk van de kinderbescherming en niet tot een morele verhandeling/beoordeling van de praktijk of beter nog, de achterliggende waarden en normen van de kinderbescherming. […] Er ontbreekt achtergrondinformatie die relevant is voor de ethische aspecten van 'kinderbescherming', zoals achtergrondinformatie over de norm: het belang van het kind. De achtergrondinformatie over dit onderdeel is uitsluitend juridisch van aard. Dit is een gemiste kans en voldoet niet aan de vooraf gestelde criteria voor een scriptie medische ethiek. […] Het stuk bevat te weinig ethische argumentatie; argumentatie die*

terug te voeren is op waarden, normen, ethische principes."

2.5.2. Anders dan appellant betoogt, is de hiervoor onder 5.1 weergegeven motivering voldoende concreet en verifieerbaar.
Het betoog faalt.

2.6. Verder betoogt appellant dat verweerder ten onrechte is voorbijgegaan aan zijn beroepsgrond waarin hij de onafhankelijkheid van de examinatoren betwist.

2.6.1. Dit betoog kan niet tot vernietiging van de beslissing van 30 juni 2014 leiden. Dat de examinatoren collega's van elkaar zijn en hun beoordelingsformulieren tezamen in één e-mail aan hem hebben verzonden, biedt, anders dan appellant heeft aangevoerd, geen grond voor twijfel aan hun onafhankelijkheid. Dat zij veelal dezelfde punten van kritiek hebben, biedt daarvoor evenmin grond. De examinatoren hebben de scriptie immers aan de hand van dezelfde vaste criteria moeten beoordelen en zij hebben bovendien hun kritiek niet op dezelfde wijze verwoord.

2.7. Ten slotte betoogt appellant tevergeefs dat hij in de gelegenheid had behoren te worden gesteld een second opinion ten aanzien van de scriptie te vragen. Hiervoor heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien, nu de scriptie reeds door twee examinatoren, onafhankelijk van elkaar, is beoordeeld.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/155
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 28 november 2014
Partijen	: Appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: (incomplete) Aanvraag Algemeen rechtsbeginsel Ambtshalve Beslissing Besluit *Bestuurlijke lus* Bestuursbeurs Finale geschillenbeslechting Profileringsfonds Rechtsbescherming Tussenuitspraak
Artikelen	: Awb artikel 1:3 Awb artikel 4:5 lid 1 Awb artikel 4:5 lid 4 Awb artikel 8:51d Regeling Financiële Ondersteuning Studenten 2012 artikel 7 lid 2 Regeling Financiële Ondersteuning Studenten 2012 artikel 9 aanhef en onderdeel b
Uitspraak	: Tussenuitspraak
Hoofdoverwegingen	: 2.4.2 Het College overweegt ambtshalve echter het volgende. Verweerder heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat appellant niet binnen de gestelde termijn zijn onvolledige aanvraag heeft aangevuld. Het College merkt op dat het niet tijdig aanvullen van de aanvraag geen betrekking heeft op het door appellant gemaakte bezwaar, maar op de vraag wat verweerder op de aanvraag van appellant had mogen beslissen. Het bezwaar van appellant was gericht tegen de mail

van de ambtelijk secretaris en is binnen de gestelde termijn ingediend. Aangezien de ambtelijk secretaris niet bevoegd is op aanvragen te beslissen, heeft verweerder alsnog bij beslissing van 20 mei 2014 op de aanvraag beslist. De beslissing op het bezwaar van 22 mei 2014 heeft mede betrekking op de beslissing van 20 mei 2014.
Verweerder heeft ter zitting van het College te kennen gegeven dat verweerder voortaan, anders dan voorheen, op een onvolledige aanvraag, indien die aanvraag niet tijdig wordt aangevuld, expliciet een beslissing zal nemen. Het College acht die wijziging, ook ter wille van de rechtsbescherming van de aanvrager, juist. Verweerder had derhalve op het bezwaar van appellant een volledige heroverweging dienen te verrichten, die behoorde te leiden tot het al dan niet herroepen van de op de aanvraag genomen beslissing.
Daarbij merkt het College nog het volgende op. De FOS-regeling verplicht verweerder, anders dan hij in de beslissing van 20 mei 2014 veronderstelt, niet een onvolledige aanvraag buiten behandeling te laten. Dat is ook in artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb niet dwingend voorgeschreven. Voorts bepaalt artikel 4:5, vierde lid, van de Awb dat een beslissing om de aanvraag niet in behandeling te nemen binnen vier weken nadat de aanvraag is aangevuld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verschenen aan de aanvrager moet worden bekendgemaakt. Het College stelt vast dat, zowel de mail van de ambtelijk secretaris, als de beslissing van verweerder van 20 mei 2014 niet in overeenstemming is met hetgeen in artikel 4:5, vierde lid, van de Awb is bepaald. Hoewel artikel 4:5 van de Awb niet rechtsreeks van toepassing is op beslissingen van verweerder die niet als besluiten zijn aan te merken, is het College van oordeel dat, daargelaten of een beslissing van verweerder als thans in het geding een besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb, er geen goede reden is die bepaling niet toe te passen, nu verweerder niets anders heeft geregeld dienaangaande onderscheid te maken tussen de openbare en bijzondere instellingen. Voorts kan hetgeen in artikel 4:5, vierde lid, van de Awb is bepaald worden gezien als een vastlegging van een algemeen rechtsbeginsel over de wijze waarop met incomplete aanvragen moet worden omgegaan. Verweerder had de aanvraag derhalve niet buiten behandeling mogen laten. Daarbij is ook nog van belang dat in dit geval geen sprake was van een ontbrekend gegeven op grond waarvan verweerder niet ten gronde op de aanvraag zou kunnen beslissen. Verweerder wist blijkens de brief van 15 oktober 2013 om welk gegeven het ging. Voorts wijst het College erop dat uit jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en de Centrale Raad van Beroep volgt dat zelfs indien bij de beslissing op de aanvraag een juiste toepassing is gegeven aan artikel 4:5, eerste en vierde lid, van de Awb, het verweerder vrij staat, zeker indien belangen van derden niet in het geding zijn, indien de ontbrekende gegevens alsnog in de bezwaarfase worden overgelegd, die gegevens in de heroverweging te betrekken.
2.5 Het College ziet in het belang bij een spoedige beëindiging van het geschil aanleiding verweerder op de voet van artikel 8:51d van de Awb op te dragen de beslissing van 22 mei 2014 te herstellen door een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen, met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen. Daarbij wordt appellant aangeraden het ontbrekende stuk alsnog zo spoedig mogelijk bij verweerder in te dienen, zodat het bij het nemen van de nieuwe beslissing kan worden betrokken.

Tussenuitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 mei 2014 heeft verweerder een aanvraag van appellant om toekenning van een bestuursbeurs op grond van de Regeling Financiële Ondersteuning Studenten 2012 (hierna: de FOS-regeling), buiten behandeling gelaten.

Bij beslissing van 22 mei 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bij brief van 25 juni 2014 heeft appellant tegen deze beslissing bezwaar gemaakt, welke brief verweerder ter behandeling als beroepschrift naar het College heeft doorgezonden.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 oktober 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de Vrije Universiteit Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in samenhang met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het College het bestuursorgaan opdragen een gebrek in het bestreden besluit te herstellen of te laten herstellen.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van deel IV van de FOS-regeling moet een aanvraag om toekenning van een bestuursbeurs worden ingediend voor 1 november volgend op het studiejaar waarin de student lid was van een universitair orgaan.
Ingevolge artikel 9, aanhef en onder b, levert de student bij de aanvraag in de geloofsbrief, waarmee zijn verkiezing wordt bevestigd, of benoemingsbrief.

2.2 Op 7 oktober 2013 heeft appellant een aanvraag ingediend om toekenning van een bestuursbeurs op grond van de FOS-regeling in verband met zijn lidmaatschap van de facultaire studentenraad Wijsbegeerte in het studiejaar 2012-2013.
Bij brief van 15 oktober 2013 heeft verweerder appellant medegedeeld dat de aanvraag onvolledig is, omdat daarbij niet als bijlage is gevoegd een bewijs waaruit blijkt dat hij tot lid van deze studentenraad is gekozen dan wel zijn benoemingsbrief. Aan appellant is de gelegenheid geboden het ontbrekende stuk uiterlijk 8 november 2013 in te dienen.
Bij email van 14 januari 2014 heeft appellant de ambtelijk secretaris van de Commissie Financiële Ondersteuning Studenten (hierna: de ambtelijk secretaris) meegedeeld dat hij wegens omstandigheden pas 14 januari 2014 er achter is gekomen dat de aanvraag incompleet is en gevraagd of de aanvraag alsnog kan worden aangevuld. Bij email van 16 januari 2014 heeft de ambtelijk secretaris hierop geantwoord dat de geboden termijn om de aanvraag aan te vullen, ruimschoots is overschreden en gelet hierop geen aanleiding wordt gezien alsnog een aanvraag van appellant in behandeling te nemen.

2.3 Bij beslissing van 20 mei 2014 heeft verweerder de aanvraag van appellant buiten behandeling gelaten, omdat de aanvraag incompleet is en hij deze niet uiterlijk 8 november 2013 heeft aangevuld. Bij beslissing van 22 mei 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Hierbij heeft hij het standpunt ingenomen dat appellant valt toe te rekenen dat hij de brief van 15 oktober 2013 niet tijdig heeft gelezen en hierdoor de aanvraag niet binnen de gestelde termijn heeft aangevuld, nu de brief was verzonden naar het door appellant op het aanvraagformulier ingevulde adres, en dat van appellant verwacht mocht worden dat als hij naast dit woonadres ook een correspondentieadres had, hij dit adres ook op het formulier had vermeld.

2.4 Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat hem valt toe te rekenen dat hij de brief van 15 oktober 2013 niet tijdig heeft gelezen, waardoor hij zijn aanvraag niet binnen de gestelde termijn heeft aangevuld. Hij voert aan dat hij bij zijn inschrijving bij de universiteit een woonadres en een correspondentieadres heeft opgegeven. Omdat op het aanvraagformulier werd gevraagd om vermelding van het woonadres, heeft hij alleen zijn woonadres op het formulier vermeld, en niet ook zijn correspondentieadres. Omdat correspondentie over de aanvraag naar dit adres is verstuurd, gaat het echter om een correspondentieadres. Dit moest duidelijk op het formulier zijn vermeld. Verder beschikt de universiteit over zijn correspondentieadres, en verwacht mocht worden dat brieven over de aanvraag naar

dit adres verstuurd zouden worden. Omdat verweerder op dit punt niet correct heeft gehandeld, dient de aanvraag alsnog in behandeling te worden genomen, aldus appellant.

2.4.1 Het betoog van appellant dat hem niet valt toe te rekenen dat hij de brief van 15 oktober 2013 niet tijdig heeft gelezen en hij hierdoor zijn aanvraag niet binnen de gestelde termijn heeft aangevuld, wordt niet gevolgd. Het lag op de weg van appellant om zo nodig te informeren welk adres hij op het aanvraagformulier diende in te vullen dan wel op het aanvraagformulier te vermelden dat hij een correspondentieadres heeft waarnaar de post moet worden verstuurd. Appellant mocht er niet zonder meer op vertrouwen dat nu hij bij zijn inschrijving ook een correspondentieadres had opgegeven, de correspondentie over de aanvraag naar dit adres verstuurd zou worden. Aangezien appellant, zoals ter zitting is gebleken, op zijn woonadres ook wel post van derden ontvangt, hetgeen begrijpelijk is daar niet iedereen weet dat appellant over een correspondentieadres beschikt, behoorde het temeer tot de verantwoordelijkheid van appellant zijn brievenbus regelmatig te controleren op relevante post.

2.4.2 Het College overweegt ambtshalve echter het volgende.

Verweerder heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat appellant niet binnen de gestelde termijn zijn onvolledige aanvraag heeft aangevuld. Het College merkt op dat het niet tijdig aanvullen van de aanvraag geen betrekking heeft op het door appellant gemaakte bezwaar, maar op de vraag wat verweerder op de aanvraag van appellant had mogen beslissen. Het bezwaar van appellant was gericht tegen de mail van de ambtelijk secretaris en is binnen de gestelde termijn ingediend. Aangezien de ambtelijk secretaris niet bevoegd is op aanvragen te beslissen, heeft verweerder alsnog bij beslissing van 20 mei 2014 op de aanvraag beslist. De beslissing op het bezwaar van 22 mei 2014 heeft mede betrekking op de beslissing van 20 mei 2014.

Verweerder heeft ter zitting van het College te kennen gegeven dat verweerder voortaan, anders dan voorheen, op een onvolledige aanvraag, indien die aanvraag niet tijdig wordt aangevuld, expliciet een beslissing zal nemen. Het College acht die wijziging, ook ter wille van de rechtsbescherming van de aanvrager, juist. Verweerder had derhalve op het bezwaar van appellant een volledige heroverweging dienen te verrichten, die behoorde te leiden tot het al dan niet herroepen van de op de aanvraag genomen beslissing.

Daarbij merkt het College nog het volgende op. De FOS-regeling verplicht verweerder, anders dan hij in de beslissing van 20 mei 2014 veronderstelt, niet een onvolledige aanvraag buiten behandeling te laten. Dat is ook in artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb niet dwingend voorgeschreven. Voorts bepaalt artikel 4:5, vierde lid, van de Awb dat een beslissing om de aanvraag niet in behandeling te nemen binnen vier weken nadat de aanvraag is aangevuld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verschenen aan de aanvrager moet worden bekendgemaakt. Het College stelt vast dat, zowel de mail van de ambtelijk secretaris, als de beslissing van verweerder van 20 mei 2014 niet in overeenstemming is met hetgeen in artikel 4:5, vierde lid, van de Awb is bepaald. Hoewel artikel 4:5 van de Awb niet rechtsreeks van toepassing is op beslissingen van verweerder die niet als besluiten zijn aan te merken, is het College van oordeel dat, daargelaten of een beslissing van verweerder als thans in het geding een besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb, er geen goede reden is die bepaling niet toe te passen, nu verweerder niets anders heeft geregeld dienaangaande onderscheid te maken tussen de openbare en bijzondere instellingen. Voorts kan hetgeen in artikel 4:5, vierde lid, van de Awb is bepaald worden gezien als een vastlegging van een algemeen rechtsbeginsel over de wijze waarop met incomplete aanvragen moet worden omgegaan. Verweerder had de aanvraag derhalve niet buiten behandeling mogen laten. Daarbij is ook nog van belang dat in dit geval geen sprake was van een ontbrekend gegeven op grond waarvan verweerder niet ten gronde op de aanvraag zou kunnen beslissen. Verweerder wist blijkens de brief van 15 oktober 2013 om welk gegeven het ging. Voorts wijst het College erop dat uit jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en de Centrale Raad van Beroep volgt dat zelfs indien bij de beslissing op de aanvraag een juiste toepassing is gegeven aan artikel 4:5, eerste en vierde lid, van de Awb, het verweerder vrij staat, zeker indien belangen van derden niet in het geding zijn, indien de ontbrekende gegevens alsnog in de bezwaarfase worden overgelegd, die gegevens in de heroverweging te betrekken.

2.5 Het College ziet in het belang bij een spoedige beëindiging van het geschil aanleiding verweerder op de voet van artikel 8:51d van de Awb op te dragen de beslissing van 22 mei 2014 te herstellen door een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen, met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen. Daarbij wordt appellant aangeraden het ontbrekende stuk alsnog zo spoedig mogelijk bij verweerder in te dienen, zodat het bij het nemen van de nieuwe beslissing kan worden betrokken.

2.6 In de einduitspraak zal worden beslist over de proceskosten en vergoeding van het betaalde griffierecht.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

draagt het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam op om binnen zes weken na verzending van deze tussenuitspraak, met inachtneming van hetgeen hierin is overwogen, de beslissing van 22 mei 2014 te herstellen door een nieuwe beslissing te nemen en deze aan appellant en het College toe te zenden.

•

Zaaknummer	:	2014/159 en 159.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 oktober 2014
Partijen	:	Verzoekster en Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
Trefwoorden	:	Beoordeling Kennen en kunnen Kortsluiting Onverwijlde spoed Studeerbaarheid Studiebegeleiding Voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:4 lid 3, aanhef en onder b Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 lid 1
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Verzoekster betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie op goede gronden tot haar beslissing is gekomen. Volgens haar heeft het CBE het volgende niet onderkend. Aan haar is een tegenstrijdig signaal afgegeven door het project wel tentoon te stellen, maar vervolgens met een onvoldoende te beoordelen. Het project is ten onrechte met een onvoldoende beoordeeld, nu het geheel volgens de opdracht is uitgevoerd. Eén van de docenten van de opleiding heeft onvoldoende kennis en verzoekster heeft in deze docent geen vertrouwen. Verzoekster heeft ook het gevoel dat zij is afgerekend op kritiek die zij op de opleiding heeft geuit. Verder is het werk van een medestudent wel met een voldoende beoordeeld, terwijl dit op belangrijke onderdelen niet goed was uitgevoerd. In de tussentijd heeft verzoekster ook voor een ander project ten onrechte een onvoldoende gekregen. De gang van zaken binnen de opleiding is slecht. Er worden ongevraagde geluidopnamen gemaakt, verkeerde roosters vastgesteld en de professionaliteit en achtergrond van de docenten voldoen niet aan de norm. Zo is er geen docent die een master-opleiding Interieurarchitectuur heeft afgerond. Daarom kunnen de projecten ook niet op masterniveau worden beoordeeld. Verder wordt inconsistent en amateuristisch met zaken omgegaan. Zo is het vreemd dat binnen de opleiding maquettes niet verplicht zijn gesteld, terwijl voor de open dag door de docent wordt gevraagd maquettes mee te nemen. Verzoekster stelt dat het vorenstaande voor het CBE aanleiding had moeten om door een neutrale partij onderzoek te laten verrichten naar de inhoudelijke beoordelingen van de eindprojecten en het opleidingsniveau van de docenten, hetgeen het CBE ten onrechte heeft nagelaten. 2.4.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het

instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.
2.4.2 Het vorenstaande betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 2 juli 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 18 maart 2014, de voorzieningenrechter slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.
In hetgeen verzoekster heeft aangevoerd wordt geen grond gezien voor het oordeel dat in de bestreden beslissing ten onrechte is overwogen dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten. De criteria aan de hand waarvan het eindproject is beoordeeld, zijn neergelegd in het Toetsplan Master Interieurarchitectuur HKU 2013-2014. Niet gebleken is dat de beoordeling van het eindproject niet conform deze criteria heeft plaatsgevonden. Het betoog van verzoekster dat haar eindproject onjuist is beoordeeld omdat een docent onvoldoende kennis heeft en zij is afgerekend op geuite kritiek op de opleiding, is niet aannemelijk geworden, nu dit onvoldoende is geconcretiseerd en onderbouwd. In dit verband wordt voorts van belang geacht dat, zo heeft verweerder ter zitting toegelicht, bij de beoordeling van het eindproject van verzoekster vijf docenten zijn betrokken die elk een specifiek onderdeel hebben beoordeeld en vervolgens in onderling overleg tot een gezamenlijke beoordeling zijn gekomen. Dat de docenten geen masterniveau in de interieurarchitectuur hebben behaald, betekent niet, wat hier ook van zij, dat de beoordeling in strijd met het recht heeft plaatsgevonden. Met het tentoonstellen van het werk van verzoekster, is verder geen inhoudelijk oordeel gegeven over de kwaliteit van het werk. Verzoekster heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat de behaalde onvoldoende te wijten is aan de gestelde gang van zaken binnen de opleiding. Omdat de voorzieningenrechter, gelet op voornoemde bepalingen, niet kan treden in een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan het eindproject van verzoekster is toegekend, kan haar betoog dat een medestudent die slecht werk heeft afgeleverd ten onrechte een voldoende heeft gekregen, wat hier verder ook van zij, in deze procedure niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Dat verzoekster voor een ander recent project ook onterecht een onvoldoende heeft behaald, staat in deze procedure niet ter beoordeling.
Gelet op het vorenstaande, ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat aan de beoordeling van het eindproject van verzoekster zodanige gebreken kleven dat niet van die beoordeling mag worden uitgegaan. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter evenmin aanleiding om te oordelen dat ten onrechte geen onafhankelijk onderzoek naar de beoordelingen van de eindprojecten en het opleidingsniveau van de docenten is ingesteld. Het CBE is derhalve terecht en op goede gronden tot zijn oordeel gekomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het CBE van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 maart 2014 heeft de examencommissie verzoekster een onvoldoende toegekend voor het eindproject "Het Prinses Máxima Centrum" (hierna: het eindproject).

Bij beslissing van 2 juli 2014 heeft het CBE het daartegen door verzoekster ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 oktober 2014, waar verzoekster, en het CBE, vertegenwoordigd door C. de Vos, werkzaam bij de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (hierna: de HKU), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Verzoekster volgt met ingang van het studiejaar 2013-2014 de masteropleiding Interieurarchitectuur aan de HKU. Voor het eindproject, dat onderdeel uitmaakt van het vak "Endterm semester 1", heeft zij een onvoldoende behaald.
2.4 Verzoekster betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie op goede gronden tot haar beslissing is gekomen. Volgens haar heeft het CBE het volgende niet onderkend. Aan haar is een tegenstrijdig signaal afgegeven door het project wel tentoon te stellen, maar vervolgens met een onvoldoende te beoordelen. Het project is ten onrechte met een onvoldoende beoordeeld, nu het geheel volgens de opdracht is uitgevoerd. Eén van de docenten van de opleiding heeft onvoldoende kennis en verzoekster heeft in deze docent geen vertrouwen. Verzoekster heeft ook het gevoel dat zij is afgerekend op kritiek die zij op de opleiding heeft geuit. Verder is het werk van een medestudent wel met een voldoende beoordeeld, terwijl dit op belangrijke onderdelen niet goed was uitgevoerd. In de tussentijd heeft verzoekster ook voor een ander project ten onrechte een onvoldoende gekregen. De gang van zaken binnen de opleiding is slecht. Er worden ongevraagde geluidopnamen gemaakt, verkeerde roosters vastgesteld en de professionaliteit en achtergrond van de docenten voldoen niet aan de norm. Zo is er geen docent die een masteropleiding Interieurarchitectuur heeft afgerond. Daarom kunnen de projecten ook niet op masterniveau worden beoordeeld. Verder wordt inconsistent en amateuristisch met zaken omgegaan. Zo is het vreemd dat binnen de opleiding maquettes niet verplicht zijn gesteld, terwijl voor de open dag door de docent wordt gevraagd maquettes mee te nemen. Verzoekster stelt dat het vorenstaande voor het CBE aanleiding had moeten om door een neutrale partij onderzoek te laten verrichten naar de inhoudelijke beoordelingen van de eindprojecten en het opleidingsniveau van de docenten, hetgeen het CBE ten onrechte heeft nagelaten.

2.4.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

2.4.2 Het vorenstaande betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 2 juli 2014 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 18 maart 2014, de voorzieningenrechter slechts kan

beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

In hetgeen verzoekster heeft aangevoerd wordt geen grond gezien voor het oordeel dat in de bestreden beslissing ten onrechte is overwogen dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten. De criteria aan de hand waarvan het eindproject is beoordeeld, zijn neergelegd in het Toetsplan Master Interieurarchitectuur HKU 2013-2014. Niet gebleken is dat de beoordeling van het eindproject niet conform deze criteria heeft plaatsgevonden. Het betoog van verzoekster dat haar eindproject onjuist is beoordeeld omdat een docent onvoldoende kennis heeft en zij is afgerekend op geuite kritiek op de opleiding, is niet aannemelijk geworden, nu dit onvoldoende is geconcretiseerd en onderbouwd. In dit verband wordt voorts van belang geacht dat, zo heeft verweerder ter zitting toegelicht, bij de beoordeling van het eindproject van verzoekster vijf docenten zijn betrokken die elk een specifiek onderdeel hebben beoordeeld en vervolgens in onderling overleg tot een gezamenlijke beoordeling zijn gekomen. Dat de docenten geen masterniveau in de interieurarchitectuur hebben behaald, betekent niet, wat hier ook van zij, dat de beoordeling in strijd met het recht heeft plaatsgevonden. Met het tentoonstellen van het werk van verzoekster, is verder geen inhoudelijk oordeel gegeven over de kwaliteit van het werk. Verzoekster heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat de behaalde onvoldoende te wijten is aan de gestelde gang van zaken binnen de opleiding. Omdat de voorzieningenrechter, gelet op voornoemde bepalingen, niet kan treden in een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan het eindproject van verzoekster is toegekend, kan haar betoog dat een medestudent die slecht werk heeft afgeleverd ten onrechte een voldoende heeft gekregen, wat hier verder ook van zij, in deze procedure niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat. Dat verzoekster voor een ander recent project ook onterecht een onvoldoende heeft behaald, staat in deze procedure niet ter beoordeling.

Gelet op het vorenstaande, ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat aan de beoordeling van het eindproject van verzoekster zodanige gebreken kleven dat niet van die beoordeling mag worden uitgegaan. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter evenmin aanleiding om te oordelen dat ten onrechte geen onafhankelijk onderzoek naar de beoordelingen van de eindprojecten en het opleidingsniveau van de docenten is ingesteld. Het CBE is derhalve terecht en op goede gronden tot zijn oordeel gekomen.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

•

Zaaknummer	: 2014/160
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Kleijn, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 16 december 2014
Partijen	: Appellante en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	: Afstudeerwijzer Beoordeling Herkansing Schadevergoeding Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:4 lid 3 aanhef en onderdeel b
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.5.2. Wat betreft de stelling van appellante dat zij niet op de mogelijkheid is gewezen om het herziene rapport nog vóór de afstudeerzitting aan de beoordelaar voor te leggen, heeft verweerder terecht geconcludeerd dat hiermee niet onzorgvuldig is gehandeld, nu in

de voor appellante raadpleegbare Afstudeerwijzer van de opleiding deze mogelijkheid duidelijk is vermeld. Ook de omstandigheid dat appellante de beoordeling van de eerste afstudeerzitting ten tijde van de herkansing nog niet op schrift had ontvangen, leidt er niet toe dat onzorgvuldig is besloten, nu de afstudeercoach haar direct na de eerste afstudeerzitting mondeling wel uitvoerig feedback heeft gegeven. De door appellante overigens aangevoerde stellingen over de gang van zaken tijdens de herkansingsprocedure heeft zij ook reeds bij verweerder naar voren gebracht. Verweerder heeft in die stellingen om de in de beslissing van 16 juni 2014 genoemde redenen terecht geen aanleiding gezien voor de conclusie dat onzorgvuldig is gehandeld. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de beoordeling van de herkansing op de afstudeerzitting van 2 december 2013 kan gelet op het hiervoor onder 2.5.1 weergegeven toetsingskader niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 december 2013 heeft een examinator van de opleiding Bedrijfskunde, Management, Economie en Recht (hierna: BKM) aan de Academie voor HRM en Bedrijfskunde van de hogeschool een door appellante opnieuw opgesteld afstudeerrapport, haar verdediging daarvan en haar getoonde beroepshouding gewaardeerd met het eindcijfer 5,1.

Bij beslissing van 16 juni 2014 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 november 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. E.H.J.M. de Bonth, en verweerder, vertegenwoordigd door S.C.R. Verwiel en drs. J.A. den Engelsman, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is op de procedure bij het College hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 8:1, 8:2, eerste lid, aanhef en onder a, en 8:13.

Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen beslissingen, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels van examinering of toetsing.

2.3. Appellante is vierdejaarsstudent aan de opleiding BKM van de hogeschool. Zij heeft in het kader van haar afstuderen samen met een medestudent stage gelopen, een afstudeerrapport opgesteld en dit tijdens een afstudeerzitting op 23 augustus 2013 verdedigd. Dit afstudeerrapport, de verdediging door appellante en de door haar getoonde beroepshouding is met het eindcijfer 5 gewaardeerd. In het geval van appellante is zowel het afstudeerrapport, als de verdediging ervan als onvoldoende beoordeeld. Na deze afstudeerzitting hebben appellante en de medestudent besloten individueel het afstuderen te herkansen. Tijdens de afstudeerzitting op 2 december 2013 is het door appellante herziene afstudeerrapport en haar verdediging ervan wederom als onvoldoende beoordeeld.

2.4. Aan de beslissing van 16 juni 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, zowel de herkansingsprocedure als geheel, als de beoordeling van de herkansing, zorgvuldig is verlopen.

2.5. Appellante betoogt ten aanzien van de beoordeling op de eerste afstudeerzitting op 23 augustus 2013 dat deze vooral het resultaat was van de bijdrage van de externe deskundige, die hiervoor niet de juiste expertise bezit. Verder stelt appellante uit navraag bij de medestudent te hebben vernomen dat zij tijdens haar afstudeerzitting dezelfde antwoorden als appellante op de gestelde vragen over het afstudeerrapport heeft gegeven, terwijl de verdediging van die medestudent wel voldoende is geacht.

2.5.1. Uit de gedingstukken blijkt niet dat appellante afzonderlijk bezwaar heeft gemaakt tegen de beoordeling tijdens de afstudeerzitting op 23 augustus 2013. Zoals in de beslissing van 16 juni 2014 terecht is vastgesteld, heeft de onderhavige procedure derhalve uitsluitend betrekking op de herkansingsprocedure en de beoordeling tijdens de afstudeerzitting op 2 december 2013. Reeds hierom kan het hiervoor onder 2.4 weergegeven betoog niet leiden tot gegrondverklaring van het beroep.

2.6. Appellante betoogt ten aanzien van de herkansing van het afstuderen dat de procedure niet zorgvuldig is verlopen en dat zij het niet eens is met de beoordeling van haar herziene afstudeerrapport en de verdediging ervan. Hiertoe voert zij aan dat zij de feedback die zij heeft gekregen op haar eerste afstudeerrapport volledig in het herziene rapport heeft verwerkt, zodat niet valt in te zien waarom dit rapport lager is gewaardeerd dan het eerste rapport. Verder had volgens haar van de hogeschool mogen worden verwacht dat men haar zou wijzen op de mogelijkheid om het concept van het herziene rapport nog vóór de afstudeerzitting op 2 december 2013 aan de beoordelaar voor te leggen. Dat dit zou zijn gebeurd in het feedback-gesprek na de eerste afstudeerzitting, blijkt niet uit het transcript van de opname van dit gesprek. Ook wijst zij erop dat de hogeschool heeft verzuimd te voldoen aan haar verzoek om een toelichting op de beoordeling van het herziene afstudeerrapport van de medestudent. Voorts voert zij aan dat de mondelinge behandeling op de afstudeerzitting van 2 december 2013 plaatsvond ten overstaan van dezelfde beoordelaars als die van 23 augustus 2013, waardoor een objectief gesprek over het afstudeerrapport niet mogelijk was. Tevens stelt zij als gevolg van de omstandigheid dat zij de beoordeling van de eerste afstudeerzitting destijds ten onrechte nog niet op schrift had ontvangen, niet goed in staat was om haar afstudeerrapport en verdediging ervan op de juiste wijze te herzien. Gelet op alle onregelmatigheden had haar verzoek om een objectieve derde haar afstudeerrapport nogmaals te laten beoordelen, moeten worden ingewilligd. Ten slotte verzoekt appellante om vergoeding van de schade die zij als gevolg van de handelwijze van de hogeschool heeft geleden.

2.6.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 24 juli 2013 in zaaknummer 2013/057; www.cbho.nl), staat artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een besluit van verweerder een oordeel van het College wordt verkregen over een besluit dat als zodanig van de rechterlijke toetsing is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan beoordelen of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de geen verbindende voorschriften zijn geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig is besloten.

2.6.2. Wat betreft de stelling van appellante dat zij niet op de mogelijkheid is gewezen om het herziene rapport nog vóór de afstudeerzitting aan de beoordelaar voor te leggen, heeft verweerder terecht geconcludeerd dat hiermee niet onzorgvuldig is gehandeld, nu in de voor appellante raadpleegbare Afstudeerwijzer van de opleiding deze mogelijkheid duidelijk is vermeld. Ook de omstandigheid dat appellante de beoordeling van de eerste afstudeerzitting ten tijde van de herkansing nog niet op schrift had ontvangen, leidt er niet toe dat onzorgvuldig is besloten, nu de afstudeercoach haar direct na de eerste afstudeerzitting mondeling wel uitvoerig feedback heeft gegeven. De door appellante overigens aangevoerde stellingen over de gang van zaken tijdens de herkansingsprocedure heeft zij ook reeds bij verweerder naar voren gebracht. Verweerder heeft in die stellingen om de in de beslissing van 16 juni 2014 genoemde redenen terecht geen aanleiding gezien voor de conclusie dat onzorgvuldig is gehandeld. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de beoordeling van de herkansing op de afstudeerzitting van 2 december 2013 kan gelet op het hiervoor onder 2.5.1 weergegeven toetsingskader niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding moet worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

•

Zaaknummer	: 2014/161
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 10 december 2014
Partijen	: Appellant en Fontys Hogescholen
Trefwoorden	: Bijzondere omstandigheden Bindend studieadvies Causaliteit (mis) Communicatie (instellings-) Collegegeld Toezegging Uitschrijving Restitutie
Artikelen	: Regeling inschrijfvoorwaarden Fontys Hogescholen 2013-2014 artikel 2.3
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.2. Verweerder heeft aan het bestreden standpunt ten grondslag gelegd dat er geen causaal verband bestaat tussen de miscommunicatie en de keuze van appellant om zich halverwege het studiejaar uit te schrijven. Appellant mag de opleiding immers volgen zoals met hem in december 2012 is besproken. Dat er door de directeur in eerste instantie is gesproken over een termijn van drie jaar om de propedeuse te behalen is ingegeven door de planning die appellant voor zichzelf had opgesteld. Nadat appellant te kennen had gegeven dat de termijn van drie jaar wellicht toch nog te kort zou zijn is hem medegedeeld dat hij de opleiding kan volgen onder de 'oude' condities, derhalve zonder dat een bindend studieadvies gegeven wordt. Onder deze omstandigheden heeft verweerder in de miscommunicatie terecht geen aanleiding gezien het verzoek van appellant in te willigen. Dat appellant, naar hij stelt, ten tijde van laatstgenoemde mededeling niet meer ingeschreven stond, leidt niet tot een ander oordeel. Voor zover er bij appellant nog verwarring bestond, omdat de directeur in zijn e-mail van 20 februari 2014 een termijn van drie jaar voor de propedeuse had genoemd, lag het op de weg van appellant om op dit punt duidelijkheid te verkrijgen. Appellant heeft er echter voor gekozen om zich uit te schrijven, terwijl hij geen toezegging had dat het instellingscollegegeld over de maanden dat hij niet meer staat ingeschreven zou worden gerestitueerd, hetgeen voor zijn rekening en risico komt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 maart 2014 heeft de directeur van de Fontys Lerarenopleiding Sittard het verzoek van appellant om restitutie van het instellingscollegegeld over de maanden dat hij niet meer ingeschreven staat, afgewezen.

Bij beslissing van 19 juni 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 november 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.C. Hesseling-Hertsenberg, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Volgens artikel 2.3 van de Regeling Inschrijfvoorwaarden Fontys Hogescholen 2013-2014 vindt restitutie van instellingscollegegeld niet plaats, tenzij er sprake is van afstuderen of overlijden van de student, of van bijzondere omstandigheden die door de directeur worden erkend als reden voor restitutie.

2.2. Appellant had zich ingeschreven voor de deeltijd Lerarenopleiding Wiskunde aan de Fontys Lerarenopleiding Sittard, onderdeel van Fontys Hogescholen, voor het studiejaar 2013-2014 (hierna: de opleiding). Deze inschrijving is op 1 april 2014 op verzoek van appellant beëindigd.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden die restitutie van het instellingscollegegeld rechtvaardigen. Daartoe voert hij aan dat de heer [naam 2], coördinator maatwerktraject wiskunde, hem in december 2012 desgevraagd heeft medegedeeld dat hem tijdens de opleiding geen bindend studieadvies zou worden gegeven, waarna hij zich voor de opleiding heeft ingeschreven. Gedurende het studiejaar 2013-2014 is gebleken dat de regels per september 2013 zijn gewijzigd en dat hij een bindend studieadvies zou krijgen. Nu hij niet tijdig over deze wijziging is geïnformeerd en hij zich niet voor de opleiding zou hebben ingeschreven indien hij van deze wijziging op de hoogte was geweest, had verweerder aanleiding moeten zien zijn verzoek toe te wijzen, aldus appellant. Dat de directeur aan hem heeft medegedeeld dat voor hem een uitzondering wordt gemaakt en dat hem geen bindend studieadvies zal worden gegeven, doet hier volgens appellant niet aan af, nu hij ten tijde van deze mededeling reeds was uitgeschreven.

2.3.1. Op 4 februari 2014 heeft appellant de examencommissie verzocht zijn inschrijving te beëindigen en het instellingscollegegeld over de maanden dat hij niet meer staat ingeschreven te restitueren. Hij heeft daarbij toegelicht dat hij onjuist over de regels ten aanzien van het bindend studieadvies is geïnformeerd en dat zijn planning om in drie jaar zijn propedeuse te halen door deze regels niet meer haalbaar is. De examencommissie heeft dit verzoek naar de directeur doorgestuurd. Op 20 februari 2014 heeft de directeur aan appellant medegedeeld dat hij vanwege de miscommunicatie, bij wijze van hoge uitzondering, in de gelegenheid wordt gesteld de propedeuse binnen de door hem geplande drie jaar te behalen. Op 23 maart 2014 heeft appellant aan de directeur bericht dat de inschrijving voor de opleiding, gelet op het bindend studieadvies na een bepaalde periode alsmede de grote reisafstand, een verkeerde keuze is geweest en dat hij zich wenst uit te schrijven met restitutie van het instellingscollegegeld over de resterende maanden van het studiejaar. Op 24 maart 2014 heeft de directeur aan appellant medegedeeld dat de miscommunicatie vervelend is geweest, maar dat reeds is aangegeven dat in dit uitzonderlijke geval niet wordt vastgehouden aan het bindend studieadvies en dat hij in de gelegenheid is gesteld om de opleiding onder de ‘oude’ condities te volgen. Tevens is medegedeeld dat de reisafstand de eigen keuze van appellant is geweest en dat het instellingscollegegeld niet zal worden gerestitueerd. Uit het inschrijfsysteem blijkt dat appellant diezelfde dag een verzoek tot beëindiging van de inschrijving heeft ingediend, waarna de inschrijving op 1 april 2014 is beëindigd.

2.3.2. Verweerder heeft aan het bestreden standpunt ten grondslag gelegd dat er geen causaal verband bestaat tussen de miscommunicatie en de keuze van appellant om zich halverwege het studiejaar uit te schrijven. Appellant mag de opleiding immers volgen zoals met hem in december 2012 is besproken. Dat er door de directeur in eerste instantie is gesproken over een termijn van drie jaar om de propedeuse te behalen is ingegeven door de planning die appellant voor zichzelf had opgesteld. Nadat appellant te kennen had gegeven dat de termijn van drie jaar wellicht toch nog te kort zou zijn is hem medegedeeld dat hij de opleiding kan volgen onder de 'oude' condities, derhalve zonder dat een bindend studieadvies gegeven wordt.

Onder deze omstandigheden heeft verweerder in de miscommunicatie terecht geen aanleiding gezien het verzoek van appellant in te willigen. Dat appellant, naar hij stelt, ten tijde van laatstgenoemde mededeling niet meer ingeschreven stond, leidt niet tot een ander oordeel. Voor zover er bij appellant nog verwarring bestond, omdat de directeur in zijn e-mail van 20 februari 2014 een termijn van drie jaar voor de propedeuse had genoemd, lag het op de weg van appellant om op dit punt duidelijkheid te verkrijgen. Appellant heeft er echter voor gekozen om zich uit te schrijven, terwijl hij geen toezegging had dat het instellingscollegegeld over de maanden dat hij niet meer staat ingeschreven zou worden gerestitueerd, hetgeen voor zijn rekening en risico komt.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/162
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Borman Hoogvliet
Datum uitspraak	: 16 december 2014
Partijen	: Appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	: Bevoegdheid College Bekostiging student Bijzonder instelling voor ho Burgerlijke rechter (instellings-)collegegeld Finale geschillenbeslechting Kosteloos onderwijs Onderwijskosten Wederprestatie Zelf voorzien
Artikelen	: WHW artikel 7.45a WHW artikel 7.46 lid 1 WHW artikel 7.46 lid 5 WHW artikel 7.66 lid 5 Awb artikel 8:71 Awb artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b 1ste Protocol artikel 2 Regeling aanmelding en inschrijving VUA
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3. Het College stelt voorop dat het bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Nu het College ingevolge de WHW de aan haar voorgelegde geschillen dient te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen, wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellante ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht. Ten aanzien van het verzoek van appellante om toepassing te geven aan artikel 8:71 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), overweegt het College dat, nu het bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil, zich niet de situatie voordoet dat uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld. Voor toepassing van artikel 8:71 van de Awb bestaat dan ook geen aanleiding. 2.5.2. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder uitgebreid toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage tot stand is gekomen en waarom de berekening die appellante daar tegenover heeft gesteld en de uitgangspunten die daarbij zijn gehanteerd niet juist zijn. Gelet op die toelichting, biedt de door appellante overgelegde berekening onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder de door hem gemaakte berekening niet mocht volgen. Wat betreft de omstandigheid dat appellante gedurende 1,5 jaar van de 3 jaar durende master coschappen loopt, heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht dat de Rijksbijdrage voor onderwijs en onderzoek en de Rijksbijdrage voor de werkplaatsfunctie twee gescheiden

geldstromen zijn. Voorts heeft hij erop gewezen dat de beëindiging van de bekostiging van volgtijdige inschrijvingen heeft geleid tot inkomstenderving via de werkplaatsfunctie. Met dat gegeven is volgens verweerder nog geen rekening gehouden bij de berekening van de studentgebonden financiering per bekostigde masterstudent Geneeskunde. Zou daar wel rekening mee worden gehouden, dan zou het berekende bedrag hoger uitvallen, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting, ziet het College onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder vanwege de coschappen gehouden was het instellingscollegegeldtarief met 50% te verminderen.
Ten aanzien van het rapport "De kosten van verruimen of loslaten van de *numerus fixus*" van SEO Economisch Onderzoek, heeft verweerder ter zitting toegelicht dat de in dat rapport vermelde bedragen zijn gebaseerd op het prijsniveau van het jaar 2009 en niet zijn gebaseerd op de huidige bekostigingssystematiek, maar op de voorloper daarvan. Gelet op deze toelichting, biedt het rapport van SEO Economisch Onderzoek onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet toelaatbaar is.
Wat betreft het rapport "Advies nieuwe bekostiging Wetenschappelijk Onderwijs" van Deloitte Consulting B.V. van 19 januari 2010, heeft verweerder er ter zitting op gewezen dat dit een advies omtrent de invoering van een nieuwe bekostigingssystematiek is en niet een beschrijving van de feitelijk gehanteerde systematiek. Verweerder heeft toegelicht dat bij de uiteindelijke uitwerking van de bekostigingssystematiek op diverse onderdelen is afgeweken van dit advies. Gelet hierop, biedt ook dit rapport onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet gevolgd kon worden.
en aanzien van de "Toelichting instellingscollegegeld-tarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" heeft verweerder zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de daarin vermelde tarieven zijn gebaseerd op de tarieven uit 2008 en niet op de tarieven volgens de bekostigingssystematiek uit 2012. Ook heeft het erop gewezen dat er in die toelichting ten onrechte van uit wordt gegaan dat de tarieven voor een bachelor gelijk zijn aan die van een master. Appellante heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het standpunt van het college naar voren gebracht. De "Toelichting instellingscollegegeld-tarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" biedt derhalve evenmin grond voor het oordeel dat de door verweerder gemaakte berekening niet kon worden gehanteerd.
Ook in hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, bestaat onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder zijn beslissing niet heeft mogen baseren op de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage. Zelfs als die berekening niet op alle punten geheel juist zou zijn, rechtvaardigt dat niet de conclusie dat die berekening zodanige gebreken kent, dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.
Voorts ziet het College geen grond voor het oordeel dat het door verweerder vastgestelde instellingscollegegeldtarief zodanig hoog is, dat zich strijd voordoet met artikel 2 van het Eerste Protocol. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het hier niet een eerste, maar een tweede studie in het hoger onderwijs betreft en de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2013 heeft verweerder aan appellante meegedeeld dat zij voor de masteropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2013-2014 het instellingscollegegeld van € 15.000,00 is verschuldigd.

Bij beslissing van 4 december 2013 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 28 mei 2014 in zaak nr. CBHO 2014/008 (www.cbho.nl) heeft het College het door appellante daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 4 december 2013 vernietigd.

Bij beslissing van 4 juli 2014 heeft verweerder het door appellante tegen de beslissing van 25 juli 2013 gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep gevoegd met dat in zaak nr. 2014/150 ter zitting behandeld op 6 november 2014, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Kalkwiek, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door A.M. van Donk en D.J. Slagter, zijn verschenen. Na de zitting zijn de zaken gesplitst.

2. Overwegingen

2.1. Bij de uitspraak van 28 mei 2014 heeft het College het door appellante tegen de beslissing van 4 december 2013 ingestelde beroep gegrond verklaard, omdat verweerder in het verweerschrift niet heeft gereageerd op het betoog van appellante dat het instellingscollegegeldtarief van € 15.000,00 per jaar hoger is dan de onderwijskosten en de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor genoten onderwijs te buiten gaat en ook ter zitting bij het College desgevraagd geen motivering heeft gegeven aangaande de wijze waarop het tarief van het instellingscollegegeld voor de masteropleiding Geneeskunde tot stand is gekomen. De beslissing van 4 december 2013 was naar het oordeel van het College op dit punt onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

Naar aanleiding van deze uitspraak heeft verweerder de beslissing van 4 juli 2014 genomen. Bij die beslissing heeft verweerder zich aan de hand van een berekening op het standpunt gesteld dat hij per bekostigde masterstudent Geneeskunde in het begrotingsjaar 2013 exclusief de opslag voor onderzoek € 16.546,00 ontvangt. Verweerder heeft voor de bepaling van de hoogte van het instellingscollegegeldtarief aansluiting gezocht bij dat bedrag. Verweerder heeft ervoor gekozen om de onderzoeksopslag niet in rekening te brengen bij studenten die een tweede opleiding volgen en heeft het instellingscollegegeldtarief naar beneden afgerond tot € 15.000,00 per jaar.

2.2. Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd. Ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Het college van bestuur heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2013-2014 vastgesteld.

2.3. Het College stelt voorop dat het bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil. Nu het College ingevolge de WHW de aan haar voorgelegde geschillen dient te toetsen aan geschreven bestuursrechtelijke normen en geschreven en ongeschreven rechtsbeginselen, wordt voorbij gegaan aan hetgeen appellante ten aanzien van verschillende privaatrechtelijke leerstukken en rechtsbeginselen naar voren heeft gebracht.

Ten aanzien van het verzoek van appellante om toepassing te geven aan artikel 8:71 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), overweegt het College dat, nu het bevoegd is kennis te nemen van en te oordelen in dit geschil, zich niet de situatie voordoet dat uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan worden ingesteld. Voor toepassing van artikel 8:71 van de Awb bestaat dan ook geen aanleiding.

2.4. Appellante betoogt dat het instellingscollegegeldtarief niet hoger mag zijn dan de onderwijskosten.

2.4.1. Uit de beslissing op bezwaar van 4 juli 2014 en de door verweerder daarop ter zitting gegeven toelichting blijkt dat verweerder bij de bepaling van de hoogte van het instellingscollegegeldtarief aansluiting heeft gezocht bij het bedrag dat hij voor een bekostigde masterstudent Geneeskunde van het Rijk ontvangt. Die bekostiging houdt verband met de onderwijskosten. Verweerder heeft aldus, daargelaten of hij daartoe verplicht was, de hoogte van het instellingscollegegeldtarief gerelateerd aan de onderwijskosten. Gelet hierop, behoeft het betoog van appellante geen verdere bespreking.

2.5. Appellante betoogt voorts onder verwijzing naar een door haar gemaakte berekening dat verweerder de Rijksbijdrage op onjuiste wijze heeft berekend. Volgens appellante heeft verweerder ook miskend dat zij gedurende 1,5 jaar van de 3 jaar durende master coschappen loopt en derhalve 50% van de nominale duur van de master geen gebruik maakt van de onderwijsvoorzieningen van de Vrije Universiteit Amsterdam. Ook uit het rapport "De kosten van verruimen of loslaten van de *numerus fixus*" van SEO Economisch Onderzoek, het rapport "Advies nieuwe bekostiging Wetenschappelijk Onderwijs" van Deloitte Consulting B.V. van 19 januari 2010 en de "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" blijkt dat de door verweer gemaakte berekening niet juist is, aldus appellante.

Verder betoogt zij dat het instellingscollegegeldtarief zodanig hoog is, dat zich strijd voordoet met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Eerste Protocol).

2.5.1. Ingevolge artikel 2 van het Eerste Protocol mag niemand het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.

2.5.2. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder uitgebreid toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de Rijksbijdrage tot stand is gekomen en waarom de berekening die appellante daar tegenover heeft gesteld en de uitgangspunten die daarbij zijn gehanteerd niet juist zijn. Gelet op die toelichting, biedt de door appellante overgelegde berekening onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder de door hem gemaakte berekening niet mocht volgen.

Wat betreft de omstandigheid dat appellante gedurende 1,5 jaar van de 3 jaar durende master coschappen loopt, heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht dat de Rijksbijdrage voor onderwijs en onderzoek en de Rijksbijdrage voor de werkplaatsfunctie twee gescheiden geldstromen zijn. Voorts heeft hij erop gewezen dat de beëindiging van de bekostiging van volgtijdige inschrijvingen heeft geleid tot inkomstenderving via de werkplaatsfunctie. Met dat gegeven is volgens verweerder nog geen rekening gehouden bij de berekening van de studentgebonden financiering per bekostigde masterstudent Geneeskunde. Zou daar wel rekening mee worden gehouden, dan zou het berekende bedrag hoger uitvallen, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting, ziet het College onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder vanwege de coschappen gehouden was het instellingscollegegeldtarief met 50% te verminderen.

Ten aanzien van het rapport "De kosten van verruimen of loslaten van de *numerus fixus*" van SEO Economisch Onderzoek, heeft verweerder ter zitting toegelicht dat de in dat rapport vermelde bedragen zijn gebaseerd op het prijsniveau van het jaar 2009 en niet zijn gebaseerd op de huidige bekostigingssystematiek, maar op de voorloper daarvan. Gelet op deze toelichting, biedt het rapport van SEO Economisch Onderzoek onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet toelaatbaar is.

Wat betreft het rapport "Advies nieuwe bekostiging Wetenschappelijk Onderwijs" van Deloitte Consulting B.V. van 19 januari 2010, heeft verweerder er ter zitting op gewezen dat dit een advies omtrent de invoering van een nieuwe bekostigingssystematiek is en niet een beschrijving van de feitelijk gehanteerde systematiek. Verweerder heeft toegelicht dat bij de uiteindelijke uitwerking van de bekostigingssystematiek op diverse onderdelen is afgeweken van dit advies. Gelet hierop, biedt ook dit rapport onvoldoende grond voor de conclusie dat de door verweerder gemaakte berekening niet gevolgd kon worden.

Ten aanzien van de "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" heeft verweerder zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de daarin vermelde tarieven zijn gebaseerd op de tarieven uit 2008 en niet op de tarieven volgens de bekostigingssystematiek uit 2012. Ook heeft het erop gewezen dat er in die toelichting ten onrechte van uit wordt gegaan dat de tarieven voor een bachelor gelijk zijn aan die van een master. Appellante heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het standpunt van het college naar voren gebracht. De "Toelichting instellingscollegegeldtarieven bachelor medisch Universiteit Utrecht 2014-2015" biedt derhalve evenmin grond voor het oordeel dat de door verweerder gemaakte berekening niet kon worden gehanteerd.

Ook in hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, bestaat onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat verweerder zijn beslissing niet heeft mogen baseren op de door hem gemaakte berekening

van de Rijksbijdrage. Zelfs als die berekening niet op alle punten geheel juist zou zijn, rechtvaardigt dat niet de conclusie dat die berekening zodanige gebreken kent, dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.

Voorts ziet het College geen grond voor het oordeel dat het door verweerder vastgestelde instellingscollegegeldtarief zodanig hoog is, dat zich strijd voordoet met artikel 2 van het Eerste Protocol. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het hier niet een eerste, maar een tweede studie in het hoger onderwijs betreft en de hoogte van het instellingscollegegeldtarief verband houdt met de onderwijskosten.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Reeds hierom bestaat geen aanleiding om, zoals appellante heeft verzocht, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/164
Rechter(s)	: mrs. Nijenhof, Kleijn, Van der Spoel
Datum uitspraak	: 3 december 2014
Partijen	: Appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	: Beoordeling Coschappen Formele rechtskracht Herkansing Proportionaliteit
Artikelen	: WHW artikel 7.12 lid 2 onderdeel d WHW artikel 7.12 lid 2 onderdeel d OER Masteropleiding geneeskunde RuG artikel 3.5 Regels en richtlijnen examencommissie
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. Bij de hiervoor onder 2.2 genoemde beslissing van verweerder van 27 mei 2013, waarbij een beroep van appellant tegen de definitieve onvoldoende beoordeling van onder meer het onderdeel Professionele ontwikkeling II ongegrond is verklaard, was ook de hem voor dat onderdeel geboden herkansingsmogelijkheid onderwerp van geschil. Tegen deze beslissing is geen beroep ingesteld en staat daarmee in rechte vast. Hetgeen appellant over voormelde herkansing heeft aangevoerd, kan reeds daarom niet leiden tot gegrondverklaring van het beroep. (…) Verweerder heeft in reactie op het betoog van appellant toegelicht dat het onderdeel Professionele ontwikkeling II zogeheten lijnonderwijs is, wat inhoudt dat de uiteindelijke beoordeling en tentaminering plaatsvindt aan het einde van de periode tijdens welke de coschappen zijn gelopen. Inhoudelijk bestaat een sterke koppeling tussen de gelopen coschappen en het onderdeel Professionele ontwikkeling II, omdat de tentamenonderdelen van dit onderdeel in belangrijke mate betrekking hebben op hetgeen in de coschappen wordt gedaan door de student. De beoordelaar is de affiliatiecoördinator die tegelijkertijd als begeleider optreedt in de coschappen. Met de passage 'het door de student te volgen onderwijs' in de tentamenvereisten wordt ook gedoeld op de door de student te lopen coschappen, aldus verweerder. Uit deze door verweerder gegeven toelichting blijkt genoegzaam van een nauw verband tussen het onderdeel Professionele ontwikkeling II en de

door een student te lopen coschappen. Gelet hierop kon, nu vaststaat dat appellant dit onderdeel niet met goed gevolg heeft afgelegd, in redelijkheid van hem worden geëist dat hij de coschappen van M2 opnieuw doet. Voor het oordeel dat verweerder de beslissing van 16 augustus 2013 op dit punt ten onrechte in stand heeft gelaten, bestaat geen grond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 augustus 2013 heeft de examencommissie van de faculteit Medische Wetenschappen van de universiteit (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat de onvoldoende beoordeling voor het onderdeel Professionele ontwikkeling II van jaar 2 van de masteropleiding Geneeskunde (hierna: M2) betekent dat hij alle M2-coschappen dient over te doen en dat hij alvorens hij daaraan mag beginnen, eerst de studieonderdelen van jaar 1 van voormelde masteropleiding opnieuw met goed gevolg dient af te leggen.

Bij beslissing van 23 juni 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde beroep, voor zover gericht tegen het moeten overdoen van M2, ongegrond verklaard en het voor het overige gegrond verklaard en de beslissing van 16 augustus 2013 in zoverre vernietigd.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 november 2014, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, dr. R.A. Tio, drs. G.H.H. Buist en G.M. Vos, allen werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is de examencommissie het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad.
Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, worden, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden onder meer begrepen, waar nodig, de verplichting tot het deelnemen aan praktische oefeningen met het oog op de toelating tot het afleggen van het desbetreffende tentamen, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie vrijstelling van die verplichting te verlenen, al dan niet onder oplegging van vervangende eisen.

In artikel 3.5 van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Geneeskunde van de universiteit is, voor zover thans van belang, bepaald dat jaar 2 van de opleiding bestaat uit minimaal 10 seniorcoassistentschappen (hierna: de coschappen), het tentamen Professionele ontwikkeling II en het tentamen Kennisprogressie MII.

2.2. Aan de beslissing van 23 juni 2014 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat met zijn eerdere beslissing van 27 mei 2013 op een door appellant ingesteld beroep tegen de definitieve onvoldoende beoordeling van onder meer het onderdeel Professionele ontwikkeling II is komen vast te staan dat hij M2 in zijn geheel over moet doen.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie de bevoegdheid mist om zelf herkansingen in te richten zoals zij in zijn geval bij het onderdeel Professionele ontwikkeling II heeft gedaan. De beslissing van 16 augustus 2013 is volgens hem deels gestoeld op de veronderstelling dat hij een herkansing heeft gehad voor voormeld onderdeel, maar dat is niet het geval, aldus appellant.

2.3.1. Bij de hiervoor onder 2.2 genoemde beslissing van verweerder van 27 mei 2013, waarbij een beroep van appellant tegen de definitieve onvoldoende beoordeling van onder meer het onderdeel Professionele ontwikkeling II ongegrond is verklaard, was ook de hem voor dat onderdeel geboden herkansingsmogelijkheid onderwerp van geschil. Tegen deze beslissing is geen beroep ingesteld en staat daarmee in rechte vast. Hetgeen appellant over voormelde herkansing heeft aangevoerd, kan reeds daarom niet leiden tot gegrondverklaring van het beroep.

Het betoog faalt.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie niet mag eisen dat hij alle coschappen van M2 overdoet. Hiertoe voert hij, onder verwijzing naar de Regels en richtlijnen examencommissie: tentamenvereisten master geneeskunde 2012-2013 (hierna: de tentamenvereisten), aan dat die coschappen geen deel uitmaken van het onderdeel Professionele ontwikkeling II. Voorts is het moeten overdoen van alle coschappen buitenproportioneel en dient dat geen enkel belang, aldus appellant.

2.4.1. In de tentamenvereisten is, voor zover thans van belang, vermeld dat indien het tentamen Professionele ontwikkeling II onvoldoende is, de examinator vaststelt of een gehele of gedeeltelijke herhaling van de onderwijseenheid dan wel andere verplichtingen noodzakelijk zijn ten einde alsnog een voldoende eindresultaat te behalen. Indien het door de student te volgen onderwijs onvoldoende gelegenheid biedt voor het tonen van voldoende persoonlijke en professionele ontwikkeling, zorgt de examinator voor een passende vervangende opdracht.

2.4.2. Verweerder heeft in reactie op het betoog van appellant toegelicht dat het onderdeel Professionele ontwikkeling II zogeheten lijnonderwijs is, wat inhoudt dat de uiteindelijke beoordeling en tentaminering plaatsvindt aan het einde van de periode tijdens welke de coschappen zijn gelopen. Inhoudelijk bestaat een sterke koppeling tussen de gelopen coschappen en het onderdeel Professionele ontwikkeling II, omdat de tentamenonderdelen van dit onderdeel in belangrijke mate betrekking hebben op hetgeen in de coschappen wordt gedaan door de student. De beoordelaar is de affiliatiecoördinator die tegelijkertijd als begeleider optreedt in de coschappen. Met de passage 'het door de student te volgen onderwijs' in de tentamenvereisten wordt ook gedoeld op de door de student te lopen coschappen, aldus verweerder.

2.4.5. Uit deze door verweerder gegeven toelichting blijkt genoegzaam van een nauw verband tussen het onderdeel Professionele ontwikkeling II en de door een student te lopen coschappen. Gelet hierop kon, nu vaststaat dat appellant dit onderdeel niet met goed gevolg heeft afgelegd, in redelijkheid van hem worden geëist dat hij de coschappen van M2 opnieuw doet. Voor het oordeel dat verweerder de beslissing van 16 augustus 2013 op dit punt ten onrechte in stand heeft gelaten, bestaat geen grond.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	:	2014/174
Rechter(s)	:	mr. Olivier
Datum uitspraak	:	22 oktober 2014
Partijen	:	Appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	Hardheidsclausule Inschrijving Matching Matchingsformulier OSIRIS Overmacht Studielink Studiekeuzeactiviteit Verblijf buitenland

		Verplichte deelname Wetswijziging
Artikelen	:	WHW artikel 7.31a lid 1 WHW artikel 7.31a lid 3 WHW artikel 7.31b, lid 1 Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 artikel 1B Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 artikel 1C
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Appellante betoogt dat het college van bestuur in de door haar in bezwaar aangevoerde gronden ten onrechte geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat de weigering haar in te schrijven voor de opleiding Sociale geografie en planologie leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 1B van het Reglement en zij daarom wel had moeten worden ingeschreven. Hiertoe voert appellante aan dat zij gedurende het jaar voorafgaand aan de start van het studiejaar waarvoor zij zich wilde inschrijven in de Verenigde Staten studeerde en daarom niet op de hoogte was van de wetswijziging met betrekking tot de verplichte deelname aan matchingsactiviteiten. Ook stelt appellante dat zij vanwege haar verblijf in de Verenigde Staten niet in staat was om aanwezig te zijn op de dag dat de eerste fysieke matchingsactiviteit was gepland. Volgens haar is het onredelijk om de inschrijving te weigeren van een gemotiveerde student die vanwege een studie in het buitenland niet kan deelnemen aan een matchingsactiviteit. Voorts wijst appellante er op dat zij in verdere email-wisselingen en telefoongesprekken met medewerkers van de opleiding naar voren heeft gebracht dat zij wel aanwezig zou kunnen zijn tijdens een matchingsactiviteit in augustus. 2.3.1 Uit de stukken blijkt dat appellante op 1 en 8 mei 2014 naar aanleiding van haar inschrijving een e-mail heeft ontvangen van de onderwijsdirecteur waarin zij er op wordt gewezen dat het invullen van het bij de e-mails gevoegde matchingsformulier en deelname aan de fysieke matchingsactiviteit verplichte onderdelen zijn van de inschrijfprocedure voor aankomende studenten met een Nederlandse vooropleiding. Voorts is vermeld dat, indien het matchingsformulier niet op tijd wordt teruggestuurd of niet wordt deelgenomen aan de matchingsactiviteit, ervan wordt uitgegaan dat appellante de opleiding niet wil doen en dat zij zich dan niet daarvoor kan inschrijven. In het e-mailbericht van 8 mei 2014 wordt appellante er expliciet op gewezen dat zij nog één week de tijd heeft om het matchingsformulier in te vullen en dat dit een verplicht onderdeel is van de inschrijfprocedure. Ter zitting heeft appellante desgevraagd erkend dat zij de e-mailberichten van 1 en 8 mei 2014 wel tijdig heeft gelezen, maar er niet op heeft gereageerd omdat zij vanwege haar verblijf in de Verenigde Staten niet in staat zou zijn op de geplande fysieke matchingsactiviteit aanwezig te zijn. Nu appellante er in de e-mailberichten van 1 en 8 mei 2014 expliciet op is gewezen dat zowel het invullen van het matchingsformulier als de deelname aan de matchingsactiviteit verplichte onderdelen zijn van de inschrijfprocedure, lag het op haar weg om in elk geval het matchingsformulier in te vullen en tijdig op te sturen en daarbij te vermelden dat zij vanwege haar studie in de Verenigde Staten niet op de geplande matchingsactiviteit aanwezig zou kunnen zijn. Dat appellante, naar zij stelt, vanwege haar verblijf in de Verenigde Staten niet is geïnformeerd over de wetswijziging met betrekking tot de matchingsactiviteiten leidt, daargelaten dat ook van studenten die in het buitenland studeren mag worden verwacht dat zij zichzelf op de hoogte stellen van van belang zijnde wetswijzigingen en de inhoud van een inschrijvingsregeling van een opleiding, gelet op de inhoud van de e-mailberichten van 1 en 8 mei 2014, niet tot het oordeel dat het college van bestuur had moeten oordelen dat de weigering haar in te schrijven leidt tot een onbillijkheid van

overwegende aard. Appellante wist vanwege de inhoud van die e-mailberichten wat het gevolg zou zijn als zij het matchingsformulier niet zou invullen en niet zou deelnemen aan de matchingsactiviteiten. Dat appellante, naar zij tevens heeft gesteld, ervan uitging dat er uiteindelijk niet zulke zware consequenties zouden worden verbonden aan het niet tijdig indienen van het ingevulde matchingsformulier komt voor haar risico en rekening. De omstandigheid dat appellante via latere e-mailberichten en in telefoongesprekken te kennen heeft gegeven wel in augustus aanwezig te kunnen zijn bij de matchingsactiviteit, biedt geen grond voor een ander oordeel, nu het op de weg van appellante lag om in elk geval het ingevulde matchingsformulier tijdig in te leveren en de opleiding door tijdige indiening van het matchingsformulier ervan op de hoogte te stellen dat zij niet in staat zou zijn tijdens de geplande matchingsactiviteit aanwezig te zijn, zodat de onderwijsdirecteur zou kunnen beoordelen of sprake was van overmacht op grond waarvan zij niet heeft kunnen deelnemen aan de matchingsactiviteit.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 mei 2014 heeft het Hoofd van de Centrale Studentenadministratie aan appellante meegedeeld dat het door haar in Studielink ingediende inschrijfverzoek voor de studie Sociale geografie en planologie per 1 september 2014 is afgewezen.

Bij beslissing van 18 juli 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 27 augustus 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 9 september 2014.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2014 waar appellante, bijgestaan door haar vader [naam 2], en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M. Sloots en prof. dr. T. Wubbels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) heeft de betrokkene, indien hij zich uiterlijk op 1 mei voor een of meer bacheloropleidingen heeft aangemeld op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, het recht deel te nemen aan door de instelling met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleidingen te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan studieactiviteiten, besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 1B van het Reglement inschrijving en collegegeld 2014-2015 (hierna: het Reglement) is deelname aan de matching (studieactiviteit) verplicht. De verplichting tot matching geldt niet voor de inschrijving voor een opleiding met loting of selectie (numerus fixus) en niet voor degene die toelaatbaar is op grond van een buiten Nederland behaald diploma. Een eerste inschrijving van een

inschrijver met een Nederlandse vooropleiding voor een bacheloropleiding waarvoor geen numerus fixus of selectie aan de poort geldt, is uitsluitend mogelijk indien de opleiding in OSIRIS heeft vastgelegd dat betrokkene volledig heeft deelgenomen aan (alle onderdelen van) de matchingsactiviteiten van de opleiding en zich daarbij houdt aan de deadlines en verplichtingen in het proces.

Indien betrokkene niet heeft deelgenomen aan de matchingsactiviteit, willigt Hoofd CSA een inschrijvingsverzoek tevens in als de opleiding in OSIRIS heeft vastgelegd dat de betrokkene toch ingeschreven mag worden. De opleiding legt dit in OSIRIS vast als:
- de onderwijsdirecteur van oordeel is dat betrokkene ten gevolge van ziekte, zwangerschap, handicap, topsport of andere vormen van overmacht niet heeft kunnen deelnemen aan de matchingsactiviteit, of
- de onderwijsdirecteur van oordeel is dat het niet inwilligen van het inschrijvingsverzoek zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 1C van het Reglement bestaat de matching uit:
- het inleveren van het (ingevulde) matchingsformulier
- voorbereiding op en deelname aan representatieve studieactiviteiten, die over twee dagdelen zijn gespreid
- maken van een toets of opdracht
- feedback.

In artikel 1C is voorts aangegeven dat de laatste ronde van de matchingsactiviteiten uitsluitend toegankelijk is voor nader genoemde studenten.

2.2 Appellante heeft op 30 april 2014 een verzoek tot inschrijving gedaan via Studielink voor de opleiding Sociale geografie en planologie. Voor die opleiding geldt ingevolge artikel 1B van het Reglement als inschrijvingsvoorwaarde een verplichte deelname aan de matching als studiekeuzeactiviteit als bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid, van de WHW. Het eerste onderdeel van de matching is het tijdig inleveren van het matchingsformulier. Vaststaat dat appellante dat formulier niet tijdig heeft ingediend. Als gevolg daarvan is haar inschrijving op grond van artikel 1B van het Reglement geweigerd.

2.3 Appellante betoogt dat het college van bestuur in de door haar in bezwaar aangevoerde gronden ten onrechte geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat de weigering haar in te schrijven voor de opleiding Sociale geografie en planologie leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 1B van het Reglement en zij daarom wel had moeten worden ingeschreven. Hiertoe voert appellante aan dat zij gedurende het jaar voorafgaand aan de start van het studiejaar waarvoor zij zich wilde inschrijven in de Verenigde Staten studeerde en daarom niet op de hoogte was van de wetswijziging met betrekking tot de verplichte deelname aan matchingsactiviteiten.

Ook stelt appellante dat zij vanwege haar verblijf in de Verenigde Staten niet in staat was om aanwezig te zijn op de dag dat de eerste fysieke matchingsactiviteit was gepland. Volgens haar is het onredelijk om de inschrijving te weigeren van een gemotiveerde student die vanwege een studie in het buitenland niet kan deelnemen aan een matchingsactiviteit. Voorts wijst appellante er op dat zij in verdere email-wisselingen en telefoongesprekken met medewerkers van de opleiding naar voren heeft gebracht dat zij wel aanwezig zou kunnen zijn tijdens een matchingsactiviteit in augustus.

2.3.1 Uit de stukken blijkt dat appellante op 1 en 8 mei 2014 naar aanleiding van haar inschrijving een e-mail heeft ontvangen van de onderwijsdirecteur waarin zij er op wordt gewezen dat het invullen van het bij de e-mails gevoegde matchingsformulier en deelname aan de fysieke matchingsactiviteit verplichte onderdelen zijn van de inschrijfprocedure voor aankomende studenten met een Nederlandse vooropleiding. Voorts is vermeld dat, indien het matchingsformulier niet op tijd wordt teruggestuurd of niet wordt deelgenomen aan de matchingsactiviteit, ervan wordt uitgegaan dat appellante de opleiding niet wil doen en dat zij zich dan niet daarvoor kan inschrijven. In het e-mailbericht van 8 mei 2014 wordt appellante er expliciet op gewezen dat zij nog één week de tijd heeft om het matchingsformulier in te vullen en dat dit een verplicht onderdeel is van de inschrijfprocedure.

Ter zitting heeft appellante desgevraagd erkend dat zij de e-mailberichten van 1 en 8 mei 2014 wel tijdig heeft gelezen, maar er niet op heeft gereageerd omdat zij vanwege haar verblijf in de Verenigde Staten niet in staat zou zijn op de geplande fysieke matchingsactiviteit aanwezig te zijn. Nu appellante er in de e-mailberichten van 1 en 8 mei 2014 expliciet op is gewezen dat zowel het invullen van het matchingsformulier als de deelname aan de matchingsactiviteit verplichte onderdelen zijn van de inschrijfprocedure, lag het op haar weg om in elk geval het matchingsformulier in te vullen en tijdig op te sturen en daarbij te vermelden dat zij vanwege haar studie in de Verenigde Staten niet op de geplande matchingsactiviteit aanwezig zou kunnen zijn. Dat appellante, naar zij stelt, vanwege haar verblijf in de Verenigde Staten niet is geïnformeerd over de wetswijziging met betrekking tot de matchingsactiviteiten leidt, daargelaten dat ook van studenten die in het buitenland studeren mag worden verwacht dat zij zichzelf op de hoogte stellen van van belang zijnde wetswijzigingen en de inhoud van een inschrijvingsregeling van een opleiding, gelet op de inhoud van de e-mailberichten van 1 en 8 mei 2014, niet tot het oordeel dat het college van bestuur had moeten oordelen dat de weigering haar in te schrijven leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Appellante wist vanwege de inhoud van die e-

mailberichten wat het gevolg zou zijn als zij het matchingsformulier niet zou invullen en niet zou deelnemen aan de matchingsactiviteiten. Dat appellante, naar zij tevens heeft gesteld, ervan uitging dat er uiteindelijk niet zulke zware consequenties zouden worden verbonden aan het niet tijdig indienen van het ingevulde matchingsformulier komt voor haar risico en rekening. De omstandigheid dat appellante via latere e-mailberichten en in telefoongesprekken te kennen heeft gegeven wel in augustus aanwezig te kunnen zijn bij de matchingsactiviteit, biedt geen grond voor een ander oordeel, nu het op de weg van appellante lag om in elk geval het ingevulde matchingsformulier tijdig in te leveren en de opleiding door tijdige indiening van het matchingsformulier ervan op de hoogte te stellen dat zij niet in staat zou zijn tijdens de geplande matchingsactiviteit aanwezig te zijn, zodat de onderwijsdirecteur zou kunnen beoordelen of sprake was van overmacht op grond waarvan zij niet heeft kunnen deelnemen aan de matchingsactiviteit.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/179
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 18 november 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Beroepschrift Onredelijk late indiening Proceskostenvergoeding Termijn
Artikelen	: Awb artikel 6:12 lid 1 Awb artikel 6:12 lid 2 Awb artikel 6:12 lid 4
Uitspraak	: Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	: 2.3 Niet in geschil is dat verweerder geen beslissing op dit bezwaar heeft genomen. Appellant heeft ruim negen maanden na de ingebrekestelling van verweerder op 7 november 2013 beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing bij het College ingediend. Het door appellant ter zitting van het College gestelde dat hij pas dan beroep heeft ingediend omdat hij eerst heeft onderzocht of een vergoeding van de kosten langs de civielrechtelijke weg mogelijk was, doet er niet aan af dat het beroep onredelijk laat is ingesteld. Nu mede gelet op de gevoerde correspondentie er ook geen aanknopingspunten zijn dat appellant er redelijkerwijs van kon uitgaan dat verweerder na 31 december 2013 nog een beslissing op het bezwaar zou nemen, moet worden geconcludeerd dat appellant het beroep onredelijk laat heeft ingediend, zodat het ingevolge artikel 6:12, vierde lid, van de Awb niet-ontvankelijk is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 29 augustus 2014 heeft appellant beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing door verweerder op zijn in het bezwaarschrift van 12 april 2013 vervatte verzoek om een vergoeding van de proceskosten.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 oktober 2014, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Gorkum, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 6:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is het beroep gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit, niet aan een termijn gebonden.
Ingevolge het tweede lid kan het beroepschrift worden ingediend zodra het bestuursorgaan in gebreke is tijdig een besluit te nemen en twee weken zijn verstreken na de dag waarop belanghebbende het bestuursorgaan schriftelijk heeft medegedeeld dat het in gebreke is.
Ingevolge het vierde lid is het beroep niet-ontvankelijk indien het beroepschrift onredelijk laat is ingediend.

2.2 Bij beslissing van 14 maart 2013 heeft verweerder appellant medegedeeld dat hij hangende een politieonderzoek geen stage mag lopen in het kader van zijn opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening. Bij brief van 12 april 2013 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt. Daarbij heeft hij tevens verzocht om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten. Bij brief van 26 juni 2013 heeft verweerder zijn beslissing van 14 maart 2013 ingetrokken, en appellant meegedeeld dat als gevolg van het intrekken de geschillenadviescommissie geen advies meer zal uitbrengen over het bezwaar.
Bij brief van 27 juni 2013 heeft appellant verweerder verzocht alsnog te beslissen op het in het bezwaarschrift vervatte verzoek om een vergoeding van de proceskosten. Deze kosten heeft hij voorlopig begroot op € 1.593,63. Bij brief van 22 juli 2013 heeft verweerder appellant medegedeeld dat deze kosten niet worden vergoed, omdat hij niet om een proceskostenvergoeding heeft verzocht. Bij brief van 1 augustus 2013 heeft appellant daarop gereageerd, waarop verweerder weer een reactie heeft gegeven bij brief van 16 september 2013. Bij brief van 5 november 2013 heeft verweerder appellant medegedeeld dat nu hem was gebleken dat wel om een proceskostenvergoeding was gevraagd, appellant in het kader van de geschillenbeslechting en met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht een vergoeding van € 437,00 wordt aangeboden. Bij brief van 7 november 2013 heeft appellant verweerder in gebreke gesteld tijdig een beslissing te nemen op het in zijn bezwaarschrift vervatte verzoek om een vergoeding van de proceskosten.

2.3 Niet in geschil is dat verweerder geen beslissing op dit bezwaar heeft genomen. Appellant heeft ruim negen maanden na de ingebrekestelling van verweerder op 7 november 2013 beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing bij het College ingediend. Het door appellant ter zitting van het College gestelde dat hij pas dan beroep heeft ingediend omdat hij eerst heeft onderzocht of een vergoeding van de kosten langs de civielrechtelijke weg mogelijk was, doet er niet aan af dat het beroep onredelijk laat is ingesteld. Nu mede gelet op de gevoerde correspondentie er ook geen aanknopingspunten zijn dat appellant er redelijkerwijs van kon uitgaan dat verweerder na 31 december 2013 nog een beslissing op het bezwaar zou nemen, moet worden geconcludeerd dat appellant het beroep onredelijk laat heeft ingediend, zodat het ingevolge artikel 6:12, vierde lid, van de Awb niet-ontvankelijk is.

2.4 Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

•

Zaaknummer	:	2014/187.1
Rechter(s)	:	mr Lubberdink .
Datum uitspraak	:	15 oktober 2014
Partijen	:	Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Belangenafweging Bezwaar Deadline Financieel belang Inschrijving Stage Studielink Studievertraging Terugwerkende kracht Voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:81
Uitspraak	:	Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2 Verzoeker volgt sinds het studiejaar 2012-2013 de opleiding Bedrijfseconomie aan de hogeschool. De hogeschool hanteert een deadline van 1 september voor studenten die zich voor het nieuwe studiejaar willen (her)inschrijven. Naar voorlopig oordeel van de voorzitter heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij zich tijdig voor 1 september 2014 op de juiste wijze heeft ingeschreven. De beslissing van 3 september 2014 vermeldt echter het volgende: "*Bij het nemen van dit besluit heb ik jouw belang afgewogen tegen dat van (studenten en medewerkers van) de HvA en in het bijzonder van het domein. De laatstgenoemde belangen wegen, gelet op de concrete omstandigheden van jouw geval, zwaarder*". Ter zitting bij het College heeft verweerder bevestigd dat in situaties als de onderhavige een belangenafweging plaatsvindt, maar dat deze in het verleden uitsluitend in het voordeel van de betreffende student is uitgevallen wanneer die student de studie bijna had afgerond. Voorts heeft verweerder aangevoerd dat de reden voor het stellen van de deadline van 1 september erin is gelegen om de hogeschool in staat te stellen alle inschrijvingen voor 1 oktober te verwerken en het onderwijs adequaat in te richten. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij vanaf 1 september 2014 in het kader van de opleiding stage loopt bij de KLM en dat hij gelet daarop dienstbetrekkingen bij Albert Heijn en Adcorporate heeft beëindigd. Indien de beslissing van 3 september 2014 in stand blijft, zal hij zijn stageplek verliezen, een nieuwe stageplek moeten zoeken en daarnaast substantiële financiële schade leiden als gevolg van de studievertraging, aldus verzoeker. In aanmerking genomen dat verweerder in dit soort gevallen kennelijk een belangenafweging pleegt te maken, dat in de beslissing op het door verzoeker gedane inschrijvingsverzoek daarbij niet is ingegaan op de hiervoor weergegeven door hem gestelde belangen en dat in het geval van verzoeker, die op 3 september 2014 onderhavig verzoek heeft gedaan en thans stage loopt, niet zonder meer duidelijk is dat de hogeschool zijn inschrijving niet voor 1 oktober 2014 had kunnen verwerken dan wel dat er problemen waren ontstaan met de inrichting van het onderwijs, valt naar het oordeel van de voorzitter thans niet op voorhand uit te sluiten dat de beslissing van 3 september 2014 niet in stand zal blijven. In de te nemen beslissing op bezwaar dient verweerder, zo de afwijzing wordt gehandhaafd, nader te motiveren dat de belangen die hij heeft bij het niet inschrijven van verzoeker, zwaarder wegen dan die van verzoeker bij inschrijving. 2.3 Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek toe te wijzen en bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de

hogeschool.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 september 2014 heeft de voorzitter van het Domein Economie en Management namens verweerder een door verzoeker ingediend verzoek hem per 1 september 2014 in te schrijven voor de opleiding Bedrijfseconomie aan de hogeschool afgewezen.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 2 oktober 2014, waar verzoeker, bijgestaan door mr. J.E.J. Jansen, advocaat te Heemstede, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verzoeker volgt sinds het studiejaar 2012-2013 de opleiding Bedrijfseconomie aan de hogeschool. De hogeschool hanteert een deadline van 1 september voor studenten die zich voor het nieuwe studiejaar willen (her)inschrijven. Naar voorlopig oordeel van de voorzitter heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij zich tijdig voor 1 september 2014 op de juiste wijze heeft ingeschreven.

De beslissing van 3 september 2014 vermeldt echter het volgende: "*Bij het nemen van dit besluit heb ik jouw belang afgewogen tegen dat van (studenten en medewerkers van) de HvA en in het bijzonder van het domein. De laatstgenoemde belangen wegen, gelet op de concrete omstandigheden van jouw geval, zwaarder*". Ter zitting bij het College heeft verweerder bevestigd dat in situaties als de onderhavige een belangenafweging plaatsvindt, maar dat deze in het verleden uitsluitend in het voordeel van de betreffende student is uitgevallen wanneer die student de studie bijna had afgerond. Voorts heeft verweerder aangevoerd dat de reden voor het stellen van de deadline van 1 september erin is gelegen om de hogeschool in staat te stellen alle inschrijvingen voor 1 oktober te verwerken en het onderwijs adequaat in te richten. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij vanaf 1 september 2014 in het kader van de opleiding stage loopt bij de KLM en dat hij gelet daarop dienstbetrekkingen bij Albert Heijn en Adcorporate heeft beëindigd. Indien de beslissing van 3 september 2014 in stand blijft, zal hij zijn stageplek verliezen, een nieuwe stageplek moeten zoeken en daarnaast substantiële financiële schade leiden als gevolg van de studievertraging, aldus verzoeker.

In aanmerking genomen dat verweerder in dit soort gevallen kennelijk een belangenafweging pleegt te maken, dat in de beslissing op het door verzoeker gedane inschrijvingsverzoek daarbij niet is ingegaan op de hiervoor weergegeven door hem gestelde belangen en dat in het geval van verzoeker, die op 3 september 2014 onderhavig verzoek heeft gedaan en thans stage loopt, niet zonder meer duidelijk is dat de hogeschool zijn inschrijving niet voor 1 oktober 2014 had kunnen verwerken dan wel dat er problemen waren ontstaan met de inrichting van het onderwijs, valt naar het oordeel van de voorzitter thans niet op voorhand uit te sluiten dat de beslissing van 3 september 2014 niet in stand zal blijven. In de te nemen beslissing op bezwaar dient verweerder, zo de afwijzing wordt gehandhaafd, nader te motiveren dat de belangen die hij heeft bij het niet inschrijven van verzoeker, zwaarder wegen dan die van verzoeker bij inschrijving.

2.3. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek toe te wijzen en bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de hogeschool.

2.4 Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de hogeschool;
II. veroordeelt de hogeschool tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat de hogeschool aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/189.5
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	23 oktober 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Belangenafweging Geldige reden Inschrijving Gemotiveerd verzoek Kennelijk onredelijk Studiekeuzeadvies Studiekeuzecheck Verklaring van Toelaatbaarheid Verschoonbaar
Artikelen	:	Awb: artikel 7:12 lid 1 Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies 2014 van de HvA artikel 2 lid 1 Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies 2014 van de HvA artikel 2 lid 3 Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies 2014 van de HvA artikel 2 lid 4 aanhef en onder g
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2 Het College begrijpt de achterliggende gedachte van de invoering van de verplichte deelname aan de studiekeuzecheck met ingang van het studiejaar 2014-2015, maar is van oordeel dat het onverkort vasthouden daaraan in dit geval kennelijk onredelijk is. Daartoe wordt het volgende overwogen. Onweersproken is dat appellant op de open dag van de HvA voor de opleiding E-Technology geen informatie heeft gekregen over de verplichte deelname aan de studiekeuzecheck. Aan appellant is op die dag door de studentendecaan het advies gegeven om voorafgaand aan de inschrijving de cursus Wiskunde B aan de HvA te volgen om zodoende zijn kwalificaties voor de opleiding te verbeteren. In de Verklaring van de HvA van 22 juli 2014 staat dat appellant de toets Wiskunde B met gunstig gevolg heeft afgelegd en dat dit certificaat hem samen met een wettelijk toelaatbaar havo, vwo of mbo-4 diploma of een Verklaring van Toelaatbaarheid van het 21plus-toelatingsexamen toegang geeft tot de opleiding E-Technology aan de HvA. De HvA heeft aspirant-studenten meerdere malen gerappelleerd om aan de studiekeuzecheck deel te nemen. Verweerder heeft de stelling van appellant dat hij de rappel-emails van 9 en 28 mei en 19 juni 2014 niet heeft ontvangen, niet betwist. Verder stond op 24 juni 2014 een nieuwsbericht op de website van de HvA met de titel "Studiekeuzecheck: geen moetje maar een zelfcheck". Gelet op het vorenstaande heeft appellant in redelijkheid in de veronderstelling kunnen verkeren dat deelname aan de

studiekeuzecheck niet verplicht was voor zijn inschrijving.
In het licht hiervan, en nu de regels inzake verplichte deelname aan de studiekeuzecheck in het studiejaar 2014-2015 voor het eerst zijn ingevoerd en dit voor aspirant-studenten derhalve nieuw was en verweerder ter zitting uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij de gedrevenheid en motivering van appellant om de opleiding te volgen niet in twijfel trekt, is het College van oordeel dat het in stand laten van de weigering tot inschrijving wegens het niet hebben deelgenomen aan de studiekeuzecheck in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,
en
het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 juli 2014 heeft verweerder een verzoek tot inschrijving van appellant voor het studiejaar 2014-2015 voor de voltijdse opleiding E-Technology, afgewezen.

Bij beslissing van 2 september 2014 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar, in afwijking van het aan hem uitgebrachte advies van de geschillenadviescommissie, ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 oktober 2014, waar appellant, bijgestaan door mr. S.A. Donker en P. Tiebout-Welling, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de HvA), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Regeling Studiekeuzecheck en Studiekeuzeadvies 2014 van de HvA (hierna: de Regeling) is deelname aan de studiekeuzecheck een voorwaarde voor toelating.
Ingevolge het derde lid kan de aspirant-student die niet deelneemt aan de studiekeuzecheck voor de opleiding waarvoor hij het verzoek tot inschrijving heeft gedaan, een digitaal en gemotiveerd verzoek indienen bij de opleidingsmanager om een nieuwe gelegenheid te krijgen voor deelname aan de studiekeuzecheck. Dit verzoek zal worden gehonoreerd als de aspirant-student als gevolg van een in het vierde lid genoemde reden aantoonbaar niet heeft kunnen deelnemen aan de studiekeuzecheck.
Ingevolge het vierde lid, aanhef en onder g, is een geldige reden als bedoeld in het derde lid: overige omstandigheden die, als het verzoek als bedoeld in het derde lid van dit artikel niet zou worden gehonoreerd, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.2 Verweerder heeft de inschrijving van appellant voor het studiejaar 2014-2015 voor de voltijdse opleiding E-Technology geweigerd, omdat appellant niet heeft deelgenomen aan de studiekeuzecheck voor de opleiding.

2.3 Appellant betoogt dat de weigering tot inschrijving onredelijk is. Hij voert daartoe het volgende aan. Hij wist niet dat deelname aan de studiekeuzecheck verplicht was voor de inschrijving. Hij is voorafgaand aan de inschrijving naar een open dag voor de opleiding E-Technology van de HvA geweest en daar is niet verteld dat deelname aan de studiekeuzecheck verplicht was. Hij heeft op de open dag gesproken met de studentendecaan en deze heeft hem geadviseerd om voorafgaand aan de inschrijving de cursus Wiskunde B te volgen. Hij heeft deze cursus gevolgd en met succes afgerond en verkeerde in de veronderstelling dat hij aan alle inschrijvingsvoorwaarden voldeed. Dit heeft hij ook afgeleid uit het certificaat van de cursus. Uit de website van de HvA kon ook niet worden opgemaakt dat deelname aan de studiekeuzecheck verplicht was. Hierop stond namelijk "Studiekeuzecheck: geen moetje maar een zelfcheck". Verweerder heeft ten onrechte gesteld dat hij vijf emails heeft ontvangen waarin is gewezen op de verplichte deelname. Hij heeft alleen de emails van 31 maart 2014 en 15 mei 2014 ontvangen. De

andere drie emails van 9 mei 2014, 28 mei 2014 en 19 juni 2014, die kennelijk wel aan alle andere aspirant-studenten zijn verstuurd, heeft hij niet ontvangen. Hij was bereid om deel te nemen aan de tweede ronde van de studiekeuzecheck in augustus 2014, maar mocht dit niet van de HvA, omdat hij niet behoorde tot de doelgroep voor welke deze ronde bedoeld was. Hij heeft zich niet impulsief ingeschreven. Hij is zeker van zijn studiekeuze en zeer gemotiveerd om met de opleiding te starten.

2.3.1 Verweerder heeft toegelicht dat de beslissing tot weigering van de inschrijving wegens het niet hebben deelgenomen aan de studiekeuzecheck voor appellant verstrekkende gevolgen heeft, maar dat belang van de HvA bij die beslissing zwaarder weegt. Hij heeft toegelicht dat de HvA in het verleden veel hinder heeft ondervonden van studenten die zich te laat inschreven en/of impulsief inschreven voor een bepaalde studie. Met de invoering van de verplichte deelname aan de studiekeuzecheck met ingang van het studiejaar 2014-2015 heeft de HvA getracht aan deze situatie een einde te maken. Volgens hem lukt dit niet, als aan deze nieuwe regeling getornd wordt. Ter zitting van het College heeft verweerder desgevraagd toegelicht dat de HvA voor het studiejaar 2014-2015 in geen enkel geval gebruik heeft gemaakt van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 2, vierde lid, aanhef en onder g, van de Regeling. Deze hardheidsclausule wordt zeer terughoudend toegepast. De reden daarvoor is, dat de HvA de nieuwe Regeling in dit jaar van invoering strikt wenst te hanteren, omdat men vreest dat dit anders gevolgen zal hebben voor het daaropvolgende studiejaar, omdat (aspirant-)studenten er dan van uitgaan dat het een soepele regeling betreft. Verder heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellant behoorde te weten dat hij verplicht moest deelnemen aan de studiekeuzecheck, omdat aspirant-studenten hierover meerdere emails van de HvA hebben gekregen en dit ook op de website van de HvA stond. Appellant mocht niet aan de tweede ronde van de studiekeuzecheck in augustus 2014 deelnemen, omdat deze ronde was bedoeld voor studenten van binnen of buiten de HvA die bij nader inzien een andere opleiding wilden doen en voor aspirant-studenten die een geldige reden hadden om niet te hebben deelgenomen aan de eerste ronde in juni/juli 2014, en appellant hiertoe niet behoorde.

2.3.2 Het College begrijpt de achterliggende gedachte van de invoering van de verplichte deelname aan de studiekeuzecheck met ingang van het studiejaar 2014-2015, maar is van oordeel dat het onverkort vasthouden daaraan in dit geval kennelijk onredelijk is. Daartoe wordt het volgende overwogen. Onweersproken is dat appellant op de open dag van de HvA voor de opleiding E-Technology geen informatie heeft gekregen over de verplichte deelname aan de studiekeuzecheck. Aan appellant is op die dag door de studentendecaan het advies gegeven om voorafgaand aan de inschrijving de cursus Wiskunde B aan de HvA te volgen om zodoende zijn kwalificaties voor de opleiding te verbeteren. In de Verklaring van de HvA van 22 juli 2014 staat dat appellant de toets Wiskunde B met gunstig gevolg heeft afgelegd en dat dit certificaat hem samen met een wettelijk toelaatbaar havo, vwo of mbo-4 diploma of een Verklaring van Toelaatbaarheid van het 21plus-toelatingsexamen toegang geeft tot de opleiding E-Technology aan de HvA. De HvA heeft aspirant-studenten meerdere malen gerappelleerd om aan de studiekeuzecheck deel te nemen. Verweerder heeft de stelling van appellant dat hij de rappel-emails van 9 en 28 mei en 19 juni 2014 niet heeft ontvangen, niet betwist. Verder stond op 24 juni 2014 een nieuwsbericht op de website van de HvA met de titel "Studiekeuzecheck: geen moetje maar een zelfcheck". Gelet op het vorenstaande heeft appellant in redelijkheid in de veronderstelling kunnen verkeren dat deelname aan de studiekeuzecheck niet verplicht was voor zijn inschrijving.

In het licht hiervan, en nu de regels inzake verplichte deelname aan de studiekeuzecheck in het studiejaar 2014-2015 voor het eerst zijn ingevoerd en dit voor aspirant-studenten derhalve nieuw was en verweerder ter zitting uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij de gedrevenheid en motivering van appellant om de opleiding te volgen niet in twijfel trekt, is het College van oordeel dat het in stand laten van de weigering tot inschrijving wegens het niet hebben deelgenomen aan de studiekeuzecheck in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Het betoog slaagt.

2.4 Het beroep is gegrond. De beslissing van 2 september 2014 dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Verweerder dient een nieuwe beslissing op het door appellant gemaakte bezwaar te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Daartoe zal het College een termijn stellen.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding, nu niet is gebleken van daarvoor in aanmerking komende kosten.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;

II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam van 2 september 2014;

III. bepaalt dat het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam binnen twee weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing neemt op het door [naam] gemaakte bezwaar, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam het door [naam] betaalde griffierecht van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) aan hem vergoedt.

•

Zaaknummer	:	2014/196.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	15 oktober 2014
Partijen	:	Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Belangenafweging Bekostiging Collegegeld Herinschrijving Motivering Organisatie onderwijs Studielink Storingen [tijdige] Waarschuwing Voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:81
Uitspraak	:	Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter valt niet op voorhand uit te sluiten dat de beslissing van 23 september 2014 niet in stand zal blijven. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe het volgende. 2.3.1. Verzoeker heeft gesteld dat hij zich op 10 augustus 2014 via Studielink heeft ingeschreven. Hij is ervan uitgegaan dat deze inschrijving is gelukt, hetgeen later niet het geval bleek. Verweerder heeft aangegeven dat Studielink van DUO is en dat de Hogeschool van Amsterdam hiervoor niet verantwoordelijk is. Hij heeft aangegeven dat zich af en toe storingen voordoen in het systeem van Studielink, maar dat door een student ingebrachte gegevens dan achteraf door het systeem alsnog worden verwerkt. Dit roept de vraag op of door raadpleging van Studielink dan wel de beheerder ervan valt te achterhalen of verzoeker op 10 augustus 2014 een poging tot inschrijving heeft ondernomen. 2.3.2. Verweerder heeft aangevoerd dat verzoeker tweemaal is gewaarschuwd dat hij zich tijdig diende her in te schrijven. Verzoeker geeft aan dat zijn inschrijvingspoging via Studielink op 10 augustus 2014 een reactie was op de door hem ontvangen tweede waarschuwing d.d. 5 juli 2014. Na deze poging is verzoeker niet vóór 1 september 2014 op de hoogte gesteld van het feit dat een herinschrijving volgens de gegevens van de Hogeschool van Amsterdam was uitgebleven. Verzoeker kwam erachter dat hij niet meer was ingeschreven, toen het op 3 september 2014 onmogelijk bleek in te loggen op zijn account van de Hogeschool van Amsterdam. De voorzieningenrechter begrijpt dat deze onmogelijkheid ontstond per 1 september 2014, zijnde de eerste dag van het nieuwe studiejaar. Langs deze weg kon verzoeker derhalve pas kennis nemen van het niet meer ingeschreven zijn op een tijdstip waarop, gelet op de inschrijftermijn, tijdige inschrijving niet meer mogelijk was. 2.3.3. Verzoeker zou, bij raadpleging van Studielink na 10 augustus

2014, waarschijnlijk hebben kunnen constateren dat de herinschrijving niet gelukt was. Zou hij dit in de laatste week van augustus hebben gedaan, dan had hij de inschrijving alsnog tijdig kunnen doen. Verzoeker heeft aangevoerd dat zich een ziekte, gevolgd door overlijden van zijn grootvader voordeed, welke omstandigheden hem vanaf 25 augustus 2014 volledig in beslag namen.
2.3.4. Verweerder heeft aangegeven de hand te houden aan naleving van de inschrijvingstermijn, omdat de financiering van de Hogeschool van Amsterdam afhangt van het aantal per 1 oktober ingeschreven studenten. Dit roept de vraag op in hoeverre verweerder het risico loopt financiering mis te lopen als vast zou staan, zoals volgens verzoeker thans het geval is, dat een student zich per 5 september alsnog ter inschrijving aanmeldt en eind september het collegegeld voldoet.
2.3.5. Verweerder heeft voorts ter zitting aangegeven dat het honoreren van inschrijvingen na 1 september een belemmering vormt voor het adequaat inrichten van het onderwijs. Er moeten bijvoorbeeld klassen worden gevormd en docenten worden geregeld. De vraag dient zich aan of dit argument in het concrete geval van verzoeker opgeld doet, nu verzoeker is ingedeeld in een klas en, naar onweersproken is gesteld, op dit moment het onderwijs in die klas volgt.
2.3.6. De in bezwaar bestreden beslissing vermeldt: "Bij het nemen van dit besluit heb ik jouw belang afgewogen tegen dat van (studenten en medewerkers van) de HvA en in het bijzonder van het domein. De laatstgenoemde belangen wegen, gelet op de concrete omstandigheden van jouw geval, zwaarder". Zonder nadere motivering valt niet in te zien waarom de belangen van studenten en medewerkers ermee gediend zijn dat verzoeker niet wordt ingeschreven. Mede gelet op hetgeen onder 2.3.4 en 2.3.5. is vermeld, dient verweerder, zo deze overweging wordt gehandhaafd, deugdelijk te motiveren waarom hij dit vindt.
2.3.7. In het verweerschrift is (onder 8) vermeld: "Indien een domeinvoorzitter daar toestemming voor geeft, is het toegestaan (ouderejaars)studenten tussentijds in te schrijven. Dit kan echter worden geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag; aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste is hier het geval." Deze overweging suggereert dat op zichzelf de mogelijkheid bestaat tot inschrijving per latere datum dan aanvang studiejaar. Voor zover verweerder wenst vast te houden aan zijn besluit verzoeker niet per 1 september 2014 in te schrijven, dient zich de vraag aan of inschrijving per latere datum mogelijk is. Het ligt in de rede dat verweerder, zo hij hieraan toekomt, in de beslissing op bezwaar ter zake een besluit neemt. De thans gegeven motivering om dit niet te doen is, om dezelfde reden als vermeld onder 2.3.4, 2.3.5 en 2.3.6, hiertoe naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet toereikend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 september 2014 heeft de voorzitter van het Domein Economie en Management van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de domeinvoorzitter) geweigerd verzoeker per

1 september 2014 dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Bedrijfskunde voor het studiejaar 2014-2015.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 6 oktober 2014, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. De domeinvoorzitter heeft aan de beslissing van 23 september 2014 ten grondslag gelegd dat verzoeker zich niet voor 1 september 2014 heeft ingeschreven en niet voor 1 oktober 2014 het collegegeld heeft voldaan.

2.3. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter valt niet op voorhand uit te sluiten dat de beslissing van 23 september 2014 niet in stand zal blijven. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe het volgende.

2.3.1. Verzoeker heeft gesteld dat hij zich op 10 augustus 2014 via Studielink heeft ingeschreven. Hij is ervan uitgegaan dat deze inschrijving is gelukt, hetgeen later niet het geval bleek. Verweerder heeft aangegeven dat Studielink van DUO is en dat de Hogeschool van Amsterdam hiervoor niet verantwoordelijk is. Hij heeft aangegeven dat zich af en toe storingen voordoen in het systeem van Studielink, maar dat door een student ingebrachte gegevens dan achteraf door het systeem alsnog worden verwerkt. Dit roept de vraag op of door raadpleging van Studielink dan wel de beheerder ervan valt te achterhalen of verzoeker op 10 augustus 2014 een poging tot inschrijving heeft ondernomen.

2.3.2. Verweerder heeft aangevoerd dat verzoeker tweemaal is gewaarschuwd dat hij zich tijdig diende her in te schrijven. Verzoeker geeft aan dat zijn inschrijvingspoging via Studielink op 10 augustus 2014 een reactie was op de door hem ontvangen tweede waarschuwing d.d. 5 juli 2014. Na deze poging is verzoeker niet vóór 1 september 2014 op de hoogte gesteld van het feit dat een herinschrijving volgens de gegevens van de Hogeschool van Amsterdam was uitgebleven. Verzoeker kwam erachter dat hij niet meer was ingeschreven, toen het op 3 september 2014 onmogelijk bleek in te loggen op zijn account van de Hogeschool van Amsterdam. De voorzieningenrechter begrijpt dat deze onmogelijkheid ontstond per 1 september 2014, zijnde de eerste dag van het nieuwe studiejaar. Langs deze weg kon verzoeker derhalve pas kennis nemen van het niet meer ingeschreven zijn op een tijdstip waarop, gelet op de inschrijftermijn, tijdige inschrijving niet meer mogelijk was.

2.3.3. Verzoeker zou, bij raadpleging van Studielink na 10 augustus 2014, waarschijnlijk hebben kunnen constateren dat de herinschrijving niet gelukt was. Zou hij dit in de laatste week van augustus hebben gedaan, dan had hij de inschrijving alsnog tijdig kunnen doen. Verzoeker heeft aangevoerd dat zich een ziekte, gevolgd door overlijden van zijn grootvader voordeed, welke omstandigheden hem vanaf 25 augustus 2014 volledig in beslag namen.

2.3.4. Verweerder heeft aangegeven de hand te houden aan naleving van de inschrijvingstermijn, omdat de financiering van de Hogeschool van Amsterdam afhangt van het aantal per 1 oktober ingeschreven studenten. Dit roept de vraag op in hoeverre verweerder het risico loopt financiering mis te lopen als vast zou staan, zoals volgens verzoeker thans het geval is, dat een student zich per 5 september alsnog ter inschrijving aanmeldt en eind september het collegegeld voldoet.

2.3.5. Verweerder heeft voorts ter zitting aangegeven dat het honoreren van inschrijvingen na

2.3.6. 1 september een belemmering vormt voor het adequaat inrichten van het onderwijs. Er moeten bijvoorbeeld klassen worden gevormd en docenten worden geregeld. De vraag dient zich aan of dit argument in het concrete geval van verzoeker opgeld doet, nu verzoeker is ingedeeld in een klas en, naar onweersproken is gesteld, op dit moment het onderwijs in die klas volgt.

2.3.7. De in bezwaar bestreden beslissing vermeldt: "Bij het nemen van dit besluit heb ik jouw belang afgewogen tegen dat van (studenten en medewerkers van) de HvA en in het bijzonder van het domein. De

laatstgenoemde belangen wegen, gelet op de concrete omstandigheden van jouw geval, zwaarder". Zonder nadere motivering valt niet in te zien waarom de belangen van studenten en medewerkers ermee gediend zijn dat verzoeker niet wordt ingeschreven. Mede gelet op hetgeen onder 2.3.4 en 2.3.5. is vermeld, dient verweerder, zo deze overweging wordt gehandhaafd, deugdelijk te motiveren waarom hij dit vindt.

2.3.8. In het verweerschrift is (onder 8) vermeld: "Indien een domeinvoorzitter daar toestemming voor geeft, is het toegestaan (ouderejaars)studenten tussentijds in te schrijven. Dit kan echter worden geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag; aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste is hier het geval." Deze overweging suggereert dat op zichzelf de mogelijkheid bestaat tot inschrijving per latere datum dan aanvang studiejaar. Voor zover verweerder wenst vast te houden aan zijn besluit verzoeker niet per 1 september 2014 in te schrijven, dient zich de vraag aan of inschrijving per latere datum mogelijk is. Het ligt in de rede dat verweerder, zo hij hieraan toekomt, in de beslissing op bezwaar ter zake een besluit neemt. De thans gegeven motivering om dit niet te doen is, om dezelfde reden als vermeld onder 2.3.4, 2.3.5 en 2.3.6, hiertoe naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet toereikend.

2.3.9. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter ligt het op de weg van verweerder zich bij de te nemen beslissing op bezwaar in ieder geval rekenschap te geven van hetgeen hiervoor onder 2.3.1 tot en met 2.3.7 is overwogen. Waar deze overwegingen meebrengen dat er duidelijkheid over de feiten moet komen, ligt het op de weg van verweerder zich in te spannen die duidelijkheid te verkrijgen. Waar hiertoe medewerking van verzoeker nodig is, dient verweerder dit concreet aan hem aan te geven.

2.3.10. Verweerder heeft aangegeven dat het bezwaar van verzoeker wordt geagendeerd voor een hoorzitting van de Geschillenadviescommissie op 24 oktober 2014. De voorzieningenrechter maakt hieruit op dat een beslissing op bezwaar binnen niet al te lange termijn te verwachten valt.

2.3.11. Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam;
II. gelast dat de Hogeschool van Amsterdam aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/196
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 23 december 2014
Partijen	: Appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Belangenafweging Enkelvoudige kamer Heropening onderzoek [her-] Inschrijving [tussentijdse] Inschrijving Meervoudige kamer Motiveringsbeginsel Nieuwe feiten en omstandigheden Precedentwerking Schadevergoeding Studielink Voorlopige voorziening

Artikelen	: Awb artikel 7:12 lid 1 Awb artikel 8:10a lid 3 Awb artikel 8.72 lid 5 Studentenstatuut HvA artikel 4.2 lid 2
Uitspraak	: Gegrond; verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.1. Verweerder heeft in het verweerschrift het College verzocht de behandeling van het beroep te verwijzen naar de meervoudige kamer. omdat de zaak- mede gelet op de precedentwerking - om een belangrijke kwestie gaat, die zich niet leent voor een behandeling door de enkelvoudige kamer. Op grond van het bepaalde in artikel 8:10a, derde lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan een zaak die naar het oordeel van de enkelvoudige kamer ongeschikt is voor behandeling door één rechter, weer verwezen worden naar een meervoudige kamer. Het College ziet geen aanleiding de zaak weer te verwijzen naar de meervoudige kamer. Hetgeen door verweerder is aangevoerd is betrokken bij de verwijzing naar de enkelvoudige kamer. Van nieuw opgekomen omstandigheden is het College niet gebleken. (…) 2.4. Het College overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar deze gedragslijn en zal hij in elk geval in concreto moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het Studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. Het College stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein, terwijl ook de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven. 2.5. In artikel 4.2, tweede lid van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist. Appellant heeft onweersproken gesteld dat hij aanvankelijk ongehinderd aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen. Het College stelt vast dat er kennelijk geen wezenlijke organisatorische redenen zijn om appellant niet alsnog toe te laten. Het College stelt voorts vast dat van een zorgvuldige op maat toegesneden belangenafweging door de Domeinvoorzitter geen sprake is geweest en dat dit gebrek in bezwaar niet is geheeld, hetgeen temeer klemt nu de geschillenadviescommissie heeft geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren. De omstandigheid dat appellant nog niet in de fase van afronding van de studie zou zijn is, wat daar ook van zij, voor een zorgvuldige afweging van belangen niet beslissend. Dat is pas aan de orde indien in concreto is vastgesteld dat er zwaarwegende belangen zijn die zich tegen toelating verzetten. 2.6. Gelet op hetgeen appellant heeft aangevoerd en hetgeen door verweerder daartegen is ingebracht is het College van oordeel dat de Domeinvoorzitter in redelijkheid de toestemming niet had mogen weigeren en dat verweerder die beslissing in bezwaar niet had mogen handhaven. Verweerder heeft dit niet onderkend.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

4. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 23 september 2014 heeft de domeinvoorzitter van het Domein Economie en Management van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de domeinvoorzitter) geweigerd verzoeker per 1 september 2014 dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Bedrijfskunde voor het studiejaar 2014-2015.

Het door appellant daartegen gemaakte bezwaar is door het college van bestuur ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 11 december 2014, waar appellant vergezeld door zijn vader en het CBE vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft in het verweerschrift het College verzocht de behandeling van het beroep te verwijzen naar de meervoudige kamer. omdat de zaak- mede gelet op de precedentwerking - om een belangrijke kwestie gaat, die zich niet leent voor een behandeling door de enkelvoudige kamer. Op grond van het bepaalde in artikel 8:10a, derde lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan een zaak die naar het oordeel van de enkelvoudige kamer ongeschikt is voor behandeling door één rechter, weer verwezen worden naar een meervoudige kamer. Het College ziet geen aanleiding de zaak weer te verwijzen naar de meervoudige kamer. Hetgeen door verweerder is aangevoerd is betrokken bij de verwijzing naar de enkelvoudige kamer. Van nieuw opgekomen omstandigheden is het College niet gebleken.

2.2. Appellant heeft gesteld dat, na ontvangst van een e-mail dat de herinschrijving nog niet was geregeld, hij zich in de eerste week van augustus via Studielink heeft aangemeld voor de opleiding Bedrijfskunde. Na deze poging is appellant niet vóór 1 september 2014 op de hoogte gesteld van het feit dat een herinschrijving volgens de gegevens van de Hogeschool van Amsterdam was uitgebleven. Hij heeft zelf Studielink daarna niet meer geraadpleegd, maar wel op meerdere momenten contact met de hogeschool gehad. Appellant kwam erachter dat hij niet meer was ingeschreven, toen het op 3 september 2014 onmogelijk bleek in te loggen op zijn account van de Hogeschool van Amsterdam. Op 5 september 2014 heeft hij verzocht hem alsnog in te schrijven.

2.3. De geschillenadviescommissie heeft het bezwaar van appellant behandeld op 24 oktober 2014. Appellant was daarbij niet aanwezig omdat de uitnodiging daartoe in zijn spamfolder was terecht gekomen. De geschillenadviescommissie heeft op 27 oktober 2014 het college van bestuur geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren. Het college van bestuur heeft in afwijking daarvan het bezwaar ongegrond verklaard.

2.4. Het College overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar deze gedragslijn en zal hij in elk geval in concreto moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het Studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. Het College stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein, terwijl ook de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven.

2.5. In artikel 4.2, tweede lid van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist. Appellant heeft onweersproken gesteld dat hij aanvankelijk ongehinderd aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen. Het College stelt vast dat er kennelijk geen wezenlijke organisatorische redenen zijn om appellant niet alsnog toe te laten. Het College stelt voorts vast dat van een zorgvuldige op maat toegesneden belangenafweging door de Domeinvoorzitter geen sprake is geweest en dat dit gebrek in bezwaar niet is geheeld, hetgeen temeer klemt nu de geschillenadviescommissie heeft geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren. De omstandigheid dat appellant nog niet in de fase van afronding van de studie zou zijn is,

wat daar ook van zij, voor een zorgvuldige afweging van belangen niet beslissend. Dat is pas aan de orde indien in concreto is vastgesteld dat er zwaarwegende belangen zijn die zich tegen toelating verzetten.

2.6. Gelet op hetgeen appellant heeft aangevoerd en hetgeen door verweerder daartegen is ingebracht is het College van oordeel dat de Domeinvoorzitter in redelijkheid de toestemming niet had mogen weigeren en dat verweerder die beslissing in bezwaar niet had mogen handhaven. Verweerder heeft dit niet onderkend.

2.7. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Het College kan de zaak niet zelf afdoen. Verweerder zal een nieuwe beslissing dienen te nemen met inachtneming van deze uitspraak, met dien verstande dat appellant vóór 1 oktober 2014 wordt ingeschreven. Het feit dat appellant het collegegeld niet vóór 1 oktober 2014 heeft betaald mag hem niet worden tegengeworpen.

2.8. Het College ziet aanleiding met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb gelet op het belang van appellant een voorlopige voorziening te treffen.

2.9. Appellant heeft ook nog een verzoek om schadevergoeding ingediend. Verweerder heeft daar nog niet op gereageerd en ook is het verzoek onvoldoende onderbouwd. Dat onderzoek zal worden heropend.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 11 november 2014;
III. draagt verweerder op binnen vier weken een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen en bekend te maken;
IV. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker tot zes weken na de nieuwe beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam.
V. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt;
VI. heropent het onderzoek met betrekking tot het verzoek van appellant om schadevergoeding.

•

Zaaknummer	:	2014/197.1
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 oktober 2014
Partijen	:	Appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	Aanmelddatum Inschrijving Matchingsactiviteit Overmacht Studiekeuzeactiviteit Voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW artikel 7.31a lid 1 WHW artikel 7.31a lid 3 WHW artikel 7.31a lid 4 WHW artikel 7.31b lid 1 WHW artikel 7.31d WHW artikel 7.66 lid 2 Awb artikel 8:81 Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2014-2015 artikel 8 lid 1 Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2014-2015 artikel 8 lid 3 Regeling inschrijving en collegegeld RUG 2014-2015 artikel 10 lid 6
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen

Hoofdoverwegingen : 2.3.4. Verzoeker betoogt dat verweerder aanleiding had moeten zien om hem tot de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid toe te laten. Daartoe voert hij aan dat voor hem geen noodzaak bestaat om aan matchingsactiviteiten deel te nemen, nu hij reeds enige jaren de opleiding Taalwetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen volgt, hij zich goed op de opleiding Rechtsgeleerdheid heeft voorbereid en de opleiding Rechtsgeleerdheid goed bij zijn opleiding Taalwetenschappen aansluit.
2.3.5. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de 'paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies' ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vorm gegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.
Uit de geschiedenis van de totstandkoming (Kamerstukken II 2012–2013, 33 519, nr. 6; p. 18-20) volgt verder dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs, maar ook voor anderen zoals de switchers tussen ho-opleidingen. Volgens de wetgever is in nauw overleg met de universiteiten en hogescholen besloten om de doelgroep uit te breiden. Dat betekent dat de verplichte 1 mei-datum en studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden.
2.3.6. Uit artikel 10, zesde lid, van de Regeling volgt dat, nu verzoeker zich na 31 juli 2014 heeft aangemeld, deelname aan matchingsactiviteiten voor hem niet meer mogelijk was. Nu, zoals in 2.3.5 is weergegeven, in de geschiedenis van de totstandkoming van de paragraaf 'Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies' uitdrukkelijk is vermeld dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs en dat de studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden, heeft verweerder naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in de enkele omstandigheid dat verzoeker reeds enige jaren de opleiding Taalwetenschappen volgt en zich naar eigen zeggen goed op de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft voorbereid, terecht geen aanleiding gezien om op grond van artikel 8, derde lid, van de Regeling toch tot inschrijving van verzoeker over te gaan.
2.3.7. Gelet op het voorgaande, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om een voorziening, als verzocht, te treffen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2014 heeft verweerder het verzoek van verzoeker tot inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid voor het studiejaar 2014-2015 buiten behandeling gesteld.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker bezwaar gemaakt. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter van de Rechtbank Noord-Nederland verzocht een voorlopige voorziening te treffen, welk verzoek naar de voorzieningenrechter van het College (hierna: de voorzieningenrechter) is doorgezonden.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 oktober 2014, waar verzoeker, vertegenwoordigd door mr. W.T. van der Leij, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. Wijnsma-Schuin, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is er op gericht dat verzoeker gedurende de behandeling van het door hem gemaakte bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de Rijksuniversiteit Groningen.

2.3. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter bestaat geen grond om aan te nemen dat het door verzoeker tegen de beslissing van 25 augustus 2014 gemaakte bezwaar gegrond zal worden verklaard en verweerder hem alsnog zal inschrijven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid voor het studiejaar 2014-2015. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe het volgende.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW, meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft betrokkene, indien hij zich uiterlijk op 1 mei voor een of meer bacheloropleidingen heeft aangemeld op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, het recht deel te nemen aan door de instelling met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleidingen te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge het vierde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van dit artikel nadere regels vast die in elk geval betrekking hebben op de aard en de inhoud van de studiekeuzeactiviteiten voor de instelling of per opleiding, de termijn waarbinnen de studiekeuzeactiviteiten plaatsvinden, de termijn waarbinnen en de wijze waarop het studiekeuzeadvies wordt uitgebracht, de gevolgen van het zonder geldige reden van verhindering niet deelnemen aan studiekeuzeactiviteiten en de geldige redenen van verhindering voor het deelnemen aan die activiteiten.

Volgens artikel 8, eerste lid, van de Regeling inschrijving en collegegeld Rijksuniversiteit Groningen studiejaar 2014-2015 (hierna: de Regeling) is deelname aan matchingsactiviteiten verplicht voor alle aankomende studenten met een Nederlandse vooropleiding die zich aanmelden voor het eerste jaar van een bacheloropleiding, waarvoor geen (decentrale) selectieprocedure geldt.

Volgens het derde lid kan, indien betrokkene niet heeft deelgenomen aan de matchingsactiviteiten, toch tot inschrijving worden overgegaan indien:
a. het faculteitsbestuur van oordeel is dat betrokkene ten gevolge van ziekte, zwangerschap, handicap, topsport of andere vormen van overmacht niet heeft kunnen deelnemen aan de matchingsactiviteit, of
b. het faculteitsbestuur van oordeel is dat het niet inwilligen van het inschrijvingsverzoek zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 10, zesde lid, vindt bij alle opleidingen een laatste ronde matchingsactiviteiten plaats tussen 1 en 22 augustus 2014. De deadline voor het aanmelden voor deze laatste ronde van matchingsactiviteiten is 31 juli 2014. Hierna is deelname aan matching, en dus inschrijven, behoudens het

bepaalde onder artikel 8, derde lid, niet meer mogelijk.

2.3.2. Niet in geschil is dat verzoeker het verzoek tot inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid voor het studiejaar 2014-2015 op 22 augustus 2014 heeft ingediend.

2.3.3. Verweerder heeft voormeld verzoek bij beslissing van 25 augustus 2014 buiten behandeling gesteld, omdat verzoeker niet aan de verplichte matchingsactiviteiten heeft deelgenomen.

2.3.4. Verzoeker betoogt dat verweerder aanleiding had moeten zien om hem tot de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid toe te laten. Daartoe voert hij aan dat voor hem geen noodzaak bestaat om aan matchingsactiviteiten deel te nemen, nu hij reeds enige jaren de opleiding Taalwetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen volgt, hij zich goed op de opleiding Rechtsgeleerdheid heeft voorbereid en de opleiding Rechtsgeleerdheid goed bij zijn opleiding Taalwetenschappen aansluit.

2.3.5. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de 'paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies' ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vorm gegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming (Kamerstukken II 2012–2013, 33 519, nr. 6; p. 18-20) volgt verder dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs, maar ook voor anderen zoals de switchers tussen ho-opleidingen. Volgens de wetgever is in nauw overleg met de universiteiten en hogescholen besloten om de doelgroep uit te breiden. Dat betekent dat de verplichte 1 mei-datum en studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden.

2.3.6. Uit artikel 10, zesde lid, van de Regeling volgt dat, nu verzoeker zich na 31 juli 2014 heeft aangemeld, deelname aan matchingsactiviteiten voor hem niet meer mogelijk was. Nu, zoals in 3.5 is weergegeven, in de geschiedenis van de totstandkoming van de paragraaf 'Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies' uitdrukkelijk is vermeld dat het studiekeuzeadvies niet alleen van belang is voor degenen die zich voor de eerste keer inschrijven in het hoger onderwijs en dat de studiekeuzeactiviteiten voor alle groepen aspirant-studenten gelden, heeft verweerder naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in de enkele omstandigheid dat verzoeker reeds enige jaren de opleiding Taalwetenschappen volgt en zich naar eigen zeggen goed op de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid heeft voorbereid, terecht geen aanleiding gezien om op grond van artikel 8, derde lid, van de Regeling toch tot inschrijving van verzoeker over te gaan.

2.3.7. Gelet op het voorgaande, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om een voorziening, als verzocht, te treffen.

2.4. Het verzoek dient daarom als ongegrond te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/202
Rechter(s)	: mrs. Olivier, Borman, Hoogvliet
Datum uitspraak	: 16 december 2014
Partijen	: Appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	: Beoordeling

	Motiveringsbeginsel [tentamen Fraude Uitsluiting tentamenronde
Artikelen	: WHW artikel 7.12b lid 2 WHW artikel 7.13 lid 1 OER Fontys Hogescholen artikel 1
Uitspraak	: Ongegrond
Hoofdoverwegingen	: 2.3.1. In het verweerschrift in beroep bij het CBE van 17 juli 2014 heeft de examencommissie uitgebreid gemotiveerd op grond van welke feiten en omstandigheden zij tot de conclusie is gekomen dat appellant heeft gefraudeerd. Daargelaten de juistheid van de stelling van appellant dat de medestudent tijdens het tentamen enkele rijen achter hem zat, hetgeen het CBE heeft weersproken, heeft het CBE, gezien de grote overeenkomst in woordgebruik en opbouw van de antwoorden en het grote aantal antwoorden waarbij zich dit voordoet, met juistheid geconcludeerd dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juni 2014 heeft de examencommissie Management, Economie en Recht appellant het cijfer 1 toegekend voor het tentamen Engels en hem uitgesloten van de eerstvolgende volledige tentamenronde.

Bij beslissing van 28 augustus 2014 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 6 november 2014, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. A. van Alphen en mr. A. Wiktor, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.
Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast.

Ingevolge artikel 1 van de Onderwijs- en examenregeling wordt onder fraude verstaan elk handelen (waaronder het plegen van plagiaat), of nalaten, waarvan betrokkene wist of behoorde te weten, dat dit handelen of nalaten het op de juiste wijze vormen van een oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, competenties, (beroeps)houding, reflectie e.d. geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

2.2. De examencommissie heeft appellant het cijfer 1 toegekend voor het tentamen Engels en hem uitgesloten van de eerstvolgende volledige tentamenronde, omdat volgens haar zodanig veel overeenkomsten bestaan tussen de antwoorden die appellant heeft gegeven en die van een medestudent, dat moet worden geconcludeerd dat appellant fraude heeft gepleegd.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE heeft miskend dat er onvoldoende grond bestaat om aan te nemen dat hij heeft gefraudeerd door antwoorden van een medestudent te kopiëren. Volgens appellant berusten de overeenkomsten tussen de antwoorden op toeval. Verder stelt hij dat de medestudent tijdens het tentamen enkele rijen achter hem zat.

2.3.1. In het verweerschrift in beroep bij het CBE van 17 juli 2014 heeft de examencommissie uitgebreid gemotiveerd op grond van welke feiten en omstandigheden zij tot de conclusie is gekomen dat appellant heeft gefraudeerd. Daargelaten de juistheid van de stelling van appellant dat de medestudent tijdens het tentamen enkele rijen achter hem zat, hetgeen het CBE heeft weersproken, heeft het CBE, gezien de grote overeenkomst in woordgebruik en opbouw van de antwoorden en het grote aantal antwoorden waarbij zich dit voordoet, met juistheid geconcludeerd dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

•

Zaaknummer	: 2014/204 en 204.1
Rechter(s)	: mr. Nijenhof
Datum uitspraak	: 28 december 2014
Partijen	: Appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	: Aanmaning ter voldoening Betalingsverplichting Collegegeld Debiteurenprotocol Finale geschillenbeslechting Geldigheidsduur studieresultaten Studentaccount
Artikelen	: WHW artikel 7.42 lid 2 Awb artikel 6:19 Awb artikel 6:24 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 Debiteurenprotocol Radboud Universiteit Nijmegen
Uitspraak	: Ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.5.1 De Radboud Universiteit Nijmegen hanteert met betrekking tot de betaling van collegegeld het Debiteurenprotocol. In dit protocol is bepaald dat de student, indien het bedrag van een incasso-opdracht niet kan worden geïncasseerd, een brief ontvangt waarmee de student in kennis wordt gesteld van de weigering door de bank. Meegedeeld wordt dat bij de eerstvolgende reguliere inning zal worden geprobeerd om het openstaande bedrag alsnog te incasseren. Indien voor de tweede opeenvolgende keer niet kan worden geïncasseerd, ontvangt de student wederom een brief. In deze brief staat dat de mogelijkheid om via een incassomachtiging het collegegeld te voldoen vervalt en dat de student het resterende verschuldigde collegegeld in één keer dient te betalen. Ook wordt in deze brief meegedeeld dat het studentenaccount wordt geblokkeerd en dat de blokkering ongedaan wordt gemaakt op het moment dat het verschuldigde collegegeld is betaald. Uit de stukken blijkt dat bij appellant sinds januari 2014 een probleem is ontstaan met het incasseren van het door hem verontschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2013-2014. Bij brief van 9 januari 2014 is aan appellant meegedeeld dat de incasso-opdracht voor de inning van het collegegeld is gestorneerd en dat op 27 januari 2014 opnieuw geprobeerd

zou worden het verschuldigde bedrag, tegelijkertijd met de volgende termijn, te incasseren. Op 27 januari 2014 is de incasso vervolgens gestorneerd. Bij brief van 7 februari 2014 is aan appellant meegedeeld dat hij uiterlijk 7 april 2014 het resterende collegegeld diende te betalen, omdat hij anders zou worden uitgeschreven. Op 2 april 2014 heeft appellant blijkens de stukken verzocht om de betaling in maandelijkse termijnen weer mogelijk te maken. Bij brief van 14 april 2014 is aan appellant meegedeeld dat dit weer mogelijk was, op voorwaarde dat bij de incasso van eind april 2014 het tot dan toe verschuldigde collegegeld, ter hoogte van 611,68 euro, zou kunnen worden afgeschreven. Eind april 2014 is de incasso wederom gestorneerd. Bij brief van 9 mei 2014 is aan appellant meegedeeld dat in mei alsnog zou worden geprobeerd het resterende bedrag te incasseren met dezelfde waarschuwing als in de eerdere brieven. Eind mei 2014 is de incasso opnieuw gestorneerd. Uiteindelijk is aan appellant bij de beslissing van 6 juni 2014 meegedeeld dat de machtiging voor gespreide betaling is stopgezet en dat hij uiterlijk binnen twee maanden het resterende collegegeld dient te betalen. Ook is hem in die beslissing meegedeeld dat hij ten gevolge van de stopzetting van de betaling wordt afgesloten van de informatiesystemen, waaronder zijn studentaccount. Naar aanleiding daarvan heeft appellant verzocht om toegang tot zijn studentenaccount.
Met het college van bestuur is de voorzieningenrechter van oordeel dat voornoemde gang van zaken overeenstemt met het door de Radboud Universiteit gehanteerde Debiteurenprotocol en dat het in de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden geen aanleiding heeft hoeven zien om daarvan af te wijken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, naar ter zitting desgevraagd is gesteld, thans nog steeds niet aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan. Dat voor andere studenten met een betalingsachterstand wel uitzonderingen op het Debiteurenprotocol zouden zijn gemaakt leidt niet tot een ander oordeel, nu voor hem ook uitzonderingen daarop zijn gemaakt door hem in zowel februari als april nogmaals de mogelijkheid te bieden om onder bepaalde voorwaarden in maandelijkse termijnen te betalen. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheid dat hij door de blokkering van zijn studentenaccount niet in staat was zijn tentamens voor te bereiden en te maken en derhalve zijn bacheloropleiding niet voor 1 september 2014 af te ronden, biedt geen grond voor een andere conclusie. Appellant is er in diverse brieven van de Dienst Studentenzaken op gewezen dat zijn studentenaccount zou worden geblokkeerd, indien hij het collegegeld niet tijdig zou voldoen. Dat appellant vanwege problemen met zijn onderneming niet in staat is het collegegeld te voldoen, leidt evenmin tot het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur van 21 augustus 2014 niet in stand kan blijven. Het is de verantwoordelijkheid van een student om ervoor te zorgen dat, indien hij zich inschrijft voor een opleiding, het collegegeld kan worden voldaan. Er bestaat voorts geen grond appellant te volgen in zijn stelling dat het college van bestuur ten onrechte is voorbij gegaan aan zijn stelling dat de Dienst Studentenzaken had moeten ingaan op zijn aanbod om alsnog in maandelijkse termijnen te betalen. Hiertoe is van belang dat hij slechts heeft aangeboden om de maandelijkse termijnen zelf te voldoen en de opgebouwde betalingsachterstand op een moment te voldoen als er voldoende geld op zijn rekening zou staan. Ook heeft hij al twee keer eerder dat aanbod gedaan en vervolgens niet aan zijn betalingsverplichting voldaan.
(…)
2.6.1 Naar aanleiding van de in beroep door appellant ingenomen stelling dat de bezwaarprocedure niet eerlijk is verlopen, heeft het college van bestuur besloten het bezwaarschrift van appellant alsnog voor te leggen aan de geschillenadviescommissie. Die commissie heeft op 11 december 2014 geadviseerd het bezwaar van appellant ongegrond te verklaren. Naar aanleiding daarvan heeft het college van bestuur bij beslissing van 12 december 2014 opnieuw besloten het bezwaar ongegrond te verklaren. Reeds daarom treft dit betoog geen doel.
(…)

2.8.1 Ter zitting is namens het college van bestuur toegelicht dat mevrouw
[naam 2] geen deel uitmaakt van de geschillenadviescommissie, maar dat zij slechts als ambtelijk secretaris zorgdraagt voor de verslaglegging van het verhandelde ter zitting en het concipiëren van het door de commissie te geven advies. Zij heeft geen inhoudelijke bijdrage aan dat advies. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de geschillenadviescommissie niet onafhankelijk en onpartijdig kan worden geacht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juni 2014 heeft het Hoofd Informatie en Administratie van de Dienst Studentenzaken aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om toegang tot zijn studentenaccount wordt afgewezen.

Bij beslissing van 21 augustus 2014 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant bij hem gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 1 oktober 2014, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 30 november 2014. Voorts heeft hij de voorzitter van het College bij brief van 1 december 2014 verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Bij beslissing van 12 december 2014 heeft het college van bestuur opnieuw besloten op het door appellant tegen de beslissing van 6 juni 2014 gemaakte bezwaar en dit wederom ongegrond verklaard.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 december 2014, waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. F.A. van Zomeren en P. van Mierlo, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 In dit geval kan nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3 Bij brief van 6 juni 2014 is door het Hoofd Informatie en Administratie van de Dienst Studentenzaken aan appellant meegedeeld dat zijn studentenaccount wordt afgesloten omdat hij niet heeft voldaan aan zijn betalingsverplichting. Bij beslissing van 18 juni 2014 heeft het Hoofd Informatie en Administratie geweigerd de blokkering op te heffen.

2.4 Appellant is in het verleden begonnen met de studie Rechtsgeleerdheid en daarmee gestopt omdat hij een eigen onderneming ging starten. Enige jaren geleden heeft hij de studie weer opgepakt naast het voeren van zijn eigen onderneming, waarbij hij met name audiocolleges volgde. De examencommissie

heeft aan appellant meegedeeld dat hij voor 1 september 2014 de bacheloropleiding diende af te ronden, omdat zijn eerder behaalde studieresultaten anders zouden komen te vervallen.

2.5 Appellant betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat hij ten onrechte is afgesloten van de informatiesystemen van de universiteit, waaronder zijn studentenaccount. Volgens appellant heeft het blokkeren van zijn studentenaccount grote nadelige gevolgen voor hem, omdat hij daardoor niet meer bij zijn audiocolleges kon en niet in staat was zijn tentamens voor te bereiden en te maken en zijn bacheloropleiding voor 1 september 2014 af te ronden. Ook stelt hij dat de Radboud Universiteit Nijmegen ervan op de hoogte is dat hij heel graag advocaat wil worden, dat hij financiële problemen heeft omdat zijn eigen onderneming niet goed loopt en dat in die en voornoemde omstandigheden aanleiding had moeten worden gezien om hem het openstaande collegegeld in termijnen te laten betalen en hem toegang te verschaffen tot zijn studentenaccount. Hij betoogt verder dat het college van bestuur er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat de Dienst Studentenzaken in andere gevallen waarbij studenten een betalingsachterstand hadden het studentenaccount niet is afgesloten. Appellant stelt in dit verband dat zijn vrouw jarenlang betalingsproblemen heeft gehad en in die tijd steeds toegang tot haar studentenaccount had.

2.5.1 De Radboud Universiteit Nijmegen hanteert met betrekking tot de betaling van collegegeld het Debiteurenprotocol. In dit protocol is bepaald dat de student, indien het bedrag van een incasso-opdracht niet kan worden geïncasseerd, een brief ontvangt waarmee de student in kennis wordt gesteld van de weigering door de bank. Meegedeeld wordt dat bij de eerstvolgende reguliere inning zal worden geprobeerd om het openstaande bedrag alsnog te incasseren. Indien voor de tweede opeenvolgende keer niet kan worden geïncasseerd, ontvangt de student wederom een brief. In deze brief staat dat de mogelijkheid om via een incassomachtiging het collegegeld te voldoen vervalt en dat de student het resterende verschuldigde collegegeld in één keer dient te betalen. Ook wordt in deze brief meegedeeld dat het studentenaccount wordt geblokkeerd en dat de blokkering ongedaan wordt gemaakt op het moment dat het verschuldigde collegegeld is betaald.

Uit de stukken blijkt dat bij appellant sinds januari 2014 een probleem is ontstaan met het incasseren van het door hem verontschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2013-2014. Bij brief van 9 januari 2014 is aan appellant meegedeeld dat de incasso-opdracht voor de inning van het collegegeld is gestorneerd en dat op 27 januari 2014 opnieuw geprobeerd zou worden het verschuldigde bedrag, tegelijkertijd met de volgende termijn, te incasseren. Op 27 januari 2014 is de incasso vervolgens gestorneerd. Bij brief van 7 februari 2014 is aan appellant meegedeeld dat hij uiterlijk 7 april 2014 het resterende collegegeld diende te betalen, omdat hij anders zou worden uitgeschreven. Op 2 april 2014 heeft appellant blijkens de stukken verzocht om de betaling in maandelijkse termijnen weer mogelijk te maken. Bij brief van 14 april 2014 is aan appellant meegedeeld dat dit weer mogelijk was, op voorwaarde dat bij de incasso van eind april 2014 het tot dan toe verschuldigde collegegeld, ter hoogte van 611,68 euro, zou kunnen worden afgeschreven. Eind april 2014 is de incasso wederom gestorneerd. Bij brief van 9 mei 2014 is aan appellant meegedeeld dat in mei alsnog zou worden geprobeerd het resterende bedrag te incasseren met dezelfde waarschuwing als in de eerdere brieven. Eind mei 2014 is de incasso opnieuw gestorneerd. Uiteindelijk is aan appellant bij de beslissing van 6 juni 2014 meegedeeld dat de machtiging voor gespreide betaling is stopgezet en dat hij uiterlijk binnen twee maanden het resterende collegegeld dient te betalen. Ook is hem in die beslissing meegedeeld dat hij ten gevolge van de stopzetting van de betaling wordt afgesloten van de informatiesystemen, waaronder zijn studentaccount. Naar aanleiding daarvan heeft appellant verzocht om toegang tot zijn studentenaccount.

Met het college van bestuur is de voorzieningenrechter van oordeel dat voornoemde gang van zaken overeenstemt met het door de Radboud Universiteit gehanteerde Debiteurenprotocol en dat het in de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden geen aanleiding heeft hoeven zien om daarvan af te wijken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, naar ter zitting desgevraagd is gesteld, thans nog steeds niet aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan. Dat voor andere studenten met een betalingsachterstand wel uitzonderingen op het Debiteurenprotocol zouden zijn gemaakt leidt niet tot een ander oordeel, nu voor hem ook uitzonderingen daarop zijn gemaakt door hem in zowel februari als april nogmaals de mogelijkheid te bieden om onder bepaalde voorwaarden in maandelijkse termijnen te betalen. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheid dat hij door de blokkering van zijn studentenaccount niet in staat was zijn tentamens voor te bereiden en te maken en derhalve zijn bacheloropleiding niet voor 1 september 2014 af te ronden, biedt geen grond voor een andere conclusie. Appellant is er in diverse brieven van de Dienst Studentenzaken op gewezen dat zijn studentenaccount zou worden geblokkeerd, indien hij het collegegeld niet tijdig zou voldoen. Dat appellant vanwege problemen met zijn onderneming niet in staat is het collegegeld te voldoen, leidt evenmin tot het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur van 21 augustus 2014 niet in stand kan blijven. Het is de verantwoordelijkheid van een student om ervoor te zorgen dat, indien hij zich inschrijft voor een opleiding, het collegegeld kan worden voldaan. Er bestaat voorts geen grond appellant te volgen in zijn stelling dat het college van bestuur ten onrechte is voorbij gegaan aan zijn stelling dat de Dienst Studentenzaken had moeten ingaan op zijn aanbod om alsnog in maandelijkse termijnen te betalen. Hiertoe is van belang dat

hij slechts heeft aangeboden om de maandelijkse termijnen zelf te voldoen en de opgebouwde betalingsachterstand op een moment te voldoen als er voldoende geld op zijn rekening zou staan. Ook heeft hij al twee keer eerder dat aanbod gedaan en vervolgens niet aan zijn betalingsverplichting voldaan.
Het betoog faalt.

2.6 Appellant betoogt voorts dat de beslissing van het college van bestuur van 21 augustus 2014 niet in stand kan blijven, omdat de bezwaarprocedure niet eerlijk is verlopen. Hiertoe voert hij aan dat hij in bezwaar is gehoord door mevrouw [naam 2], medewerkster van de afdeling Bestuurlijke & Juridische Zaken, dat deel uitmaakt van de Dienst Studentenzaken die juist de in bezwaar te beoordelen beslissing heeft genomen.

2.6.1 Naar aanleiding van de in beroep door appellant ingenomen stelling dat de bezwaarprocedure niet eerlijk is verlopen, heeft het college van bestuur besloten het bezwaarschrift van appellant alsnog voor te leggen aan de geschillenadviescommissie. Die commissie heeft op 11 december 2014 geadviseerd het bezwaar van appellant ongegrond te verklaren. Naar aanleiding daarvan heeft het college van bestuur bij beslissing van 12 december 2014 opnieuw besloten het bezwaar ongegrond te verklaren. Reeds daarom treft dit betoog geen doel.

2.7 De beslissing van 12 december 2014 wordt, gelet op artikel 6:24, gelezen in samenhang met artikel 6:19, eerste lid, van de Awb, van rechtswege geacht onderwerp te zijn van dit geding.

2.8 Appellant heeft ter zitting naar voren gebracht dat de beslissing van 12 december 2014 niet in stand kan blijven, omdat de geschillenadviescommissie niet als onpartijdig en onafhankelijk kan worden aangemerkt. In dit verband heeft hij naar voren gebracht dat mevrouw Van Zomeren als secretaris ook deel uitmaakt van de geschillenadviescommissie. Derhalve wordt het college van bestuur naar appellants mening nog steeds geadviseerd door een medewerkster van de afdeling Bestuurlijke en Juridische Zaken die deel uitmaakt van de Dienst Studentenzaken.

2.8.1 Ter zitting is namens het college van bestuur toegelicht dat
mevrouw Van Zomeren geen deel uitmaakt van de geschillenadviescommissie, maar dat zij slechts als ambtelijk secretaris zorgdraagt voor de verslaglegging van het verhandelde ter zitting en het concipiëren van het door de commissie te geven advies. Zij heeft geen inhoudelijke bijdrage aan dat advies. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de geschillenadviescommissie niet onafhankelijk en onpartijdig kan worden geacht.
Het betoog faalt.

2.9 Het beroep is ongegrond. Het van rechtswege beroep tegen de beslissing van 12 december 2014 is eveneens ongegrond. Gelet op het voorgaande wordt het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen. Er bestaat geen grond het verzoek van appellant om vergoeding van het door hem betaalde collegegeld in de studiejaren 2012-2013 en 2013-2014 in te willigen.

2.10 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van 21 augustus 2014 ongegrond;
II. verklaart het van rechtswege in de beoordeling betrokken beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van 12 december 2014 ongegrond;
III. wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/217.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 30 oktober 2014
Partijen	: Verzoeker en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	: Spoedeisend belang Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.12b lid 2

	Awb artikel 8:81
Uitspraak	: Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	: Gelet op het voorgaande en het grote belang van verzoeker ziet de voorzieningenrechter, hoewel verweerder naar zijn voorlopig oordeel niet ten onrechte heeft beslist dat verzoeker fraude heeft gepleegd, aanleiding het verzoek toe te wijzen en bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot de tentamens en examens van de faculteit wordt toegelaten totdat op zijn beroep is beslist, met dien verstande dat indien de sanctie in stand blijft, de uitslagen van die tentamens en examens komen te vervallen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam] wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Beroep voor de Examens van Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

5. Procesverloop

Bij beslissing van 18 augustus 2014 heeft de Examencommissie Bedrijfskunde verzoeker het recht ontnomen tentamens en examens van de Faculteit der Managementwetenschappen af te leggen gedurende de periode van 1 september 2014 tot 1 februari 2015 en bepaald dat het resultaat van het tentamen accounting van 23 juni komt te vervallen, dat de geconstateerde fraude wordt vastgelegd in het dossier van verzoeker en dat hij niet meer in aanmerking komt voor een judicium voor het bachelorexamen.

Bij beslissing van 19 september 2014 heeft het college van beroep voor de examens het daartegen door verzoeker ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep aangetekend en tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 27 oktober 2014, waar verzoeker, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

6. Overwegingen

6.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

6.2. Op 18 augustus heeft de examencommissie voor de opleiding Bedrijfskunde sancties opgelegd in verband met geconstateerde fraude tijdens de inzage van het tentamen Accounting. Het tegen die beslissing aangetekende beroep is door het CBE ongegrond verklaard. Tegen die beslissing van het CBE heeft verzoeker beroep aangetekend bij het College. Verzoeker is gedurende het eerste semester van het studiejaar 2014-2015 uitgesloten van het doen van tentamens en examens. De eerder door verweerder getroffen voorlopige voorziening is inmiddels vervallen. Ter vermijding van studievertraging heeft verzoeker een voorlopige voorziening gevraagd.

6.3. Verweerder en de examencommissie verzetten zich niet tegen het verlenen van een voorziening die verzoeker in staat stelt om in afwachting van de behandeling van zijn beroep deel te kunnen nemen aan tentamens en examens, met dien verstande dat indien de sanctie in stand blijft, de uitslagen van die tentamens en examens komen te vervallen.

6.4. Gelet op het voorgaande en het grote belang van verzoeker ziet de voorzieningenrechter, hoewel verweerder naar zijn voorlopig oordeel niet ten onrechte heeft beslist dat verzoeker fraude heeft gepleegd, aanleiding het verzoek toe te wijzen en bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot de tentamens en examens van de faculteit wordt toegelaten totdat op zijn beroep is beslist, met dien verstande dat indien de sanctie in stand blijft, de uitslagen van die tentamens en examens komen te vervallen.

6.5. Tot slot bevreemdt het de voorzieningenrechter, gelet op de ingangsdatum van de sanctie, dat het herkansingstentamen dat door verzoeker op 7 juli 2014 is afgelegd, niet is beoordeeld.

6.6. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

7. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat, totdat door het College op zijn beroep is beslist, verzoeker wordt toegelaten tot de tentamens en examens van de faculteit Managementwetenschappen van de Radboud Universiteit Nijmegen, met inachtneming van hetgeen in 2.4, laatste volzin is overwogen;
II. veroordeelt het CBE van de Radboud Universiteit Nijmegen tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het CBE van de Radboud Universiteit Nijmegen aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/218.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 31 oktober 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Eigen toedoen Numerus fixus Plaatsingsbewijs Verantwoordelijkheid instelling voor Studielink Voorlopige voorziening
Artikelen	: Awb artikel 8:81
Uitspraak	: Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.4. Anders dan verweerder lijkt te veronderstellen acht de voorzieningenrechter de Hogeschool wel verantwoordelijk voor Studielink, nu dit een instrument is van en voor de instellingen voor hoger onderwijs en waarbij vertegenwoordigers van DUO en het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap als adviseur in het bestuur participeren. 2.5. Voor opleidingen waarvoor een numerus fixus geldt, is een plaatsingsbewijs een inschrijvingsvereiste. Plaatsingsbewijzen worden zowel op grond van decentrale selectie als op grond van loting verstrekt door DUO. De Hogeschool zou verzoeker uitsluitend zonder plaatsingsbewijs kunnen inschrijven, indien er alsnog een plaats vrij komt omdat een van de studenten zijn inschrijving voor het eerste studiejaar tussentijds beëindigt. Daarvan is volgens verweerder geen sprake. Ook indien het bezwaar gegrond wordt verklaard is tussentijdse inschrijving derhalve niet mogelijk zolang er geen open plaatsen zijn. Wel kan de Hogeschool in dat geval beslissen verzoeker met ingang van het volgend studiejaar met voorrang te plaatsen en in afwachting daarvan een aangepast studieprogramma ter voorbereiding op die start bezien. Maar daarvoor kan de beslissing op bezwaar worden afgewacht, waarbij de voorzieningenrechter er van uitgaat dat op korte termijn op bezwaar zal worden beslist. Voorts is van belang dat niet op voorhand er van zou moeten worden uitgegaan dat het bezwaar gegrond is nu verzoeker door eigen toedoen niet alsnog is ingeloot en de voorzieningenrechter niet onbegrijpelijk acht dat de opleiding er van uit gegaan was dat verzoeker alsnog was ingeloot. Gelet hierop is er onvoldoende aanleiding verzoeker bij wijze van

voorlopige voorziening te behandelen als ware verzoeker geplaatst terwijl verzoeker niet geholpen is met een voorlopige voorziening waarbij de Hogeschool in afwachting van de beslissing op bezwaar zou moeten handelen als ware verzoeker ingeschreven. Het verzoek wordt dan ook afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Op het verzoek van 28 augustus 2014 om ingeschreven te worden voor de opleiding Fysiotherapie is op 9 oktober 2014 afwijzend beslist.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker bezwaar gemaakt en tevens het College verzocht om een voorlopige voorziening.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 27 oktober 2014, waar verzoeker, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verzoeker heeft zich via Studielink aangemeld voor de opleiding Fysiotherapie, waarvoor een numerus fixus geldt. Omdat hij in eerste instantie niet wordt ingeloot meldt hij zich ook aan voor de opleiding Ergonomie. Hij trekt vervolgens de aanmelding voor de opleiding Fysiotherapie via Studielink in omdat wordt gevraagd zo spoedig mogelijk een definitieve keuze te maken, hij wist evenwel niet dat hij zijn keuze via een dubbele aanmelding kon handhaven. Pas daarna blijkt dat hij op grond van zijn volgnummer alsnog voor plaatsing in aanmerking had kunnen komen. Desgevraagd verwijst DUO naar de Hogeschool, derhalve verzoekt hij de Hogeschool hem, ondanks het ontbreken van een plaatsingsbewijs, voor de opleiding Fysiotherapie in te schrijven. In de veronderstelling dat de inschrijving na betaling van het collegegeld geregeld was trekt verzoeker de aanmelding voor de opleiding Ergonomie in.
2.3. Op 9 oktober 2014 wordt verzoeker de toegang tot het onderwijs en de tentamens ontzegd omdat niet aan de inschrijvingsvoorwaarden is voldaan; inschrijving met terugwerkende kracht dan wel tussentijds is niet mogelijk. Tegen die beslissing tekent verzoeker bezwaar aan. Indien hij zich dit studiejaar niet kan inschrijven zal hij aanzienlijke studievertraging oplopen.

2.4. Verweerder heeft aangegeven dat verzoeker zonder plaatsingsbewijs van DUO niet kan worden ingeschreven voor de opleiding. Omdat hij zijn eerdere aanmelding via Studielink had ingetrokken heeft in zijn plaats iemand anders al een plaatsingsbewijs ontvangen. Binnen de opleiding zijn op dit moment geen plaatsen beschikbaar.
Dat verzoeker feitelijk al een maand lang onderwijs heeft gevolgd doet hieraan niets af. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de aanmelding en intrekking daarvan via Studielink. De Hogeschool acht zich ook niet verantwoordelijk voor Studielink omdat dit een aanmeldsysteem van de Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO) is.

2.5. Anders dan verweerder lijkt te veronderstellen acht de voorzieningenrechter de Hogeschool wel verantwoordelijk voor Studielink, nu dit een instrument is van en voor de instellingen voor hoger onderwijs en waarbij vertegenwoordigers van DUO en het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap als adviseur in het bestuur participeren.

2.6. Voor opleidingen waarvoor een numerus fixus geldt, is een plaatsingsbewijs een inschrijvingsvereiste. Plaatsingsbewijzen worden zowel op grond van decentrale selectie als op grond van loting verstrekt door DUO. De Hogeschool zou verzoeker uitsluitend zonder plaatsingsbewijs kunnen

inschrijven, indien er alsnog een plaats vrij komt omdat een van de studenten zijn inschrijving voor het eerste studiejaar tussentijds beëindigt. Daarvan is volgens verweerder geen sprake. Ook indien het bezwaar gegrond wordt verklaard is tussentijdse inschrijving derhalve niet mogelijk zolang er geen open plaatsen zijn. Wel kan de Hogeschool in dat geval beslissen verzoeker met ingang van het volgend studiejaar met voorrang te plaatsen en in afwachting daarvan een aangepast studieprogramma ter voorbereiding op die start bezien. Maar daarvoor kan de beslissing op bezwaar worden afgewacht, waarbij de voorzieningenrechter er van uitgaat dat op korte termijn op bezwaar zal worden beslist.

Voorts is van belang dat niet op voorhand er van zou moeten worden uitgegaan dat het bezwaar gegrond is nu verzoeker door eigen toedoen niet alsnog is ingeloot en de voorzieningenrechter niet onbegrijpelijk acht dat de opleiding er van uit gegaan was dat verzoeker alsnog was ingeloot. Gelet hierop is er onvoldoende aanleiding verzoeker bij wijze van voorlopige voorziening te behandelen als ware verzoeker geplaatst terwijl verzoeker niet geholpen is met een voorlopige voorziening waarbij de Hogeschool in afwachting van de beslissing op bezwaar zou moeten handelen als ware verzoeker ingeschreven. Het verzoek wordt dan ook afgewezen.

3.1. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing:

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

•

Zaaknummer	: 2014/221.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 30 oktober 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Bekostiging Belangenafweging Beleidstoepassing, Bevoegdheid [tussentijdse]inschrijving Peildatum Rechtvaardigingsgrond SIS Taak voorzitter van de geschillenadviescommissie Termijn bij spoedeisendheid Voorlopige voorziening Zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	: WHW artikel 7.63a lid 4 Awb artikel 8:81 Studentenstatuut HvA artikel 4.2 lid 2
Uitspraak	: Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.4.1. Gelet op het belang van studenten bij beslissingen betreffende de inschrijving zouden naar het oordeel van de voorzieningenrechter bezwaren tegen een afwijzing tot inschrijving, ingediend in de eerste zes weken van het studiejaar, op voorhand als spoedeisend dienen te worden aangemerkt, zodat in ieder geval ingevolge artikel 7.63a, vierde lid van de WHW, verweerder binnen vier weken na ontvangst van het bezwaar, dient te beslissen. Overigens is de voorzieningenrechter tevens van oordeel dat uit het bezwaar en de daarbij behorende correspondentie genoegzaam blijkt dat sprake was van onverwijlde spoed en had het voor de hand gelegen dat het loket de voorzitter van de geschillenadviescommissie onverwijld had benaderd. (…) 2.7. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 (tussentijds) kan worden ingeschreven. Bij het uitoefenen van de bevoegdheid om al dan niet in te schrijven mag van verweerder een zorgvuldige afweging van alle in geding zijnde belangen worden verwacht, ook al is er voor het niet tijdig inschrijven geen rechtvaardigingsgrond.

Daarbij komt aan het belang van studenten die al enigszins in hun studie zijn gevorderd groot gewicht toe. De vraag rijst of de gedragslijn van verweerder die er op neer komt dat in beginsel studenten niet tussentijds worden ingeschreven, en dus een jaar worden uitgesloten en op voorhand derhalve doorslaggevend gewicht wordt toegekend aan andere belangen dan die van de in geding zijnde studenten, blijk geeft van een redelijke beleidstoepassing. De voorzieningenrechter is van oordeel dat van verweerder mag worden verlangd dat in bezwaar op die vraag diepgaand zal worden ingegaan. Hetgeen tot nu toe door verweerder is aangevoerd is in ieder geval onvoldoende.
2.8. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de in bezwaar bestreden beslissing ernstig tekortschiet in zorgvuldigheid, afweging van belangen en motivering. En ook hetgeen verweerder ter zitting heeft aangevoerd is onvoldoende om de afwijzing van het verzoek te kunnen dragen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het probleem van de bekostiging ten onrechte is aangevoerd, omdat niet valt in te zien dat de inschrijving niet vóór 1 oktober had kunnen zijn voltooid. Ook het probleem van het adequaat inrichten van het onderwijs zal zich bij studenten die al enigszins in hun studie gevorderd zijn in mindere mate voordoen, terwijl hetgeen verzoeker ter zitting heeft gesteld, hetgeen in de kern door verweerder niet of onvoldoende is weerlegd, namelijk dat zijn onderwijsvraag slechts zeer gering zal zijn, evenmin een rechtvaardiging voor de afwijzing zal opleveren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 september 2014 heeft de domeinsecretaris namens de voorzitter van het Domein Economie en Management van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de domeinvoorzitter) geweigerd verzoeker per 1 september 2014, dan wel tussentijds, in te schrijven voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2014-2015.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 27 oktober 2014, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. De domeinvoorzitter heeft aan de beslissing van 10 september 2014 ten grondslag gelegd dat verzoeker zich niet voor 1 september 2014 heeft aangemeld en niet voor 1 oktober 2014 het collegegeld heeft voldaan.

2.3. Niet in geding is dat verzoeker heeft verzuimd zich tijdig, te weten vóór 1 september 2014, via Studielink aan te melden. Hij ging er abusievelijk van uit dat hij zich onmiddellijk na ontvangst van de mail om zich in te schrijven, had aangemeld. Toen dat niet het geval bleek te zijn heeft hij onmiddellijk, op 5 september 2014, een verzoek tot inschrijving ingediend. Op dat verzoek is afwijzend beslist.

2.4. Verzoeker heeft tegen de afwijzing bezwaar gemaakt. Het bezwaarschrift is, volgens verweerder nog niet behandeld door de geschillenadviescommissie, omdat niet tevens is verzocht om een versnelde

behandeling als bedoeld in artikel 7.63a, vierde lid van de WHW. Op 7 november 2014 is de hoorzitting gepland.

2.4.1. Gelet op het belang van studenten bij beslissingen betreffende de inschrijving zouden naar het oordeel van de voorzieningenrechter bezwaren tegen een afwijzing tot inschrijving, ingediend in de eerste zes weken van het studiejaar, op voorhand als spoedeisend dienen te worden aangemerkt, zodat in ieder geval ingevolge artikel 7.63a, vierde lid van de WHW, verweerder binnen vier weken na ontvangst van het bezwaar, dient te beslissen. Overigens is de voorzieningenrechter tevens van oordeel dat uit het bezwaar en de daarbij behorende correspondentie genoegzaam blijkt dat sprake was van onverwijlde spoed en had het voor de hand gelegen dat het loket de voorzitter van de geschillenadviescommissie onverwijld had benaderd.

2.5. Verweerder heeft aangevoerd dat verzoeker tweemaal is gewaarschuwd dat hij zich tijdig diende her in te schrijven. Verzoeker zou, bij tijdige raadpleging van Studielink hebben kunnen constateren dat de herinschrijving niet had plaatsgevonden. Dat verzoeker dit niet gedaan heeft dient voor zijn rekening en risico te komen.

Verweerder heeft voorts aangegeven de hand te houden aan naleving van de inschrijvingstermijn, omdat de bekostiging van de Hogeschool van Amsterdam afhangt van het aantal per 1 oktober ingeschreven studenten.

Verweerder heeft tevens ter zitting aangegeven dat het honoreren van inschrijvingen na 1 september een belemmering vormt voor het adequaat inrichten van het onderwijs. Er moeten bijvoorbeeld klassen worden gevormd en docenten worden geregeld.

2.6 In artikel 4.2, tweede lid van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Indien een domeinvoorzitter daar toestemming voor geeft, is het volgens verweerder mogelijk studenten tussentijds in te schrijven. Die toestemming wordt in beginsel geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag; aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste wordt vrijwel altijd aangenomen, tenzij student in de laatste fase van zijn studie zit. Dat is volgens verweerder niet het geval nu blijkens het studentinformatiesysteem SIS verzoeker nog een aantal vakken heeft openstaan.

2.6.1. Verzoeker geeft aan dat het SIS niet de actuele gegevens bevat en dat de resterende verplichtingen vrijwel uitsluitend de afstudeerfase omvatten. Voorts heeft verzoeker er op gewezen dat het zonder meer mogelijk was voor hem om de inschrijving inclusief de betaling vóór 1 oktober 2013 af te ronden. Verzoeker acht het niet redelijk dat hij tot het volgend studiejaar zou moeten wachten om af te studeren, dit te meer nu hij nog nauwelijks onderwijsverplichtingen heeft, zodat de door verweerder aangevoerde redenen die zich tegen inschrijving verzetten zich niet voordoen.

2.6.2. De in bezwaar bestreden beslissing van 10 september 2013 vermeldt: "Bij het nemen van dit besluit heb ik jouw belang afgewogen tegen dat van (studenten en medewerkers van) de HvA en in het bijzonder dat van het domein. De laatstgenoemde belangen wegen, gelet op de concrete omstandigheden van jouw geval, zwaarder". Verzoeker heeft nog diezelfde dag aan de domeinsecretaris een reactie op die beslissing gezonden. Daarop is niet meer gereageerd.

2.7. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 (tussentijds) kan worden ingeschreven. Bij het uitoefenen van de bevoegdheid om al dan niet in te schrijven mag van verweerder een zorgvuldige afweging van alle in geding zijnde belangen worden verwacht, ook al is er voor het niet tijdig inschrijven geen rechtvaardigingsgrond. Daarbij komt aan het belang van studenten die al enigszins in hun studie zijn gevorderd groot gewicht toe. De vraag rijst of de gedragslijn van verweerder die er op neer komt dat in beginsel studenten niet tussentijds worden ingeschreven, en dus een jaar worden uitgesloten en op voorhand derhalve doorslaggevend gewicht wordt toegekend aan andere belangen dan die van de in geding zijnde studenten, blijk geeft van een redelijke beleidstoepassing. De voorzieningenrechter is van oordeel dat van verweerder mag worden verlangd dat in bezwaar op die vraag diepgaand zal worden ingegaan. Hetgeen tot nu toe door verweerder is aangevoerd is in ieder geval onvoldoende.

2.8 De voorzieningenrechter is van oordeel dat de in bezwaar bestreden beslissing ernstig tekortschiet in zorgvuldigheid, afweging van belangen en motivering. En ook hetgeen verweerder ter zitting heeft aangevoerd is onvoldoende om de afwijzing van het verzoek te kunnen dragen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het probleem van de bekostiging ten onrechte is aangevoerd, omdat niet valt in te zien dat de inschrijving niet vóór 1 oktober had kunnen zijn voltooid. Ook het probleem van het adequaat inrichten van het onderwijs zal zich bij studenten die al enigszins in hun studie gevorderd zijn in mindere mate

voordoen, terwijl hetgeen verzoeker ter zitting heeft gesteld, hetgeen in de kern door verweerder niet of onvoldoende is weerlegd, namelijk dat zijn onderwijsvraag slechts zeer gering zal zijn, evenmin een rechtvaardiging voor de afwijzing zal opleveren.

2.9 Ten slotte is de voorzieningenrechter van oordeel dat gelet op hetgeen ter zitting is gebleken verzoeker moet worden aangemerkt als iemand die in de laatste fase van zijn studie zit. Daarbij tekent de voorzieningenrechter aan dat ook verweerder genoegzaam bekend is met het feit dat het SIS niet altijd up-to-date is.

2.10 Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter behoort de bestreden beslissing te worden herroepen.

2.11 Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam.

2.12. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3 Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker tot zes weken na de beslissing op bezwaar door verweerder wordt behandeld als ware hij ingeschreven bij de Hogeschool van Amsterdam;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding aan verzoeker van de bij hem opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 24,74 (zegge: vierentwintig euro en vierenzeventig cent), geheel toe te rekenen aan reiskosten;
III. gelast dat de Hogeschool van Amsterdam aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/226.1
Rechter(s)	: mr. Nijenhof
Datum uitspraak	: 6 november 2014
Partijen	: Verzoekster en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Bindend negatief studieadvies Organisatorische omstandigheden Persoonlijke omstandigheden Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.8b Awb artikel 8:81
Uitspraak	: Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.3. Bij e-mailbericht van 22 september 2014 heeft verweerder aan verzoekster uitsluitend het dictum van de beslissing op het door haar ingestelde beroep tegen het bindend afwijzend studieadvies doorgegeven onder de vermelding dat de schriftelijke motivering zo spoedig mogelijk zal worden nagezonden. Bij de behandeling ter zitting van onderhavig verzoek heeft verweerder bevestigd dat op die datum de beslissing is genomen, zodat de voorzieningenrechter daarvan uitgaat. Tot op heden heeft verweerder deze beslissing echter niet van een motivering voorzien. Appellante heeft aangevoerd dat zij thans feitelijk is uitgesloten van het volgen van onderwijs en deelname aan tentamens van de opleiding, waardoor zij aanzienlijke studievertraging oploopt. Verder heeft zij in beroep aangevoerd dat zij 54 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald, dat zij als gevolg van persoonlijke omstandigheden de twee ontbrekende vakken van de propedeuse niet met goed gevolg heeft

kunnen afleggen en dat zij dit betoog in beroep verder zal toelichten met nadere stukken.
Onder deze omstandigheden valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter thans niet op voorhand uit te sluiten dat de beslissing van 22 september 2014 niet in stand zal blijven. Voorts is niet aannemelijk geworden dat de door verweerder gestelde organisatorische problemen bij toewijzing van het verzoek dermate groot zijn dat niet van de hogeschool kan worden gevergd dat daartoe maatregelen worden getroffen. Gelet hierop bestaat aanleiding de na te melden voorlopige voorziening te treffen.

Uitspraak op een verzoek om een voorlopige voorziening in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Media, Informatie en Communicatie van de hogeschool (hierna: de examencommissie) verzoekster een bindend afwijzend studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 22 september 2014 heeft verweerder het daartegen door verzoekster ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld en tevens heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 november 2014, waar verzoekster, bijgestaan door mr. M.M. de Jonge, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.9. Verzoekster verzoekt om bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verweerder haar toestaat aan het onderwijs en de tentamens van de opleiding deel te nemen totdat op het beroep is beslist.

2.2. Bij e-mailbericht van 22 september 2014 heeft verweerder aan verzoekster uitsluitend het dictum van de beslissing op het door haar ingestelde beroep tegen het bindend afwijzend studieadvies doorgegeven onder de vermelding dat de schriftelijke motivering zo spoedig mogelijk zal worden nagezonden. Bij de behandeling ter zitting van onderhavig verzoek heeft verweerder bevestigd dat op die datum de beslissing is genomen, zodat de voorzieningenrechter daarvan uitgaat. Tot op heden heeft verweerder deze beslissing echter niet van een motivering voorzien.
Appellante heeft aangevoerd dat zij thans feitelijk is uitgesloten van het volgen van onderwijs en deelname aan tentamens van de opleiding, waardoor zij aanzienlijke studievertraging oploopt. Verder heeft zij in beroep aangevoerd dat zij 54 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald, dat zij als gevolg van persoonlijke omstandigheden de twee ontbrekende vakken van de propedeuse niet met goed gevolg heeft kunnen afleggen en dat zij dit betoog in beroep verder zal toelichten met nadere stukken.
Onder deze omstandigheden valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter thans niet op voorhand uit te sluiten dat de beslissing van 22 september 2014 niet in stand zal blijven. Voorts is niet aannemelijk geworden dat de door verweerder gestelde organisatorische problemen bij toewijzing van het verzoek dermate groot zijn dat niet van de hogeschool kan worden gevergd dat daartoe maatregelen worden getroffen. Gelet hierop bestaat aanleiding de na te melden voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verweerder verzoekster toestaat aan het onderwijs en de tentamens van de opleiding deel te nemen totdat op het beroep is beslist;
II. veroordeelt de hogeschool tot vergoeding van bij verzoekster in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat de hogeschool aan verzoekster het door haar voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/229.1
Rechter(s)	: mr. Nijenhof
Datum uitspraak	: 6 november 2014
Partijen	: Verzoekster en CBE Haagse Hogeschool
Trefwoorden	: Bindend negatief studieadvies Persoonlijke omstandigheden Medische verklaring voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 Awb artikel 8:81
Uitspraak	: Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.7. De voorzieningenrechter constateert dat dezelfde persoonlijke omstandigheden voorheen wel voldoende werden geacht om uitstel van het bindend studieadvies te verlenen. De constatering dat de aangekondigde therapie niet voldoende stabiliteit en zekerheid voor de studievoortgang op zal leveren wordt zonder dat daarvoor een nadere onderbouwing wordt gegeven door de voorzieningenrechter voorlopig oordelend, niet gedeeld. Niet valt uit te sluiten dat in beroep dat oordeel positief voor eiseres zou kunnen uitvallen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het College van beroep voor de examens van de Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2014 is door de voorzitter van de examencommissie aan verzoekster een negatief bindend studieadvies verstrekt voor de opleiding European Studies.

Het door verzoekster hiertegen ingestelde beroep is door het College van Beroep voor de Examens op 14 oktober 2014 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing heeft verzoekster op 30 oktober 2014 beroep bij het College ingesteld en tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 5 november 2014, waar verzoekster, bijgestaan door mw. mr. E. Koornwinder, advocaat te 's Gravenhage, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.H.W. Franssen, werkzaam bij de Haagse Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.3. Verzoekster kwam reeds tweemaal eerder in aanmerking voor een negatief bindend studieadvies, maar in verband met haar persoonlijke omstandigheden is de afwijzing uitgesteld, waarbij de voorwaarden betreffende de studievoortgang werden aangepast. Verzoekster diende op 1 september 2014 de propedeuse te hebben afgerond. Het staat vast dat verzoekster aan die voorwaarde niet heeft voldaan.

2.4. Verzoekster is van mening dat de persoonlijke omstandigheden die eerder aanleiding vormden om het bindend studieadvies uit te stellen, thans nog onverkort gelden en dat het negatief bindend studieadvies daarom ook nu niet had mogen worden verstrekt. Vooral omdat er sinds kort duidelijkheid bestaat over de diagnose en de bijbehorende therapie acht verzoekster continuering van de studie haalbaar en tevens van belang voor het hersteltraject. Ter onderbouwing van dit standpunt wordt een medische verklaring van de behandelend psychiater van 5-11-2014 overgelegd.

2.5. Om verdere studievertraging te voorkomen is een voorlopige voorziening, die verzoekster in staat stelt onderwijs te volgen en deel te nemen aan tentamens in afwachting van de behandeling van het beroep, van groot belang voor verzoekster.

2.6. Verweerder is van mening dat gelet op de tot nu toe behaalde resultaten, zelfs met inachtneming van de persoonlijke omstandigheden, verzoekster niet in staat zal blijken te zijn om de studie binnen een redelijke termijn af te ronden. Studente zou beter prioriteit kunnen geven aan het herstel en zich op een later tijdstip opnieuw inschrijven, wanneer het beter met haar gaat. De vaststelling van de diagnose, de medicatie en de aankondiging dat de medicatie afgebouwd zal moeten worden sterkt de examencommissie en het college van beroep voor de examens in de opvatting dat er van stabiliteit vooralsnog geen sprake zal zijn.

2.7. De voorzieningenrechter constateert dat dezelfde persoonlijke omstandigheden voorheen wel voldoende werden geacht om uitstel van het bindend studieadvies te verlenen. De constatering dat de aangekondigde therapie niet voldoende stabiliteit en zekerheid voor de studievoortgang op zal leveren wordt zonder dat daarvoor een nadere onderbouwing wordt gegeven door de voorzieningenrechter voorlopig oordelend, niet gedeeld. Niet valt uit te sluiten dat in beroep dat oordeel positief voor eiseres zou kunnen uitvallen.

2.8. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoekster totdat uitspraak op het beroep zal zijn gedaan door verweerder wordt behandeld als ware zij ingeschreven bij de Haagse Hogeschool.

2.9. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat, totdat door het College op het beroep is beslist, verzoekster wordt toegelaten tot het onderwijs en de tentamens en examens van de opleiding European Studies van de Haagse Hogeschool als ware zij ingeschreven voor die opleiding;
II. veroordeelt de Haagse Hogeschool tot vergoeding van bij verzoekster in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 974,00 (zegge: negenhonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast de Haagse Hogeschool aan verzoekster het door haar voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 45,00 (zegge: vijfenveertig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer : 2014/240 en 240.1
Rechter[s] : mr. Olivier
Datum uitspraak : 23 december 2014
Partijen : Verzoekster en Hogeschool Inholland
Trefwoorden : Aanmelding
[voldoen] Collegegeld
DiGiD
Inschrijving
Kortsluiting
[digitale] Machtiging
Studiekeuzecheck
Studielink
Termijnoverschrijding
Voorlopige voorziening
Artikelen : WHW artikel 7.33 lid 1
WHW artikel 7.33 lid 2
WHW artikel 7.37 lid 2
WHW artikel 7.66 lid 3
Awb artikel 8:81
Awb artikel 8:86
Uitspraak : Ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen : 2.6. Niet in geschil is dat verzoekster bekend was met de aanmeldings- en inschrijvingsprocedure, waaronder de verstrekking van een digitale machtiging. Zij is bovendien in een informatiebrief van 29 augustus 2014 op die procedure gewezen. Verder is zij in de uitslag Studiekeuzecheck van 1 september 2014 gewezen op de verplichting een digitale machtiging te verstrekken voor de inning van het collegegeld. Bij brieven van 3 september 2014 en 15 september 2014 is zij aan deze verplichting herinnerd. Tussen partijen is evenmin in geschil dat verzoekster (wist dat zij) uiterlijk op 30 september 2014 aan de voorwaarden voor inschrijving moest voldoen.
Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient het voor rekening en risico van verzoekster te komen dat het haar niet is gelukt tijdig een digitale machtiging te verstrekken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verzoekster pas is begonnen aan de procedure tot verstrekking van een digitale machtiging, nadat haar op 8 september 2014 van de zijde van verweerder was meegedeeld dat zij niet opnieuw zou worden ingeschreven voor de opleiding MEN die zij eerder volgde, en nadat zij op 15 september 2014 voor de tweede maal was herinnerd aan de verplichting een digitale machtiging af te geven. Zij heeft zich hierdoor in een positie gebracht die het risico meebracht dat niet meer tijdig aan de inschrijvingsvoorwaarden kon worden voldaan. Dat in de periode waarin verzoekster heeft geprobeerd in te loggen bij Studielink een storing is geweest bij DigiD, is niet een omstandigheid die maakt dat haar niet zou kunnen worden toegerekend dat zij niet tijdig aan haar verplichtingen voor de inschrijving heeft voldaan. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de storing een zodanige omvang heeft gehad dat het voor

haar daardoor gedurende langere tijd onmogelijk was om in te loggen bij Studielink.
Nog daargelaten de vraag of verzoekster van de zijde van de Hogeschool over de mogelijkheid om op andere wijze dan digitaal een machtiging te verstrekken niet, of niet goed, zou zijn geïnformeerd, heeft verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter op het standpunt mogen stellen dat verzoekster niet voldoet aan de criteria die daarvoor worden gehanteerd en dat het geven van (de juiste) informatie er op het moment dat verzoekster zou hebben gebeld met de Centrale studentenadministratie van verweerder dus niet toe had geleid dat verzoekster toen op ander wijze dan digitaal een machtiging had kunnen verstrekken.
Verweerder heeft de beslissing verzoekster niet in te schrijven per 1 september 2014 dan ook in redelijkheid in stand kunnen laten. Dat verzoekster er groot belang bij heeft de door haar gekozen opleiding te kunnen volgen, hoe begrijpelijk dat belang ook is, doet niet af aan artikel 7.37, tweede lid, van de WHW.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 oktober 2014 heeft verweerder aan verzoekster meegedeeld dat zij voor het collegejaar 2014-2015 niet is ingeschreven voor de opleiding B Vrijetijdsmanagement VT in Diemen.

Bij brief van 2 oktober 2014 heeft verzoekster daartegen bezwaar gemaakt.

Bij beslissing van 14 november 2014, op schrift gesteld op 21 november 2014, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bij brief van 18 november 2014, bij het College ingekomen op die datum, beroep ingesteld. Tevens heeft verzoekster een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorzienig ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 december 2014, waar verzoekster in persoon, en verweerder vertegenwoordigd door mr. C. Grim, N.C. Broers en E.].F. van Reijnen, allen in dienst bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.3. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de WHW geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt tot de inschrijving niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan.

Uit de stukken blijkt dat inschrijven via Studielink alleen mogelijk is met behulp van een DigiD.

2.4. Verzoekster voert aan dat het haar niet is gelukt om tijdig in te loggen op Studielink omdat haar DigiD-gegevens onbruikbaar bleken. Zij heeft weliswaar direct actie ondernomen om nieuwe gegevens toegezonden te krijgen, maar deze hebben haar niet bereikt. Zij heeft vervolgens opnieuw inloggegevens aangevraagd, die haar op 22 september 2014 zijn toegezonden. Op die dag heeft zij geprobeerd haar DigiD te activeren, maar is daarin ondanks drie inlogpogingen niet geslaagd. Op of omstreeks 4 oktober 2014 heeft zij voor de tweede maal nieuwe inloggegevens aangevraagd. Niet eerder dan eind november 2014 is verzoekster erin geslaagd haar DigiD te activeren.

Verzoekster betoogt voorts dat zij, toen zij op of omstreeks 22 september 2014 met de Centrale studentenadministratie van de Hogeschool heeft gebeld, ten onrechte niet (tijdig) is gewezen op de mogelijkheid de machtiging op andere dan digitale wijze te verstrekken.

2.5. Volgens verweerder is de machtiging niet voor de door hem als uiterste datum van inlevering aangehouden datum 1 oktober 2014 binnengekomen, zodat verzoekster niet tijdig aan de inschrijvingsvoorwaarden heeft voldaan. Hij was om die reden gehouden verzoekster niet in te schrijven. Uit de bij hem bekende gegevens volgt dat verzoekster voor het laatst voorafgaand aan het besluit van 2 oktober 2014 heeft ingelogd op Studielink op 26 augustus 2014, aldus verweerder.

Ter zitting heeft verweerder verder toegelicht dat het verstrekken van een machtiging op andere dan digitale wijze, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen mogelijk is. Dit wordt uitsluitend toegestaan indien zich eerst daags voor de datum waarop uiterlijk aan de inschrijvingsvoorwaarden moet zijn voldaan, omstandigheden voordoen die het verstrekken van een digitale machtiging niet mogelijk maken. Die situatie doet zich bij verzoekster niet voor, aldus verweerder.

2.6. Niet in geschil is dat verzoekster bekend was met de aanmeldings- en inschrijvingsprocedure, waaronder de verstrekking van een digitale machtiging. Zij is bovendien in een informatiebrief van 29 augustus 2014 op die procedure gewezen. Verder is zij in de uitslag Studiekeuzecheck van 1 september 2014 gewezen op de verplichting een digitale machtiging te verstrekken voor de inning van het collegegeld. Bij brieven van 3 september 2014 en 15 september 2014 is zij aan deze verplichting herinnerd. Tussen partijen is evenmin in geschil dat verzoekster (wist dat zij) uiterlijk op 30 september 2014 aan de voorwaarden voor inschrijving moest voldoen.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient het voor rekening en risico van verzoekster te komen dat het haar niet is gelukt tijdig een digitale machtiging te verstrekken. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verzoekster pas is begonnen aan de procedure tot verstrekking van een digitale machtiging, nadat haar op 8 september 2014 van de zijde van verweerder was meegedeeld dat zij niet opnieuw zou worden ingeschreven voor de opleiding MEN die zij eerder volgde, en nadat zij op 15 september 2014 voor de tweede maal was herinnerd aan de verplichting een digitale machtiging af te geven. Zij heeft zich hierdoor in een positie gebracht die het risico meebracht dat niet meer tijdig aan de inschrijvingsvoorwaarden kon worden voldaan. Dat in de periode waarin verzoekster heeft geprobeerd in te loggen bij Studielink een storing is geweest bij DigiD, is niet een omstandigheid die maakt dat haar niet zou kunnen worden toegerekend dat zij niet tijdig aan haar verplichtingen voor de inschrijving heeft voldaan. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de storing een zodanige omvang heeft gehad dat het voor haar daardoor gedurende langere tijd onmogelijk was om in te loggen bij Studielink.
Nog daargelaten de vraag of verzoekster van de zijde van de Hogeschool over de mogelijkheid om op andere wijze dan digitaal een machtiging te verstrekken niet, of niet goed, zou zijn geïnformeerd, heeft verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter op het standpunt mogen stellen dat verzoekster niet voldoet aan de criteria die daarvoor worden gehanteerd en dat het geven van (de juiste) informatie er op het moment dat verzoekster zou hebben gebeld met de Centrale studentenadministratie van verweerder dus niet toe had geleid dat verzoekster toen op ander wijze dan digitaal een machtiging had kunnen verstrekken.

Verweerder heeft de beslissing verzoekster niet in te schrijven per 1 september 2014 dan ook in redelijkheid in stand kunnen laten. Dat verzoekster er groot belang bij heeft de door haar gekozen opleiding te kunnen volgen, hoe begrijpelijk dat belang ook is, doet niet af aan artikel 7.37, tweede lid, van de WHW.

2.7. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

1. verklaart het beroep ongegrond;
2. wijst de voorlopige voorziening af.

•

Zaaknummer	: 2014/242 en 242.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 29 december 2014
Partijen	: Verzoekster en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	: [het] Beoordeling Colloquium doctum Correctievoorschrift Kortsluiting Nederlandse taal Persoonlijke omstandigheden PTTS-syndroom studievertraging Toelatingsonderzoek Voorlopige voorziening Vooropleidingseisen
Artikelen	: WHW artikel 7.24 lid 1 WHW artikel 7.24 lid 2 WHW artikel 7.28 WHW artikel 7.29 lid 1 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86
Uitspraak	: Ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.4. Vaststaat dat verzoekster voor de te maken samenvatting 329 woorden heeft gebruikt in plaats van het toegestane aantal woorden van 230. Deze overschrijding resulteerde in de maximale puntenaftrek van 16 punten. Ter zitting is toegelicht dat, indien er geen maximumnorm zou zijn gehanteerd, de aftrek op grond van het aantal woorden nog groter zou zijn geweest. Voor zover verzoekster betoogt dat rekening had moeten worden gehouden met de door haar genoemde persoonlijke omstandigheden, op welke omstandigheden verzoekster overigens pas laat een beroep heeft gedaan, overweegt de voorzieningenrechter dat deze misschien aanleiding hadden kunnen geven een verzoek om een extra herkansing te honoreren. Overigens heeft de toelatingscommissie bij verweerder te kennen gegeven niet aannemelijk te achten, gelet op de resultaten van de andere examenonderdelen die verzoekster heeft afgelegd, dat die persoonlijke omstandigheden een beslissende rol hebben gespeeld. Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht overwogen dat deze er niet toe mogen leiden dat het desbetreffende correctievoorschrift, waarvan gebleken is dat verzoekster dat kende, dient te worden aangepast voor verzoekster. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat het toegepaste correctievoorschrift dat ook elders wordt gehanteerd niet zo onredelijk is dat dit voorschrift niet had mogen worden toegepast. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat er aanleiding het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam] wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het College van Bestuur van de Haagse Hogeschool, verweerder,

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 12 augustus 2014 is aan verzoekster medegedeeld dat zij niet is geslaagd voor het toelatingsonderzoek bedoeld in artikel 7.29 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) en dat zij derhalve niet wordt toegelaten tot de opleiding Huidtherapie.

De door verzoekster gevraagde herbeoordeling is door de Commissie van Toelating afgewezen.

Het door verzoekster ingestelde beroep bij het college van beroep voor de examens is ongegrond verklaard bij beslissing van 6 oktober 2014. tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep bij het College ingesteld en tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het college van beroep voor de examens heeft een verweerschrift ingediend.

Het verzoek is behandeld door de voorzieningenrechter van het College op 11 december 2014, waar verzoekster, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag en het College van Beroep voor de Examens vertegenwoordigd door
mr. J.J.A.W. Franssen zijn verschenen. Namens de toelatingscommissie was
mevrouw drs. S. Sluiter aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met
artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

Ingevolge artikel 7.29, eerste lid van de WHW kan het instellingsbestuur personen van eenentwintig jaar en ouder die niet voldoen aan de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, van de WHW, bedoelde vooropleidingseis, die daarvan ook niet krachtens artikel 7.28 van de WHW zijn vrijgesteld, van die vooropleidingseis vrijstellen, indien zij bij een onderzoek door een door het instellingsbestuur in te stellen commissie, hebben blijk gegeven van geschiktheid voor het desbetreffende onderwijs en van voldoende beheersing van de Nederlandse taal voor het met vrucht kunnen volgen van dat onderwijs. De bij het onderzoek te stellen eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

2.2. Verzoekster heeft deelgenomen aan het toelatingsonderzoek dat bestond uit de onderdelen Engels, Maatschappijwetenschappen en Nederlands. Het onderdeel Nederlands omvatte ook een te maken samenvatting van maximaal 230 woorden. Verzoekster heeft abusievelijk, uitgaande van een norm van 320 woorden, 329 woorden gebruikt, hetgeen resulteerde in de maximum aftrek van 16 punten. Daardoor heeft zij het onderdeel Nederlands niet behaald. Op grond van de volgens verzoekster evidente vergissing heeft zij de commissie gevraagd om een herbeoordeling. Daarbij beroept verzoekster zich ook op persoonlijke omstandigheden, te weten het PTSS-syndroom waaraan zij lijdt. Behalve de samenvatting is het onderzoek overigens prima gemaakt.

2.3. Het beroep van verzoekster richt zich in het bijzonder tegen de wijze waarop de beoordeling van de samenvatting tot stand is gekomen en tegen de consequentie dat zij hierdoor een jaar studievertraging oploopt. Zij vraagt het College daarom haar bij wijze van voorlopige voorziening toe te laten tot het onderwijs en de tentamens van de opleiding.

2.4. De toelatingscommissie acht een versoepeling van het correctievoorschrift, bedoeld om een gelijke beoordeling te bevorderen, niet wenselijk. Gelet op de score die verzoekster heeft behaald, hebben reeds twee beoordelaars het werk beoordeeld. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, leiden deze er niet toe dat andere criteria zouden moeten gelden. Verweerder is gezien deze omstandigheden van oordeel dat de toelatingscommissie in redelijkheid heeft kunnen komen tot het bestreden besluit.

2.5. Vaststaat dat verzoekster voor de te maken samenvatting 329 woorden heeft gebruikt in plaats van het toegestane aantal woorden van 230. Deze overschrijding resulteerde in de maximale puntenaftrek van 16 punten. Ter zitting is toegelicht dat, indien er geen maximumnorm zou zijn gehanteerd, de aftrek op grond van het aantal woorden nog groter zou zijn geweest. Voor zover verzoekster betoogt dat

rekening had moeten worden gehouden met de door haar genoemde persoonlijke omstandigheden, op welke omstandigheden verzoekster overigens pas laat een beroep heeft gedaan, overweegt de voorzieningenrechter dat deze misschien aanleiding hadden kunnen geven een verzoek om een extra herkansing te honoreren. Overigens heeft de toelatingscommissie bij verweerder te kennen gegeven niet aannemelijk te achten, gelet op de resultaten van de andere examenonderdelen die verzoekster heeft afgelegd, dat die persoonlijke omstandigheden een beslissende rol hebben gespeeld.

Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht overwogen dat deze er niet toe mogen leiden dat het desbetreffende correctievoorschrift, waarvan gebleken is dat verzoekster dat kende, dient te worden aangepast voor verzoekster. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat het toegepaste correctievoorschrift dat ook elders wordt gehanteerd niet zo onredelijk is dat dit voorschrift niet had mogen worden toegepast. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop bestaat er aanleiding het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;

II. wijst de gevraagde voorziening af.

•

Zaaknummer	: 2014/247 en 247.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 23 december 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Belangenafweging DiGiD Gedragslijn [tussentijdse] inschrijving Kortsluiting Motiveringsbeginsel Organisatorische redenen Spoedeisendheid Studielink Terugwerkende kracht Voorlopige voorziening
Artikelen	: Awb artikel 7:12 lid 1 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 lid 1 Awb artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b Studentenstatuut HvA artikel 4.2 lid 2
Uitspraak	: Beroep gegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.6. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar deze gedragslijn en zal hij in elk geval in concreto moeten motiveren waarom een verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het Studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie

in het domein terwijl ook de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven.
2.7. Voorts heeft verzoeker onweersproken aangegeven dat in zijn geval van organisatorische bezwaren geen sprake is geweest en de voorzieningenrechter is van oordeel dat daarvan ook geen sprake kan zijn met betrekking tot verzoeker, die tot de februari-instroom behoort en dus er van moet worden uitgegaan dat die ook in september weer aan het onderwijs gaat deelnemen. Verder staat vast dat hij met medeweten en instemming van docenten aan het onderwijs heeft deelgenomen. Daarom had de Domeinvoorzitter in redelijkheid de toestemming niet mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend
2.8. De voorzieningenrechter is ook van oordeel dat verweerder evenmin heeft onderkend dat studenten die in februari zijn ingestroomd zich desalniettemin opnieuw in september 2014 moeten inschrijven, niet direct voor de hand ligt. De zich in het dossier bevindende stukken geven geen aanleiding dit voor rekening van de student te laten komen. Derhalve is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder verzoeker met ingang van 1 september 2014 had moeten inschrijven. Dat verzoeker nog niet het collegegeld heeft betaald mag hem niet worden tegengeworpen. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.
2.9. Aangezien verweerder, gelet op het hiervoor overwogene niet anders kan beslissen dan verzoeker alsnog in te schrijven per 1 september 2014 zal de voorzieningenrechter onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb bepalen dat verweerder verzoeker inschrijft per 1 september 2014 en dat zijn uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2014 is namens de Domeinvoorzitter van het Domein Economie en Management geweigerd verzoeker met terugwerkende kracht per 1 september 2014, dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 11 november 2014 heeft het college van bestuur het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld gemaakt en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 11 december 2014, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. De voorzieningenrechter is van oordeel dat daarvan in dit geval sprake is. Verzoeker heeft instemming verleend. Nu de enkelvoudige

kamer heeft beslist in zaak CBHO 2014/196 de zaak niet te verwijzen naar de meervoudige kamer, ondanks het verzoek daartoe van verweerder, en de voorzieningenrechter in de aard van de thans voorliggende zaak evenmin reden ziet dat een meervoudige kamer de zaak zou moeten behandelen, is de voorwaarde waaronder verweerder instemming heeft verleend vervuld.

2.2. Anders dan verweerder stelt is, nu verzoeker niet meer aan het onderwijs mag deelnemen, sprake van spoedeisendheid in de zin van artikel 8:81 van de Awb.

2.3. Niet in geding is dat verzoeker heeft verzuimd zich tijdig, te weten vóór 1 september 2014, via Studielink aan te melden. Hij ging er abusievelijk van uit dat hij zich pas in februari opnieuw zou moeten inschrijven omdat hij sinds 1 februari 2014 voor de opleiding, die ook een instroom per 1 februari kent, stond ingeschreven. Onmiddellijk nadat hij constateert dat er iets niet klopt, meldt hij zich bij het hoofd CSA die hem naar de opleiding verwijst. Op 11 september maakt verzoeker bezwaar tegen het bericht dat het verzoek om alsnog ingeschreven te worden is afgewezen. Op dit bezwaar, dat wordt aangemerkt als een nieuw verzoek, wordt op 22 september 2014 wederom negatief beslist. Op 8 oktober 2014 heeft verzoeker bezwaar aangetekend tegen de afwijzingen. Hoewel de geschillenadviescommissie adviseerde het bezwaar gegrond te verklaren en verzoeker alsnog in de gelegenheid te stellen zich in te schrijven, heeft het college van bestuur op 11 november 2014 besloten de beslissing tot weigering van de inschrijving, niet te herzien.

2.4. Verweerder heeft aangevoerd dat de bepalingen betreffende aanmelding en inschrijving voor alle studenten gelden, zij het dat die van overeenkomstige toepassing zijn voor studenten van de februari-instroom. De strikte hantering van deadlines is van belang om organisatorische redenen, de regels zijn duidelijk bekend gemaakt en studenten ontvangen meerdere herinneringen. In bijzondere gevallen kan een Domeinvoorzitter toestaan dat een student ook op later moment kan worden ingeschreven. Dat is onder meer het geval als een student in de afrondende fase van de opleiding is aanbeland en nog maximaal 30 ECTS dient te behalen. Ook perikelen met het verkrijgen van wachtwoorden voor een DigiD kunnen aanleiding zijn om in bepaalde situaties de regels coulanter te hanteren.

2.5. In artikel 4.2, tweede lid van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist. Die toestemming wordt in beginsel geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag: aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste wordt vrijwel altijd aangenomen, tenzij student in de laatste fase van zijn studie zit.

Bij het nemen van de beslissing heeft volgens verweerder een zorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, waarbij aan het belang van studenten die al verder gevorderd zijn in de studie een groot gewicht toekomt.

2.6. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar deze gedragslijn en zal hij in elk geval in concreto moeten motiveren waarom een verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het Studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl ook de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven.

2.7. Voorts heeft verzoeker onweersproken aangegeven dat in zijn geval van organisatorische bezwaren geen sprake is geweest en de voorzieningenrechter is van oordeel dat daarvan ook geen sprake kan zijn met betrekking tot verzoeker, die tot de februari-instroom behoort en dus er van moet worden uitgegaan dat die ook in september weer aan het onderwijs gaat deelnemen. Verder staat vast dat hij met medeweten en instemming van docenten aan het onderwijs heeft deelgenomen. Daarom had de Domeinvoorzitter in redelijkheid de toestemming niet mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend

2.8. De voorzieningenrechter is ook van oordeel dat verweerder evenmin heeft onderkend dat studenten die in februari zijn ingestroomd zich desalniettemin opnieuw in september 2014 moeten inschrijven, niet direct voor de hand ligt. De zich in het dossier bevindende stukken geven geen aanleiding dit voor rekening van de student te laten komen. Derhalve is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder verzoeker met ingang van 1 september 2014 had moeten inschrijven. Dat verzoeker nog niet het

collegegeld heeft betaald mag hem niet worden tegengeworpen. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

2.9. Aangezien verweerder, gelet op het hiervoor overwogene niet anders kan beslissen dan verzoeker alsnog in te schrijven per 1 september 2014 zal de voorzieningenrechter onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb bepalen dat verweerder verzoeker inschrijft per 1 september 2014 en dat zijn uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.10. Gelet op deze beslissing bestaat er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.11. Verweerder dient in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 11 november 2014;
III. herroept de beslissing van de Domeinvoorzitter van 11 september 2014;
IV. bepaalt dat verzoeker wordt ingeschreven per 1 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 11 november 2014;
VI. wijst het verzoek om een voorlopig voorziening af;
VII. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen reiskosten ten bedrage van € 22,00 (zegge: tweeëntwintig euro);
VIII. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep en het verzoek ten bedrage van € 90,00 (zegge: negentig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/250 en 250.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 23 december 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Belangenafweging DiGiD Gedragslijn [tussentijdse] inschrijving Kortsluiting Motiveringsbeginsel Organisatorische redenen Spoedeisendheid Studielink Terugwerkende kracht Voorlopige voorziening Zelf voorzien
Artikelen	: Awb artikel 7:12 lid 1 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 lid 1 Awb artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b Studentenstatuut HvA artikel 4.2 lid 2
Uitspraak	: Beroep gegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.7. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de strikte regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar die gedragslijn en zal in elk

geval concreet moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven.
2.8. Voorts heeft verzoeker onweersproken aangegeven dat in zijn geval van organisatorische bezwaren geen sprake is geweest omdat hij een reeds in augustus gestarte stage heeft voortgezet. Daarom had de Domeinvoorzitter in redelijkheid de toestemming niet mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 september 2014 is namens de Domeinvoozitter van het Domein Economie en Management geweigerd verzoeker met terugwerkende kracht per 1 september 2014, dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 10 november 2014 heeft het College van Bestuur het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 11 december 2014, waar verzoeker en diens vader, en verweerder, vertegenwoordigd door
mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling va n de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.
De voorzieningenrechter is van oordeel dat daarvan in dit geval sprake is. Verzoeker heeft instemming verleend. Nu de enkelvoudige kamer heeft beslist in zaak 2014/196 de zaak niet terug te verwijzen naar de meervoudige kamer ondanks het verzoek daartoe van verweerder en de voorzieningenrechter in de aard van de deze zaak evenmin reden ziet dat een meervoudige kamer de zaak zou moeten behandelen, is de voorwaarde waaronder verweerder instemming heeft verleend vervuld.

2.2 Niet in geding is dat verzoeker heeft verzuimd zich tijdig, te weten vóór 1 september 2014, via Studielink aan te melden. De noodzaak daartoe is aan zijn aandacht ontsnapt onder meer omdat hij reeds medio augustus, op verzoek van het stagebedrijf met zijn stage was begonnen. Verzoeker wenst te worden ingeschreven voor het laatste studiejaar, hij heeft vrijwel alle theoretische vakken al behaald. De resterende studieverplichtingen omvatten nog slechts een theorietentamen, praktische opdrachten en de afstudeerstage.

2.3 De geschillenadviescommissie heeft het bezwaar behandeld op 24 oktober 2014 buiten aanwezigheid van verzoeker behandeld. Verzoeker stelt dat hij de desbetreffende uitnodiging, die per e-mail is verzonden, nooit heeft ontvangen.

De geschillenadviescommissie heeft aan het College van Bestuur geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren. Het College van Bestuur heeft evenwel op 10 november 2014 besloten het besluit tot weigering van de inschrijving, niet te herzien.

2.4 Verweerder heeft aangevoerd dat de bepalingen betreffende aanmelding en inschrijving voor alle studenten gelden, De strikte hantering van deadlines is van belang om organisatorische redenen, de regels zijn duidelijk bekend gemaakt en studenten ontvangen meerdere herinneringen. In bijzondere gevallen kan een domeinvoorzitter toestaan dat een student ook op later moment kan worden ingeschreven. Dat is onder meer het geval als een student zich in de afrondende fase van de opleiding bevindt en nog maximaal 30 ECTS dient te behalen. Ook perikelen met het verkrijgen van wachtwoorden voor een DigiD kunnen aanleiding zijn om in bepaalde situaties de regels coulanter te hanteren.

2.5 In artikel 4.2, tweede lid van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de domeinvoorzitter is vereist. Indien een domeinvoorzitter daar toestemming voor geeft, is het volgens verweerder mogelijk studenten tussentijds in te schrijven. Die toestemming wordt in beginsel geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag; aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste wordt vrijwel altijd aangenomen, tenzij student in de laatste fase van zijn studie zit. .

2.6 Bij het nemen van de beslissing heeft volgens verweerder een zorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, waarbij aan het belang van studenten die al verder gevorderd zijn in de studie een groot gewicht toekomt.

2.7 De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de strikte regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar die gedragslijn en zal in elk geval concreet moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven.

2.8 Voorts heeft verzoeker onweersproken aangegeven dat in zijn geval van organisatorische bezwaren geen sprake is geweest omdat hij een reeds in augustus gestarte stage heeft voortgezet. Daarom had de Domeinvoorzitter in redelijkheid de toestemming niet mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

2.9 Aangezien verweerder, gelet op het hiervoor overwogene niet anders kan beslissen dan verzoeker alsnog in te schrijven per 16 september 2014 zal onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb de voorzieningenrechter bepalen dat verweerder verzoeker inschrijft per 1 september 2014 en dat zijn uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing geldt.

2.10 Gelet op de beslissing op het beroep, is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening. Het verzoek wordt afgewezen.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 10 november 2014;

III. herroept de beslissing van de Domeinvoorzitter van 22 september 2014;
IV. bepaalt dat verzoeker wordt ingeschreven per 16 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 10 november 2014;
VI. wijst het verzoek om een voorlopig voorziening af;
VII. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen reiskosten ten bedrage van € 31,54 (zegge: eenendertig euro en vierenvijftig cent);
VIII. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep en het verzoek ten bedrage van € 90,00 (zegge: negentig euro) vergoedt.

•

Zaaknummer	: 2014/252.1
Rechter(s)	: mr. Lubberdink
Datum uitspraak	: 23 december 2014
Partijen	: Verzoekster en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	: Beoordeling Bindend negatief studieadvies Herkansing Persoonlijke omstandigheden Voorlopige voorziening
Artikelen	: WHW artikel 7.8b lid 1 WHW artikel 7.8b lid 2 WHW artikel 7.8b lid 3 WHW artikel 7.8b lid 6 WHW artikel 7.12 WHW artikel 7.12b lid 1 aanhef en onderdeel b Awb artikel 8:81
Uitspraak	: Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.10. Bij de eerste beoordeling van het op 24 juni 2014 gemaakte tentamen heeft aangewezen examinator [naam 2], die verbonden is aan de Christelijke Hogeschool Windesheim, aan verzoekster het resultaat "insufficient" toegekend. Bij een tweede, op verzoek van verzoekster uitgevoerde, beoordeling door [naam 3], die is verbonden aan dezelfde hogeschool, is dit resultaat bevestigd. In zijn uitspraak van 28 oktober 2014 heeft verweerder geoordeeld dat niet voldoende is komen vast te staan dat er sprake is geweest van een onafhankelijke tweede beoordeling van het tentamen en is de Examencommissie verzocht over te gaan tot een herbeoordeling van dat tentamen door een voldoende onafhankelijke docent, gevolgd door een toetsing aan het door de eerste beoordelaar bepaalde tentamenresultaat. Deze derde beoordeling, uitgevoerd door [naam 2], verbonden aan Fontys Lerarenopleiding Sittard, heeft begin december 2014 plaatsgevonden en deze heeft niet geleid tot een voor verzoekster gunstig resultaat. De voorzieningenrechter ziet, mede gelet op het feit dat het werkstuk van verzoekster inmiddels door drie verschillende examinatoren is beoordeeld, en gegeven de consistentie van de op het werkstuk geleverde kritiek, op voorhand geen aanleiding te twijfelen aan de houdbaarheid van het resultaat "insufficient" dat aan verzoekster is toegekend voor het tentamen LSD2 writing dat zij op 24 juni 2014 heeft gemaakt. 2.11. Wat er ook zij van de persoonlijke omstandigheden, deze leiden naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet tot de conclusie dat aan verzoekster niet een bindend afwijzend studieadvies mocht worden gegeven. Er is in zoverre geen aanleiding, gelet ook op wat in de verschillende beroepszaken van verzoekster naar voren is gekomen, op voorhand te veronderstellen dat de beslissing van 26 september 2014, zoals bevestigd in de beslissing van 18 december 2014, geen stand zal kunnen houden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim Zwolle, verweerder.

1. Procesverloop

Verzoekster studeerde ten tijde hier van belang aan de Christelijke Hogeschool Windesheim Zwolle. Op 20 juni 2014 heeft zij daar voor haar opleiding Leraar Voortgezet Onderwijs (LVO) Engels het tentamen LSD2 writing gemaakt.

Tegen de waardering "insufficient" die zij voor dit tentamen kreeg, heeft zij bij brief van 29 juni 2014 een klacht ingediend.

Bij beslissing van 3 juli 2014 heeft de examencommissie van de opleiding Leraar Voorgezet Onderwijs (LVO) Engels van het Domein Bewegen en Educatie van de Christelijke Hogeschool Windesheim (hierna: de examencommissie) aan verzoekster een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij brief van 8 juli 2014 heeft verzoekster bij verweerder beroep ingesteld tegen het bindend studieadvies.

Bij beslissing van 29 augustus 2014 heeft verweerder het beroep van verzoekster gegrond verklaard, de beslissing van 3 juli 2014 vernietigd en de examencommissie opdracht gegeven een nieuwe beslissing te nemen op het beroep.

Bij beslissing van 16 september 2014 heeft de examencommissie naar aanleiding van de door haar ingediende klacht aan verzoekster meegedeeld dat inzake de beoordeling van het tentamen LSD2 writing een onderzoek is verricht en dat geen aanleiding wordt gezien het tentamen ongeldig te verklaren dan wel verzoekster een extra tentamenkans te geven.

Bij beslissing van 26 september 2014 heeft de examencommissie aan verzoekster opnieuw een bindend afwijzend studieadvies gegeven.

Bij brief van 29 september 2014 heeft verzoekster tegen de beslissing van 29 augustus 2014 bij het College beroep ingesteld.

Bij beslissing van 28 oktober 2014 heeft verweerder de examencommissie verzocht over te gaan tot een herbeoordeling van het tentamen LSD2 writing door een voldoende onafhankelijke docent, gevolgd door een toetsing aan het door de eerste beoordelaar bepaalde tentamenresultaat.

Bij brief van 20 november 2014, aangevuld op 24 november 2014, heeft verzoekster tegen de beslissing van 28 oktober 2014 beroep ingesteld en de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij beslissing van 18 december 2014 heeft de examencommissie aan verzoekster meegedeeld dat het tentamen LSD2 writing door een externe beoordelaar is beoordeeld en dat het werk van verzoekster onvoldoende is voor de eisen die daaraan worden gesteld. Het eerder vastgestelde tentamenresultaat en het bindend afwijzend studieadvies zijn gehandhaafd.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek behandeld op 19 december 2014, waar verzoekster in persoon en bijgestaan door haar gemachtigde
mr. E.P.W.A. Bink, advocaat te Zwolle, en verweerder, vertegenwoordigd door
mr. J.W. Gerritsen en dr. M.J. Stolk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan niet worden gezegd dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zodat, anders dan verzoekster heeft gevraagd, niet onmiddellijk in de hoofdzaak uitspraak zal worden gedaan.

2.3. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding een voorlopige voorziening te treffen nu naar zijn oordeel niet aannemelijk is dat de door verzoekster aangevochten beslissingen (uiteindelijk) geen stand kunnen houden. Daartoe wordt gewezen op het volgende.

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.5. In artikel 7.12 van de WHW is bepaald dat de examencommissie het orgaan is dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad.

2.6. In artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b, is bepaald dat de examencommissie de taak heeft richtlijnen en aanwijzingen vast te stellen binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen.

2.7. Verzoekster heeft, gedeeltelijk op procedurele gronden, betoogd dat zij voor een extra herkansing in aanmerking zou moeten worden gebracht, dan wel dat zij alsnog de beoordeling "sufficient" zou moeten krijgen voor het op 24 juni 2014 gemaakte tentamen LSD2 writing. Indien zijn zou slagen voor dit vak – voor haar het laatste van het eerstejaarsprogramma – dan zou aan het bindend studieadvies van 26 september 2014 de grondslag komen te ontvallen. Verzoekster heeft voorts betoogd dat haar beroep op persoonlijk omstandigheden ten onrechte is verworpen.

2.8. Verweerder heeft met betrekking tot het beroep inzake het tentamen LSD2 writing naar voren gebracht dat ook de derde beoordeling van het door verzoekster gemaakte tentamen heeft uitgewezen dat de oorspronkelijke beoordeling correct was. De door verzoekster met betrekking tot het beroep inzake het bindend studieadvies naar voren gebrachte omstandigheden zijn niet aan te merken als persoonlijke omstandigheden die tot de conclusie zouden kunnen of moeten leiden dat geen bindende afwijzend studieadvies zou mogen worden gegeven.

2.9. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoekster aan het einde van het vierde jaar van inschrijving 56 van de benodigde 60 punten heeft behaald om de propedeutische fase van haar opleiding af te ronden. Zij mist de 4 punten die te behalen zijn met het succesvol afleggen van het tentamen LSD2 writing. In april 2013, februari 2014, maart 2014 en juni 2014 heeft zij een kans benut voor het afleggen van bedoeld tentamen. De laatste keer tot nu toe dat verzoekster het tentamen heeft gemaakt was op 24 juni 2014.

2.10. Bij de eerste beoordeling van het op 24 juni 2014 gemaakte tentamen heeft aangewezen examinator [naam 2], die verbonden is aan de Christelijke Hogeschool Windesheim, aan verzoekster het resultaat "insufficient" toegekend. Bij een tweede, op verzoek van verzoekster uitgevoerde, beoordeling door [naam 3], die is verbonden aan dezelfde hogeschool, is dit resultaat bevestigd. In zijn uitspraak van 28 oktober 2014 heeft verweerder geoordeeld dat niet voldoende is komen vast te staan dat er sprake is geweest van een onafhankelijke tweede beoordeling van het tentamen en is de Examencommissie verzocht over te gaan tot een herbeoordeling van dat tentamen door een voldoende onafhankelijke docent, gevolgd door een toetsing aan het door de eerste beoordelaar bepaalde tentamenresultaat. Deze derde beoordeling, uitgevoerd door [naam 2], verbonden aan Fontys Lerarenopleiding Sittard, heeft begin december 2014 plaatsgevonden en deze heeft niet geleid tot een voor verzoekster gunstig resultaat.
De voorzieningenrechter ziet, mede gelet op het feit dat het werkstuk van verzoekster inmiddels door drie verschillende examinatoren is beoordeeld, en gegeven de consistentie van de op het werkstuk geleverde kritiek, op voorhand geen aanleiding te twijfelen aan de houdbaarheid van het resultaat "insufficient" dat aan verzoekster is toegekend voor het tentamen LSD2 writing dat zij op 24 juni 2014 heeft gemaakt.

2.11. Wat er ook zij van de persoonlijke omstandigheden, deze leiden naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet tot de conclusie dat aan verzoekster niet een bindend afwijzend studieadvies mocht worden gegeven. Er is in zoverre geen aanleiding, gelet ook op wat in de verschillende beroepszaken van verzoekster naar voren is gekomen, op voorhand te veronderstellen dat de beslissing van 26 september 2014, zoals bevestigd in de beslissing van 18 december 2014, geen stand zal kunnen houden.

2.12. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen moet het verzoek worden afgewezen.

2.13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af.

•

Zaaknummer	: 2014/257 en 257.1
Rechter(s)	: mr. Olivier
Datum uitspraak	: 24 december 2014
Partijen	: Verzoeker en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	: Beleidsregel [tussentijdse] Inschrijving Motiveringsbeginsel Organisatorische redenen Stage Studielink
Artikelen	: Awb artikel 7:12 lid 1 Awb artikel 8:81 Awb artikel 8:86 1 Awb artikel 8:72 lid 3 aanhef en onderdeel b Studentenstatuur HvA artikel 4.2 lid 2
Uitspraak	: Gegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	: 2.7 De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de strikte regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar die gedragslijn en zal hij in elk geval concreet moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven. 2.8 Nu de stage reeds was geregeld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat organisatorische problemen zich verzetten tegen een tussentijdse inschrijving van verzoeker, had de Domeinvoorzitter in redelijkheid niet de instemming mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Hetgeen verzoeker verder heeft aangevoerd kan onbesproken blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het College van Bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 september 2014 is namens de Domeinvoorzitter van het Domein Economie en Management geweigerd verzoeker met terugwerkende kracht per 1 september 2014, dan wel tussentijds in te schrijven voor de opleiding Commerciële Economie voor het studiejaar 2014-2015.

Bij beslissing van 10 november 2014 heeft het College van Bestuur het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 11 december 2014, waar verzoeker, vergezeld van zijn vader en bijgestaan door mr. J.E.J. Jansen, advocaat te Heemstede, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzitter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.
De voorzieningenrechter is van oordeel dat daarvan in dit geval sprake is. Verzoeker heeft instemming verleend. Nu de enkelvoudige kamer heeft beslist in zaak CBHO 2014/196 de zaak niet terug te verwijzen naar de meervoudige kamer ondanks het verzoek daartoe van verweerder en de voorzieningenrechter in de aard van de deze zaak evenmin reden ziet dat een meervoudige kamer de zaak zou moeten behandelen, is de voorwaarde waaronder verweerder instemming heeft verleend vervuld.

2.2. Niet in geding is dat verzoeker heeft verzuimd zich tijdig, te weten vóór 1 september 2014, via Studielink aan te melden. Verzoeker heeft aangegeven dat technische problemen met Studielink een correcte aanmelding verhinderden. Bij controle door verweerder kon de storing evenwel niet worden bevestigd. De voorzieningenrechter overweegt dat niet aannemelijk is gemaakt, laat staan gebleken, dat hij zich vanwege die storing voor 1 september 2014 bij verweerder heeft gemeld.

2.3. Verzoeker wenst te worden ingeschreven voor het derde studiejaar waarin hij begint met een stage. De stagebegeleiding was al bij aanvang van het studiejaar geregeld. Mede dankzij de eerder toegekende voorlopige voorziening wordt de stage ook daadwerkelijk gevolgd zonder dat dit organisatorische problemen voor de opleiding oplevert.

2.4. De geschillenadviescommissie heeft het bezwaar behandeld op 24 oktober 2014 buiten aanwezigheid van verzoeker behandeld. Verzoeker stelt dat hij de desbetreffende uitnodiging, die per e-mail is verzonden, nooit heeft ontvangen.
De geschillenadviescommissie heeft aan het College van Bestuur geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren. Het College van Bestuur heeft evenwel op 10 november 2014 besloten het besluit tot weigering van de inschrijving, niet te herzien.

2.5. Verweerder heeft aangevoerd dat de bepalingen betreffende aanmelding en inschrijving voor alle studenten gelden. De strikte hantering van deadlines is van belang om organisatorische redenen, de regels zijn duidelijk bekend gemaakt en studenten ontvangen meerdere herinneringen. In bijzondere gevallen kan een Domeinvoorzitter toestaan dat een student ook op later moment kan worden ingeschreven. Dat is onder meer het geval als een student zich in de afrondende fase van de opleiding bevindt en nog maximaal

30 ECTS dient te behalen. Ook perikelen met het verkrijgen van wachtwoorden voor een DigiD kunnen aanleiding zijn om in bepaalde situaties de regels coulanter te hanteren.

2.6. In artikel 4.2, tweede lid van het Studentenstatuut van de hogeschool is bepaald dat voor inschrijving in de loop van het studiejaar de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist. Indien een Domeinvoorzitter daar toestemming voor geeft, is het volgens verweerder mogelijk studenten tussentijds in te schrijven. Die toestemming wordt in beginsel geweigerd. Aan die weigering liggen vooral organisatorische redenen ten grondslag; aan het begin van het studiejaar is de vereiste capaciteit van mensen en middelen verdeeld en benut en dan kan het voor de organisatie of de opleiding te belastend zijn om nog studenten toe te laten. Dat laatste wordt vrijwel altijd aangenomen, tenzij student in de laatste fase van zijn studie zit.

Bij het nemen van de beslissing heeft volgens verweerder een zorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, waarbij aan het belang van studenten die al verder gevorderd zijn in de studie een groot gewicht toekomt.

2.7. De voorzieningenrechter overweegt dat noch de WHW en noch verweerders eigen regels uitsluiten dat een student na 1 september 2014 tussentijds kan worden ingeschreven. Het beleid betreffende uitzonderingen op de strikte regeling die verweerder sinds enige tijd hanteert zijn niet vastgelegd in een beleidsregel, dan wel in een notitie die daarmee kan worden gelijk gesteld. Derhalve zal verweerder niet kunnen volstaan met verwijzing naar die gedragslijn en zal hij in elk geval concreet moeten motiveren waarom het verzoek om tussentijdse inschrijving niet kan worden gehonoreerd. Nu in het studentenstatuut is bepaald dat de instemming van de Domeinvoorzitter is vereist kan verweerder niet een afwijzing in bezwaar handhaven onder verwijzing naar een motivering die los staat van de situatie in het domein. De voorzieningenrechter stelt vast dat in zoverre de motivering van de bestreden beslissing tekortschiet, nu deze niet is afgestemd op de situatie in het domein terwijl de Domeinvoorzitter geen concrete motivering heeft gegeven.

2.8. Nu de stage reeds was geregeld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat organisatorische problemen zich verzetten tegen een tussentijdse inschrijving van verzoeker, had de Domeinvoorzitter in redelijkheid niet de instemming mogen weigeren. Verweerder heeft dit niet onderkend. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Hetgeen verzoeker verder heeft aangevoerd kan onbesproken blijven.

2.9. Aangezien verweerder, gelet op het hiervoor overwogene niet anders kon beslissen dan verzoeker alsnog in te schrijven per 2 september 2014, nu vast staat dat de machtiging in september 2014 is ingediend zal de voorzieningenrechter bepalen dat onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb verweerder verzoeker inschrijft per 2 september 2014 en dat zijn uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing. Gelet op die beslissing is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening. Het verzoek wordt afgewezen.

2.10 Verweerder wordt op de navolgende wijze in de proceskosten verwezen.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 10 november 2014;
III. herroept de beslissing van de Domeinvoorzitter van 3 september 2014;
IV. bepaalt dat verzoeker wordt ingeschreven per 2 september 2014;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 10 november 2014;
VI. wijst het verzoek om een voorlopig voorziening af;
VII. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1461,00 (zegge: veertienhonderdeenenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep en het verzoek ten bedrage van € 90,00 (zegge: negentig euro) vergoedt.